

Giới thiệu Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma

Thể loại: Xuyên nhanh - Ngôn tình - Hệ thống - Sáng văn - Ngược tra - 1x1 - HE

Editor + Beta: Minh Châu

Ở trước mắt của ta mọi sự giải thích đều trở nên vô nghĩa

Ai dám động vào người ta,

Thì đừng thắc mắc vì sao cả thế giới này thật đáng sợ.

Hậu đại yêu hồ Đát Kỷ ngòai ý muốn đạt được ảo cảnh hệ thống, từ đây mở ra hành trình tu luyện.

Nàng xuyên qua từng không gian ảo cảnh, sắm vai đủ loại người qua đường, hóa thân thành bệnh vực người minh cuồng ma, bảo hộ pháo hôi bị thảm vô tội.

Lần lượt bảo hộ, nhanh chóng trưởng thành, tăng cường tâm cảnh, tăng trưởng tu vi.

Đường tu luyện dài dòng, nàng may mắn gặp được một "thư sinh" làm bạn, nàng vì bảo hộ, hắn vì nghịch tập, tương trợ gắn bó, tình tổ dần sinh.

Hồ ly cùng thư sinh, trời sinh một đôi.

Nhưng, dường như thư sinh mất trí nhớ!

Hắn, thực thần bí, cũng thực cao quý!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Mở đầu - Pháp bảo nghịch thiên

Thanh Khâu Sơn, sấm sét vang trời, thật nhiều đóa mây nhanh chóng ngưng kết thành một đoàn kiếp vân khổng lồ. Bầu trời tối sầm, sấm sét ầm ầm hỗn loạn, tựa như giông tố sắp tới.

Một con tiểu bạch hồ chạy ra khỏi sơn động, miệng còn ngậm một đoạn xương gà. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn kiếp vân, khiếp sợ, không thể tin tưởng, liền xương gà rơi mất cũng chưa phát giác.

Đó là kiếp vân a! Thanh Khâu Sơn cư nhiên có đại năng độ kiếp thăng tiên?! Thật không thể tin nổi!

Tiểu bạch hồ không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng mà vùng chân chạy, như một đạo tia chớp xuyên qua rừng cây, thẳng đến nơi có thể nhìn đại năng đang độ kiếp mới tìm tảng đá nhảy lên, ngoan ngoan ngoan ngoan ngồi chờ đại năng phi thăng.

Đại năng là một nữ nhân cực kỳ mỹ diệu, ít nhất hơn trăm năm từ khi nàng sinh ra tới nay chưa từng gặp qua nữ nhân đẹp như vậy, chỉ cần ngồi đó không nhúc nhích vẫn có thể lộ ra mị hoặc quyến rũ, làm người mê muội, hận không thể vì nàng đào tim đào phổi.

Nhưng, thiên kiếp cũng không thương thức mỹ nhân, kiếp lôi liên tục đánh xuống, hoàn toàn không chút lưu tình. Tiểu bạch hồ nhìn đại năng từ nhẹ nhàng đối phó đến khuynh thân toàn lực, hai canh giờ sau, đôi núi phụ cận đều bị san bằng! Mà nàng cũng khi thì khản trương, khi thì thả lỏng, khắc sâu thể hội uy lực thiên kiếp.

Lâu như vậy cũng chưa thể đánh tan đại năng, trời cao càng thêm giận dữ, bỗng nhiên giáng xuống một đạo cự lôi, kim quang quán quanh, hung hăng bổ lên đỉnh đầu đại năng.

Đại năng hoàn toàn không sợ hãi, lắc mình biến hoá lộ ra bản thể, chín cái đuôi dài tuyết trắng xoã tung lay động sau lưng nàng, ấn ký đỏ rực lập loè trên ấn đường, tinh xảo mà yêu dã, nàng nhìn cự lôi kia, không né không tránh, trực tiếp xông lên trời trực diện va chạm, tư thế như muốn đồng quy vu tận!

Tiểu bạch hồ lập tức nhảy dựng lên, miệng nhỏ giật mình há hốc, đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm bản thể đại năng.

Đại năng cư nhiên là cửu vĩ thiên hồ Đát Kỷ!!!

Ấn ký kia là đặc thù độc hữu của Đất Kỳ a! Quan trọng nhất chính là, Đất Kỳ là lão tổ tông của nàng nha!!!

Nghe đồn Đất Kỳ giao loạn nhân gian đến long trời lở đất, bị Thiên Đạo phạt vạ năm không được thành tiên, mà Cửu vĩ hồ nhất tộc cũng bị ước thúc không được rời khỏi Thanh Khâu Sơn nửa bước. Từ khi ấy, Đất Kỳ liền biến mất không còn tăm hơi, không biết đi nơi nào.

Tiểu bạch hồ nằm mơ cũng không ngờ mình sinh thời có thể gặp được lão tổ tông độ kiếp phi thăng, tức khắc như cùng chung vinh dự, hưng phấn nhảy nháy nhót nhót, cười đến híp mắt.

Chớp nhoáng, Đất Kỳ đã đánh lui cự lôi, thành công vượt qua thiên kiếp.

Kiếp vẫn không cam lòng mà tan đi, chim chóc hót vang, trăm hoa nở rộ, không trung cũng vang lên tiên nhạc mỹ diệu. Kim sắc thần quang giáng xuống, trong nháy mắt toàn bộ Thanh Khâu Sơn linh khí nồng đậm.

Tiểu bạch hồ vội vàng hấp thu linh khí, cả người ảm đào dạt, thoải mái nheo mắt. Nhìn thang tiếp dẫn từ từ hạ xuống, nàng đã kiêu ngạo lại hâm mộ, nhìn lão tổ tông toàn thân mạ kim quang thánh khiết, không khỏi tâm trí hướng về. Thành tiên, thực tốt, thực tốt!

Khi nào nàng cũng có thể độ kiếp phi thăng đây? Thiên giới nhất định rất tốt đẹp, rất khoái nhạc đi?

Nàng tùy ý hướng chung quanh nhìn lướt qua, đại năng phi thăng, sớm có đủ loại yêu tinh tiến đến vây xem, trong đó cũng có chúng nàng Cửu vĩ hồ tộc, hồ ly sáu đuôi, năm đuôi, yếu nhất cũng có tới ba đuôi, lúc này đều đang tấm gò dưới thần quang, đi theo lấy dính tiên khí đâu.

Tiểu bạch hồ quay đầu lại, liếc nhìn một cái đuôi lẻ loi sau lưng mình, lỗ tai nháy mắt cụp xuống, ừ ừ dùng móng vuốt nhỏ ôm lấy cái đuôi xoà tung, ghé vào trên tảng đá.

Rõ ràng nàng thực nỗ lực tu luyện, một trăm năm qua chưa từng chậm trễ, phương pháp người khác dùng nàng đều nắm thủ, nhưng làm cách nào cũng tu không ra cái đuôi thứ hai. Nàng từ nhỏ liền thông minh hơn kẻ khác a, vì cái gì tu luyện lại khó khăn như vậy chứ? Hiện giờ nàng quá nhỏ yếu, liền thần quang đều không thể chạm vào, chỉ có thể trở mặt nhìn tiện nghi đều bị đám yêu tinh khác chiếm mất.

Đó là lão tổ tông của ta, lại không phải của các ngươi!!!

Thực ừy khuất, tức giận nha!!!

Đầu nhỏ gác lên chân, mắt trông mong mà nhìn lão tổ tông bước lên thang trời, trong lòng đều là ----- Muốn cái đuôi, muốn phi thăng! Muốn cái đuôi, muốn phi thăng! Muốn cái đuôi, muốn phi thăng!!!

Thời khắc này, nguyện vọng đã trở thành chấp niệm!

Đất Kỳ thành tiên, tiếp thu xong thần quang gội rửa, tâm trí lập tức trở nên bất động, năng lực cũng tăng trưởng bay vọt. Ngay một tích tắc nàng chuẩn bị bước vào Thiên giới, tâm niệm khẽ động, nàng đột nhiên nhận thấy trên thế gian còn một tia ràng buộc rất nhỏ. Nàng nhìn xuống phía dưới, bắt đốt tay tính toán một lát, ánh mắt liền dừng trên người tiểu bạch hồ.

Một vạn năm, Thanh Khâu Hồ tộc càng ngày càng thưa thớt, nàng cũng không biết mình còn hậu nhân tồn tại trên thế gian. Tuy rằng truyền qua nhiều đời như vậy, tiểu bạch hồ chỉ có một tia huyết mạch cực nhỏ, nhưng dù chỉ có một tia cũng là hậu đại của nàng. Huống chi, tiểu bạch hồ này nhìn qua tròn tròn, lông xù xù, vừa thấy liền nhìn không được tâm sinh yêu thích, nếu không phải Thiên Đạo không cho phép, nàng thật muốn trực tiếp mang nhóc con này đi theo luôn.

Thần quang chiếu rọi khi phi thăng là nàng vì tộc nhân tẩy tủy phạt cốt, xem như đền bù nhân quả vạn năm thua thiệt tộc nhân, nhưng chỉ duy nhất tiểu bạch hồ lại không thể tiếp nhận. Bởi vì tiểu bạch hồ có năng huyết mạch, bị Thiên Đạo phán định cùng tội, tu luyện khó hơn ngàn lần vạn lần so với tộc nhân khác, xem một cái đuôi lẻ loi kia liền biết nhóc con này bị ước thúc lợi hại đến thế nào. Là nàng liền lụy tiểu bạch hồ, hiện giờ đại đạo đã thành, biết được hết thảy, nàng đương nhiên không thể để mặc hậu đại duy nhất của mình bị Thiên Đạo giết chết.

Thiên Đạo tuy không thể trái, nhưng cũng không phải không có lỗ hổng. Đất Kỳ chưa bao giờ là kẻ tuân thủ quy củ. Suy tư một lát, nàng điểm lên ấn đường, lòng bàn tay xuất hiện một viên bảo thạch màu đỏ hình giọt nước, phát tay ném hướng tiểu bạch hồ, khẽ mỉm cười, sau đó liền lập tức xoay người bước vào Thiên giới.

Lấy một giọt tinh huyết thuần tịnh nhất từ tiên thể của nàng tạo thành thiên đại cơ duyên đưa cho tiểu bạch hồ, đến nỗi là cơ duyên gì, liền phải xem tạo hóa của tiểu gia hỏa kia.

Tiểu bạch hồ về mặt mừng bức mà nhìn đồ vật bắn nhanh tới, nàng muốn né tránh, nhưng thân thể tựa như bị thạch hóa, hoàn toàn không thể động đậy. Chỉ trong tích tắc, đồ vật kia đã tạt tới đầu nàng. Nàng giật mình nhắm mắt, lông toàn thân đều dựng đứng, nhận thấy đã có thể động, nàng lập tức nhảy khỏi tảng đá, nhìn chăm chăm mặt đất, vòng một vòng lại một vòng.

Nhưng không có, cái gì cũng không có!

Vừa mới rút cuộc thứ gì tạt vào nàng?

Nàng lại ngẩng đầu, lão tổ tông đã biến mất, không trung cũng đã khôi phục thành bộ dáng bình tĩnh lúc ban đầu, nhưng trong lòng lại bình tĩnh không được.

Con rõ ràng ngoan ngoãn như vậy, đáng yêu như vậy, lão tổ tông ngài vì cái gì muốn tạt con???

Quả thực, ủy khuất đến muốn khóc!

Tiểu bạch hồ buồn bực xoay người, thoãn thoắt chạy khỏi nơi đó, trong sơn động nàng còn có gà nướng chưa ăn xong đâu!

Thời điểm đi ngang qua con sông, nàng chạy tới muốn uống chút nước giải giải khát. Nhưng vừa cúi đầu nhìn đến ảnh ngược trong nước liền cả kinh, phản xạ có điều kiện mà nhảy đến một bên, phun ra một ngụm sóng khí về nơi nàng vừa đứng!

Nàng pháp lực mỏng manh, sử dụng ngũ hành pháp thuật cũng gần như không có tính công kích, chỉ có sóng khí có thể sử dụng tới chiến đấu, tuy rằng cũng chỉ có thể phát ra một quả cầu nho nhỏ.

Nhưng mà chỗ kia không có gì hết, đừng nói địch nhân, ngay cả con ruồi cũng không có.

Tiểu bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, nhìn nhìn con sông, đột nhiên phản ứng được ảnh ngược trong nước khi nãy kỳ thật là chính mình.

Nàng nhanh chóng bước qua soi soi. Không sai, mượt mà hơn Cửu vĩ hồ khác rất nhiều, nho nhỏ, xù xù, đáng yêu như trái cầu lông, đây chính là nàng! Toàn bộ Thanh Khâu Sơn không có một yêu tinh nào giống nàng hết!

Nhưng giọt nước màu đỏ trên ấn đường là thứ gì? Nàng sống một trăm năm đều là tuyết trắng tuyết trắng, một tia tạp mao đều không có được không, nàng cũng chưa từng mang trang sức, thứ đột nhiên xuất hiện này là cái gì? Hại nàng đều tưởng chính mình thành địch nhân!

Bất quá bộ dáng này thực giống lão tổ tông a, tuy rằng không đẹp bằng, nhưng trong toàn tộc chỉ có nàng cùng lão tổ tông giống nhau nha! Vui quá! Vui quá à!

Tiểu bạch hồ nâng móng vuốt sờ sờ cái trán, ai ngờ móng vuốt nhỏ đau xót, bị đá quý cắt chảy máu rồi!

Tiểu bạch hồ đau lòng mà liếm liếm móng vuốt, không biết nên làm ra biểu tình gì. Tuy rằng nàng liền hình người đều hóa không được, cũng chẳng làm ra biểu tình gì được.

Đúng lúc này, hồng bảo thạch nở rộ ra quang mang lóa mắt, hơi thở ôn nhuận bao bọc lấy nàng, tựa như về tới cơ thể mẹ, an toàn mà ấm áp, làm nàng không tự giác liền thoải mái đến dờ xuống phòng bị.

Mà lúc này đây, nàng liền phản ứng đều không kịp, liền trơ mắt nhìn mặt nước yên lặng biến thành xoáy nước, nháy mắt hút nàng xuống dưới!

Hút! Xuống! Dưới!

??????????

Cái quỷ gì?!

Nháy mắt trước khi mất đi ý thức, tiểu bạch hồ chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, kiếp sau mặc kệ người khác phi thăng cũng được, nhập ma cũng thế, nàng sẽ không bao giờ tò mò chạy qua nữa, khóc chút chút!

Tiểu bạch hồ cho rằng lần này xác định xong đời, không ngờ nàng còn có thể mở mắt. Chẳng qua quang cảnh chung quanh hoàn toàn lạ lẫm. Sàn nhà sáng đến độ có thể soi gương, tản ra ánh sáng nhu hòa, phòng không nhỏ, nhưng trống rỗng, liền cửa sổ cũng không có.

Nhìn kỹ, "vách tường" xung quanh nhìn như huyền kính, từng khối "giương" xệt qua văn tự nhân loại cùng đủ loại hình ảnh, như là một đám hát tuồng, trình diễn hài kịch, bi kịch, còn rất thú vị.

Tiểu bạch hồ cũng là tâm đại, xác nhận nơi này không có gì nguy hiểm liền ghé vào một góc "xem kịch".

Trong "kịch" có người khóc, có người cười, có người giận dữ, có người sầu bi, thật là nhân sinh bách thái.

Nhân vật cũng có vẻ quái quái, có kẻ tiên phong đạo cốt, so với Tán Tiên còn "tiên" hơn; có kẻ mặc áo ngắn quần ngắn, còn bại lộ hơn Hồ tộc hóa hình; có kẻ đầy đầu châu ngọc, lóa mắt hơn mọi đá quý nàng từng thấy; còn có kẻ cầm pháp bảo, thứ gì đó đen đen, chỉ cong ngón tay là có thể đánh chết người đối diện, lợi hại hơn cả pháp thuật.....

Tiểu bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc, cũng càng thêm tò mò.

Đây là thế giới dưới chân núi sao? Những người kia là các thị tộc khác nhau sao? Bọn họ có người thực mạnh mẽ, có người rất lợi hại, nhưng nơi bọn họ sống đều có vẻ thú vị nha, còn thú vị hơn mọi chuyện nàng từng thấy cả trăm năm nay nữa!

Nếu nàng có thể xuống núi thì tốt rồi, lão tổ tông đã từng ở nhân gian hô mưa gọi gió, nàng không tưởng nơi theo lão tổ tông, nhưng thật sự muốn đi xem nhân gian rốt cuộc là như thế nào nha!

【Tô Viên Viên, ngươi thật sự muốn đi nhân gian rèn luyện sao?】

Tiểu bạch hồ nháy mắt tặc mao, nhảy dựng lên, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp, còn lộ ra hàm răng bén nhọn, cảnh giác mà xem kỹ bốn phía.

【Ta là pháp bảo trên ấn đường ngươi - hệ thống rèn luyện thành tiên. Ngươi có thể kêu ta danh hiệu "001", ý tứ là số một, là hệ thống mạnh nhất. Ta là cơ duyên thích hợp nhất sinh ra từ dự vọng trong nội tâm của ngươi, lấy tinh huyết Đất Kỳ thượng tiên vì dẫn, ta đã cùng linh hồn ngươi trời định, về sau hiệp trợ cùng đốc thúc ngươi rèn luyện thành tiên, hoàn thành lớn nhất tâm nguyện của ngươi.】

Tiểu bạch hồ ngây dại, nâng vuốt muốn sờ sờ ấn đường đá quý. Không thấy! Biến mất rồi!!!

Thông qua ảnh ngược trên sàn nhà, nàng có thể mơ hồ mà nhìn đến đá quý kia đã biến thành ấn ký màu đỏ hình giọt nước, khắc trên ấn đường, nhìn như nắng trời sinh liền có ấn ký nho nhỏ kia, làm nàng nhìn qua lại đáng yêu gấp vài lần!

Tức giận a!!!

Vì cái gì lão tổ tông ấn ký quyến rũ vô cùng, mà nàng ấn ký thì đáng yêu như vậy?! Nàng là Cửu vĩ hồ tộc, nàng cũng muốn mỹ điểm quyến rũ a!

Nghĩ đến đây, tiểu bạch hồ cảm thấy cần phải chỉnh mình chỉnh chính danh, lập tức ngừng đầu ưu nhã mà đi đến giữa phòng, tận khả năng cao ngạo mà nói: "Ngươi muốn hiệp trợ ta, đương nhiên phải nghe ta. Chuyện thứ nhất, nhớ kỹ tên của ta, ta tên "Tô Viên Viên", là "Viên" đại biểu mỹ nữ, mỹ ngọc chứ không phải "Viên" trong viên cầu. Nhớ kỹ sao?"

Trong phòng lặng im một lát, lại vang lên thanh âm hệ thống không hề phập phồng.

【Tô Viên Viên, Thanh Khâu tiểu bạch hồ, tu luyện trăm năm vẫn chỉ có một đuôi, có một tí huyết thống của Đất Kỳ thượng tiên. Thiên phú cực cao, nhưng bị Đất Kỳ thượng tiên liên lụy, tu luyện gian nan. Nguyên vọng lớn nhất là xem tần nhân sinh bách thái, tu luyện thành cửu vĩ thiên hồ, đặc đạo thăng tiên. Từ nhỏ vô cùng sùng bái Đất Kỳ thượng tiên, liền lấy dòng họ "Tô" Đất Kỳ thượng tiên ở nhân gian làm họ, lại vì khi sinh ra nhìn giống như một viên cầu tuyết trắng mà được đặt tên "Viên Viên", tên chính thức "Tô Viên Viên"... đây là tư liệu cơ bản của ngươi, không sai.】

.....

Ta giận!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-2: Thế giới thứ nhất - Học bá bị pháo hôi

Tiểu bạch hồ cao quý lãnh diễm nháy mắt sụp đổ, nàng lắc lắc đuôi hừ nhẹ một tiếng,【Thôi! Giúp ta bài trừ Thiên Đạo trời buộc, ta không thèm so đo với ngươi.】

Nói đến đây nàng lại cao hứng lên, nhảy nhót nhảy nhót hỏi:【Ngươi nói xem, có phải lão tổ tông đặc biệt thích ta? Ngài ấy đối ta thật tốt nha! Cứu nhiên còn làm ngươi tới giúp ta phi thăng! Ta nhất định phải nỗ lực tu luyện, quyết không cô phụ lão tổ tông kỳ vọng! Đứng rồi đứng rồi, ngươi tính toán bài trừ Thiên Đạo trời buộc như thế nào? Ta về sau có thể tự do đi khắp nơi đúng không? Ta nghe nói nhân gian thật nhiều mỹ vị, đồ ăn đều ngon không cưỡng được, ta muốn tìm một thư sinh mang ta ăn biến đại giang nam bắc, thư sinh là dễ mềm lòng nhất!】

001 lãnh khốc chặn ngang nàng mộng tưởng hảo huyền,【Một vạn năm qua đi, nhân gian sớm đã không giống trong truyền thừa các ngươi ghi lại. Hiện giờ không chỉ Thanh Khâu Sơn, toàn bộ yêu ma quỷ quái đều bị Thiên Đạo trời buộc không được tới nhân gian, nếu vi phạm, hậu quả không thể lường trước.】

Tiểu bạch hồ tức khắc không vui, vỗ vỗ sàn nhà chất vấn:【Vậy từ nãy ngươi chơi ta? Ta tuy chỉ có một cái đuôi, nhưng chọc ta tức giận hậu quả cũng là thực nghiêm trọng! Ngươi thử đi ra ngoài hỏi xem, toàn Thanh Khâu Sơn đều không có kẻ nào dám trêu ta!】

【Ngươi có thể hiểu cơ duyên này là "vô hạn ảo cảnh", ngươi phải biết rằng ảo cảnh có thể khiến người tẩu hỏa nhập ma, nhưng đồng thời cũng có thể trợ người gia tốc tu luyện. Ngươi muốn giấu diếm Thiên Đạo tới nhân gian là không hiện thực, chỉ bằng đi vào ảo cảnh nhân gian cảm thụ thất tình lục dục. Ngươi yên tâm, ta đã tìm ra nơi chứa nhiều thoại bản được ưa thích nhất - Tấn Giang văn học thành, cũng phục hồi toàn bộ kho sách vào bộ nhớ, từ đó diễn sinh ra hàng ngàn hàng vạn cái ảo cảnh, so chân chính nhân gian sinh hoạt xuất sắc hơn nhiều.】

Tiểu bạch hồ nằm ghé đầu lên chân trước, hừ hừ nói:【Ngươi lại lừa ta chứ gì? Tùy tùy tiện tiện đi dạo ảo cảnh là có thể thành tiên? Tu luyện thực gian khổ, này rõ ràng là đi hướng thụ.】

【Muốn lách qua lỗ hổng Thiên Đạo trừng phạt để gia tốc tu luyện, chỉ có một phương pháp duy nhất là tích góp nguyên lực. Thoại bản tại đây có vô số người đọc, căn cứ vào tình huống khu bình luận có thể tình huống biết được tiếu nuối bọn họ đối mỗi một cái thoại bản, có tiếu nuối liền sinh ra kỳ nguyện. Chỉ cần ngươi xoay chuyển cần khôn, đền bù tiếu nuối, vô luận bọn họ có biết hay không, kỳ nguyện đều sẽ hóa thành nguyên lực bị ngươi hấp

thu. Khi nguyện lực tích góp đến trình độ nhất định còn có cơ hội chuyển hóa thành tín ngưỡng lực, nếu người có thể được đến tín đồ, vậy người tu luyện được lợi rất lớn. Do đó tuy ở trong ảo cảnh, người cũng cần phải coi nói đó là thế giới chân chính, dùng cách nói của nhân loại là, mỗi một cái thế giới đều là một lần xuyên qua, người nhất định phải dùng thiết tình mới có thể đổi lấy thứ người muốn.】

001 giải thích phương pháp tu luyện, lại trình trọng nói:【Hệ thống sẽ dùng phương thức tuyên bố nhiệm vụ đốc thúc người đạt được nguyện lực, để tránh người lệch khỏi quỹ đạo, mất nhiều hơn được. Chuyến đi này sẽ rất dài lâu mà gian khổ, so người tu luyện khi trước gian khổ rất nhiều, sở dĩ nói đây là cơ duyên thích hợp nhất là vì người tâm chí kiên định, tính tình kiên nghị. Người phải nhớ kỹ, không được quên sơ tâm, đừng để lạc mình trong phồn hoa thế giới. 】

Tiểu bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, cho nên từ giờ trở đi "Đạo" của nàng chính là hoàn thành tâm nguyện của người đọc? Nhớ tới đồng thoại bản trong Tầng Thư Các, xác thật có vài quyển nàng xem xong cảm thấy trong lòng không thoải mái. Cái này tiểu bạch hồ minh bạch, đền bù tiếc nuôi a, nàng thích!

【Yên tâm, yên tâm, người bị lạc ta đều sẽ không bị lạc.】Tiểu bạch hồ nâng lên móng vuốt nhỏ chỉ chỉ đám "Gương" trên tường,【Những cái đó chính là thế giới ảo cảnh? Ta nên chọn cái nào đây? Lần đầu tiên có phải nên chọn cái đơn giản chút? Sắp được đi tới nhân gian nha, lòng ta thực thấp thòm a!】

【Thực xin lỗi, hệ thống kiểm tra đến người hiện tại chỉ có hưng phấn, không có thấp thòm. Xem ra người đã gặp không chờ nổi, vậy đếm ngược bắt đầu...3, 2, 1, xuyên qua thành công!】

"Từ từ! Ta còn chưa chọn..."

Tiểu bạch hồ chưa kịp nói xong liền thấy hoa mắt, thay đổi địa phương.

Nàng chẳng cần mở mắt đã biết đã đến một thế giới khác, bởi vì trong không khí chung quanh nửa điểm linh khí đều không có, không những thế còn thú hoắc, một đồng hương vị lung tung hỗn tạp ở bên nhau, cực kỳ khó ngửi, còn hại nàng hắt xì vài cái!

Dùng móng vuốt nhỏ che lại mũi, nàng khó chịu mặt nhăn mày nhíu,【Đây là đâu? Thú muốn chết!!!】

【Đây là một góc nhân gian bình thường nhất, thường thấy nhất... đồng rác.】

Rác...

Rác!?

Đồng rác!!!

Tiểu bạch hồ nháy mắt tặc mao,【Người ném ta tới đồng rác làm gì?! Không phải đền bù người đọc tiếc nuôi sao? Chẳng lẽ tiếc nuôi cùng đồng rác có quan hệ?!!】

【Thoại bản này trong quá trình nam nữ nhân vật chính yêu nhau, thương tổn một người vô tội, người đọc đều vì người này bất bình, hy vọng hắn có thể hạnh phúc, có thể phản kích nam nữ chính, mà người hiện tại chính là một trong đám chó hoang được hắn chiếu cố, đương nhiên nên ở chỗ này.】

?????

Tiểu bạch hồ nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy vài con chó hoang dơ hề hề, gầy ba ba phân tán trong đồng rác phụ cận, có con còn đang bảo đồng rác tìm đồ vật ăn, cái này làm cho tiểu bạch hồ từ nhỏ liền am hiểu săn thú khiếp sợ tròn đôi mắt!

Tiếp theo nàng lập tức phản ứng lại đây, hoảng sợ nói:【Từ từ, người nói cái gì? Ta biến thành chó hoang? Không đúng, ta rõ ràng vẫn là bộ dáng vốn có a!】

【Bộ dáng của người bị ngộ nhận thành chó nhỏ có gì kỳ quái sao?】

Tiểu bạch hồ ghen lòi, đang muốn đổi trở về, đột nhiên lại nghe hệ thống nói:【Đúng rồi, thế giới này rất nhiều địa phương có cameras, thứ này có thể vô thanh vô tức lưu lại hình ảnh, thỉnh cần thận sử dụng pháp thuật, tránh bị chụp tới phòng thí nghiệm giải phẫu nghiên cứu. 】

Tiểu bạch hồ còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy có tiếng nhân loại nói chuyện, tựa hồ là bốn năm người đi tới nơi này.

"Thần ca, tiểu tử Trác Phong kia rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cư nhiên dám mơ ước tẩu tử, hôm nay chúng ta nhất định phải giáo huấn hắn!"

"Đúng vậy Thần ca, ta hỏi thăm qua, tiểu tử kia cư nhiên mỗi ngày đi học tan học đều tới đây cho chó hoang ăn, tẩu tử nhìn thấy mới nghĩ hắn thiện lương. Không bằng chúng ta đem đám chó này đi hầm, cho hắn nếm thử?"

Tiểu bạch hồ nghe ra người tới không có ý tốt, vội vàng bò dậy chui vào đồng thùng giấy bên cạnh, nàng còn không có minh bạch là chuyện như thế nào đâu, không cần thận sẽ bị chụp tới giải phẫu? Đột nhiên cảm giác nhân gian thật đáng sợ!

Nàng mới vừa trốn kỹ liền thấy đầu hẻm xuất hiện năm thiếu niên. Cầm đầu tựa hồ là "Thần ca", y liếc đám chó hoang không ngừng vẫy đuôi, chán ghét nói: "Phiên toái! Nếu Trác Phong để ý chúng nó, vậy ngược chết chúng trước mặt hắn. Phải "giúp" tên đó hiểu ra, hắn cũng chỉ là một con kiến sống ở

tàng chót nhất, liền đám cho hoang chính mình để ý đều bảo hộ không được, dựa vào cái gì cùng ta đoạt nữ nhân?"

Mấy thiếu niên còn lại lập tức a dua theo, có đứa còn đi tìm ghế cũ, dùng tay áo lau khô thỉnh "Thần ca" ngồi.

"Thần ca, Trác Phong lập tức liền tới rồi, ngài yên tâm, các huynh đệ đảm bảo ngược đến tiểu tử kia kêu cha gọi mẹ!"

Tiểu bạch hồ nhăn mày, nhìn đám chó hoang bên ngoài còn vô tri khần cầu đồ ăn, tức giận phi thường. Nhân loại tranh đấu liên quan gì đến chúng nó? Cư nhiên đơn giản là Trác Phong thích chúng nó, đám người xấu này phải ngược đãi chúng trả thù Trác Phong, không khỏi cũng quá vô sỉ đi? Như thế nào sẽ có người ác liệt như vậy?!

【Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ: Cứu năm con chó hoang sắp bị tàn nhẫn ngược đãi, tránh Trác Phong tự trách quá độ, thương tâm thống khổ. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được toàn thân thanh khiết thuật, một lần. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, toàn thân tanh tưởi ba ngày】

Dùng pháp thuật phải cẩn thận không thể bị phát hiện, còn muốn cứu năm con chó, nhiệm vụ khó như vậy chỉ khen thưởng một lần thanh khiết thuật không khỏi quá keo kiệt đi! Nhưng nhìn nhìn móng vuốt đen tuyền, tiểu bạch hồ lại sinh ra vô hạn chờ mong. Nàng pháp thuật thấp kém, không dùng được thanh khiết thuật, làm sạch quả thực là chuyện gấp gáp nhất trước mắt, không gì sánh nổi! Huống chi thất bại muốn tanh tưởi ba ngày, ngẫm lại đều cảm thấy thật đáng sợ, nhiệm vụ đầu tiên nàng nhất định phải hoàn thành!

Nhưng mà phải làm thế nào đây? Nàng pháp lực thấp kém không thể nói chuyện, cho nên chỉ có thể cùng hồ ly câu thông, đối với đám chó này căn bản không thể giao lưu a. Mà ngộ nhỏ này tuy rằng không có cái gì lưu lại hình ảnh cameras, nhưng lại có vài cá nhân đâu, nàng nếu quá thông minh thì còn giống một con chó hoang tầm thường sao? Nàng không nghĩ bị chộp tới giải phẫu nghiên cứu a! Tiểu bạch hồ ghé vào đám thùng giấy, phiền não nghĩ biện pháp giải quyết.

Đúng lúc này, Trác Phong xách theo cặp sách cùng cầu lương đi tới, hắn thấy mấy người tức khắc nhíu mày, "Các cậu tới đây làm gì? Trác Nhất Thần, tôi đã giải thích qua, tôi cùng Phó Tuyết Tinh không có quan hệ gì hết, trước ngày hôm qua ngay cả tên cô ta tôi cũng không biết."

Trác Phong một lòng muốn giải trừ hiểu lầm, ai ngờ Trác Nhất Thần nghe xong lời này lại bốc hỏa, đi đến đây hắn, "Mày nghĩ tao sẽ tin? Mày nói như vậy có ý gì? Khoe ra Tuyết Tinh một đại tiểu thư còn phải theo đuổi mày? Mày cũng không tự nhìn lại xem chính mình mấy cân mấy lượng!"

"Đúng! Đúng! Đúng! Trác Phong mày đánh rắm a? Nếu mày không câu dẫn tẩu tử, tẩu tử sẽ thổ lộ với mày? Ai không biết tẩu tử cùng Thần ca là thanh mai trúc mã? Bọn họ đã sớm được công nhận là một đôi, mày chặn ngang một chân còn dám coi thường tẩu tử? Tao xem mày chán sống rồi!"

Một tên tóc vàng nóng lòng biểu hiện, lập tức xông lên túm cổ áo Trác Phong muốn đánh. Trác Phong cũng tức giận, một chân đá vào đùi tóc vàng, sản giả ăn đau hung hăng đẩy gã đến một bên, nhìn Trác Nhất Thần lạnh lùng thốt: "Tôi nói đều là lời nói thật, không tin các cậu đi hỏi Phó Tuyết Tinh, tôi căn bản không biết vì sao cô ta chạy tới thổ lộ, chuyện của các cậu không liên quan tới tôi."

"Câm miệng! Mày luôn mồm nói không quen biết Tuyết Tinh, không biết Tuyết Tinh vì cái gì thổ lộ, mày đây là vũ nhục Tuyết Tinh! Hôm nay tao sẽ làm mày hiểu ra chính mình là cái thứ gì, trên đời này có những người không phải loại dễ tiện như mày có thể tự tưởng! Động thủ!"

Mấy người dựa theo kế hoạch vừa rồi, nghe Trác Nhất Thần ra lệnh, liền xoay người phóng tới đám chó hoang. Tiểu bạch hồ thấy thế vội nhảy dựng lên, dùng phong hệ pháp thuật ném thùng giấy đập tới mặt đám Trác Nhất Thần! Nàng đứng trước đám chó hoang, hạ thấp thân mình phát ra từng trận gầm nhẹ, dùng hành động bảo hộ đám chó phía sau.

Đồng thời Trác Phong cũng vọt lại đây, trực tiếp che phía trước tiểu bạch hồ phần nộ hô: "Các người làm gì? Cư nhiên muốn đối phó mấy con chó nhỏ? Có việc gì liên hương ta tới, khi dễ động vật nhỏ tính bản lĩnh gì?!"

Đám người Trác Nhất Thần bị thùng giấy up lên mặt, hương vị thôi rửa kia làm bọn họ nôn khan ra tiếng, tức khắc nổi trận lôi đình, Trác Nhất Thần hung tợn nói: "Mày cùng đám chó của mày đừng hòng chạy, còn mày nữa, tiểu súc sinh, hôm nay tao nhất định phải giết mày!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Hai bên giằng co một hồi mới động thủ, Trác Phong dùng ra toàn lực, khiến đám người Trác Nhất Thần ăn không ít đau khổ. Nhưng dù sao hắn cũng là lấy một địch bốn, thực mau rơi xuống hạ phong. Mấy người kia bị đánh đến tức giận bốc lên, ấn hấn trên mặt đất đá tui bụi, Trác Phong không địch lại, chỉ có thể cong người ôm lấy đầu, tận khả năng bảo hộ chính mình.

Tiểu Bạch hồ thấy vậy cũng phát hỏa, Trác Phong là người nàng phải bảo vệ, đám người này dám vây ấu Trác Phong ngay trước mặt nàng, rõ ràng là không để nàng vào mắt! Trong chớp nhoáng, nàng đột nhiên nghĩ tới phương pháp đối phó bọn họ, nàng nhanh chóng dùng kim hệ pháp thuật bọc một tầng kim loại lên hàm răng mình, nhào lên đi hung hăng cắn vào cẳng chân tóc vàng!

Tóc vàng đang muốn đá vào đầu Trác Phong, cẳng chân thỉnh linh bị cắn, phát ra một tiếng kêu thảm thiết ghê người. Tiểu Bạch hồ cắn một ngụm liền

nhảy sang bên, tóc vàng lập tức ngã xuống, máu chảy đầm đìa tẩm ướt ống quần. Tóc vàng vừa đau vừa sợ hãi, kêu thảm thiết không ngừng, mặt mũi trắng bệch đầy mồ hôi lạnh. Những người khác nhanh chóng kéo hắn tới ven tường, một bên xem hắn miệng vết thương, một bên tức giận mắng to: "Súc sinh! Mày chờ đó, lát nữa bắt được nó liền đánh gãy chân, lột da hầm ăn!"

Trác Phong đã nhân cơ hội bỏ chạy, bé Tiểu Bạch hồ chạy đến góc tường, nôn nóng mà đuôi kia mấy con chó hoang, "Mau! Đi mau a! Chạy nhanh! Chạy đi! Chạy!!!"

Bị Trác Phong đẩy đẩy mấy cái, một con thật sự chạy mất, mấy con khác chỉ khiếp đảm do dự chạy tới hèm, lại đột nhiên bị Trác Nhất Thần cầm gây gộc ngăn trở. Trác Nhất Thần trừng mắt người kia cả giận nói: "Cán chết không? Không chết thì nhanh lại đây làm chính sự!"

"Dạ, Thần ca!"

Đám người xông tới, mấy con chó hoang liền càng sợ hãi, nhìn bọn họ lui dần về phía sau. Trác Phong không còn cách nào, đành tiếp tục lao vào đánh cùng họ.

Tiểu Bạch hồ gấp đến độ ở bên cạnh kêu lên,【Chạy mau a! Những người này muốn giết các ngươi, tùy tiện chạy đi đâu cũng được a!】

Nhưng năng pháp lực không đủ, chỉ có hồ ly nhất tộc mới có thể nghe hiểu nàng đang nói cái gì, kẻ khác chỉ nhìn như nàng ở tạc mao kêu bầy thôi. Mắt thấy chúng nó sắp rơi vào ma trận, Tiểu Bạch hồ nghĩ nghĩ, bọc một tầng kim loại vào móng vuốt, nhảy lên cào mặt tên cầm đầu, trực tiếp để lại ba đạo vết máu trên mặt gã. Trác Phong một quyền đánh gãy ngã lảo, vừa triển đấu cùng hai tên còn lại vừa quay đầu lại hô to: "Chạy mau! Chạy đi a!"

Tiểu Bạch hồ hướng mấy chỉ chó hoang kêu nửa ngày, nê hà chúng nó sợ hãi đến có rút, một chút không hiểu ý tứ nàng truyền đạt. Thấy Trác Nhất Thần lấy gây gộc lại đây chuẩn bị tự mình động thủ, Tiểu Bạch hồ linh cơ vừa động, thả ra mấy viên hoá tinh không chút nào thu hút lên đuôi mấy chỉ chó hoang. Bọn chúng vốn đã chán kinh quá độ, đột nhiên cảm giác cái đuôi đau nhói, nhảy mất liên chạy trốn mất dạng!

Tiểu Bạch hồ chớp chớp mắt, kỳ thật hoá tinh kia đặc biệt nhỏ, còn chả đau bằng kim đâm một chút, có thể thấy được đám cho kia đã kinh sợ tới mức nào. Vậy cũng tốt, nhiệm vụ hoàn thành! Nàng nhanh nhẹn chạy vòng qua Trác Nhất Thần, nhảy tới cặp sách Trác Phong, dùng phong hệ pháp thuật quét tro bụi trên đầu tường hướng mấy kẻ xấu, lập tức che đầy tầm mắt bọn họ. Nàng hiện tại đã có chút minh bạch phải sử dụng pháp thuật như thế nào mới có hiệu quả và an nập nhất.

Trác Phong sẵn bọn họ thừa dịp bọn họ bị che mắt, xoay người ôm lấy Tiểu Bạch hồ cùng cặp sách chạy nhanh tới đường cái! Tiểu Bạch hồ nghe thấy tiếng Trác Nhất Thần rống giận, từ Trác Phong đầu vai ngó ra sau, chỉ thấy Trác Nhất Thần phát tiết mà ném gây gộc tới, đáng tiếc bọn họ đã chạy xa, lập tức liền đến đường lớn, mấy người kia không dám lại đuôi theo.

Tiểu Bạch hồ yên tâm, an an ổn ổn nằm ở trong Trác Phong ngực chờ khen thưởng, nhưng kỳ quái chính là 001 như thế nào còn không tuyên bố nhiệm vụ hoàn thành đâu?

Ở Tiểu Bạch hồ nghi hoặc thời điểm, Trác Phong đã một cổ não chạy tới cô nhi viện cách đó năm con phố. Hắn cúi đầu nhìn mắt Tiểu Bạch hồ, không đi đến cửa chính, mà vòng đến mảnh đất di dời phá hủy phía sau cô nhi viện, tìm một căn phòng tương đối hoàn chỉnh đi vào.

Hắn dựa tường ngồi dưới đất, nâng lên Tiểu Bạch hồ cảm nhìn nhìn rằng nàng, lại nâng móng vuốt nhỏ lên nhìn nhìn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ Tiểu Bạch hồ đầu, áy náy nói: "May mắn ngươi không bị thương, nếu không phải ngươi cơ linh, vừa rồi thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Ta chỉ muốn cho các ngươi ăn no một chút, không nghĩ tới lại liên lụy các ngươi. Cũng không biết đám Tiểu Hắc chạy đi có thể tìm được đồ ăn hay không, ai."

Hệ thống nhiệm vụ miêu tả đột nhiên xuất hiện trong đầu Tiểu Bạch hồ, cứu năm con chó hoang, còn muốn tránh cho Trác Phong quá mức tự trách thương tâm, thì ra là nàng còn không có hoàn thành nhiệm vụ a, thảo nào 001 không phát thưởng! Tiểu Bạch hồ nhảy mất đánh lên tinh thần, đứng thẳng thân mình dán ở Trác Phong trên mặt cọ cọ, nhẹ nhàng kêu hai tiếng.【Đừng khổ sở, cần bản không phải ngươi sai.】

Tuy rằng Trác Phong nghe không hiểu nàng nói cái gì, nhưng lại bị nàng như vậy thân cận động tác cấp chữa khỏi, vuốt vuốt bộ mềm mại, cười nói: "Cảm ơn ngươi không trách ta a Tiểu Bạch, chó là bằng hữu trung thành nhất của nhân loại, lời này quả nhiên không sai."

【Có những lời này sao? Nhưng mà ta là tiểu hồ ly a! Cư nhiên nhận không ra? Ngươi xem đuôi của ta a! Còn có tên ta không phải "Tiểu Bạch" nha! 】【

Tiểu Bạch hồ đem nàng so cầu cầu xoay tung cái đuôi điều lên, lại bị Trác Phong hiểu lầm thành muốn ăn, vội nói: "Ngươi đói bụng sao? Ta lấy đồ cho ngươi ăn."

Hắn từ cặp sách lấy ra một cây giấm bông, nghĩ nghĩ, lại buông xuống, ôm Tiểu Bạch hồ đi ra ngoài, "Phía đông có cái vòi nước cho công nhân dùng, chúng ta đi rửa rửa tay lại ăn. Chờ lát nữa ta phải về cô nhi viện, trong viện không cho phép mang tiểu động vật đi vào, ngươi liền trước đây ở chỗ này nhé! Ngươi hôm nay làm bọn họ bị thương, vạn nhất bị bọn họ nhìn thấy liền xong đời, chờ ta hảo hảo ngấm lại đem ngươi đưa đến nơi nào mới an toàn."

Nói mấy câu công phu, bọn họ liền đến trước vòi nước, phía dưới vòi nước có cái ao nhỏ, rửa tay thực phương tiện. Tiểu Bạch hồ chờ hắn rửa xong cũng vươn móng vuốt nhỏ dưới vòi nước, Trác Phong bật cười, "Tiểu gia hỏa, ngươi học theo ta? Thật thông minh, thảo nào hôm nay chỉ có ngươi không sợ người, còn dám xông lên phía trước, ngươi hôm nay đã cứu ta biết không?"

Hắn điểm điểm mũi Tiểu Bạch hồ, lại ôm nàng trở về kia gian phá phòng. Chỗ cầu lương lúc trước đều rút ở hèm nhỏ, trong cặp sách cũng chỉ có một cây giấm bông, tính toán buổi tối ăn cùng màn thầu, lúc này sợ Tiểu Bạch hồ đói, hắn liền lột ra cho nàng ăn.

Tiểu Bạch hồ thẩu đi lên ngửi ngửi, thơm nức, thơm hơn bất cứ thứ gì nàng từng ăn trong quá khứ, lập tức vui vẻ cắn lấy nhai nhai. Thứ này thơm thơm,

mềm mềm, mặn mặn, Tiểu Bạch hồ cảm thấy đặc biệt ăn ngon, nuốt vào một miếng lại vội từ hân lòng bàn tay cắn thêm một chút. Trách không được tộc nhân luôn thích đi nhân gian, nhân gian đồ ăn ngon thật nha!

Trác Phong xem nàng ăn đến vui vẻ, không tự giác mà lộ ra cái tươi cười, trong lòng quanh quẩn khói mù cũng đậm đi không ít.

【Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng thanh khiết thuật một lần, ký chủ có thể tùy thời sử dụng. Vừa mới ký chủ vận dụng pháp thuật rất khá, nhiệm vụ cũng hoàn thành khá tốt, thỉnh không ngừng cố gắng.】

Tiểu Bạch hồ tức khắc cảm thấy rằng đau, những pháp thuật vừa nảy căn bản là cái khó ló cái không mới dùng ra được. Pháp thuật quá mỏng manh, ở Thanh Khâu Sơn căn bản không đáng kể, không nghĩ tới cư nhiên đối nhân loại còn rất hữu dụng. Nàng đột nhiên có điểm minh bạch vì cái gì Thiên Đạo muốn ước thúc yêu ma quỷ quái, nhân loại không thể tu luyện quá yếu ớt, nếu là yêu ma quỷ quái đều chạy ra, thiên hạ còn không đại loạn?

Nàng lại cắn một ngụm giấm bông, trong lòng yên lặng hỏi:【Nhiệm vụ đã hoàn thành một cái, người cũng nên nói cho ta đây là thể giới gì đi? Ta là tới thu thập nguyên lực, phải biết là chuyện như thế nào mới có thể tận lực hỗ trợ không phải sao? Giống vừa rồi cái loại này, ta hoài nghi người ở đó ta.】

【Ký chủ nghĩ nhiều, ta chỉ biết giúp người mau chóng dung nhập thể giới mà không phải hồ người. Hiện tại ta sẽ giản lược nội dung bốn tiểu thuyết, thỉnh người hảo hảo vận dụng ưu thế này thu thập càng nhiều nguyên lực.】

Tiểu Bạch hồ ghé vào người Trác Phong, vừa ăn giấm bông vừa tìm hiểu nội dung thể giới này. Nguyên lai Trác Nhất Thần kia chính là nam chủ thể giới này, mà Phó Tuyết Tinh trong miệng hân chính là nữ chủ. Bọn họ hai nhà ở bản địa xem như hai đại phú thương, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, bằng hữu, đồng học đều ngầm thừa nhận bọn họ là một đôi nhĩ, chỉ kém không công khai mà thôi.

Một lần bọn họ cùng bằng hữu chơi "Nói thật hay Mạo hiểm", Phó Tuyết Tinh thua lựa chọn đại mạo hiểm, các bằng hữu liền ồn ào làm nàng thổ lộ cùng một nam sinh. Kỳ thật chỉ là cô ý trêu ghẹo bọn họ, Trác Nhất Thần cũng cười nhạo cùng cả đám, làm Phó Tuyết Tinh lại thẹn thùng lại biệt nữ, như thế nào cũng không chịu mở miệng. Vừa vận khi đó Trác Phong từ phụ cận đi qua, Phó Tuyết Tinh đầu óc nóng lên liền chạy tới cùng Trác Phong thổ lộ, lại không biết hành động này tạo thành bi kịch cả đời Trác Phong.

Lúc ấy Trác Phong một ngụm cự tuyệt, liền điểm do dự đều không có. Phó Tuyết Tinh mặt mũi không nhìn được, dứt khoát về nhà không chơi. Lưu lại Trác Nhất Thần một mình đối mặt đám người còn lại, đã xấu hổ lại phần nộ lại mất mặt, trực tiếp hận Trác Phong. Mấy tên chó săn của hắn ra chủ ý giúp hắn thu thập Trác Phong, không chỉ ngay trước mặt Trác Phong tàn nhẫn hành hạ mấy chỉ chó hoang đến chết, còn hung hăng đánh hắn một đòn.

Hai người bắt đầu đối chọi gay gắt, Phó Tuyết Tinh cũng tự trách cùng Trác Nhất Thần nháo loạn một trận, khiến cho Trác Nhất Thần càng thêm phần nộ, đem dây ngáp lửa giận đều đổ lên đầu Trác Phong. Trác Phong cùng đại thiếu gia như gã đẩu, thực mau bị đuổi ra cô nhi viện, khai trừ học tịch. Hắn đang học cao tam, còn cả đệ nhất niên cấp, liền như vậy bỏ lỡ cơ hội thi đại học.

Hắn biết không đối phó được Trác Nhất Thần, chỉ phải nghĩ cách ngủ đông, chờ đợi thời cơ thể đám chó hoang đó cùng chính mình báo thù. Ai ngờ lúc này gia đình Phó Tuyết Tinh xảy ra chuyện, lập tức từ đại tiểu thư biến thành cô nhi khốn cùng. Nàng cảm thấy không xứng với Trác Nhất Thần, liền mạnh mẽ nói chường mắt hắn. Trùng hợp nàng lại gặp Trác Phong, áy này tự trách làm nàng đi theo Trác Phong nói muốn bồi thường hắn, đuổi đều đuổi không đi, thế cho nên Trác Nhất Thần lại lần nữa đem Trác Phong trở thành tình địch đối phó, hoàn toàn không cho Trác Phong cơ hội tích tụ lực lượng.

Một lần lại một lần, vì nam nữ chính tình yêu dây dưa không rõ, Trác Phong xui xẻo thành đá mài dao, thậm chí trong một lần khắc khẩu bất ngờ bị đẩy đến đường cái, bị đâm chặt đứt hai chân! Từ đây trong lòng hắn hoàn toàn không còn thiện lương, chỉ dư lại vô tận hắc ám. Hắn rời khỏi quê nhà, nỗ lực giao tranh, nhận hết khổ sở thường nhân không dám tưởng tượng, rốt cuộc mười năm sau trở thành lão bản phía sau màn một công ty lớn, bắt đầu ngắm bắn Trác Nhất Thần công ty.

Thời điểm hắn sắp phá sụp Trác gia, thân thể lại vì nhiều năm vất vả mà căng không nổi nữa. Cố tình ngay trước khi chết hắn lại biết được bí mật thân thể của mình, chỉ tiếc lần này hắn không có thời gian đi báo thù, chỉ có thể không cam lòng chết đi, trở thành pháo hôi vô tội nhất trong lòng người đọc, họ sôi nổi nhấn lại hy vọng Trác Phong có thể hạnh phúc, vui sướng mà sống một đời.

Tiểu Bạch hồ ăn xong giấm bông, dùng móng vuốt nhỏ lau lau miệng, oa trong lòng Trác Phong ngập một cái, nhắm mắt lại nghỉ ngơi dưỡng sức. Phải hảo hảo bảo hộ Trác Phong, có nàng ở đây, đám hỗn đản kia đừng mơ có cơ hội khi dễ hắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Tiểu Bạch hồ cuộn tròn trong ngực Trác Phong, nhiệt độ cơ thể ấm áp làm nàng có chút buồn ngủ, mơ mơ hồ hồ, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ột ột. Nàng ngó ngó bụng Trác Phong, lại ngẩng đầu nhìn lên mặt hắn.

Trác Phong xoa bụng, mặt hơi hơi ửng hồng, rõ ràng ở trước mặt một con chó nhỏ không có gì đáng để ý, nhưng không hiểu visao vừa thấy ánh mắt tiểu gia hỏa hắn liền ngưng ngừng xấu hổ.

Khụ khụ hai tiếng, thà xuống Tiểu Bạch hồ xuống đất, hần đứng dậy nói: "Trời không còn sớm, ta phải trở về." Hần đeo cặp sách, lại khom lưng sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Bạch hồ, cười nói, "Người ngoan ngoan đợi ở đây, sáng mai ta sẽ mang đồ ăn tới, phải cẩn thận trốn người lạ biết không?"

Tiểu Bạch hồ nhẹ nhàng kêu hai tiếng như làm nũng, kỳ thật nàng muốn nói,【Dẫn ta đi luôn nha, để ta nằm trong cặp sách ấy, ta thực ngoan, sẽ không ai phát hiện.】

Nhưng hiển nhiên sóng nào hai bên không đồng nhất, Trác Phong lại lần nữa sờ sờ đầu nàng rồi xoay người bước đi. Tiểu Bạch hồ đuổi tới cửa, không cao hứng mà đá đá mấy viên sỏi,【Hần cư nhiên để ta ở đây một mình, rõ ràng tất cả tộc nhân đều nói ta là tiểu hồ ly đáng yêu nhất, người gặp người thích, thì ra đều là gạt người! Thôi kệ, 001, mau dùng thanh khiết thuật, một thân thú hoắc này hun ta sắp nổi mất!】

【Ký chủ, xin cho phép ta đình chính một chút, người vừa ăn uống rất ngon lành, có thể thấy được năng lực tiếp thu dơ bẩn là rất cao. Hiện tại, sử dụng toàn thân thanh khiết thuật.】

Tiểu Bạch hồ chạy về góc phòng, thực mau liền cảm giác một cỗ linh khí nhàn nhạt vờn quanh thân thể, bộ lông lập tức sạch sẽ, cả người trắng như tuyết, ẩn đường có một ẩn ký đỏ rực, làm nàng thoát nhìn rất đáng yêu. Tiểu Bạch hồ cao hứng nhảy nhót một vòng, cũng không để ý tới hệ thống phun tào, trực tiếp dùng thủy hệ pháp thuật cùng phong hệ pháp thuật rửa sạch ra một khối đất trống, nằm sắp xuống nghỉ ngơi.

Nàng lười biếng nhắm hai mắt, thảnh thơi ngày hôm nay nàng trải qua cũng thực muôn màu muôn vẻ. Từ chứng kiến lão tổ tông độ kiếp phi thăng, đạt được cơ duyên bị đưa tới nhân gian ảo cảnh, lại đến trí đấu ác nhân, bảo vệ thư sinh, nhớ tới đều cảm thấy thực vất vả, nàng phải hào hào ngủ một giấc mới được.

Sáng mai thư sinh Trác Phong sẽ mang món gì tới đây nhỉ? Vừa này chỉ ăn có chút xiu, giờ nàng còn hơi đói.

Tiểu Bạch hồ sắp đi vào giấc mộng, hệ thống đột ngột lên tiếng,【Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ: Hóa giải nhục nhả và phiền toái Trác Phong gặp phải ở cô nhi viện. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được gà nướng mỹ vị nhất nhân gian x1. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, cường chế đói khát ba ngày.】

Chuyện gì cũng có thể nhẫn, riêng đói bụng không thể!

Tiểu Bạch hồ nhảy dựng lên, phi thăng tới cô nhi viện. Trời đã tối rồi, tất cả mọi người đều đã về nhà ăn cơm nghỉ ngơi, tiểu hồ ly nho nhỏ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý. Tối cô nhi viện, nàng nhảy đến đầu tường ngửi ngửi, vừa trốn tránh người khác vừa đi theo Trác Phong khí vị tìm kiếm.

Thời điểm tìm được, Trác Phong đang bị phạt đứng trong văn phòng viện trưởng, nghe nữ viện trưởng răn dạy.

"Người còn muốn nói cái gì? Nếu vết thương trên người người không phải do đánh nhau ấu đả, vậy vừa rồi thì sao? Vừa rồi ta tận mắt nhìn thấy người đánh lộn cùng ký túc xá cách vách, các người còn nhớ quy củ trong viện hay không? Há?!"

Trác Phong nâng tay phải cho mục nhìn đến màn thầu vụn nát trong tay, ý đồ giải thích, "Viện trưởng, ta không đánh nhau, là bọn họ muốn cướp cơm chiều của ta nên mới..."

Nữ viện trưởng cảm thốt đập rầm rầm lên bàn, lớn tiếng quát: "Người nói ta hiểu lầm? Mắt thấy là thật, người nói ta nên tin tưởng người giáo biện vẫn là tin tưởng hai mắt của mình?"

Trác Phong mím chặt môi, không nói nữa, hiển nhiên là một bộ nhận nắng nhận phạt. Tiểu Bạch hồ ở ngoài cửa sổ vườn đầu đánh giá bốn phía, cân nhắc nên làm như thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay mà trợ giúp Trác Phong.

Lúc này, nàng đột nhiên thấy nữ viện trưởng đứng lên đi đến trước mặt Trác Phong, nắm cầm hần, ái muội nói: "Kỳ thật ta còn là thực nguyện ý tin tưởng người, người biết ta luôn thập phần thương thức người. Không bằng, bây giờ người cùng ta tới ký túc xá giải thích kỹ càng, nếu người nói có lý, ta liền không phạt người, thế nào? Đúng rồi, gần đây trong viện mới thu được một khoản khoản tiền tài trợ, nếu người phù hợp điều kiện, ta có thể chọn người làm đối tượng nhận giúp đỡ, như vậy học phí cao trung và đại học đều có, người nghĩ sao?"

Tiểu Bạch hồ nghe được mồm đầu óc hồ nhảo, nhin không được hỏi:【001, bà ta có ý tứ gì? Sao ta nghe thấy quái quái? Thư sinh đều đầy mặt khuất nhục!】

Trác Phong lui về phía sau một bước, cùng nữ viện trưởng kéo xa khoảng cách, mặt vô biểu tình nói: "Cảm ơn viện trưởng hảo ý, nếu viện trưởng cho rằng ta sai, ta cam nguyện chịu phạt."

"Người! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Nữ viện trưởng then quá thành giận, "Người giỏi a, đánh nhau ấu đả còn nói dối giáo biện, ta khiến cho toàn viện người đều nhìn xem người có bao nhiêu bất hảo!"

Hệ thống chậm nửa nhịp mà hồi phục nói:【Căn cứ theo số liệu, viện trưởng đang mời Trác Phong phát sinh quan hệ thân mật hơn một bước, ở Hồ tộc, loại hành vi này gọi là... cầu hoan.】

Tiểu Bạch hồ tròn tròn mắt, trong lòng gào lên,【Cầu hoan?!!! Mục già vừa béo vừa xấu kia muốn nhúng chàm thư sinh?!! Thật quá đáng! Mục ta còn dám uy hiếp thư sinh, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn mục!】

Tiểu Bạch hồ không đợi nữ viện trưởng nói thêm gì nữa, dùng thổ hệ pháp thuật khổng chế chậu hoa trên ngăn tủ, dùng sức dịch qua, bồn hoa nặng năm sáu cân liền rơi xuống, tạp thẳng vào đầu nữ viện trưởng!

Nữ viện trưởng hét lên một tiếng, ôm nơi bị đập, hạ tray xuống nhìn, đầy máu, tức khắc mặt sợ tới mức mặt trắng bệch, hét chói tai không ngừng: "Máu! Máu! Kêu xe cứu thương! Mau kêu xe cứu thương!"

Tiểu Bạch hồ cười hi hi, đắc ý lắc lư đầu nhỏ. Kỳ thật nàng đã dùng phong hệ pháp thuật nâng đỡ chậu hoa, cũng không làm nữ viện trưởng bị thương quá nặng, nhiều lắm rách một vết nhỏ, nhìn máu tuôn nhiều vậy chứ kỳ thật chỉ là vết thương ngoài da mà thôi. Ngươi nhường ta một thước, ta kính ngươi một trượng, phương diện này nàng vẫn rất đúng mực.

Vài phút sau, Trác Phong đã gọi xe cứu thương, còn dùng băng gạc sơ cứu cho nữ viện trưởng. Nhìn thân ảnh nữ viện trưởng tiến vào xe cứu thương, hần phát giác chính mình thế nhưng có vài phần thống khoái. Nữ viện trưởng đã không phải lần đầu tiên quấy rối hắn, từ khi lên 16 tuổi, vóc người dần cao lớn, liền thường xuyên bị nữ viện trưởng ám chỉ. Vì hắn nhiều lần cự tuyệt, nữ viện trưởng còn chặt đứt cung xấp học phí cho hắn, khiến hắn phải tìm việc làm công khắp nơi mới có thể tiếp tục học cao trung.

Trác Phong cong cong khóe môi, một thân thoải mái đi đến ký túc xá. Mau tới cửa thời điểm bị tên ở ký túc xá cách vách ngăn lại, trào phúng nói: "Mọi người tới nhìn này, niên cấp đệ nhất đại học bá của chúng ta còn cầm mìn thẩu lẩn trên mặt đất đâu, Trác Phong, mày còn muốn ăn sao? Trách không được mày thích uy chó hoang, mày với chúng rõ ràng là đồng loại a! Ha ha ha!"

Không ít người ồn ào cười theo, tất cả đều là cô nhi, đều bị người khác nhìn với ánh mắt khác biệt, cố tình Trác Phong nơi chốn xuất sắc, mỗi lần thi cử đều là niên cấp đệ nhất, tham gia thi đấu còn thường thường đoạt quán quân, bộ dạng cũng xuất sắc hơn bọn họ mấy lần. Trác Phong chính là loại người mà lão sư hay đồng học đều thích, nếu không phải hắn vội vàng làm công không có thời gian phát triển quan hệ nhân tế, chỉ sợ hiện giờ hắn đã là người được hoan nghênh nhất trường học, bọn họ mỗi ngày cùng Trác Phong ngắm đầu không thấy cúi đầu gặp, sao có thể cam tâm?

Vì thế mịa mai chế giễu Trác Phong chính là chuyện họ thích làm nhất, còn có cái gì làm cho người thỏa mãn hơn giẫm đạp thiên tài?

Trác Phong vốn muốn lột bỏ phần da ô uế bên ngoài mìn thẩu rồi ăn, rốt cuộc hần giữa trưa đã không ăn gì, thật sự rất đói bụng, so đo không được nhiều như vậy, nhưng này không đại biểu hần nguyện ý nhậm người giễu cợt. Hần mặt trầm xuống nhìn đối diện người, lạnh lùng thốt: "Viện trưởng xảy ra chuyện, ngươi lại ở chỗ này vui vẻ cười to, là đối viện trưởng có ý kiến? Ngươi đang vui sướng khi người gặp họa?"

Người nọ sắc mặt đột biến, "Mày! Mày! Mày nói hươu nói vượn!"

Đột nhiên bị nói ra tâm sự, gã sốt ruột đến không biết nên biện giải như thế nào. Nhìn thấy nữ viện trưởng đầy đầu máu đi lên xe cứu thương, trong lòng miến bần có bao nhiêu thống khoái. Bởi vì gã sợ dĩ oán hận Trác Phong, nguyên nhân lớn nhất chính là nữ viện trưởng bị Trác Phong cự tuyệt sau tìm tới hắn.

Gã không có cốt khí như Trác Phong, gã không thể không dựa vào cô nhi viện, đương nhiên không dám đắc tội nữ viện trưởng, cho nên từ 17 tuổi gã đã bắt đầu bị nữ viện trưởng kia chiếm hết tiện nghi. Nếu kia nữ viện trưởng dễ nhìn một chút còn tạm được, loại sự tình này nam nhân cũng không có hại, nhưng cố tình bà ta vừa già vừa xấu vừa béo, mỗi lần đi gã đều phải cố nén ghê tởm. Không thể trả thù nữ viện trưởng, gã chỉ có thể đem toàn bộ hận ý đổ lên đầu Trác Phong. Nếu không phải Trác Phong cự tuyệt, gã sao có thể gặp phải loại vũ nhục này?

Hiện tại Trác Phong còn trước mặt mọi người chọc phá tâm tư của gã, gã cũng không dám tưởng chờ nữ viện trưởng trở về sẽ bị trừng phạt như thế nào, tức khắc phần nộ mà chỉ vào hần nói: "Mày vu oan cho taa! Tao đánh chết mày! Tên tiểu nhân âm hiểm!"

Trác Phong nhú mày đầy gã qua một bên, hừ lạnh, "Ngươi muốn đánh nhau trong viện? Nhưng ta không muốn, viện trưởng vừa bệnh viện, ta không có hứng thú gây chuyện, tránh ra!"

Mọi người tuy thích nhìn Trác Phong xui xẻo, nhưng từ sớm liền kiến thức quá Trác Phong đánh nhau tàn nhẫn, nhưng thật ra không ai nguyện ý đương chim đầu đàn đối đầu với hần. Viện trưởng bị thương, kẻ dám nháo sự trong lúc này khẳng định sẽ bị trừng phạt gấp bội, tốt nhất là không làm gì hết.

Mọi người tản ra, Trác Phong mắt nhìn thẳng trở về chính mình ký túc xá, ở bọn họ trước mặt đóng cửa lại.

Tiểu Bạch hồ núp vào chỗ khuất nhìn người nọ cùng các huynh đệ thương lượng muốn lừa Trác Phong đi ra ngoài tẩu một đốn, nhìn không được nhẹ nhàng. Nhân gian có người dịu dàng như thư sinh, nhưng cũng có thật nhiều kẻ đáng ghét. Nếu đã thích đánh nhau, vậy dứt khoát làm cho bọn họ tự đánh lẫn nhau đi!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4

Tiểu Bạch hồ không lập tức đi tìm Trác Phong mà đứng tại chỗ chờ mọi người tản ra mới lặng lẽ bám theo đũa người muốn nhắm vào Trác Phong, nghe bọn họ mắng hần, thương lượng lừa hần đi ra ngoài. Đến cuối cùng, họ thế nhưng lại nghĩ tới đám chó hoang, nếu để Trác Phong nghe được tin chúng bị thương, hần khẳng định sẽ đi ra ngoài.

Tiểu Bạch hồ nhìn bọn họ ánh mắt càng ngày càng lạnh, đây là nhân loại mà Thiên Đạo muốn bảo hộ? Không có yêu ma, chính bọn họ cũng muốn hãm hại đồng loại, còn muốn tàn hại những động vật nhỏ vô pháp phản kháng, đây còn không phải cá lớn nuốt cá bé? Trác Phong ở chung cùng loại người này cả chục năm cư nhiên còn giữ được tấm lòng thiện lương, khó trách hẳn có thể đã động người đọc sôi nổi kỳ nguyện cho hẳn nhân sinh hạnh phúc, hẳn mới là người đáng giá được bảo hộ.

Nhìn mấy người kia kết bè đi tới khu công trường phía sau cô nhi viện chuẩn bị hành động, Tiểu Bạch hồ thầm cười lạnh, vận thổ hệ pháp thuật cùng đồ núi tạp vật bên cạnh. Đám người không có phòng bị, lập tức bị đồ vật nện vào, sợ hãi kêu gào liên tục, lúc đứng dậy được còn kinh hoảng lui nhanh ra sau.

"Nhiều nơi vắng vẻ như vậy, tới chỗ này làm gì? Nơi này đang bị phá hủy, vạn nhất phòng ở sụp làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, cánh tay tao tím xanh rồi này, sớm biết vậy liền không tới!"

"Ồn ào cái gì? Lại không phải ta ép buộc các ngươi tới, da bầm tím một chút liền nhao nhao lên, ngươi là đàn bà à?"

Tiểu Bạch hồ nhảy lên nóc nhà, vận khởi phong hệ pháp thuật, nâng trảo vung lên, liền có một người lao đảo về phía trước, đẩy người đứng trước hẳn ngã lăn. Hẳn vừa đứng vững lập tức nói: "Ngượng ngừng, có người đẩy ta."

Mấy người đều nhìn ra sau lưng hẳn, nơi đó trống không, căn bản không có người, hiển nhiên là hẳn cố ý đẩy còn nói dối! Tiếp theo Tiểu Bạch hồ lại phun ra sóng khí đánh vào ót một người khác, gã quay đầu lại vừa lúc thấy người đứng sau cầm gậy. Mặc kệ người nọ phủ nhận thế nào, gã đều nhận định là người nọ đánh.

Đánh xong lại phủ nhận, coi mọi người ở đây đều là đồ ngốc sao?

Giờ thì vui rồi, đám gia hỏa này vốn đang bức mình, lại cãi vã ồn ào ai cũng không nhường ai, không nhịn được lao vào quần áo thành một đống.

Đám người này có thể nhảy ra khi dễ người khác trong cô nhi viện, bản thân tính cách liền không tốt, đánh nhau càng sẽ không dễ dàng nhận thua, cả đám đều sĩ diện, sợ mất đã động thủ đương nhiên muốn đánh đến đối phương chịu phục mới thôi, xuống tay càng ngày càng nặng. Chỉ trong chốc lát liền có một người bị đánh vỡ đầu, máu chảy đầy mặt! Khu phòng ốc này đang bị phá dỡ, tùy tay có thể nhặt được gạch ngói, bọn họ chọn nơi này là muốn đánh Trác Phong thương nặng, không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành như vậy.

Tiểu Bạch hồ nằm trên nóc nhà cười hi hi,【001, đây chính là gây ông đập lưng ông phải không? Muốn đánh người khác, cuối cùng lại thành chính mình ăn đập, rất tốt rất tốt. Về sau ta sẽ ở bên cạnh thư sinh, nhhaats định không thể để hẳn bị bọn họ khi dễ! Thư sinh hạnh phúc mỹ mãn, ta liền đi theo hẳn ăn biến đại giang nam bắc, nghĩ thôi đã thấy cảm thấy thỏa mãn.】

001 không đáp mà im lặng nghiêm túc phân tích số liệu, sau đó nói【Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng gà nướng mỹ vị nhất nhân gian, tạm thời đặt trong hệ thống không gian, ký chủ có thể lấy bất cứ lúc nào.】

Tiểu Bạch hồ mừng rỡ, từ nhỏ đến lớn nàng thích ăn nhất là thịt gà, các loại nướng, nấu, hun, hầm nàng đều ăn qua, chỉ chưa bao giờ được ăn gà của nhân gian. Vừa được đến khen thưởng liền chạy ngay về căn nhà nhỏ lúc này lấy gà nướng ra. Mùi hương thơm lừng tràn ngập không gian, mở ra tầng giấy bao bên ngoài, gà nướng màu sắc vàng óng mê người càng khiến nàng thêm nhỏ dãi, hận không thể một ngụm nuốt luôn vào bụng!

Tiểu Bạch hồ vui sướng muốn hạ khẩu, lại đột nhiên nghĩ đến Trác Phong. Nàng do dự một lát, sau đó bọc gà nướng lại, ngậm lấy chạy như bay về hướng ký túc xá Trác Phong.

Ở cô nhi viện, không có ai nguyện ý ở chung với Trác Phong, thực ra cũng chẳng phải tất cả mọi người đều ghét hẳn, chỉ là e ngại mấy kẻ thích gây chuyện kia nên không dám cùng hẳn thân cận mà thôi.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là Trác Phong được ở một mình một phòng ký túc bình thường, phòng hẳn nằm trên tầng lầu cách buồng vệ sinh xa nhất, trước kia phòng đó vốn là một gian nhà kho. Nữ viện trưởng có ý tưởng không an phận với hẳn, mấy năm nay thường xuyên kiểm biện pháp buộc hẳn đi vào khuôn khổ, để hẳn ở trong phòng kho chính là một trong số đó, dù sao không ai nguyện ý ở chung với hẳn, đây đều là lý do có sẵn.

Tiểu Bạch hồ leo lên cửa sổ nhìn thấy tình huống trong phòng liền có điểm không vui, căn phòng này quá đơn sơ, chỉ có duy nhất một chiếc giường, còn chẳng thoải mái bằng son động của nàng, người nàng phải bảo vệ sao có thể sống trong chỗ như thế này?

Vấn đề vừa bật ra, hệ thống liền nói:【Nếu hẳn sống tốt liền không có việc của ngươi.】

Nghe cũng có lý, Tiểu Bạch hồ nhìn Trác Phong, nâng móng vuốt nhỏ gõ gõ cửa sổ.

Trác Phong ngẩng đầu thấy Tiểu Bạch hồ thì vô cùng kinh ngạc, vội đi qua mở cửa sổ ôm nàng vào, "Tiểu Bạch? Sao ngươi lại tới đây? Tìm ta sao?"

Tiểu Bạch hồ gật gật đầu, buông gà nướng, đẩy đẩy về phía hẳn khẽ kêu vài tiếng.

Trác Phong chỉ chỉ chính mình, kinh ngạc hỏi: "Cho ta?"

Tiểu Bạch hồ lại gật gật đầu, Trác Phong ngạc nhiên, bế Tiểu Bạch hồ lên, nhìn mắt nàng hỏi: "Ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói? Nếu đúng thì gật gật đầu."

Tiểu Bạch hồ ngần người, nhưng hiện tại lại phải nhận hiển nhiên là quá giả dối, liền tiếp tục gật gật đầu. Thử sinh thiện lương như vậy, khẳng định sẽ không nói cho người khác. Bọn họ về sau muốn ở bên nhau cả đời, tín nhiệm cũng rất quan trọng a!

Trác Phong được đến đáp án khẳng định, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Tiểu Bạch hồ thấy thế liền nhảy đến một bên mở giấy bọc gà nướng ra, xé một cái đùi gà gặm gặm. Thử sinh cái gì cũng tốt, chỉ là có chút ngốc ngốc, mỹ vị ở trước mắt tự nhiên còn có thể nghĩ đến thứ khác, nàng nhìn không được nữa, trước ăn đã, chuyện khác tính sau!

Trác Phong phục hồi tinh thần, nhưng vẫn cảm thấy thực khó tin. Hắn tự nhiên gặp được một con chó nhỏ có thể nghe hiểu tiếng người. Thoạt nhìn, có vẻ mới hơn một tháng tuổi? Sao có thể? Chẳng lẽ từng được chủ nhân huấn luyện? Có thể huấn luyện đến loại trình độ này sao?

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng hỏi, "Tiểu Bạch, ngươi có chủ nhân sao?"

Tiểu Bạch hồ vừa ăn vừa lắc đầu, nói giọng sao, nàng chính là muốn tu luyện thành đại yêu Cửu vĩ Thiên Hồ, ai có thể làm chủ nhân của nàng? Muốn tìm chết sao?

"Là không có chủ nhân hay là không nhớ rõ?" Trác Phong có chút chần chờ, rốt cuộc nàng thoạt nhìn thật sự quá nhỏ.

Này muốn trả lời thế nào, nàng lại chưa thể nói chuyện!

Tiểu Bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, phun xương gà đã gặm sạch sẽ xuống đất, ngồi thẳng dậy nghiêm túc nhìn Trác Phong lắc lắc đầu, hy vọng Trác Phong có thể hiểu được ý tứ nàng muốn truyền đạt.

Trác Phong thật sự hiểu được! Tiểu gia hỏa thông tuệ như vậy sao có thể không nhớ rõ chuyện trước kia? Huống chi nếu có người có thể huấn luyện nàng tốt như vậy, nàng càng không thể quên mất. Vậy đây có nghĩa là trời sinh có được chỉ số thông minh tương đối cao?

Tiểu Bạch hồ không có chủ nhân, Trác Phong ần ần cảm thấy vui vẻ, ở chung thời gian ngắn ngủi như vậy đã làm hắn luyện tiếu đưa Tiểu Bạch hồ trở về. Hắn chỉ nghĩ Tiểu Bạch hồ là đại não phát triển tốt, tựa như thiên tài vậy, chính hắn cũng bẩm sinh thông minh hơn người khác, có thể dễ dàng học được kiến thức kỹ năng mới, chẳng có gì kì quái. Thả lỏng lại hắn liền hỏi Tiểu Bạch hồ tắm rửa ở nơi nào, lại hỏi gà nướng này từ đâu ra.

Vấn đề quá phức tạp, Tiểu Bạch hồ vô pháp trả lời. Mà Trác Phong cũng tự giúp nàng nghĩ ra đáp án, cho rằng Tiểu Bạch hồ tắm rửa trong cái ao bọn họ rửa tay lúc trước, tuy không nghĩ được gà nướng ở đâu ra, nhưng hỏi qua không phải trộm hắn cũng mặc kệ.

Chờ hắn rốt cuộc cầm lấy gà nướng bắt đầu ăn, Tiểu Bạch hồ đã ăn luôn một nửa con gà! Hắn có chút lo lắng mà nhìn Tiểu Bạch hồ, "Ta nhớ tiểu cầu hình như không thể ăn gà, rất dễ bị hóc xương, ngươi đừng ăn nhanh như vậy."

Tiểu Bạch hồ không để ý tới hắn, chuyển tới bên kia tiếp tục gặm, nàng đều sống một trăm năm, có thể ngây ngốc đến mức hóc xương? Huống chi nàng rõ ràng không phải tiểu cầu!

Nàng nhanh chóng gặm xong đầu gà, phun hết xương xuống đất, dùng hành động thực tế chứng minh mình ăn cái này không thành vấn đề.

Mỹ vị trong miệng, Tiểu Bạch hồ thỏa mãn hí hí mắt. Gà nướng còn ngon hơn giăm bông gấp vạn lần, nàng lúc trước tự nhiên còn tưởng rằng giăm bông chính là nhân gian mỹ vị, quả thực quá ngu xuẩn! Hiện tại hưởng qua gà nướng mỹ vị, nàng có chút lo lắng về sau đi theo Trác Phong còn có thể ăn cao hứng hay không, có lẽ nàng còn phải nuôi nấng Trác Phong?

Càng nghĩ càng thấy có lý, nàng chính là tới làm Trác Phong hạnh phúc nha, ăn không ngon sao có thể hạnh phúc? Nàng nhất định phải nghĩ cách lộng tới càng nhiều đồ ăn ngon cho Trác Phong, ăn ngon mới có thể sống tốt!

Một người một hồ chia nhau ăn gà nướng, Trác Phong còn xé bỏ da cái mần thầu lúc trước, ngâm nước tắm, ăn đến no nê. Trác Phong nằm trên giường vuốt lông Tiểu Bạch hồ, nói: "Lúc này tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi, ngươi liền ngủ luôn ở đây đi, chờ ngày mai ta đi học lại đặt ngươi vào cặp sách mang ra ngoài, sẽ không có người phát hiện."

Tiểu Bạch hồ nhìn quanh đánh giá một vòng, quay đầu ghé vào một bên. Trác Phong ngạc nhiên nhìn nó, phì cười: "Cái ánh mắt kia là có ý gì? Ngươi ghét bỏ sao? Cảm thấy kỳ cục xá của ta không tốt? Không phải ngươi còn từng ở tại đồng rác sao?"

Tiểu Bạch hồ nhớ tới đồng rác liền tức giận, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu nàng dơ như vậy, kia còn là lần đầu tiên gặp mặt, thế này nàng còn duy trì được thần bảo hộ uy nghiêm?!!!

Nàng lập tức nhảy dựng lên kêu kháng nghị, bày ra tư thế tự nhận là uy nghiêm nhất, lại một lần chọc Trác Phong phì cười.

Trác Phong một tay ôm nàng vào lòng xoa nhẹ vài cái, vui mừng nói: "Ngươi thật quá đáng yêu, lần này thật là nhờ họa được phúc làm ta phát hiện ngươi. Ngươi yên tâm, chỉ một tháng nữa ta liền tròn mười tám tuổi, có thể tìm thêm mấy công việc và dọn ra ngoài ở, đến lúc đó ta sẽ thuê phòng lớn hơn nơi này, được không?"

Tiểu Bạch hồ không vui, giãy dụa trsinh nẽ bàn tay hắn, nàng là thần bảo hộ, không phải sủng vật, đáng yêu cái quỷ gì chứ?

Nề hà Trác Phong ôm nàng vào ngực liền không buông tay, còn cúi xuống cọ cọ đầu nàng, khẽ cười nói: "Ta hiện tại thực cảm tạ viện trưởng phân cho ta gian ký túc xá này, nếu không phải nơi này không có ai đi lại, sao có thể giấu ngươi ở đây? Ngày thường tarát thích một mình một chỗ, an an tĩnh tĩnh học tập, hiện tại có ngươi, nơi này liền càng tốt, thật hy vọng mỗi ngày đều có thể ôm ngươi ngủ."

Tiểu Bạch hồ nghe hần nói dần dần an tĩnh lại, ngoan ngoãn mà cuộn tròn trong lòng hần. Một người dễ dàng thỏa mãn lại rộng rãi thiện lương đến thế, sau này có thể trở nên lãnh khốc vô tình sao? Phải trải qua bao nhiêu thống khổ mới có thể khiến tính tình một người hoàn toàn biến đổi? Nàng thật sự có thể giúp hần hạnh phúc sao? Không được, không thể dựa vào mấy trò phá rối đơn giản như hiện tại! Nàng phải trưởng thành, phải trở thành thần bảo hộ chân chính! Nàng muốn bảo hần một đời không còn ưu phiền!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Khoảng 10 giờ tối, nữ viện trưởng từ bệnh viện trở về, có mỗi một vết rách nhỏ, vốn chỉ cần băng bó và uống thuốc là đủ rồi, nhưng mục nhất định đòi truyền nước biển nên mới về muộn như vậy.

Phòng của mục cũng ở tầng cao nhất, thời điểm lên lầu vừa lúc gặp được quản lý đang răn dạy vài người, "Viện trưởng bị thương nằm viện, các người không những không lo lắng hỗ trợ, cư nhiên còn có nhân tâm đi kéo bè kéo lũ đánh nhau? Rốt cuộc là bởi vì cái gì? Không nói rõ đừng hòng lãnh thuốc trị thương."

Nữ viện trưởng xụ mặt đi qua, nhìn bọn họ nói: "Ta cũng muốn biết lý do, các người đem nội quy ném đi đâu rồi? Trong viện không được đánh nhau, phải tương thân tương ái! Tự nhìn lại mình xem, các người đã làm cái gì? Hà?"

Mấy người sợ bị nữ viện trưởng chán ghét, đánh mất cơ hội được đến quyền giúp, lập tức nhao nhao cãi cọ, ồn ào chỉ trích lẫn nhau, cả những việc nhỏ lông gà vò tỏi từ trước đều lôi ra tới. Miệng vết thương trên đầu vốn đã đau, nay bị bọn họ ồn ào đến càng nhức nhối, nữ viện trưởng quát chói tai một tiếng, chỉ vào vách tường bên cạnh nói: "Đứng hết ra đây! Trước mười hai giờ không được phép nhúc nhích, các người nghỉ lại cho kỹ mình sai ở đâu, ngày mai giao bản kiểm điểm cho ta, mỗi người, ba ngàn chữ."

Mỗi lần làm kiểm điểm đều sẽ bị lưu trữ trong hồ sơ của cô nhi viện, đó là vết nhơ, sau này cơ hội nhận được tiền quyền giúp cơ bản bằng không, chỉ dựa vào tiền tiêu vặt cô nhi viện phân cho sẽ khó sống hơn nhiều. Những người vội vàng cầu xin nữ viện trưởng, mục không thèm để ý, bực bội xua xua tay bước nhanh lên lầu.

Một lần tranh chấp khiến nữ viện trưởng chán ghét, trực tiếp mất hết chỗ tốt, mấy người nhìn nhau đều trở nên oán hận, cho dù không thể nói chuyện cũng tràn ngập không khí giương cung bạt kiếm.

Tiểu Bạch hồ mở hé cửa khoái chí vây xem toàn bộ quá trình. Nhắm đúng lúc nữ viện trưởng không vui làm bọn họ gây chuyện hiển nhiên kết quả đặc biệt tốt, bọn họ hiện tại không phải thực xui xẻo sao? Bị đánh đã là cái gì? Cạn lương thực mới có thể thịt đau nha!

Trác Phong khóa kỹ cửa phòng, bé Tiểu Bạch hồ lên cười khê: "Ồ ác gặp ác, người xấu sớm muộn gì cũng sẽ gặp tao ương."

Tiểu Bạch hồ thầm nghĩ vậy cũng chưa chắc, còn có câu nói ngược lại nha, cái gì mà "Người tốt sống không lâu, tai họa lưu vạn năm!" Trong nguyên tác, câu này còn không phải ứng vào Trác Phong cùng đàn hồ dẫn này sao? Hiện tại nàng nhất định phải bảo hộ Trác Phong sống một đời vui vẻ hạnh phúc. Trên đời này hồ dẫn không ít, nàng sẽ từng bước từng bước giáo huấn bọn chúng. Còn cả mục già viện trưởng kia nữa, nàng sẽ không cho phép mục tiếp tục kiêu ngạo. Một kẻ không có tâm lòng nhân ái như mục cư nhiên có thể lên làm viện trưởng cô nhi viện, nàng nhất định phải lật hết chuyện xấu xa mục ta đã làm ra thông báo thiên hạ!

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Tiểu Bạch hồ đã cảm giác Trác Phong thức dậy. Nàng nghi hoặc mà nhìn ra ngoài cửa sổ, lại quay đầu ngó Trác Phong, không hiểu hần tỉnh sớm như vậy làm gì, rõ ràng mới ngủ được không lâu mà?

Trác Phong mặc tốt quần áo, vừa quay đầu lại liền đối diện một đôi mắt tròn xoe, buồn ngủ mông lung, đáng yêu cực kỳ. Hần ngồi xuống mép giường xoa xoa tiểu gia hòa, "Đánh thức người? Người tiếp tục ngủ đi, ta dậy học từ đơn, đợi lát nữa đến giờ đi học lại gọi người."

Tiểu Bạch hồ gật gật đầu nhỏ, lười biếng nằm xuống. "Từ đơn" là thứ gì? Nàng hình như chưa từng nghe qua nha?

Nàng nhìn đến Trác Phong lấy ra một quyển sách bìa cứng dày cộp, mở đến gần cuối, bắt đầu yên lặng nhìn đám chữ rậm rạp, tinh thoảng viết viết vài nét lên cuốn vở bên cạnh. Nàng ngáp một cái, đứng dậy đi lên bàn nghiêng đầu nhìn nhìn, lại phát hiện trống sách trừ bỏ chữ Hán còn có rất nhiều "chữ" nàng không biết. Nàng ở Hồ tộc Tăng Thư Các đọc nhiều sách như vậy, hiện tại lại trở thành nửa mù chữ???

Trác Phong ôm nàng đặt trên đầu gối, vuốt ve lưng nàng: "Đến cái này người cũng tò mò? Đây là tiếng Anh, là văn tự của người ngoại quốc. Bất quá cái này vô pháp dạy người, ta còn chưa nghe nói qua tiểu cầu có thể học chữ đâu. Chờ ta kiếm được tiền liền mua đồ chơi cho người đi, tiểu cầu đều thích chơi, cho người đỡ nhàm chán."

Àn? Đồ chơi? Tiểu Bạch hồ vầy vầy tai, tò mò vô cùng, vội thúc giục Trác Phong nhanh nhanh đọc sách, thư sinh chỉ có đọc sách mới có thể kiếm tiền đi? Xem ra kiếm tiền là việc quan trọng nhất hiện tại a!

Sau đó nàng nhìn Trác Phong trong chốc lát lật lật một tờ, trong chốc lát lại lật một tờ, lúc này mới rõ ràng cảm giác được người này học tập thật sự rất nhanh, chần trách sẽ chọc người ghen ghét, cũng khó trách trong nguyên tác hắn có thể lấy thân thể tàn khuyết trong mười năm làm cho Trác gia phá sản.

Bất quá nàng cũng là trời sinh đã gặp qua là không quên được, đám sách đã từng đọc trong Tàng Thư Các nàng đều thuộc lòng nha!

Tiểu Bạch hồ kiêu ngạo ưỡn ngực, chờ đến lúc tìm được cơ hội thích hợp nàng nhất định phải cho Trác Phong biết bản lĩnh đích thực của mình!

Buổi sáng học từ đơn hồi lâu, chờ nhà ăn trong viện vừa mở cửa, Trác Phong liền đi múc com về ăn, sau đó đặt Tiểu Bạch hồ cặp sách đi ra cô nhi viện. Hắn vẫn mang Tiểu Bạch hồ đặt ở gian phá phòng lúc trước, áy náy nói: "Xin lỗi, quản lý túc xá cô nhi viện sẽ kiểm tra ký túc xá bất kỳ, trường học cũng không cho mang động vật vào. Người chờ ta ở đây được không? Ta còn phải đi làm có lẽ về muộn, ta sẽ mang đồ ăn về cho người."

Tiểu Bạch hồ đảo đảo mắt, gật gật đầu. Nhưng Trác Phong vừa đi, nàng liền lặng lẽ bám theo, trong lòng nói với hệ thống: 【Tên Trác Nhất Thần kia cũng đọc sách cũng hần đúng không? Ngày hôm qua không thực hiện được, hôm nay bọn họ nhất định sẽ tiếp tục gây chuyện! Tuyên bố nhiệm vụ! Mau tuyên bố nhiệm vụ!】

【Số liệu cho thấy trước mắt chưa xuất hiện phiền toái, nếu có sự kiện đột ngột phát sinh sẽ lập tức thông tri người.】

【Nga, vậy ta liền cùng hắn đi học thôi, sách hắn vừa xem ta đều không hiểu, thân là thần bảo hộ sao có thể kém cỏi hơn người được thủ hộ? Ta nhất định phải học được!】 Tiểu Bạch hồ tràn đầy động lực, sinh ra chờ mong vô hạn với các loại chương trình học trong trường lớp.

Lên vào trường học, Tiểu Bạch hồ từ xa đã nhìn thấy có không ít học sinh trộm ngắm Trác Phong sau đó túm năm tụm ba khe khẽ nói nhỏ. Trác Phong biểu tình nhàn nhạt, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, giống như cái gì cũng chưa chú ý, hoàn toàn không nói nhiều như lúc ở chung với nàng.

Đám người Trác Nhất Thần động thủ không hề lưu tình, cho nên hiện tại mặt Trác Phong xanh mướt khối tím một khối, vừa thấy là biết cùng người đánh nhau, tự nhiên gây chú ý. Tiết đầu tiên là môn của chủ nhiệm lớp, niên cấp đệ nhất cùng người đánh nhau cũng không phải là việc nhỏ, suy xét đến việc học nặng nề, ông ta liền kêu Trác Phong giữa trưa tan học đến văn phòng chủ nhiệm nói chuyện. Các bạn học đều biết chủ nhiệm tìm hắn là muốn răn dạy, sôi nổi nhìn hần đồng tình. Nhưng Trác Phong sắc mặt bất biến gật gật đầu, không hề cảm thấy sợ hãi, hắn còn tính nói đúng sự thật cho chủ nhiệm, hắn vừa học tập vừa phải làm công, nếu nhà trường có thể hỗ trợ giải quyết chuyện này thì không còn gì tốt hơn.

Tiếp theo, thầy giáo bắt đầu giảng bài. Phòng học ở ngay lầu một, Tiểu Bạch hồ chờ đến lúc hành lang không còn ai liền ghé vào trong một góc cửa sổ nghiêm túc nghe giảng bài. Nhưng chỉ một lát sau, nàng đột nhiên phát hiện mình không chỉ không hiểu đồng từ đơn ban sáng, mà còn hoàn toàn không thể hiểu nổi những thứ viết trên bảng đen.

Chỉ một buổi sáng, Tiểu Bạch hồ bắt đầu hoài nghi cuộc đời. Cái gì mà hạt alpha, điện trở điện dung, axit gốc cacbon, đơn chất phi kim loại, còn có đường parabol, @###%^%\$\$%^.....

Nàng nghe rõ từng từ ông thầy kia nói, nhưng khi ghép chúng vào với nhau thì hoàn toàn không rõ nó có ý tứ gì, chờ đến lúc tiếng chuông tan học vang lên, nàng đã ngây dại cả người, nội tâm âm thầm bội phục học bá Trác Phong. Nàng rút cuộc mình bạch thể nào là "núi cao có núi cao hơn", đột nhiên cảm thấy thế giới này thật sự quá tốt, ở đây có vô số đồ vật lạ lẫm chờ nàng đi thăm dò, tới nơi này quả nhiên đáng giá, thực tràn đầy động lực tìm tòi!

001 đang muốn an ủi ký chủ liền phát hiện nàng nội tâm cường đại căn bản không cần người khác nói gì. Nàng chẳng những không bị hiện thực ác liệt đã kích, ngược lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu vô hạn, khó trách nói đây là cơ duyên thích hợp nàng nhất, quả nhiên gặp mạnh càng mạnh, tâm tính vững vàng hiếm có.

Chỉ cần một buổi sáng, chuyện Trác Phong bị đánh đã truyền khắp toàn trường. Học bá, hoa hậu giảng đường cùng đại thiếu gia cảm tình ân oán gút mắc đủ để kíp nổ cuộc sống cao trung buồn tẻ, cơ hồ mỗi lớp đều có người bàn tán quan hệ giữa ba người bọn họ.

Trác Phong thu thập sách vở gọn gàng liền đi văn phòng chủ nhiệm lớp, chuẩn bị cẩn thận nói rõ chuyện này. Kết quả sau khi gặp, chủ nhiệm lớp giống như đột nhiên mất trí nhớ, không chỉ làm như không nhìn thấy vết bầm tím trên mặt hắn, còn im bất không nhắc tới chuyện đánh nhau, chỉ lấy ra một bản đăng ký dự thi Trác Phong cho điền rồi kêu hắn về nhà.

Vài lần mở miệng muốn nói tới chuyện đánh nhau đều bị chủ nhiệm lớp lãng qua, Trác Phong cũng minh bạch, chủ nhiệm lớp nghe nói chuyện này có quan hệ cùng Trác Nhất Thần nên không muốn quản. Cha của Trác Nhất Thần đã quyên một tòa thư viện cho trường, cho nên chỉ cần sự việc có liên quan tới gã nhà trường đa phần sẽ mất nhắm mắt mở.

Loại đãi ngộ không công bằng này hắn đã gặp phải không biết bao nhiêu lần, trường học mặc kệ thì thôi, dù sao trước nay hắn đều dựa vào chính mình. Trác Phong lễ phép từ biệt chủ nhiệm, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài làm công. Giữa trưa hắn làm phục vụ ở nhà hàng trong một khách sạn nhỏ, hai giờ được năm mươi nguyên, là nguồn thu nhập tương đối quan trọng của hắn, cũng không biết trên mặt có thương tích còn được làm hay không.

Vừa ra khỏi cổng trường, một nữ sinh đột nhiên thờ hồn hèn chạy đến trước mặt hắn, khiếp sợ lại phần nộ nói: "Trác Phong, Trác Nhất Thần thật sự đánh cậu sao?! Cậu nói đi, có phải anh ta hay không? Nếu là thật sự, tôi giúp cậu tính sổ!"

Tiểu Bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng mà nhảy lên đầu tường bên nhìn nữ chủ "thiên chân đơn thuần" này.

[Làn tóc mượt mà xõa dài trên vai, ngũ quan tinh xảo, váy liền thân trắng muốt, thanh thuần xinh đẹp, ưu nhã quý khí, không hổ là tiểu công chúa lớn lên trong cung chiều bảo bọc.]

Đương nhiên, trong mắt nàng, mỗi tiếng hành động từ trước tới giờ đều biểu hiện ra ả ta thực ngu xuẩn. Chẳng lẽ trong thế giới này, ngu xuẩn chính là

"đơn thuần thiên chân"?

Trác Phong nhú mày nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: "Phó Tuyết Tinh đồng học, tôi và cô không thân quen gì hết, thỉnh cô không cần tiếp tục tới gần tôi, tôi hoàn toàn không muốn dây dưa cùng mấy người. Ngày hôm qua Trác Nhất Thần vì lời cô nói mà hiểu lầm tôi, thiếu chút nữa hành hạ chết chó của tôi. Từ nay về sau tôi mong cô hãy cách xa tôi ra, càng xa càng tốt, đừng mang tai họa đến cho tôi, vô cùng chân thành cảm tạ."

Trác Phong nói xong liền vòng qua người à nhanh chóng rời đi, vốn dĩ hắn không muốn làm khó một nữ sinh, nhưng vừa nhớ tới đám chó hoang vô tội, nhớ tới Tiểu Bạch hồ đáng yêu, những lời này liền buột miệng thốt ra, suýt nữa áp chế không được lửa giận. Bất cứ ai, vì bất kỳ nguyên nhân gì, hành động không mang hậu quả đều không xứng nhận được sự tha thứ.

Tiểu Bạch hồ vô cùng đồng ý thái độ của Trác Phong, không hồ là người nàng muốn bảo hộ, căn bản sẽ không bị biểu tượng bên ngoài mê hoặc. Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống tường cao, thoăn thoắt đuổi theo Trác Phong. Hình như Trác Phong muốn đi làm, nàng muốn biết nơi hắn làm việc trông như thế nào, không biết có được ăn ngon không nhỉ?

Phó Tuyết Tinh nhìn theo bóng lưng Trác Phong, thân thể lung lay như muốn ngã. À không thể hiểu được tại sao Trác Phong ôn hòa dịu dàng có thể mắng mình nặng nề như vậy. Thế này khác nào nói thẳng à là phạm tội, à muốn cho mà người ta không thêm?!!!

Hiện tại có không ít học sinh đứng ở cổng trường, thấy một màn này tức thì ồn ào nghị luận. Bọn họ sớm biết hoa hậu giảng đường Phó Tuyết Tinh tỏ lộ cùng học bá Trác Phong, cũng nghe nói đại thiếu gia Trác Nhất Thần giáo huấn Trác Phong, còn tưởng rằng ba người bọn họ chơi tình tay ba gì đó, lại không ngờ sẽ gặp được trường hợp kinh bạo như vậy ngay tại cổng trường. Bị học bá ghét bỏ đến thế, Phó Tuyết Tinh thật mất hết mặt mũi! Hơn nữa, Trác Nhất Thần còn muốn tra tấn hành hạ chó của Trác Phong đến chết? Quá tàn nhẫn đi! Đại thiếu gia nhà giàu hẹp hòi như vậy?!

Phó Tuyết Tinh đỏ thắm mặt, hận không thể chui xuống lòng đất, từ nhỏ đến lớn à chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như hôm nay, về sau đồng học nghĩ thế nào? Chẳng qua chỉ là một trò chơi, tại sao lại biến thành như vậy? À bùm mặt xông ra khỏi đám người. Đều do Trác Nhất Thần, đều do hắn ta! Mình nhất định phải làm Trác Nhất Thần đi xin lỗi Trác Phong, bằng không về sau mình còn mặt mũi đâu mà tới trường nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Phó Tuyết Tinh chạy đến góc đường thì thấy Trác Nhất Thần đang đứng đó chờ à cùng về. Nghĩ xấu hổ và nhục nhã ban nãy đều do Trác Nhất Thần mang tới, à rốt cuộc nhìn không được lớn tiếng khóc rống: "Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Anh dựa vào đâu mà đánh Trác Phong? Tôi tỏ lộ với ai là chuyện riêng của tôi, liên quan gì tới anh? Anh quá đáng quá đấy!"

Trác Nhất Thần tiến lên muốn giúp à lau nước mắt lại bị à đẩy ra, gãi giận dữ quát, "Không quan hệ? Cô nói không quan hệ? Cô thử tự hỏi lại mình xem từ trước tới nay tôi đối xử với cô thế nào? Cô thật sự không biết sao? Cô vì tiểu tử kia khóc thành như vậy còn dám chạy tới chỉ trích tôi? Có phải cô còn muốn tôi đi xin lỗi hắn hay không?"

"Anh đương nhiên phải xin lỗi cậu ấy! Anh đánh người ta thành như vậy còn muốn hành hạ đám chó của người ta, anh thật quá tàn nhẫn! Tôi không dám tin tưởng anh nữa, anh vẫn còn là Trác Nhất Thần mà tôi từng biết sao? Anh là ma quỷ!" Phó Tuyết Tinh vừa lắc đầu nguầy nguậy vừa bước lùi ra phía sau, tựa như thật sự nhìn thấy ma quỷ.

Trác Nhất Thần tức giận đến mặt mũi đều vặn vẹo, "Ma quỷ? Chúng ta ở chung mười tám năm, hiện tại chỉ vì một tên cô nhi nghèo kiết xác, tôi liền biến thành ma quỷ? Được! Được lắm! Nếu cô nói tôi là ma quỷ, tôi đây liền làm ma quỷ cho cô xem!"

Trác Nhất Thần quay đầu đi thẳng, Phó Tuyết Tinh phản ứng lại vội vàng đuổi theo gã, tức giận hô to: "Anh muốn làm gì? Anh không được đi gây chuyện với Trác Phong, nếu không đời này đừng hòng tôi để ý tới anh!"

Trác Nhất Thần quay đầu lại không thể tin tưởng mà nhìn à, "Tiểu tử kia có gì tốt? Hắn ta là cô nhi, trừ bỏ học tập tốt thì chẳng còn gì cả, hắn không thể cho em cái gì hết, em cư nhiên vì hắn muốn cùng tôi tuyệt giao? Chẳng lẽ mười tám năm chúng ta ở chung đều là giả? Em hoàn toàn không có cảm giác gì với tôi sao?"

Phó Tuyết Tinh cắn môi, biểu tình do dự rồi rầm, nhưng nghĩ tất cả rắc rối Trác Phong gặp phải đều do Trác Nhất Thần bá đạo không nói lý, à lại lập tức phủ nhận: "Không có! Hoàn toàn không có! Tôi chỉ là coi anh như anh trai thôi!"

Trác Nhất Thần tức giận cười lạnh, "Được! Được! Được lắm! Vậy "em gái" thích một người, "anh trai" như tôi đương nhiên phải "giúp" em khảo sát hắn! Em liền chống mắt lên mà xem, tiểu tử nghèo kia có thể trả giá đến mức nào, hắn ta nếu không xứng với tình cảm của em, tôi quyết sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Trác Nhất Thần nói xong liền chạy đi, Phó Tuyết Tinh đuổi không kịp, chỉ phải thất thố dừng lại.

Xong rồi, Trác Phong mới vừa kêu mình cách xa cậu ấy ra, nhưng hình như mình lại tạo thêm phiền toái cho cậu ấy rồi. Mình không cố ý, thật sự không

có ý mà, từ đầu tới đuôi mình đều không muốn thương tổn đến bất cứ ai a, vì sao tất cả mọi người đều muốn trách mình chứ? Rõ ràng là Trác Nhất Thần bá đạo vô lý coi một lần chơi đùa thành sự thật, có liên quan gì tới mình đâu? Đùng! Nhất định là vậy!

Phó Tuyết Tinh do dự, nghĩ ngợi một hồi rồi không tiếp tục đuổi theo, à kêu tài xế tới đón về. Bây giờ à chỉ muốn lẳng lẳng một mình, không nghĩ đối mặt bất luận kẻ nào. Trác Phong sẽ không sao đâu, chờ sau này tìm cơ hội bồi thường đi.

Trác Phong tới khách sạn, giám đốc thấy thương tích trên mặt hẳn quả nhiên lộ vẻ khó xử, "Trác Phong, cậu cũng biết phục vụ sinh cũng đại biểu một phần chất lượng của khách sạn, ừ thương trên mặt cậu quá rõ ràng, nghỉ ngơi vài ngày đi, dưỡng thương tốt lại tới."

Trác Phong nhấp nhấp môi, nói: "Cháu biết mình có thể tới làm ở đây là nhờ giám đốc phá lệ chiếu cố, nhưng cháu thật sự rất cần công việc này, ngài có thể xem xem còn công việc nào không cần lộ diện cho cháu làm được không? Cháu có thể làm phụ bếp, hỗ trợ rửa rau, xắt rau đều được."

Trác Phong thường ngày cần mẫn, biểu hiện cũng rất xuất sắc, giám đốc còn nhớ rõ ban đầu tiểu tử này tới khách sạn ứng tuyển thái độ thành khẩn thế nào, nếu không ông cũng sẽ không phá lệ nhận nhân viên theo giờ, lúc này nghe Trác Phong nói, ông ta trầm ngâm, suy tư còn có việc nào thích hợp với Trác Phong hiện giờ hay không.

Đúng lúc này, Trác Nhất Thần đi tới, ném thẻ VIP lên bàn giám đốc, lé mắt nhìn Trác Phong khinh thường, nói: "Giám đốc, ông tuyển dụng loại nhân viên tổ chất thấp kém này, làm tôi không thể không hoài nghi cấp bậc khách sạn."

"A? Trác thiếu gia nhận thức Trác Phong?" Giám đốc do dự nhìn hai người, kinh ngạc phát hiện bộ dạng bọn họ có vài phần tương tự.

Trác Phong từ lúc Trác Nhất Thần xuất hiện liền nhủ mảy, sự tình quan hệ tới sinh hoạt phí, hẳn lập tức mở miệng nói: "Tôi đã giải thích rõ ràng, mọi chuyện đều là hiểu lầm, tôi cũng không tính toán truy cứu sự vô lễ của cậu, cậu đừng quá đáng!"

"Quá đáng? Mày khiến Tuyết Tinh cùng tao mâu thuẫn cãi vã, còn làm cô ấy buộc tao xin lỗi mày, mày rất đắc ý đúng không? Mày cho rằng tao nhìn không ra cái ý tưởng thấp hèn của mày? Đơn giản là muốn làm tiểu bạch kiểm còn già bộ thanh cao, chơi thủ đoạn treo Tuyết Tinh làm chính mình đứng ở điểm cao đạo đức, mày căn bản chỉ muốn lợi dụng cô ấy! Leo được lên Tuyết Tinh còn kiếm không ra chút tiền tiêu vặt? Mày còn ở đây giả bộ nghèo khó? Muốn Tuyết Tinh đồng tình? Tao nói cho mày biết, vô luận mày làm việc ở đâu, tao đều sẽ kêu người khiếu nại mày, để tao xem, mày có thể làm được cái gì!" Trác Nhất Thần hai mắt bốc hỏa, gã không tin hết thảy đều là hiểu lầm, nếu là hiểu lầm thì sao Tuyết Tinh không giải thích, còn muốn phải sạch quan hệ với gã?

Giám đốc tuy không biết bọn họ có ân oán gì, nhưng khách sạn không có khả năng mời một nhân viên lúc nào cũng có thể bị khiếu nại, hơn nữa vì một nhân viên tạm thời mà đắc tội với khách VIP cũng không phải là hành động sáng suốt. Cho nên ông ta uyển chuyển biểu đạt không thể tiếp tục dùng Trác Phong, ngôn ngữ ần ần tiếc hận.

Tiểu Bạch hồ cách một vách tường nghe được bọn họ đối thoại, nóng nảy muốn xông ra. Đúng lúc này hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ,【Giúp Trác Phong thoát khỏi khó cảnh, giúp hắn không đánh mất nguồn thu nhập. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được bữa ăn đủ x1. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, ký chủ xui xẻo ba ngày. Kỳ hạn nhiệm vụ: Bảy ngày, nếu ký chủ không hoàn thành Trác Phong sẽ không còn tiền ăn cơm.】

Tiểu Bạch hồ tức giận nói:【Không cần người nói ta cũng sẽ giúp! Tên Trác Nhất Thần kia quả thực quá vô sỉ!】

Bên kia Trác Phong không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu chào giám đốc liêu quay người rời đi. Trác Nhất Thần đuổi sát theo, vừa ra ngoài cửa khách sạn lập tức trào phúng: "Mày nhìn đi, tao chỉ cần một câu có thể làm mày mất việc, toàn bộ nỗ lực lú trước đều uổng phí, mày nghĩ mày có năng lực gì mà dám đấu cùng tao?"

"Nếu khinh thường tôi, cần gì phải mất công nhắm vào tôi?" Trác Phong xoay người, nhìn về phía hắn, ánh mắt lần đầu tiên mang lên khinh thường, "Cậu ghen tị! Ghen tị vì nữ sinh mình thích cư nhiên thô lỗ với tôi, vì đại thiếu gia cao cao tại thượng như cậu lại so không bằng một cô nhi như tôi. Cậu không cam lòng, muốn chứng minh mình mới là lựa chọn tốt nhất, chứng minh mình có bản lĩnh, dùng một ngón tay là có thể nghiền chết tôi. Nhưng mà chuyện tình tình ái ái của hai người thì liên quan gì tới tôi? Tôi vốn không quen biết cô ta, cũng hoàn toàn không biết cậu là ai, là hai người đột nhiên xâm nhập cuộc sống của tôi, còn biểu hiện như chính mình vô tội thế nào, ủy khuất biết bao, các người dựa vào cái gì?"

Hắn tiến lên hai bước, nhìn thẳng Trác Nhất Thần nói: "Nếu còn có lần sau tôi sẽ báo nguy, liên tính cậu là đại thiếu gia nhà phú thương cũng không thể ngang ngược muốn làm gì thì làm."

"Trác Phong! Mày....."

Tiểu Bạch hồ đột nhiên từ góc tường nhảy ra, bổ nhào vào mặt Trác Nhất Thần ấn gã ngã xuống đất! Nàng giờ móng vuốt sắc bén lách lư ngay trên tròng mắt Trác Nhất Thần, phảng phất chỉ trong tích tắc sau có thể chọc mù gã. Trác Nhất Thần lại giật đến đâu cũng lập tức hóa thành sợ hãi, cái loại sợ hãi này như trào ra từ sâu trong xương tủy, làm gã lông tơ dựng thẳng, da đầu tê dại, một câu đều nói không nổi.

Trác Phong hoảng sợ, vội vàng ôm lấy Tiểu Bạch hồ, nhìn nhìn đôi mắt Trác Nhất Thần khê thờ phào, xoay người nhanh chóng rời đi. Tiểu Bạch hồ vừa mới tận mắt nhìn thấy Trác Phong bị khi dễ sao chịu dễ dàng bỏ qua, nàng giãy giụa muốn trở về, lại bị Trác Phong gắt gao đè lại, nhẹ giọng trách mắng: "Đừng nháo! Đà thương người sẽ bị bắt đi, không phải bị người xấu bắt lấy ngược đãi mà là bộ môn chuyên trách của chính phủ, đến lúc đó ai cũng không cứu được người!"

Chính phủ? Tiểu Bạch hồ an tĩnh lại, bỏ đến đầu vai Trác Phong dùng cái đuôi xoắn vòng lấy cổ hắn, quay đầu nhẹ nhàng cọ cọ mặt hắn an ủi. Khách sạn người quá nhiều, máy theo dõi khắp nơi, mà loại ưu thế thân phận như Trác Nhất Thần sớm muộn gì cũng có thể làm tạp Trác Phong công tác, vừa nãy nàng không thể hỗ trợ, cho nên sau khi Trác Phong ra ngoài mới trực tiếp dùng tới vũ lực.

Yêu tộc lấy thực lực vi tôn, tuy rằng nàng thường dựa vào cơ trí thủ thắng, nhưng mới tới nhân gian không hiểu quy tắc nơi này vẫn tạo thành hạn chế cực lớn. Hiện giờ Trác Phong đã mất công tác, nàng phải mau chóng tìm hiểu được quy tắc nhân gian mới có thể giúp Trác Phong tìm một phần công tác.

Trác Phong cảm nhận được tiểu gia hỏa quan tâm, khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu nàng khẽ nói: "Người vừa nãy muốn giúp ta hết giận sao? Sao người lại tới đây? Người vẫn luôn đi theo ta? Vốn dĩ muốn mang chút đồ ăn về nhưng hiện tại người tới đây rồi, chúng ta cùng đi quán ăn nhé, chờ khi nào dư dả một chút ta lại mua gà nướng cho người."

Tiểu Bạch hồ gật đầu, cùng hắn ăn tại quán ven đường đơn sơ, không chút ghét bỏ, thấy thứ gì ngon ngon còn đẩy đẩy tới trước mặt hắn, làm hắn ăn nhiều một chút.

Trác Phong vốn thực bức bối, hắn đã giao học phí học kỳ này, nhưng sinh hoạt phí thì không còn mấy, lại vừa mới cự tuyệt nữ viện trưởng. Nếu không nghĩ biện pháp kiếm chút tiền, hắn cùng Tiểu Bạch cũng chỉ có thể thất lưng buộc bụng. Hắn nghĩ tới Tiểu Bạch lấy ra gà nướng ngon như vậy chia sẽ cùng mình liền càng chán ghét hành động của Trác Nhất Thần.

Nhưng vừa nãy nhìn thấy Tiểu Bạch hồ muốn trả thù giúp hắn, tuy rằng nghĩ lại mà sợ, nhưng đáy lòng lại cảm thấy thực ấm áp, ấm áp đến toàn bộ linh hồn đều rung động. Mười tám năm qua, chưa từng có bất cứ một người nào quan tâm hắn, để ý hắn như vậy, đừng nói thay hắn ra mặt, ngay cả ân cần hỏi han cơ bản nhất cũng chưa từng có ai là thiệt tình. Hắn không thể ngờ lần đầu tiên cảm thấy ấm áp thân thiết cư nhiên là do một con cún con mang lại.

Có tiểu gia hỏa giữ gìn, tức giận trong lòng đã sớm tiêu tán, cũng không thêm nghĩ tới chuyện của Trác Nhất Thần cũng Phó Tuyết Tinh nữa.

Trên đời luôn tồn tại loại người như vậy, tự cho là đúng, không bao giờ chịu nghe người khác giải thích. Bởi vì đã quen vô pháp vô thiên, căn bản không thêm để ý cảm thụ của người khác, mọi chuyện đều hành sự theo ý mình, không quan tâm chuyện mình làm sẽ tạo thành bao nhiêu phiền toái cho người khác. Hắn đã từ một ít sự kiện nhìn ra, Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh này căn bản là là hoạn hi oan gia, một người ngu xuẩn không đầu óc lại lòng tự trọng cực cao, tên còn lại thì bá đạo vô lý lại cực kỳ sĩ diện, nhưng cả hai người đều tự cho là đúng, hoàn toàn coi chính mình là cái rốn của vũ trụ.

Chỉ cần tránh xa bọn họ, không liên lụy bất cứ ai trong hai người, chuyện này tự nhiên liền đi qua. Không có trải qua cừu hận bất lực nhìn đám chó hoang bị hành hạ chết ngay trước mắt, Trác Phong suy xét thực bình tĩnh, hắn có chuyện càng quan trọng phải làm, thi đại học, tìm việc làm, dọn ra cô nhi viện, nuôi nấng tiểu gia hỏa, thật sự không có thời gian bồi đắp thiếu gia tiểu thư kia chơi trò chơi. So với dây dưa không rõ cùng bọn họ, chẳng bằng đặt toàn bộ tinh lực vào chính sự, chờ thi đậu đại học đương nhiên liền mỗi người một nơi.

Ăn cơm xong Trác Phong lại mang Tiểu Bạch hồ đi công viên chơi một lát, biết Tiểu Bạch hồ biết đường về liền không quá quan thúc nắn, chỉ dặn dò nàng trở về ký túc xá sớm một chút liền yên tâm đi học.

Tiểu Bạch hồ nhìn đến Trác Phong đã bình tâm lại mới đỡ lo lắng. Lần này nàng không có lại đi theo nghe giảng bài mà kêu 001 chỉ dẫn đi dạo quanh thành phố, nghiêm túc tìm hiểu quy tắc sinh tồn của thế giới này. Nơi này không phải thực lực vi tôn, lại chú trọng quyền thế phú quý; nơi này còn tồn tại rất nhiều chuyện không công bằng, nhưng lại có pháp luật quốc gia cùng dư luận xã hội ước thúc; nơi này không có pháp thuật tu luyện, lại có vô số công nghệ cao.....

Một thế giới hoàn toàn khác biệt với Thanh Khâu Sơn, nó mở ra một cánh cửa mới trước mắt Tiểu Bạch hồ. Nàng nghĩ nàng đã biết phải làm thế nào để đối phó bọn họ, ở thế giới nào liền phải tìm hiểu quy tắc của thế giới đó, chỉ có hiểu rõ quy tắc mới có thể lợi dụng quy tắc, khiến kẻ phạm sai lầm phải chịu trừng phạt xứng đáng. Trác Nhất Thần muốn đuổi Trác Phong ra khỏi trường học, thậm chí đuổi hắn khỏi cô nhi viện, như vậy nàng liền làm Trác Nhất Thần phải trả đại giá!

Những ủy khuất Trác Phong từng chịu, nàng sẽ đòi lại toàn bộ, từng cái một!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7

Tiểu Bạch hồ cẩn thận suy nghĩ xong liền dò theo khí vị chạy đến Trác gi. Trác Nhất Thần quả nhiên không đi học, ngoài cửa khách sạn gã bị Tiểu Bạch hồ làm sợ tới mức thiếu chút nữa đá trong quần, lúc ấy thật là đầu vàng mắt hoa, tựa như có cái gì nổ tung trong đầu, bị cứu chừng nửa giờ sau mới thoát khỏi trạng thái cứng đờ nằm thi. Khách sạn kia đông người đông đúc, không tới một ngày chuyện này sẽ truyền khắp toàn bộ vòng luân quần. Chỉ cần nghĩ tới đó, Trác Nhất Thần liền hận không thể xé nát Tiểu Bạch hồ!

Tiểu Bạch hồ thầm hừ lạnh, vừa nhìn liền biết gã không hấp thụ được chút giáo huấn nào, sau này nhất định sẽ tiếp tục sinh sự. Như vậy cũng tốt, ngược địch nhân mới càng thống khoái!

Trong nguyên tắc, hiện giờ Trác Phong đã trở mất bất lực nhìn đám chó hoang hắn yêu thích bị tàn nhẫn hành hạ đến chết, lại bị mấy kẻ thích gây sự trong cô nhi viện lừa ra ngoài ầu ẩu đã đến thương càng thêm thương, còn đánh mất toàn bộ công tác, không có tiền tới bệnh viện chữa trị, chỉ có thể tìm phòng khám nhỏ tùy tiện băng bó, tạo thành tai họa ngầm cực lớn cho cơ thể. Cố tình Trác Nhất Thần còn không chịu buông tha, gã bịa đặt Trác Phong phi lễ nữ đồng học, vu khống hắn gian lận trong thi cử, bôi nhọ một học bá phẩm học kiêm ưu thành tên hào sắc gian lận đáng khinh, làm Trác Phong

trực tiếp bị đuổi khỏi trường học và cô nhi viện, không chỗ ăn ở, đói khổ lạnh lẽo.

Tuy rằng những sự kiện đó hiện tại còn chưa phát sinh, nhưng Tiểu Bạch hồ sẽ không coi như không có, bởi vì đây là kết quả do năng nỗ lực bảo hộ, nếu nàng không tới, Trác Phong đã phải chịu khổ hãm hại như trong quỹ đạo nguyên bản, thậm chí còn bị tai nạn mất đi hai chân. Trác Phong tin tưởng thời gian có thể giải quyết vấn đề, nhưng nàng không tin! Nàng lần này tới đây muốn cho Trác Nhất Thần ném thù nỗi khổ Trác Phong từng phải chịu, gây ông đập lưng ông, khiến gã không còn tinh lực đi hãm hại Trác Phong.

Nàng nghe 001 chỉ dẫn tìm được nguồn điện của biệt thự, sập công tắc, cả tòa biệt thự nháy mắt lâm vào hắc ám. Tiếp theo, nàng như một đạo tia chớp chui vào nhà, tìm được Trác Nhất Thần trong thư phòng. Bóng tối không ảnh hưởng tới thị lực của nàng, nhìn thấy Trác Nhất Thần đứng bên kệ sách phủ kín một mặt tường, nàng lập tức nhảy lên đỉnh kệ dùng sức giẫm, kệ sách ầm ầm đổ xuống!

"A..." Trác Nhất Thần không kịp tránh né, bị đám sách rơi khỏi kệ đập xuống khắp người, gã vuron tay muốn đỡ lại bị kệ sách gỗ đặc đập trúng, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, Trác Nhất Thần gào một tiếng thê lương thảm thiết.

Tiểu Bạch hồ nhảy lên bệ cửa sổ, nhìn cánh tay phải gã cong vẹo mất tự nhiên, hiển nhiên đã bị đập gãy xương, không khỏi cười mỉa mắt. Người này muốn đánh gãy xương sườn Trác Phong, nàng liền đập gãy cánh tay hấn, đáp lễ công bằng biết bao a! Quả thực quá hoàn mỹ!

Người giúp việc nghe được thanh âm vội vàng chạy tới thư phòng, vừa chạy vừa kinh hoảng kêu lớn: "Thiếu gia, ngài làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?"

Đáng tiếc Trác Nhất Thần đã đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, thân thể run run rẩy rẩy nói không ra lời. Vài người giúp việc chạy đến cửa, dùng đèn pin chiếu vào thư phòng, thấy tình cảnh trong phòng liền kinh hãi tột đỉnh, "Này... này... giá sách này sao lại đổ xuống được?!"

"Mau kêu xe cứu thương! Thiếu gia! Thiếu gia! Ngài sao rồi? Chúng tôi sẽ cứu ngài ra ngay!"

Bốn người phân biệt đi qua hai sườn nâng kệ sách, một người đến trước mặt Trác Nhất Thần muốn kéo hấn ra. Vì khi chuẩn bị cứu người đã thả đèn pin qua một bên, người giúp việc không nhìn thấy tình huống của Trác Nhất Thần hiện tại, trực tiếp vuron tay nắm lấy cánh tay gã dùng sức túm ra bên ngoài!

Tiểu Bạch hồ vuron móng vuốt nhỏ bưng kín hai mắt, không nỡ nhìn thẳng cảnh tượng thảm thiết sắp phát sinh.

Trác Nhất Thần lại kêu thảm, người giúp việc nghe được giật mình hoảng sợ, hấn vừa buông cánh tay Trác Nhất Thần, Tiểu Bạch hồ liền phun ra vài đạo sóng khí khiến người giúp việc hai bên cũng trượt tay buông lỏng kệ sách. Kệ sách lại rớt xuống, nện ngay lên đầu Trác Nhất Thần, làm gãy nát một đôi xương đùi, lần này hấn rốt cuộc chịu đựng không nổi nữa, kêu cũng không thể kêu liền ngất đi.

Nhìn nhóm giúp việc kinh hoảng thất thố mà cứu người, Tiểu Bạch hồ vui vẻ thưởng thức tình huống thảm thiết kia một lát mới nhảy nhót chạy đi. Làm người bị thương thành như vậy, nàng cũng không hề cảm thấy không ổn. Trác Nhất Thần ban đầu còn không phải sử dụng bạo lực đối phó Trác Phong sao? Gã đánh gãy xương sườn Trác Phong, còn làm hại Trác Phong mất đi một đôi chân, còn làm hấn bị đuổi việc không có tiền trị liệu khiến thân thể tổn thương nặng nề, ryts ngắn thọ mệnh. Hiện giờ nàng chỉ làm hấn gãy xương mà thôi, lấy tài lực Trác gia chỉ cần an dưỡng mấy tháng thì tốt rồi, thật quá nhẹ nhàng.

Tiểu Bạch hồ nhìn sắc trời, phỏng chừng Trác Phong kết thúc tiết tự học buổi tối hấn đã trở về, vội vàng tăng tốc chạy về cô nhi viện.

Trên đường, hệ thống phân tích số liệu,【Sau hành động hôm nay, căn cứ số liệu biểu thị, nhiệm vụ bảo hộ của ký chủ ở thế giới này đã hoàn thành 20%, dựa theo nguyện vọng của người đọc, nếu người có thể ngược nam nữ chính thì nhiệm vụ sẽ có tiến triển rất lớn, hiện tại người đạt được 5 điểm nguyện lực thêm vào.】

Tiểu Bạch hồ run run tai, không ngại học hỏi,【Điểm nguyện lực là cái gì? Còn nữa, sao đột nhiên nhiệm vụ liền hoàn thành 20%?】

【Điểm nguyện lực giúp ký chủ có có ấn tượng trực quan đối với tiến độ hoàn thành nhiệm vụ, nhằm tránh mất đi tính tích cực khi hành động. Nhiệm vụ đầu tiên mang tính mẫu chốt, đạt được 10 điểm nguyện lực, nhiệm vụ thứ hai là nhiệm vụ bình thường, đạt được 3 điểm nguyện lực, nhiệm vụ thứ ba cũng là nhiệm vụ bình thường, nếu có thể hoàn thành sẽ đạt được 3 điểm nguyện lực. Mặt khác còn có rất nhiều nhiệm vụ hằng ngày chưa tuyên bố, mỗi lần có thể đạt được 1 điểm nguyện lực, mục đích chung là làm Trác Phong cảm giác được hạnh phúc. Lần này, dưới tình huống không kích phát nhiệm vụ, ký chủ đã giải quyết sự kiện Trác Phong bị hãm hại gian lận, đồng thời trọng thương Trác Nhất Thần, thay đổi hướng đi của cốt truyện, cho nên trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ 20%. Nhưng vì không tuyên bố nhiệm vụ, cho dù hoàn thành trước tiên cũng không có khen thưởng.】

Tiểu Bạch hồ tiếc hận một chút, tiếp theo lắc đầu nói:【Khen thưởng rất quan trọng, nhưng trước tiên giải quyết sự tình càng quan trọng. Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, Trác Phong chỉ cần hảo hảo tham gia thi đại học là được, không cần ứng phó những gia hỏa chướng mắt đó.】

Tiểu Bạch hồ ở tính tính, nàng hiện tại có 18 điểm nguyện lực, hình như còn rất ít. Nàng thuận miệng hỏi:【Ta cần bao nhiêu điểm nguyện lực mới có thể thành công phi thăng?】

【Căn cứ hệ thống tính toán, ký chủ đạt được một trăm triệu điểm nguyện lực sẽ có thể lập tức độ kiếp.】

Tiểu Bạch hồ đột nhiên khựng lại, tròn tròn mắt không thể tin tưởng,【Một trăm triệu! Một trăm triệu??? Khen thưởng cứ lè loi dăm ba điểm như hiện tại, chẳng lẽ ta phải làm mấy ngàn vạn cái nhiệm vụ mới có thể tích cóp đủ?】

【Không sai, tu tiên vốn dĩ không phải chuyện dễ dàng, lấy tình huống của ký chủ tới nói, đây đã là tìm được lối tắt. Nếu ký chủ muốn có thêm đồ vật tỷ như thanh khiết thuật, pháp thuật, phù chú,... có thể dùng nguyện lực điểm đổi. Bởi vì đây là ảo cảnh, người nghĩ muốn cái gì, ta đều có thể đổi cho người, chẳng qua đồ vật càng trân quý, điểm nguyện lực càng cao.】

Tiểu Bạch hồ nghe vậy thiếu chút nữa học máu,【Ngươi như thế nào không đi ẩm cướp đi? Ngày thường phát gà nướng cho ta coi như khen thưởng, chờ ta cần giúp đỡ lại kêu ta dùng điểm nguyên lực đi đòi, ngươi tính toán quá bất công rồi đấy!】

【Gà nướng kia không ngon?】

.....

Ăn ngon, nhớ tới đều sẽ chảy nước miếng.

Nhưng đây là vấn đề ăn ngon hay không sao? Biết rõ nàng là đồ tham ăn, còn dùng mỹ vị chiếm một cái định mức khen thưởng, không thể cấp thêm phù chú pháp thuật linh tinh sao?

Tiểu Bạch hồ âm thầm phun tào vài câu, lười so đo cùng 001, tăng tốc chạy về.

Trác Phong thực sự vô cùng lo lắng, chủ nhiệm lớp miễn tiết tự học buổi tối cho hắn tới phòng y tế thoa thuốc, xong xuôi hắn liền nhanh chóng về ký túc xá tìm Tiểu Bạch hồ. Ký túc xá không có, hắn đi công trường phía sau cô nhi viện tìm, vẫn không thấy. Hắn nóng nảy không ngừng tìm kiếm tứ phía, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng Tiểu Bạch hồ. Cái này làm hắn hoảng loạn lên, rốt cuộc hắn cùng Tiểu Bạch hồ mới ở chung một ngày một đêm, Tiểu Bạch hồ có thể trực tiếp chạy đi không bao giờ trở lại không?

Hơn nữa hắn nghèo như vậy, Tiểu Bạch hồ lại quá thông minh đáng yêu. Nàng ghét bỏ hắn cũng đừng thôi. Ngay cả đồ ăn hắn mua đều không ngon bằng gà nướng Tiểu Bạch hồ mang tới, hắn xác thật không có thứ gì có thể làm Tiểu Bạch hồ lưu luyến. Chỉ là, hắn mới vừa cảm nhận được thân nhân ấm áp, chẳng lẽ lại lập tức mất đi?

Tìm suốt hai giờ, Trác Phong từ lo lắng đến mất mát, trong lòng đã ảm ảm không ôm hy vọng. Từ trước hắn từng cho không ít chó hoang đồ ăn, không có con nào lưu lại, nói không chừng một ngày nào đó liền rời đi không thấy. Hắn vẫn luôn cảm thấy chính mình có thể tiếp thu hiện thực, lúc trước cũng không vì chúng nó rời đi mà khổ sở, rốt cuộc chính hắn không thể nuôi chó, nếu chúng có thể trải qua sinh hoạt càng tốt hắn đương nhiên vui vẻ.

Cũng không biết vì cái gì, chỉ cần nghĩ đến Tiểu Bạch hồ rời khỏi hắn sinh hoạt cùng người khác, cũng giữ gìn người khác giống như hôm nay, nằm gọn trong lòng người ngực khác, đầu nhỏ lông xù xù kia sẽ cọ cọ gương mặt người khác, hắn liền cảm thấy trong lòng trống rỗng, khổ sở như mất đi trân bảo.

Trong bóng đêm, hắn lẻ loi ngồi trước cửa cô nhi viện phát ngốc, trong đầu tràn đầy thân ảnh Tiểu Bạch hồ. Ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, bỗng nhiên một đoàn lông xù xù mềm mại chui vào lòng hắn, hắn cúi đầu liền nhìn thấy Tiểu Bạch hồ, nhất thời vui mừng ra mặt, ôm lấy nàng hôn một cái, "Ngươi đã trở lại? Ngươi không rời đi?!"

Tiểu Bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, kêu nhỏ hai tiếng,【Làm sao vậy? Ta đi đâu nha?】

Trác Phong cúi đầu cọ cọ chớp mũi nàng, khẽ cười nói: "Ta tìm ngươi thật lâu không thấy, còn tưởng rằng ngươi không cần ta,. Tiểu Bạch, đáp ứng ta đừng rời khỏi được không? Ta sẽ đối với ngươi thực tốt thực tốt, đồ ăn ngon đều cho ngươi, chờ tháng sau ta tròn mười tám tuổi chúng ta liền dọn đi ra ngoài, chỉ có hai chúng ta, giống thân nhân vậy, được không?"

Tiểu Bạch hồ không biết hắn vì cái gì đột nhiên xúc động, nhưng nàng có thể cảm nhận được hắn bất an, lập tức gât gât đầu, ngửa lên khẽ liếm cằm hắn, thân cận vô cùng.

Trác Phong cười tươi, đứng dậy ôm chặt nàng, vừa đi vừa sung sướng nói: "Về sau ngươi chính là người nhà của ta, ta nhất định sẽ chiều cổ ngươi thật tốt, làm ngươi hạnh phúc lớn lên!"

【Ta cũng vậy, ta sẽ bảo hộ ngươi thực chu đáo, làm ngươi hạnh phúc lớn lên!】

Trác Phong nghe Tiểu Bạch hồ kêu khẽ, cười cười xoa nhẹ nàng một phen, chỉ cảm thấy mười mấy năm qua chưa từng vui vẻ như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8

Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyệt Tình đã vài ngày không tới trường học, mà Trác Phong mỗi ngày đều đúng hạn đi học, tan học, nghiêm túc nghe giảng bài, làm các bạn học chờ mong bất quá thất vọng không thôi. Nhưng không khí trường học trở về bình tĩnh, học sinh lại chú tâm học tập vẫn làm các giáo viên vô cùng vui vẻ. Chủ nhiệm lớp lo lắng sự kiện lần này ảnh hưởng Trác Phong phát huy, thường xuyên gọi hắn lên trả lời vấn đề, còn tìm hắn dò hỏi hai lần, thấy hắn trạng thái ổn định mới thả lỏng, dặn dò hắn cần thận chuẩn bị tham gia thi đấu.

Kỳ thật trong lòng Trác Phong không hề bình tĩnh như hắn biểu hiện, bởi vì vài ngày qua hắn không có thu nhập. Thời gian trước giữa trưa làm phục vụ

sinh, buổi tối giúp hai cửa hàng đỡ hàng dọn đồ vật, một ngày hẳn có thể kiếm được khoảng một trăm nguyên, vừa đủ học phí và sinh hoạt phí. Nhưng hiện tại không có thu nhập, miệng ăn núi lở, tiền gởi ngân hàng sắp tiêu hết, nào còn có tâm tình chuẩn bị thi đấu gì gì đó?

Đám chó săn của Trác Nhất Thần đúng là rất chuyên nghiệp, vừa được phân phó liền tìm vài huynh đệ theo dõi Trác Phong, vừa nhìn thấy hắn tới chỗ nào làm công liền gọi điện thoại quấy rầy, thậm chí chạy tới cửa hàng phá phách, phiền nhiễu làm mấy chủ cửa hàng đều đuổi việc Trác Phong. Hắn vốn chưa đủ mười tám tuổi không dễ tìm công tác, lúc này thật sự cảm thấy lửa sém lông mày.

Kỳ thật Tiểu Bạch hồ cũng có chút nóng vội, đám chó săn đó đánh gục một tên lại tới vài tên, thành phố này không thiếu côn đồ, tùy tiện có thể tìm tới một đám, gọi điện thoại quấy rầy lại càng khó lòng phòng bị, nàng chỉ có thể chạy khắp thành thị tìm biện pháp. Mấy ngày nay chỉ cần Trác Phong vừa lên lớp nàng liền chạy quanh thành phố, quan sát các loại chức nghiệp, học tập họ hành xử. Nàng phát hiện rằng những tri thức Trác Phong học trên lớp rất khó, nhưng thường ngày sinh hoạt gần như không cần dùng đến, trừ bỏ máy tính, di động linh tính còn chả có cơ hội thâm nhập hiểu biết, nàng cơ hồ đã hoàn toàn hiểu biết sinh hoạt của người hiện đại!

Tìm hiểu rõ ràng mọi việc, nàng bắt đầu tìm kiếm người có thân phận trong thành thị này. Trác Nhất Thần không phải ý vào trong nhà có tiền có địa vị mới không thèm kiêu ngạo như thế sao? Nghe nói có một số kẻ có thân phận dù giết người cũng không cần ngồi tù, pháp luật căn bản không thể trói buộc. Kìa nàng dứt khoát liền tìm người càng có quyền thế làm chỗ dựa, từ xưa đến nay dân không cùng quan đầu, Trác gia lại có tiền cũng chỉ là thương nhân, nàng tìm cái quan chức là được rồi chứ gì!

Nàng canh trước tòa nhà thị chính vài ngày, lần lượt theo dõi đám người thị trưởng, thị ủy, bí thư,... tìm hiểu tình huống, cuối cùng phát hiện thị trưởng tính cách rất cường thế, tựa hồ có bối cảnh thù địch. Quan trọng nhất chính là ông ta rất yêu chiều con gái, mà con gái ông ta rõ ràng là một kẻ cuồng lông giai đoạn cuối!

Sau khi xác định nhân phẩm cùng tính tình một nhà thị trưởng, Tiểu Bạch hồ liền vui vẻ chạy tới cửa hàng sủng vật của con gái ông ta, ghé vào bên cửa kính khẽ kêu "Ngao ô", "Ngao ô".

Con gái thị trưởng đang ôm một bé Phốc sóc vuốt ve, vừa ngẩng đầu thấy Tiểu Bạch hồ tức khắc sợ hãi người, vội vàng chạy ra ôm nàng lên, nhìn quanh ta phía giắt mình nói: "Sao chỉ có một mình người? Chủ nhân của người đâu?"

Tiểu Bạch hồ cọ cọ tay cô, hừ nhẹ hai tiếng. Con gái thị trưởng xác định bên ngoài thật sự không có chủ nhân của nàng mới ôm nàng vào trong phòng, nâng nàng hai chân trước xuyết xoa tấm tắc, "Sao lại có nhóc cún đáng yêu đến thế này chứ? Ngươi lớn lên nhất định sẽ đẹp hơn chúng nó nhiều! Đáng yêu quá đi! Chủ nhân của ngươi sao có thể nhẫn tâm để ngươi lại một mình chứ? Chờ lát nữa cô ấy tìm tới ta mắng giúp ngươi được không? Nếu không muốn nuôi thì dứt khoát bán ngươi cho ta là được, ta nhất định sẽ cho ngươi những thứ tốt nhất toàn thế giới!"

Thân là cuồng lông cộng thêm nhan không, con gái thị trưởng vừa nhìn đến Tiểu Bạch hồ liền không thể rời mắt, cảm giác toàn bộ sủng vật trong tiệm đều ảm đạm thất sắc, hai tay không chịu khống chế nắm lấy móng vuốt Tiểu Bạch hồ xoa nắn, mềm quá đi, quả thực yêu thích nàng không thôi, ngay cả nhóc phốc sóc cưng chiều lúc trước cũng không rảnh chú ý.

Nghe con gái thị trưởng lải nhải hồi lâu, Tiểu Bạch hồ tổng kết được cô tên Phương Lâm Lâm, mới từ ngoại quốc du học trở về, chẳng qua thành tích học tập không tốt lắm, cũng không có hứng thú học tiếp, chưa tốt nghiệp liền bỏ ngang không học nữa, trở về mở cửa hàng sủng vật này, năm nay mới hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi rất tốt a, càng dễ dàng lý giải tình cảnh của Trác Phong, hơn nữa nàng còn nhìn đến thông báo tuyển người dán ngoài cửa tiệm, đây tuyệt đối là công việc phù hợp với Trác Phong nhất! Vì thế Tiểu Bạch hồ dùng ra toàn bộ thủ đoạn bởi Phương Lâm Lâm chơi suốt một buổi sáng, Phương Lâm Lâm cũng đối nàng thật tốt, đem đồ chơi trong tiệm đặt thành một đồng xung quanh nàng, còn mang cho nàng đủ loại đồ ăn vặt. Một người một hồ ở chung đến cực kỳ vui sướng.

Sắp đến giờ tan học, Tiểu Bạch hồ đột nhiên nhảy đến một bên khẽ kêu hai tiếng. Phương Lâm Lâm cười nói: "Chơi mệt rồi đứng không? Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, xem một bộ phim nhé? Ta có thật nhiều phim về mèo con cún con nha!"

Phim ảnh? Tiểu Bạch hồ nhìn nàng cầm lấy ipad, trong lòng ngứa ngáy, nhưng nàng còn có chuyện càng quan trọng phải làm nha, không thể mê muội mất ý chí được! Tiểu Bạch hồ quay đầu chạy đến cửa tiệm, lại hướng nàng kêu hai tiếng liền đẩy cửa ra chạy như bay. Phương Lâm Lâm hoảng sợ, ném ipad xuống nôn nóng lao ra cửa, nhưng đã tìm không thấy thân ảnh Tiểu Bạch hồ nữa, cô vừa lo lắng nàng tìm không thấy chủ nhân, lại vừa tiếc hận nàng không phải sủng vật của mình, tâm tình thập phần phức tạp.

Tiểu Bạch hồ kỳ thực vô cùng vui vẻ, một đường chạy gấp đến phụ cận trường học, nhìn thấy thân ảnh Trác Phong liền nhảy ngay lên lòng hắn.

Trác Phong ngăn người, xoa đầu nàng mỉm cười: "Tôi đón ta tan học sao? Đói bụng chưa?"

Tiểu Bạch hồ lắc đầu, nhảy xuống mặt đất chạy hai bước rồi quay đầu lại nhìn hắn. Chờ Trác Phong đi tới gần, nàng tiếp tục chạy hai bước rồi quay đầu nhìn lại. Trác Phong nghi hoặc hỏi: "Ngươi muốn ta đi theo ngươi?"

Tiểu Bạch hồ ánh mắt sáng lên, lập tức gật gật đầu, tiếp theo liền chạy tới một trạm giao thông công cộng. Trác Phong không ngờ nàng cả xe buýt cũng biết, có chút dở khóc dở cười, chờ xe tới liền bế lên nàng lên xe, may mà nàng hình thể nhỏ, tài xế cũng không ngăn cản. Trác Phong nhìn phương hướng xe buýt đi tới, cúi xuống bàn tay nàng hỏi: "Tiểu Bạch, ngươi muốn mang ta đi đâu vậy? Nếu là chơi thì để lúc khác được không, ta muốn đi công trường tìm việc."

Tiểu Bạch hồ vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không cho phép hắn đi làm cừu vụn, móng vuốt nhỏ chỉ chỉ phía trước, lại cọ cọ lòng bàn tay hắn. Tuy Trác Phong vẫn không rõ nàng muốn làm cái gì, nhưng tốt xấu mình bạch Tiểu Bạch hồ không phải muốn đi chơi mà là thật sự có việc. Hắn trong lòng có chút tò mò,

nhưng lại không thể cùng Tiểu Bạch hồ nói chuyện, không khỏi có chút tiếc nuối, thấp giọng thở dài, "Nếu người có thể nói thì tốt rồi."

Tiểu Bạch hồ dựng lỗ tai, cái đuôi lông xù xù lắc lắc. Ta cũng có thể nói chuyện nha, chẳng qua phải đợi một thời gian nữa nha. Nàng trong lòng cùng 001 hỏi:【Cần thêm bao nhiêu điểm nguyên lực nữa ta mới có thể nói chuyện?】

【Tu vi nguyên bản của ký chủ cũng sắp đạt tới giới hạn, chỉ cần thêm 100 điểm là được. Bởi vì mấy ngày nay ký chủ thân cận cùng giữ gìn giúp Trác Phong không còn cô độc, giúp hắn cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp, do đó đạt được thêm 5 điểm nguyên lực, trước mắt tổng cộng có 23 điểm.】

Tiểu Bạch hồ trông mắt xoay chuyển,【Chỉ cần làm Trác Phong cảm thấy hạnh phúc là có thể đạt được điểm nguyên lực? Thật tốt quá! Như vậy chỉ cần mấy tháng nữa là ta có thể mở miệng nói chuyện được rồi!】

Tiểu Bạch hồ vui vẻ ôm cái đuôi lăn một vòng, Trác Phong thuận tay gãi gãi bụng nàng, thoải mái đến nàng đều không nghĩ đứng dậy. Một người một hồ ngồi ở bên cửa sổ, tựa hồ tự thành một thế giới, ấm áp nồng đậm vờn quanh cả hai, thực thu hút ánh mắt người khác. Một nữ sinh bên cạnh nhìn không được giờ điện thoại chụp ảnh, rồi lại nhìn chăm chăm Tiểu Bạch hồ nói: "Con cún nhỏ này là của anh sao? Thực đáng yêu a! Em có thể ôm một cái không?"

Trác Phong không chút do dự lắc đầu, khách khí nói: "Xin lỗi, Tiểu Bạch sợ người lạ, không thích để người khác ôm."

"A, không sao." Nữ sinh có chút mất mát, người ngồi bên cạnh hình như là bạn trai cô, thấy thế thì hỏi, "Vị đồng học này, cậu có thể bán nó cho chúng tôi không? Cậu ra giá đi, chúng tôi sẽ cẩn thận nuôi dưỡng nó."

Trác Phong nhún mày, hắn không thích dùng tiền tới cân nhắc đến Tiểu Bạch hồ, nói: "Tiểu Bạch là người nhà của tôi, hai người muốn mua sủng vật thì đi nơi khác mà mua."

Vừa lúc Tiểu Bạch hồ nhìn thấy cửa hàng sủng vật, nàng cắn ống tay áo Trác Phong giật giật, Trác Phong liền hiểu ý, ôm nàng đứng dậy xuống xe.

Tới ven đường, Tiểu Bạch hồ kêu Trác Phong đi theo liền chạy tới cửa hàng sủng vật. Trác Phong nhìn đến thông báo tuyển người trên cửa liền kinh ngạc, "Người mang ta tới ứng tuyển? Người biết đọc chữ?" Nói xong hắn lại cảm thấy không có khả năng, tự mình phủ nhận, "Không đúng, là người nghe thấy người khác nói nên đưa mang ta tới đúng không?"

Tiểu Bạch hồ gật gật đầu, nâng móng vuốt nhỏ chỉ chỉ vào bên trong, thúc giục hắn mau đi vào. Trác Phong nhìn đến tình huống bên trong, khó xử nói: "Thôi bỏ đi, đám lưu manh kia không phải người tốt, trước kia chỉ là gọi điện thoại quấy rầy còn chưa tính, nhưng cửa hàng này chỉ có một cô gái, vạn nhất bọn họ nảy ý xấu, ta tới đây làm tương đương với hại người. Tiểu Bạch, cảm ơn người, ta vẫn nên tới công trường thử xem thôi."

Tiểu Bạch hồ vội cắn ống quần hắn, dùng sức lôi hắn vào tiệm, không cho hắn rời đi. Lúc này Phương Lâm Lâm phát hiện động tĩnh ngoài cửa đã đi tới, vừa nhìn thấy Tiểu Bạch tức khắc vui vẻ: "Người đã trở lại? Lúc này sao đột nhiên chạy mất?"

Tiếp theo nàng nhìn về phía Trác Phong, chần chờ hỏi: "Đồng học, cậu là chủ nhân của nhóc ấy sao?"

Trác Phong bế Tiểu Bạch hồ lên, nói: "Chúng tôi là người nhà. Lúc trước Tiểu Bạch từng tới đây sao? Là Tiểu Bạch đưa tôi tới. Xin lỗi vì đã quấy rầy, chúng tôi đi ngay đây."

"A? Tiểu Bạch cố ý mang cậu tới đây sao? Nhóc muốn đồ chơi hay đồ ăn vặt? Hay có chuyện gì khác?" Tốt nhất là muốn lưu lại a, Phương Lâm Lâm âm thầm chờ mong.

Trác Phong nhìn nhìn Tiểu Bạch hồ, xấu hổ mà chỉ bằng tuyến nhân viên, "Là thế này, gần đây tôi đang tìm công tác, xem nhiều thông báo tuyển người, chắc nàng nhìn nhiều nên nhớ kỹ, vừa thấy chỗ cô dán cái này liền mang tôi tới."

"Cậu còn ở đi học đúng không? Muốn tìm công tác? Cậu đã đủ mười tám tuổi chưa?" Phương Lâm Lâm kinh ngạc không thôi, ngay sau đó nghĩ đến nếu mời Trác Phong tới làm công gấp Tiểu Bạch hồ mỗi ngày, tức khắc cười nói, "Kỳ thật vậy cũng được nha, tôi cũng chỉ mới mở cửa hàng, đang muốn tuyển một nhân viên giúp tôi chăm sóc sủng vật, chỉ cần có kiên nhẫn, yêu thích động vật và cẩn thận là được, cậu có thể làm chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9

Phương Lâm Lâm nhiệt tình giữ lại, Trác Phong cũng không thể trực tiếp chạy lấy người, liền đi theo cô vào cửa hàng sủng vật nói rõ phiền toái của mình.

"Tôi cũng biết một chút về việc chăm sóc động vật, lúc trước nuôi nấng chó hoang từng tra một ít tư liệu. Tôi thật sự cần cấp bách một phần công tác, cũng thực thích nơi này, nhưng tôi từng đắc tội người khác, mỗi lần tìm được công việc, hắn đều sẽ kêu mấy tên lưu manh quấy rầy làm lão bản sa thải tôi. Cửa hàng này chỉ có một mình chị, tôi không thể tới làm được, như thế sẽ mang phiền toái cho cô, cảm ơn."

Phương Lâm Lâm nhìn nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Cậu nhìn qua chính là đệ tử tốt nha, lại còn nuôi nấng nhóc cún đáng yêu này tốt như vậy, không giống loại người gây chuyện này đặc tội với người khác a." Phương Lâm Lâm lại nhìn nhìn Tiểu Bạch hồ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy người có thể đối xử tử tế với sủng vật còn sợ hãi liên lụy người khác không nên là một học sinh hư, liền hỏi tiếp, "Có thể nói rõ tình huống cụ thể sao? Tôi chủ cửa hàng này, đối với tôi lưu manh quấy rối không phải chuyện gì lớn. Nhưng tôi muốn nghe sự thật, như vậy tôi mới có thể phán đoán chính xác có nên mời cậu tới làm hay không."

Trác Phong nghe ra cô rất tự tin, là thật sự không sợ rắc rối, đại khái có chút bối cảnh, châm chọc một lát liền quyết định ăn ngay nói thật, "Mấy ngày trước có một vị nữ đồng học trong trường học thổ lộ với tôi, tôi cự tuyệt, thanh mai trúc mã của cô ấy hiểu lầm tôi chủ động tiếp cận vị nữ sinh kia, cho nên nhiều lần giáo huấn tôi, còn suýt nữa hành hạ chết mấy con chó hoang tôi nuôi nấng. Sau đó hình như hai người họ có tranh cãi về việc này, làm cho vị nam sinh kia hiểu lầm càng sâu, tìm một đám lưu manh quấy rối khiến tôi bị đuổi việc mấy lần. Sự tình chính là như vậy, tôi cũng không biết bọn họ rốt cuộc có thể làm tới mức nào, nếu không tiện cô cũng không cần khó xử, tôi có thể tìm tới địa phương khác thử thời vận."

Phương Lâm Lâm đột nhiên vỗ bàn, cả giận: "Thứ người gì đây chứ, cư nhiên muốn hành hạ động vật? Quá ngoan độc! Cậu cứ yên tâm, nếu lời cậu nói là sự thật, cậu cứ tới đây làm việc, ai cũng không cần sợ. Như vậy đi, ngày mai tôi sẽ thông tri cho cậu, mặc kệ cậu có thể tới làm hay không, cậu cho tôi số điện thoại đi."

Trác Phong không ngờ cô thật sự muốn mời mình, vội lấy ra giấy bút viết số bàn cô nhi viện giao cho cô, "Tôi không có di động, đây số này trước 7 giờ sáng và sau 7 giờ tối tôi đều có thể tiếp, chỉ cần nói tìm Trác Phong là được, cảm ơn chị."

"Trước đừng nói, chờ cậu tới đi làm lại cảm ơn sau cũng được." Phương Lâm Lâm xua xua tay, thả tờ giấy vào ngăn kéo.

Trác Phong nhìn đồng hồ treo tường, đứng dậy nói: "Tôi không quấy rầy nữa, tạm biệt."

"Cậu đi luôn sao?" Phương Lâm Lâm trông mong mà nhìn Tiểu Bạch hồ, có chút luyến tiếc. Đang tiếc trời trời sắp tối rồi, Trác Phong lại là học sinh, nằng đồ dự một hồi nhưng cũng không giữ lại, "Tạm biệt, đi đường cẩn thận, chăm sóc Tiểu Bạch hồ cho tốt nhé."

Trác Phong nghĩ công tác này là Tiểu Bạch hồ tìm cho hắn, còn mê hoặc người ta đến nỗi không muốn xa rồi thì phì cười. Hắn ôm Tiểu Bạch hồ trở lại ký túc xá, nhìn không được cao hứng nói: "Công việc này chắc ổn thỏa rồi, vừa rồi ta nói đều là sự thật, hình như cô ấy không sợ đám người kia, hẳn là đã có biện pháp đối phó."

Hắn không đoán sai, sau khi hắn đi, Phương Lâm Lâm gọi cho bí thư của thị trường nhờ hắn hỗ trợ tra rõ chuyện này. Bí thư làm việc cực nhanh, ngay tối hôm đó đã điều tra rõ ràng tư liệu cơ bản của Trác Phong cùng với gút mắc giữa hắn và hai người Trác Nhất Thần, Phó Tuyết Tinh. Phương Lâm Lâm luôn luôn yêu thích tiểu động vật, thấy Trác Nhất Thần cư nhiên thật sự thiếu chút nữa hành hạ chết mấy chỉ chó hoang, bao gồm cả Tiểu Bạch hồ, ấn tượng đối Trác Nhất Thần tụt ngay tới âm vô cực, đồng thời cũng vô hạn đồng tình Trác Phong, đang yên đang lành tự dưng gặp phải nỗi đau.

Cô vừa nhìn liền biết, đây rõ ràng là Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh cùng đám phú nhị đại ăn no rủng mủ chơi đùa thách đố nhau, chẳng qua Trác Phong xui xẻo đi ngang qua bị vô tội liên lụy vào mà thôi. Loại này nào tàn, ai gặp phải người đó học máu! Cô không phải người thích xen vào việc người khác, nhưng chỉ bằng Trác Nhất Thần thiếu chút nữa giết chết Tiểu Bạch hồ, chuyện này cô nhất định phải quản! Sống từ đó tới giờ cô còn chưa bao giờ gặp được bé cưng nào đáng yêu như Tiểu Bạch hồ đâu, nói cái gì cũng không thể để nằng cùng chủ nhân chịu đói!

Phương Lâm Lâm là người thẳng tính, nói quản liền quản, sáng sớm hôm sau liền gọi điện tới cô nhi viện mời Trác Phong tới làm. Lương ngày 100 nguyên, bao ăn hai bữa, giữa trưa và buổi tối mỗi ngày đi cửa hàng cho sủng vật ăn, tắm rửa cho chúng, hỗ trợ sửa sang lại kệ để hàng, tổng cộng bốn giờ, yêu cầu duy nhất là mỗi ngày phải mang theo Tiểu Bạch hồ tới cùng.

Trác Phong vui sướng đáp ứng, trở lại ký túc xá bế Tiểu Bạch hồ lên hôn vài cái, "Tiểu Bạch nguoi đúng là phúc tinh của ta! Từ khi gặp được nguoi mọi việc đều trở nên thuận lợi hơn nhiều! Công việc nguoi tìm cho ta quá tốt! Cửa hàng sủng vật cách không xa, công tác lại không vất vả, hơn nữa ta vốn thích tiểu động vật, quả thực tốt hơn công tác trước kia cả trăm lần! Lão bản còn bao chúng ta hai bữa cơm, tiền kiếm được có thể lưu trữ toàn bộ để thuê nhà! Còn có a, lão bản cư nhiên thật sự có thể bãi bình Trác Nhất Thần, ta thật không dám tin mọi chuyện có thể kết thúc nhanh như vậy!"

Tiểu Bạch hồ vẫn là lần đầu tiên nhìn đến hắn biểu lộ vui mừng rõ như vậy, đỡ xuống mặt nạ thành thực ôn trọng, lộ ra sức sống của thiếu niên mười tám tuổi. Đây mới là bộ dáng Trác Phong nên có, mà không phải vì sinh hoạt khổ khổ, đồng học chen ép mà trở nên càng ngày càng trầm mặc ít lời. Nàng cũng cao hứng nhảy nháy khắp giường, cùng Trác Phong chia sẻ niềm vui.

Trác Phong bỏ nhào vào bên cạnh nàng ôm nàng lần một cái, mặt chôn trong bộ lông xoã tung, nhắm mắt lại nói: "May mắn có nguoi bồi ta cùng nhau vượt qua quãng thời gian không vui vẻ này."

【Về sau ta vẫn sẽ luôn bồi nguoi!】Tiểu Bạch hồ cọ cọ mặt hắn đáp lại, lại chỉ phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng giống như đang làm nũng, lại khiến Trác Phong tức cười.

"Có đôi khi ta đều hoài nghi nguoi là tiểu yêu tinh, trên đời sao có thể tồn tại động vật hiểu chuyện như nguoi a!" Trác Phong cười tươi rồi điểm điểm chóp mũi nàng, "Bất quá liên tính nguoi là tiểu yêu tinh ta cũng không sợ, có nguoi bồi ta, ta sẽ không bao giờ sợ có đơn nữa."

Hôm sau Trác Phong đi học cũng cảm thấy thực nhẹ nhàng vui vẻ, vừa kết thúc giờ học buổi trưa liền vội vàng chạy ra trường học đáp xe buýt đi cửa hàng sủng vật. Tiểu Bạch hồ đã tính chuẩn thời gian tự mình tới đó, Phương Lâm Lâm ôm nàng yêu thích không buông tay, cảm giác sâu sắc chính mình mời Trác Phong là cử chỉ quá sáng suốt, trực tiếp kêu bốn đồ ăn một canh tới chúc mừng Trác Phong ngày đầu tiên khởi công.

Trác Phong nhận ra tiêu chí trên hộp đồ ăn, châu com này ít nhất cũng phải bốn trăm nguyên. Hắn vừa mở miệng muốn nói liền thấy Tiểu Bạch hồ nhảy

tới trên bàn nhìn chăm chăm đồ ăn hai mắt sáng lấp lánh. Phương Lâm Lâm vốn định lấy thịt hộp cùng cầu lương cho Tiểu Bạch hồ, vừa thấy nàng nhảy lên liền buồn cười: "Người cũng muốn ăn cái này? Trác Phong người ngày thường đều cho nàng ăn cái gì nha? Ta cầm vài loại khẩu vị cầu lương cho nàng chọn, nàng nhìn cũng không nhìn."

Trác Phong xoa xoa đầu Tiểu Bạch hồ nói: "Nàng thích cùng ăn cơm như người bình thường."

"A? Vậy không được! Rất nhiều đồ vật tiểu cầu đều không thể ăn, đặc biệt là đồ ăn nhiều gia vị, không phải cậu nói mình đã tra tư liệu sao?" Phương Lâm Lâm trừng lớn mắt, nhìn Tiểu Bạch hồ vẫn còn khỏe mạnh nhảy nhót cảm giác thực không thể tưởng tượng.

Trác Phong sờ sờ mũi, xấu hổ, "Ta biết, nhưng là nàng thích ăn ngon, còn đặc biệt thích đồ ăn khẩu vị nặng như gà nướng, gà hun khói linh tinh. Lão bản không cần lo lắng, Tiểu Bạch ăn rất lâu rồi đều không thành vấn đề, có lẽ do nàng tương đối đặc thù đi."

Tiểu Bạch hồ nhìn Phương Lâm Lâm còn đang chần chờ, có chút sốt ruột mà dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ cái bàn, thúc giục bọn họ nhanh ăn đi. Phương Lâm Lâm vừa thấy liền vui vẻ, thử thăm dò gấp cho nàng một miếng thịt, thấy nàng nhanh chóng nhai nuốt, có vẻ như thật sự rất thích ăn cũng hơi hơi yên tâm, cùng Trác Phong bắt đầu ăn cơm.

Trác Phong đặt một chén cơm nhỏ nhỏ trước mặt Tiểu Bạch hồ, thường thường gấp đồ ăn bỏ vào cho nàng, Tiểu Bạch hồ thỏa mãn, ngoan ngoãn cúi đầu không ngừng ăn. Phải biết rằng nàng mấy ngày nay đi theo Trác Phong chịu khổ, vẫn luôn ăn mìn thầu, mì sợi, dưa muối, lại được ăn đến loại mỹ vị như thế này quả thực hạnh phúc đến muốn khóc. Nơi này cũng không biết là chuyện như thế nào, một nơi có thể săn thú cũng không có, bằng không nàng đã sớm tự mình động thủ cơm no áo ấm!

Đang ăn ngon lành, thanh âm 001 vang lên:【Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng bữa ăn tối x1, 3 điểm nguyên lực. Đồng thời được thêm: Làm Trác Phong cảm thấy vui vẻ 1 điểm nguyên lực, gián tiếp đã kích Trác Nhất Thần 1 điểm nguyên lực, hiện tại tổng cộng có 28 điểm nguyên lực, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng.】

【28 điểm, lại thêm 72 điểm nữa là có thể mở miệng nói chuyện! Tiếp tục nỗ lực!!!】Tiểu Bạch hồ hưng phấn, ăn càng vui vẻ.

Phương Lâm Lâm sợ nàng nghẹn, vội lấy cho nàng chén canh, dặn dò: "Chậm một chút chậm một chút, lại không ai đoạt của người, uống chút canh đi."

Tiểu Bạch hồ ngẩng đầu, mũi nhỏ nhú nhú xoay đầu qua một bên, không đợi Phương Lâm Lâm nghĩ hoặc, Trác Phong cầm chén qua chọn hết rau thơm ra, giải thích: "Nàng không thích ăn rau thơm, lấy hết ra thì tốt rồi."

Quả nhiên chờ hắn chọn hết Tiểu Bạch hồ liền uống. Phương Lâm Lâm nhìn nhìn chén nàng, lại nhìn chén Trác Phong, cười nói: "Thật là chủ nào sùng này, liền yêu thích cũng giống nhau như đúc, đều không ăn rau thơm."

Trác Phong xua xua tay trả lời: "Chỉ là trùng hợp thôi, cũng có rất nhiều thứ không giống nhau, Tiểu Bạch có sở thích của chính mình."

Lát sau, Trác Phong lại chọn hết ớt cay trong đồ ăn cho Tiểu Bạch hồ, đồ ăn của chính hắn thì nhặt cả vứt ra, hai thức này không cần ném, bọn họ trao đổi một chút là có thể ăn, còn rất bổ sung cho nhau. Phương Lâm Lâm nhìn bộ dáng ăn ý kia thì hâm mộ không thôi, ngồi cắn cắn đầu dưa đánh giá Tiểu Bạch hồ, nếu cho nàng xứng đôi có thể sinh ra một đám nhóc đáng yêu nữa không nhỉ?

Bất quá hình như Tiểu Bạch mới một tháng nha, ghép đôi gì gì đó trước chừng nghĩ thì hơn.

Tiểu Bạch hồ mặc danh hất xì một cái, ngẩng đầu ngo trái ngo phải, không phát hiện cái gì không đúng, lại cúi đầu vui vẻ ăn tiếp. Trời đất bao la, mỹ thực lớn nhất!!!

Tên côn đồ theo dõi Trác Phong thấy hắn lại tìm được công tác liền vui tươi hơn hờ nghĩ lại sắp có tiền kiếm, già báo cho Trác Nhất Thần một tiếng liền kêu thêm vài tên nữa luân phiên gọi điện quấy rối tới cửa hàng, lại không hề biết chính mình sắp dẫn lửa thiêu thân, không chết cũng lột da.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Phương Lâm Lâm nhận được điện thoại quấy rầy cũng không sợ, còn trực tiếp mắng ngược lại, đối phương kêu cô chờ đó, đe dọa không đập nát cửa hàng liền không để yên. Già còn phun ra một đồng lời mắng chửi mang tính vũ nhục, đều bị Phương Lâm Lâm ghi âm lại.

Trác Phong có chút lo lắng, Tiểu Bạch hồ lại ăn no uống đủ nhảy đến đầu gối hắn nhàn nhã phe phẩy đuôi, nếu chút chuyện nhỏ này có thể tạo thành phiền toái nàng cũng sẽ không tìm Phương Lâm Lâm làm chỗ dựa. Nàng chỉ muốn tìm hỗ trợ, chứ không phải muốn hại người.

Quả nhiên Phương Lâm Lâm hoàn toàn không để trong lòng, vừa khê hát vừa gửi bản ghi âm vừa rồi cho một vị đội trưởng Cục Công An. Con gái duy nhất của thị trưởng bị uy hiếp, đây tuyệt đối là đại sự! Đội trưởng thu được tin tức lập tức báo cáo lên thượng cấp, ai biết những kẻ này có phải muốn nhân cơ hội đối phó ngài thị trưởng hay không? Không thể thả lỏng được!

Vì thế, khi bảy tám tên lưu manh vọt vào cửa hàng sùng vật, câu đầu tiên chúng nghe được chính là: "Không được nhúc nhích! Giơ tay lên!"

Đám lưu manh há hốc mồm, lúc này mới hoảng sợ phát hiện bọn họ đã bị một đội cảnh sát vây quanh, hoàn toàn là cấp bậc bao vây tiểu trừ phần tử khủng bố! Nhìn mấy chục họng súng đen sì chĩa vào mình, đám lưu manh kinh hoàng ném hết vũ khí, run bần bật ôm đầu hô to: "Hiếu lắm! Hiếu lắm! Chúng tôi không có làm gì hết!"

Đội trưởng phát tay, kêu người tới còng bọn họ lại, rồi tiến lên đá đá mấy cái côn sắt trên mặt đất, hừ lạnh: "Hiếu lắm? Vậy đây là cái gì? Vật liệu xây dựng sao? Các người coi ta là đứa nhóc ba tuổi sao! Muốn nói gì tới cục cảnh sát mà nói, dẫn đi!"

Giữa kêu gào biện giải đều vô dụng, bọn chúng vẫn là bị nhét vào xe cảnh sát trực tiếp mang đi. Đội trưởng tiến vào cửa hàng khách khí nói: "Phượng tiểu thư, đã bắt giữ tội phạm, nguy cơ đã được giải trừ. Nếu lại có chuyện gì, thỉnh ngài lập tức liên hệ chúng tôi."

Phượng Lâm Lâm cười nói: "Cảm ơn anh, tôi nghe nói bọn họ đã quấy rầy không ít lão bản, hẳn là có người sai sử. Bọn họ như vậy không chỉ là quấy nhiễu mà còn uy hiếp tới an toàn của nhân dân, anh đã nghe ghi âm, cũng nhìn đến hành động vừa rồi của bọn họ, đám người này quá kiêu ngạo! Chuyện này nhất định phải nghiêm trị!"

"Không ít lão bản đã bị uy hiếp? Chẳng lẽ bọn họ muốn cướp bóc?" Đội trưởng hơi kinh ngạc, nhún mày nói, "Phượng tiểu thư có thể cung cấp thêm manh mối không?"

Phượng Lâm Lâm nhìn qua Trác Phong, nói: "Câu viết danh sách những lão bản đó đưa cho đội trưởng đây, chúng ta là hợp tác phá án, đội trưởng, anh cần phải bảo hộ nhân chứng a."

Trác Phong nhanh chóng viết danh sách giao cho đội trưởng, nghe đội trưởng nghiêm túc dặn mình đừng một mình đi tới những nơi hẻo lánh tí người, cũng không nên tiết lộ thân phận nhân chứng, hẳn vẫn chưa thể phục hồi tinh thần, tại sao hẳn đột nhiên biến thành chứng nhân? Hơn nữa cục cảnh sát bắt giữa lưu manh còn đồ đều xuất động nhiều người như vậy?

Chờ đội trưởng đi rồi, Trác Phong đầu óc nhanh chóng vận chuyển, xâu chuỗi các sự kiện, lập tức nghĩ thông điểm mấu chốt. Hắn nhìn Phượng Lâm Lâm chần chờ hỏi: "Chị có thể thỉnh cục cảnh sát ra mặt, còn cùng họ với Phượng thị trưởng, chị là....."

Phượng Lâm Lâm thần nhiên cười, "Tôi là con gái ông ấy. Không có việc gì đâu, đừng câu nệ, về sau cậu cứ coi tôi như tiểu lão bản bình thường là được. Bất quá cậu có thể yên tâm rồi, Trác Nhất Thần còn chưa có tư cách đụng tới cửa hành này. Vài ngày tới tôi sẽ tuyển thêm hai người nữa, một người phụ trách bán đồ, một người phụ trách tắm rửa cho sùng vật và vệ sinh tiệm. Bọn họ công tác cả ngày, tiền lương sẽ cao hơn cậu, đương nhiên là không bao com, cậu không cần nghĩ nhiều."

Trác Phong vội vàng lắc đầu, "Không sao, không sao hết, tôi còn chưa đủ mười tám tuổi, chị chịu tuyển dụng còn giúp đỡ giải quyết phiền toái là rất tốt rồi, tôi nên cảm ơn mới phải."

"Muốn cảm ơn liền cảm ơn Tiểu Bạch đi, là nhóc ấy hỗ trợ giới thiệu cậu tới đây nha!" Phượng Lâm Lâm đùa giỡn, nhớ tới còn phải đem chuyện này nói cho ba ba, liền cầm lấy di động đi vào phòng nghỉ gọi điện thoại.

Trác Phong mỉm cười xoa xoa Tiểu Bạch hồ đang nằm trên đầu gối, ôn nhu nói: "Đương nhiên phải cảm ơn người, đây đều là công lao của người."

【Dĩ nhiên! Ta là thần bảo hộ cường đại nhất! Ta chính là Cửu vĩ Thiên hồ tương lai!】 Tiểu Bạch hồ ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng nằng vốn nhỏ nhỏ tròn tròn lông xù xù, làm ra tư thế nàyy không những không oai phong mà còn càng thêm đáng yêu. Trác Phong nhìn không được cúi xuống hôn hôn ân ký đồ rục trên trán nằng, Tiểu Bạch hồ cả người run lên, cảm giác như bị điện giật, vội vàng nhảy xuống đất chạy ra xa xa.

001 ngạc nhiên:【Ký chủ, người thẹn thùng sao?】

Tiểu Bạch hồ lại tặc mao,【Thẹn thùng thì sao? Trước kia đã bao giờ có người hôn ta? Nhân loại sao lại tùy tiện thế chứ, động bất động liền hôn hôn hít hít, vừa nãy cảm giác thực kì quái, tê tê đại đại, giống như sinh bệnh ấy, vẫn đừng nên cho hắn hôn nữa! Lại nói, nam nữ thụ thụ bất thân.....】

【Câu này hình như không liên quan đến người, ký chủ, người phải nhớ kỹ người còn chưa hóa hình, người còn chưa phải nữ. Theo số liệu tình toán, người phải đạt tới 10000 điểm nguyên lực mới có thể tu ra cái đuôi thứ ba, hóa thành hình người. Hiện tại người chỉ là một con sùng vật, Trác Phong đối với người ôm ấp hôn hít là chuyện hết sức bình thường, đây chỉ là một loại phương thức biểu đạt tình cảm, càng thân cận chứng tỏ hắn càng yêu thích người.】

Tiểu Bạch hồ giờ móng vuốt nhỏ lông xù xù lên nhìn nhìn, như phát tiết cào cào vài cái lên mặt đất, hừ hừ:【Sớm muộn gì tư cũng tu thành đuôi thứ ba, biến thành tuyệt thế đại mỹ nhân như lão tổ tông!】

001 trầm mặc một lát, cảm thán:【Khó trách Đát Kỷ thượng tiên nguyên ý giấu điểm Thiên Đạo hỗ trợ người, nghị lực này của người cũng thật hiếm có. Mỗi lần gặp chuyện ta còn đang suy nghĩ nên làm thế nào để an ủi người, nháy mắt người đã khôi phục tinh thần, như chiến sĩ dũng mãnh, vĩnh viễn tiến lên không biết mệt mỏi.】

Tiểu Bạch hồ sùng sốt, ngay sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo mà nói:【Đến giờ người mới biết ta tốt thế nào sao? Không nói ngoa chứ bẩm sinh ta thiên phú cực cao, làm thiên tài vạn năm khó gặp, nếu không bị Thiên Đạo hạn chế ta đã sớm tu ra chín cái đuôi rồi! May mà ta lòng dạ rộng lớn, gặp phải kẻ khác qua trăm năm nay có mà tẩu hỏa nhập ma thân từ đạo tiêu từ lâu! Đây chính phương pháp bảo mệnh a!】

【Nhận chuẩn mực tiêu, kiên trì đến cùng, lại không có chấp, tâm mắt rộng rãi, tâm ta thông thấu, đây xác thật là phương pháp tu luyện thích hợp nhất với người. Nếu không bị Thiên Đạo trừng phạt, người cũng không có cơ hội tìm được phương pháp tu luyện như vậy, hy vọng người tiếp tục bảo trì tâm tính hiện tại.】

Tiểu Bạch hồ luôn luôn tin tưởng bản lĩnh của mình, cái này căn bản không phải chuyện gì lớn. Nàng lại chạy về bên người Trác Phong, cùng Trác Phong cho hơn hai mươi chỉ sừng vật ăn uống, một khi có tên nào không phối hợp, nàng liền hạ thấp người lộ ra răng nanh, khễ gừ gừ đe dọa. nàng tu luyện tương đối chậm, nhưng dù sao vẫn là yêu tinh có pháp lực, này một dọa khiến chúng ngoan ngoãn nghe lời, giúp Trác Phong nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chiều này nàng mới nghĩ ra, lúc vừa tới đây mà biết được điểm này thì nàng tội gì phải lao lực đi bảo vệ những con chó hoang đó đâu? Trực tiếp dọa chúng nó chạy biến không phải xong việc?！ Bất quá ngã một lần khôn hơn một chút, hiện giờ nàng nhanh chóng hấp thu tri thức thế giới này, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là nàng có thể hoàn toàn quen thuộc quy tắc nơi này, đến lúc đó chính là là cá gặp nước!

Buổi trưa, buổi tối tổng cộng bốn giờ công tác, Trác Phong cảm thấy còn nhẹ nhàng hơn trước nhiều. Trước kia làm phục vụ sinh phải luôn luôn mỉm cười ứng đối đủ loại khách nhân, thậm chí bị ăn bớt tiền lương, bị vô cớ phát giận đều chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Mà giúp các cửa tiệm đỡ hàng cũng đều là công việc cần sức lực, tiền công còn bởi vì còn là vị thành niên mà bị ăn bớt rất nhiều, kia thật là thuận tủy kiếm tiền vất vả. Hoàn cảnh công tác hoàn toàn không thể so sánh với hiện tại, chiếu cố tiểu động vật vẫn là chuyện bản thân hắn thích làm, nếu sớm hoàn thành công việc, thậm chí còn có thể lấy sách vở ra ôn tập.

Công tác mấy ngày, Trác Phong hoàn toàn yêu thích công việc này, mỗi ngày đều sức sống mười phần, coi cửa hàng sừng vật như căn nhà thứ hai, công tác đến cực kỳ xuất sắc.

Trưa hôm nay vừa mới công tác xong, hắn đang chuẩn bị hồi trường học thì nghe Phương Lâm Lâm nhận được điện thoại của đội trưởng, nói đã hoàn toàn chứng thực hành vi phạm tội của mấy tên lưu manh kia, xử phạt tạm giam ba tháng và bồi thường phí tổn thương tinh thần cho các vị lão bản. Mà bọn họ cũng đều cung khai là bị Trác Nhất Thần sai sử đi đối phó Trác Phong, Trác gia phải vận dụng không ít quan hệ mới áp được chuyện này xuống, Trác Nhất Thần không bị dính tội, nhưng cảnh sát cũng đến bệnh viện tiến hành nghiêm túc cảnh cáo Trác Nhất Thần, nếu lại có lần sau, nhất định sẽ truy cứu gấp bội.

Tiểu Bạch hồ mắt sáng lấp lánh,【Nghiêm túc cảnh cáo, nghĩa là Trác Nhất Thần bị ngược đúng không? Ta đạt được bao nhiêu điểm nguyên lực? Bao nhiêu? Bao nhiêu thế?】

001 đáp:【Sau chuyện này người tổng cộng được đến 10 điểm nguyên lực. Bởi vì lần này người đã trực tiếp, gián tiếp thay đổi quỹ đạo sinh mệnh của không ít người, quan trọng nhất là có thể làm cho Trác Phong liên tục được đến chỗ tốt, đồng thời khiến Trác Nhất Thần liên tục lâm vào phiền toái, cho nên số điểm nguyên lực đạt được còn cao nhiệm vụ bình thường một chút.】

Tiểu Bạch hồ nhảy cẫng lên, 10 điểm đó nha! Nghĩa là hiện tại đã có 38 điểm. Nàng cảm thấy mình đã nắm bắt được một chút quy luật đạt được điểm nguyên lực, nói chung chính là xoay quanh tôn chỉ "trợ giúp người tốt, đả kích người xấu", ảnh hưởng càng lớn liền được đến càng nhiều điểm nguyên lực, chuyện giải quyết đám côn đồ kia cũng vậy. Rốt cuộc chỉ cần xem qua câu chuyện này đều có vài phần hi vọng tên côn đồ bị xui xẻo, chỉ cần có nguyên vọng sẽ có điểm nguyên lực, cho nên nàng không cần chỉ nhìn chằm chằm những nhân vật chủ chốt như Trác Phong cùng Trác Nhất Thần. Muỗi nhỏ cũng là thịt, tích tiểu thành đại, sẽ nhanh thôi, nàng sắp tu thành cái đuôi thứ hai rồi!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Bạch hồ một khắc cũng không chờ được, nàng chạy đến bên Trác Phong vòng quanh hắn hai vòng rồi ra khỏi cửa hàng sừng vật. Đây là ước định của bọn họ, chỉ cần nàng có việc phải đi liền vòng quanh Trác Phong hai vòng, làm hắn yên tâm.

Rời khỏi cửa hàng sừng vật, Tiểu Bạch hồ liền chạy tới cô nhi viện. Trong câu chuyện này, nếu muốn tìm kẻ khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm nhất, kia tuyệt đối là nữ viện trưởng! Chỉ bằng việc mụ ta nhiều lần vừa đe dọa vừa dụ dỗ mơ ước Trác Phong, nàng liền chắc chắn mụ là kẻ nên đá đảo. Nếu đánh gục mụ ta, không chỉ có sẽ ảnh hưởng đến Trác Phong, ảnh hưởng đến mấy đồng học bị mụ liên lụy, ảnh hưởng đến kế hoạch của Trác Nhất Thần, còn rất có khả năng ảnh hưởng đến vận mệnh của mấy trăm người trong cô nhi viện, thậm chí còn ảnh hưởng đến thái độ của lãnh đạo thành phố, khiến họ chú ý nhiều hơn tới phương diện này, từ đó có thể lan rộng tầm ảnh hưởng ra tới phạm vi toàn quốc gia.

Tiểu Bạch hồ càng nghĩ càng hưng phấn. Hiện tại, trong mắt nàng, bộ mặt khà ó xấu xí của mụ già viện trưởng kia đã biến thành điểm nguyên lực lóe sáng lấp lánh lấp lánh!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Từ khi bắt đầu theo dõi nữ viện trưởng, Tiểu Bạch hồ không chạy loạn khắp nơi nữa. Nàng mỗi ngày đi sớm về trễ, nhìn chằm chằm nữ viện trưởng, quả thực còn bận rộn hơn cả Trác Phong. Bất quá cũng không phải không có thu hoạch, sau một thời gian, nàng phát hiện cứ cách hai ngày nữ viện trưởng sẽ kêu tên hỗn đản ở phòng ký túc cạnh phòng Trác Phong lên tầng cao nhất cùng mụ pha trộn. Ngoài tên hỗn đản kia, mụ còn gọi thêm vài người khác lên, nàng đã thấy năm nam sinh tầm mười bảy mười tám tuổi bị mụ gọi tới, đều là người trong cô nhi viện.

Sinh hoạt cá nhân quá dâm loạn, làm hại Tiểu Bạch hồ mỗi lần nhìn đến đều hận không thể tự chọt mù hai mắt mình, nhưng vì mau chóng bắt được chứng

cứ, lại không muốn bỏ qua bất luận sự kiện nào, nàng chỉ có thể cố nén buồn nôn đi nghe góc tường. Sau đó nàng liền phát hiện một sự tình kỳ quái, trước mỗi lần "kêu người" nữ viện trưởng đều lấy ra thứ gì đó vuông vuông đen đen, còn điều chỉnh vị trí đối diện giường ngủ ta. Đến khi xong xuôi liền lấy qua cùng tiểu nam sinh xem lại, còn thường thường cười ái muội.

Tiểu Bạch hồ nghiên cứu suốt một ngày, rốt cuộc hiểu được thứ đó là máy quay phim, còn có ghi hình nghĩa là gì. Nàng càng thêm bội phục trí tuệ nhân loại, loại ghi hình này không có pháp thuật nào làm được, trừ phi sử dụng pháp bảo, mà nhân loại lại dùng thành quen, chỉ cần một đài camera thì ai cũng làm được.

Như vậy thứ này cũng có thể dùng làm chứng cứ đúng không?

Nàng chờ người ra khỏi phòng liền cầm lấy đài camera kia, loay hoay mãi mới mở ra được, lại phát hiện bên trong trống trơn, căn bản không có gì hết. Nàng hoảng sợ, còn tưởng rằng mình lộng hồng rồi, vội vàng kêu gọi 001,【Sao lại thế này? Không phải ấn thế này rồi ấn thế này sao? Tại sao không có hình?】

【Qua hệ thống kiểm tra, số liệu trong máy quay phim đã bị dời đi, người cần học tập cách tìm tòi và sao chép dữ liệu mới có thể đạt được những ghi hình kia.】

【Phiền toái như vậy?】Tiểu Bạch hồ đặt máy quay phim về chỗ cũ, chạy một vòng quanh phòng nữ viện trưởng mới tìm được một cái notebook. Thứ này nàng đã gặp qua, cũng biết cách mở, nhưng là cụ thể phải sử dụng như thế nào thì dốt đặc cán mai. Nàng do dự một lát, quyết định không mang notebook đi. Hiện tại còn không biết số liệu rốt cuộc có lưu trữ trong cái notebook này không, nếu nữ viện trưởng phát hiện đột nhiên mất đồ vật, khẳng định sẽ đề cao cảnh giác, như vậy có lẽ nàng sẽ không còn cơ hội tìm được chứng cứ tốt thế này, vẫn nên về học học cách dùng máy tính trước đã.

Tiểu Bạch hồ quyết định kế hoạch, về tới cửa hàng súng vật liền ngồi mãi trước máy tính. Trác Phong cùng Phương Lâm Lâm không rõ nguyên do, quan sát trong chốc lát phát hiện hình như nàng đối máy tính đặc biệt hứng thú, vì thế Phương Lâm Lâm liền đột phát kỳ tưởng, bắt đầu tìm phim ảnh về chó mèo nàng xem. Cô tìm thực nhanh, ghép vắn đánh chữ, copy paste, cắt giao diện vân vân, cũng may mắn Phương Lâm Lâm đặc biệt thích Tiểu Bạch hồ, thích cùng nàng nói chuyện, không tự giác liền giảng giải mình đang làm những gì, mà Tiểu Bạch hồ đã gặp qua là không quên được, ghi tạc toàn bộ thao tác vào trong đầu.

Trừ lần đó ra, nàng còn nhìn đến Phương Lâm Lâm dùng di động ghi hình một con Husky, ghi âm, sau đó phát lên Weibo, kia chính là Weibo chính thức của cửa hàng súng vật, hình đại diện cư nhiên là ảnh của nàng! Phương Lâm Lâm thấy nàng đáng yêu, liền chụp thật nhiều bức ảnh, sau đó chọn ra mấy bức đáng yêu nhất up lên. Phụ văn: Trần điểm chỉ bảo nhà ta là tiểu khả ái đệ nhất thiên hạ, phải không?!

Phía dưới lập tức có thật nhiều hồi phục, đều ngao ngao ngao nói rất thích, quá đáng yêu, ta muốn ôm về nhà linh tinh. Tiểu Bạch hồ ngạc nhiên, nàng không ngờ internet còn có công năng này, xem ra nàng còn phải học thêm thật nhiều!

Tối tối, Trác Phong mang nàng về ký túc xá, hân tâm tình tốt hiếm có, khoe miệng vẫn luôn cong cong. Tiểu Bạch hồ tò mò nhìn nhìn, nhảy lên người hắn kêu nhỏ hai tiếng.

Trác Phong lấy ra một trương giấy khen cùng một ngàn đồng tiền quơ quơ trước mặt Tiểu Bạch hồ, "Ta giành được giải nhất kỳ thi toán học toàn tỉnh, tiền thưởng một ngàn nguyên, ngày mai nghỉ chúng ta đi mua gà nướng cho người ăn có chịu không?"

Tiểu Bạch hồ gật đầu, lại thấy Trác Phong lấy ra bảng xếp hạng thành tích, chỉ vào cái tên thứ nhất cười nói: "Xem, đây là tên của ta, kỳ thi thử lần này rất khó, ta khảo đệ nhất. Nếu đến khi thi đại học cũng có thể khảo đệ nhất thì chính là Trạng Nguyên tỉnh, sẽ được một khoản tiền thưởng lớn, không cần lo lắng học phí đại học nữa."

Sự tình liên quan tới học phí cùng âm no, thảo nào hắn cao hứng như vậy. Tiểu Bạch hồ cũng vì hắn cao hứng, vui sướng mà kêu hai tiếng

Trác Phong cảm nhận được nàng cũng sung sướng, đây là lần đầu tiên hắn có thể chia sẻ niềm vui cùng người nhà, cảm giác thực không tồi! Ôm Tiểu Bạch hồ vào lòng xoa xoa một lát, hắn đứng dậy dặn dò: "Ta đi rửa mặt, người ngoan ngoan chờ ta trở lại, cẩn thận đừng để bị người phát hiện."

Tiểu Bạch hồ ngoan ngoãn gật gật đầu, chờ Trác Phong vừa rời khỏi nàng liền chạy đi. Nàng mới học được nhiều thứ mới mẻ như thế, đang muốn thực tiễn đầu. Theo mấy ngày quan sát tổng kết được, hôm nay lão vu bà hắn sẽ kêu tên hỗn đản ở cách vách Trác Phong, nghĩ đến cảnh tượng hai kẻ kia ở chung, nàng liền không nhịn được rung mình, không phải sợ, là ghê tởm!

Lão vu bà gọi tên hỗn đản kia là Tiểu Chu, từ sau lần bị Tiểu Bạch hồ giáo huấn ăn xù phạt, gã liền tìm mọi cách nịnh nọt lấy lòng lão vu bà, muốn tóm được danh ngạch người hảo tâm giúp đỡ. Đồng dạng là vào đại học, đồng dạng là đủ mười tám tuổi rồi đi cô nhi viện, Trác Phong nỗ lực làm công, nỗ lực tham gia thi đua đoạt giải tích góp học phí, mà tên Tiểu Chu này lại dùng thân thể lấy lòng lão vu bà, mong đòi lấy cơ hội người hảo tâm giúp đỡ.

Gã dựa vào cái gì ghen ghét Trác Phong ưu tú? Chính hắn không chịu nỗ lực còn trách ai!

Tiểu Bạch hồ đặc biệt khinh thường loại người này, cũng vô cùng không muốn hít thở chung một bầu không khí với bọn họ, bất quá nàng vẫn kiên trì chạy lên tầng cao nhất sưu tập chứng cứ. Tối nay, nhờ tiếng trò chuyện phỏng đoán ra bọn họ ở phòng ngủ, nàng liền dùng kim hệ pháp thuật không chế khóa cửa, vô thanh vô tức lên vào, nép ở ven tường quan sát tình huống bên trong.

Hiển nhiên, hai kẻ này vừa tiến phòng liền chờ không kịp, quần áo quần ném lung lung đầy đất. Tiểu Bạch hồ giẫm lên một cái quần, cảm giác cứng cứng, cúi đầu nhìn, là di động của Tiểu Chu. Nhớ đến cách Phương Lâm Lâm dùng di động chụp ảnh ghi hình cho súng vật, nàng vội vàng moi cái di động kia ra, mở chế độ ghi hình nhắm thẳng hai người kia.

Tiểu Chu bụng rượu vang đỏ uy lảo vu bà một ngụm, mỉm cười ái muội: "Thời điểm này hơi hơi say là thoải mái nhất, chút nữa ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngài, bảo đảm sẽ sáng khoái như lên tiên!"

Lão vu bà nhắm mắt lại, say mê hưởng thụ gã vuốt ve, vừa lòng nói: "Vẫn là người tri kỷ nhất, tốt, kỳ nghỉ lễ tháng sau ta mang người đi du lịch."

"Cảm ơn viện trưởng!" Tiểu Chu càng thêm ra sức mà lấy lòng mụ, đồng thời thử thăm dò, "Hôm nay ra thành tích, Trác Phong lại là đệ nhất cả năm, nghe nói các trường khác cũng không ai bằng hắn. Danh ngạch giúp đỡ trong viện chúng ta..... sẽ phát cho hắn?"

Lão vu bà cười kinh thường, "Tên kia rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nó đắc tội nhiều người, lập tức liền gặp tao ương. Đừng nói cái gì giúp đỡ danh ngạch, kỳ thi đại học chưa chắc được tham gia. Ta biết người tiểu tâm tư, người yên tâm, chỉ cần người ngoan ngoãn, lần này danh ngạch chính là của người. Còn Trác Phong, đánh nhau, thôi học, viện chúng ta không chứa nổi."

"Trác Phong đắc tội người? Chẳng lẽ là Trác Nhất Thần? Nghe nói hắn đoạt thanh mai trúc mã của Trác Nhất Thần."

"Ta cũng không biết, không cần hiểu biết nhiều như vậy, dù sao a, có người muốn cho hắn trở thành chó nhà có tang. Chắc chắn, thật đáng tiếc."

Tiểu Bạch hồ trợn trừng mắt, từ vẻ mặt bí ối kia liền biết, lão vu bà đáng tiếc không phải vì tổn thất một nhân tài, mà vì mụ còn chưa ăn được Trác Phong! Hai người kia thật là quá vô sỉ, may mắn nàng đã quay được hết thầy, đã có cũng đủ chứng cứ vạch trần bọn họ.

Hai người kia lại lần đến cùng nhau, Tiểu Bạch hồ không thèm ở lại nữa, nàng mang theo cái di động kia nhanh chóng chạy đến một tiệm net, thừa dịp một khách nhân rời phòng, truyền video tới trên máy tính, click play. Vừa bắt đầu nàng động tác rất chậm, dùng móng vuốt sử dụng máy tính cũng không thuận lợi lắm, còn phải thường thường bỏ thêm một chút pháp thuật hỗ trợ, khách nhân gần trở về mới làm xong chạy ra. Nhưng lặp lại vài lần, nàng cũng chơi đến tương đối thuần thục.

Nửa giờ sau, trong tiệm ồn ào lên, hơn mười máy tính đều truyền phát video một nam một nữ nói chuyện riêng tư trên giường, lượng tin tức rất lớn a. Cái gì "Viện trưởng", "Giúp đỡ", "Đắc tội với người", quả thực là chuyện lớn! Người nhìn đến video sôi nổi chia sẻ cho đồng học, bằng hữu, không thấy được cũng đều tụ tập lại đây cùng xem, một đám giống như phát hiện bí mật kinh thiên, hưng phấn vô cùng.

Chủ tiệm suy xét càng nhiều chút, vội vàng nhìn camera theo dõi, muốn biết những video kia do ai truyền lên. Nhưng đây cũng chỉ là tiệm net nhỏ trong ngõ, đường tuyến chậm không nói, camera theo dõi cũng chỉ có bốn cái, có không ít góc chết, mà những máy tính truyền ghi hình đó lại đều ở góc chết, hoàn toàn không tìm được người phát tán.

Tiểu Bạch hồ núp trong góc đợi một lát, thấy thật sự có người truyền tin tức kia lên mạng mới vô cùng cao hứng mà chạy về cô nhi viện, nhét điện thoại di động vào túi quần Tiểu Chu. Nghĩ nghĩ, nàng vẫn không yên tâm, thấy hai người kia đang chuyển video vào notebook, nàng lập tức lấy ra di động của Tiểu Chu quay lại cảnh này, trực tiếp gửi cho vị đội trưởng Cục Công An lúc trước.

Hoàn mỹ, vị đội trưởng kia chính trực như vậy, lão vu bà xác định chạy không thoát! Còn có tên Tiểu Chu lòng dạ hiểm độc kia, kêu hắn suốt ngày tìm cách hại Trác Phong, lần này khiến hắn thanh danh thối hơn đồng rác!

Lôi được chuyện xấu xa trong cô nhi viện ra ngoài, Tiểu Bạch hồ vui mừng chạy về ký túc xá. Đêm nay chỉ riêng tránh né theo dõi liền khiến nàng mệt quá sức, lại phải sử dụng không ít pháp thuật, hiện tại không còn sức lực, vừa về tới phòng nàng liền nhảy đến trên giường nằm liệt.

Trác Phong ngẩng đầu buông sách, ôm Tiểu Bạch hồ nói: "Người đi đâu thế? Cả ngày chạy ra ngoài làm chi?"

【Ta đi giải quyết phiền toái cho người nha, thuận tiện kiếm chút thu nhập thêm.】Tiểu Bạch hồ hừ hừ hai tiếng, cuộn tròn trong lòng hắn nhũ say. Nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai còn xem lão vu bà kia tao ương!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 12

Từ hai cái tên Trác Phong và Trác Nhất Thần, các võng hữu nhanh nhẹn tìm kiếm, chỉ chớp lát sau đã lôi ra hàng đồng thông tin tương quan. Bối cảnh của Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh, nhân phẩm của Trác Phong, tên trường học cùng cô nhi viện, "viện trưởng" và Tiểu Chu là ai,... Đêm khuya, Tiểu Bạch hồ yên tâm say ngủ, nhưng trên mạng thì vì nàng mà sóng gió động trời!

Nữ viện trưởng cô nhi viện dám lợi dụng danh ngạch giúp đỡ để câu dẫn tiểu nam sinh, những người thiện tâm từng quyên góp giúp đỡ cô nhi đều phẫn nộ, sôi nổi hô hào yêu cầu chính phủ tra rõ việc này, đồng thời công khai toàn bộ ký lục của các khoản trợ giúp xã hội, bọn họ giúp đỡ cô nhi vì mong những đứa trẻ chân chính có mộng tưởng, có tâm tiến tới không bị sinh hoạt khổ sở đánh bại, bọn họ thiện tâm không phải để cho một vài kẻ nào đó lợi dụng đi thỏa mãn tư dục!

Mà các võng hữu còn lại thì một mặt ngưỡng chửi nữ viện trưởng âm u đáng khinh, một mặt thì vì "tình tay ba" của Trác Phong mà triển khai tranh chấp. Có người cho rằng Trác Phong là kẻ thứ ba chen chân, xứng đáng bị phong sát, quá thống khoái. Có người nghĩ Phó Tuyết Tinh chân trong chân ngoài,

đưa bốn cả hai cái đại soái ca trong lòng bàn tay. Nhưng càng nhiều người lại nghĩ chỉ vì một rắc rối nhỏ nhoi như vậy mà muốn đuổi Trác Phong ra khỏi cô nhi viện là quá ngoan độc.

Thời điểm tin tức này đang gây ra hàng đông tranh cãi, đội trưởng Cục Công An thu được video Tiểu Bạch hồ gửi tới. Một cặp nam nữ tuổi tác chênh lệch cực đại đang lưu trữ video thân mật vào notebook, trên màn hình hiển thị dường như còn rất nhiều video dạng này, kết hợp tin tức nữ viện trưởng cô nhi viện tiềm quy tắc tiểu nam sinh vừa mới bùng nổ, hẳn lập tức báo cáo lên thượng cấp xin lệnh điều tra, yêu cầu kiểm chứng tình huống của cô nhi viện.

Đây cũng không phải chuyện nhỏ, nơi này là một trong những tỉnh thành lớn, nếu chuyện này thực sự đã xảy ra, đây sẽ là tệ nạn mạng tính quốc gia. Hội đồng chính phủ không dám trì hoãn, sự tình nháo tới trên mạng không dễ giải quyết, nhất định phải mau chóng điều tra rõ sự thật, nếu không uy tín của chính phủ trong lòng dân chúng sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề.

Bận tâm đến dư luận, dù mới 1 giờ sáng, cục Công An vẫn phái người tới bắt nữ viện trưởng cùng Tiểu Chu, cũng đưa ra lệnh điều tra, yêu cầu lục soát, tịch thu máy tính, camera của nữ viện trưởng cùng các đồ vật liên quan đến án kiện với vai trò vật chứng. Đội trưởng dùng bao nilon niêm phong di động của Tiểu Chu, sau đó tìm video trong máy đưa cho gã nhìn, "Video này do cậu gửi cho tôi? Cậu muốn chỉ chứng tố giác viện trưởng cô nhi viện?"

Nữ viện trưởng kinh ngạc nhìn Tiểu Chu, lập tức phần nộ chửi ầm lên. Tiểu Chu vội vàng giải thích, không ngừng nói không phải gã làm, nhưng nữ viện trưởng không tin, còn hung hăng đập gã vài cái, bị cảnh sát kéo ra cũng không chịu bỏ qua. Tiểu Chu căn bản không biết tại sao video này lại phát ra từ di động của gã, nhưng khi đó trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nếu không phải gã thì có thể là ai? Nguyên bản đội trưởng cho rằng gã chịu không nổi nhục nhã nữa mới dừng cầm tố giác, nhưng nhìn bộ dáng hoang mang rối loạn, giải thích liên hồi kia liền biết người phát video thật sự không phải gã.

Cuối cùng chỉ có thể nhận định là hắn có cùng đam mê với nữ viện trưởng, cũng thích lưu trữ cái loại video tư mật này, chỉ là di động cài đặt sai lầm, trời xui đất khiến gửi video ra. Tất cả mọi người cũng đồng ý với kiểu giải thích này, cho nên Tiểu Chu bỏ lỡ cơ hội tẩy trắng duy nhất.

Nữ viện trưởng bị bắt giữ tạo thành động tĩnh không nhỏ, tất cả mọi người cô nhi viện đều bị đánh thức, Tiểu Bạch hồ cùng Trác Phong cũng đứng ở bên cửa sổ xem tình huống bên ngoài. Nhìn đến nữ viện trưởng cùng Tiểu Chu chỉ bọc khăn tắm bị áp đi, Tiểu Bạch hồ nhảy lên bệ cửa sổ, thực vui sướng mà kêu to hai tiếng.

Trác Phong bế nàng lên, kỳ quái nói: "Tiểu Bạch, sao ngươi chưa bao giờ kêu "gâu gâu gâu"? Chẳng lẽ còn quá nhỏ nên chưa thể kêu?"

Tiểu Bạch hồ ngẩn người, nghĩ thầm hồ ly vốn dĩ không kêu "Gâu gâu gâu" nha, phải làm thế nào Trác Phong mới hiểu nàng không phải chó con đây?

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận thì có người tới gõ gõ cửa phòng Trác Phong. Tiểu Bạch hồ cơ linh trốn xuống gầm giường, còn ra dấu cho Trác Phong, ý bảo mình đã trốn kỹ. Trác Phong ngạc nhiên nhìn nàng, nhưng cửa phòng bị gõ quá gấp, hắn đành phải tiến lên mở cửa. Nhìn đám người đứng đây hành lang, hắn không khỏi nhăn mi phòng bị hỏi: "Các vị tới có việc gì?"

Mọi người còn có vẻ ngạc nhiên hơn hắn, hỏi: "Cậu còn chưa biết chuyện?"

"Chuyện gì?"

"Đương nhiên là chuyện của cậu! Tin tức đang bị truyền phát khắp trên mạng kìa, nữ viện trưởng viện chúng ta muốn tiềm quy tắc cô nhi trong viện, sau khi bị cậu cự tuyệt liền ác ý trả thù. Còn cả việc cậu đắc tội Trác Nhất Thần cũng bị truyền ra rồi. Có video đây này, viện trưởng nói cậu sắp bị buộc thôi học, bà ta còn muốn đuổi cậu ra khỏi cô nhi viện, kết quả không hiểu sao bà ta cư nhiên bị bắt!"

Trác Phong nhìn video, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi. Hắn không sợ bị đuổi khỏi cô nhi viện, nhưng khai trừ học tịch chẳng khác nào phá hủy tương lai của hắn! Trác Nhất Thần cư nhiên hận hắn như vậy, không chính chết hắn không chịu bỏ qua, nhưng rõ ràng hắn và Phó Tuyết Tinh hoàn toàn không có bất luận quan hệ gì, tên này tâm lý có bệnh sao?

Trác Phong chưa bao giờ khát vọng mạnh mẽ như hiện tại, nếu hắn đủ mạnh, loại tai bay vạ gió này sẽ không rơi lên đầu hắn; nếu hắn đủ mạnh, sẽ không bị trường học từ bỏ, cho dù hắn có thể thi được Trạng Nguyên tỉnh mang lại danh tiếng cho trường, trường học cũng vẫn lựa chọn vì Trác Nhất Thần mà khia trừ hắn. Lần trước Trác gia đã quyền một tòa thư viện, lần này lại quyền cái gì? Sân vận động sao?

Tiểu Bạch hồ cảm nhận được Trác Phong căm giận, không khỏi có chút lo lắng. Thấy Trác Phong đuổi những người đó đi, nàng vội vàng chạy ra, nhảy lên vai Trác Phong cõ cõ mặt hắn,【Đừng lo lắng, trường học này không cần ngươi, đương nhiên sẽ có trường khác muốn, ngươi học giỏi như vậy, khẳng định có thể tiếp tục học!】

Trác Phong nghe nàng nhẹ kêu, sóng gió trong lòng bình ổn xuống như kỳ tích, mỉm cười nói: "Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, ta còn có ngươi, ngươi sẽ vĩnh viễn không rời bỏ ta đúng không?"

【Đương nhiên!!!】Tiểu Bạch hồ không thích không khí trầm trọng như vậy, nàng phóng khoáng quen rồi, lập tức học theo đám sùng vật trên Weibo bán mạnh, chọc Trác Phong cười không ngừng, hoàn toàn dứt bỏ chuyện phiền lòng.

Đối với học sinh lớp 12, bị trường học khai trừ khẳng định là một tai họa. Nhưng Tiểu Bạch hồ không thấy đây là rắc rối. Thứ nhất, hiện tại thanh danh Trác Phong cực tốt, các kỳ khảo sát, thi thử đa phần đạt điểm cao nhất niên cấp, thi đại học rất có thể trở thành Trạng Nguyên tỉnh, còn không sợ cường quyền cự tuyệt nữ viện trưởng tiềm quy tắc, quả thực là học sinh mẫu mực, khẳng định sẽ được rất nhiều trường học coi trọng. Thứ hai, Trác Phong đang làm công tại cửa hàng của thiên kim nhà thị trưởng, phơi ra chuyện lớn như vậy, thiên kim thị trưởng chính nghĩa nhiệt tình khẳng định sẽ hỗ trợ. Cuối cùng, sự tình này hiện tại đang được chú ý, trường học chẳng lẽ còn dám khai trừ Trác Phong sao? Không sợ khiến sự tình nháo đến lớn hơn nữa?

Nàng lựa chọn phát tán tin tức kia ngay nửa đêm chính là vì khiến những kẻ kia bị đặt dưới tầm mắt của dân chúng, không có thời gian nghĩ cách chạy tội, không dám gây bất lợi cho Trác Phong, chỉ cần chờ đến khi Trác Phong tới thủ đô học đại học là có thể thoát khỏi rắc rối, tên thần kinh Trác Nhất Thần kia chẳng lẽ còn có thể đuổi tay đến tận thủ đô? Hiện tại chuyện này đã thoát khỏi quỹ đạo trong nguyên tác, Trác Phong không bị chụp mũ "Phi lễ", "Gian lận", không bị lấy có nhân phẩm thấp kém khai trừ học tịch, không bị đuổi khỏi cô nhi viện, không vì thanh danh hỗn độn mà bị các trường học khác từ chối tiếp nhận. Hiện tại hần chính là miếng bánh thơm ngào ngạt, liên tính Trác Phong không làm gì cũng sẽ có trường học khác đưa ra lời mời.

Tiểu Bạch hồ đoán không sai, hôm sau Trác Phong đi cục cảnh sát làm ghi chép xong liền nhận được điện thoại của Chủ Nhiệm Giáo Dục, nói chuyện khai trừ là giả dối hư ảo, trường học chưa bao giờ có loại ý tưởng này, còn sẽ trọng điểm bồi dưỡng hần. Tiếp theo hần lại nhận được điện thoại từ ba trường cao trung khác, một trường địa vị tương đương với trường học hiện tại, hứa hẹn chỉ cần hần chuyển qua sẽ xếp hần vào lớp học loại ưu; một trường thực bình thường, hứa hẹn miễn trừ toàn bộ học phí; còn có một trường tư, hứa hẹn chỉ cần hần chuyển tới liền miễn trừ học phí, an bài ký túc xá miễn phí, xếp hần vào lớp tốt nhất, hơn nữa mỗi lần thi cử đều có học bổng.

Cao trung chỉ còn một học kỳ nữa là kết thúc, chuyện xếp lớp đã không quan trọng, nhưng miễn trừ học phí cùng học bổng lại phi thường hấp dẫn Trác Phong, vừa mới phát hiện bị người khác tính kế thì đã có thêm vài con đường bày ra cho mình lựa chọn, điều này làm Trác Phong tâm tình rất tốt, không còn cảm giác thấp thòm như thời gian trước.

Trong trường học hiện tại lão sư không công chính, chuyên môn thiên vị đám phú nhị đại, quan nhị đại, còn muốn khai trừ hần, Trác Phong không còn cảm tình với trường học, càng không nghĩ khảo cái Trạng Nguyên làm về vàng cho ngôi trường như thế. Bởi vậy hần chỉ cần suy xét hai ngày, tiếp nhận cảnh ôliu cao trung tư nhân truyền đạt, cũng giao phó cho người của cao trung tư nhân ra mặt giúp hần làm tốt thủ tục trực tiếp chuyển trường!

Trác Phong chuyển trường lại tạo thành một đợt tranh luận kịch liệt trong đám học sinh, người ngoài không biết thì thôi, nhưng bọn họ là người trong cuộc nha. Trác Phong rõ ràng là bị buộc phải chuyển đi a! Không ít học sinh mắng to trường học ngốc bức, nhận tiền không nhận người, cư nhiên vì loại người vô sỉ bại hoại như Trác Nhất Thần đuổi đi Trạng Nguyên tình tương lai, quả thực mất mủ.

Ngẫu nhiên có mấy cái fan náo loạn của Trác Nhất Thần nhảy ra giữ gìn đại thiếu gia cũng bị mọi người khinh bỉ dọa lui. Đại thiếu gia thì thế nào? Hần có cái gì tốt? Chẳng những không nói đạo lý, ý thế hiếp người, còn thiếu chút nữa hành hạ chết vài con chó hoang. Kẻ ngược đãi tiểu động vật là người tốt? Ai tin?!!! Hần căn bản chính là tên bệnh hoạn, tâm lý biến thái!

Tiểu Bạch hồ chạy quanh trường vài vòng, nơi nơi đều thấy người mắng Trác Nhất Thần liền vừa lòng. Nàng lười biếng nằm bên cửa sổ cửa hàng súng vật phoi nắn, cảm giác quá nhàm chán, đột nhiên nghe thấy Phương Lâm Lâm cùng đội trưởng nói chuyện điện thoại, nghe nói Trác Nhất Thần bị nghi ngờ có liên quan án đứt lốt, trở thành mục tiêu điều tra, lập tức nhảy dựng lên quyết định đi thưởng thức bộ dạng thảm hại của Trác Nhất Thần.

Tới nơi, nàng thấy đội trưởng mang theo hai người tiến vào Trác gia, nói với ba người nhà họ: "Trác Nhất Thần bị nghi ngờ có liên quan tới việc hối lộ hiệu trưởng trường trung học Đệ Nhất cùng viện trưởng cô nhi viện ngoại ô thành phố, ác ý đã kích động học Trác Phong, hy vọng các vị có thể tới cục cảnh sát phối hợp điều tra."

Trác mẫu nhíu mày nói: "Con trai tôi hai chân gãy xương, cánh tay phải cũng gãy chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, hiện tại không thể tới cục cảnh sát. Hơn nữa thằng bé mới mười tám tuổi, sao có thể đi đứt lốt hối lộ? Nhất định là cảnh sát các người nghĩ sai rồi, khi nào tìm được chứng cứ thực chất hăng tới!"

Trác mẫu không thêm nói lý, Trác phụ chỉ ngồi không tỏ ý kiến, cuối cùng đội trưởng chỉ có thể kiểm tra theo lệ, nhưng tất cả thông tin về Trác Nhất Thần đều ký lục lại, lập thành hồ sơ chứng cứ, một khi tra ra chuyện gì không đúng, Trác Nhất Thần cũng đừng hòng giao biện.

Đội trưởng vừa rời khỏi, Trác phụ lập tức bước tới trước giường cho Trác Nhất Thần một bạt tai, "Mày làm chuyện tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 13

Từ bé tới giờ, Trác Nhất Thần đã bao giờ bị người đánh, gã khiếp sợ, càng càng thêm phần hận, "Con làm chuyện gì tốt?! Lão hiệu trưởng cùng mẹ già viện trưởng đáng chết kia làm việc bất lợi mới nháo thành chuyện, liên quan gì tới con? Con bị bọn họ liên lụy, con cũng là người bị hại!"

"Mày còn dám nói?!"

"Con vì sao không dám? Con có làm gì sai? Còn không phải là cho chút tiền rồi kêu bọn họ làm việc sao? Vậy thì có vấn đề gì? Ba tức giận cái gì? Chẳng lẽ ba chưa từng làm vậy? Đây không phải đều do ba dạy?"

Trác phụ tức điên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, chỉ thẳng vào mũi gã quát: "Mày còn đòi so sánh? Mày có bản lĩnh thì đừng để nháo ra chuyện, đừng để người tới cửa nhỏ vào mặt cha mày, lần trước mày biết tao phải lo lót bao nhiêu mày mới không bị lưu hồ sơ tiền án không hả? Mày giỏi lắm, lần này lại khiến người bắt lấy nhược điểm, mặt mũi tao đều bị mày ném hết!"

Trác mẫu tiến lên khuyên giải, "Ông muốn nói gì thì từ từ mà nói, thằng bé đã bị thương nặng như vậy, ông còn đánh nó làm gì? Đây nào phải chuyện gì

lớn, tôi thấy tất cả đều do tên nhóc Trác Phong kia, dứt khoát cho hắn chút tiền kêu hắn nói Thần Thần bị oan uổng là được rồi, một cô nhi như nó còn dám nói không?"

"Mẹ hiền dạy con hư! Nó có ngày hôm nay, đều do bà chiều mà ra!" Trác phụ bị bà ta ngu xuẩn làm tức giận đến không nhẹ, xoay người liền thẳng, không thèm nhìn hai mẹ con họ.

Trác mẫu vội vàng đuổi theo, không vui hỏi: "Ông còn định đi đâu? Gần đây ông thường xuyên không trở về nhà. Ông lại đi tìm con hồ ly tinh nào đúng không?"

Tiểu Bạch hồ chán ghét nhú nhú cái mũi, trong lòng thâm hừ lạnh, hồ ly tinh chân chính mới chúm mắt loại tra nam này, có cho vàng cũng không thèm. Chẳng hiểu sao nhân loại cứ đem nữ nhân phá hư cảm tình người khác so sánh với hồ ly tinh, chẳng lẽ hồ ly tinh sẽ ngu xuẩn như vậy? Rõ ràng đa số hồ ly tinh mới là bên bị vứt bỏ, Hồ tộc ghi lại không biết bao nhiêu chuyện cũ như thế, vất vả tu luyện hóa hình, lại chịu đủ tình thương mà bị huỷ hoại tiền đồ, ngốc nghếch đáng thương lại đáng giận. Dù sao nàng là cảm thấy mặc kệ xảy ra chuyện đều phải làm chính mình cao hứng, sinh tồn gian nan, sao không tự trân trọng bản thân?

001 cảm giác đến ý tưởng trong lòng nàng, không khỏi tò mò hỏi:【Ký chủ người vẫn luôn kêu Trác Phong là "thư sinh", còn ở sau lưng yên lặng giúp đỡ mà không cho hắn biết, người không thấy như vậy rất giống khúc dạo đầu của những chuyện xưa đó sao?】

Tiểu Bạch hồ mắt tròn trố,【Giống chỗ nào chứ? Ta giúp hắn sẽ đạt được điểm nguyên lực a, ta là tu luyện, chúng ta không ai nợ ai, cho dù có một ngày hắn không để ý tới ta thì có quan hệ gì? Ta đâu phải nương tử của hắn. A đúng rồi, nơi này không gọi "huong tử", gọi "lão bà". Dù sao ta không giống đám hồ ly ngốc kia, đầu óc toàn là tình tình ái ái, một thương tâm liền muốn chết muốn sống. Ta là hồ ly có chí khí, có lý tưởng, ta phải trở thành Cửu vĩ Thiên hồ!】

【Vậy người cần phải nhớ kỹ lời này, tương lai đừng để bị vả mặt, đừng bước lên vết xe đổ của hồ ly ngốc.】

【Ha ha. Người yên tâm đi, liên tính ta có yêu ai, nếu bị kẻ đó làm thương tâm, cắt đứt không phải xong sao? Nếu như bị phản bội, ta khẳng định một giây trả thù trở về, tự làm khổ chính mình không phải đồ ngốc thì là cái gì?】

【Ký chủ, người thật sự không thích Trác Phong? Nhưng trong trường có nhiều học sinh như thế, Trác Nhất Thần cùng Tiểu Chu cũng là học sinh, sao người không gọi bọn họ là "thư sinh"?】

【Bọn họ học giỏi như Trác Phong? Chăm chỉ đọc sách mỗi ngày như Trác Phong? Hơn nữa ta với họ không thân, tự dưng muốn gọi bọn họ làm gì? Chỉ là mấy kẻ râu ria thôi.】

001 hết chỗ nói,【Xem ra là ta nghĩ quá nhiều, ký chủ, người tùy ý.】

Tiểu Bạch hồ hoàn toàn không thể lý giải sự lo lắng của hệ thống đối với một con hồ ly tinh mới xâm nhập nhân gian, nàng thường thức xong Trác Nhất Thần nổi giận đùng đùng, quăng loạn đồ vật, đụng tới chỗ bị thương, đau đến mồ hôi lạnh đầy đầu, lại bị đưa bệnh viện,... một loạt trạng huống thê thảm, rồi mới mỷ mẫn mà chạy về cô nhi viện.

Cũng không biết Trác phụ lại cầu cạnh bao nhiêu người, lo lót bao nhiêu tiền bạc, lần này cảnh sát vẫn không định tội Trác Nhất Thần, lý do là chứng cứ không đủ. Nhưng nữ viện trưởng đương nhiên chạy không được, không chỉ vì mụ phẩm hạnh thấp kém, cảnh sát còn tra ra sổ sách cô nhi viện tồn tại vấn đề cực lớn, lần này mụ ta hoàn toàn không thể xoay người, ít nhất cũng phải phán 5 năm. Hiệu trưởng Nhất Trung tuy rằng cũng vì chứng cứ không đủ mà không bị bắt giữ, nhưng trong ngành có ai không biết chuyện này là chân thật, lão ta trực tiếp bị Bộ Giáo dục tìm đại một cái cơ điểm danh phê bình, cái ghế hiệu trưởng này lão khẳng định không thể ngồi lâu nữa.

Lúc sau chính phủ cắt cử một vị viện trưởng đến cô nhi viện, là một giáo viên về hưu, thanh danh cực tốt. Từ khi ông tới đảm nhiệm viện trưởng, các vòng hữu sồi nói to về yên tâm, bọn nhỏ trong cô nhi viện cũng yên ổn hơn nhiều. Viện trưởng mới nhậm chức, chuyện đầu tiên ông làm là tìm Trác Phong, ngờ ý muốn đổi hắn về ở ký túc xá bình thường, hỏi xem hắn có ý kiến gì không, muốn ở chung với ai.

Trác Phong thành khẩn biểu đạt lòng biết ơn, nhưng cũng kiên quyết cự tuyệt.

"Viện trưởng, cháu ở một mình đã quen, tuy nơi đó trước kia là phòng kho, nhưng cháu cảm thấy ở đó thực thanh tịnh, học tập thực thuận tiện. Hơn nữa cháu đã tích góp một ít tiền, tính toán tháng sau tròn mười tám tuổi liền dọn ra ngoài trú, thời gian ngắn như vậy liền không cần đổi ký túc xá, cảm ơn ngài quan tâm."

Viện trưởng gật gù đầu, cúi đầu lật xem tư liệu của hắn, "Về các phương diện, trò chính là hài tử xuất sắc nhất cô nhi viện, danh ngạch giúp đỡ theo lý nên phân phối cho trò, như vậy trò vào đại học có thể chuyên tâm học tập, sau này trở thành người có ích cho xã hội, trò thấy thế nào?"

Trác Phong nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Viện trưởng, nếu là trước đây, cháu sẽ rất cần phần giúp đỡ này. Nhưng là hiện tại cháu đã có kinh nghiệm làm việc, chỉ cần vừa tròn mười tám tuổi, tiền cháu kiếm được sẽ không ít như trước nữa, muốn tích góp đủ học phí không thành vấn đề. Cháu nghĩ danh ngạch giúp đỡ này càng phù hợp với những bạn tuổi còn nhỏ, cháu đã có khả năng độc lập sinh sống."

Viện trưởng tháo xuống mắt kính, mỉm cười tán thưởng, "Tiểu tử có lý tưởng, học tập cũng không tồi, tốt, tốt lắm. Ta hiểu ý tưởng của trò, hiện tại trở về học tập cho tốt, tranh thủ thi đại học phát kuy cho tốt, khảo cái Trạng Nguyên tình làm tấm gương cho bọn nhỏ."

"Cháu sẽ, cảm ơn viện trưởng." Trác Phong tâm tình thực nhẹ nhàng, đổi trường học mới, viện trưởng cũng đổi người, cảm giác giống như sinh hoạt lặp tức tràn ngập ánh mặt trời, đây là điều Trác Phong từ trước căn bản không dám nghĩ tới. Trở lại ký túc xá, Trác Phong lập tức muốn chia sẻ những

chuyện tốt này cùng Tiểu Bạch hồ.

Tiểu Bạch hồ đã biết, nhưng nàng vẫn thích nghe hắn nói, đây giống như một loại khẳng định đối với những việc nàng làm, nghe bao nhiêu lần cũng không ngại nhiều.

Tiểu Bạch hồ cho rằng chuyện này đã kết thúc, không ngờ tới ngày hôm sau tới tiệm sủng vật, nàng lại phát hiện trên mạng lại loạn lên vì chuyện giữa ba người Trác Phong, Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh! Nàng ngồi ngồi xỏm trước máy tính, nhìn Phuong Lâm Lâm xoát Weibo, xoát diễn đàn, xem từng bài viết, cũng dần dần hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Mặc kệ ở nơi nào cũng không thiếu người thích xem náo nhiệt, mà cái nhìn của mỗi người đều không giống nhau, quan điểm bất đồng tự nhiên sẽ tạo thành tranh luận. Đặc biệt là bọn họ lại không quen biết Trác Phong, chỉ bằng một câu Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh là thanh mai trúc mã liền có thể nào bỏ ra hàng loạt tiết mục tiêu tam chen chân, còn khẳng định nếu không phải Trác Phong phẩm hạnh không hợp thì đường đường một đại thiếu gia còn cần để ý tới hắn? Rùng mớ sao?

Tiểu Bạch hồ tức, nàng hiện tại đối internet đã hiểu biết rất nhiều, chọn lúc Phuong Lâm Lâm rời khỏi, nàng chuyển rất nhiều bài post chửi bới Trác Phong thiếp tới diễn đàn nội bộ trường Nhất Trung, tiêu đề viết: "Đôi trắng thay đen! Trác Nhất Thần dê tiện vô si!"

Học sinh Nhất Trung đều biết sự tình trải qua, ngày thường vội vàng học tập, không quá quan tâm chuyện bên ngoài, lúc này đột nhiên thấy nhiều bài viết như vậy, tức khắc cảm thấy Trác Phong bị khi dễ đến quá thảm. Đây chính là học bá trường họ, nếu không phải trường học mất mùa không lưu lại Trác Phong, kỳ thi đại học này trường còn có thể ra Trạng Nguyên tỉnh đâu!

Chủ diễn đàn hô hào, đông đảo học sinh sôi nổi đến Weibo cùng các đại diễn đàn thuyết minh chân tướng. Còn có vài người từng chịu ủy khuất vì Trác Nhất Thần, Phó Tuyết Tinh vẫn luôn không dám nói, lần này cũng một cổ nào nói ra toàn bộ, Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh thanh danh lập tức té ngã đáy cốc. Tiểu Bạch hồ cảm thấy còn chưa đủ, dứt khoát tìm một ID nhân khí đặc biệt cao, viết ra hết tất cả việc xấu xa Trác Nhất Thần đã làm.

Những vết nhơ Trác phụ tiêu tiền cầu người áp xuống đều bị nàng phơi ra, chuyện này ở trên mạng lập tức bị đẩy tới cao trào!

Lực lượng võng hữu luôn luôn rất lớn, thời gian mấy ngày đủ để bọn họ đào ra rất nhiều chuyện, cuối cùng phát hiện Trác Phong cư nhiên đào thế nào cũng không có hắc liệu, nhiều lắm cũng chỉ là một câu không hợp đàn. Nhưng hắn mỗi ngày trừ bỏ học tập còn phải làm công kiếm tiền, lấy đâu ra thời gian cùng người ở chung? Ngay cả điểm này cũng thành ưu điểm, còn có rất nhiều người cùng thành phố nhấn lại trên diễn đàn của cao trung tư nhân, hy vọng Trác Phong tới nhà họ làm gia sư.

Đối với học sinh, gia sư thu nhập vẫn là rất cao, nếu dạy tốt, một giờ có thể kiếm tới một trăm nguyên, công việc lại không mấy vất vả. Công tác ban đầu Trác Phong muốn tìm chính là gia sư, vừa kiếm tiền vừa có thể ôn tập, nhưng một học sinh không đủ mười tám tuổi rất khó được gia trưởng tín nhiệm, gia trưởng càng nguyện ý tìm giáo viên lớn tuổi chút bổ túc cho con cái. Sự kiện lần này làm rất nhiều người biết tới Trác Phong, cũng có vài gia trưởng nguyện ý mời hắn làm gia sư, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn, giúp Trác Phong tăng thêm một hạng thu nhập ổn định.

Trên mạng bắt đầu thảo phạt Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh, Tiểu Bạch hồ cũng thu được thù lao phong phú: 50 điểm nguyên lực.

Từ trước đều tăng lát nhất 3 điểm 5 điểm, lần này đột nhiên được đến 50 điểm nguyên lực! Tiểu Bạch hồ mừng như điên, một mình chạy đến dưới ánh trăng, nhắm mắt đắm chìm trong cảm giác điểm nguyên lực hóa thành linh lực, cảm thấy cả người vô cùng sáng khoái. Nàng hiện giờ dùng nguyên lực tu luyện, được đến nguyên lực chính là được đến linh lực, còn là loại tinh khiết có thể hoàn toàn hấp thu.

Nếu nói từ trước nàng bị Thiên Đạo hạn chế, chỉ tu luyện được linh lực nhỏ bé như sợi tơ, vậy lần này linh lực vận chuyển trong kinh mạch nàng có thể coi như cảnh liễu. Nàng thật sự có thể hấp thu! Thật sự có thể tu luyện! Linh lực toàn bộ rót nhập yêu đan, nàng cảm giác cả người tràn ngập lực lượng!

【Chỉ cần 12 điểm nguyên lực nữa là sẽ có hai cái đuôi! Ta sắp nói chuyện được rồi! Thật tốt quá! Thật tốt quá! Thật tốt quá!!!】Tiểu Bạch hồ hưng phấn chạy vòng vòng, nàng tu luyện một trăm năm, rốt cuộc có được cái đuôi thứ hai! Giờ khắc này, nàng thật sự hy vọng Trác Nhất Thần lại đầu óc có hồ đi làm thêm cái gì đó, nàng nhất định nhìn chăm chăm gã không bỏ, lỗi hết chuyện xấu gã làm ra ngoài ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Sắp tu thành cái đuôi thứ hai, Tiểu Bạch hồ càng cần cẩn thận hơn trước. Tuy rằng Trác Phong sinh hoạt càng ngày càng tốt, tạm thời không có phiền não nên không có nhiệm vụ hệ thống, nhưng nhiệm vụ hằng ngày vẫn là có thể làm, đó chính là làm Trác Phong cảm thấy hạnh phúc! Nàng nhớ rõ nhiệm vụ kiểu này là thực dễ dàng, lúc trước đã có mấy lần nàng nhờ vào làm Trác Phong hạnh phúc mà đạt được điểm nguyên lực.

Nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới, nhiệm vụ vốn thực dễ dàngng cư nhiên trở thành khó khăn như vậy! Nàng thử qua rất nhiều phương pháp, tìm đồ ăn thật ngon, biểu diễn tiết mục thú vị, bán manh lẫn lộn, đến cả ồ ồ chân đều giúp làm ấm, nhưng 001 không hề cho nàng khen thưởng điểm nguyên lực. Bởi vì những điều đó đã trở thành thói quen thông thường, là một bộ phận trong sinh hoạt hằng ngày, không làm người cảm thấy hạnh phúc hơn nữa!

Tiểu Bạch hồ thấp phần buồn bực, héo héo cuộn tròn người lại, dùng cái đuôi xù xù ôm mặt. Nàng quá ngốc! Tại sao vừa mới bắt đầu liền ra sức giải quyết toàn bộ phiền toái Trác Phong gặp phải? Nếu làm từng chút từng chút, Trác Phong sẽ không ngừng cảm thấy hạnh phúc, kết quả nàng đột nhiên đề cao trình độ sinh hoạt, Trác Phong đối cái gì đều thực vừa lòng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nàng lại đến dệt hoa trên gấm căn bản là vô dụng, nàng quá ngu ngốc!

Nhưng Tiểu Bạch hồ nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy nếu có thể làm lại một lần nữa, nàng khẳng định vẫn sẽ làm như vậy. Trác Phong là người tốt, nàng không có khả năng nhìn Trác Phong lâm vào phiền toái mà không giúp đỡ giải quyết chỉ để mình tu luyện thuận lợi hơn. Cho nên quả nhiên nàng cũng là một con hồ ly tốt đúng không? Không thể để người mình bảo hộ không cao hứng, cái tính bênh vực người mình này đại khái đối không được.

Con đường này không thông, Tiểu Bạch hồ cũng không rồi rắm bao lâu, nhanh chóng nâng cao tinh thần tìm kiếm khởi phương pháp khác. Nàng chạy đến cửa hàng sùng vật chú ý động thái trên mạng, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện nhà Phó Tuyết Tinh đã phá sản!

Công ty của nhà Phó Tuyết Tinh xuất hiện khoản nợ thật lớn, trả không nổi, ngày tuyên cáo phá sản, cha mẹ ả cùng nhau nhảy lầu, chỉ còn lại một mình Phó Tuyết Tinh đối mặt cục diện rắc rối. Trên pháp luật không có cách nói cha thiếu nợ thì con trả, nếu không kế thừa di sản thì không có trách nhiệm thế cha mẹ trả nợ. Cho nên sau khi cha mẹ Phó Tuyết Tinh chết, ả "mình không rời nhà", không cần gánh vác nợ nần kèch xù, nhưng cũng bởi vậy trở thành một cô nhi khổn cùng.

Tiểu Bạch hồ nghiêng nghiêng đầu, nàng nhớ rõ sau khi gia đình xảy ra chuyện, Phó Tuyết Tinh sẽ ở tạm trong cô nhi viện. Trong quỹ đạo nguyên bản, thời điểm này Trác Phong đã bị khai trừ đuổi ra cô nhi viện, nhưng hiện tại vì nàng, chuyện này căn bản không phát sinh. Nếu Phó Tuyết Tinh thật sự vào cô nhi viện, nghĩa là Trác Phong mỗi ngày phải gặp mặt ả?

Tiểu Bạch hồ vừa nhớ tới đây liền kích động lên, Phó Tuyết Tinh tới, Trác Nhất Thần còn xa sao? Nàng nhất định phải bảo vệ tốt Trác Phong, đá đảo bọn họ, kiếm được điểm nguyên lực, đi lên đỉnh cao tu tiên!

Việc này không nên chậm trễ, Tiểu Bạch hồ lập tức chạy về cô nhi viện, sau khi ngồi trên bệ cửa sổ phòng ký túc, nàng mới thấy Phó Tuyết Tinh công cái bao bị người đưa vào cô nhi viện. Phó Tuyết Tinh vẫn luôn luôn khóc lóc, vừa vì thương tâm cha mẹ rời đi, vừa vì sợ hãi sinh hoạt tương lai, nhìn qua thật sự rất đáng thương.

Tiểu Bạch hồ gác đầu lên hai chân trước, có chút tương niệm cha mẹ sớm đã qua đời. Nhưng bất hạnh này cũng không thể hủy diệt thói xấu của Phó Tuyết Tinh, nàng vẫn thực chán ghét ả ta, cái loại người gặp chuyện liền nói mình không cố ý, làm như mình vô tội rồi không chịu giải quyết vấn đề là đáng ghét nhất! So với ả ta, Trác Phong trong nguyên tác mới thật sự là đáng thương.

Đối với chuyện Phó Tuyết Tinh vào ở cô nhi viện, Trác Phong căn bản không phản ứng. Sinh hoạt hiện tại của chỉ có học tập, làm công cùng Tiểu Bạch hồ, cái khác hết thấy đều không quan hệ. Nhưng Trác Phong không thêm quan tâm không có nghĩa Phó Tuyết Tinh không tìm tới cửa.

Trác Phong chắn ở cửa phòng không cho ả vào, nhũn mày hỏi: "Có việc?"

Phó Tuyết Tinh còn chưa mở miệng đã rớt nước mắt, nghẹn ngào nói: "Trác Phong, ba mẹ tôi đều không còn nữa, tôi... tôi cũng thành cô nhi rồi. Tôi không ngờ... không hiểu tại sao mọi chuyện lại phát sinh? Ở đây tôi không quen ai hết, ký túc xá... người khác trong ký túc xá còn châm chọc mỉa mai, nói tôi bắt cả hai tay, cố ý câu dẫn cậu, tôi... tôi không có a, cậu có thể giúp giải thích hay không? Chuyện giữa cậu và Nhất Thần tôi thật sự không ngờ tới, tôi cũng không cùng hai người các cậu ở bên nhau, bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy? Trác Phong, ở nơi này tôi chỉ biết mỗi mình cậu, nếu cậu không giúp đỡ, tôi không biết nên làm gì bây giờ, cậu nhất định, nhất định sẽ giúp đúng không? Chúng ta là đồng học....."

Tiểu Bạch hồ nằm dưới gầm giường tròn trắng mắt, biết ngay mà, Phó Tuyết Tinh vẫn đáng ghét như cũ, bản lĩnh lật ngược đúng sai cao quá nha! Người khác trào phúng ả còn không phải do chính ả? Xảy ra chuyện không giải thích rõ ràng, làm cho Trác Nhất Thần hiểu lầm, người khác vì thế gặp chuyện, kết quả là ả còn thành kẻ vô tội nhất. Nếu người khác nhìn thấy cảnh này, không chừng còn phải đồng tình ả mắng Trác Phong máu lạnh đầu, bởi vì Trác Phong đương nhiên sẽ không giúp ả.

Quả nhiên, ngay sau đó Trác Phong lãnh đạm cự tuyệt, "Phó đồng học, bởi vì cô, tôi suýt nữa bị đuổi học, lưu lạc đầu đường. Vấn đề nói lúc trước, tôi hy vọng cô có thể bảo trì khoảng cách, chúng ta vốn dĩ không thân, cảm ơn."

Trác Phong nói xong liền đóng cửa lại, mặc kệ Phó Tuyết Tinh gõ cửa, kêu gào thế nào hấn cũng không mở. Vài phút sau, ký túc xá cách vách chịu không nổi, ra kêu Phó Tuyết Tinh đừng quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, ả ta mới ủy khuất trở về ký túc xá.

Trác Phong ôm Tiểu Bạch hồ vào trong ngực nhẹ giọng hỏi: "Có bị dọa không? Cô ta quá ồn ào."

Tiểu Bạch hồ lắc đầu, loại trình độ này sao có thể dọa đến nàng? Nàng còn từng gặp qua Cửu Trọng Thiên lời nha!

Trác Phong lại nói: "Người có cảm thấy ta quá lạnh nhạt không? Cô ta thăm như vậy ta còn không muốn giúp đỡ. Nhưng ta thật sự không muốn liên quan gì tới cô ta nữa, khi Trác Nhất Thần hiểu lầm ta, tìm ta phiền toái, sao cô ta không giúp ta giải thích? Ta không phải so đo những thứ đó, chỉ là cảm thấy cô ta không xứng được giúp. Ta có dự cảm, vừa có liên hệ gì tới cô ta khẳng định sẽ gặp xui xẻo."

Tiểu Bạch hồ vừa định gật đầu, Trác Phong lại cười, xoa xoa đầu nàng nói: "Ta nói điều đó cùng người làm gì nhỉ? Coi như người nghe hiểu, cũng không thể lý giải chuyện phức tạp như vậy a. Mau ngủ đi thôi, hiện tại trời càng ngày càng lạnh, sáng mai người đừng đưa ta đi học, ngủ nhiều một lát đi."

Tắt đèn, Tiểu Bạch hồ nằm yên trong lòng hấn hừ hừ hai tiếng, nghĩ thầm ai nói nàng không hiểu chuyện phức tạp? Chờ nàng có thể nói nhất định phải dọa hấn nhảy dựng, cho hấn biết nàng là hồ ly tinh thông minh nhất!

Ngày hôm sau buổi sáng Tiểu Bạch hồ vẫn đưa Trác Phong đến cổng trường, nàng vẫn luôn nhớ rõ vụ tai nạn khiến Trác Phong gãy chân kia, nàng cảm thấy đây không phải trùng hợp, mà nàng từ trước đến nay thực tin tưởng trực giác của mình, tự nhiên muốn tận lực bảo hộ bên người Trác Phong. Chỉ có thời điểm Trác Phong ở vườn trường, nàng mới có thể chạy đi tìm chút chuyện để làm.

Trước tiên, nàng chạy đến bệnh viện dán bùa đen đuổi lên người Trác Nhất Thần, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất Trác Nhất Thần nghĩ ra biện pháp gì nàng không quen thuộc làm hại Trác Phong? Nàng phải phòng hoạn từ khi nó chưa xảy ra, khiến Trác Nhất Thần làm gì cũng gặp xui xẻo, tự nhiên muốn hại ai cũng đừng mong thành công!

Nhìn đến Trác Nhất Thần dùng ống hút uống nước đều có thể sặc cả buổi, Tiểu Bạch hồ vừa lòng chạy tới nhìn Phó Tuyết Tinh. Trước kia Phó Tuyết Tinh là đại tiểu thư nhà giàu, lại là hoa hậu giảng đường, đi chỗ nào cũng được người khác truy phùng. Chính ả cũng thực hưởng thụ loại trạng thái này, chưa bao giờ để ý lời nói hay việc mình làm có làm cho người khác nan kham hay không, cho nên kỳ thật người bị ả "vô tình" xúc phạm tới thật đúng là không ít, chỉ e ngại thân phận địa vị của ả, lại có Trác Nhất Thần che chở, không ai dám nói gì.

Hiện tại ả nghèo túng, mọi người đồng tình, những cũng càng thêm phản cảm việc khiến cho hai nam sinh tranh chấp lại không chịu làm gì giải quyết. Trác Phong chuyển trường, xét đến cùng chính là do ả tạo thành, nhưng đến tận bây giờ ả cũng không biết mình sai, vậy đương nhiên không ai nguyện ý quan hệ. Nhưng điều này trong mắt Phó Tuyết Tinh lại trở thành tất cả mọi người đều bỏ đá xuống giếng, ngại bản ái phú, bằng không sao nhà ả vừa xảy ra chuyện, tất cả đều trốn tránh ả như ôn dịch?

Thật vất vả chịu đựng đến thời gian tan học, Phó Tuyết Tinh ôm cặp sách chạy khỏi trường học, vừa ra cổng trường liền khóc, ảm ức, ủy khuất, cảm thấy như trời đang sụp xuống.

Tiểu Bạch hồ đi theo ả một lát, thấy ả dường như không có ý tìm tới Trác Phong, nàng lập tức chạy tới cao trung tư nhân đón hân. Nàng chạy suốt cả buổi, vừa thấy Trác Phong trực tiếp oa trong lòng hân không nhúc nhích, làm Trác Phong ôm nàng đi, chuẩn bị đi sùng vật cửa hàng ăn một bữa no nê, tự khao thưởng chính mình sau một ngày vất vả.

Trác Phong đã quen ôm nàng, còn sẽ vô thức nhẹ nhàng giúp nàng thuận mao, không bao lâu, nàng liền thoải mái nhắm mắt mơ mơ hồ hồ. Mùa đông rất dễ mệt mỏi, thực mong nhanh tới nghỉ đông, không đưa Trác Phong đi học liền có thể ngủ nướng.

Đang lúc nàng buồn ngủ mông lung cơ hồ muốn đi vào mộng đẹp, đột nhiên nghe được thanh âm Phó Tuyết Tinh nan kham, "Dì Trác, ngại yên tâm, cháu sẽ không tiếp tục đi tìm Trác Nhất Thần. Từ nay về sau, cháu cùng anh ấy không còn quan hệ."

Tiếp theo nàng lại nghe được một thanh âm tương đối quen thuộc, là Trác mẫu, thị cao ngạo hất cằm, lãnh đạm nói: "Tuyết Tinh, con cũng đừng trách dì vô tình, tình huống biến thành như vậy, con và Nhất Thần đã trở thành người của hai thế giới. Dì biết Nhất Thần thích con, nhưng nếu hai người ở bên nhau, tương lai các phương diện sinh hoạt không xứng đôi, sớm muộn cũng sẽ có vấn đề, còn không bằng ban đầu không dây dưa. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này Nhất Thần vì con cùng một cô nhi phân cao thấp, nhiều lần nháo ra chuyện, còn đưa tới cảnh sát, thiếu chút nữa lưu lại tiền án. Dì tuyệt đối không hy vọng con trai mình tiếp tục sai lầm, nếu Nhất Thần lại tìm con, dì hy vọng con có thể nói rõ ràng với thằng bé. Đương nhiên, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ta nghĩ con cũng biết rõ chứ?"

Phó Tuyết Tinh khuất nhục, "Cháu... cháu đã hiểu, nhưng hy vọng dì cũng hiểu, chuyện Trác Nhất Thần đã làm không liên quan gì tới cháu, là chính anh ta không nói đạo lý. Nếu dì thật sự quan tâm, vậy trở về nhớ quản quản anh ta kỹ hơn!"

"Cô!"

"Nếu không còn việc gì, cháu xin phép đi trước." Phó Tuyết Tinh trong lòng vừa tức vừa ủy khuất, không nghĩ tới lại nhìn thấy Trác Phong! ả nghĩ từ đầu tới giờ mình cũng chỉ cùng Trác Phong thổ lộ, trước nay chưa hề nói qua thích Trác Nhất Thần a, dựa vào cái gì mẹ của Trác Nhất Thần muốn cảnh cáo mình? Nếu bà ta muốn nhục nhã mình, vậy cũng không cần phải nể mặt!

Phó Tuyết Tinh tiến lên hai bước muốn ôm lấy cánh tay Trác Phong, còn đạm cười nói: "Dì à, cháu thật sự chỉ thích một mình Trác Phong, trước nay chưa từng thích người khác, dì đừng hiểu lầm. Dì hãy nói cho Trác Nhất Thần, kêu anh ta đừng tìm Trác Phong phiền toái, cháu cùng anh ta không có khả năng kết giao."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Tiểu Bạch hồ vừa nghe Phó Tuyết Tinh nói lập tức tặc mao, nhảy dựng lên cào một vuốt vào tay ả, thân mình gồng lên, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

Phó Tuyết Tinh hét lớn, ôm lấy mu bàn tay rớm máu lui về phía sau vài bước, "Trác Phong! Con chó đó sao dám cào người?"

Trác Phong nhẹ nhàng vuốt vuốt sống lưng Tiểu Bạch hồ, "Tiểu Bạch chỉ không hữu hảo với kẻ bụng dạ khó lường." Hân nhìn Phó Tuyết Tinh nhú mày, không chút lưu tình nói, "Phó đồng học, tôi nói rồi, tôi không thích nhìn thấy mặt cô, thỉnh cô cách xa tôi ra, cô cùng Trác Nhất Thần yêu hận tình thù

không liên quan gì tới tôi. Nếu không phải hai người các người tìm tôi phiền toái, tôi căn bản không quen biết các người, thỉnh cô đừng tiếp tục lấy tôi ra làm tâm mộc, nếu không tôi sẽ không cáo cô tội quấy rối công dân."

【Nói rất hay!】Tiểu Bạch hồ cực kỳ vừa lòng thái độ này, nàng thu hồi móng vuốt cọ cọ cằm hần, quay quavnhìn Trác phu nhân bên cạnh lại thấy thị đang tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

A? Khiếp sợ? Lấy tính cách Trác phu nhân, nhìn thấy người đáng ghét không nên khinh thường khinh thường sao? Tiểu Bạch hồ nhìn thị nghiêng nghiêng đầu, trong nguyên tác, thẳng đến cuối cùng Trác phụ mới tiết lộ Trác Phong là con của mình, hình như ngoài lão ta thì không ai còn biết chuyện. Nhưng xem biểu tình Trác phu nhân lúc này, chẳng lẽ thị cũng biết?

Trác phu nhân nhìn chằm chằm gương mặt Trác Phong, thanh âm hơi hơi run rẩy, "Cậu, cậu cũng họ Trác? Cậu không phải cô nhi sao?"

Trác Phong nhú nhú mi, "Tôi nghĩ chuyện này không liên quan gì tới ngài."

Trác phu nhân hít sâu một hơi, đại khái cũng nhận thấy mình thất thố, thị tỏ ra lơ đãng vuốt vuốt tóc mai, liếc Trác Phong một cái rồi xoay người bước nhanh rời đi.

Phó Tuyết Tinh vừa bị khinh thường, ả nỗ lực thẳng lưng ưỡn ngực không muốn bị Trác phu nhân xem nhẹ, nhưng không ngờ tới thị căn bản không thèm để ý, giống như ả chỉ là một con chó con mèo ven đường, nhìn cũng không nhìn trực tiếp quay người rời đi. Phó Tuyết Tinh ngăn người, thấy Trác Phong cũng tính toán rời đi, theo bản năng ngăn hần lại, chất vấn, "Trác Phong! Cậu không có tâm sao? Tôi có từng thương tổn cậu chưa? Những phiền toái lúc trước có lần nào do tôi tạo thành sao? Cậu làm vậy là có ý gì? Vừa này rõ ràng mẹ Trác Nhất Thần đang nhục nhã tôi, cậu nói giúp tôi một câu không được sao? Cậu trả lời như thế tôi còn mặt mũi nào gặp người?"

Tiểu Bạch hồ lại lần nữa vuron ra móng vuốt, hướng ả nhe răng. Tuy vẻ ngoài nàng rất đáng yêu, nhưng mỗi khi hung lên đều có một cỗ khí thế đè ép xuống mục tiêu. Phó Tuyết Tinh sợ tới mức lùi lại vài bước, mặt cắt không còn giọt máu, lại vẫn ngoài mạnh trong yếu nói: "Trác Phong! Cậu thật quá đáng, đã không giúp tôi thì thôi, cư nhiên còn để chó cào tôi, nhờ tôi nhiễm bệnh chó đại cậu có thể phụ trách sao?"

Trác Phong nhăn chặt mày, lãnh đạm nói: "Tôi sẽ nói chuyện này cho viện trưởng, đồng thời phụ trách phí dụng vắc-xin phòng bệnh cho cô, còn những việc khác, tôi không có nghĩa vụ trợ giúp."

Trác Phong phát hiện cùng Phó Tuyết Tinh giảng đạo lý căn bản vô dụng, ả chỉ sống trong thế giới của mình, chưa bao giờ nghĩ mình sai, ngay cả biểu hiện áy náy lúc trước xem ra cũng chỉ dừng lại ở mặt ngoài mà thôi, như công chúa bỏ thí khát cái, căn bản không để trong lòng. Một khi đã như vậy, hần cũng không muốn nói nhiều mà làm gì, tiền thuốc men nên chi trả hần sẽ thông qua viện trưởng gửi cho ả, về sau gặp lại thì đi đường vòng là được.

Phó Tuyết Tinh không ngăn cản được Trác Phong, chỉ phải trơ mắt nhìn hần bước đi, ả tức giận lấy cây cối ven đường phát tiết, dầm dáp không ngừng.

Tiểu Bạch hồ ghé vào vai Trác Phong nhìn ra sau, thấy Phó Tuyết Tinh làm vậy cũng không kinh ngạc, ngược lại còn cảm thấy đây mới là gương mặt thật của ả. Lúc trước Phó Tuyết Tinh có tiền, có "bạn bè", có người theo đuổi, còn có thanh mai trúc mã, ả chính là tiểu công chúa vô lo vô nghĩ, tự nhiên lúm đồng tiền như hoa, ôn nhu kiều tiểu, dù có điểm tùy hứng cũng sẽ được tha thứ, coi như bướng bỉnh đáng yêu. Nhưng từ hành vi tùy tiện kéo tâm mộc mà không thèm suy nghĩ đến hậu quả là có thể nhìn ra bản chất ích kỷ đã ăn sâu vào máu, ả ta căn bản không thèm suy xét cảm thụ của người khác.

À cùng Trác Nhất Thần là thanh mai trúc mã mười mấy năm sao có thể không hiểu biết tính tình của gã? Sự tình đều nháo thành như vậy, ả ta còn có mặt mũi đến trước mặt Trác Phong nói ả không làm nên tội? Xét đến cùng chính là bởi ả quá ích kỷ, chỉ yêu chính mình. Nguyên quỹ đạo vì làm nổi bật cái loại không khí hoan hi oan gia âm ỉ nhưng ngọt ngào của ả cùng Trác Nhất Thần, mới làm mờ hồ rất nhiều khuyết điểm trên người bọn họ, thậm chí còn có người cảm thấy bọn họ thương tổn người khác đều là vô tâm, là niên thiếu khinh cuồng, là ngoài ý muốn, là hiểu lầm, là hoàn cảnh gia đình ảnh hưởng. Còn Trác Phong chỉ vì một sai lầm thời niên thiếu của Trác Nhất Thần mà ghi hận nhiều năm đến thế, còn giấu mình trong bóng tối phá đổ công ty Trác gia thật sự là tâm cơ quá nặng, tư tưởng cũng âm u đen tối.

May mắn những kẻ nghĩ như vậy chỉ là số ít, đại bộ phận người đọc đều cảm thấy Trác Phong mới là người bị hại, nhấn lại hy vọng có người mang tới hạnh phúc cho hần. Nếu không Tiểu Bạch hồ sẽ không xuất hiện trong thế giới này, và Trác Phong sẽ vẫn thế thâm như trong quỹ đạo nguyên bản.

Tiểu Bạch hồ đột nhiên hiểu ra lần trước vì sao nàng đột nhiên nhận được nhiều điểm nguyên lực như vậy, trừ bỏ vì nàng thay đổi vận mệnh của rất nhiều cô nhi, còn vì nàng nhiều lần vạch trần gương mặt thật của Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh, khiến nội tâm âm u của họ bại lộ ở trước công chúng, hoàn toàn thay đổi hình tượng của họ. Loại thay đổi này sẽ dần dần ảnh hưởng đến vận mệnh của hai người, nên nàng mới nhận được điểm nguyên lực nhiều gấp mấy lần ngày thường.

Hiện tại không phải Phó Tuyết Tinh đã lộ ra một mặt ích kỷ tùy hứng, không thèm nói lý sao? Nếu Trác Nhất Thần không gây chân mà luôn ở bên người chiếu cố ả, ả vẫn sẽ là tiểu công chúa thiên chân ngây thơ, còn có thể phát phát thiện tâm bồi thường Trác Phong, đầu giống như bây giờ - táo bạo phần nộ vì cầu xin giúp đỡ mà không được.

Quả nhiên là rút dây động rừng, bất luận một thay đổi nào, dù chỉ rất nhỏ, đều có khả năng mang lại vô số biến số khiến tương lai thay đổi. Nếu có thể nhìn thấu những biến số này, đi một bước xem mười bước, sẽ mang đến hiệu quả làm ít công to. Tiểu Bạch hồ mặc danh lâm vào trạng thái ngộ đạo, linh lực trong cơ thể vận chuyển thật nhanh, thẳng đến khi được Trác Phong đặt xuống đệm mềm ở cửa hàng sủng vật mới hồi phục tinh thần.

Trác Phong lo lắng sờ sờ đầu nàng, hỏi: "Từ nãy sao người im ắng vậy? Người sợ hãi sao? Hay là bị thương?" Hần cầm lấy móng vuốt Tiểu Bạch hồ nâng lên nhìn nhìn, "Về sau đừng cào người, người còn nhỏ, lỡ không cẩn thận làm chính mình bị thương thì sao."

Tiểu Bạch hồ còn tưởng rằng hần vì nàng đã thương người mà không cao hứng đâu, không ngờ lại là sợ nàng bị thương, tức khắc không còn lời nào để

nói. Đối với Trác Phong nàng hẳn là một con sủng vật đĩ? Hắn làm như vậy thật sự ổn chứ? Không sợ chiều hư nàng về sau nơi nơi chọc phiền toái sao?

Bất quá Trác Phong phản ứng như vậy làm nàng thực cảm động, dù sao nàng cũng chẳng phải sủng vật thật sự, có sủng nàng lên trời cũng không hư được! Tiểu Bạch hồ một cao hứng liền nhảy dựng lên xoay xoay vài vòng, rồi bỏ nhào lên vai Trác Phong cọ cọ mặt hắn.

Trác Phong xem Tiểu Bạch hồ lại sinh động lên mới yên tâm cười cười, đúng lúc người giao cơm hộp tới, Phương Lâm Lâm kêu bọn họ qua ăn. Trác Phong ngồi xuống bàn cơm chuyện thứ nhất chính là nhặt hết rau thơm trong canh mình cùng Tiểu Bạch hồ ra, sau đó chọn cà rốt trong phần ăn của mình chuyển sang cho Tiểu Bạch hồ, lại kẹp ớt xanh trong chén của nàng sang trong chén mình.

Phương Lâm Lâm nhìn hắn tầm tắc bảo lạ, "Tiểu tử này, em chiều cô Tiểu Bạch cẩn thận tí mĩ quá đấy, làm bà chị này chẳng còn gì để làm nữa. Vốn dĩ còn nghĩ đợi đến lúc mĩ không cần Tiểu Bạch nữa sẽ đưa nàng cho chị đâu, xem ra chỉ là mơ mộng hão huyền."

Trác Phong cười cười, lắc đầu nói: "Em không có khả năng không cần Tiểu Bạch, nàng là người nhà, bọn em khẳng định sẽ cùng nhau sinh hoạt cả đời."

"Nhưng nếu về sau bạn gái em không thích nàng thì sao?" Phương Lâm Lâm tựa hồ cảm thấy khả năng rất có thể thành, mắt sáng rực lên, "A? Nếu là về sau bạn gái em không thích Tiểu Bạch, vậy đưa nàng đến đây được không? Chị đây sẽ chăm sóc thật tốt!"

Ai ngờ Trác Phong không chút nghĩ ngợi nói: "Tiểu Bạch là quan trọng nhất, nữ sinh không thích nàng sẽ không bao giờ trở thành bạn gái của em."

Tiểu Bạch hồ tán thưởng nhìn Trác Phong, khẽ kêu hai tiếng như làm nũng. Phương Lâm Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định, "Thế còn lúc mang thai sinh bảo bảo thì sao, như tên nhóc vừa được đưa về hôm qua đấy, chú Bắc Kinh a, chủ nhân nhóc cũng rất thích nhóc đấy chứ, nhưng bởi vì mang thai, luyện tiếu khóc chết đi sống lại nhưng vẫn phải đưa về. Có đôi khi bởi vì một số việc mà bắt buộc đi không thể đường sủng vật, nhờ bạn gái em ban đầu nói không ngại, nhưng khi kết hôn mang thai lại để ý thì sao, em có thể bỏ vợ bỏ con sao? Đây đều là vấn đề hiện thực, cứ coi chị là đường lui cho Tiểu Bạch đi, mặc kệ về sau em có đi xa đến đâu, chắc chắn phải lưu trữ số di động của chị, luôn luôn hoan nghênh em đưa Tiểu Bạch về đấy."

Tiểu Bạch hồ vẫn là lần đầu tiên nghe được có khả năng này, nàng ngây ngẩn cả người. Đúng vậy, nàng bảo hộ Trác Phong là một lòng vì tốt cho hắn, nhưng nếu bạn lữ tương lai của hắn không thích nàng thì sao? Chẳng lẽ nàng phải tránh ở chỗ tối lạng lẽ bảo hộ? Vậy cũng quá ghen khuất đi? Nàng lập tức hỏi 001:【Nhiệm vụ của ta hoàn thành tới đâu rồi?】

001 thống kê số liệu, hồi phục:【Nhiệm vụ bảo hộ ở thế giới này đã hoàn thành 50%.】

Mới có 50%! Trước khi Trác Phong học xong đại học tìm được bạn lữ, cũng không biết có thể hoàn thành 50% còn lại hay không. Tương tự đến giả thiết Phương Lâm Lâm nói có khả năng trở thành sự thật, Tiểu Bạch hồ ỉu xiu cúi đầu ghé lên mặt bàn, hết cả hứng thú đối mĩ thực. Trác Phong là nhân loại đầu tiên nàng gặp được sau khi đến nhân gian, vậy mà qua không được mấy năm nữa đã phải tách ra, chán quá đi thôi.

Đúng lúc này, Trác Phong vẫn luôn nhủ mấy suy tư cuối cùng cũng mở miệng: "Cũng có khả năng này, nếu nói như vậy, em cùng Tiểu Bạch quá cả đời là được, lại không ai quy định nhất thiết phải cưới vợ sinh con."

"A???" Phương Lâm Lâm tròn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây, dựng thẳng ngón cái bội phục, "Trâu! Quá trâu bò! Vì những lời này, chị đây hoàn toàn nhận thua, Tiểu Bạch không chọn sai người a. Tới tới, chạm ly, chị chúc em cùng Tiểu Bạch vĩnh viễn vui vẻ như vậy!"

Trác Phong bụng lỳ đồ uống chạm chạm, Tiểu Bạch hồ vênh tai đứng lên, vui sướng nhìn Trác Phong, đôi mắt mĩ thành trắng non, lập tức nhảy vào lòng hắn. Trác Phong cúi đầu nhìn nàng, nàng ngửa đầu nhìn Trác Phong, một người một hồ ly đối diện thế nhưng cho người ta một loại cảm giác năm tháng tình hảo.

Phương Lâm Lâm lập tức cầm di động chụp lại cảnh này, up lên Weibo:【Một đôi chủ sủng làm người đồ kị!!! *cây đuốc* *thieu* *thieu* *thieu*】

Đang ăn ngon, các võng hữu đột nhiên không kịp đề phòng bị tắc cầu lương ghen hợm, sôi nổi nhấn lại thảo phạt Phương Lâm Lâm

【Aaaaaaaa, người không có lương tâm, chính mình phải ăn cầu lương thì thôi, làm gì chạy qua độc hại chúng ta?!】

【Thật quá đáng, chủ sủng đáng yêu như vậy sao tới tận bây giờ mới khoe ra? Mau phát địa chỉ cửa hàng!!! Ta cũng phải đi mua một bé cún đáng yêu thế kia!】

【Quá ngọt! Lần đầu tiên ăn cầu lương không phải ăn tình lữ, thế nhưng bị một đôi chủ sủng ngọt tới rồi, cầu thêm ảnh! Thêm ảnh! Càng nhiều càng tốt!!!】

【Tiểu Bạch lại lần nữa mạnh ra level mới, ở trong lòng chủ nhân càng đáng yêu a! Mạnh quá mạnh quá đi! Xoa xoa xoa cọ cọ cọ, muốn ôm muốn ôm muốn ôm!】

Phương Lâm Lâm cười toe toét xem bình luận. Ta đây không thể làm chủ nhân Tiểu Bạch, nhưng không phải còn hàng đồng người cùng chung cảnh ngộ sao? Trong lòng lập tức trở lại cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 16

Trải qua lần này Trác Phong chân tình hứa hẹn, Tiểu Bạch hồ đổi hẳn càng thân cận. Biết có một người luôn đặt mình ở vị trí đệ nhất trong lòng, thậm chí nguyện ý vì mình mà từ bỏ cưới vợ sinh con, cảm giác kia thật ấm áp, giống như đang nằm dưới thái dương chiếu sáng vậy vậy. Tiểu Bạch hồ lập tức quyết định phải đối Trác Phong càng tốt, thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của hắn, như vậy mặc kệ tương lai có thể cùng nhau sinh hoạt bao nhiêu năm, ít nhất bọn họ đều dụng tâm trả giá, khi ly biệt cũng sẽ không có quá nhiều tiếc nuối.

Vì thế Trác Phong phát hiện Tiểu Bạch hồ gần đây rất ít chạy ra ngoài, còn càng dính người hơn trước, nàng thích nhất là cuộn tròn nằm trong lòng hắn, giống cái lò sưởi nho nhỏ lông xù xù. Mà hắn cũng dần quen với việc vừa đọc sách vuốt vuốt lông nàng, chỉ cần một chốc một nhất không ôm tới đoàn cầu lông nho nhỏ kia là lại cảm thấy thiếu thiếu.

Còn Phó Tuyết Tinh, à thấy Trác Phong thật sự thông qua viện trưởng thanh toán tiền thuốc men, liền nhận định hắn là người mạnh mẽ mềm lòng. Đặc biệt là hiện tại người trong cô nhi viện không có ai dám khi dễ Trác Phong, Phó Tuyết Tinh liền mỗi ngày ngồi ở mấy chiếc bàn phụ cận hắn ăn cơm, như thể những người hay khi dễ ả sẽ không tới đoạt đồ ăn, nhưng lại làm Trác Phong cảm thấy thực phiền toái khó chịu.

Rốt cuộc cũng tới kỳ nghỉ đông, Trác Phong dùng thành tích đệ nhất họa một dấu chấm hoàn mỹ cho học kỳ này, mà hắn rốt cuộc cũng tròn mười tám tuổi, có thể dọn ra khỏi cô nhi viện thuê nhà tự lập!

Viện trưởng biết hắn không khá giả gì, khuyên nhủ: "Trác Phong a, lúc này đúng là thời kỳ quan trọng nhất, chỉ còn nửa năm nữa là đến kỳ thi đại học, thật ra trò vẫn có thể ở tại nơi này, chờ thi đại học xong liền trực tiếp dọn tới ký túc xá là được. Trò kiểm tiền không dễ dàng, tích tụ cũng không nhiều lắm, lại không chịu tiếp thu giúp đỡ, để dành nhiều một chút mà lên đại học chi tiêu."

Trác Phong trong lòng ấm áp, mỉm cười: "Viện trưởng, hiện tại cháu có một phần công tác cố định ở cửa hàng sủng vật, trong kỳ nghỉ còn nhận làm gia sư, mỗi lần thi cử cùng thi đấu đều có học bổng, đã không cần quá lo lắng về phương diện kinh tế. Ngài yên tâm, cháu đã có quy hoạch cụ thể cho tương lai, không phải xúc động hành sự. Hơn nữa Phó Tuyết Tinh cũng ở cô nhi viện, cháu không muốn lại liên lụy vào quan hệ giữa cô ta và Trác Nhất Thần."

Viện trưởng lại cẩn thận hỏi han, xác nhận hắn thật sự có năng lực sinh hoạt độc lập mới thở dài, "Vậy được rồi, ta sẽ làm thủ tục cho trò, về sau nếu gặp khó khăn nhớ tới tìm ta, đừng một mình cố gắng chống đỡ."

"Cháu đã biết, cảm ơn viện trưởng." Trác Phong thành khẩn cảm tạ ông, nhanh chóng xử lý xong thủ tục liền thu thập đồ vật dọn đi ra ngoài.

Hành lý của hắn ít đến đáng thương, trừ bỏ sách vở cũng chỉ có vài món quần áo cùng đồ dùng vệ sinh cá nhân, có thể tự xách đi. Trước đó hắn đã tìm được phòng cho thuê, nằm trên quảng đường giữa trường học và cửa hàng sủng vật, muốn đi về nào cũng tiện. Là một căn nhà trệt hơn bảy mươi mét vuông, hai phòng một sảnh, tuy hơi cũ nhưng chủ nhà thu thập rất sạch sẽ, tiền thuê nửa năm chỉ cần 2500 nguyên, thực tiện nghi.

Tiểu Bạch hồ vui vẻ chạy quanh ngắm nghía, cảm giác mới lạ lại ấm áp, đây là nhà của nàng cùng Trác Phong! Có lẽ về sau bọn họ còn sẽ chuyển nhà rất nhiều lần, sẽ có rất nhiều phòng ở, nhưng cái này không giống nhau, đây là căn nhà đầu tiên, cũng là gia đình đầu tiên thuộc về nàng sau khi cha mẹ qua đời. Tuy rằng vẫn không thoải mái như sơn động nàng ở lúc trước, nhưng nơi này có Trác Phong, tương lai sinh hoạt nhất định sẽ thực hạnh phúc khoái nhac!

Trác Phong thấy nàng cao hứng cũng vui lây. Bế nàng lên giới thiệu: "Tiểu Bạch, gian này là phòng ngủ của chúng ta, gian này là thư phòng. Còn có phòng bếp, phòng khách, phòng kho, thì cuối kỳ lần này ta được học bổng năm trăm nguyên, chúng ta mua vài món đồ chơi người thích đặt ở phòng khách được không? Còn có đồ ăn vặt, liền đặt ở trên bàn trà, người chừng nào muốn ăn thì tự mình lấy."

Tiểu Bạch hồ lắc đầu, kêu nhỏ hai tiếng,【Ta không cần đồ chơi hay đồ ăn vặt.】Nàng nhảy đến trên bàn sách, dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ đám sách luyện tập,【Học bổng lưu trữ mua sách đi, thư sinh học tập vất vả như vậy, nhất định phải thi vào một trường đại học thật tốt!】

Trác Phong kinh ngạc bước tới, kinh ngạc cầm lấy sách luyện tập, "Người muốn ta đừng mua đồ chơi mà nên mua sách luyện tập?"

Tiểu Bạch hồ gật đầu ngồi xuống, Trác Phong lại càng kinh ngạc, "Cả cái này người cũng hiểu? Không phải nói động vật thông minh cũng chỉ tương đương với tâm trí của trẻ con thôi sao? Sao ta cảm giác người còn hiểu được rất nhiều thứ khác nữa? Người mới có ba tháng thôi phải không? Đúng rồi, hai tháng này sao người không lớn lên chút nào thế? Vẫn cứ nhỏ nhỏ như vậy, có phải ta chăm sóc không tốt không?"

Trác Phong lập tức đặt lực chú ý lên Tiểu Bạch hồ, có chút lo lắng, ôm nàng chạy nhanh tới sủng vật cửa hàng.

"Lão bản, chị có thấy hình như Tiểu Bạch không hề lớn lên không? Qua hai tháng rồi mà hình như nàng không thay đổi chút nào? Không biết có vấn đề gì không nữa?"

Hắn không nói Phương Lâm Lâm thật đúng là không chú ý tới, lúc này nhìn nhìn hình thể Tiểu Bạch hồ, trong lòng cũng lo lắng lên, "Đúng vậy, bé chihuahua tháng trước chị mua về mới một tháng tuổi mà giờ đã lớn lên gần gấp rưỡi, Tiểu Bạch sao mãi vẫn nhỏ xíu như vậy?"

Phương Lâm Lâm không học chuyên nghiệp, cô chỉ là yêu thích sủng vật, lại vừa mở cửa hàng không lâu, đối với việc nuôi dưỡng sủng vật cũng đang ở trong giai đoạn học tập, không nghĩ ra được lời khuyên gì tốt. Hai người thương lượng một chút liền mang Tiểu Bạch đi viện thú y làm kiểm tra toàn thân, không nghĩ tới thú y vừa thấy nàng liền nói: "Đây đâu phải chó con. Đây rõ ràng là một con tiểu hồ ly mà!"

"A? Tiểu hồ ly?"

Trác Phong cùng Phương Lâm Lâm đều choáng váng, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là cún con a, tiểu hồ ly ở đâu ra chứ?

Nghe thú y phổ cập khoa học, lại nhìn kỹ Tiểu Bạch hồ, hai người rốt cuộc phát hiện cái đuôi nàng vừa dài vừa xù tung không giống đuôi loài chó, hơn nữa đôi mắt nàng tuy tròn xoe, nhưng chỉ cần hơi hơi nheo lại sẽ biến thành hình trăng non cong cong, không giống cún con khi nheo mắt sẽ là một đường thẳng tắp ngắn tũn. Còn có vài chỗ đặc thù, đều rõ ràng biểu hiện đây là tiểu hồ ly, chỉ là hai người đều không quá hiểu biết mới ngộ nhận thành giống chó Phốc sóc.

Thú y thấy họ ngây người, thiện ý cười cười, "Hai người là người ngoài nghề, nhận sai cũng không kỳ quái, thực ra cũng có rất ít tiểu hồ ly đáng yêu như nàng. Bất quá tuy hiện tại đầu tròn tròn, đôi mắt cũng tròn xoe, nhưng đến khi thành niên đáng mắt sẽ dần trở nên thuôn dài, miệng cùng mũi cũng sẽ kéo dài về phía trước, mà cái đuôi cũng càng thêm xoà tung, tựa như những bức ảnh này, hai người nhìn xem."

Thú y tìm ra Weibo của một người cũng nuôi hồ ly từ nhỏ cho họ xem, người chủ kia cực thích hồ ly của mình, đem ảnh chụp thú cưng từ nhỏ đến lớn post hết lên mạng, mà bé hồ ly kia khi còn nhỏ cũng tròn tròn xù xù rất đáng yêu. Sau đó càng lớn biến hóa càng rõ ràng, cuối cùng đã hoàn toàn đã không còn bóng dáng khi còn nhỏ, chính là một con hồ ly tuyệt đẹp tuyệt đối không thể bị người nhận sai.

Trác Phong càng xem càng kinh ngạc, hần nhìn nhìn Tiểu Bạch hồ, hoàn toàn không thể tưởng tượng Tiểu Bạch hồ sau khi lớn lên sẽ biến thành bộ dáng gì. Tuy rằng như vậy cũng rất đẹp, nhưng cũng đáng yêu thật sự một chút quan hệ cũng không có, hoàn toàn không thể liên hệ với Tiểu Bạch hồ hiện tại. Nhưng Tiểu Bạch hồ nhìn mấy tính thì cực kỳ hưng phấn, đúng, nàng lớn lên sẽ biến xinh đẹp! Còn đẹp hơn con hồ ly này nhiều, xinh đẹp như lão tổ tông vậy, trở thành mỹ hồ đệ nhất nhân gian! Nàng mới không phải cún nhỏ đáng yêu gì gì đó!

Nàng nhìn về phía Trác Phong, vui sướng mà kêu lên,【Thư sinh mau xem, ta về sau sẽ rất đẹp rất đẹp! Ngươi sẽ càng thích ta phải không?!】

Trác Phong lại cho rằng nàng thấy được đồng loại mới hưng phấn, lại nghe tiếng nàng kêu, bưng tỉnh ngộ ra: "Thảo nào Tiểu Bạch chưa bao giờ kêu "gâu gâu", thì ra đây là tiếng kêu của hồ ly. Tiểu Bạch, có phải ngươi muốn có bạn chơi cùng không? Ta giờ mới biết được hồ ly cũng có thể làm sủng vật, nhưng mà..... tìm hồ ly nhỏ ở đâu đây?"

Tiểu Bạch hồ ngẩn người, vội vàng nhảy vào lòng Trác Phong hần lắc đầu. Nàng cũng không muốn cái gì bạn chơi cùng, từ khi còn ở Thanh Khâu Sơn nàng đã không thích cùng người khác chơi, chẳng lẽ hiện tại còn phải đi dỗ dành một con hồ ly chưa khai linh trí? Không muốn không muốn không muốn đâu!

Trác Phong xem nàng phản ứng cũng có điểm phát ngốc, nhưng tốt xấu cũng hiểu ra là nàng không muốn trong nhà có thêm một con tiểu hồ ly, thậm chí phảu nhẹ nhõm. Cũng không biết vì cái gì, vừa mới nghĩ đến về sau Tiểu Bạch hồ sẽ cùng một con hồ ly khác chơi đùa, trong lòng hần liền có chút không thoải mái, giống như bị vứt bỏ, may mắn Tiểu Bạch hồ cũng không muốn, vẫn nguyên ý làm bạn cùng hần.

Tuy rằng giải trừ hiểu lầm Tiểu Bạch hồ không phải cún con, nhưng tình huống nàng mãi không thấy lớn lên vẫn là vấn đề. Thú y làm kiểm tra toàn thân, báo cáo kết quả lại cho thấy nàng phi thường khỏe mạnh, không có bất luận vấn đề gì không ổn. Thú y nghiên cứu một lúc lâu cũng không giải thích được, chỉ có thể suy đoán nàng là chủng loại đặc thù, chỉ có thể lớn đến thế này. Tuy theo kinh nghiệm thì khả năng này rất thấp, nhưng thật sự anh cũng tìm không ra nguyên nhân.

Trác Phong biết Tiểu Bạch hồ khỏe mạnh liền yên tâm, thật ra hần không quá để ý nàng có thể lớn lên hay không. Cần thận hỏi thú y hồ ly nên nuôi nấng thế nào, Trác Phong cùng Phương Lâm Lâm mang theo Tiểu Bạch hồ rời đi. Tiểu Bạch hồ đã quen việc mình mãi chẳng lớn lên, yêu tinh không giống hồ ly bình thường, nàng cũng chẳng giống các hồ yêu khác, nàng lớn rất chậm, tu vi tăng lên mới có thể lớn lên, hình như phải đến sáu cái đuôi mới có thể thành niên.

Ở thế giới này nàng không có khả năng thành niên, bất quá nàng thực mau sẽ tu ra cái đuôi thứ hai, đến lúc đó khẳng định sẽ lớn hơn một chút! Nghĩ vậy nàng liền bắt đầu chờ mong, quyết định phải làm nhiều chuyện tốt hơn nữa, tích tiểu thành đại. Liên tính làm việc tốt không có quan hệ với Trác Phong đạt được rất ít điểm nguyện lực, nhưng nàng làm nhiều một chút, sớm muộn gì cũng sẽ tích cóp đủ 12 điểm!

Tiểu Bạch hồ lại bắt đầu trở nên cần lao nỗ lực, trong khi Trác Phong vội vàng làm công, nàng liền chạy quanh thành thị tìm người cần trợ giúp. Nàng giúp cụ già đẩy xe, giúp đưa nhỏ đi lạc tìm người nhà, giúp lính cứu hỏa dập lửa, giúp cảnh sát bắt trộm bắt cướp,.....

Mỗi một góc phố trong thành thị này đều từng có thân ảnh nàng lướt qua, nhưng tất cả cameras đều không ghi lại, vì đại bộ phận chuyện tốt nàng làm đều là tránh ở chỗ tối dùng pháp lực hỗ trợ. Trong tình huống khẩn cấp, nếu người này có kỳ nguyện, kỳ nguyện sẽ hóa thành nguyện lực, còn nếu không có kỳ nguyện, Tiểu Bạch hồ cứu bọn họ cũng coi như là một phần công đức. Bởi vì bọn họ đều là người trong ảo cảnh, không thể so cùng kỳ nguyện của người thực trong thế giới hiện thực, cho nên Tiểu Bạch hồ bận rộn suốt cả tháng mới được đến đáng thương 2 điểm nguyện lực.

001 có chút nghi hoặc hỏi nàng,【Như vậy chẳng phải rất phiền toái, rất vất vả sao? Kỳ thật chỉ cần ngươi chú tâm hoàn thành nhiệm vụ xoay quanh người được bảo hộ cùng nhân vật nam nữ chính là có thể đạt được càng nhiều điểm nguyện lực.】

Tiểu Bạch hồ lười biếng ghé vào cửa sổ phơi nắng, ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, trả lời:【Đúng là rất vất vả, nhưng sau khi làm vậy, ta phát hiện trong lòng thực thỏa mãn. Ta nghĩ cái này còn quan trọng hơn điểm nguyện lực nhiều. Ta có năng lực, vì cái gì không giúp giúp bọn họ? Rất nhiều việc chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức. Cảm này giác khá tốt. Ta không thể biến thành một con hồ ly chỉ chăm chăm vào điểm nguyện lực, thành tiên không phải chỉ có tu luyện tăng linh lực, còn cần phải tu tâm nữa, may mắn ta sớm phát hiện điểm này, nếu không chờ đến lúc chấp niệm quá sâu nhìn không tới gì khác ngoài linh lực, sẽ rất dễ nhập vào ma đạo.】

001 trầm mặc thật lâu, Tiểu Bạch hồ kỳ quái hỏi:【Sao ngươi im lặng vậy?】

【Ta chỉ bắt ngờ thôi, không ngờ người có thể nói ra lời lẽ thành thực như vậy, quá đúng đắn, giống như một chén canh gà cho tâm hồn, thực không giống người thường ngày.】

???

Có ý tứ gì? Nàng có khi nào không thành thực không đúng đắn???

Giận!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17

Làm việc tốt suốt một tháng, Tiểu Bạch hồ cũng dần bình tĩnh lại, không quá sốt sắng với việc tu luyện nữa mà bắt đầu chú ý tới những người và những sự kiện xảy ra chung quanh. Nàng từng đọc qua một câu nói ở đâu đó - Bước chân tiến lên quá vội vàng sẽ làm người xem nhẹ phong cảnh ven đường. Nàng rất muốn lớn lên, rất muốn thành tiên, nhưng đi vào nhân gian cũng là nguyện vọng của nàng từ lúc còn nhỏ, nàng không nghĩ bỏ qua bất luận phong cảnh nào trên con đường thành tựu tiên đạo, rốt cuộc quyết định thả chậm bước chân, vẫn nỗ lực tu luyện, nhưng đồng thời cũng dừng tâm cảm thụ hết thấy cảnh vật xung quanh.

Đối với quyết định của Tiểu Bạch hồ, 001 thập phần tán đồng. Nó muốn phụ trợ Tiểu Bạch hồ thành tiên, nhưng có rất nhiều chuyện nó không thể nói thẳng mà phải để nàng tự mình ngộ ra. Trên con đường tu hành, đi nhanh đương nhiên tốt, nhưng càng cần đi ổn, nóng lòng cầu thành là tuyệt đối không thể được. Hiện giờ mới là thế giới thứ nhất mà Tiểu Bạch hồ đã có thể bình tĩnh suy nghĩ được như vậy là rất tốt, điều này làm nó thực bất ngờ, lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Nếu Tiểu Bạch hồ không có điểm gì đặc biệt, nó cũng sẽ không thể hình thành giúp nàng tu luyện.

Mà trong một tháng này Trác Phong cũng nỗ lực kiếm lời không ít tiền, còn ôn tập củng cố toàn bộ tri thức cao trung, kỳ khảo sát đầu học kỳ mới lại lần nữa đạt được thành tích đệ nhất. Tiểu Bạch hồ mỗi ngày vô cùng cao hứng đưa Trác Phong đến trường học rồi đi dạo khắp nơi xem có người yêu cầu trợ giúp hay không. Hôm nay không khéo, nàng cư nhiên gặp được Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh cãi nhau, nhất thời phản cảm mà xoay người, tính toán nhầm lẫn làm ngơ, không nghĩ tới lại nghe thấy bọn họ nhắc tới hai chữ "Trác Phong"

"Phó Tuyết Tinh, em không chịu đi theo anh mà nhất quyết phải lưu tại cái cô nhi viện tồi tàn này là vì cái gì? Em thích tên Trác Phong kia đến như vậy sao? Chẳng lẽ về sau em còn muốn dọn ra tới sống chung với tên đó?"

Phó Tuyết Tinh đối mặt Trác Nhất Thần chất vấn thì tức giận đến muốn mệnh, "Tôi đang sống vui vẻ vì sao phải đi theo anh, lại vì sao phải đi theo Trác Phong? Bây giờ tôi là cô nhi, ở cô nhi viện thì có gì sai? Nhưng còn anh, tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, anh đừng tới tìm tôi nữa, anh nghe không hiểu tiếng người sao?"

Trác Nhất Thần giận dữ: "Rốt cuộc em làm sao thế? Anh đau lòng em mới tìm tới, cha mẹ em không còn nữa, tại sao không để anh chăm sóc cho em, anh vẫn luôn thích em, em không nhận ra sao?"

"Biết thì thế nào? Anh thích tôi thì tôi nhất định phải thích anh? Đúng, anh là đại thiếu gia, nhưng cũng không có nghĩa là người gặp người thích a! Còn nữa, tôi không cần anh bố thí, một mình tôi sống rất tốt. Trác Phong cũng là cô nhi, cậu ấy không phải vẫn sống tốt sao?"

"Em tự so mình với tên đó? Hắn ta chịu khổ từ nhỏ, phải chạy vạy khắp nơi tìm chỗ làm công, em có thể làm được sao? Ngay cả rửa chén em cũng không biết, em lấy cái gì nuôi sống chính mình?" Trác Nhất Thần ngồi trên xe lăn, dùng cánh tay trái không bị thương kéo Phó Tuyết Tinh, nhẹ giọng dỗ dành, "Tuyết Tinh, đừng miễn cưỡng chính mình nữa. Lăn lộn lâu như vậy, anh thật sự có chút mệt mỏi. Vừa nãy anh đã thấy có người khi dễ em, cướp đoạt phần cơm của em, anh biết em sống không vui vẻ. Đừng cứng đầu nữa, dựa vào anh, để anh chăm sóc em, được không? Anh sẽ chăm sóc em cả đời, không cho bất luận kẻ nào khi dễ em, làm em lại trở về là nàng công chúa nhỏ vô tư vô虑 như hồi trước, theo anh đi đi, được không?"

Phó Tuyết Tinh rất muốn phản bác, nhưng nhớ tới thống khổ phải chịu một tháng qua lại không thốt nên lời. Những lời châm chọc mỉa mai, những lần phi nhổ đánh chửi, còn có trình độ sinh hoạt tuốt dốc không phanh, à thật sự sắp căng không nổi nữa. Nếu đi cùng Trác Nhất Thần, có phải hết thấy đều sẽ biến mất? Ác cần cần môi, do dự hỏi: "Nếu mẹ anh không cho phép anh quan tâm tới em thì sao?"

Trác Nhất Thần lập tức cười, "Ai cũng quản không được anh, không có chuyện nào anh muốn làm mà làm không được, tin anh"

Ở thời điểm Phó Tuyết Tinh nghèo túng nhất, Trác Nhất Thần như cọng rơm cứu mạng, Phó Tuyết Tinh siết chặt tay, cuối cùng vẫn đáp ứng đi cùng Trác Nhất Thần. Trác Nhất Thần sẽ giúp đỡ ở trong sinh hoạt, mà ả sẽ chăm sóc Trác Nhất Thần trong lúc đường thương, không ai nợ ai.

Hai người kia cư nhiên chỉ tranh cãi một chút liền hòa hảo, quan hệ tựa hồ còn càng thêm thân mật, thật không hổ là nguyên tác hoan hỉ oan gia. Tiểu Bạch hồ ngồi trong một góc nhìn bọn họ, nghiêng nghiêng đầu khó hiểu, sao bọn họ phát triển tình cảm thuận lợi thế? Chẳng lẽ bùa đen đuổi nàng dán cho Trác Nhất Thần là đồ giả?

Ý nghĩ vừa lóe lên, nàng đã thấy Trác Nhất Thần ngã nhào xuống đất. Thì ra mới này thôi gã xoay người ra sau trên chộc Phó Tuyết Tinh muốn giúp ả vui vẻ hơn một chút. Phó Tuyết Tinh ngượng ngừng vươn tay đỡ nhẹ gã, nếu bình thường thì không sao, nhưng hiện tại Trác Nhất Thần đang ngồi trên xe lăn, hai chân đều bị băng bó cố định không thể điều chỉnh trọng tâm, và, như một lẽ dĩ nhiên, gã sà vào vòng tay của đất mẹ.....

Tiểu Bạch hồ lập tức vươn hai chân trước che lại đôi mắt, quả nhiên nghe được Trác Nhất Thần tê tâm liệt phế kêu thảm thiết. Nàng hé mắt nhìn lại, chỉ thấy Trác Nhất Thần thống khổ ôm lấy cánh tay phải, hai cái đùi cũng hơi hơi phát run, trên trán thấm đẫm mồ hôi lạnh. Mà Phó Tuyết Tinh lại chỉ biết sợ hãi thét chói tai, mặt cắt không còn giọt máu, hoàn toàn không nghĩ tới phải kêu xe cứu thương.

Cuối cùng vẫn là anh chàng tài xế đưa Trác Nhất Thần tới đây nghe thấy động tĩnh, vội vàng đưa Trác Nhất Thần đến bệnh viện, lại một lần nữa ộp thạch cao.

Tiểu Bạch hồ lặng lẽ đi theo tới bệnh viện, thấy Trác mẩu vợ vội vàng vàng chạy tới phòng bệnh, lôi kéo bác sĩ nói liên thanh: "Bác sĩ, con trai tôi năm nay muốn tham gia thi đại học, tay phải gãy bé không có việc gì chứ?"

Bác sĩ đẩy đẩy mắt kính, khó xử giải thích: "Thật xin lỗi, Trác phu nhân. Vết thương của Trác thiếu gia vốn khôi phục không tốt lắm, lần này thương càng thêm thương, liền tính điều dưỡng thuận lợi cũng cần một khoảng thời gian rất dài mới khôi phục được. Kỳ thi đại học đối với cậu ấy chỉ là gánh nặng, cho dù miễn cưỡng tham gia cũng không có khả năng hoàn thành bài thi."

Trác phu nhân nghĩ tới tên tiểu tử thói Trác Phong kia mỗi kỳ thi đều là đệ nhất, con trai của thị thì ngay cả thi đại học cũng không thể tham gia, lòng ngực nghẹn ứ thở không nổi. Quay đầu nhìn đến đầu sỏ gây tội Phó Tuyết Tinh, thị tức giận tận trời, một cái tát quăng ra, "Cô quên mình đã đáp ứng cái gì sao? Không phải cô rất có cốt khí sao? Không phải chỉ thích Trác Phong sao? Bây giờ sao lại tới la liếm dây dưa con trai tôi? Cô nhìn xem con tôi bị cô hại thành cái dạng gì? Thắng bé đến cả thi đại học cũng không thể tham gia, cô vừa lòng chưa?!"

Trác Nhất Thần vội vàng ngồi dậy kéo tay Phó Tuyết Tinh, nhìn Trác phu nhân nói: "Sao mẹ lại đánh cô ấy? Chuyện này không phải do Tuyết Tinh, là con ngồi không vững mới ngã xuống. Vừa này mẹ nói thế là có ý gì? Mẹ đi tìm Tuyết Tinh? Còn không cho cô ấy tới tìm con? Mẹ, sao mẹ có thể làm như thế? Mẹ biết rõ trong khoảng thời gian dưỡng thương này người con muốn gặp nhất chính là Tuyết Tinh, mẹ thực sự muốn tốt cho con sao?"

"Vi ả yêu tinh hại người này, vì cô ta mà anh chống đối tôi? Tôi thương anh thật phí công mà! Anh không muốn khỏi bệnh có phải không? Cả thi đại học cũng phải bỏ lỡ, tôi xem cô ta chính là thể Trác Phong tôi trả thù!"

Trác Nhất Thần trong lòng lóe lên một mặt hoài nghi, nhưng thực mau dè ép đi xuống, nhủ mảy nói: "Mẹ nói bừa cái gì thế? Đại học không thi năm nay thi năm sau thi, không phải đều giống nhau sao?"

Giống nhau thế nào được? Chẳng lẽ con trai thị phải bị Trác Phong giẫm lên đầu như thế???

Trác phu nhân tức nổ phổi, lại không nói Trác Nhất Thần nữa, việc đã đến nước này, nói cái gì cũng vô dụng, thị dứt khoát bước nhanh rời đi, không muốn nhìn cảnh con trai che chở đồ dành ả yêu tinh hại người kia.

Thị đi rồi Trác Nhất Thần lập tức bắt đầu đồ dành Phó Tuyết Tinh, Phó Tuyết Tinh cúi đầu che giấu căm hận trong mắt, mở miệng nói: "Nhất Thần, lúc trước em lạnh nhạt với anh chỉ là vì mẹ anh tới tìm em. Bà ấy nhục mạ em, kêu em rời khỏi anh, nói chúng ta không xứng đôi, không cho phép em tới tìm anh. Em..... em không muốn lại bị bà nhục nhã nên mới....."

"Ồn rồi, ồn rồi, mọi chuyện đã qua rồi, Tuyết Tinh đừng nói nữa, anh xin lỗi, anh xin lỗi vì đã làm em phải chịu ủy khuất, anh cũng không ngờ mẹ lại là dạng người này." Trác Nhất Thần ôm ả, vui sướng nói, "Vừa này... vừa này ý em nói cũng muốn chúng ta ở bên nhau đúng không? Em cũng thích anh đúng không?"

Phó Tuyết Tinh giống như do dự một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Trác Nhất Thần mừng rỡ như điên, "Anh biết mà! đương nhiên em cũng thích anh! Nói thích tên Trác Phong kia chỉ là vì giận đối anh. Về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ cãi cọ nữa."

Phó Tuyết Tinh lại gật gật đầu, dịu ngoan ghé vào trên vai gã, vừa tránh khỏi tầm mắt Trác Nhất Thần biểu tình lại biến thành lạnh lẽo. Mụ già kia, bà cư nhiên dám đánh tôi! Lớn như vậy tôi còn chưa từng bị ai đánh đâu! Nhất định phải trả thù trở về! Bà coi trọng đứa con trai này nhất sao? Tôi nhất định sẽ nắm chặt Trác Nhất Thần trong tay, làm chính hắn đi đối phó bà!!!

Hai người ôm không được bao lâu, Trác Nhất Thần đột nhiên cả người khó chịu. Phó Tuyết Tinh vội vàng gọi bác sĩ tới, thế nhưng phát hiện Trác Nhất Thần bị dị ứng thuốc, bác sĩ cùng y tá lại vội vã đẩy gã đến phòng cấp cứu. Trác Nhất Thần nằm viện một tháng, đã gặp phải rất nhiều trạng huống cùng loại, cơ hồ đều đã tập mãi thành thói quen, chính là loại cảm giác vô lực này thật sự rất thống khổ. Giống như một phế nhân, cả ngày bị một đám bác sĩ đẩy tới đẩy lui, kiểm tra hết lần này tới lần khác, thân ảnh mảnh mẽ nhanh nhẹn chạy trên sân bóng kia dường như đã một đi không trở lại. Tại sao? Tại sao mình lại xui xẻo đến thế?

Tiểu Bạch hồ xác định bùa đen đuôi thực sự hữu hiệu, và hai kẻ thần kinh không bình thường này cũng không có cơ hội đi tìm Trác Phong phiền toái liền rời khỏi bệnh viện. Trong nguyên tác, Trác Phong bị Trác Nhất Thần làm hại không thể thi đại học, hiện tại Trác Nhất Thần chính mình ném đến quá đáng, thật đúng là gây ông đập lưng ông. Có tiểu hộ sĩ chụp lại thảm trạng của Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh phát tới trên mạng, những vòng hữu vẫn luôn lên án công khai hai người cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn, không tiếp tục chú ý bọn họ, làm chuyện này hoàn toàn hạ nhiệt.

Lúc sau, Phó Tuyết Tinh làm đơn xin rời khỏi cô nhi viện, nói tới ở nhờ nhà của bằng hữu, sau đó cùng Trác Nhất Thần ở trong chung cư cạnh bệnh viện. Thẻ ngân hàng của Trác Nhất Thần có không ít tiền, gã đang cần dưỡng thương, trong nhà không có khả năng đông tập, dứt khoát mất nhắm mắt mở

mặc kệ gã. Phó Tuyết Tinh bởi vậy một lần nữa mặc vào váy áo xinh đẹp, ăn đồ ăn ngon lành sang trọng, tiếp tục được người che chở chiều chuộng. Phó gia phá sản, nhưng Trác gia thì không, liên tính Trác Nhất Thần nhân phẩm đã bị thật nhiều người phi nhỏ, nhưng hẳn chỉ cần nói một câu, trong trường học liền không còn người mỉa mai Phó Tuyết Tinh nữa, điều này làm ả rất là kiêu ngạo, càng cảm thấy đáp ứng cùng Trác Nhất Thần ở bên nhau là đúng.

Sớm biết có ngày hôm nay, lần chơi "Nói thật hay Thử thách" đó, ả liền trực tiếp cùng Trác Nhất Thần thông báo, mấy chuyện lung tung rối loạn này sao có thể xuất hiện? Trác Nhất Thần tốt hơn tên Trác Phong máu lạnh kia nhiều, ít nhất, gã đối ả rất tốt!

Đối với chuyện ả chuyển biến thái độ nhanh như vậy, Tiểu Bạch hồ cũng vô cùng kinh ngạc. Phó Tuyết Tinh không hiểu thế nào là "đồng giá trao đổi" sao? Tại sao ả ta có thể yên tâm thoải mái mà tiêu tiền của Trác Nhất Thần? Bất quá đây không phải chuyện nàng cần lo lắng, chỉ cần thỉnh thoảng theo dõi hai người họ, xác định bọn họ không tính toán đi tìm Trác Phong là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Tiểu Bạch hồ theo dõi Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh rất sát sao, kỳ thi đại học sắp tới rồi, nàng thật sự không dám lơ lửng. Lại không nghĩ rằng đột nhiên nhận được nhiệm vụ!

【Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ: Cứu lấy hai chân của Trác Phong, tránh cho hắn bị tai nạn xe cộ trọng thương tàn tật. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được ngọc bội phòng ngự, 10 điểm nguyên lực. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, ký chủ suy yếu mười ngày, khấu trừ 20 điểm nguyên lực.】

Tiểu Bạch hồ căn bản không nghe được mấy câu sau, vừa nghe thấy hai từ "Trác Phong", "tai nạn xe cộ", nàng lập tức chạy như bay về phía trường học. Cốt truyện đã bị nàng thay đổi, Trác Phong không bị đuổi học, sao vẫn xảy ra tai nạn xe cộ?! Nhưng hệ thống sẽ không vô duyên vô cớ tuyên bố nhiệm vụ, khẳng định có chuyện gì ngoài ý muốn, nàng phải chạy nhanh lên! Nhanh hơn nữa! Quyết không thể để Trác Phong mất đi đôi chân!

Tiểu Bạch hồ không bần xin linh lực, vận phong hệ pháp thuật giúp mình gia tốc, nàng như một đạo tia chớp xuyên qua thành thị, chỉ ba phút liền vọt tới cổng trường Trác Phong. Nàng không biết Trác Phong xảy ra chuyện ở nơi nào, nhưng trực giác đưa nàng tới phương hướng này, nhìn Trác Phong đang đi ra cổng, còn chưa kịp thở phào liền thấy một chiếc xe vận tải lao nhanh tới chỗ hắn!

Giây phút này, tim nàng đều vọt tới cổ họng, không rảnh lo nghĩ nhiều, nàng bay vọt tới đứng vào người Trác Phong!

Một người một hồ ly nháy mắt ngã xuống đất, vì phong hệ pháp thuật, họ trượt thêm mười mấy mét nữa mới dừng lại, nếu không phải Tiểu Bạch hồ dùng linh lực bảo hộ phần lưng Trác Phong, chỉ sợ ma sát cũng sẽ tạo thành ngoại thương không nhẹ.

Tiếp theo là một tiếng va đập thật lớn, Tiểu Bạch hồ quay đầu lại nhìn, chiếc xe vận tải kia đâm sầm vào tường, đầu xe bị hủy hoại hơn nửa, có thể thấy được lực va đập cực lớn. Nếu vừa nãy Trác Phong không thể né tránh, mất đi hai cái đùi đều là may mắn.

Tiểu Bạch hồ nhảy dựng lên, vừa muốn chạy tới xem tình huống, Trác Phong lại ôm ghì lấy nàng, thật chặt, lòng còn sợ hãi mà bò dậy, "Tiểu Bạch, người lại cứu ta một lần." Hắn sắc mặt tái nhợt, lui về phía sau vài bước, dựa đến trên tường mới dừng lại, tự mình lâm bảm, "Người lại cứu ta một lần....."

Lỗi tai Tiểu Bạch hồ dán trên ngực hắn, nghe tiếng tim đập kịch liệt, cũng biết tình huống vừa nãy có chút đáng sợ. Nàng bò lên trên, nhẹ nhàng cọ cọ sườn mặt Trác Phong, kêu nhỏ,【Thư sinh đừng sợ, ta sẽ bảo hộ người!】

Trác Phong nghe nàng kêu kỳ tích mà được an ủi, bình phục kinh hách trong lòng, cúi xuống xoa xoa đầu nàng, nghĩ mà sợ nói: "Tiểu Bạch, ta trước kia chỉ biết loai chó rất trung thành với chủ nhân, sẽ liều mình cứu chủ, nhưng ta trước nay không nghĩ tới hồ ly cũng trọng tình như vậy. Vừa nãy thật quá nguy hiểm, Tiểu Bạch....." Hắn nói có chút gian nan, "Tiểu Bạch, nếu có lần sau, người không cần để ý đến ta, phải bảo vệ chính mình an toàn, biết không?"

Tiểu Bạch hồ lập tức lắc đầu, không nói nhiệm vụ, bọn họ ở chung lâu như vậy, nàng sao có thể nhìn hắn gặp nguy hiểm mà không cứu? Căn bản không có khả năng!

Trác Phong thấy nàng phản đối, nói không rõ trong lòng là cái gì tư vị, hẳn một đại nam sinh thể nhưng bị cảm động đến nhiệt lệ dâng lên, thật sự trước nay chưa từng có ai đối hắn tốt như vậy, chưa từng có! Hắn hít sâu một hơi, xua đi hơi ẩm trong mắt, vùi mặt vào lòng tở Tiểu Bạch hồ, kiên định nói: "Được, mặc kệ khi nào chúng ta đều cùng nhau, ta không bao giờ nói những lời như thế nữa, người dùng cảm tình thuần túy như vậy đối ta, ta quyết không có phụ người!"

Thời gian bọn họ nói mấy câu nói đó, bảo an trường học cùng cư dân ở phụ cận đã nghe được thanh âm chạy tới, còn có người báo cảnh, kêu xe cứu thương. Trường học nhanh chóng tra tìm theo dõi, nhìn đến Trác Phong thiếu chút nữa bị đâm, Chủ Nhiệm Giáo Dục cùng giáo y vội vàng chạy đến, vừa nhìn kỹ hắn vừa nôn nóng dò hỏi, "Trác Phong, trò sao rồi? Có bị thương không?"

Trác Phong ôm chặt Tiểu Bạch hồ lắc đầu, "Em không có việc gì, tiểu hồ ly đã cứu em, chỉ là té ngã một cái mà thôi."

Hai người nhẹ nhàng thở ra, giáo y kéo Trác Phong xoay người trước sau kiểm tra, hỏi han kỹ càng, biết hẳn không choáng váng đầu cũng không có cảm giác buồn nôn, liền nói với Chủ Nhiệm Giáo Dục: "Nhìn bên ngoài xác thật không có việc gì, nhưng anh đã xem bằng theo dõi rồi đấy, tôi đề nghị anh đưa trò ấy đi bệnh viện kiểm tra kỹ phần đầu cùng nội tạng, sau khi kiểm tra mới có thể xác định thân thể có thật sự ổn định hay không."

Không nói Trác Phong là học sinh trường họ, còn là một cô nhi không có ai chiếu cố, hẳn còn là Trạng Nguyên tương lai hiệu trưởng đặc biệt mời tới. Chủ Nhiệm Giáo Dục không dám chậm trễ, trực tiếp lái xe đưa Trác Phong tới bệnh viện. Trác Phong nghĩ đến phí khám bệnh cao ngất nên không muốn đi, Chủ Nhiệm Giáo Dục vội nói: "Tài xế chiếc xe vận tải kia là say rượu lái xe, hẳn ta phải phụ trách toàn bộ phí dụng, trò không cần lo lắng tiền thuốc men, chi phí bao nhiêu đều là chuyện của hẳn, không cần trò chi trả."

Trác Phong lúc này mới gật gật đầu, xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra phía sau, hẳn thấy tài xế kia bị cảnh sát lôi ra khỏi ghế điều khiển, hình như chỉ bị vài vết thương nhẹ. Hiện trường sự cố đã bị vây kín, có người đang điều tra dấu vết trên mặt đất. Chiếc xe vận tải kia từ chỗ ngoặt đột nhiên lao tới, hẳn vừa mới thấy xe vận tải đã bị Tiểu Bạch hồ nhào tới đụng bay, khoảng cách quá gần, chỉ cần chậm một giây thôi hậu quả đều không dám tưởng tượng, dựa vào chính hẳn căn bản không kịp phản ứng.

Cẩn thận hồi tưởng một chút, hẳn khẳng định tài xế kia không phanh xe, ngược lại còn gia tốc, chẳng lẽ là uống say coi chân ga thành phanh mà đâm sao?

Chủ Nhiệm Giáo Dục thấy hẳn không nói gì, cho rằng hẳn bị dọa, liền vội vàng an ủi: "Đừng lo lắng, công trường có theo dõi, tình huống vừa rồi đều quay được, tội này hẳn ta khẳng định phải gánh. Say rượu lái xe thật hại người a, may mà không phải thời điểm tan học, bằng không... ngẫm lại đều rùng mình. Trác Phong, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, trò là đứa nhỏ có phúc khí, còn có sủng vật của trò nữa, nhỏ như vậy đã biết hộ chủ, có linh tính, rất tốt! Trò đừng nghĩ nhiều, đây chỉ là ngoài ý muốn, ta cho trò nghỉ hai ngày, trò ở nhà nghỉ ngơi đi, tương lai còn làm Trạng Nguyên tính chúng ta, cuộc sống của trò sau này sẽ càng ngày càng tốt."

Trác Phong gật đầu cảm ơn, "Chủ nhiệm, hôm nay cảm ơn ngài, em không có việc gì, chỉ cần nghỉ một ngày điều chỉnh tâm tình là được, ngày kia em sẽ tới đi học."

Chủ Nhiệm Giáo Dục xác định hẳn thật sự không có chuyện, rốt cuộc yên tâm, trên mặt cũng lộ ra vài phần thương thức, "Tâm tính rất tốt, gặp loạn không kinh sợ, tương lai khẳng định có tiền đồ."

Tới bệnh viện, Chủ Nhiệm Giáo Dục an bài kiểm tra toàn thân. Bệnh viện không cho phép sủng vật đi vào, Tiểu Bạch hồ đành ngồi chờ ở bên ngoài, vừa lúc suy nghĩ chuyện tai nạn xe cộ lần này.

001 tận chức tận trách cho nàng khen thưởng.【Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng ký chủ ngọc bội phòng ngự x1, ký chủ có thể dùng bất cứ lúc nào, đồng thời khen thưởng 10 điểm nguyên lực, ký chủ đã đạt được 100 điểm nguyên lực, tùy thời có thể tu luyện ra đười ươi thứ hai.】

Tiểu Bạch hồ nghiêm túc hỏi:【Tai nạn xe cộ vừa xảy ra rốt cuộc là sự cố hay là người làm?】

【Đây là tình tiết nguyên tác không miêu tả, ta không có câu trả lời, ký chủ phải tự điều tra.】

Tiểu Bạch hồ nhíu nhíu mày, quỳ rạp trên mặt đất cẩn thận hồi tưởng tình huống khi đó. tài xế kia rõ ràng là hướng về phía Trác Phong, hơn nữa trong nguyên tác Trác Phong cũng vì say rượu lái xe tai nạn xe cộ mà mất đi hai chân, nàng đã thay đổi nhiều chuyện như vậy mà vẫn còn có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn? Nàng mới không tin đây là trùng hợp!

Một đời người, tỷ lệ gặp được tai nạn xe cộ là bao nhiêu? Sao có thể trùng hợp đều bị Trác Phong gặp được? Nàng càng nguyên ý tin tưởng là có người cố ý hại Trác Phong. Nhưng rõ ràng nàng theo dõi sát Trác Nhất Thần và Phó Tuyệt Tình, hai người kia vừa mới làm vào tình yêu cuồng nhiệt, cả ngày cãi nhau âm ỉ hận không thể dính ở bên nhau, còn tâm trí đâu mà nghĩ tới người khác? Chẳng lẽ còn có người nào muốn hại Trác Phong?

Bộ dáng kinh hãi của Trác phu nhân khi nhìn đến Trác Phong đột nhiên xuất hiện trong đầu Tiểu Bạch hồ, nàng lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt sắc bén như đao. Nhất định là bà ta! Chắc chắn bà ta biết Trác Phong là con riêng của Trác phụ, lại không cam lòng Trác Phong ưu tú hơn Trác Nhất Thần nhiều như vậy, cho nên sau khi biết Trác Nhất Thần không thể thi đại học liền tới hại Trác Phong, cắt đứt cơ hội Trác Phong nổi bật áp qua con trai mụ.

Tiểu Bạch hồ xoay vài vòng tại chỗ, nàng muốn đi tìm chứng cứ, nhưng Trác Phong vừa chịu kinh hách, khẳng định muốn cùng nàng về nhà an tĩnh bình phục tâm tình, nàng lúc này không thể rời đi. Hơn nữa, nàng không biết đi đâu tìm chứng cứ.

【Tên tài xế kia bị bà ta sai sử, hẳn khẳng định sẽ không nhận, làm sao để chứng minh đây?】

【Ký chủ, chỉ cần tài xế không xác nhận thì rất khó chứng minh điểm này. Mà tài xế say rượu lái xe rõ ràng chính là nghĩ kỹ đường lui, chỉ cần hẳn căn định mình không phải cố ý, vậy hẳn cũng chỉ là say rượu lái xe, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn. Nếu hẳn nói thật sẽ biến thành cố ý đồ mưu sát, cố ý thương tổn, tội danh quá lớn, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.】

Tiểu Bạch hồ bức bối cáo cáo thăm cò,【Chẳng lẽ chỉ có thể để nữ nhân kia ung dung ngoài vòng pháp luật? Kể cả khiến thị phải nằm viện giống Trác Nhất Thần, thị cũng có thể tiếp tục tìm người tới hại Trác Phong, loại sự tình này căn bản phòng không được, làm sao bây giờ?】

【Ký chủ nhớ lấy, người không thể tùy ý giết người, đã thương người cũng phải dưới tình huống đối phương động thủ trước mới được. Bằng không sẽ thành tội nhiều loạn trật tự, bị Thiên Đạo thế giới này bài xích, thất bại trong gang tấc.】

【Ta biết, ta là loại hồ ly tùy tiện động thủ sao?】

Nói như Trác Nhất Thần nằm viện không phải do nguoi làm ấy, 001 thông minh lựa chọn trầm mặc.

Tiểu Bạch hồ hừ hừ hai tiếng, quyết định muốn tìm hiểu rõ ràng pháp luật thế giới này, chỉ có hiểu rõ quy tắc, mới có thể lợi dụng quy tắc đi đối phó ác nhân. Bất quá không phải còn có internet sao? Mỗi mỗi ngày đều đi nhìn chăm chăm nữ nhân kia, nàng không tin thị không để lộ dấu vết, một khi phát hiện có cái gì không ổn, nàng liền chụp lại truyền tới trên mạng.

Tiểu Bạch hồ chài vuốt rõ ràng ý nghĩ, Trác Phong cùng Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng ra tới. Trác Phong bế Tiểu Bạch hồ lên, vuốt vuốt lưng nàng nói: "Có hai hạng xét nghiệm ngày mai mới có kết quả, bất quá bác sĩ nói hẳn là không thành vấn đề, không có việc gì, nguoi yên tâm."

Tiểu Bạch hồ kêu nhỏ hai tiếng, nàng đương nhiên biết không có việc gì!

Người của mình nhất định phải bảo hộ cho tốt, nàng chưa từng thất trách!

Chủ Nhiệm Giáo Dục đưa họ về nhà, dẫn dò Trác Phong phải chịu khó nghỉ ngơi, có yêu cầu gì có thể đề ra với trường. Trác Phong cảm ơn, sờ sờ đầu Tiểu Bạch hồ nói: "Kỳ thật chuyện tốt vẫn nhiều hơn chuyện xấu, người tốt cũng nhiều hơn người xấu, lần này là ngoài ý muốn, chúng ta đều không có việc gì thì tốt rồi, không cần thiết không vui, nguoi nói đúng không?"

Tiểu Bạch hồ lập tức lắc đầu như trống bỏi, làm Trác Phong ngốc ngốc, "Tiểu Bạch, nguoi cảm thấy chúng ta hẳn nên không vui sao?"

Tiểu Bạch hồ lắc đầu càng mạnh, nghĩ đến chính mình đã tích góp đủ điểm nguyên lực, nàng vội vàng nhảy xuống đất rồi chạy nhanh vào phòng ngủ. Không thể nói chuyện thật là ghen ghét nàng. Nàng muốn nói chuyện! Nàng nhất định phải nói chuyện!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Không hiểu Tiểu Bạch hồ bị làm sao, Trác Phong lo lắng sốt ruột theo vào trong phòng thì thấy nàng đoan đoan chính chính ngồi trên giường, hai mắt nhắm hờ, mặc danh có một loại cảm giác nàng thực xa xôi thực mờ mịt, bộ dáng này, một con hồ ly bình thường không có khả năng làm ra được. Hắn nhìn không được hỏi: "Tiểu Bạch, nguoi đang làm gì vậy?"

Tiểu Bạch hồ vô pháp giải thích, hé mắt nhìn hắn, nâng móng vuốt nhỏ chỉ ra ngoài cửa vậy vậy.

Trác Phong chần chờ nói: "Nguoi kêu ta đi ra ngoài, đừng quấy rầy nguoi?"

Tiểu Bạch hồ lập tức gạt đầu, móng vuốt huy nhanh hơn kêu hắn mau chóng đi ra ngoài. Trác Phong tuy vẫn không hiểu, nhưng cũng nhìn ra tới Tiểu Bạch hồ là có chuyện quan trọng phải làm, không muốn hắn ở đây nhìn. Hắn do dự một lát rồi vẫn nghe lời rời khỏi phòng ngủ, cũng đóng cửa lại cho nàng, một mình một người ngồi trên sofa phòng khách miên man suy nghĩ.

Tiểu Bạch hồ có linh tính như vậy, hẳn nói cái gì cũng có thể nghe hiểu, làm bạn hắn, chiếu cố hắn, cứu hắn, hiện tại còn một mình ngồi trong phòng ngủ một bộ tỉnh tọa mình tưởng, hẳn thật sự là không thể không nghĩ nhiều. Chẳng lẽ "Hồ tiên" trong truyền thuyết thật sự tồn tại sao? Tiểu Bạch chính là hồ tiên?

Trác Phong không thể nào tiếp thu suy luận này, trên đời này hết thảy đều có thể dùng khoa học tới giải thích, những thứ gọi là quỷ trong chuyện xưa đều là bởi vì không đủ hiểu biết mới sinh ra tâm lý sợ hãi, hồ tiên không thể có khả năng tồn tại được.

Nhưng mà, nếu Tiểu Bạch hồ chỉ một con động vật bình thường, vậy nàng có thể có chỉ số thông minh cao đến thế sao? Hơn nữa, Tiểu Bạch hồ vẫn luôn không lớn lên, cả thú y cũng không hiểu vì sao, đây rõ ràng là vi phạm lẽ thường. Tập tính của Tiểu Bạch hồ cũng hoàn toàn không giống như lời thú y nói, nàng có thể ăn mọi thứ, còn đặc biệt thích những món nhiều dầu nhiều muối, quả thực quá giống nguoi.

Tóm lại, hắn càng nghĩ càng cảm thấy Tiểu Bạch hồ không bình thường, từ đủ loại hành vi trong quá khứ, trừ bỏ ngoại hình, nàng hoàn toàn không khác gì nhân loại! Trác Phong đầu óc rối như tơ vò, nhưng thật ra cũng nhờ chuyện này mà quên sạch nỗi sợ hãi sau tai nạn. Hắn hiện tại chỉ muốn biết Tiểu Bạch hồ đang làm cái gì trong phòng, vừa mới ra tai nạn xe cộ, Tiểu Bạch hồ lại đột nhiên hành động kỳ lạ, hẳn âu lo vô cùng. Hắn rất muốn đi tiệm net tra tra chút tư liệu về hồ tiên, nhưng lúc này lại không dám đi, không thể để Tiểu Bạch hồ ở nhà một mình được.

Rối rắm tới rối rắm đi, hai giờ đồng hồ nhanh chóng trôi qua. Trác Phong nhìn chăm chăm cửa phòng ngủ không nhúc nhích, thời khắc lưu ý động tĩnh bên trong, cũng không dám đi tới gần sợ quấy rầy Tiểu Bạch hồ, sợ chính mình lỡ mắng làm hỏng chuyện, tuy rằng hắn không biết rốt cuộc có chuyện gì đang diễn ra.

Trong phòng ngủ, Tiểu Bạch hồ không ngừng vận chuyển linh lực, chậm rãi hấp thu linh lực mới đạt được, dung nhập vào yêu đan. Nàng vốn sắp tu luyện ra cái đuôi thứ hai, chỉ bị ngăn ở điểm tiến giai không thể tăng lên được, hiện giờ có 100 điểm nguyên lực hóa thành linh lực, nàng phảng phất trực tiếp ngấm mình trong linh dịch, không hề trở ngại mà phá tan gông cùm xiềng xích, trực tiếp mọc ra cái đuôi thứ hai!

Mà hai giờ này nàng đều dùng để củng cố cảnh giới, ổn định tu vi. Nếu bên cạnh có người theo dõi, là có thể nhìn ra nàng hơi lớn lên một chút, hai cái đuôi tuyết trắng sau lưng nhẹ nhàng lay động, toàn thân tản ra vàng sáng ngà nhàn nhạt, ẩn ẩn hình giọt nước nơi ẩn đường cũng long lánh quang mang, chính là một con hồ ly tiên khí ngời ngời.

Rốt cuộc, vàng sáng dần tan, Tiểu Bạch hồ cũng mở mắt, nàng quay đầu lại, hưng phấn mà ôm lấy hai cái đuôi lăn vài vòng, phát ra tiếng kêu vui sướng. Nàng có hai cái đuôi! Tu vi thăng cấp rồi! Nàng tương lai có hi vọng! 001 nói đều là thật sự!!!

Trác Phong nghe được thanh âm vội vàng chạy tới trước cửa, lo lắng hỏi: "Tiểu Bạch? Ngươi làm sao vậy? Ta có thể tiến vào chứ?"

Tiểu Bạch hồ lúc này mới phản ứng lại đây, giờ còn bày đặt kêu la cái gì a, nàng đã có thể nói mà?! Nghĩ đến đây nàng lập tức hưng phấn lên, thu hồi cái đuôi thứ hai, nhảy đến mở cửa ra, vui sướng nói với Trác Phong: "Thư sinh, ta có thể nói rồi! Về sau ngươi không cần phải đoán ta có ý tứ gì nữa!"

Trác Phong khiếp sợ nhìn nàng, thân thể cứng đờ, tay vươn ra hung hăng véo đuôi mình, kinh ngạc thảng thốt: "Ngươi vừa mới nói chuyện? Ngươi có thể nói? Không đúng, vì sao ngươi có thể nói?!"

Tiểu Bạch hồ cao hứng chạy thoăn thoắt khắp phòng, sung sướng nói: "Bởi vì ta là hồ ly tinh a, hiện tại tu vi tiến giai, đương nhiên có thể nói chuyện." Nàng dừng lại nhìn Trác Phong, đầu nhỏ nghiêng nghiêng nói, "Thư sinh, ngươi không cao hứng sao? Chẳng lẽ không thể tiếp thu ta là hồ ly tinh? Nhưng mà ta chính là hồ ly tinh a! Ngươi sẽ không thích ta nữa sao?"

"Không phải, không..... không phải không thích ngươi, cũng không có không cao hứng." Trác Phong theo bản năng mà giải thích, ngốc ngốc ngồi lên sofa vuốt mặt, lại hung hăng véo đuôi mình thêm lần nữa.

Trên đầu đau đớn làm mặt hắn vặn vẹo một chút, có thể xác định đây thật sự không phải nằm mơ! Hắn nhìn Tiểu Bạch hồ, vẫn chưa thể phục hồi tinh thần, "Ngươi, ngươi thật sự là hồ ly tinh? Hồ tiên? Là loại hồ tiên giúp người đoán mệnh tích góp công đức?"

Tiểu Bạch hồ ngẩn người, "Đoán mệnh còn có thể tích góp công đức? Kia không phải tiết lộ thiên cơ sao? Không bị sét đánh thì nên cảm tạ ông trời đi? Ai sẽ cho nàng công đức? Còn nữa nào có yêu thỉnh đám xưng tiên? Ngay cả lão tổ tông của ta trước khi phi thăng cũng không dám nói mình là hồ tiên a! Ta chính là chỉ hồ yêu, là tiểu yêu tinh."

Trác Phong đột nhiên có loại cảm giác tâm mệt, hắn khụ khụ hai tiếng, châm chọc nói: "Cái kia... Tiểu Bạch, "hồ ly tinh" và "tiểu yêu tinh" đều không phải từ ngữ gì tốt, là dùng để mắng chửi người cùng ve vãn đánh yêu, ngươi, ngươi có thể đừng nói mình như vậy không? Quái quái."

"Đó là nhân loại các ngươi định nghĩa vớ vẩn, bọn họ biết hồ ly tinh cái dạng gì sao, mới không phải những nữ nhân hư hỏng hủy nhân duyên người khác đâu!" Tiểu Bạch hồ cảm giận mà nói xong, lại sửa lời, "Ta đã sớm muốn nói với người nói, ta không phải "Tiểu Bạch", ta tên là "Viên Viên", "Tô Viên Viên"!"

Lúc này đến phiên Trác Phong ngây ngẩn cả người, "Viên Viên?" Hắn đánh giá hình thể Tiểu Bạch hồ, gật đầu nói, "Tên này đích xác rất thích hợp, là ta không tốt, trước có nhiều chỗ hoang, ta vì thuận miệng liền kêu các ngươi "Tiểu Bạch", "Tiểu Hắc", "Tiểu Hoàng" gì đó, không nghĩ tới..... Ách..... Cái khác..... Còn có sao?"

Tuy hắn chưa nói rõ ràng, nhưng Tiểu Bạch hồ lập tức hiểu hắn muốn nói gì, nàng nhảy lên lòng hắn, ngưỡng đầu nhỏ nói: "Không có nữa, ta chính là yêu tinh độc nhất vô nhị trên thế giới này, có phải rất bất ngờ? Rất kinh hi?"

Trác Phong thử thăm dò sờ sờ lông nàng, cảm giác nàng vẫn thân cận với mình như trước, bỗng nhiên yên lòng, ôm lấy nàng nói: "Đúng vậy, thực kinh hi, trách không được ngươi sẽ cứu ta, còn hiểu chuyện như vậy, nguyên lai ngươi là hồ yêu. Tiểu Bạch, không đúng, Viên Viên, cảm ơn ngươi đã cứu ta, nếu không coa ngươi, ta sớm đã chết."

Tiểu Bạch hồ trông mất chuyển động, cọ cọ bàn tay hắn, thân cận nói: "Bởi vì thời điểm ngươi uy chó hoang đối ta thực tốt nha, ngươi rất tốt với ta, cho nên ta cũng đối tốt với ngươi. Ngươi không phải đã nói chúng ta là thân nhân sao? Muốn vĩnh viễn ở bên nhau."

Trác Phong vừa mới vẫn luôn cho rằng Tiểu Bạch hồ tu luyện tiến giai sẽ muốn rời đi, rốt cuộc hồ yêu cùng tiểu hồ ly bình thường đương nhiên không giống nhau, không cần thiết lưu lại bên cạnh một phạm nhân như hắn. Không nghĩ tới Tiểu Bạch hồ cư nhiên nói như vậy, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, cao hứng nói: "Ngươi còn nguyện ý cùng ta sinh hoạt? Thật tốt quá!"

Hắn lúc này mới chân chính tĩnh tâm quan sát Tiểu Bạch hồ biến hóa, phát hiện nàng hơi lớn lên một chút, tuy rằng vẫn manh manh, thân hình chỉ bằng một con Phốc sóc khoảng 2 tháng tuổi, nhưng xác thật lớn hơn một chút, còn trở nên càng đẹp! Còn thanh âm của Tiểu Bạch hồ, mềm mềm, dễ nghe hơn bất cứ thanh âm nào hắn từng nghe qua, thật sự có thể làm mềm hóa lòng người, chỉ nghĩ đem hết thấy những thứ tốt đẹp nhất phùng đến trước mặt nàng!

Một tiểu hồ yêu độc nhất vô nhị nguyện ý vĩnh viễn ở bên hắn, còn có thể giao lưu, sống chung như thân nhân, thật sự quá ngoài ý muốn, quá kinh hi! Trác Phong đã tiếp nhận sự thực này, rốt cuộc kích động lên, vuốt vuốt lỗ tai Tiểu Bạch hồ, sờ sờ đuôi nàng, càng nhìn càng thích thích, quả thực yêu thích không nổi buông tay, "Quá khó tin! Ta nhất định là đời trước tích đức rất nhiều rất nhiều mới có thể gặp được ngươi, ngươi đáng yêu như vậy, thanh âm cũng rất hay, khẳng định là tiểu hồ yêu đáng yêu nhất trên đời này!"

Àn, đây là khen không sai, nhưng Tiểu Bạch hồ đột nhiên phản ứng lại, thanh âm nàng vì sao lại là cái dạng này?!! Các hồ yêu khác thanh âm không phải đều thực kiều mị sao??? Đến lượt nàng lại thành thành âm tiểu hài tử là thế quái nào? Ai muốn đáng yêu nhất trên đời? Ta chỉ muốn mị hoặc chúng sinh có được không?! Thật là tức chết mất thôi!!!

Nhưng ngẩng đầu nhìn đến Trác Phong cao hứng, hừ hừ, thôi vậy, hân thích như thế.....

Trác Phong lần lượt trải qua tam quan vỡ vụn, tiếp thu hiện thực, kích động hưng phấn, cuối cùng cảm giác chính mình được đến bảo bối trân quý nhất thiên hạ! Hân vốn thích Tiểu Bạch hồ, hiện tại biết đối phương là hồ yêu, có thể nói chuyện, trong lòng yêu thích cơ hồ muốn trào ra! Có lẽ mười tám năm trước hân thật sự quá gian khổ, gặp phải thật nhiều trắc trở, nhưng thời khắc này, hân thật sự cảm tạ ông trời đã an bài cho hân một cuộc sống như vậy, bằng không hân sẽ gặp không đến bảo bối của hân!

Một người một hồ yêu nói chuyện phiếm hai giờ liền, giống như mấy đời chưa được nói chuyện, đến khi cảm giác bụng hơi đói mới dừng lại chuẩn bị nấu cơm. Thời điểm mang Tiểu Bạch hồ ra cửa mua đồ ăn, Trác Phong cứ dằn dỗi mãi: "Nếu ngươi để mở người khác biết mình là hồ yêu, khẳng định sẽ bị bắt tới viện nghiên cứu, Viên Viên, ngươi ở bên ngoài nhất định không được nói chuyện, không thể biểu hiện quá khác biệt với hồ ly bình thường."

Tô Viên Viên gật gật đầu: "Yên tâm đi, ta đâu có ngốc!"

Yên tâm thế nào được? Trác Phong lại tiếp tục dằn dỗi: "Cùng người quen cũng không thể nói, cả Phương Lâm Lâm cũng không được, loại sự tình này người biết càng ít càng tốt."

Tô Viên Viên đương nhiên nói: "Ta cùng người khác nói làm gì? Ta chỉ nói chuyện cùng ngươi, thư sinh ngươi cứ yên tâm đi, ta mới không ngốc vậy đâu, ta tin tưởng ngươi mới nói cho ngươi, chúng ta không phải người một nhà sao? Người khác lại chẳng phải người nhà của ta."

Trác Phong biết Tô Viên Viên chỉ đối xử đặc biệt với một mình hân, còn tín nhiệm hân như vậy, tức khắc trong lòng nóng ấm, lại nhớ đến bộ dáng lai nhai như bà thím vừa rồi, không khỏi bật cười, lắc đầu ôm nàng lên, "Là ta quá khẩn trương, bất quá ngươi cái dạng này thật sự rất dễ làm người coi ngươi trở thành tiểu hài tử bảo hộ."

Tô Viên Viên không vui mà chụp hân một vuốt, "Ta mới không phải tiểu hài tử đâu, ta đã một trăm tuổi! Ta sẽ lớn lên thực mau!"

Trác Phong kinh ngạc xoay xoay ngó ngó nàng, nhìn thế nào cũng nhìn không ra nàng đã một trăm tuổi, bất quá nghe nàng lời nói vẫn là cảm thấy tính tình nàng hết như tiểu hài tử, cười nói: "Đúng đúng đúng, Viên Viên thực mau sẽ lớn lên, đến lúc đó sẽ biến thành tuyệt sắc mỹ nữ mi hoặc chúng sinh, mị lực vô biên."

Trải qua hai giờ nói chuyện phiếm, Trác Phong đã có chút hiểu biết Tô Viên Viên, biết nàng chí hướng suốt đời chính là tu luyện thành tiên, trừ cái đó ra còn muốn trưởng thành yêu tinh mị hoặc chúng sinh. Tuy hân tưởng tượng không ra cái hình ảnh kia, nhưng này không trở ngại hân nói nói làm Tô Viên Viên cao hứng.

Tô Viên Viên quả nhiên thật cao hứng, thoải mái nằm trong lòng ngực Trác Phong, lời nói tràn ngập hướng tới tương lai: "Ngươi chờ xem, chờ tương lai ta hóa thành hình người, khẳng định còn đẹp hơn đệ nhất đẹp nhất mỹ nhân trên đời, đẹp như lão tổ tông vậy!"

Trác Phong khê cười, "Nga? Lợi hại như vậy? Thế khi nào Viên Viên có thể hóa thành hình người?"

Tô Viên Viên tươi cười cứng còng, đột nhiên không biết nên trả lời thế nào. Nàng phải kiếm được một vạn điểm nguyên lực mới có thể hóa hình, tích góp vài thập niên cũng không đủ, Trác Phong khẳng định sẽ không thể nhìn thấy. Do dự một chút, nàng không có nói ra chân tướng, chỉ nói: "Cái này phải xem duyên phận, tu luyện nào có dễ dàng như vậy? Ta lần này vẫn là vì cứu ngươi tích góp công đức mới có thể đột phá tu vi, chuyện về sau liền tùy duyên đi."

"Ân, ngươi tâm tính tốt như vậy, về sau khẳng định có thể tu luyện thành tiên, không cần phải gấp gáp." Trác Phong vốn dĩ không có hiểu biết gì về lĩnh vực này, tự nhiên cũng sẽ không nóng lòng chuyện hồ ly hóa hình, ra đầu ngõ nhỏ liền không cùng nàng nói chuyện nữa, để tránh bị người khác phát hiện dị thường.

Thường ngày cơm trưa cùng cơm chiều họ đều ăn ở sùng vật cửa hàng, chỉ có bữa sáng tự mình mua. Nhưng chỉ mua vài lần, Trác Phong phát hiện Tô Viên Viên không thích ăn đồ ăn quầy quán nhỏ bên ngoài, liền dứt khoát mua vài dụng cụ làm bếp đơn giản, tự học làm. May mà tên tuổi học bá không phải giả, luyện tập không quá mười lần là đã có thể làm ra đồ ăn ngon, còn chiếu theo thực đơn học xong rất nhiều món ăn phức tạp, chỉ vì làm Tô Viên Viên ăn đến vui vẻ.

Hôm nay là ngày nghỉ, tuy rằng hân xui xẻo thiếu chút nữa ra tai nạn xe cộ, nhưng lại ngoài ý muốn được đến thế gian chí bảo. Chuyện này đủ để rửa sạch hết thảy đen đui, cho nên hân tính làm bữa tiệc lớn hào hào chúc mừng một phen.

Mở tủ lạnh chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng hân làm cá sốt chua ngọt, thịt thăn chiên xù, đùi gà chiên sốt tương, thịt viên kho tàu, cộng thêm canh nấm. Trong tất cả các món chỉ có nấm canh là thanh đạm, còn lại đều là "khẩu vị nặng" mà Tô Viên Viên thích. Vốn dĩ hân còn muốn làm thêm mấy món nữa, nhưng Tô Viên Viên cảm thấy ăn không hết quá lãng phí, hơn nữa làm nhiều đồ ăn cũng thực vất vả, nói thế nào cũng không cho hân làm tiếp.

Dù chỉ là bốn đồ ăn một canh, nhưng đối với một người một hồ ly cũng là một bữa ăn thực phong phú. Trác Phong theo thường lệ chọn cà rốt qua chén Tô Viên Viên, cũng chọn ớt xanh đến chén mình, mà rau thơm làm gia vị đương nhiên ném hết đi. Tuy rằng bọn họ không thích ăn mấy thứ này, nhưng rất nhiều đồ ăn nếu không có đám gia vị đó thì thật sự không thể ăn, may mà bọn họ đã dưỡng thành thói quen, chọn tới chọn lui cũng không cảm thấy phiền toái.

Trác Phong tay nghề thực tốt, mỗi đạo đồ ăn đều trọn vẹn sắc hương vị, Tô Viên Viên ăn ngon lành, vừa ăn vừa khích lệ: "Ta đã sớm muốn rồi, thư sinh không hồ là thư sinh, học cái gì cũng lợi hại, ngươi làm đồ ăn cũng quá ngon!"

Trác Phong giờ mới phản ứng lại, nàng hình như vẫn luôn đều kêu mình là "Thư sinh", có chút buồn cười hỏi: "Ngươi kêu ta "thư sinh" làm gì a? Từ khi

mới gặp người đã biết tên ta rồi còn gì."

Tô Viên Viên cũng không ngần đầu lên nói: "Bởi vì người học tập giỏi a, cả lúc ở nhà người cũng hay đọc sách, bọn họ còn nói người là Trạng Nguyên tương lai, vậy thì đương nhiên người là thư sinh nha!"

Trác Phong cảm thấy nàng là xem thoải bản quá nhiều, dở khóc dở cười nói: "Thư sinh cùng hồ ly tinh tuy thường xuyên được xứng ở bên nhau, nhưng cơ hồ đều là bị kịch a, người kêu ta như vậy không sợ ta vong ân phụ nghĩa?"

Tô Viên Viên trừng mắt, "Ta ánh mắt kém thế sao? Ta mới không phải đám hồ ly ngốc nghếch đó đâu!"

Tự tin quá, hẳn không biết nên nói gì hơn. Trác Phong nhẹ xoa đầu nàng, cười, "Người là thông minh nhất, ta cũng không phải những thư sinh ngu ngốc đó, nhất định sẽ đối tốt với người."

Một người một hồ ly hạnh phúc hưởng thụ mỹ thực, ăn xong Tô Viên Viên mỹ mãn nằm bò trên sô pha, cảm thấy một buổi trưa vui sướng hẳn là đủ để giúp Trác Phong lý trí đối mặt những chuyện rắc rối kia, chờ Trác Phong rửa chén xong, nàng trực tiếp ném ra một trái bom, "Thư sinh, ngày mai tới cục cảnh sát người đừng tiếp thu điều giải, tài xế kia cố ý đâm người."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Trác Phong không đếm được trong ngày hôm nay hẳn đã khiếp sợ bao nhiêu lần, nhú chặt mày khó hiểu, "Tài xế kia cố ý đâm ta? Vì cái gì?" Hắn cẩn thận hồi tưởng, nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ được mình từng kết thù với ai, "Không phải là Trác Nhất Thần sai sử chứ? Nếu thật thế thì hẳn ta quá điên cuồng rồi!"

Tô Viên Viên đồng tình mà nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Àn sau chuyện này có một bí mật, đề cập đến thân thể của người, tức là sau khi người lớn lên, chỉ cần tỏ ra ưu tú sẽ dẫn tới mầm tai họa, dù người có đặc tội kẻ khác hay không cũng không thay đổi được gì. Thư sinh, ta vẫn luôn do dự có nên nói cho người không, ta có thể bảo hộ người, có thể giúp người giáo huấn bọn họ, nhưng rồi ta lại nghĩ, nếu ta là người thì nhất định sẽ muốn biết chân tướng. Hơn nữa, với tính cách người, nhất định cũng không muốn cả đời sống dưới sự bảo hộ của ta, cho nên hiện tại ta quyết định nói rõ cho người."

Vẫn là bộ dáng đáng yêu, vẫn là thanh âm trong trẻo mềm mại, nhưng Trác Phong lại cười không nổi. Thân thể, đối một cô nhi mà nói, điều này rất quan trọng, là sự kiện muốn tìm hiểu rõ ràng nhất, nhưng hôm nay nghe xong lời Tô Viên Viên nói, Trác Phong lại cảm thấy thân thể hắn chỉ sợ sẽ không bình thường, có khả năng liên quan đến mấy chuyện tối tăm dơ bẩn. Điều đầu tiên hắn có thể nghĩ đến chính là, "Ta là tư sinh từ sao?"

Tô Viên Viên sững sốt, vội vàng trả lời: "Không phải."

Trác Phong nhẹ nhàng thở ra, ôm nàng vào ngực, nói: "Vậy người nói đi, ta muốn biết chân tướng. Viên Viên, ta biết người rất lợi hại, vẫn luôn bảo hộ ta, cũng biết mình mới mười tám tuổi, năng lực rất hữu hạn, nhưng là ta xác thật không muốn mãi mãi bị người bảo hộ, sinh hoạt như vậy căn bản không có ý nghĩa gì. Ta thực cảm tạ người nguyện ý làm bạn bên ta, nhưng ta cũng hy vọng mình mau chóng trưởng thành, trưởng thành đến..... một ngày ta có đủ khả năng bảo hộ người. Ý tưởng này có vẻ thực kỷ lạ, nhưng ta thật sự hy vọng tương lai có thể cùng người sánh bước, là ngăn đỡ lẫn nhau cùng chung hoạn nạn, mà không phải bị người bảo hộ suốt cả đời này."

Tô Viên Viên cười cười, cọt cọt gương mặt hắn nói: "Ta biết, ta hiểu người nha! Cả đời chờ mong vào sự bảo hộ của người khác chính là kẻ nhu nhược, chỉ có tự mình trưởng thành lên mới là chính xác, người sẽ càng ngày càng lợi hại, người chính là học bá người người nhìn lên nha!"

Trác Phong bị nàng cổ vũ làm cho tức cười, tâm tình nhẹ nhàng một ít, xoa xoa lưng nàng nói: "Vậy người nói đi, yên tâm, tình huống thế nào ta đều có thể tiếp thu."

Tô Viên Viên nhìn nhìn vẻ mặt hắn, rồi mới chậm rãi nói: "Năm đó cha người ngoại tình, bỏ vợ bỏ con, mẹ người tìm tới cửa thì bị tiểu tam nhục nhã, tình thân hoảng hốt đi trên đường không chú ý nên bị xe tông qua đời. Lúc ấy người mới hai tuổi, gia đình mới của phụ thân người không muốn tiếp nhận người, bởi vậy người bị đưa đến cô nhi viện. Khi đó người vẫn ở dưới huyện thành, sau đó công ty của cha người phát triển tốt, chuyển tới tỉnh lỵ, mà cô nhi viện huyện thành vài năm trước đã xảy ra hỏa hoạn, một bộ phận cô nhi bị đưa tới cô nhi viện hiện tại, người chính là một trong số đó. Bọn họ đại khái cho rằng người đã bị thiêu chết, đến gần đây à tiểu kia tam nhìn thấy người mới phát hiện người còn sống, còn ưu tú hơn con trai bà ta, cho nên ta đoán thị vệ ghen ghét mà tìm người hạ thủ. Suy đoán này là có căn cứ xác thực, người nhất định phải tin tưởng ta."

Nàng tạm dừng một chút, nhìn Trác Phong nói: "Cha của người cũng chính là cha của Trác Nhất Thần."

Trác Phong mím chặt môi, sắc mặt lạnh lẽo. Khó trách ngày đó Trác phu nhân nhìn đến hắn sẽ kinh ngạc như vậy, còn hỏi hắn vì sao lại là họ Trác, chắc chắn vì bộ dạng hắn tương đối giống mẹ hoặc giống cha, cho nên mới bị người dễ dàng nhận ra. Hắn không thể hiểu nổi vì sao lại có người sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đi hại người khác, hắn thậm chí chưa từng chủ động tới gần bọn họ. Nhưng trên đời này có người như vậy, hẳn không trừu chọc vào không có nghĩa là có thể bảo trì khoảng cách an toàn. Huống chi, mẹ hắn còn chết trong tuyệt vọng như thế.

Trác Phong ngửa đầu dựa vào sô pha, nhắm mắt lại. Hắn cùng Trác gia đã có thù mới lại có hận cũ, trước kia đối với hành vi náo loạn của Trác Nhất Thần hắn chỉ nghĩ tránh xa, đợi thi đại học xong ai đi đường nấy, tự nhiên sẽ không còn giao thoa, không cần thiết hao phí tinh lực. Nhưng hiện tại, tiền đi một Trác Nhất Thần lại tới một Trác phu nhân, rõ ràng hắn bị mấy kẻ đó coi là quả hồng mềm ai cũng có thể niết. Nếu đã không thể tránh né, chỉ bằng nhìn xem ai có thể cười đến cuối cùng!

Tô Viên Viên cho rằng Trác Phong sẽ thống khổ, sẽ khổ sở, sẽ không tiếp thu được, còn tính toán an ủi hắn, lại không nghĩ rằng hắn sẽ bình tĩnh như vậy, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Người không giết mình? Sao người bình tĩnh như không thể?"

Trác Phong cười một chút, xoa bóp tai nàng nói: "Nếu buổi sáng người nói cho ta, ta khẳng định sẽ giết mình, sẽ miên man suy nghĩ rất nhiều. Nhưng đã trải qua chuyện người mở miệng nói chuyện, ta cảm thấy không còn điều gì có thể làm ta giết mình kích động nữa. Mẹ đã không còn, gia đình mới của người cha kia chẳng những không nhận ta còn năm lần bảy lượt tính kế ta, hiện tại bọn họ chính là địch nhân, ta chỉ cần biết mình có thể làm được cái gì là đủ rồi."

Hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tô Viên Viên nói: "Lúc trước video quay nữ viện trưởng kia đột nhiên phát đến trên mạng, còn có phần video gửi cho đội trưởng mà Tiểu Chu vẫn luôn không thừa nhận mình làm, những chuyện đó đều do người làm phải không?"

Tô Viên Viên lập tức kiêu ngạo gật gật đầu, "Đúng vậy, chính là ta! Rất lợi hại đúng không?"

"Đương nhiên, Viên Viên thật lợi hại, thần không biết quỷ không hay trừng trị người xấu." Trác Phong cười rộ lên, trong ánh mắt ngập tràn âm áp. Tuy rằng rất phản cảm thân thể của mình, nhưng hắn còn có Tô Viên Viên làm bạn, một mình Tô Viên Viên đủ làm hắn quên hết mọi chuyện xấu xa. Hắn ôm Tô Viên Viên, nói, "Từ nay về sau, có chuyện gì chúng ta phải cùng nhau giải quyết, hiện tại chúng ta cần thương lượng lời khai ngày mai."

Hắn xin nghỉ một ngày chính là vì ghi lời khai, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra xong hắn đặc biệt xin về nhà nghỉ ngơi, cũng may hắn về nhà trước, mới có thể biết được chân tướng sự tình, nếu hắn đã chấp nhận chuyện lần này là sự kiện ngoài ý muốn, về sau lại muốn truy cứu sẽ rắc rối hơn rất nhiều.

Trong khi thương lượng, Tô Viên Viên đưa ra ý tưởng muốn đi động, đi động có thể ghi âm, có thể ghi hình, có thể chụp ảnh, có thể lên mạng, còn có thể gọi điện thoại, quả thực quá tiện lợi. Lúc trước Trác Phong cảm thấy không cần dùng đi động, tính toán lên đại học lại mua, hiện tại nếu Tô Viên Viên nói muốn, hắn lại có đủ tiền gọi ngân hàng, tự nhiên là đáp ứng nàng.

Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, hắn mang theo Tô Viên Viên đi ra ngoài chọn đi động. Tô Viên Viên thích màu đỏ, màu sắc tươi đẹp như ấn ký giọt nước của nàng vậy, tràn ngập sinh mệnh lực nóng cháy. Trác Phong không chút do dự, trực tiếp dựa theo sở thích của nàng mua đi động màu đỏ, làm nhân viên cửa hàng kỳ quái nhìn hắn vài lần, còn trêu ghẹo hắn khẳng định là mua tặng bạn gái.

Trác Phong vô ngữ, bạn gái không có, nhưng tiểu yêu tinh thì có đấy.

Đi động tiêu phí một ngàn tám trăm nguyên, cấu hình không tồi, đủ để thỏa mãn các yêu cầu của Tô Viên Viên. Tô Viên Viên ôm điện thoại vào trong ngực như ôm pháp bảo quý giá, bộ dáng vui rạo rực làm Trác Phong nhìn không được hoài nghi yêu tinh đều thực nghèo, nếu không phải thì sao lại coi một cái đi động như bảo bối? Hắn lại mua một chiếc sim không đăng ký lắp vào đi động, nạp phí xong là có thể tùy tiện dùng.

Hai người bọn họ thương lượng một chút, quyết định không tiết lộ số điện thoại cho bất luận kẻ nào, như vậy dù Tô Viên Viên dùng đi động này truyền phát video hoặc tin tức gì cũng không có khả năng tra đến trên đầu Trác Phong, coi như đây là công cụ điều tra riêng của Tô Viên Viên.

Được thứ tốt, Tô Viên Viên gấp không chờ nổi mà muốn nhìn phản ứng của Trác phu nhân, lúc trước nàng muốn bồi Trác Phong, hơn nữa tự tin với bản lĩnh của mình, không vội đi tìm Trác phu nhân. Bất quá hiện tại Trác Phong đã ổn, còn mua đi động, nàng đương nhiên muốn đi theo dõi bà ta!

Trác Phong biết nếu mình cùng đi sẽ trở thành vương bận, nghĩ nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, người đi theo dõi Trác phu nhân, ta đi mua một bộ sách pháp luật. Mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, học pháp luật không thừa, cái này cứ giao cho ta đi."

Tô Viên Viên ánh mắt sáng lên, "Tốt quá tốt quá! Ta còn đang phát sầu với đám điều lệ buồn tẻ đó đây, người tới xem là tốt nhất. Bất quá cũng không cần học hết toàn bộ a, chúng ta cần luật gì liền xem luật đó là được, ta đi trước, yên tâm, nhất định ta sẽ tra được bí mật của ta!"

"Đi đi thôi, nhất định phải cẩn thận, trở về sớm một chút." Trác Phong mỉm cười, chờ nàng đi khuất liền bước nhanh tới hiệu sách tìm kiếm các loại sách pháp luật. Tìm được rồi, nhìn đám sách máy tính công nghệ bên cạnh lại chọn mấy quyển. Xã hội hiện đại nơi nơi đều là cameras, vạn nhất ngày nào đó Tô Viên Viên bị chụp đến cái gì dị thường thì làm sao bây giờ? Có lẽ hắn nên học chút tri thức phương diện hacker.

Tiểu hồ ly biến thành tiểu hồ yêu, hắn không biết sinh hoạt của mình sẽ thay đổi đến mức nào, hắn chỉ biết kế hoạch nhân sinh vốn đặt ra không thể thực hiện được, hắn phải trở nên cường đại hơn nữa mới có đủ thực lực bảo hộ Tô Viên Viên.

Mang theo một chồng sách thật dày về đến nhà, Trác Phong liền bắt đầu khuấy đèn đêm đọc. Cả sách pháp luật và sách máy tính đều thực buồn tẻ, nhưng chỉ cần là tri thức hữu dụng, Trác Phong liền không cảm thấy phiền toái, ngược lại hắn cực kỳ nghiêm túc nghiên cứu từng câu từng chữ, nhanh chóng ghi tạc tri thức vào đầu, hóa thành mình dùng.

Thời gian trôi qua từng phút, khi hắn xem xong bộ phận pháp luật tương quan sự kiện lần này, Tô Viên Viên đã trở lại, tiểu gia hỏa có vẻ không vui, hiển nhiên là không thu hoạch được gì. Trác Phong cười đứng dậy bế nàng lên an ủi: "Đừng có gấp, hôm nay vừa mới xảy ra chuyện, bà ta sẽ rất cẩn thận che giấu, bất quá chúng ta liên thủ, sớm muộn gì có thể vạch trần gương mặt thật của bà ta." Hắn nhìn đồng hồ, phát hiện đã hai giờ sáng liền tắt đèn bàn, rửa mặt rồi ôm Tô Viên Viên đi ngủ.

Nhưng chờ đến khi nằm vào trong chăn, thói quen vươn tay ôm Tô Viên Viên, hắn đột nhiên nghĩ đến, Tô Viên Viên là hồ yêu, về sau sẽ hóa hình, hơn

nữ rõ ràng là nàng sẽ hóa hình thành nữ nhân, vậy, vậy hán mấy ngày này chẳng phải là chiếm hết tiện nghi Tô Viên Viên???

Lúc này Tô Viên Viên mềm mại lên tiếng: "Mau ngủ nha, người không buồn ngủ?"

Trác Phong đồ bưng mặt, chân tay luống cuống: "Cái kia, Viên Viên người có cần phòng riêng không? Người, người nói người sẽ hóa hình thành người mà! Chúng, chúng ta lại ngủ cùng nhau thì không, không ổn lắm."

Tô Viên Viên mờ mắt nhìn hán, hồi lâu sau mới hiểu, tức khắc tròn trắng mắt, nhảy lên bụng hán dầm dẫm, "Người nghĩ lung tung cái gì nha, ta muốn hóa hình không chừng còn phải chờ vài trăm năm nữa đâu, người nhọc lòng chuyện xa xôi như vậy làm gì? Có phải biết ta là hồ yêu liền không muốn cùng ta ngủ?"

Trác Phong sắc nước miếng, khụ vài thanh mới bắt đầu nói: "Người thật sự nên học học ngôn ngữ nhân loại, cái gì mà có ngủ hay không? Thôi nghĩ ngơi đi, là ta suy nghĩ nhiều, người thanh âm non nớt như vậy, có biến thành người chắc cũng là em bé, được rồi, ngủ đi, ngoan."

Tô Viên Viên lại vùi mình vào lồng ngực ấm áp quen thuộc, cảm giác thực an tâm, tuy rằng thư sinh hư, dám nói nàng là em bé, bắt quả nàng đại hồ có đại lượng, không so đo.

Bầu không khí đêm nay vốn nên nặng nề áp lực vì tai nạn bất ngờ, lại bởi vì bọn họ gắn bó bên nhau mà nhẹ nhàng hơn nhiều, hai người chia sẻ ấm áp ngu ngon tới sáng.

Ngày hôm sau, một người một hồ ly tinh thần tràn đầy, ăn xong bữa sáng liền đi tới cục cảnh sát. Ở đó còn có một tên giả bộ say rượu lái xe đang chờ bọn họ đâu, nếu dám thu tiền hối người, đương nhiên phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị người ta vạch trần. Hán ta, cũng với kẻ ẩn nấp phía sau, đều chờ ngồi tù đi!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Đội trưởng đã quen Trác Phong từ trước, biết hán có chút quan hệ với thiên kim ngài thị trưởng, liền dẫn người tự mình cho hán làm ghi chép, còn quan tâm hỏi: "Bệnh viện đã gửi kết quả kiểm tra tới chưa? Mọi việc ổn chứ?"

Trác Phong lễ phép nói: "Không có việc gì, cảm ơn đội trưởng quan tâm."

Đội trưởng nhìn Tô Viên Viên trong lòng hán, cười nói: "Cậu dường con hồ ly này thật không phí công, còn nhỏ như vậy đã biết trung tâm hộ chủ! Đúng rồi, tôi đã xem theo dõi, tiểu hồ ly này cậu trượt xa như thế, lực đạo cũng quá lớn đi, tiểu gia hỏa không có việc gì chứ?"

Trác Phong rũ mắt: "Không có việc gì, có lẽ là tình huống khẩn cấp bộc phát tiềm lực, ít nhiều cũng nhờ nàng, nếu không tôi cũng chẳng biết còn có thể sống đến bây giờ hay không."

Đội trưởng lực lập tức bị di dời chú ý, nghiêm túc nói: "Sự kiện say rượu lái xe lần này xác thật rất nghiêm trọng, hàm lượng cồn trong cơ thể vị tài xế kia vượt quá chỉ tiêu rất nhiều, chúng tôi sẽ tịch thu và hủy bằng lái của hán ta, cũng đặt hạn chế trong vòng 5 năm không được thi bằng. Mặt khác, hán ta tạo thành sự cố nghiêm trọng, sẽ bị tạm giam ba tháng, phạt tiền hai ngàn nguyên và bồi thường cậu tiền an ủi tinh thần một vạn nguyên. Kim ngạch này là tôi giúp cậu tranh thủ, rốt cuộc cậu không có vết thương nặng, tội danh của hán ta cũng sẽ không quá nghiêm trọng. Nếu cậu không có ý kiến gì khác, chờ lát nữa lập biên bản xong thì đi ký hiệp ước điều giải đi."

Cảnh sát ngồi bên cạnh mở ra sổ ghi chép, chuẩn bị ghi lời khai, lại đột nhiên nghe được Trác Phong nói: "Đội trưởng, tôi không tiếp thu điều giải, tôi hoài nghi sự kiện này là cố ý mưu sát, say rượu lái xe chỉ là cái cớ thoát tội, mục đích chính là hòng giảm nhẹ hình phạt sau khi tôi xảy ra chuyện."

Đội trưởng cùng viên cảnh sát ghi chép đều lập bắp kinh hãi, hai người liếc nhau, đội trưởng khó hiểu hỏi: "Lúc ấy có theo dõi, hơn nữa cảnh sát đã tiến hành kiểm tra dấu vết trên hiện trường, không hề phát hiện dấu vết quái dị, tại sao cậu nghĩ đây là mưu sát?"

Trác Phong bình tĩnh nói: "Tôi sắp thi đại học, thường ngày sẽ không rời khỏi trường học vào khoảng thời gian đó. Nhưng ngày hôm qua có một cuộc điện thoại gọi tới trường báo tôi đến nhận đồ chuyển phát, nếu không lấy ngay sẽ bị lui về, tôi chỉ có thể xin nghỉ để tới bưu cục, kết quả đi không được bao xa liền thiếu chút nữa bị xe đụng vào."

Hán hơi nghiêng người về phía trước, nhìn đội trưởng nói: "Tôi có thể khẳng định, lúc đó chiếc xe kia đang gia tốc, tài xế căn bản không hề phanh xe, dấu vết phanh lại trên mặt đất chỉ xuất hiện sau khi tôi né tránh. Nói cách khác, lúc ấy tài xế ở trong trạng thái thanh tỉnh gia tốc đâm tới, sau khi lao tới vị trí của tôi mới lập tức dậm phanh, để tránh chính hán ta xảy ra chuyện. Nếu một người say rượu nhầm lẫn chân ga thành phanh, tôi không tin hán ta sẽ phanh ra và sửa sai nhanh như vậy. Hán chỉ bị vết thương nhẹ đúng không? Đó là bởi vì hán đã sớm tính toán khoảng cách kỹ càng để có thể bảo hộ chính mình, hơn nữa, tôi khẳng định hán ta đã lái xe lâu năm, chỉ có tay lái thâm niên mới có thể khống chế được chuẩn xác như vậy."

Đội trưởng nhăn mi, "Phân tích của cậu có thể coi như một loại khả năng, tài xế kia chạy xe vận tải hàng năm, chưa từng có tiền án, đây là vi phạm lần

đầu cho nên mức xử phạt cũng không phải là nghiêm trọng nhất. Nhưng vì sao hán ta muốn giết cậu? Sau vụ án lần trước, tôi đã tra tư liệu của cậu, ngoại trừ Trác Nhất Thần, cậu chưa từng kết oán với người khác."

"Đúng vậy, chính là Trác Nhất Thần. Tên đó hại tôi như thế nào, cảnh sát đều có ký lục, nhưng mà cả hai lần hán đều không phải chịu xử phạt, tôi tin nhà hán cũng xuất lực không ít đi. Hiện tại tôi còn sống yên ổn, sinh hoạt càng ngày càng thuận lợi, hán lại thanh danh hồng bét, còn bắt hạnh bị gãy xương bỏ lỡ cơ hội thi đại học. Có một lần Trác phu nhân gặp được tôi, khi đó biểu tình của bà ta vô cùng kỳ quái, tôi có lý do hoài nghi là Trác Nhất Thần hoặc người nhà của gã ghi hận mưu sát." Trác Phong mặt không đổi sắc kéo Trác Nhất Thần xuống nước, nguyên nhân chính hiện tại không thể nói ra, vậy tìm một cái cớ cần chết bọn họ, tóm lại không thể để họ dễ dàng thoát thân, đem chuyện mưu sát này định nghĩa thành chuyện ngoài ý muốn do tài xế say rượu lái xe.

Đội trưởng biểu tình có chút xấu hổ, vốn dĩ anh còn cảm thấy Trác Phong chuyện bé xé ra to, nhưng nghĩ đến trước hai lần không thể giúp Trác Phong chủ trì công đạo, anh không trực tiếp phủ định. Nghĩ nghĩ, phát giác chuyện này cũng không phải không thể xảy ra, lý do Trác Phong cấp ra có thể coi như động cơ giết người, dù sao đạo này ít án, cục cảnh sát không quá bận rộn, cứ phân ra vài người tra thử cũng được.

Đội trưởng gõ gõ cái bàn, đứng dậy nói: "Vậy được rồi, cậu miêu tả cụ thể quá trình tai nạn để tiểu Lưu ghi chép. Tôi sẽ phân phó người điều tra chuyện này, cậu yên tâm, nếu thực sự có dự mưu, nhất định có thể tìm ra chứng cứ."

Trác Phong âm thầm thở phào. Tối hôm qua xem xong sách pháp luật hán đã nghĩ kỹ nên nói như thế nào, cố ý nhắc tới Trác Nhất Thần không phải chịu xử phạt chính là vì gọi lên tâm đồng tình của đội trưởng. May mà hết thầy đều thực thuận lợi, sự kiện này đã được đưa vào điều tra theo quy cách án dự mưu giết người, chỉ cần tìm được một chút manh mối, bọn họ sẽ nỗ lực đào sâu hơn nữa.

Cùng cảnh sát ký lục xong khẩu cung, Trác Phong mang theo Tô Viên Viên đi cửa hàng súng vật. Phương Lâm Lâm đã thu được tin tức, vừa thấy mặt liền đi lên đoạt lấy Tô Viên Viên lo lắng nói: "Nghe nói là Tiểu Bạch cứu em? Nàng không có việc gì chứ? Lực lượng lớn như vậy đâm đến ngũ tạng lục phủ đều bị đâm lệch vị trí đi? Em mang nàng đi thú y kiểm tra chưa?"

Tô Viên Viên cảm giác được Phương Lâm Lâm thật sự lo lắng, nâng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ lòng bàn tay ý bảo cô cứ yên tâm. Trác Phong vốn nghĩ mang Tô Viên Viên đi làm kiểm tra, nhưng sau lại biết Tô Viên Viên là hồ yêu, hơn nữa tu vi còn tăng lên liền không lo lắng nữa, hán nhìn Phương Lâm Lâm nói: "Viên Viên không có việc gì, hán là nhờ may mắn, bọn em đều không bị thương. Đúng rồi, Viên Viên tên mới, em cảm thấy cái tên này thích hợp hơn Tiểu Bạch, nàng cũng thực thích."

"Viên Viên? Ân, xác thật rất thích hợp, không có việc gì thì tốt." Phương Lâm Lâm buông tâm đánh giá Trác Phong vài lần, ngồi xuống ghế nói, "Cả hai đều không có việc gì sao có thể là may mắn a? Căn bản là là kỳ tích! Giống như trong bản tin nói có người chạy tới đỡ được đứa nhỏ nhà mình rơi từ trên lầu xuống, khoảng cách xa như vậy, thấy đứa nhỏ rớt xuống lao tới đỡ, xong chuyện thử nghiệm thế nào cũng không chạy được nhanh như vậy, cái này kêu kỳ tích, không chừng quá mấy ngày nữa hai đứa cũng được lên bản tin đấy, hai đứa lộn xộn nổi danh rồi."

Trác Phong nhàn nhạt nói: "Lão bản, chị đừng nói giỡn, ai nguyện ý dùng loại sự tình này nổi danh?"

Phương Lâm Lâm có chút ngạc nhiên hỏi: "Em nói xem tại sao đạo này xui xẻo thế? Chuyện lần trước vừa rồi tan đi, nhiệt độ trên mạng mới lui xuống, hiện tại lại xảy ra chuyện. Nếu không phải chị biết em là người như thế nào, xác định vững chắc hoài nghi đây là đang lảng xê. Vừa mới tới cục cảnh sát đúng không? Thế nào? Em được bồi thường bao nhiêu tiền?"

Trác Phong nhú mi, lắc đầu nói: "Em không tiếp thu điều giải, bởi em hoài nghi chuyện này là do Trác gia sai sử. Tuy không có chứng cứ thực chất, nhưng em cảm thấy chuyện này chắc chắn ít nhất 80%."

"Trác gia?" Phương Lâm Lâm kinh hãi mở to mắt, loại sự tình này có thể lớn có thể nhỏ, nếu hoài nghi sai thì chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu thực sự có chuyện thì thật là đáng sợ. Trác gia là thương gia số một số hai trong tỉnh, địa vị không thấp, họ thật sự có thể làm ra loại sự tình này?

Phương Lâm Lâm nhớ tới hành vi của Trác Nhất Thần, người Trác gia đúng là đầu óc không rõ ràng lắm, cô vội vàng hỏi: "Vậy cảnh sát nói thế nào? Họ đồng ý điều tra sao?"

Trác Phong gật gù đầu, "Án này là đội trưởng tiếp nhận, anh ấy đáp ứng giúp em điều tra. Cuộc điện thoại hôm qua em nhận được, vị trí chiếc xe vận tải kia đổ trước khi xảy ra chuyện, còn có tình huống thân nhân trong nhà tài xế linh tinh, chắc chắn có thể tra được dấu vết. Em còn có một chuyện muốn nhờ chị giúp đỡ, là về thân thể của em"

Phương Lâm Lâm sùng sốt, "Em muốn tra thân thể của mình? Không thành vấn đề, bất quá em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cái này rất khó tra được, nói không chừng căn bản không có tin tức."

"Lão bản, em có manh mối. Em từng gặp qua Trác phu nhân, khi bà ta nhìn thấy em thì tỏ ra vô cùng kỳ quái, còn đột nhiên hỏi em thân là cô nhi vì sao lại có họ Trác. Hiện tại hoài nghi Trác gia liên nhớ tới chuyện này, cho nên em muốn nhờ chị hỗ trợ tra tìm tư liệu trong cô nhi viện. Không phải cô nhi viện hiện tại, mà là cô nhi viện ở huyện thành từng bị hỏa hoạn vài năm trước, đều là tư liệu cũ qua cả chục năm rồi, nếu em tự đi điều tra, chỉ sợ không thể tìm được cái gì."

"A? Ý em là... em có thể là con trai nhà họ?" Tin tức này quá bất ngờ, Phương Lâm Lâm nhìn không được đứng dậy đi vòng quanh, nói, "Em yên tâm, nếu có tư liệu lưu trữ, chị nhất định có thể tra ra. Chị đi gọi điện cho thư ký của ba, chuyện này dễ làm. Trác Phong, nếu điều em đoán là thật sự, vậy mối quan hệ này cũng quá phức tạp!"

Phương Lâm Lâm đưa trả Tô Viên Viên cho Trác Phong, cầm di động đến phòng nghỉ gọi điện thoại. Có một vài loại tư liệu, người thường đi tìm thì sẽ gặp phải rất nhiều cản trở, đa phần sẽ bị thông báo là tư liệu đã mất. Nhưng nếu là tư liệu mà thư ký thị trường muốn thì không ai dám dấn đây, không

những có thể tìm được, mà còn sẽ có kết quả rất nhanh.

Trác Phong xoa đầu Tô Viên Viên, thấp giọng nói: "Lần này lại thiếu lão bản một ân tình."

"Ân, cô ấy quan tâm chúng ta như vậy, chúng ta cũng phải đối xử tốt với cô ấy, cô ấy là bằng hữu của chúng ta." Tô Viên Viên thực thích tính tình Phụng Lâm Lâm, về sau nếu có cơ hội, nàng cũng hy vọng có thể giúp đỡ Phụng Lâm Lâm.

Tai nạn xe cộ có cảnh sát điều tra, thân thể có Phụng Lâm Lâm hỗ trợ, nhưng Trác Phong cùng Tô Viên Viên cũng không có khả năng ngồi yên chờ đợi. Họ về nhà thương lượng một chút, quyết định dùng kế ly gián. Nếu muốn bắt được chứng cứ, nhất định phải nghĩ cách để mấy người kia tiếp xúc, ở thời kỳ mẫn cảm này, nháo phen chính là con đường tốt nhất buộc bọn họ liên lạc!

Trác Phong tra được thân phận cùng địa chỉ gia đình của tài xế, sau đó bịa đặt một tin nhắn làm tiền, để Tô Viên Viên thừa lúc không người chú ý dùng di động của vợ tài xế gửi cho Trác phu nhân. Đại ý chính là chồng cô ta bị bắt vào nhà giam chịu khổ, xe vận tải bị huỷ hoại, chồng cô ta có nguy cơ thất nghiệp vài năm, yêu cầu Trác phu nhân trả thêm hai mươi vạn, nếu không cô ta sẽ khai ra sự tình.

Thấy Trác Phong lông tóc vô thương, Trác phu nhân còn đang vô cùng tức giận, căn bản không tính toán lại để ý tới tài xế, tài xế vì giảm án chắc chắn không có khả năng khai thị ra, vì như thế đồng nghĩa với thừa nhận đây là cố ý mưu sát. Do đó thị hoàn toàn không lo lắng, thậm chí đã bắt đầu lên kế hoạch tiếp tục động thủ. Nhưng thị vạn vạn không ngờ tới vợ của tên tài xế kia lại dám uy hiếp mình! Tài xế làm hỏng chuyện, thị không thèm truy cứu thì thôi, bọn họ còn dám kêu thị cấp thêm hai mươi vạn, ăn gan hùm mật báo sao!?

Trác phu nhân xóa luôn tin nhắn định làm lơ, nhưng không ngờ đối phương dám gọi điện tới!

Tô Viên Viên dùng thiết bị biến âm, nói vào di động: "Trác phu nhân, hai mươi vạn đối với bà chỉ như hạt bụi, bà sẽ không từ chối chứ? Chồng tôi vì chuyện của bà mà bị phạt 5 năm không thể lái xe, nếu bà không chịu bồi thường, tôi cũng không dám bảo đảm anh ấy ở trong đó có lỡ miệng nói ra lời gì không nên....."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Trác phu nhân áp chế lửa giận, lạnh lùng nói: "Cô là ai? Tôi không hiểu cô đang nói cái gì."

Tô Viên Viên cười mỉa, kiêu ngạo uy hiếp thị: "Trác phu nhân, bà nghĩ tôi không có điểm lợi thế nào sao? Trác Phong là con trai của Trác tiên sinh phải không? Bà sai sử chồng tôi lái xe đâm cậu ta chẳng lẽ không phải vì nhờ cô tận gốc?"

Trác phu nhân giật nảy người, bật thốt: "Sao cô biết?"

"Tôi không chỉ biết biết Trác Phong là con trai Trác tiên sinh, tôi còn biết bà là cái thứ tiểu tam không biết xấu hổ phá hủy gia đình người khác. Bà không thừa nhận vì cảm thấy chúng tôi không có chứng cứ đúng không? Ha, nhưng nếu chồng tôi làm chứng chỉ ra bà, sau đó công khai tăng quan hệ này, bà nghĩ mình có thể tẩy sạch hiềm nghi sao?"

"Cô!"

Không chờ Trác phu nhân nói thêm cái gì, Tô Viên Viên chỉ nói "Tôi cho bà thời gian một ngày" rồi cúp điện thoại.

Tô Viên Viên ngồi trong bóng tối nhìn Trác phu nhân nổi trận lôi đình quăng nát không ít đồ vật, nhin không được cười, đem bản ghi âm cuộc nói chuyện vừa nãy gửi cho Trác phụ. Nàng tin tưởng không cần chứng cứ gì khác, Trác phụ có thể nhận định chuyện này là Trác phu nhân làm!

Quả nhiên, nửa giờ sau Trác phụ lao về nhà, vừa thấy mặt Trác phu nhân liền chất vấn: "Bà phái người đi giết Trác Phong? Bà muốn giết con trai tôi?"

Tô Viên Viên đã sớm mở chức năng ghi hình trên di động, tìm vị trí nhắm ngay mặt bọn họ, rõ ràng ký lục dung mạo và biểu tình, sau đó vô cùng cao hứng chờ xem diễn.

Trác phu nhân đương nhiên thề thốt phủ nhận, cười lạnh nói: "Ông phát điên cái gì? Ông nghĩ Trác Phong là con trai ông? Ông đang nằm mơ à? Tôi sao có thể giết người?"

Trác phụ mở ghi âm, cuộc đối thoại vừa nãy lập tức vang lên. Trác phu nhân lúc này mới luống cuống lao lên muốn đoạt lấy di động, lại bị Trác phụ phiến một bạt tai, té lăn trên đất!

Trác phụ tức giận tận trời: "Nếu đã biết Trác Phong là con tôi, tại sao bà không nói? Nhất Thần năm lần bảy lượt hãm hại thằng bé, bà muốn hai đứa nó huynh đệ tương tàn?! Tôi thật không ngờ bà có thể tàn nhẫn độc ác đến thế! Tìm người lái xe đâm thằng bé? Nhờ cô tận gốc? Sao bà dám? Lúc trước tôi nghe lời bà tránh né không gặp Hứa Mai, kết quả bà nói năng vớ vẩn hại cô ấy bị tai nạn xe cộ, bà chết sống không chịu nhận con trai tôi, tôi cũng

chiều theo ý bà đưa nó đến cô nhi viện, bà còn muốn thế nào? Thằng bé có thể làm gì bà? Chẳng lẽ từ ban đầu bà liền không muốn bỏ qua cho mẹ con họ? Đừng quên, chính bà... chính bà mới kẻ thứ ba!"

Trác phu nhân bặm mặt, điên cuồng bổ nhào vào người Trác phụ: "Tôi là vợ ông, là người ông cưới hồi đảng hoàng, ông cư nhiên mắng tôi là kẻ thứ ba? Một câu "con trai" hai câu "con trai, tôi chưa sinh con trai cho ông? Ông còn nhớ thương bà thím già kia còn nhớ thương thằng con trai của ả ta phải không? Lúc trước cô nhi viện cháy tôi đã cảm thấy đây là ý trời, con của tôi không cần anh trai! Trác gia cũng không cần thêm đứa con trai nào nữa! Ai biết tên tiểu tử thối kia mạng lớn không chết lại còn đổi tên chạy tới đây, nó chết là xứng đáng, nếu nó không xuất hiện, ai thèm nhớ nó? Hiện tại ông có ý gì? Muốn nhận nó về? Muốn phân tài sản cho nó? Tôi nói cho ông biết, đừng mơ! Trác gia hết thảy đều là của Nhất Thần!"

Trác phụ ném văng thị ra, giận không thể át, "Nếu không phải bà thuê người giết thằng bé, tôi sẽ nhớ tới nó sao? Hiện tại vợ tên tài xế kia gửi loại ghi âm này cho tôi là muốn làm gì? Bà tự suy nghĩ cho kỹ đi! Nếu không đưa tiền cho hắn ta, nếu thật sự bị chỉ ra, kẻ cả không có chứng cứ, thanh danh của chúng ta cũng toàn toàn bị hủy hoại, bà có nghĩ tới công ty sẽ biến thành cái dạng gì sao? Đồ ngu xuẩn!"

Trác phu nhân phục hồi tinh thần lại, hoảng loạn nói: "Kia... kia làm sao bây giờ? Có... có phải cho... cho hắn tiền là được... đúng không?"

Trác phụ nói lòng cả vạt ngồi xuống sô pha, trầm giọng nói: "Cho, còn không phải là hai mươi vạn sao? Kêu người khác đưa tới, cũng cảnh cáo bọn họ. Bà phải nhớ kỹ không được tiếp xúc với họ, mặc kệ nghe người ta nói cái gì đều không thể thừa nhận chuyện này, ít nhất không thể lưu lại loại ghi âm như thế này. Chờ trận bão này đi qua, về sau nếu họ lại đến làm phiền, tôi tự nhiên có thủ đoạn thu thập."

"Còn... còn ghi âm này thì sao? Liệu cô ta có giao cho cảnh sát không?"

"Cô ta đừng thiết bị biến âm, hơn nữa bà không có nói thẳng chính mình sai sử người đâm Trác Phong, cái này không thể dùng làm chứng cứ. Về sau bà phải chú ý cảnh giác, biết mình ngốc thì đừng tạo sóng gió, an an phận phận mà làm Trác phu nhân, đừng tìm thêm rắc rối cho tôi!"

Đầu tiên là con trai, sau lại tới lão bà, liên tiếp phải chạy vạy thu thập cục diện rồi rắc rối làm Trác phụ phiền không chịu nổi, nói xong liền đứng dậy đi luôn, không thêm liếc Trác phu nhân thêm một lần nào nữa.

Tô Viên Viên lưu video, phi thường vừa lòng, nằng nịu vui tươi hơn hờ chạy ra khu biệt thự, trả lại di động cho vợ tài xế. Cô ta đã tìm kiếm nửa buổi, cuối cùng cũng thấy di động trong khe đệm sô pha, lầm bầm: "Cái thứ cũ rích này, lúc thì gọi được lúc thì tự động tắt máy. Chờ nổi bật qua tao liền ném mày, tao cũng phải hưởng thụ hưởng thụ Iphone đời mới. Đáng tiếc không đựng vào tên nhóc kia, tiền thiếu một nửa, thật đen đủi!"

Tô Viên Viên lạnh lùng liếc cô ta, móng vuốt vung lên, đèn treo trên trần nhà tuột xích, suột qua trán cô ta rơi xuống đất vỡ tan tành! Cô ta hét lên một tiếng ngã ngồi trên sô pha, kinh hồn chưa định vỗ vỗ ngực. Còn chưa hồi phục tinh thần, sô pha đột nhiên sụp, cô ta bị kẹp bên trong liên tục thét chói tai, mãi mới bò dậy được trốn đến góc tường, nhìn phòng khách một mảnh hỗn loạn, nhìn không được nghĩ, chẳng lẽ là báo ứng?!

Tô Viên Viên nhìn mặt cô ta trắng bệch thân thể không ngừng run rẩy mới quay người rời đi. Sau khi cùng Trác Phong hội họp, nàng đưa video cho hắn xem. Trác Phong từ đầu tới đuôi đều mặt vô biểu tình, thật giống như người trong video không phải cha ruột của hắn vậy, cẩn thận xem xong, Trác Phong gửi video cho đội trưởng và Trác Nhất Thần, đồng thời cũng truyền lên diễn đàn bát quái lớn nhất.

Tô Viên Viên nhẹ giọng hỏi: "Người không sao chứ?"

Trác Phong thu hồi di động nhìn nàng cười, "Không có việc gì, vốn dĩ không hề có chờ mong, ông ta làm cái gì cũng không thể ảnh hưởng tới ta. Với ta mà nói, bọn họ chỉ là người xa lạ."

"Thế cũng tốt, như vậy là xong rồi? Không cần làm gì nữa?"

Kế hoạch là do Trác Phong thiết kế, chỉ cần vài hành động đã đạt được kết quả này làm Tô Viên Viên cũng phải thay đổi cái nhìn về hắn, không ngờ tới thư sinh cả ngày vùi đầu đọc sách mà khi bắt đầu tính kế âm người cũng lợi hại như vậy!

Trác Phong cười nói: "Tình tình Trác Nhất Thần giống mẹ cậu ta, xúc động dễ giận, sau khi biết chuyện nhất định sẽ làm gì đó, lấy thủ đoạn non nớt kia tuyệt đối sẽ phá hỏng kế hoạch của lão Trác. Người vừa vất vả cả ngày, nghỉ ngơi chút đi, ta đi chỗ lão bản hỏi xem đã tra được tư liệu gì chưa, chờ đội trưởng liên hệ ta, đại khái sẽ nhìn chăm chăm vào Trác gia và người nhà của tài xế."

"Ta không mệt, ta chạy qua xem Trác Nhất Thần sẽ làm thế nào. Nếu là đội trưởng bắt được Trác gia chuyển cho nhà tài xế hai mươi vạn, kể cả bọn họ không chịu thừa nhận đó là phí bịt miệng thì cũng sẽ tăng thêm hiềm nghi, chuyện sau đó sẽ dễ làm hơn nhiều." Tô Viên Viên cao hứng cười rộ lên, "Chúng ta liên thủ quá tốt, lúc trước ta một mình chạy tới chạy lui thật không tiện, căn bản không thể lôi bọn họ ra khỏi chỗ tối nhanh như vậy."

Trác Phong ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nàng, mỉm cười nói: "Về sau ta sẽ không để người một mình một mối nữa, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người. Đi thôi, cẩn thận một chút, an toàn là quan trọng nhất."

"Án!" Tô Viên Viên cười mị mắt, cọ cọ bàn tay hắn liền thoăn thoắt chạy đi.

Chờ nàng chạy khuất bóng, Trác Phong mới chậm rãi đi tới cửa hàng súng vật, bên này càng thuận lợi, có bí thư thị trường chỉ định, mới không tới nửa ngày tư liệu đã được gửi tới, ký lục rõ ràng cha mẹ của Trác Phong, chẳng qua lúc trước tên hắn không phải là Trác Phong, mà là Trác Hữu Lâm. Khi truyền chuyện cô nhi, tư liệu giao tiếp bị dính nước, chỉ có thể nhìn rõ một bộ phận, cho nên lúc ấy có gần một nửa số cô nhi bị sửa tên.

Trác Phong nhớ rõ chuyện này, hắn đã từng đi tìm người của cô nhi viện cũ muốn sửa đúng tên mình, nhưng có lẽ vì lúc ấy vừa mới tiếp thu một đám cô nhi, đang là thời điểm rối ren, cô nhi viện ngại phiền toái không sửa cho hắn, nói chỉ là cái tên mà thôi, gọi là gì mà chả được, từ đó hắn vẫn luôn dùng tên

Trác Phong.

Hắn xác thật là con của Trác phụ, nhưng sau khi mẹ hắn chết, Trác phụ cho cô nhi viện chút tiền liền coi như hắn là cô nhi đưa vào. Theo luật pháp, hiện tại hắn có thể cáo Trác phụ tội vứt bỏ.

Cảm tạ Phương Lâm Lâm, Trác Phong mang theo tư liệu đi cục cảnh sát. Đội trưởng còn đang ngạc nhiên vì thu được video vợ chồng Trác gia cãi nhau, liền thấy được chứng cứ Trác Phong cùng Trác phụ là cha con, anh không khỏi có chút đồng tình đứa nhỏ nỗ lực tiến tới này, nhin không được dặn dò nói: "Trác Phong, đột nhiên biết những chuyện này khẳng định trong lòng cậu không dễ chịu, nhưng trước mắt kỳ thi đại học mới là quan trọng nhất, cậu phải nhớ kỹ, chỉ có cái này mới hoàn toàn thuộc về chính cậu, là thứ có thể quyết định vận mệnh tương lai, đừng để những rắc rối này ảnh hưởng tâm tình."

Trác Phong nhìn anh, gật gật đầu, "Đội trưởng yên tâm, tôi biết nặng nhẹ."

"Vây là tốt rồi!" Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai hắn, nói, "Tôi cũng mới thu được một video, tuy là vì chụp lên không thể coi như chứng cứ, nhưng cũng đủ làm chúng tôi tin tưởng hai người kia có dự mưu phạm tội. Tôi sẽ tự mình dẫn người theo dõi, ai cũng đừng hòng thoát tội."

"Đội trưởng, cảm ơn anh."

Trong lúc Trác Phong cùng cục cảnh sát câu thông, Trác Nhất Thần rốt cuộc cũng tiếp nhận sự thật trong video. Hắn cũng nghĩ giống mẹ mình, Trác gia không cần thêm đứa con trai nào nữa, không chỉ vì tài sản, càng bởi vì Phó Tuyết Tinh. Lúc trước gã là đại thiếu gia, Phó Tuyết Tinh đã luôn miệng nói thích Trác Phong, là Trác Phong mình xác tỏ về không cần ả, ả mới quay đầu lại tìm gã. Hiện tại nếu Trác Phong trở về Trác gia, Trác Phong ưu tú đối lập với hắn cả ngày phải ngồi trên xe lăn đường thương, Phó Tuyết Tinh sẽ còn chấp nhận đi theo gã sao?

Trác Phong vẫn luôn đang ghét như vậy, lúc trước gặp Trác Phong gã phát giác Trác Phong có vài điểm giống ba ba, cố tình Phó Tuyết Tinh còn nói thích Trác Phong, gã quả thực chán ghét như nuốt nhâm ruồi bọ, bằng không gã cũng sẽ không nhằm vào Trác Phong. Hiện giờ biết Trác Phong là con trai lớn của ba ba, gã đối Trác Phong chán ghét chỉ có tăng không có giảm, gã kiên quyết không để Trác Phong nhận thân!

Còn có con mụ vợ của tên tài xế kia dám uy hiếp làm tiền mẹ gã! Loại người này gã gặp nhiều, hù dọa vài câu là im re đến cái rắm cũng không dám phóng, học đòi ra vẻ ta đây với ai?! Vốn còn muốn gọi điện nói cho Trác phụ một câu, nhưng nghĩ đến gần đây ông ta luôn mắng mình, gã liền dứt khoát tiền trăm hậu tấu, trực tiếp gọi cho Tóc vàng.

"Kêu anh em tới giúp ta thu thập một người. Cho cô ta biết biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nhà bọn họ hẳn là có trẻ nhỏ, dùng đứa con hù dọa cô ta, ta chờ tin tức tốt."

Tô Viên Viên vốn tưởng rằng gã ngược đãi chó hoang đã đủ vô sỉ, không nghĩ tới gã còn có thể thậm tệ hơn, muốn lấy trẻ con đi uy hiếp người khác, gã chính là cận bã. Bất quá, bùa đen đuôi nàng dán cho tên hôn đản này vẫn còn hữu hiệu, phàm là chuyện gã muốn làm tất nhiên không có một chuyện nào có thể thành công, ngược lại còn sẽ tự kéo mình xuống nước. Có thể đoán trước, những người này lập tức sẽ loạn thành một nồi cháo, nàng chỉ cần ngồi chờ xem kịch vui là được!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23

Thời điểm Tóc vàng dẫn người tới nhà tài xế quấy rối, video Trác Phong phát lên mạng đã bị võng hữu phát hiện, nhanh chóng trở thành video đứng đầu. Chuyện lúc trước còn chưa qua đi bao lâu, rất nhiều người vẫn còn ấn tượng với cái tên Trác Phong, không ngờ tin tức lần này còn kinh dị hơn, tên cận bã Trác Nhất Thần kia là em trai cùng cha khác mẹ của Trác Phong?!

Càng kinh người chính là, Trác phụ nhân cư nhiên là tiểu tam thượng vị, hại chết nguyên phối còn chưa đủ, hiện tại thị còn muốn mưu sát Trác Phong! Mà biểu hiện của Trác phụ trong video càng làm người phi nhỏ, hồ đồ không ăn thịt con, có người muốn giết con trai lão, lão ta lại chỉ nghĩ tới thanh danh gia đình và công ty mà giúp nữ nhân kia chùi đất, căn bản không có nửa điểm ý tứ nhận con, quả thực chính là đệ nhất cận bã. Một đôi vợ chồng cận bã, khó trách có thể sinh ra tên nào tàn Trác Nhất Thần, cả nhà bọn họ không một thứ tốt!

Video này lan truyền, chuyện Trác Phong gặp tai nạn xe cộ cũng bị người đào ra, các diễn đàn lớn đều chuyển phát đưa tin, Trác Phong lại một lần trở thành nhân vật đứng đầu tin tức, mà Trác gia tắc thành tồn tại người người đòi đánh, võng hữu sôi nổi tỏ về muốn chống lại Trác thị, cực tuyệt mua sắm đồ của cận bã.

Sự tình nháo đến lớn như vậy, thư ký của Trác phụ đương nhiên phải báo cáo lên trên, Trác phụ trăm triệu không nghĩ tới lão còn chưa kịp che lấp cũng đã bị tất cả mọi người biết, hơn nữa sự tình nghiêm trọng đã vượt quá phạm vi lão có thể khống chế, lần này nếu không thể xử lý tốt, cổ phiếu công ty tuyệt đối sẽ xuống dốc không phanh!

Trác phụ đánh điện về nhà, bạo nộ hỏi: "Vì cái gì lại có video? Ai quay? Bà quản lý nhà cửa thế đấy hả? Sao có người dám trộm quay chụp chúng ta?"

"Không có, tôi không biết, rõ ràng người hầu đều bị đuổi đi, trong biệt thự căn bản không có người khác, tôi thật sự không biết....."

Cái kiểu hỏi gì cũng không biết này làm Trác phụ càng thêm tức giận, cúp điện thoại triệu tập hội nghị khẩn cấp đồng thời giao cho bộ phận quan hệ xã hội giải quyết vấn đề. Tổ quan hệ xã hội thập phần khó xử, loại ghi hình này chính là thật chứ, dù chỉ là trộm lưc không thể làm vật chứng không cáo, nhưng vòng hữu cũng đều thấy được chân tướng sự tình. Chỉ có duy nhất một cách có thể xoay chuyển chuyện này, nói đây là hiểu lầm, nhưng ít nhất Trác Phong phải ra mặt mới có thể làm người tin tưởng, tổ quan hệ xã hội hoàn toàn không ôm hy vọng.

Trác phụ nghe xong phân tích, nhéo ấn đường trầm giọng nói: "Tôi sẽ đi tìm Trác Phong, các anh chuẩn bị sẵn sàng đi, chờ nó đồng ý ra mặt liền liên hợp phát thanh minh."

Tin tức trên mạng liên tục lên men, Trác phụ không dám trì hoãn, lập tức lái xe tìm tới Trác Phong, hẹn hẳn đến phòng trà nói chuyện. Tô Viên Viên cũng theo tới, còn tới trước hai người họ, nâng trốn sau sofa, mở ra camera ghi hình cuộc đối thoại, bất quá lần này nâng đem cameras nhắm ngay mặt Trác phụ, chỉ quay bóng lưng Trác Phong.

Trác phụ đánh giá đứa con trai này, cảm thán một câu, "Mười mấy năm, không nghĩ tới con đã lớn như vậy. Năm đó cô nhi viện bị cháy, ta cho rằng con đã không còn nữa, cho nên nhiều năm nay không đón con về, con sẽ không trách ba ba chứ?"

Trác Phong mặt vô biểu tình nói: "Tôi là cô nhi, tôi không có cha."

Trác phụ thờ dãi như sám hối: "Lúc trước là ba ba sai, nhưng thật sự không phải ba không cần con, ba chỉ sợ mình vội vàng làm ăn, con ở nhà sẽ phải chịu ủy khuất, ta đưa con tới cô nhi viện cũng là vì bảo hộ con, ta tính toán chờ sinh ý ổn định sẽ đón con về nhà, lúc biết con chết trong vụ hỏa hoạn đó ta còn thương tâm thật lâu. May mắn con phúc lớn mạng lớn, làm ta còn có cơ hội bồi thường con. Hữu Lâm, cùng ba ba về nhà đi, về sau con chính là Trác gia đại thiếu gia, tốt nghiệp lại tới công ty giúp ta, hai cha con ta hợp lực làm công ty mở rộng hơn nữa."

Trác Phong lắc đầu, không chút do dự cự tuyệt, "Ông là cha của Trác Nhất Thần, không phải tôi, tôi đã biết toàn bộ chuyện năm đó, nếu ông đã quyết định bỏ vợ bỏ con, trơ mắt nhìn nữ nhân kia kích thích mẹ tôi hại bà ấy chết thảm, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhận ông. Tôi cũng đã xem video trên mạng, tôi tin tưởng bất cứ một người nào, chỉ cần đầu óc hoạt động bình thường cũng sẽ không muốn nhận một người cha như ông, chuyện Trác phụ nhân sai sử người đâm tôi, tôi sẽ truy cứu đến cùng, về sau tôi hy vọng ông và người nhà của ông đừng đến quấy rầy tôi, nếu không tôi chỉ có thể báo nguy."

Trác Phong nói xong liền đứng dậy muốn đi, Trác phụ lập tức giữ chặt hắn, mặt trầm xuống, "Hữu Lâm, con phải biết hiện tại con không là cái gì hết, ngay cả thi đậu đại học tốt nhất, tương lai cũng sẽ phải lao vào xã hội phần đấu, chưa chắc có thể có thành tựu gì. Nếu đáp ứng giúp ta giải quyết chuyện này, con chính là Trác gia đại thiếu gia, ta sẽ chuyển 5% cổ phần cho con, như thế kể cả con không làm gì hết cũng có thể tiêu sái cả đời."

Trác Phong nhìn lão, cười trào phúng, "Nga? Vậy ông tính toán "giải quyết" chuyện này như thế nào?"

"Cái này đơn giản, con chỉ cần lên mạng tuyên bố thanh minh, bịa đặt một cái thân thế nói con cùng ta không hề có quan hệ, tai nạn xe cộ lần này cũng là sự kiện ngoài ý muốn, hết thảy đều là hiểu lầm là được. Những chuyện còn lại giao cho ta, thực mau là có thể ép chuyện này xuống. Còn phía cục cảnh sát, chỉ cần con đáp ứng điều giải, chẳng những có thể được bồi thường, ta còn sẽ cho con thêm năm mươi vạn tiền tiêu vặt, con cảm thấy thế nào?"

"Không có khả năng, Trác phụ nhân muốn giết tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý lên giải quyết, tôi tin tưởng pháp luật trả lại công đạo cho tôi." Trác Phong lạnh mặt, đẩy Trác phụ ra đi nhanh ra ngoài.

"Trác Phong! Người thật sự muốn đối nghịch cùng ta? Người phải biết rằng, ta chỉ cần động động đầu ngón tay là có thể làm người không còn chỗ dung thân, người muốn tự hủy diệt tiền đồ sao?"

"Cảm tình bài không thành liền bắt đầu cường bức?" Trác Phong quay đầu lại lạnh lùng nói, "Đáng tiếc tôi không tính toán phối hợp với các người, ông kêu Trác phụ nhân chuẩn bị ngồi tù đi!"

Trác phụ thẹn quá thành giận, "Người đừng quá tự cao, bà ấy chỉ thấy người học tập tốt không nghĩ để người xuất đầu, kêu người nợ thâm thương người, căn bản không tính toán giết người. Hơn nữa người hoàn toàn không tổn hao gì, hà tất cần chặt chuyện này không bỏ? Chẳng lẽ người muốn từ bỏ tiền đồ tương lai? Trác Phong, chỉ cần người đáp ứng điều kiện, sự tình qua đi ta sẽ lấy danh nghĩa thu dưỡng làm người trở thành Trác gia đại thiếu gia, người phải suy xét rõ ràng."

Trác Phong liếc Tô Viên Viên ẩn sau sofa, xác định nàng đã quay lại toàn bộ, liền nói: "Tôi cùng ông không còn chuyện gì cần nói, đừng tiếp tục tới tìm tôi." Nói xong, hắn bước nhanh rời đi, lúc này đây mặc kệ Trác phụ kêu thế nào hắn cũng không dừng lại.

Còn Trác phụ táo bạo phát tiết một hồi cũng rời khỏi, Tô Viên Viên mang mang di động chạy tới cùng Trác Phong hội hợp, cười nói: "Thật là được đến lại chẳng phí công phu, lần này lão ta còn tưởng tẩy trắng? Đừng mơ!"

Trác Phong cười cười, xoa xoa đầu nàng, đem video phát tới trên mạng. Trác phụ vô si lại một lần đổi mới tam quan, đặc biệt là lúc lật mặt vừa đe dọa vừa dụ dỗ, quả thực chính là đồ cận bã tiêu biểu tiêu chuẩn sách giáo khoa! Cô phiếu Trác thị chính thức bắt đầu trượt dốc, lần này bộ quan hệ xã hội không nghĩ ra nổi phương pháp nào nữa, lão bản tự mình tìm đường chết, bọn họ còn có thể làm gì?

Trác phụ lập tức liên hệ cảnh sát, muốn cáo người đăng video xâm phạm quyền riêng tư. Lão hoài nghi là Trác Phong dẫn đường mình nói chuyện để quay chụp, nhưng bằng theo dõi của quán trà biểu thị rõ ràng từ đầu đến cuối Trác Phong đều không có gì dị thường, căn bản không có khả năng lên ghi hình. Chuyện này hoàn toàn không có manh mối, tựa như lần lão ta cãi nhau cùng Trác phụ nhân, camera theo dõi trong nhà biểu hiện căn bản không có người khác, nhưng video lại không hề dự triệu bị người truyền tới trên mạng. Mặc dù báo nguy, cảnh sát cũng chỉ có thể nói sẽ tiến hành điều tra, ngăn

cản không được sự kiện chuyển biến xấu.

Tiếng hò hào thảo phật lão như cuồng phong ập xuống, còn mạnh mẽ hơn lần trước thảo phật Trác Nhất Thần, làm Trác phụ sứt đầu mẻ trán, lần đầu tiên không biết nên làm thế nào để giải quyết vấn đề. Ngay lúc này, vợ của tài xế gây tai nạn đột nhiên báo nguy, nói Trác Nhất Thần bắt cóc con trai cô ta uy hiếp, còn đánh cô ta hù dưng!

Thời điểm cảnh sát đuổi tới, đứa con của tài xế đã an toàn không có việc gì, nguyên nhân chính là vì như vậy vợ hắn ta mới dám báo nguy. Hỏi rõ chân tướng, ngay cả cảnh sát cũng không thể không cảm thán Trác Nhất Thần quá xui xẻo. Tóc vàng được Trác Nhất Thần phân phó, dẫn người tới nhà tài xế phá phách, uy hiếp bọn họ không được nói bậy. Thấy bọn họ không giống kẻ có thể an phận, liền bắt lấy đứa nhỏ làm bộ muốn ngược đãi.

Ai ngờ không đợi gã động thủ, giả áo bị đập hỏng lúc trước đột nhiên đổ, Tóc vàng bị chọc trúng mắt, liên tục kêu to. Vợ tài xế nhân cơ hội lao tới đoạt lại con trai, trong lúc giằng co với Tóc vàng bị cắt qua mặt, tiếp theo cha mẹ tài xế liền báo cảnh. Bọn họ cực kỳ phản hận hành động của Trác gia, đặc biệt là vợ tài xế bị phá tướng có hồ hừ cả đời, nào còn nguyên ý giúp Trác gia dấu diếm? Thậm chí cô ta còn oán hận cả chồng mình, nếu hắn không tiếp loại chuyện nham hiểm này, cô ta có thể biến thành như vậy sao? Đây căn bản chính là báo ứng, nhưng tại sao báo ứng ở trên người cô ta?

Vì thế vợ tài xế cung khai không hề dấu diếm, mà Tóc vàng bọn họ không nghĩ tới một lần uy hiếp còn đề cập đến mưu sát, lập tức bán đứng Trác Nhất Thần, cố gắng phui sạch quan hệ, nói bọn họ chỉ là hỗ trợ hù dọa người, không quan hệ gì đến vụ mưu sát.

Dưới loại tình huống này, tài xế ở cục cảnh sát chịu khổ vài ngày cũng khai ra chân tướng. Hắn ta nhân làm loại chuyện này chính là vì muốn gia đình sống dễ chịu hơn, kết quả lão bà bị hù dưng, con trai thiếu chút nữa bị ngược đãi, loại người nhảm tâm như Trác gia về sau không chừng sẽ muốn giết cả nhà diệt khẩu? Oán hận cũng sợ hãi đan xen, hắn ta cung khai sự việc từ đầu chí cuối, thậm chí còn cung cấp chứng cứ mình trộm lưu lại.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Trác phu nhân sai sử người khác cố ý thương tổn Trác Phong đã vô cùng xác thực, hoàn toàn không còn đường chối cãi. Cảnh sát lập tức bắt Trác phu nhân về quy án, đồng thời còn bắt cả Trác Nhất Thần, gã sai sử người khác đe dọa, ít nhất phải giáo dục cải tạo ba tháng. Trác phụ tuy không trực tiếp phạm tội, không bị bắt, nhưng thanh danh xuống dốc không phanh, rất nhiều bên hợp tác đều đưa ra ý muốn giải trừ hiệp ước, cổ phiếu công ty trượt dài, thậm chí rất nhiều nhân viên đệ đơn xin từ chức, có thể nói là bốn bề thọ địch, không có phương pháp giải quyết.

Mà Phuong Lâm Lâm lại ở sau lưng đẩy một phen, mấy ngân hàng lớn đồng thời xếp Trác phụ vào sổ đen, lão không thể thế chấp công ty vay tiền. Trác thị bởi vậy xuất hiện nguy cơ tài chính cực lớn, làm Trác phụ không thể không đoạn đuôi cầu sinh, tiếp thu hiện thực này, đại biên độ thu hẹp sản nghiệp.

Trác phu nhân bị phán xử ba năm tù có thời hạn. Sau phiên tòa, Trác Phong mang theo Tô Viên Viên về tới trấn nhỏ nơi hắn sinh ra. Hắn tới bãi té mẩu thân, đặt một bó hoa cúc trước mộ bia, nhìn ảnh chụp trên bia trầm mặc hồi lâu, rồi nhẹ giọng nói: "Mẹ, con sẽ khiến bọn họ phải trả giá cho toàn bộ ủy khuất ngài từng chịu, đây mới chỉ là bắt đầu thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Từ sổ tư liệu Phuong Lâm Lâm hỗ trợ điều tra ra, Trác Phong biết mẹ rất yêu hắn. Năm đó sở dĩ bà tìm tới chính là vì hắn sinh bệnh sốt cao, bà không có tiền chữa trị nên muốn đi cầu Trác phụ hỗ trợ. Ai ngờ Trác phụ tránh mặt, tiêu tam kia còn nói rất nhiều lời nhục nhã, đâm mẹ con hắn xuống bùn lầy.

Mẹ hắn vốn là lòng nóng như lửa đốt, nay lại không cầu được sự giúp đỡ mà tuyệt vọng hoảng hốt nên mới bị xe đâm. Theo tính tình của Trác phu nhân, Trác Phong có lý do hoài nghi vụ tai nạn năm đó không phải chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mặc kệ là tai nạn bất ngờ hay không, nguyên nhân gây cái chết của mẹ hắn không thể thiếu Trác phu nhân kích thích.

Thị bị bỏ tù vì tội tội có ý mưu sát, nhưng lại vì chưa thành nên không thể cân nhắc tăng thêm mức hình phạt, tù ba năm là quá nhẹ. Dù đối với Trác phu nhân quen sống trong nhung lụa, sinh hoạt ngục giam sẽ khiến thị đau đớn muốn chết, nhưng Trác Phong không tính buông tha. Tuy rằng hắn không có ký ức về mẹ, nhưng hắn biết mẹ rất yêu hắn, cho nên, thù sát mẫu, hắn nhất định phải báo!

Về đến nhà, Trác Phong không đơn thuần học tập tri thức pháp luật cùng mấy tính nữa, hắn còn bắt đầu tự học tri thức phương diện thương nghiệp. Cộng thêm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi đại học, mỗi ngày từ sớm đến tối đều vô cùng bận rộn, cơ hồ là sách không rời tay. Tô Viên Viên nhìn mà lo lắng sốt ruột, thế này thì có khác gì nguyên tác? Không màng thân thể liệu mạng học tập, hy vọng nhanh chóng trưởng thành để có bản lĩnh đánh sập Trác thị. Nàng không chút nghi ngờ hiện giờ Trác Phong có thể làm được càng tốt hơn so với nguyên tác, nhưng nếu vì thế mà thân thể mệt mỏi thương tổn, vậy báo được thù lại có ích lợi gì?

Nhìn Trác Phong lại mua thêm một quyển sách thương nghiệp trở về, Tô Viên Viên trực tiếp ngồi lên trên quyển sách kia, nghiêm túc nói: "Thư sinh! Người không thể liều mạng như vậy, người còn tiếp tục làm thế thì sẽ giảm thọ mất! Mẹ người sẽ hy vọng người hy sinh thân thể của mình giúp bà ấy báo thù sao?"

Trác Phong sùng sốt, theo bản năng nói: "Sao có thể? Ta chỉ là học thêm chút tri thức, không nghiêm trọng đến mức đấy đâu."

"Sao lại không? Chính người đi soi gương xem sắc mặt mình đã biến thành cái dạng gì rồi? Người muốn báo thù thì để ta giúp người a, chúng ta có rất

hiệu biện pháp, cần gì phải chính diện đánh bại bọn họ?"

Trác Phong trầm mặc trong chốc lát, thờ dài ôm lấy nàng, "Ta chỉ là cảm thấy quang minh chính đại đánh bại bọn họ sẽ càng tốt, nếu cứ để người trộm ẩn núp bên người họ mãi thì quá nguy hiểm. Lần trước trộm thu video, dùng biến thanh khí giả trang người khác, đi tiệm net truyền phát còn có thể giải thích được, nhưng nếu có người điều tra sâu hơn sẽ có điểm đáng ngờ. Tuy rằng hiện tại không ai chú ý tới những chuyện đó, nhưng loại sự tình này làm nhiều sẽ có ngày bị người phát hiện, ta không muốn người vì ta mà mạo hiểm. Viên Viên, một khi chuyện người là hồ yêu bị kẻ khác phát hiện, hậu quả quá nặng nề, ta không muốn điều đó xảy ra."

Hắn sợ Tô Viên Viên bại lộ mới không muốn để nàng hỗ trợ, nhưng lại sốt ruột báo thù, không muốn để đám người kia nhón nhơ sống tốt, vậy nên cũng chỉ có thể liều mạng học tập, chờ có chút thực lực mới có khả năng đối phó bọn họ. Tô Viên Viên cảm động vuron móng vuốt vỗ vỗ mặt hắn, không cao hứng nói: "Có điểm đáng ngờ thì ta có thể càng thêm cẩn thận, người cũng có thể tìm vài lối tắt tự mình đi làm, nhưng mà nhất định không được làm mình quá mệt mỏi!"

Trác Phong buồn cười xoa bóp lỗ tai nàng, thỏa hiệp: "Được rồi, tiểu quân gia, ta sẽ nghe lời. Về sau ta nhất định ngủ trước 10 giờ tối, buổi sáng 6 giờ dậy, sẽ dành thời gian chạy bộ hoặc tập thể dục, trừ bỏ công tác ở cửa hàng sủng vật thì sẽ không tiếp nhận thêm công việc nào khác nữa, được chưa nào?"

Tô Viên Viên gật gù đầu, "Vậy còn được, trẻ nhỏ dễ dạy!"

Trác Phong khẽ cười, nhìn tiểu đoàn tử đáng yêu ngao kiêu, đột nhiên tung nàng lên, trước khi nàng tạc mao lại vững vàng tiếp được, hôn lên ấn ký nơi ấn đường, "Người như vậy thực quá đáng yêu! Về sau ta làm gì đều để người quyết được không? Trong nhà hết thầy đều do người làm chủ."

Bị xoa thật sự thoải mái Tô Viên Viên hừ nhẹ hai tiếng, "Người chịu nghe lời như vậy, ta liền không cùng người so đo! Mau đi ngủ, ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh!"

"Tuân mệnh, tiểu quân gia!"

Đáp ứng Tô Viên Viên không thể quá mức mệt mỏi, Trác Phong liền thay đổi kế hoạch, bắt đầu cân nhắc qua phương hướng "bàng môn tả đạo".

Vài ngày sau, hắn thật sự nghĩ ra. Trác phu nhân thích kích thích nhục nhã mẹ hắn. Hắn cũng có thể âm theo a, thường thường đi kích thích thị, dù sao thì cũng chẳng ai quy định người bị hại không thể đi thăm tù. Đến nỗi thăm tù xong Trác phu nhân sẽ nghĩ ngợi linh tinh cái gì, này đâu liên quan gì tới hắn.

Còn Trác phu, thương giới thường coi trọng ích lợi, xưa nay người dẹt hoa trên gấm ít, kẻ bỏ đá xuống giếng nhiều, chỉ cần hắn cùng Tô Viên Viên phối hợp ăn ý, không lo tìm không thấy nhược điểm công kích Trác thị. Chờ hai kẻ đó ngã xuống, Trác Nhất Thân đương nhiên sẽ tự xong đời, hắn không tin Trác Nhất Thân còn có thể can đảm đứng lên trọng chấn gia nghiệp.

Có kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, Trác Phong quyết định mang theo hai món ăn đi thăm tù. Trác phu nhân biết sắp phải gặp Trác Phong còn cố ý sửa sang lại đáng vẻ, cố gắng bảo trì bộ dáng cao quý ưu nhã trước mặt đứa con trai của tình địch, nhưng làm thế nào thị không thể che giấu được vẻ tiêu tụy kia. Sắc mặt khó coi cùng thân hình gầy gò đều biểu hiện ra thị sống không tốt, vô cùng có khả năng là bị người khi dễ.

Trác Phong mỉm cười, thế nhưng có vài phần bóng dáng của mẹ hắn, "Xem ra Trác phu nhân sinh hoạt thực không tồi. Không biết từ khi vào đây bà có tình ngộ hay chưa, có nhận thức đến làm kẻ thứ ba là hành vi đáng xấu hổ, có vì thương tổn người khác mà sám hối hay không?"

Trác phu nhân đồng tử co rút lại, mắt tròn trừng nhìn Trác Phong nói: "Mày tới làm gì? Cười nhạo tao? Mẹ mày không giữ được nam nhân là cô ta vô dụng! Tao làm Trác phu nhân nhiều năm như vậy sao không bị vứt bỏ? Cô ta đã chết là xứng đáng, cái loại phế vật này tồn tại trên đời có ích lợi gì?"

Trác Phong mặt không đổi sắc, chỉ nhân nhật nói: "Theo ý tôi, bà uống có tên tuổi Trác phu nhân càng thêm đáng buồn."

"Mày nói cái gì?"

"Tôi có nói sai sao? Bà vào đây đã lâu như vậy, Trác tiên sinh có từng tới thăm? Nếu có người khác tới, hôm nay cũng không tới phiên tôi thăm tù. Tôi còn mang chút đồ ăn tới, nhìn đáng vẻ của bà chắc ở trong này cũng ăn không đủ no, lại không có ai giúp đỡ, thật là quá đáng thương. Tôi luôn luôn có thói quen uy chớ hoang, lần này chỉ mua ít cầu lương, số tiền dư lại đều mua đồ ăn cho bà. Đứng rồi, chúng ta đang nói tới Trác tiên sinh, căn nhà của ông ta vừa chào đón một nữ chủ nhân xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi, tôi còn thấy họ đi tới khoa phụ sản, có lẽ tôi sắp có thêm một đứa em trai."

Trác phu nhân kích động, vỗ bàn đứng dậy, "Không có khả năng! Mày nói dối!"

Cảnh ngục giờ cảnh còn nghiêm khắc quát: "Ngồi xuống! Không được ồn ào!"

Trác phu nhân theo bản năng co rúm thân thể, ngồi xuống ghế, lại vẫn cực kỳ kích động, "Mày gạt tao, tao không tin, không có khả năng, ông ấy sẽ không làm thế!"

"Vi hành động của bà, Trác thị đã mất một nửa sản nghiệp, bà nói xem ông ta có hận bà không? Khi mẹ tôi ở bên ông ta, ông ta từ một tiểu tử nông thôn cái gì cũng không có trở thành chủ tịch một công ty lớn, thật nhiều người đều nói mẹ tôi có tướng vượng phu. Còn bà, bà hại ông ta suýt mất công ty, như vậy, nghĩa là bà khắc phu?" Trác Phong nhìn đồng hồ, lộ ra nụ cười không khác mẹ mình, nói, "Đã hết giờ rồi, tôi phải đi. Đồ ăn gửi tại chỗ cảnh ngục, Trác phu nhân nếu đói chịu không nổi có thể tới hỏi cảnh ngục, tháng sau tôi sẽ lại đến "thăm" bà. Nga, đứng rồi, tôi sẽ thường xuyên viết thư khuyên bà sám hối, thuận tiện nói cho bà một ít chuyện bên ngoài. Tạm biệt, Trác phu nhân."

"Đứng lại! Trác Phong, mày đứng lại! Mau nói rõ ràng cho tao! Trác Phong?!"

Thanh âm Trác phu nhân tức muốn học máu la hét cùng tiếng cảnh ngục quát chói tai đan chéo vào nhau, Trác Phong không thèm để ý, trực tiếp rời khỏi ngục giam. Thăm tù mỗi tháng một lần hiển nhiên không đủ, hắn sẽ viết thư, dùng chuyện bên ngoài kích thích Trác phu nhân, hắn không sợ thị không đọc. Mà khi tới thăm tù mỗi tháng, hắn tin tưởng chỉ bằng chỗ đồ ăn này, Trác phu nhân nhất định sẽ đồng ý gặp hắn, trong tù bà ta muốn ăn cơm no cũng là một chuyện không không dễ dàng.

Lúc sau Trác Phong mỗi cách ba ngày sẽ gửi cho Trác phu nhân một phong thư, kể cho thị biết Trác phụ cùng tân hoan ngọt ngào chung sống, còn có Trác Nhất Thần ở trại giáo dục cải tạo bị người khi dễ thế thảm đến thế nào, đương nhiên cũng không thiếu lệ hành khuyên thị tỉnh ngộ. Trong lời khuyên càng không tránh được một lần lại một lần nhắc tới sai lầm thị từng phạm phải, đây chính là mấu chốt kích thích tâm lý Trác phu nhân.

Thư tín gửi tới ngục giam đều sẽ bị cảnh ngục xét duyệt, bất quá thư của Trác Phong không có bất luận vấn đề gì, còn khiến người cảm thấy hắn là đứa trẻ thiện lương, mặc dù thiếu chút nữa bị hại nhưng vẫn một lòng khuyên người hướng thiện. Liên hệ với chuyện hắn vẫn luôn thiện tâm uy chó hoang, đương nhiên không có ai nghi ngờ hắn có mục đích khác.

Theo từng phong thư thật dày gửi tới, Trác phu nhân giống như mắc nghiện, khát khao biết đến sự tình bên ngoài, nhưng những chỉ trích về chuyện thị từng làm thật giống như chiếc vòng kim cô đang dần dần siết chặt, làm thị không thể trốn tránh. Thị bắt đầu mơ thấy ác mộng, suốt đêm không thể ngủ yên, bởi vì một khi nhắm mắt ngủ, thị sẽ nhìn thấy mẹ Trác Phong xuất hiện, chất vấn thị vì sao phải đoạt chồng người khác, mơ thấy bà vợ tên tài xế la hét chói tai, gương mặt bị hủy dung vụn vụn kinh khủng, mơ thấy Trác Nhất Thần bị đánh mình đầy thương tích, mơ thấy Trác phụ cùng người đàn bà khác tình chàng ý thiếp.....

Còn có rất nhiều rất nhiều thứ khác, thị mơ thấy toàn bộ những người từng bị mình thương tổn. Từng ngày từng ngày trôi qua, thị dần trở nên sợ hãi đêm tối, sợ ngủ, ban ngày thì tinh thần hoảng hốt, đụng vào việc gì hỏng việc đấy. Nhìn bộ dáng thị quả thực giống suy thần bám vào người, làm người nhìn thấy liên chương mắt, khinh nhục đánh chửi càng trầm trọng. Không bao lâu, Trác phu nhân đã bị tra tấn sống không bằng chết.

Rốt cuộc tới rồi ngày thăm tù tháng thứ hai, Trác phu nhân cơ hồ gấp không chờ nổi mà tới gặp Trác Phong, một mở miệng chính là, "Đồ ăn đâu? Cho ta ăn, mau cho ta ăn!"

Lần này Trác Phong chỉ mang theo một chút thức ăn, nhưng Trác phu nhân không dám oán trách, thị ngấu nghiến ăn xong mới cảm giác dạ dày không đau đớn nữa, sau đó nhìn Trác Phong nôn nóng hỏi: "Tiện nhân kia thật sự mang thai sao? Lão hỗn đản thật sự muốn cưới ả? Con trai tao sao rồi? Thăng bé lại gãy xương? Người khác đánh đập nó cảnh ngục đều mặc kệ sao? Nó vừa mới tròn mười tám tuổi!"

Trác Phong không ngờ tâm lý công kích sẽ có hiệu quả nhanh như vậy, bất quá nghĩ đến sự hắc ám trong ngục giam liền hiểu rõ vài phần, hắn như rồng mây nói: "Tôi không biết, tôi vừa trở về quê quán thăm hỏi người dân chung quanh về mẹ. Mẹ tôi thật tốt, giúp chồng dạy con, xử lý thỏa đáng toàn bộ chuyện trong nhà, nguyện vọng lớn nhất của bà chính là gia đình hạnh phúc. Nhưng vì cái gì bà muốn phá hư gia đình mẹ tôi? Vì cái gì muốn hại chết bà ấy? Mẹ tôi là do bà hại chết, bà có từng mơ thấy mẹ tôi? Có từng thiết tình sám hối hay không?"

Theo từng câu từng chữ hắn nói ra, nụ cười trên gương mặt hắn càng ngày càng giống nụ cười của mẹ, Trác phu nhân nhìn hắn phảng phất thấy được nữ nhân chất vấn thị trong cơn ác mộng mỗi đêm. Nữ nhân kia đã trở lại! Cô ta trở về báo thù! Trác phu nhân hét lên một tiếng, đột nhiên đứng dậy đẩy ngã ghế dựa, ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất khóc lóc: "Đừng tới tìm tôi! Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi! Tôi không dám nữa, đừng tới tìm tôi!"

Trác Phong ngăn cản cảnh ngục quát tháo, cười nhạt nói: "Trác phu nhân, bà cảm thấy bà thực thành công sao? Làm tình phụ người người phi nhố, sinh hạ tư sinh tử phá hư gia đình người khác, lại hại chết nguyên phối phu nhân. Nghe có vẻ như bà rất thành công, bà giành được mọi thứ. Kết quả lại lưu không được trái tim của chồng, chỉ có thể thủ sống quả mất nhắm mắt mở mặc kệ chồng mình lãng nhăng bên ngoài. Con trai thì không biết cố gắng, trừ bỏ gây chuyện thì phi thi hoàn toàn không có tiền đồ, hiện tại còn phải vào trại giáo dục lao động cải tạo. Còn bà thì ở trong ngục giam ngày ngày chịu khổ, tương lai dù có cơ hội ra ngoài thì cũng chỉ có thể trở mặt nhìn chồng mình cưới người phụ nữ trẻ tuổi mỹ mạo hơn, yêu thương chiều chuộng đứa con trai mới, bà thử nghĩ lại xem xem, bà có phải thực thất bại hay không? Có nên sám hối tỉnh ngộ?"

Trác phu nhân như lạc vào tình cảnh hắn miêu tả, cảm giác tuyệt vọng nhảy mất bao phủ toàn thân, thét chói tai đẩy Trác Phong chạy đi, "Không phải! Ta không phải kẻ thất bại! Ta là Trác phu nhân! Ta mới là Trác phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25

Tình trạng tâm lý của Trác phu nhân rõ ràng rất bất thường, Trác Phong xin lỗi cảnh ngục, nói có lẽ do mình đã nói sai điều gì đó mới khiến Trác phu nhân kích động, về sau hắn sẽ không tới nữa. Chuyện này đã ở trên mạng nháo đến ồn ào huyền ảo, nữ cảnh ngục đương nhiên biết, còn trấn an hắn vài câu. Trong mắt cô, Trác phu nhân bị bạn tù khi dễ quá tàn nhẫn mới đột nhiên điên cuồng, bất quá, loại người như thị không đáng đồng tình.

Rời khỏi ngục giam, thấy Tô Viên Viên đang đứng chờ bên ngoài, Trác Phong ôm nàng lên hạ giọng cười nói: "Thành công, quả nhiên làm chuyện trái với lương tâm vĩnh viễn không thể yên tâm thoải mái."

Tô Viên Viên cười mỉa mắt, "Thật tốt quá! Về sau ngươi không cần tới thăm nữ nhân hư hỏng kia, tháng trước viết mười phong thư, mỗi lần đều phải lao lực suy nghĩ viết thế nào để kích thích bà ta, quá phiền toái."

"Tuy hơi phiền toái nhưng hiệu quả không tồi. Ta cho rằng phải cần ít nhất ba tháng mới được, không nghĩ tới bà ta người gặp người ghét, ở bên trong đó bị người khi dễ quá nhiều, thật đỡ tốn sức." Trác Phong tâm tình thực tốt, "Được rồi, chúng ta đi thôi, nhìn xem bước tiếp theo nên làm cái gì."

Trác Phong dù làm việc gì đều phải nghiêm túc lập sẵn kế hoạch, suy xét tới rất nhiều nhân tố, chuyện Trác phụ mang tiểu tam trẻ tuổi về nhà chuẩn bị kết hôn chính là sự thật. Năm đó lão ta có thể bỏ vợ bỏ con, bây giờ đương nhiên có thể làm thêm một lần nữa, huống chi mẹ con Trác phu nhân còn làm lão mất hết mặt mũi. Cho nên từ trước khi Trác phụ hành động, Trác Phong đã nhắc mãi chuyện này trước mặt Trác phu nhân, chính là cố ý đào hố chờ bọn họ nhảy.

Trác phu nhân phát điên không lâu, trác phụ đã kêu luật sư đưa giấy thỏa thuận ly hôn vào ngục giam. Trác phu nhân phát cuồng, túm chặt luật sư hỏi có phải Trác phụ có tâm hoan không, cô ta có mang thai thật không, nói muốn nghe lời thật mới bằng lòng ký tên. Luật sư không chịu được quấy nhiễu, đành phải xin chỉ thị Trác phụ nên trả lời như thế nào. Trác phụ tự nhiên không coi Trác phu nhân ra gì, trực tiếp nói nửa năm sau mình sẽ có thêm một đứa con trai.

Ai cũng không nghĩ tới Trác phu nhân nghe xong thì đương trường đánh người! Thị cào mấy đường trên mặt luật sư, giấy thỏa thuận ly hôn cũng bị xé nát như, nếu không phải cảnh ngục kịp thời tới chế phục thị, chỉ sợ vị luật sư này còn thảm hại hơn nhiều, thị hiện giờ quả thực như chó dại, gặp người liền cắn!

Xét thấy Trác phu nhân đã nhiều lần biểu hiện ra vấn đề về khống chế cảm xúc, cảnh ngục đưa thị đi làm giám định tinh thần, kết quả phát hiện trong dòng họ thị từng có bệnh sử bệnh tâm thần, mà thị hành sự cực đoan như vậy chính là vì thị mắc bệnh tâm thần cường độ thấp! Lần này phải chịu nhiều kích thích dồn dập, Trác phu nhân tinh thần hoàn toàn hỏng mất, biết được mình bị tâm thần, thị lại càng trở nên cuồng loạn.

Nhưng tình huống của thị đã không thích hợp ở trong ngục giam bình thường, cảnh sát yêu cầu Trác phụ ký tên xong trực tiếp đưa thị tới bệnh viện tâm thần. Bệnh của Trác phu nhân còn đang ở cường độ thấp, nếu chú ý chăm sóc, giữ vững tâm tình bình tĩnh còn có khả năng sinh hoạt bình thường, nhưng nếu bị đưa vào bệnh viện tâm thần, dù không có bệnh cũng sẽ bị kích thích thành bệnh, lại còn không có ai quan tâm săn sóc, bệnh tình của thị chỉ có thể càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng hoàn toàn điên mất!

Trác Phong cũng không ngờ Trác phu nhân lại mắc bệnh tâm thần, hẳn chỉ cảm thấy người hay hành sự cực đoan như thị rất dễ bị kích thích, xem ra chuyện gì đều có nguyên do, nhưng thật ra chó ngáp phải ruồi hoàn toàn giải quyết nữ nhân từng thương tổn mẹ hắn! Tiếp theo liền đến phiên Trác phụ, xét đến cùng thì người có lỗi lớn nhất chính là Trác phụ, lão mới chính là kẻ không có quyền sống yên ổn thoải mái!

Trong khoảng thời gian này Tô Viên Viên cũng theo sát Trác phụ, nàng không hiểu thương nghiệp buôn bán, nhưng Trác Phong đã tra tư liệu rồi chỉ cho nàng các lĩnh vực dễ dàng xảy ra vấn đề nhất, nàng chỉ cần nhìn chăm chăm những chỗ đó là được. Qua hơn một tháng, nàng chỉ sưu tập được một chút chứng cứ râu ria, nhưng Trác phu nhân đột nhiên tiến bệnh viện tâm thần, Trác phụ bắt đầu chỉnh đốn tài sản, chuyển nhà, rửa sạch kết sắt, lập tức khiến nàng bất được nhược điểm của lão, lão ta đảm bảo lưu lại danh sách quan viên đã hối lộ trong mấy năm gần đây!

Trác phụ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lão có thể trở thành thương nhân giàu có nhất tỉnh, đương nhiên không thể thiếu thủ đoạn ngầm. Có lẽ lão ta lưu lại chứng cứ chỉ vì tạo đường lui cho mình, để tránh bị coi thành con tốt thí. Lại không nghĩ rằng trên thế gian này tồn tại một yêu tinh xuất quỷ nhập thần như Tô Viên Viên, làm nàng thuận tay nhặt được tiện nghi cực lớn!

Tô Viên Viên cao hứng phấn chấn ôm sổ sách chạy về nhà tranh công, "Thế nào, thế nào? Ta thực giỏi đúng không? Lão ta giấu thứ này như bảo bối, ta lập tức trộm ra! Ta thấy, ta có thể đi làm thần trộm được đó!"

Trác Phong vừa lật xem sổ sách vừa xoa xoa đầu nàng, "Ngươi bớt xem phim một chút."

Tô Viên Viên nhăn nhó cái mũi, "Nhưng ngươi đặt hết chú ý vào đám số liệu loằng ngoằng kia rồi, ta không xem phim thì làm gì, ngươi chẳng chịu chơi với ta."

Trác Phong xoa bóp lỗ tai nàng cười nói: "Chờ thi đại học kết thúc sẽ cùng ngươi chơi mỗi ngày, đến lúc đó thì đừng chê ta phiền."

"Ta mới không chê đâu, cả đời đều không chê!"

"Ta nhớ dai lắm đấy, ngày nào đó ngươi dám chê ta, ta liền tìm dây xích buộc ngươi lại bên người!" Trác Phong vui vẻ đùa giỡn nàng, bẻ Tô Viên Viên lên nói, "Đi thôi, chúng ta đi xử lý phần bằng chứng này."

Trác Phong cẩn thận xóa hết vân tay trên sổ sách, lại chụp từng tờ truyền tới trên mạng. Tự xưng là một hacker không quen nhìn hành vi của Trác phụ mới hack máy tính lão tìm được những ảnh chụp này, công khai cho mọi người biết một kẻ cận kề làm thế nào để trở thành nhân sĩ thành công. Ảnh chụp lại tạo thành sóng to gió lớn, bất đồng với ân oán tư nhân lúc trước, lần này chính là án tham ô nhận hối lộ, đề cập đến không ít quan viên, là vấn đề chính trị!

Các võng hữu sôi nổi báo nguy, cũng nhanh chóng khuếch tán chứng cứ lên các diễn đàn lớn. Mà Trác Phong đã tắt di động, hơn nữa còn nặc danh gửi sổ sách tới nhà Phương Lâm Lâm, coi như gián tiếp gửi vật chứng tới tay Phương thị trưởng.

Phương thị trưởng là bối cảnh kinh thành, hạ phóng tích cốp tư lịch, cuối cùng ông nhất định sẽ trở về kinh thành. Hành vi tham ô nhận hối lộ này chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, tiếp tục điều tra sâu hơn sẽ là một công tích lớn. Lấy năng lực của Phương thị trưởng, đến bước này căn bản không cần Trác Phong tham dự, phe phái của ông sẽ trực tiếp theo dõi kẻ phạm tội, bắt đầu hành động đả kích oanh oanh liệt liệt. Mà Trác phụ chính là mất xích đầu tiên của

vụ án, lão lập tức trở thành tồn tại vụn người thống hận, nếu không phải cảnh sát tróc nã lão at quy án, chỉ sợ quá không được mấy ngày lão sẽ bỏ mạng!

Trác phụ cũng biết rõ chính mình đã chọc phải chuyện gì, sau khi bị bắt lão cũng không dám nghĩ cách đi ra ngoài, sợ bị người ác ý trả thù. Tài nguyên của công ty bị đối thủ cạnh tranh chia cắt, nhân viên thi nhau từ chức, cả tân hoan kia cũng lập tức phá thai, cuốn hết tài bảo trong tủ sắt mất tích. Chỉ trong mấy ngày, từ một đồng sự trường phong cảnh đắc ý, lão ta ngã xuống đáy cốc, trở thành kẻ cô đơn.

Bởi vì đối thủ cạnh tranh tung hệ càng nhiều thủ đoạn không hợp pháp lão từng làm, tường đảo mọi người đẩy, dù Trác phụ không muốn ngồi tù, lão ta cũng không thể chạy thoát pháp luật chế tài. Vì tình huống phạm tội đặc biệt nghiêm trọng, Trác phụ bị phán mười lăm năm tù. Trác Phong ở toà án nhìn lão bị phán xử, khóe môi khê cong, trong lòng thầm nói: Mẹ, ngài có nhìn thấy không? Lão ta sẽ phải vượt qua quãng đời còn lại trong thống khổ, ngài có thể an tâm chuyển thể đầu thai rồi.

Trác phụ bị áp giải đi, vừa nhìn đến Trác Phong, lão lập tức kích động chửi ầm lên, "Là mày! Là mày đúng không? Mày chính là khắc tinh, khi còn nhỏ khắc chết mẹ mày, hiện tại lại tới khắc tao! Ai gặp phải mày đều không thể sống tốt, trằng hóa hoạn kia sao không thiêu chết mày đi?!"

"An tĩnh!"

Không cần Trác Phong mở miệng, cảnh sát đã quát lớn, đè ép Trác phụ không cho lão nói nữa. Trác Phong đi tới trước mặt lão nhàn nhạt nói: "Ồ ác gặp ác, muốn trách chỉ có thể trách ông lòng tham không đáy, cuộc sống yên ổn không muốn, một hai phải đi đường ngang ngổ tấ. Ông nói xem, nếu ông yên tâm cùng mẹ tôi an ổn sinh hoạt qua ngày thì chuyện này có thể xảy ra sao? Vất vả hơn hai mươi năm, hiện giờ còn không bằng năm đó ở nông thôn, đúng chứ?"

"Mày! Mày là đồ bất hiếu!"

"Trác tiên sinh nói năng cẩn thận, tôi không có cha, tôi là cô nhi." Trác Phong nói xong, xoay người bước nhanh rời đi. Hết thầy đã kết thúc, hấn cũng nên đổi cái thành thị bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, cùng bảo bối trấn quý nhất của hấn.

Khi trận đại án ồn ào huyền não này hạ màn, kỳ thi đại học cũng đúng hạn trườn tới. Trác Phong thỏa mãn sự chờ mong của mọi người, lấy điểm số siêu cao đạt được vinh quang Trạng Nguyên tỉnh, vượt qua người đứng thứ hai tới ba mươi điểm, chỉ kém mười điểm nữa là được điểm tuyệt đối, lập tức đổi mới kỷ lục điểm số trong kỳ thi đại học, tương lai nếu có người muốn siêu việt hấn cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Mà bởi vì Trác Phong từng tham gia rất rất nhiều cuộc thi, có không ít kỳ thi quốc gia, còn phần lớn đều đạt quán quân, nói hấn là Trạng Nguyên quốc gia cũng không quá, hấn hoàn toàn toàn chính là học thần!

Cái tên Trác Phong lại một lần thổi quét khắp cả nước, bất quá lúc này, không hề là chuyện ân ân oán oán, mà là vinh quang vui sướng. Quá khứ cực khổ đều trở thành biểu tượng của tâm lòng kiên định tiến tới, hấn lấy diện mạo ưu tú xuất sắc hoàn toàn mới xuất hiện trong mắt mọi người, hấn đã dùng thành tích của chính mình để chứng minh cực khổ không đáng sợ, chỉ cần nội tâm kiên định, đồng dạng có thể đạt được tiền đồ cảm tử, hấn thành thân tượng của các học sinh, thành "con nhà người ta" mà các gia trưởng thích nhất. Ngay cả tư liệu ôn tập của hấn cũng được sửa sang lại để xuất bản, đài truyền hình của tỉnh, thậm chí cả đài truyền hình trung ương đều liên hệ hấn đưa ra ý muốn phỏng vấn, câu chuyện điển hình vượt qua gian nan chồng chất cố gắng vươn lên như vậy, đủ để trở thành tin tức được thật nhiều người chú ý!

Bởi vì hấn xuất sắc, những người từng thương tổn hấn càng có vẻ tội ác tày trời. Lúc Phó Tuyết Tinh trở lại trường học nhận giấy báo điểm, ả không chỉ bị chỉ chỉ trỏ trỏ, châm chọc mỉa mai, còn bị chặn trong WC xối một thùng lớn nước lạnh, cuối cùng chật vật chạy khỏi trường học. Nếu không vì ả, Trác Phong sẽ không chuyển trường, hấn sẽ là Trạng Nguyên của Nhất Trung, là học trưởng của bọn họ. Tại ngôi trường này, Phó Tuyết Tinh nghiễm nhiên đã để lại tiếng xấu muôn đời, trở thành kẻ bị nhiều người phi nhổ nhất.

Phó Tuyết Tinh trở về phòng trọ, lại phát hiện Trác Nhất Thần đã được phóng thích, đang chờ ả trước cửa phòng. Trác Nhất Thần bị ném vào trại giáo dục cải tạo ba tháng, hiện tại cả người đều lộ ra hơi thở u ám tối tăm. Nhìn đến Phó Tuyết Tinh cũng không còn quan tâm ái mộ, gãi cùi đầu đùa nghịch bật lửa, âm u nói: "Đã trở lại? Nhà tôi phá sản, thẻ ngân hàng bị đóng lại, cô lấy đâu ra tiền thuê nhà? Cô dám ngoại tình?"

Phó Tuyết Tinh hoảng sợ, ôm ngực lui về phía sau vài bước, hỏi: "Anh lại tới tìm tôi làm cái gì? Chúng ta đã chia tay, anh, anh mau đi đi, tôi muốn thay quần áo."

Ả toàn thân ướt đầm, quần áo dính nhớp trên người vô cùng chật vật, thấy Trác Nhất Thần không quan tâm hỏi han lấy một tiếng, càng không có ý tứ giúp ả xuất đầu, ả thực thất vọng, càng cảm thấy đưa ra chia tay là đúng đắn.

Trác Nhất Thần lại cười nhạo một tiếng, ngẩng đầu nhìn xoáy vào mắt ả, nói: "Chia tay? Tôi đồng ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Trác gia phá sản, Trác Nhất Thần hiện giờ không xu dính túi, gãi trực tiếp ăn vạ Phó Tuyết Tinh, đuổi thể nào cũng không chịu đi. Phó Tuyết Tinh uly

khua mặt khóc ròng: "Sao anh lại biến thành như vậy? Không phải anh nói muốn cả đời đối tốt với tôi, cả đời bảo hộ tôi sao? Kết quả đâu? Hiện tại đến cả anh cũng muốn khi dễ tôi?"

Trác Nhất Thần lúc này mới nhìn lướt qua quần áo ả, thuận miệng hỏi: "Ai khi dễ cô?"

"Còn không phải mấy kẻ nã tàn trong trường? Thấy Trác Phong khảo Trạng Nguyên liền tôn hấn ta thành thần thành thánh, Trác Phong còn chưa nói gì bọn họ đã làm vậy. Sớm biết sẽ xảy ra chuyện thế này lúc trước tôi nhất định tránh Trác Phong thật xa, hiện tại không dám ra cửa, anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ? Đều tại anh hết, nếu đã quyết định đối phó Trác Phong thì vì cái gì không trực tiếp làm cho hấn không còn cách xoay người? Nếu là không đối phó được hấn, thì dứt khoát dùng tới trêu chọc hấn, anh là đồ không biết tự lượng sức!!! Anh liên lụy tôi khiến tôi bị khi dễ thành như vậy rồi mà còn mặt dày đến đây trách cứ tôi? Anh còn lương tâm không?"

Trác Nhất Thần vừa nghe tới tên Trác Phong, biểu tình âm trầm muốn mệnh, cô tình Phó Tuyết Tinh còn đứng đó lải nhải lải nhải, gãi nắm chặt chiếc bật lửa trong tay khắc chế tức giận, nhưng vô dụng, gãi chỉ cảm thấy như có một đám ruồi bọ ghê tởm đang ong ong bên tai, nhất thời bạo nộ, đứng bật dậy bóp chặt cổ Phó Tuyết Tinh, âm ngoan trừng ả, "Cầm miệng! Hết thấy điều là vì cô mà ra, nếu không vì cô, hiện tại tôi còn là Trác gia đại thiếu gia, Trác thị cũng là xí nghiệp đệ nhất thành phố này! Hiện tại ba mẹ tôi đều bị nhốt lại, cô còn dám chỉ trích tôi? Mẹ tôi nói quả nhiên không sai, cô chính là sao chổi, khắc chết cả nhà mình rồi lại tới khắc tôi, người liên quan đến cô đều không có ngày lành! Nếu không phải vì cô, tôi có thể biến thành bộ dạng này sao?! Hả?!!!"

"Trác..... Nhất Thần... buông... buông ra... buông tôi ra!" Phó Tuyết Tinh liều mạng giãy giụa, kinh hãi trừng lớn mắt, gian nan nói, "Xin... xin anh... buông tay... ra....."

Trác Nhất Thần phục hồi tinh thần, nhìn ả sợ hãi tốt độ mới vừa lòng cười cười buông ả xuống, vỗ vỗ mặt ả nói: "Sớm nghe lời không phải tốt sao? Tôi vẫn luôn thích em, đương nhiên muốn ở bên em cả đời, em nói có phải hay không?"

"Khụ... phải... phải....." Phó Tuyết Tinh xui xẻo nằm trong lòng gãi không dám động đậy, một tay ôm cổ không ngừng ho khan, sợ tới mức toàn thân phát run. Ặ nhớ tới Trác phu nhân, bà ta là bệnh tâm thần, Trác Nhất Thần cũng là, ả không muốn ở cùng bệnh tâm thần, nhưng, nhưng Trác Nhất Thần thật đáng sợ, thật quá đáng sợ!!!

Lúc này Trác Nhất Thần âm u nói: "Bất quá, em nói không sai, là Trác Phong làm hại chúng ta. Nếu không phải hấn, sẽ không có người hack vào máy tính của ba ba, sẽ không có ai tìm được phần chứng cứ đó. Trên mạng nháo lớn đến vậy, nhất định là do hấn đứng sau lưng xúi giục, là hấn tìm người lăng xê, nếu không thì làm gì có ai vì việc nhỏ này mà nhắm vào chúng ta? Chúng ta phải trả thù hấn! Làm hấn sống không bằng chết!"

Phó Tuyết Tinh rùng mình, run rẩy hỏi: "Sao..... trả..... trả thù..... thế nào?"

Trác Nhất Thần nhẹ nhàng vuốt ve tóc ả, đưa miệng tới gần tai ả thì thầm: "Em đi câu dẫn hấn, vu tội hấn cưỡng gian....."

"Cái gì?!" Phó Tuyết Tinh lập tức đẩy gãi ta, vội vàng lắc đầu nguây nguẩy, "Không! Không được! Tôi không thể!!!"

"Không thể?" Trác Nhất Thần cười lạnh nhìn ả, "Cô cho rằng tôi không biết cô lấy đâu ra tiền? Một tôi còn tưởng cô biết tự lập tự cường đi ra ngoài làm công kiếm sống, nguyên lai cô ở trước mặt tôi đều là giả thanh cao, vừa quay đầu liền bỏ lên giường một lão già! Sớm biết cô phạm tội, lúc trước tôi nên dùng tiền bao dưỡng cô, việc gì phải coi cô đương bảo bối, còn vì theo đuổi cô làm hại cả nhà biến thành như vậy?"

Phó Tuyết Tinh lập tức trắng mặt, cắn môi chối cãi: "Cái gì mà lão già? Đó là bạn trai tôi, anh ấy năm nay mới ba mươi lăm tuổi."

"A, tuổi gần gấp đôi còn không tính già? Phó Tuyết Tinh, cô giỏi lắm, tôi vừa gặp rắc rối liền lập tức tìm được tên đàn ông khác. Cốt khí của cô đâu? Kiều ngạo của cô đâu?"

Phó Tuyết Tinh tức giận đến nói không lựa lời, "Tôi không có biện pháp! Tôi không còn gì hết, tất cả mọi người khi dễ tôi, tôi có thể làm sao bây giờ? Anh ấy yêu tôi, bảo hộ tôi, quan tâm chăm sóc tôi, tôi đương nhiên nguyện ý kết giao, chẳng lẽ muốn tôi chờ anh? Anh đã làm những gì? Liên lụy tôi bị mọi người mắng chửi, kêu tôi dọn ra khỏi cô nhi viện lại không thể chiếu cố tôi, anh thậm chí còn bị bệnh tâm thần! Chẳng lẽ tôi không nên lựa chọn người càng tốt sao? Tình yêu không phải chiếm hữu, nếu anh thực sự yêu tôi thì nên buông tay cho tôi tìm hạnh phúc!"

Trác Nhất Thần quăng ả một bạt tai, lạnh lùng nói, "Đúng! Tôi có bệnh tâm thần, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm cái gì đâu. Lập tức gọi điện chia tay lão già kia, cô còn dám thông đồng người khác, tôi lập tức giết cô!"

Phó Tuyết Tinh sợ hãi co rụt thân thể, dừng khí vừa phồng lên ban nãy đều tiêu tán, bò đến trong một góc tường khóc lóc lấy di động ra gọi cho "bạn trai". Ai ngờ ả gọi mấy lần đều không có ai bắt máy, qua một hồi lâu ả mới phản ứng lại, đây là bị kéo vào số đen. Bởi vì ả thi đại học chỉ được hơn hai trăm điểm? Hay là bởi vì ả bị khi dễ khiến anh ta mất mặt? Vì cái gì cô tình vứt bỏ ả ngay thời điểm ả bắt lực nhất? Hiện giờ Trác Nhất Thần đã biến thành ma quỷ, ả còn phải làm sao mới thoát được ma chưởng của gã?

Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh từ hoan hỉ oan gia biến thành si nam oán nữ, đến giờ thì hoàn toàn trở thành kẻ thù, cả hai đều căm hận đối phương. Nhưng quá khứ tương đồng lại gắt gao cột họ vào cùng nhau, đều không cam lòng mà muốn tuyệt địa xoay người. Ngay lúc hai người gần như không còn tiền mua cơm, lại nghe được tin tức mới nhất về Trác Phong.

Trác Phong trở thành Trạng Nguyên tỉnh, cũng nổi danh toàn quốc, cao trung tư nhân khen thưởng hấn hai mươi vạn nguyên tiền thưởng, tỉnh thành khen thưởng hấn mười vạn nguyên, nếu hấn tiến vào học phủ đệ nhất cả nước học tập, cao trung tư nhân sẽ lại khen thưởng hấn mười vạn nguyên. Mà bởi vì hấn được thật nhiều người biết đến và yêu thích, một công ty điện sản quyết định đưa tặng hấn một căn nhà, chờ hấn tới thủ đô xử lý thủ tục là có thể tiếp nhận căn nhà!

Nếu là lúc trước, một căn nhà ở thủ đô đối với Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh tới nói đều không tính thứ gì, nhưng hiện tại bọn họ cả com cũng sắp không có mà ăn, Trác Phong thế nhưng lập tức có được mấy chục vạn gỏi ngân hàng, còn cả bất động sản tại thủ đô. Nếu nói Trác Phong là cô nhi nghịch tập, sắp sửa trở thành nhân sinh người thắng, hai người họ chính là "thiên chi kiêu tử" ngã xuống bụi bậm, thành chuột chạy qua đường người người đòi đánh. Loại đối lập này họ có thể cam tâm sao? Cái loại cảm giác ghen ghét tựa như rắn độc ăn mòn cả hai, làm cho phần âm u sâu nhất trong đáy lòng bọn họ bị phóng thích.

Phó Tuyết Tinh rất cuộc đáp ứng cùng Trác Nhất Thần liên thủ, bọn họ từ vài lần án kiện trước đã đạt được dẫn dắt, cũng tra tìm các trường hợp tương quan, chỉ cần an bài đến thiên y vô phòng, bọn họ có thể đổ oan Trác Phong cường gian. Lấy tiền đồ cầm tù hiện tại, Trác Phong nhất định sẽ không dám để bọn họ nháo lớn, như thế là họ có thể yên chí tổng tiền hân, đoạt lấy toàn bộ những gì hân đang có, thậm chí có thể đem hân trở thành phiếu com trường kỳ!

Hai người càng bàn bạc càng cảm thấy kế hoạch nhất định sẽ thành công, thấy Trác Phong đã xin nghỉ việc ở cửa hàng sùng vật chuẩn bị đi thủ đô, bọn họ không dám trì hoãn nữa, chọn một đêm mưa không để bị cameras theo dõi bắt được hình ảnh, cả hai liền lén lút chạy tới cạy khóa xâm nhập vào nhà Trác Phong!

001 đúng lúc nhắc nhở,【Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ: Giúp Trác Phong né tránh mưu kế của Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được giải độc đan, có thể giải trừ mọi loại xuân dược, 3 điểm nguyên lực. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, ký chủ bị dục hóa đốt người ba ngày.】

Tô Viên Viên run run lỗ tai, đứng bật dậy nhảy khỏi bàn sách, thẹn quá thành giận nói:【Cái quái gì thế? Dục hóa cái gì? Ngươi không biết ta còn là bảo bảo sao?!】

001 an tĩnh như gà, Tô Viên Viên tức giận xoay hai vòng tại chỗ, quyết định gây ông đập lưng ông, xuân dược gì đó để cho bọn họ tự mình nhấm nháp đi thôi! Trác Phong thấy nàng trạng thái không đúng, quan tâm hỏi: "Có chuyện gì vậy? Không thoải mái sao?"

Tô Viên Viên lác đầu, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh tới, ngươi đừng lên tiếng, để ta đi đối phó bọn họ!"

Trác Phong nhú mày, đứng dậy nói: "Để ta đi đi, bọn họ tới không có ý tốt, đừng để bị bọn họ phát hiện ngươi dị thường."

"Không được, không được, bọn họ mang theo xuân dược tới, chính là muốn hại ngươi, ngươi nhất quyết không thể lộ diện." Tô Viên Viên nhìn xung quanh một chút, chỉ chỉ cửa sổ, "Ngươi dứt khoát trốn ra ngoài trước đi, chờ ta giải quyết bọn họ liền đi kêu ngươi."

"Xuân dược?" Trác Phong vẻ mặt vô cùng quái dị.

Tô Viên Viên vỗ vỗ chân hân, không cao hứng nói: "Sao ngươi còn chưa đi đi? Chẳng lẽ muốn chờ Phó Tuyết Tinh tiến vào rồi cùng cô ta....."

"Không có, không có, ta đi ngay, lập tức đi ngay!" Trác Phong dờ khóc dờ cười gạt lời nàng, sợ nàng nói ra mấy từ ngữ linh tinh kỳ kỳ quái quái, cảm ao mưa nhảy ra cửa sổ sau nhà, nhỏ giọng dặn dò, "Ngươi phải cẩn thận, có việc kêu ta, ta sẽ tới giúp ngươi."

"Biết, biết rồi, khổ lắm, nói mãi!" Tô Viên Viên nghe thấy hai người kia đã lặng lẽ đi tới cửa, liền chạy tới vận kim hệ pháp thuật biến khóa cửa thành một khối sắt kín, ghé tai lắng nghe xem bọn họ tính toán làm gì.

Trác Nhất Thần tự nhận kỹ năng cạy khóa học ở trại giáo dục cải tạo rất không tồi, nhưng gã cạy hơn mười phút, phé sức chín trâu hai hồ vẫn cạy không nổi, không khỏi có chút nóng nảy, "Không đúng lắm, có phải chúng ta bị phát hiện?"

Phó Tuyết Tinh vội nói: "Vội nhanh chạy đi thôi, chúng ta nghĩ biện pháp lừa hân đến địa phương khác đi, ở chỗ này ta sợ hân kêu hàng xóm tới."

"Kêu tới mới càng tốt, đến lúc đó hân không còn đường chối cãi, chỉ có thể đi ngồi tù." Trác Nhất Thần móc ra một viên thuốc thành linh nhét vào miệng Phó Tuyết Tinh, nâng cằm ả cưỡng bách ả nuốt xuống, lạnh nhạt nói, "Miễn không được thì mạnh bạo, cô mau gõ cửa xin Trác Phong giúp đỡ, nói cô bị khi dễ cầu hân hỗ trợ, cầu hân tha thứ, mau đi!"

Phó Tuyết Tinh kinh hãi tròn tròn mắt nhìn hân, "Anh cho tôi ăn cái gì? Cái kia không phải để Trác Phong ăn sao?"

"Tổng cộng hai viên, hai người mỗi người một viên. Cô cho rằng giả bộ là có thể lừa gạt được Trác Phong? Hân ta rất thông minh, nếu không phải chuyện chân thật phát sinh, hân ta có thể nhận sao? Dù sao thì giường ai cô đều có thể bò, để cô bò giường người cô thích lúc trước thì ổn rồi, tiện nghi cho cô."

"Anh! Anh sao có thể làm vậy?!!!"

"Nhanh làm đi, bằng không tôi giết cô!" Trác Nhất Thần hung ác uy hiếp.

Phó Tuyết Tinh không dám phản kháng, cảm giác thân thể dần dần nóng lên, ả quệt nước mắt tiến lên dùng sức gõ cửa. Trong tay kia nắm chặt viên thuốc còn lại, chỉ cần Trác Phong mở cửa ra, ả liền xuất kỳ bất ý nhét vào trong miệng hân, đến lúc đó ả cùng Trác Nhất Thần có hai người, không lo không thể khống chế Trác Phong bị dục lực ảnh hưởng. Chuyện tiếp theo tự nhiên sẽ là nước chảy thành sông. Bị ép buộc làm sự tình xấu hổ này, trong lòng Phó Tuyết tràn đầy cảm giác khuất nhục. Nhưng nghĩ đến đám người khi dễ mình đều sùng bái Trác Phong như vậy, ả lại ần ần sinh ra một loại khoái cảm biến thái.

Các người mở to mắt ra mà nhìn đi, nam thần các người truy phủng sẽ lập tức trở thành nô lệ của bản tiểu thư! Nhanh! Sẽ nhanh thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27

Tô Viên Viên nghe bọn họ đối thoại mà tức trào máu họng. Hai kẻ này còn dám tính kế Trác Phong, có biết cái gì là liêm sỉ hay không? Một ả nữ nhân hư hỏng như Phó Tuyết Tinh cũng mơ tưởng chạm vào Trác Phong? Quả thực vô sỉ đến cực điểm!

Tô Viên Viên thấy bọn họ còn gõ cửa, hừ lạnh một tiếng, nhảy lên bệ cửa sổ mở hé cửa ra, vận khởi lôi hệ pháp thuật bỏ về phía hai người, pháp lực năng đã tăng lên một chút, vừa lúc làm hai người họ tê tê thẩn người, phảng phất như không cẩn thận bị điện giật.

Trác Nhất Thần quát lớn: "Cô còn dừng lại làm gì? Nhanh gõ cửa! Hôm nay hần ta không ra cửa, nhất định là ở bên trong, mau gõ!"

Sấn hần mở mồm nói chuyện, Tô Viên Viên dùng phong hệ pháp thuật lôi kéo tay Phó Tuyết Tinh nhét viên thuốc vào miệng Trác Nhất Thần, lực đạo thực lớn trực tiếp đẩy gã ngã bệt xuống! Trác Nhất Thần đau đớn phản xạ hít vào một hơi, khi định thần lại thì viên thuốc đã trôi tuột xuống cổ họng rồi. Gã đẩy Phó Tuyết Tinh ra, khom lưng nôn khan nửa ngày, nhưng cảm giác kỳ dị trên người lại nói cho gã biết viên thuốc đã bắt đầu có hiệu quả, gã thể nhưng cùng Phó Tuyết Tinh cùng nhau ăn xuân được!

Gã bạo nộ vung tay đẩy Phó Tuyết Tinh ngã xuống đất, đề thấp thanh âm quát: "Cô dám hại tôi?! TMD, cô điên rồi? Dược này không làm bảy lần tám lần căn bản giải không được, cô muốn hại chết tôi?"

Phó Tuyết Tinh còn đang giật mình vì tay mình đột nhiên không nghe sai sự, nghe xong lời này lại phần nộ lên, "Dược như vậy cư nhiên anh dám cho tôi ăn? Anh có nghĩ cho tôi sao? Anh rốt cuộc muốn cái gì?"

"Đương nhiên là muốn tiền! Chỉ cần cô giả bộ bị cưỡng gian làm tôi quay được lâu một chút, đương nhiên những kẻ nhìn đến video đều sẽ mắng Trác Phong là cầm thú. Đến lúc đó chúng ta dùng video uy hiếp hần ta, còn sợ hần không nhả tiền? Tiện nhân, cô phá hủy hết kế hoạch của tôi!"

Phó Tuyết Tinh cảm giác cả người rét run, ả đột nhiên nhớ tới lúc trước Trác Nhất Thần bị người mắng chửi tàn nhẫn, ả còn cảm thấy chỉ là hành hạ vài con chó thì có xá gì? Rất một lũ thích xen vào chuyện người khác, còn chuyện bé xé ra to. Nhưng hôm nay, ả thiết thân thể hội sự điên cuồng trong xương cốt Trác Nhất Thần, ả rốt cuộc hiểu được thể nào là cận bã, cái gì kêu bệnh tâm thần! Nhưng hối hận quá muộn, thân thể đã hư nhược vô lực, căn bản không chế không được mà quỳ rạp trên mặt đất rên ngậm ra tiếng, nước mắt hối hận chảy dài.

Ả không ngừng lắc đầu lẩm bẩm: "Anh là ma quỷ... là ma quỷ, tôi sẽ không cùng anh thông đồng làm bậy....."

Trác Nhất Thần cười lạnh nói: "Đem tiền bày ra trước mắt, cô không cần chắc? Nếu không phải cô ngu ngốc thì hiện tại kế hoạch đã thành công, đến lúc đó có video trong tay, Trác Phong hết đường chối cãi, chúng ta còn sợ cái gì? Kể cả hần ta dám báo nguy cũng không có chứng cứ bắt giữ, có ai biết được trong căn phòng này từng phát sinh chuyện gì, pháp luật đều quản không được chúng ta! Nhưng hết thấy đều bị cô hủy hoại! Hần ta sắp đi thù đồ, đến lúc đó chúng ta còn lấy cái gì để tính kế hần?"

Tô Viên Viên hiện tại mới hiểu được vì sao hai kẻ này dám ngênh ngang tới cạy cửa, nguyên lai sớm tính toán kỹ lưỡng. Nếu thật sự để bọn họ thực hiện được, Trác Phong vì dược hiệu mà mất đi lý trí, hành vi không chịu khống chế, chẳng phải bọn họ muốn làm sao thì làm? Cuối cùng trong video sẽ chỉ là Trác Phong không bằng cầm thú cưỡng gian Phó Tuyết Tinh một lần lại một lần. Nếu Trác Phong không muốn video bị tiết tiết lộ thì cũng chỉ còn cách làm theo họ, trở thành máy ATM vô hạn. Dù Trác Phong muốn cáo thì cũng không có chứng cứ, nói bọn họ uy được? Ai có thể làm chứng?

Tô Viên Viên cảm giác lửa giận hừng hực thiêu đốt, bút trưởng này cần thiết tính, còn phải tính thật kỹ! Gậy ông đập lưng ông tính cái gì? Làm cho bọn họ nổi danh thiên hạ mới xứng đáng! Đương nhiên không phải mỹ danh truyền xa, mà là xú danh lan rộng!

Mất thấy Trác Nhất Thần lôi Phó Tuyết Tinh đi đến cổng lớn liền chân mềm đến đi không nổi, Tô Viên Viên từ cửa sổ nhảy ra ngoài, dùng phong hệ pháp thuật bao phủ bọn họ, che kín mắt họ kéo tới hẻm nhỏ bên cạnh khu nhà. Sau đó tránh né người khác và các camera theo dõi chạy tới Nhất Trung, ném bọn họ vào rừng cây nhỏ nơi học sinh thích hẹn hò nhất.

Nàng lấy di động của hai người ra mở chế độ quay video, phân biệt đặt trên hai cành cây lớn, từ hai góc độ bất đồng chiếu thẳng vào bọn họ. Mà hai người kia sớm đã dục hỏa đốt người, nhần nại không được. Vừa được tự do liền nhào tới, như dã thú xé rách quần áo đối phương, điên cuồng kết hợp!

Tô Viên Viên lạnh lùng nhìn bọn họ, qua nửa giờ sau, nàng mở miệng dùng linh lực hét lên một tiếng, thanh âm bén nhọn xuyên thấu màn mưa truyền tới trong tai rất nhiều học sinh dọa họ nhảy dựng. Tô Viên Viên lại hét lên một tiếng nữa rồi chạy đến góc tường ẩn nấp. Không bao lâu sau, mấy nam sinh chạy ra khỏi ký túc xá, nhanh chóng vọt vào rừng cây nhỏ, tiếp theo lại có mấy nữ sinh chạy tới, nhìn đến hai thân thể trắng bóng giao triền bên nhau, mấy nữ sinh tức khắc xoay người che mặt thét chói tai.

Cứ thế, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ vài phút sau đã có một đoàn học sinh vây quanh hai người Trác Nhất Thần chỉ chỉ trỏ trỏ, có đồng học

nhận ra họ, bàn tán càng thêm náo nhiệt, không ít người lấy ra di động liên tục chụp ảnh, bảo an tới muốn ngăn cũng ngăn không được.

Mấy vị bảo an đen mặt quá lớn, kêu Trác Nhất Thần lập tức dừng lại, nhưng mà hai người họ tựa như kẻ điên không còn lý trí, chỉ lo kịch liệt kết hợp, căn bản làm lơ người khác. Bảo an cảm thấy tình huống không đúng lắm, tiến lên muốn tách hai người ra, kết quả hai người thể nhưng leo lên xé quần áo bảo an!

Các bạn học một trận ồn ào, mấy vị bảo an phải vật lộn hao hết sức lực mới tách được hai người ra, mà Trác Nhất Thần sau vài lần gãy xương, phần xương tay phải cùng xương đùi đã trở nên cực kì yếu ớt, trong quá trình gãy giữa, hai cái đùi cùng cánh tay phải lại gãy, đau đến trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Những người khác không có cách nào, chỉ đành lấy cái áo dài bọc tạm cho bọn họ rồi nhanh chóng tống tới bệnh viện. Lúc này các bạn học đã phát hiện hai cái di động đang quay video, lập tức phi nhỏ không thôi. Hoá ra hai người này là tới vườn trường tìm kích thích! Không chỉ đã chiến trong mưa, còn ăn được trợ hứng, quay video, khó trách có thể làm ra nhiều chuyện xấu xa như thế, hai người họ căn bản chính là tam quan bất chính!

Không tới một giờ sau, các đại diện đàn, bao gồm Weibo xuất hiện rất nhiều video, ảnh chụp, có đánh mosaic hoặc không, lập tức làm mọi người mục kích sự điên cuồng của Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh. Hai người họ đã sớm thành danh nhân, nhưng ai cũng không nghĩ tới bọn họ còn có thể tiếp tục đổi mới tam quan, lần này quả thực là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, muốn mắng cũng không biết nên mắng cái gì, loại vô sỉ này không còn thuốc nào chữa nổi, nên nhét về lò đào tạo lại!

Bởi vì có rất nhiều đồng học cùng võng hữu báo cảnh, nói bọn họ là bại lộ cuồng, hủy hoại danh dự trường học, còn dùng được trợ hứng, cũng hoài nghi họ dùng chất gây nghiện, cảnh sát nhanh chóng tham gia, triển khai điều tra chuyện này.

Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh đều bị súc ruột, thống khổ không thôi, đặc biệt là Trác Nhất Thần lại một lần gãy xương, không có tiền dùng thuốc giảm đau quả thực chính là sống không bằng chết. Đối mặt cảnh sát dò hỏi, Phó Tuyết Tinh khóc rống không ngừng, nói hết thảy đều do Trác Nhất Thần làm, à cái gì cũng không biết. Mà Trác Nhất Thần biết chính mình lần này lại chọc phiền toái, đơn giản kéo luôn Trác Phong xuống nước, cắn định là Trác Phong hại mình, hai người vừa tới nhà Trác Phong, chỉ uống một chén nước xong liền không còn nhớ gì nữa, khẳng định là Trác Phong trả thù.

Cảnh sát dựa theo khẩu cung xem xét camera theo dõi, ngày mưa chụp đến không quá rõ ràng, nhưng con đường họ đi thật sự dẫn tới nhà Trác Phong. Nhưng bởi vì chỗ ở của Trác Phong là khu nhà cũ chưa quy hoạch, có rất ít camera theo dõi, còn có vài con đường nhỏ không có camera, cho nên cũng hoàn toàn không có cách chứng thực bọn họ có vào nhà Trác Phong hay không, và khi nào rời khỏi, rồi lại đi tới chỗ nào.

Đêm đó, sau khi tống khứ hai người họ đi, Tô Viên Viên đã dùng thanh khiết thuật dọn dẹp sạch sẽ cả trong nhà lẫn ngoài cửa, hoàn toàn xóa sạch dấu vết hai kẻ kia để lại. Khi bị cảnh sát dò hỏi, Trác Phong ôm Tô Viên Viên nghi hoặc nói: "Bọn họ nói đã từng đến nhà tôi? Nhưng hôm nay tôi ở nhà cả ngày, căn bản không hề nghe thấy tiếng đập cửa."

"Có thể cho chúng tôi vào lấy chút chứng cứ sao? Lần kiểm tra này cũng là vì chứng minh cậu trong sạch."

"Có thể, xin cứ tự nhiên." Vào nhà công dân lấy bằng chứng là yêu cầu đưa ra công văn khám xét, lần này cảnh sát tới chỉ là thử dò hỏi, bắt quả Trác Phong vẫn không cự tuyệt. Hẳn biết Tô Viên Viên đã xử lý tốt hết thảy, đồng ý cảnh sát kiểm tra ngược lại có thể kết án càng nhanh.

Mưa đã tạnh, cảnh sát nhanh chóng kiểm tra trong nhà, trong sân cùng khoá cửa, nhưng kết luận cuối cùng lại giống như lời Trác Phong, căn bản chưa từng có người tới, khoá cửa không có dấu vết bị cạy, Trác Nhất Thần đang nói dối!

Bạch bạch lãng phí nhiều thời gian như vậy, ấn tượng của cảnh sát đối với Trác Nhất Thần càng kém, sau khi rời khỏi nhà Trác Phong lại đi điều tra những người từng có tiếp xúc với Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh trong khoảng thời gian gần đây, cuối cùng tra được một tên côn đồ mới được phóng thích khỏi trại giáo dục cải tạo không lâu. Tìm tới cửa hỏi, tên côn đồ kia lập tức không khách khí bán luôn Trác Nhất Thần.

"Được là tôi cho anh ta, nhưng đây đâu phải chuyện xấu, chỉ là được trợ hứng thôi, các anh cũng hiểu mà. Anh ta nói bạn gái mình phạm tội, suốt ngày nhớ thương nam nhân khác, mới muốn dùng được cùng sáng một lần. Tôi đây là trợ giúp bằng hữu, là làm chuyện tốt đó chứ, ngay cả tiền được tôi cũng cho nợ, xảy ra chuyện gì cũng không thể trách lên đầu tôi đúng không?"

Một lời này của hắn ta liền phơi bày "toàn bộ sự thật"! Mặc kệ Trác Nhất Thần cùng Phó Tuyết Tinh đi tới khu nhà cũ kia là muốn làm cái gì, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ăn được rồi đến rừng cây nhỏ trong trường học dã chiến ghi hình, mục đích chính là vì "sáng một lần" như tên côn đồ kia đã nói, chỉ vì tìm kiếm kích thích, hai kẻ này quả thực đã vô sỉ lại ngu xuẩn. Đồng thời, việc Trác Nhất Thần lên án Trác Phong hại gã liền trở thành vu khống, Trác Phong biết chuyện đương nhiên đưa ra không cáo Trác Nhất Thần.

Còn nằm trong bệnh viện chịu đựng thống khổ Trác Nhất Thần nghe thấy tin dữ này tức khắc trợn trừng mắt, nhưng gã muốn biện giải lại tìm không thấy lý do, bởi vì khi nhờ huynh đệ mua thuốc giả xác thật đã nói như vậy. Không thể nói là mua thuốc hại người, gã chỉ có thể lấy cớ nói bừa là chính mình cùng bạn gái dùng, trăm triệu không nghĩ tới cái có đó hiện giờ lại trở thành bằng chứng làm gã không thể chối cãi.

Phó Tuyết Tinh thấy vậy đương nhiên không dám nói bọn họ vốn dĩ muốn tính kế hãm hại Trác Phong, à đâu có nói vậy, cũng không vu cáo người khác, hiện tại chỉ bị coi như bại lộ cuồng mà thôi, sao có thể tự ôm thêm tội vào người?

Vì thế cuối cùng hai người họ lại bị phán giáo dục cải tạo một năm, mỗi người phạt tiền hai ngàn nguyên, Trác Nhất Thần còn phải bồi thường Trác Phong thêm năm ngàn. Hai người họ đương nhiên không thể chi trả, do đó Trác Phong đưa ra ý kiến xin tòa án sửa đổi phạt hành chính thành lệnh bảo hộ nhân thân, nội dung là cấm hai người Trác Nhất Thần và Phó Tuyết Tinh tới gần hắn, nếu không sẽ tạo thành nhân thân thương tổn cùng tinh thần thương tổn.

Lệnh bảo hộ nhân thân tuy không dễ thông qua, nhưng toà án suy xét tới ân oán giữa bọn họ, cùng với vài hành vi cực đoan của Trác Nhất Thần, cuối cùng phán định phê chuẩn.

Nhìn hai người kia bị cảnh sát mang đi, Trác Phong xoa xoa Tô Viên Viên trong lòng, khẽ cười nói: "Viên Viên bản lĩnh thực cao, người lại bảo hộ ta một lần. Hiện tại người xấu đều đã bị giải quyết, chúng ta chuyển nhà thôi! Chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: [Kết thúc thế giới 1]

Trác Phong không có nhiều hành lý, thu thập toàn bộ cũng chỉ có hai cái rương. Ngày xuất phát, Phương Lâm Lâm lái xe tới tiễn bọn họ, ôm Tô Viên Viên luyến tiếc nói: "Sắp phải chia tay rồi, sao người lại không phải sủng vật của ta chứ? Nếu ta có một tiểu bảo bối như người thì tốt rồi!"

Trác Phong sắp xếp xong rương hành lý, ngồi vào trong xe nói: "Lão bản, không phải chị cũng sắp về thủ đô sao? Đến lúc đó chị vẫn có thể tới tìm Viên Viên chơi."

"Còn tận hai năm nữa, quá lâu." Phương Lâm Lâm đưa Tô Viên Viên cho hắn, vừa lái xe vừa nói, "Thật ra cũng nên cảm ơn đám người Trác gia, nếu bọn họ không nháo ra nhiều chuyện lớn như vậy, ba ba cũng không thể thăng chức nhanh như thế. Hai năm sau gặp lại, đến lúc đó trở về bên gia, chị đây sẽ chờ chờ mi. Đúng rồi, hiện tại em không làm nhân viên của chị nữa, cũng đừng kêu lão bản, nghe quái quái, kêu tỷ tỷ đi."

"Được, Phương tỷ, thời gian qua cảm ơn chị chiếu cố."

Sắp phải ly biệt, Phương Lâm Lâm càng ôm Tô Viên Viên càng luyến tiếc, đến sân bay rồi mà cô vẫn luôn ôm Tô Viên Viên không buông, thẳng đến nhân viên công tác yêu cầu đưa Tô Viên Viên vào khoang động vật mới bằng lòng buông tay.

Lúc này 001 đột nhiên ra tiếng.【Vì tình cảm của Phương Lâm Lâm đối với ký chủ vô cùng thuần túy, đã đạt tới trình độ tín đồ, cho nên ký chủ đạt được 5 điểm nguyên lực. Cộng với 3 điểm nguyên lực của nhiệm vụ trước, sau đó thành công tìm ra chứng cứ tố giác vụ án Trác thị hối lộ quan viên ảnh hưởng tới vận mệnh của không ít người, đạt được 10 điểm nguyên lực. Hiện tại, ký chủ tổng cộng có được 118 điểm nguyên lực.】

Tô Viên Viên sùng sốt, tín đồ?

【Đúng vậy, tín đồ có tín ngưỡng, sẽ kỷ nguyện, sẽ cung phụng hương khói, quan trọng nhất chính là thành tâm. Mà sự yêu thích của Phương Lâm Lâm đối với ký chủ là tình cảm hoàn toàn không cầu hồi báo, cũng tương đương với tín đồ.】

【Thì ra nguyên lực điểm còn có thể đạt được từ con đường này? Bất quá loại này dường như rất khó phải không? Rất khó gặp người thích ta đến mức độ như cô ấy, đáng tiếc ta vốn dĩ không phải sủng vật.....】 Tô Viên Viên ngoan ngoãn nằm trong lồng sắt nhỏ nhìn Phương Lâm Lâm, đột nhiên cảm giác có chút thương cảm. Lúc nàng vừa tới thế giới này, còn chưa tìm được cách trợ giúp Trác Phong nên đành phải tìm chỗ dựa cho hắn, hy vọng Phương Lâm Lâm có thể bảo vệ Trác Phong. Nhưng hiện tại bọn họ đã trở thành bằng hữu, nàng thật sự không ngờ phần tình cảm yêu thích này có thể đạt tới trình độ ngang bằng với tín đồ.

Tô Viên Viên còn đang cảm thán, Phương Lâm Lâm lại bước tới sờ sờ đầu nàng, tiếc hận nói: "Viên Viên rốt cuộc là chủng loại gì đây? Thời gian qua lâu thế sao mới chỉ lớn lên có chút xíu vậy? Chị còn muốn chờ nàng lớn lên cho nàng đi xứng đôi, như vậy có thể dưỡng tiểu bảo bối của nàng, Trác Phong, em nói xem, sao Viên Viên mãi không lớn lên vậy?"

Lời này vừa ra, Tô Viên Viên cùng Trác Phong đồng thời biến sắc. Thương cảm gì gì đó toàn bộ tan biến, Tô Viên Viên chỉ cảm thấy cả người rét lạnh căm căm, may mắn nàng thể chất đặc thù a, bằng không cả ngày còn phải đề phòng bị..... bị kéo đi lại giống???

Trác Phong cũng không thể tưởng tượng ra hình ảnh kia, chỉ cần nghĩ sẽ có một con hồ ly cùng Tô Viên Viên..... Hắn cảm thấy kinh dị muốn chết! Hơn nữa Tô Viên Viên chính là hồ yêu, sao có thể ghép đôi với hồ ly bình thường? Đặc biệt là Tô Viên Viên về sau chắc chắn sẽ hóa thân thành người, chẳng lẽ còn muốn sinh tiểu hồ ly sao?

Càng nghĩ càng khó chịu, Trác Phong dứt khoát quay sang làm thủ tục đưa Tô Viên Viên lên phi cơ trước. May mà Phương Lâm Lâm cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, không rồi rắm quá lâu, chờ Tô Viên Viên biến mất khỏi tầm mắt, cô cũng cáo biệt rồi đi.

Trác Phong nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa huyệt Thái Dương cảm giác có chút buồn cười. Hắn thế này có tính là lòng chiếm hữu quá mạnh không? Tuy rằng hắn cùng Tô Viên Viên cũng không phải quan hệ chủ sủng, nhưng kỳ thật hắn đã dự định cùng Tô Viên Viên sinh hoạt bên nhau cả đời, không nghĩ có kẻ thứ ba chen vào giữa bọn họ, vô luận là người hay là hồ ly.

Có lẽ đây chỉ là ý tưởng không thành thực, cũng có thể một ngày nào đó trong tương lai hắn sẽ "trưởng thành", sau đó sẽ cảm thấy ý tưởng chiếm hữu hiện tại chỉ bởi vì lần đầu tiên cảm nhận được âm áp. Tương lai còn rất dài, bọn họ sẽ cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nói không chừng có một ngày nào đó bọn họ sẽ không còn thân mật như bây giờ? Cho nên Trác Phong cảm thấy chuyện này cũng không cần quá để ý, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, kẻ đi, đợi xuất hiện vấn đề rồi tính.

Nhưng mà một lần dạo này liền dạo cả đời, bên người họ xuất hiện thêm rất nhiều người, đồng học, bằng hữu, đồng sự,... nhưng bọn họ vẫn luôn là người

thần mật nhất, chưa bao giờ có bất luận kẻ nào hoặc động vật nào gia nhập vào "gia đình". Những người mới vừa nhận thức Trác Phong đều cho rằng hắn đã bị thể hệ trước ảnh hưởng nên không tin nhiệm hôn nhân, không muốn thay đổi thói quen sinh hoạt. Chỉ khi quen thuộc mới biết Trác Phong sinh hoạt phi thường xuất sắc, một người một hồ ly sống thực vui vẻ, công tác giải trí hai bên đều không làm, đi thăm thú thật nhiều cảnh đẹp trên thế giới, vui sướng hơn rất nhiều rất nhiều người khác!

Mấy năm nay Trác Phong học đại học đều chuyên tu máy tính, chẳng những ngăn trở thành hacker cấp bậc đại thần, hắn còn công khai biên soạn không ít phần mềm, trở thành nhân tài khiến rất nhiều doanh nghiệp lớn muốn mời chào. Nếu hắn chịu mở công ty đương nhiên quy mô sẽ không thua kém Trác thị lúc trước, nhưng vì khi còn nhỏ làm công một nhọc, bên người lại có Tô Viên Viên không nỡ nhìn hắn vất vả, hắn liền lựa chọn làm người tự do. Có hứng thú thì viết viết số hiệu, biên soạn phần mềm, nhằm chán thì mang theo Tô Viên Viên đi lữ hành khắp nơi. Bởi vì thời gian tự do, hắn thật là hoàn toàn không vất vả, vẫn luôn hưởng thụ sinh hoạt, thẳng đến chín mươi tuổi cũng chưa từng sinh bệnh, chỉ vì khí quan đã già cả mới dần dần trở nên suy yếu.

Hồ ly thọ mệnh nhiều nhất chỉ có mười mấy năm, cho nên đến hơn ba mươi tuổi Trác Phong liền chuyển nhà, rất ít cùng liên hệ bằng hữu cũ. Hắn vẫn luôn thực cẩn thận, cả đời bảo hộ Tô Viên Viên không cho bất cứ kẻ nào phát hiện năng dị thường. Bọn họ như một gia đình bình thường, cùng nói chuyện phiếm, cùng ăn cơm, cùng nhau làm việc nhà, dù không hóa thành hình người nhưng Tô Viên Viên cũng có thể dùng pháp thuật để đền bù khuyết điểm. Cho nên đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Trác Phong không những không tiếc nuối, ngược lại còn cảm thấy nhờ có Tô Viên Viên làm bạn, cả đời này hắn mới có thể vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Chỉ tiếc, hắn không có cơ hội nhìn đến Viên Viên hóa thành hình người, năng nhất định sẽ rất đẹp rất đẹp.

Tô Viên Viên ghé vào bên người Trác Phong, trước mặt bày vài cuốn album ảnh. Thanh âm vẫn mềm mại đáng yêu, nhưng lại hơi hơi nghẹn ngào, "Người xem, đây là ảnh chụp chúng ta đi băng thiên tuyết địa xem cực quang, còn cái này, là chúng ta đi đáy biển bắt cá, tối hôm đó chúng ta còn được ngắm mưa sao băng..... Trác Phong, người không phải còn muốn ngắm nhìn mặt trời mọc sao? Người đừng ngủ có được không? Ta mang người đi! Ta lập tức mang người đi!"

Trác Phong mỉm cười yếu ớt, cố sức nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ nàng, nói: "Kiếp sau đi, ta không nghĩ động. Vốn dĩ... ta cho rằng một đời rất dài... rất dài, có thể nhìn thấy người hóa hình... Không ngờ... mấy năm nay... người không tiếp tục lớn lên... Viên Viên, chờ ta đầu thai chuyển thế... người tới tìm ta được không? Người thọ mệnh dài như vậy... nhất định có thể tìm được ta... chúng ta cùng nhau lớn lên, chúng ta lại ở bên nhau... Được không?"

Tô Viên Viên mắt đỏ hoe! Nàng tìm như thế nào? Nhiệm vụ trong thế giới này đã hoàn thành, nàng sẽ phải tới một thế giới khác! Hơn nữa nơi này chỉ là ảo cảnh 001 chế tạo, sao có thể chuyển thế đầu thai? Tô Viên Viên đã gần hai trăm năm không khóc, nhưng đến lúc này, nước mắt đột nhiên như trên châu đứt tuyến, muốn ngăn cũng ngăn không được!

Trác Phong thở dài, giúp nàng lau nước mắt nói: "Đừng khóc... Đã đến cuối cùng rồi... đừng khiến ta không yên tâm....."

Tô Viên Viên bỏ bỏ lên phía trước, chôn đầu vào cổ Trác Phong, hy vọng hắn đừng chết. Nhưng... sinh bệnh nàng còn có thể nghĩ cách, thọ mệnh đã hết thì dù là ai cũng cứu không được. Nàng không thích ly biệt, trong lòng khổ sở đến cơ hồ thở không nổi. Nàng biết đây là ảo cảnh, nhưng bọn họ đã ở chung hơn bảy mươi năm, nàng sao có thể thờ ơ?

Nghe Trác Phong khuyên giải an ủi, Tô Viên Viên không ngừng nghĩ ngợi xem còn có thể vì Trác Phong làm thêm điều gì không. Đúng lúc này, nàng nghe được Trác Phong lại cảm thán một câu, "Đáng tiếc..... Ta không thể chờ đến khi người hóa hình....."

Tô Viên Viên lập tức ngừng đầu, trong lòng thầm hỏi 001, 【Có biện pháp nào có thể làm ta lập tức hóa hình không? Ta biết là Yêu tộc có loại biện pháp này, chẳng qua ta không biết. Người nhất định biết đến, mau nói cho ta!】

001 khuyên:【Ký chủ, biện pháp như vậy tất nhiên sẽ tạo thành thương tổn nhất định cho cơ thể, người không cần làm thế. Trác Phong không nhất định muốn nhìn thấy người hóa hình, hắn chỉ là có một chút tiếc nuối mà thôi.】

【Không, đây là tâm nguyện của hắn, ta sẽ vì hắn thực hiện, ta tới đây là để bảo hộ hắn mỹ mãn qua một đời, không phải sao? Người mau nói cho ta, hắn không còn nhiều thời gian nữa.】

Tô Viên Viên nghiêm túc như vậy rất ít thấy, mà Tô Viên Viên thương tâm đến rơi lệ càng là cực kỳ hiếm thấy. 001 không tiếp tục ngăn trở, mà mau chóng tìm kiếm loại phương pháp thương tổn nhỏ nhất, yêu cầu tổn thất tu vi ít nhất để đổi lấy thuật pháp.【Ký chủ sẽ mất đi 100 điểm nguyên lực, cũng chính là tu vi giảm xuống, đổi lấy cơ hội trước tiên hóa hình. Học tập xong pháp thuật này, mỗi lần hóa hình chỉ có thể bảo trì một giờ, sau đó sẽ suy yếu ba ngày. Ký chủ, người đã quyết định sao?】

【Ta đã quyết định.】Tô Viên Viên thực kiên định trả lời.

Nàng có chút may mắn nhiều năm nay chưa từng lừa dối mà vẫn thường xuyên trợ giúp người khác, tuy rằng điểm nguyên lực đạt được không nhiều lắm, nhưng tích góp vài chục năm cũng được hơn 500 điểm, tu vi cũng tăng lên một đoạn. Hiện giờ tổn thất 100 điểm đổi lấy pháp thuật này hoàn toàn không thành vấn đề, càng lắm thì đến thế giới sau nàng lại tiếp tục nỗ lực. Dù sao thì, có một số đồ vật quan trọng hơn tu vi rất nhiều rất nhiều.

Tô Viên Viên cảm giác tu vi giảm xuống một đoạn, đồng thời trong đầu xuất hiện một môn thuật pháp hóa hình. Lấy ngộ tính của nàng chỉ cần một phút đồng hồ là hoàn toàn nắm giữ! Tiếp theo, nàng lắc mình biến hoá, Tiểu Bạch hồ biến mất tại chỗ, thay thế chính là...

Một con nhóc???

Khoảng 10 tuổi???

Cái quý gì???!?

Trác Phong động tác kia, còn thực chờ mong mà quay đầu nhìn nàng, ngừng thờ chờ đợi nàng hóa hình, không nghĩ tới..... kết quả thực bất ngờ!

Hắn sững sốt một lát, nhìn Tô Viên Viên còn ngốc lảng tại chỗ một bộ không thể tin tưởng, nhất thời cười lên sang sảng, "Thực đáng yêu, đáng yêu giống nguyên hình của ngươi, so với tưởng tượng của ta..... đều đẹp." Hắn thoải mái nắm lấy tay Tô Viên Viên, cười nói, "Viên Viên bảo bảo, kiếp sau ta chờ ngươi, ngươi nhất định phải tới tìm ta."

Hắn cầm lấy ngọc bội phòng ngự khắc đồ hình tiểu hồ ly, nói: "Đây là tín vật của chúng ta, ngươi có thể tìm được ta. Ta muốn cùng ngươi chậm rãi lớn lên, một đời không đủ, liền hai đời..... hai đời không đủ, liền ba đời. Viên Viên, ta chờ ngươi....."

Trác Phong mỉm cười dần dần nhắm mắt, đến thời khắc cuối cùng hắn vẫn luôn vui sướng, bởi vì hắn Viên Viên vì hắn mà trước tiên hóa hình, đối với Viên Viên, hắn cũng là người rất quan trọng.....

Tô Viên Viên ôm lấy Trác Phong, lau khô nước mắt, hóa hình ô long hòa tan rất nhiều thương cảm chia lìa. Nàng cũng không ngờ mình sẽ hóa thành tiểu hài tử, nguyên bản còn muốn cho Trác Phong nhìn đến bộ dáng đại mỹ nhân. Bất quá nhìn đến Trác Phong khoe miệng ngậm cười, nàng liền không so đo nữa. Rốt cuộc nàng vẫn mang cho Trác Phong âm áp cùng vui sướng, làm hắn cả đời bình bình an an hạnh phúc đến già, kỳ thật đã không có gì tiếc nuối.

Thừa dịp vẫn là hình người, Tô Viên Viên đưa Trác Phong tới an táng tại một chỗ phong thủy bảo địa. Ba ngày suy yếu, nàng đều nằm trước mộ Trác Phong, đến khi bình tĩnh hơn mới nhẹ giọng cáo biệt hắn, về nhà đem hết đồ vật đáng giá kỷ niệm bỏ vào túi trữ vật, rồi khôi thể giới này.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Thế giới thứ hai - Kim bài người đại diện

Trở lại không gian ban đầu, Tô Viên Viên bỗng nhiên cảm giác có một cỗ linh khí nồng đậm rót vào cơ thể, không khỏi vui vẻ,【001, chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ Thiên Đạo đã giải trừ hạn chế, ta không cần tiếp tục đi ảo cảnh tích góp nguyên lực điểm?】

【Ký chủ, ngươi còn nhớ 5 điểm nguyên lực đạt được từ tình cảm chân thành của Phương Lâm Lâm không?】

【Nhớ rõ a, vài chục năm nay chỉ gặp được một người như cô ấy, làm sao vậy?】

【Nếu Phương Lâm Lâm có thể làm ngươi được đến 5 điểm nguyên lực, vậy lấy tình cảm của Trác Phong đối với ngươi, điểm nguyên lực đương nhiên chỉ nhiều không ít, lần này ngươi tổng cộng đạt được 500 điểm.】

Tô Viên Viên ngẩn người, ừ ừ năm bò xuống, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng lầm bầm,【Thì ra hắn thích ta đến thế..... Kỳ thật ta cũng biết, hắn thật sự rất thích ta.....】

001 không muốn để nàng đắm chìm trong quá khứ, nhắc nhở:【Chúng ta có thể tới thế giới tiếp theo, thế giới thứ nhất rất đơn giản, cũng thực an toàn, vì giúp ký chủ quen thuộc hoàn cảnh nhân gian, các thế giới về sau sẽ dần dần khó khăn hơn. Nhiệm vụ càng khó, đạt được điểm nguyên lực sẽ càng nhiều. Nếu ký chủ muốn nghỉ ngơi cũng được, bất quá, ngươi sống hơn bảy mươi năm trong ảo cảnh, nhưng ở hiện thực chỉ qua gần một canh giờ mà thôi, ta kiến nghị ký chủ sớm tiến vào thế giới tiếp theo để tránh lãng phí thời gian.】

Tô Viên Viên là thật sự trải qua hơn bảy mươi năm, nghĩ đến ở Thanh Khâu Sơn thượng mới qua một canh giờ, có lẽ những yêu tinh vậy xem lão tổ tông phi thăng các còn chưa giải tán đâu, nàng liền có loại cảm giác thời không thác loạn, vội vàng thúc giục:【Mau đi tới thế giới tiếp theo đi, không cần nghỉ ngơi, ta phải trở thành Cửu vĩ Thiên hồ!】

【Tốt, đang lựa chọn thế giới... bắt đầu xuyên qua..... 3... 2... 1..... Xuyên qua thành công!】

Tô Viên Viên mở mắt ra liền thấy bên người có thật nhiều lồng sắt, nhốt chừng mấy chục con chó lớn lớn bé bé, mà chính nàng cũng đang bị nhốt trong lồng. Nàng nhìn nhìn bốn phía, đây rõ ràng là một cái thùng xe, nàng cùng chúng nó đang bị vận chuyển đến cửa hàng sùng vật?

Lấy 001 tính cách, nàng không tin phần mở màn sẽ đơn giản như thế này.

Nàng vẩy vẩy móng vuốt nhỏ mở lồng sắt ra, những con chó khác nhìn nàng có thể ra tới lập tức sủa ầm ỹ, bỏ nhào vào cửa lồng sắt, hiển nhiên cũng muốn được tự do. Tô Viên Viên tìm một nơi hơi hơi sạch sẽ ngồi xuống, hỏi 001,【Lần này cốt truyện như thế nào? Ta cần phải làm gì?】

【Ký chủ, nhân vật chính thế giới này là một người xuyên việt, tên là Phùng Huy, là từ hai mươi năm sau xuyên tới. Hắn vốn chỉ là một tên lưu manh côn đồ sinh hoạt thất ý, ngoại trừ ăn nhậu chơi bời thì hoàn toàn không có kỹ năng nào khác, ngày nỡ thần gã yêu thâm kết hôn, gã uống say, ngã lăn xuống

thang lầu đương trường tử vong, sau đó hồn xuyên đến thân thể một mình tỉnh cùng tên. Bởi vì mình tỉnh này cùng người đại diện Phương Lập Triết thân thiết như huynh đệ, chỉ một thời gian ngắn Phương Lập Triết đã nhận ra gã bất đồng. Phùng Huy sợ bị người phát hiện, nhanh chóng chen ép Phương Lập Triết. Lúc sau gã lợi dụng thời gian hơn kém hai mươi năm, lấy ra rất nhiều bản nhạc và kịch bản nổi danh trong tương lai, tuy rằng kỹ thuật diễn và giọng ca của gã chỉ ở trình độ có thể tạm chấp nhận, nhưng gã trở thành người viết từ soạn nhạc và biên kịch trứ danh.】

Tô Viên Viên hừ hừ hai tiếng, 【Xuyên qua thì xuyên qua, còn hãm hại người vô tội, người ta muốn bảo hộ chính là người đại diện phải không? Gã ta chen ép Phương Lập Triết như thế nào?】

【Phùng Huy và một vị quý phu nhân cùng dùng bữa tối ánh nến bị truyền thông chụp đến, gã thuận nước đẩy thuyền đổ lên đầu Phương Lập Triết, nói Phương Lập Triết buộc gã bồi rượu phú bà đôi lấy tài nguyên. Lúc ấy dưới tay người đại diện còn có một vị nữ mình tỉnh khác, ả ta cũng giúp Phùng Huy nói chuyện, khốc lóc kẻ là Phương Lập Triết từng đe dọa dụ dỗ, thậm chí còn muốn tiếm quyền ả, ả vì luôn chống đối nên mới không thể nổi danh. Tiếp theo, những người đại diện khác cũng bỏ đá xuống giếng, công ty giải trí cũng giải trừ hiệp ước với Phương Lập Triết, bởi vì thiên kim của chủ tịch có tình cảm với Phùng Huy. Phương Lập Triết từ đây thanh danh hỗn độn, không có bất luận mình tỉnh nào chịu ký hợp đồng với hắn, mộng tưởng tan biến, nhưng hắn vẫn chấp nhất điều tra Phùng Huy, hắn không tin Phùng Huy có thể hãm hại mình, vì thế Phùng Huy dứt khoát làm đến cùng, dụ hắn tới nơi này, lợi dụng một xe vận tải buồn lậu chó trộm chờ đám danh khuyển đâm chết hắn. Vụ tai nạn xe cộ này xảy ra khiến người ta phát hiện đường dây chuyên trộm cắp danh khuyển. Tin tức này ảnh hưởng lan rộng, cũng che giấu tin Phương Lập Triết tử vong, không có người hoài nghi đến Phùng Huy.】

Tô Viên Viên hít một hơi lạnh, đôi mắt tròn tròn,【Đám chết? Chính là chiếc xe này? Tức là ta đang ở trên một chuyến vận tải tử vong? Sao người không nói sớm??】

【Thời gian vừa vặn tốt, cách tai nạn xe cộ còn 10 phút. Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ: Cứu vớt tánh mạng Phương Lập Triết cùng toàn bộ danh khuyển. Khen thưởng: Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng ký chủ năm trăm vạn nhân dân tệ, 20 điểm nguyên lực. Trừng phạt: Nhiệm vụ thất bại, ký chủ bị sét đánh một lần, khấu trừ 800 điểm nguyên lực.】

???

Tổng cộng nàng mới có hơn 900 điểm nguyên lực có được không? Nếu bị trừ rớt chẳng phải là lại trở lại lúc ban đầu, ngay cả nói cũng không nói được?!

Tô Viên Viên nhảy dựng lên, lập tức mở ra tất cả lồng sắt, sau đó vọt tới cạnh cửa dùng kim hệ pháp thuật mở khóa thùng xe. Quay đầu trừng đám danh khuyển còn đang kêu loạn lớn tiếng quát: "Đều câm miệng cho ta! Hiện tại xếp thành một hàng lần lượt nhảy xuống xe, ngoan ngoãn đứng chờ ở ven đường, ta làm xong việc sẽ đưa các ngươi về nhà!"

"Uông! Gâu gâu! Gâu gâu"

Mấy chục con chó cơ bản đều an tĩnh, chỉ có mấy con còn nhỏ nghe không hiểu còn đang ư ử sợ hãi, bất quá thanh âm Tô Viên Viên đối chúng nó tự mang lực uy hiếp, nghe không hiểu nhưng cũng không dám sủa loạn nữa. Lúc sau, Tô Viên Viên ra lệnh một tiếng, mấy con chó lớn nghe lời mà nhảy xuống xe chạy đến ven đường ngồi im, những con khác cũng theo đuôi từng con nhảy xuống, cả mấy đứa không hiểu gì cũng thuận theo đám đông hành động. Mấy chục con chó tụ tập ngồi cùng nhau, từ xa nhìn lại thật đúng là rất đồ sộ.

Tô Viên Viên nhẹ nhàng thở phào:【May mắn đời trước ta ở cùng thư sinh, nhìn hắn nỗ lực tiến tới ta cũng ngượng ngừng lười biếng, học hết cả ngôn ngữ các loài động vật, bằng không hôm nay cũng không biết câu thông cùng chúng nó thế nào. Chuyện ở đây ổn rồi, đi cứu người thôi!】

Tô Viên Viên vận khởi pháp lực, một chiêu thiên cân trụ lập tức khiến cho thùng xe trầm xuống, đè nặng sấm lốp bắt đầu giảm tốc độ. Nàng lại vận lên một trận gió to khiến cho tài xế không thể không lái xe tới sát địa đường. Chỉ cần thay đổi lộ tuyến xe vận tải thì Phương Lập Triết sẽ an toàn, đúng chứ?

Lúc này tài xế xuyên qua gương chiếu hậu thấy đám chó ngồi ven đường, tức khắc cả kinh, "Sao lại thế này? Kia không phải đám chó chúng ta bắt được sao? Sao đều đi xuống hết rồi?"

"Mau dừng xe xuống nhìn xem, đám chó đó đều báo cáo lên trên rồi, thiếu con nào sẽ trừ vào hoa hồng của chúng ta!"

Hai người vội vàng dừng xe chạy xuống xem xét. Tô Viên Viên đương nhiên phải bảo vệ đám chó đó, nàng trực tiếp nhảy đến cản trước mặt bọn họ, gồng mình gầm nhẹ uy hiếp.

Rõ ràng chỉ là một con chó pomeranian nhỏ nhỏ khoảng hai tháng tuổi, hai tên trộm chó lại cảm giác sợ hãi, bất tri bất giác lui ra phía sau vài bước, sau đó thì thẹn quá thành giận, xoa xoa tay hăm hè: "Tiểu súc sinh, dám chống đối ông nội mi! Hôm nay chúng mày đừng hòng chạy!"

Tô Viên Viên đang muốn giáo huấn bọn họ, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến thanh âm một người đang nói chuyện điện thoại, đứng là Phương Lập Triết đang chất vấn Phùng Huy vì sao còn chưa tới, mà lúc này, con đường bên trái phía trước lại có một chiếc xe tải đang nhanh chóng lao tới. Tô Viên Viên kinh hãi, vội vàng chạy tới chỗ Phương Lập Triết, quay đầu lại hướng về đám chó hô vài tiếng, "Dừng cản người, hù dọa bọn họ! Đợi chút nữa ta tới cứu các ngươi!"

"Gâu gâu gâu!"

Được đáp lại, Tô Viên Viên tạm thời mặc kệ chúng nó, toàn lực chạy về phía Phương Lập Triết, nghĩ phải cứu người thế nào mới không có vẻ đột ngột, chỉ có cách duy nhất là giả bộ hoảng hốt chạy loạn, đánh bậy đánh bạ đẩy Phương Lập Triết ra mới bình thường một chút. Ai ngờ đúng lúc nàng chuẩn bị nhào tới, Phương Lập Triết lại đột nhiên lại ngã nghiêng qua một bên, mà chiếc xe tải kia cũng lệch khỏi quỹ đạo, đâm sầm vào lan can ven đường!

Tô Viên Viên khựng lại, nhìn nhìn Phương Lập Triết, lại nhìn qua xe tải, nghĩ mãi không hiểu vì sao hắn đột nhiên thoát được, nàng chạy trước người

Phương Lập Triết, làm bộ dáng xác nhận chủ nhân, nơi này ngửi ngửi, nơi đó chạm chạm, cuối cùng xác định Phương Lập Triết không sao hết, trừ bỏ bị kinh hải tim đập hơi nhanh thì hoàn toàn không thành vấn đề.

【Ha ha, Phương Lập Triết căn bản không cần ta cứu. 001 người nghĩ sai rồi đi? Vừa rồi là thế nào? Sao ta cảm giác giống như có kết giới? Trên người hắn có pháp bảo? Thế giới này có tu luyện giả?】

【Đang kiểm tra đo lường, số liệu có chút lệch lạc. Bất quá thế giới này cũng không có tu luyện giả hoặc yêu tinh khác, tạm thời không có ảnh hưởng gì, ký chủ không cần để ý, ta sẽ tra tìm nguyên nhân. 】

Tô Viên Viên lại lần nữa sinh ra cảm tưởng "muốn người có tác dụng gì", bất quá nếu không có 001, nàng đến bây giờ còn tu không ra cái đuôi thứ hai đâu, cho nên nàng chỉ lắc đầu cảm thán một câu,【Quả nhiên không có ai là vạn năng. Không sao hết, người cũng chỉ là tân sinh hệ thống, không cần vội, cứ từ từ tra đi.】

Phương Lập Triết từ trên mặt đất bò dậy, nghe được từ di động bên cạnh truyền ra tiếng Phùng Huy đối trá quan tâm, nhảy bén nhận ra khăn trương cùng vui sướng trong giọng nói đối phương. Hắn cũng từng là cao tài sinh hệ biểu diễn, bản lĩnh nhận biết và khống chế cảm xúc trong ngôn ngữ thực tình chuẩn, hắn tin tưởng chính mình tuyệt đối không nghe lầm. Nghĩ tới Phùng Huy hẹn hắn tới đây lại không xuất hiện, mà hắn thì thiếu chút nữa gặp phải tai nạn xe cộ, sống lưng lạnh toát, càng nghĩ kỹ càng thấy kinh khủng.

Hắn trực tiếp cúp điện thoại, nhìn xe tải báo cảnh. Vị trí hắn dừng xe cũng không có vấn đề, chỉ là nhìn kỹ thì có thể phát hiện cái ngã tư đường này là nơi thực dễ xảy ra chuyện. Đây xem như sai sót trong quy hoạch giao thông, nếu không phải vì chờ Phùng Huy, hắn cũng sẽ không dừng ở nơi này. Xe tải khẳng định phải chịu trách nhiệm toàn bộ, vì tránh tạo thành tranh cãi, hắn quyết định chờ cảnh sát giao thông tới giải quyết vấn đề rồi mới đi.

Lúc sau hắn quay qua nhìn Tô Viên Viên, lại ngẩng đầu quan sát bốn phía, nghi hoặc nói: "Tiểu gia hỏa, chủ nhân của người đâu?"

Tô Viên Viên xoay người qua phương hướng đám chó kia kêu vài tiếng, bên kia lập tức vang lên tiếng chó sủa ồn ào, hết đợt này tới đợt khác. Phương Lập Triết nhìn xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện xa xa có một chiếc xe vận tải đỗ lại, phía sau xe hình như có vài chục con chó khác. Hắn thử thăm dò ôm Tô Viên Viên lên, thấy nàng không phản kháng, cười vuốt vuốt lưng nàng, lại xoa bóp lỗ tai nho nhỏ, vừa đi vừa nói: "Người chạy lạc phải không? Ta đưa người trở về, về sau đừng chạy loạn, trên đường cái nhiều xe cộ, không an toàn."

Tô Viên Viên kêu nhỏ hai tiếng, ngoan ngoãn ghé vào ngực Phương Lập Triết, nàng cho rằng mình sẽ cần thời gian để tập quen với người này, không nghĩ tới cái ôm này lại thực ấm áp, thực phù hợp, thật ra làm nàng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Phương Lập Triết đi đến phía sau xe vận tải, vừa định trả Tô Viên Viên trở về, liền thấy hai người kia bị mấy chục con chó vây quanh, toàn bộ đều đề thấp thân thể găm gù uy hiếp, mà trong tay hai người kia đều cầm gậy gộc, như là muốn đánh. Tình cảnh này..... nhìn thế nào cũng cảm thấy có điểm không đúng a!

Phương Lập Triết nhíu mày hỏi: "Các anh là ai? Từ đâu ra nhiều chó như vậy?"

"Chúng tôi chuyên buôn bán sủng vật, không nhốt kỹ để chúng chạy ra." Tài xế không kiên nhẫn mà hua hua gậy gộc, "Không có chuyện của anh, mau rời đi, bằng không bị chó cắn chúng tôi không phụ trách."

Phương Lập Triết nhìn đám chó, nói: "Nếu chỉ là buôn bán bình thường, chúng nó cũng sẽ không hung dữ như bây giờ." Hắn đánh giá biểu tình hai người, thử nói, "Đám chó này là bị các anh bắt trộm?"

"Mày nói cái gì?! Một người bán chó còn cần cùng chúng nó bồi dưỡng cảm tình? Người ngoài thì biết cái gì, mau rút đi, thiếu xen vào việc người khác!"

Phương Lập Triết không vô nghĩa nữa, lấy điện thoại báo nguy, lần này chính là hoài nghi có người trộm chó số lượng lớn. Hai người kia cảm gặp muốn đập vào người Phương Lập Triết, bị hắn tránh thoát còn muốn lao qua cướp điện thoại nê hà đám chó kia vây bọn họ quá gắt gao, làm họ động không dám động.

Phương Lập Triết thấy thế cười lạnh: "Rốt cuộc là thế nào, chờ cảnh sát tới rồi nói sau."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Phương Lập Triết thực thích động vật nhỏ, ngày thường vội vàng công tác không có thời gian nuôi dưỡng, hắn đành tham gia một ít diễn đàn sủng vật, xem ảnh chụp những sủng vật đáng yêu đó đỡ thèm. Giới giải trí là một cái chảo nhuộm không lồ, chỉ có nhìn đến đôi mắt thanh triệt của động vật hắn mới có thể dứt bỏ áp lực cùng mệt mỏi, cảm thấy sung sướng thuần túy. Cho nên, hắn còn tính hiểu biết cảm xúc thông thường của sủng vật, nhìn đến bộ dáng hung ác kia, còn có vài con trên người có vết thương, Phương Lập Triết đau lòng, ánh mắt nhìn hai người kia cũng càng thêm bất thiện.

Hắn lấy ra di động nhắm thẳng vào hai người quay chụp, trong miệng nói: "Các người tốt nhất dừng hành động thiếu suy nghĩ, bằng không liền tính bị cắn,

video này cũng có thể chứng minh chúng nó là bị kích thích." Hắn rút luôn chìa khóa xe vận tải, để phòng ngừa bọn họ lái xe chạy trốn.

Hai người kia nhìn hắn hàng động, biết là chạy không được, tức hộc máu chửi mắng: "CMN, thằng ranh mày lá gan không nhỏ, dám cản tài lộ lão tử, lão tử giết chết mày!"

Không đợi Phương Lập Triết lên tiếng, Tô Viên Viên liền hướng đám chó hô, "Đá bọn họ! Đạp bọn họ dưới lòng bàn chân, dẫm thật lực vào, chỉ cần không cản người, không cào người, dẫm thế nào cũng được!"

Đám chó đồng loạt sủa vài tiếng khiến hai người kia giật mình hoảng sợ, tiếp theo, bọn họ bị mấy con chó cỡ lớn đẩy ngã nhào, còn chưa kịp phản ứng, trên người cũng tứ chi đã bị mấy chục con chó đè nặng dầm dẫm dẫm. Cái loại cảm giác nhìn không thấy bốn phía, còn không ngừng bị dẫm đạp làm họ sợ hãi hét toáng lên, nước mắt nước mũi giàn giụa, sợ sẽ bị gặm chỉ còn xương cốt! Có mệnh lệnh của Tô Viên Viên, bọn chúng đương nhiên sẽ không cản người, nhưng trong đó cũng có con thông minh nghịch ngợm hơn chút, thế nhưng chạy đến trên mặt hai người rải nước tiểu!

Đám chó còn lại cũng học theo, chỉ chốc lát sau chung quanh liền tản ra mùi khai nồng nặc, mà hai người kia cũng ướt sũng nước tiểu, cả Tô Viên Viên cũng phải trốn mất há hốc mồm, sau lại quay mặt đi không nỡ nhìn thẳng. Phương Lập Triết không nhịn được phì cười, quay ống kính về phía mình, nói: "Vừa nãy tôi còn lo lắng chúng sẽ chạy loạn loạn cản người, không ngờ thì ra chúng cũng có kỷ luật như vậy, hơn nữa rõ ràng chúng đều được huấn luyện rất tốt, biết không được dẫm thương người. Sau khi việc này kết thúc, nếu hai vị nam nhân thân phận không rõ này có ý đồ lấy thương thế trên người để đối phó chúng, tôi hy vọng tất cả những bạn bè đã xem video có thể vì những chú chó này chủ trì công đạo, đây là một phản chứng cứ, mà tôi chính là chứng nhân."

Nơi này không có camera theo dõi, Phương Lập Triết liền coi đi động của mình trở thành theo dõi, cố gắng đạt tới trình độ hoàn nguyên sự thật, để tránh bởi vì pháp luật ở phương diện bảo vệ động vật không trọn vẹn, mà khiến hai kẻ này có cơ hội làm hại bọn chúng.

Thời điểm hai gã trộm chó sắp bị mùi nước tiểu hun đến ngất xỉu, hai đội cảnh sát rốt cuộc cũng tới. Cảnh sát giao thông xử lý rất đơn giản, dù sao thì đây cũng không phải vụ án có dự mưu, chỉ là bởi vì nguyên nhân địa hình và tài xế xe tải tham đi nhanh, chạy qua góc ngoặt mà không giảm tốc độ nên thiếu chút nữa gây ra tai nạn, hai bên cũng không tranh chấp gì, nhanh chóng ghi chép xong khẩu cung, quyết định giải quyết riêng, còn phương diện xử phạt về vấn đề bằng lái đối với tài xế xe tải thì đương nhiên không có quan hệ gì tới Phương Lập Triết.

Phương Lập Triết lập tức lại cùng một đội cảnh sát khác thuyết minh những gì mình chứng kiến, và hoài nghi đối với hai kẻ kia. Đám chó đột nhiên nhìn đến nhiều người như vậy có chút sợ hãi, nhưng được Tô Viên Viên trấn an nên không có con nào xao động, đều ngoan ngoãn thối lui ngồi xuống một bên lẳng lẳng nhìn cảnh sát, làm nhóm cảnh sát khó hiểu đồng thời cũng tận mắt chứng kiến sự ngoan ngoãn của chúng, càng đột hiện ra hai kẻ kia không làm chuyện tốt, bằng không đám chó đó sao lại căm ghét họ đến thế?

Cảnh sát lập tức còng hai người kia dẫn về đồn, đồng thời còn đầu đầu đi tìm một gian kho hàng tạm thời làm chỗ ở cho đám chó kại, nhưng nhiều ngày nay bị nhốt trong không gian hẹp, vừa thấy kho hàng đám chó liền nhao nhao biểu hiện nôn nóng, có cào đất, có sủa bậy, còn có con cắn bản không chịu đi vào. Đang lúc cảnh sát không biết nên làm thế nào cho phải, Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên đi tới, Tô Viên Viên khẽ kêu hai tiếng, cả đám cụp đuôi ngoan ngoãn đi vào, hoặc ngồi hoặc nằm sắp xuống đất an tĩnh lại, giống như lập tức không còn sợ hãi.

Cảnh sát đương nhiên không có khả năng hoài nghi đến Tô Viên Viên, mà là kinh ngạc vỗ vỗ bả vai Phương Lập Triết, giọng tay cái lên nói: "Huynh đệ được lắm! Động vật duyên quá tốt! Trên người anh nhất định có lực tương tác nào đó mà động vật có thể cảm giác được, anh vừa tới gần chúng nó liền thành thật. Không biết anh có thể ở đây trợ giúp chúng tôi chiếu cố chúng hay không? Chúng tôi sẽ mau chóng tuyên bố tin tức giúp chúng tìm chủ nhân hoặc liên hệ sở thú dụng súng vật. Khoảng hai ngày thôi, anh có thể hỗ trợ không?"

Phương Lập Triết cảm thấy biểu hiện của đám chó thật thần kỳ, nhưng hắn xác thật không quá yên tâm về chúng nó, lập tức gật đầu nói: "Không thành vấn đề, như vậy đi, để tôi đi mua chút cầu lương tới, hai ngày này tôi sẽ chiếu cố chúng. Tôi có thể lên mạng tuyên bố tin tức không? Tôi cũng tham gia một vài diễn đàn súng vật, tương đối quen thuộc, có thể giúp chúng tìm được chủ nhân nhanh hơn."

"Nếu được thế thì thật tốt quá, vậy đi, chờ lát nữa chúng tôi sẽ tuyên bố một tin tức trên official weibo, sau đó anh liền dùng thông báo đó đăng lên các diễn đàn để tìm chủ nhân của chúng, vậy sẽ càng đáng tin, đương nhiên, phía cảnh sát chúng tôi cũng sẽ tích cực tìm kiếm, trước tiên cảm ơn anh có thể giúp đỡ."

"Đừng khách khí, tôi rất vui lòng giúp đỡ chúng."

Chờ cảnh sát rời đi, Phương Lập Triết liền đặt Tô Viên Viên vào kho hàng, sau đó lái xe tới cửa hàng súng vật mua sắm một đồng lớn cầu lương các loại khẩu vj, cảm thấy đám chó này đã phải chịu kinh hách không nhỏ, hắn lại mua không ít món đồ chơi nhỏ cho chúng cắn phát tiết. Suy xét đến vấn đề vệ sinh, hắn thậm chí còn mua mấy bộ WC cho chó, tất cả đều chọn loại hàng quý nhất trong tiệm. Tiếp theo hắn còn mời một vị bác sĩ thú y tới cục cảnh sát khám và chích thuốc cho mấy chú chó bị thương, có thể nói là chăm lo đầy đủ mọi mặt.

Cảnh sát thấy thế cố ý cảm tạ hắn một phen, viên cảnh sát quản lý Weibo biết được Phương Lập Triết là người đại diện gần đây thường lên hot search, còn bị bôi đen đến thanh danh hỗn loạn kia, chạy qua cùng hắn hàn huyên trong chốc lát, cảm thấy tính tình hắn hoàn toàn không giống những tin đồn trên mạng. Lúc sau viên cảnh sát này còn xin chỉ thị cấp trên và hỏi ý kiến Phương Lập Triết, sau đó, khi tuyên bố tin tức vụ án trên official weibo, anh ta trực tiếp @Phương Lập Triết.

Bọn họ thật sự rất cảm tạ Phương Lập Triết, bằng không thì sở cảnh sát đâu có đủ nhân thủ chiếu cố nhiều chó như vậy? Không có mặt Phương Lập Triết chúng nó còn thực nóng nảy, nếu chúng dẫm thương người thì sao? Hơn nữa, Phương Lập Triết còn giúp chúng trị liệu, cho chúng ăn, cũng tiết kiệm một khoản chi tiêu cho cục cảnh sát. @Phương Lập Triết là biểu thị họ tán thành nhân phẩm của hắn, ít nhất thù trong sự kiện lần này, Phương Lập Triết hoàn toàn là thiện ý hành động.

Phuong Lập Triết chờ official weibo phát tin tức xong lập tức chuyển phát, cũng hô hào quảng đại vòng hữu hỗ trợ tìm kiếm chủ nhân của đám chó. Những ngày gần đây, hắc chính là tiêu điểm đứng đầu Weibo, người chờ hắc hắc chỗ nào cũng có, hắc đột nhiên tự mình ra trận, nhanh chóng hấp dẫn tới một đám Hắc tử. Nhưng đồng thời lượng người qua đường chú ý tới nội dung Weibo cũng càng ngày càng nhiều, vừa thấy hắc được weibo chính thức của cục cảnh sát khen ngợi thì cũng có chút hoài nghi lời đồn đãi, sôi nổi nhắn tin yêu cầu mọi người bình tĩnh một chút, thuận tiện chuyển phát khuếch tán tin tức, không bao lâu sau thật sự có mấy người nôn nóng liên hệ đến official weibo của cục cảnh sát và Phuong Lập Triết, nói bọn họ cũng bị mất chó cưng, muốn mau chóng đến cục cảnh sát nhận thử.

Trên mạng có kẻ mắng Phuong Lập Triết lợi dụng sủng vật tẩy trắng, có người hoài nghi hắc bị hắc, có người cảm động hắc thiện tâm, cũng nghiêm túc muốn hỗ trợ. Phuong Lập Triết đều không thèm để ý đến, vì giúp đám chó tìm được chủ nhân nhanh hơn, hắc bắt đầu chụp ảnh cho từng con, lúc mới bắt đầu hắc vừa bước tới gần chúng nó liền bắt đầu khản trương, sau đó Tô Viên Viên ngồi bên người hắc tùy tiện hừ hừ vài tiếng, chúng lập tức trở nên ngoan ngoãn, phối hợp nhìn về camera.

Phuong Lập Triết liếc Tô Viên Viên một cái, nhanh chóng chụp xong rồi truyền lên Weibo cùng các diễn đàn sủng vật. Mấy chục chú chó đều là danh khuyển, Weibo vừa phát ra liền hấp dẫn đông đảo vòng hữu thích sủng vật tiến đến khuếch tán hỗ trợ. Trong lúc nhất thời lại có không ít người từ hình ảnh phân tích ra cảm xúc của đám chó thực vững vàng, chúng thực tin cậy người chụp ảnh, không né không tránh, điều này đối với động vật vừa trốn thoát khỏi đám trộm, lại phải ở trong địa phương xa lạ là cơ hồ không thể xảy ra, bởi vậy có thể suy đoán ra Phuong Lập Triết chính là một người tâm địa đặc biệt thiện lương, chỉ như thế mới có thể khiến những chú chó này tiếp thu hắc tới gần, không thấy những vị cảnh sát khác ngẫu nhiên xuất hiện trong ảnh chụp mặt đều phải đứng xa xa không thể tới gần sao?

Cả những túi cầu lương cao cấp, những món đồ chơi và WC, còn cả bóng dáng bác sĩ thú y đang thoa thuốc thỉnh thoảng thoáng lướt qua màn ảnh, những điều này tuyệt đối có thể chứng minh Phuong Lập Triết là một người thực sự yêu quý động vật, cẩn thận tới mức này không có khả năng chỉ là giả bộ.

Tuy rằng những phân tích kia không tính là minh chứng gì cả, nhưng đều là nói có sách mách có chứng, càng ngày càng có nhiều người chú ý đến chuyện này, thậm chí có người qua đường nói giúp Phuong Lập Triết. Mà vì tin tức này, trong mạng lưới những người yêu quý chó mèo, Phuong Lập Triết nhảy mất nổi danh, hắc cần bản không cần lên các diễn đàn nói thêm cái gì, mọi người cũng đều tự phát hô hào tất cả bạn hữu cùng tìm người.

Trước kia đều là chủ nhân dán ảnh chụp tìm kiếm chó mèo bị mất, hiện tại lại là dán ảnh chụp chó mèo tìm kiếm chủ nhân. Tất cả các diễn đàn sủng vật trực tiếp đẩy bài viết của hắc lên trang đầu, hy vọng làm càng nhiều người nhìn đến. Chỉ qua vài giờ đã có hơn trăm người liên hệ cục cảnh sát, không chỉ có người bị mất muốn tới nhận chó cưng về, còn có người thiện tâm muốn hỗ trợ hoặc thu dưỡng. Phuong Lập Triết lại lần nữa lên hot search, nhưng lần này lại không phải hắc liêu, mà là thông báo tràn ngập chính năng lượng, những ngôn luận duy trì hắc trong khu bình luận giống như thủy triều quét ngang khiến đám antifan không thể đứng vững chân, chỉ đành trơ mắt nhìn Phuong Lập Triết cường thế tẩy trắng, làm cho công sức vất vả vài ngày trước đều uổng phí.

Phùng Huy siết chặt di động, thấy Phuong Lập Triết không những lông tóc vô thương mà còn đột nhiên được tẩy trắng, gãi cực kỳ phần nộ. Gã tìm kiếm thật nhiều ngày mới có thể chọn ra địa điểm dễ dàng xảy ra tai nạn như vậy, còn hỏi thăm được thời gian cái xe tải chở chó kia đi tới, tên Phuong Lập Triết này rốt cuộc may mắn đến mức nào mới có thể tránh thoát một kiếp? Hơn nữa gã rõ ràng đã chèn ép được Phuong Lập Triết xuống, toàn vòng đều là tiếng mắng, vậy mà còn có thể xoay người, còn không phải tiêu chút tiền cho một đám chó vô dụng sao? Cái gì mà đặc biệt thiện lương không có khả năng làm chuyện xấu? Đám người trên mạng đều là ngốc tử sao?

Gã nhìn Phuong Lập Triết nhân khí càng ngày càng cao, cường chế phần nộ gọi điện cho thủy quân, nói: "Tôi cho các người thêm mười vạn, hắc chết Phuong Lập Triết cho tôi, nhưng nếu không có hiệu quả, các người đừng hòng nhận được khoản tiền lần trước!"

Phùng Huy cúp điện thoại lạnh lùng cười, xuyên qua đến thời đại này chính là cơ hội trời cho. Phuong Lập Triết là người hiểu rõ nguyên chủ nhất, chính là mối nguy hiểm lớn nhất. Nếu người đã không biết thức thời, vậy dứt khoát đi tìm chết đi! Lần này không thành công, ta không tin lần sau người còn có thể trốn thoát!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3

Có các vòng hữu toàn lực hỗ trợ, chỉ chưa tới một ngày, mấy chục chú chó đều tìm được chủ nhân!

Khi các chủ nhân tới nhận bảo bối nhà mình đều nói chuyện với Phuong Lập Triết một hồi, người có thể nuôi dưỡng danh khuyển phần lớn đều gia cảnh không kém, hơn một phần ba số người này đều có địa vị không thấp trong lĩnh vực mình công tác. Lần này mới là chân chính bạo phát giúp Phuong Lập Triết cường thế tẩy trắng.

Đón được ái khuyển về, tất cả mọi người không chút bủn xỉn mà lên mạng xã hội cảm tạ Phuong Lập Triết, tán thưởng hắc thông minh thiện lương, tài hoa hơn người, tiên thủ khéo léo, cũng phần lớn minh xác tỏ về tuyệt đối không tin tưởng những lời đồn đãi vớ vẩn trên mạng. Hơn mười người có thân phận có địa vị đứng ra, lực ảnh hưởng tự nhiên không thể kinh thường, những người bình phẩm một chút cũng đều ở sủng vật vòng khen Phuong Lập Triết không dứt miệng, thậm chí còn truyền video Phuong Lập Triết dùng di động ghi hình tới trên mạng, chứng cứ có trọng lượng chứng minh Phuong Lập Triết nhân phẩm tốt.

Trong mắt rất nhiều người, những người có thể đối xử hiền lành với động vật nhỏ, nhất định không thể là kẻ xấu xa.

Cộng đồng những người yêu thích ủng hộ vật nuôi vô cùng giàu tình yêu cùng lòng đồng tình, họ đều nhiệt tình mủi lòng, vừa thấy Phương Lập Triết ở trên mạng bị hắt đến thế thảm như vậy, thế lực khổng lồ này lập tức tạo thành một tấm chắn vững chắc, đưa ra nghi ngờ đối với những tin đồn dâm về Phương Lập Triết! Cổ lực lượng này thật sự rất lớn, vừa xuất hiện liền nhanh chóng xuất hiện trên hot search!

Bọn họ @ toàn bộ đại V đã bạo hắt liêu của Phương Lập Triết yêu cầu xem chứng cứ, @Phùng Huy, @Lý Thanh Thanh, kêu bọn họ đừng nói suông. Cái gì gọi là tiềm quy tắc nghệ sĩ dưới trường? Thế nào là ép buộc nghệ sĩ bồi rượu? Có bản lĩnh thì lấy chứng cứ ra đây. Ngay cả Tinh Huy Giải Trí đã cùng Phương Lập Triết giải ước cũng bị @ không biết bao nhiêu lần, yêu cầu công ty đưa ra chứng cứ chứng minh Phương Lập Triết thật sự phạm phải sai lầm, đừng lòi vài cái có ba phải vớ vẩn ra mà hắt nước bẩn lên đầu người khác. Thậm chí còn có một vị luật sư đứng ra, tỏ vẻ nếu những người này lấy không ra chứng cứ mà vẫn tiếp tục chỉ trích hoặc dẫn đường dư luận nói Phương Lập Triết nhân phẩm có vấn đề, anh ta sẽ triệu tập một luật sư đoàn miễn phí giúp Phương Lập Triết cáo bọn họ tội phi báng!

Lúc trước Phương Lập Triết bị hắt đến thế thảm như vậy, một phần là bởi vì Phùng Huy mua thủy quân hạ độc thủ, một phần là do đại tiểu thư của Tinh Huy Giải Trí mở miệng, không ai nguyện ý trộn lẫn vào giúp Phương Lập Triết nói chuyện. Cứ như vậy, fan của Phùng Huy cùng Lý Thanh Thanh tự nhiên bị dẫn đường tẩy chay Phương Lập Triết, hận không thể đi hắt đi tìm chết, liên rất nhiều người qua đường cũng tin những tội lỗi đám Hắc tử bạ đặt, phi nhỏ hắt là đồ văn nhả bại hoại, độ chú ý càng ngày càng cao, khiến Phương Lập Triết cơ hồ thành kẻ người người đòi đánh, mà hắt chỉ là người bình thường không hậu trường không chỗ dựa, sao có thể dễ dàng xoay người?

Nhưng hiện tại thì khác, trong sùng vật vòng, mười người thì có chín đang dưỡng sùng vật hoặc từng dưỡng sùng vật hoặc muốn dưỡng sùng vật, lần này cái tên Phương Lập Triết tuyệt đối là biểu tượng của chính nghĩa, lại có các vị chủ nhân của đám danh khuyến làm người bảo đảm, bọn họ hoàn toàn tin tưởng Phương Lập Triết là người bị hại. Họ lại chẳng sợ gì mấy người trong giới giải trí, cái gì mà công ty giải trí, đạo diễn, minh tinh, đại tiểu thư gì gì đó đều chả liên quan gì đến họ, mỗi người đều mồm miệng lưu loát, muốn nói gì thì nói, thực giống một mũi dao nhọn sắc bén, trực tiếp chọc thủng tâm màn hắt liêu kia, làm đám thủy quân Phùng Huy thuê tới lại một lần thảm bại.

Tuy rằng có thiên kim Tinh Huy Giải Trí chen ép, Phương Lập Triết ở giới giải trí vẫn cất bước gian nan, nhưng ít ra hắt đã vẫn hồi được người qua đường duyên. Qua chuyện này, những người qua đường xem nào nhiệt rồi thuận miệng chửi rủa kia đều mai danh ẩn tích, thay thế tất cả đều là nhấn lại cầu thực chửi, cầu chân tướng. Chỉ vài ngày sau, vô luận là Phùng Huy, Lý Thanh Thanh hay Tinh Huy Giải Trí đều không thể lấy ra thật chửi, tổ quan hệ xã hội có lời lẽ chính đáng đến đâu cũng bị moi ra lỗ hổng, các võng hữu tuệ nhãn như đuốc, này hết thầy đã chứng minh được Phương Lập Triết hoàn toàn là bị oan uổng!

Mặc dù vẫn như cũ có người kiên trì "không có lửa thì sao có khói", nhưng giới giải trí lớn như vậy, Phương Lập Triết vẫn giành được cơ hội thờ đóc, từ thanh danh quét rác đến "còn cần chứng minh", không còn là trạng thái nơi chốn vấp phải trắc trở như trước nữa.

Phương Lập Triết hoàn toàn không nghĩ tới một lần thuận tay hỗ trợ cư nhiên tạo thành chỗ tốt lớn như vậy! Hắt xem xét tin tức mới nhất trên mạng, kinh ngạc phát hiện hắt đã có dấu hiệu xoay người. Còn có không ít người giới thiệu công tác cho hắt, trong đó không thiếu công tác có tiền cảnh tốt, đãi ngộ cũng không tệ, làm hắt cảm động thật lâu mới bình tĩnh lại được.

Hắt nghiêm túc nhìn mỗi một tin nhắn cổ vũ, duy trì hắt, chân thành tuyên bố một cái Weibo.

【Phương Lập Triết V: Cảm tạ mọi người đã tin nhiệm tôi, cổ vũ, duy trì tôi, cảm tạ mọi người quan tâm. Sau mưa gió sẽ thấy cầu vòng, chuyện chưa từng làm đương nhiên tôi sẽ không bao giờ nhận, càng sẽ không sợ hãi bất cứ lời vu khống nào. Mong tưởng của tôi là làm người đại diện, là phùng ra ảnh để ảnh hậu, là lang bạt giới giải trí. Tôi sẽ không rời đi, dù gặp bao nhiêu gian nan tôi nhất định sẽ tiếp tục kiên trì. Mọi người hãy yên tâm, tôi chưa từng bị đá đảo, về sau cũng sẽ không. Hy vọng một ngày nào đó trong tương lai, mọi người có thể tận mắt chứng kiến mong tưởng của tôi trở thành sự thực! Cảm ơn tất cả!!!】

Weibo phát ra vài phút, trả lời đã hơn vạn, cũng không thua kém gì nghệ sĩ mới nổi, có thể thấy được gần đây có bao nhiêu người chú ý tới hắt. Một ít đạo diễn hoặc người đại diện cùng Tinh Huy Giải Trí không có hợp tác liên hệ hắt, nói có thể ký hợp đồng với hắt với vai trò minh tinh nghệ sĩ, hoặc là có thể cho hắt cơ hội thử kính, văn văn và mây mây, nhưng lại không có bất cứ công ty giải trí nào đưa ra ý muốn mời hắt làm người đại diện.

Phương Lập Triết thờ dài, ôm Tô Viên Viên ngồi bên cửa sổ phơi nắng, cảm mấy thứ đồ ăn vặt cho sùng vật dứt cho nàng ăn: "Ta muốn làm người đại diện, không nghĩ làm minh tinh, hơn nữa nhân vật bọn họ cho ta chẳng có mấy suất diễn, cũng không có điểm sáng, căn bản chính là muốn mượn nhiệt độ lừng xê một chút, không cần suy xét đáp ứng." Hắt ngửa đầu tựa vào tường, nhìn bên ngoài cửa sổ nói, "Phía trước gặp phải phong ba lớn như vậy, các công ty khác sẽ phải suy xét một thời gian, nhưng vấn đề đau đầu nhất hiện tại chính là không có nghệ sĩ nào nguyện ý mời ta làm người đại diện."

Hắt trầm mặc trong chốc lát, nói: "Phùng Huy giống như thay đổi thành một người khác, tại sao lại như vậy? Mong tưởng của cậu ấy là diễn viên, nhưng hiện tại lại một lòng đầu nhập vào ca từ nhạc khúc cùng viết kịch bản, quen biết gần mười năm, ta lại chưa từng biết cậu ấy có tài năng này? Quá kỳ quái, cảm giác như... bị đoạt xá....."

Tô Viên Viên ghé vào bệ cửa sổ thượng lười biếng lẩn một vòng, nhắm mắt lại phơi nắng, không thèm nhìn đám đồ ăn vặt bên cạnh. Nàng có thể cùng Phương Lập Triết về nhà chỉ vì nàng kiên quyết ăn vạ, đám chó ở cục cảnh sát đều đã tìm được chủ nhân, chỉ có một mình nàng tìm thế nào cũng tìm không thấy, còn kiên định bám theo Phương Lập Triết. Nếu không phải Phương Lập Triết nói rõ ràng chính mình không dưỡng sùng vật, người trong cục cảnh sát đều cho rằng nàng là của Phương Lập Triết.

Cuối cùng Phương Lập Triết cùng cảnh sát thương lượng một chút, để hắt tạm thời mang Tô Viên Viên về nhà dưỡng, khi nào chủ nhân của nàng tìm tới thì lại trả về, nếu vẫn luôn không có ai tìm tới, nàng sẽ thành sùng vật của Phương Lập Triết. Trước kia Phương Lập Triết vẫn luôn dốc sức làm việc, vội vã chạy tới chạy lui căn bản không có điều kiện nuôi dưỡng sùng vật, lần này trời xui đất khiến thành thất nghiệp, vừa lúc có thể cùng Tô Viên Viên làm

bạn.

Phương Lập Triết cúi đầu nhìn, thấy nàng không ăn gì, buồn bực nói: "Tiểu Bạch, ngươi không thích? Trên mạng nói đây đều là đồ ăn tiểu hồ ly yêu thích nhất, ngươi không thích sao?"

Tô Viên Viên đang nằm nghiêng người, hần duỗi tay sờ sờ bụng nhỏ phẩn nộn, Tô Viên Viên như bị điện giật xoay người nhảy dựng lên, lập tức vọt ra cách xa hần vài mét, đôi mắt tròn tròn xoe! Lại thấy Phương Lập Triết vừa thu thập đồ ăn vặt vừa nói: "Bụng bẹp như vậy, nhất định là đói rồi! Tiểu Bạch, ngươi chơi một lát đi, ta nấu cơm."

Tô Viên Viên còn đang vô cùng xấu hổ vì bụng nhỏ bị sờ soạng, cũng không còn tâm trí đâu mà so đo cái tên "Tiểu Bạch" vạn năm không trốn thoát được này, nàng hừ hừ hai tiếng liền chạy về phòng ngủ. Lần này nàng không tính toán bại lộ chuyện mình là hồ yêu quá sớm, đôi trước Trác Phong đặc biệt cẩn thận trong phương diện này, trực tiếp ảnh hưởng tới Tô Viên Viên. Nàng cảm thấy nếu có thể âm thầm hỗ trợ, có lẽ về sau nàng sẽ không nói cho người khác mình là hồ yêu, giả bộ làm tiểu súc vật cũng không tồi, dù sao thì cũng đâu phải cứ nói chuyện được mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nàng nhìn nhìn cửa phòng, dùng ipad của Phương Lập Triết lên mạng. Máy ngày nay nàng cũng có chú ý tình thế trên mạng, tuy rằng không quá hiểu biết chuyện trong giới giải trí, nhưng từ những lời cảm thán vừa này Phương Lập Triết, nàng biết được hiện tại thứ Phương Lập Triết cần nhất chính là một cơ hội xoay người. Quan trọng nhất, Phương Lập Triết là người đại diện, mà người đại diện thì phải có nghệ sĩ!

Tô Viên Viên mở bảng xếp hạng phim điện ảnh mới nhất, kinh ngạc thấy bộ phim xếp hạng đứng đầu lại có nhân vật chính là động vật. Nàng nhớ hồi trước Phương Lâm Lâm cũng từng tìm phim ảnh về động vật cho nàng xem, loại phim này có thể được yêu thích đến thế sao? Nàng mở trailer xem thử, súc vật được nhân cách hoá, hành động hài hước, cốt truyện vui vẻ, đúng là khá hay, khu bình luận một đám mạnh mẽ mạnh mẽ, quả thực hận không thể ôm lấy các súc vật vào trong ngực hôn một cái!

Tô Viên Viên đảo mắt liên hồi, bắt đầu tìm tòi tin tức tương quan. Nàng không biết nghệ sĩ nào có khả năng nổi tiếng, không biết nên mời ai tới cho Phương Lập Triết ký hợp đồng, nhưng nàng có thể đích thân ra trận a! Những biểu tình và động tác của đám động vật kia đối với nàng đều quá dễ dàng, hơn nữa khi ảnh chụp của nàng được đăng lên mạng, các vòng hữu đều rất nhiệt tình yêu thích, nàng nhất định có thể nổi!

Lòng tự tin tăng vọt, Tô Viên Viên nhanh chóng tìm được một thông báo tuyển diễn viên động vật trên Weibo. Người đăng thông báo là một đạo diễn mới, anh ta vừa tốt nghiệp được hơn một năm, lúc trước đều tham gia các đoàn phim khác làm trợ thủ. Lần này hần nói có một đồng học viết được một kịch bản siêu siêu tốt, hy vọng có thể tự mình quay chụp, nhiệt tình tràn đầy, đáng tiếc loại đề tài này căn bản là không người hỏi thăm, cả phó đạo diễn, nhà đầu tư gì gì đó còn chưa tìm được, ai thêm quan tâm

Tô Viên Viên nhìn kỹ yêu cầu chiêu mộ, vai chính là một súc vật nhỏ đáng yêu, dù sao cũng không có lựa chọn khác, Tô Viên Viên lập tức quyết định, chính là cái này!

Phương Lập Triết kêu nàng ra ăn cơm, Tô Viên Viên xóa hết dấu vết sử dụng trên ipad, vui sướng chạy ra ngoài, ngửi thấy hương đồ ăn thơm lừng, nàng trực tiếp nhảy lên mặt bàn, nằm sấp xuống nhìn chằm chằm chân gà ngoan ngoan chờ đợi.

Phương Lập Triết cúi tạp dề đi ra, thấy thế liền kẹp chân gà tới chén nàng, "Đây, ném thử xem ăn ngon không, về sau lại làm cho người món khác."

Hần lại lấy cái chén khác múc ít canh cho Tô Viên Viên, thuận tay chọn hết rau thơm ra, chọn xong mới phản ứng lại, bật cười nói: "Ta không ăn rau thơm, quen tay chọn ra mất rồi, cũng không biết ngươi có ăn không, ngươi ném thử?"

Tô Viên Viên ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn chỗ rau thơm hần đưa tới bên miệng, kiên định xoay đầu. Phương Lập Triết cười cười, "Xem ra ngươi cũng giống ta, canh đây, chờ người một chút hăng uống."

Tô Viên Viên cúi đầu muốn cắn chân gà, khước mắt liếc thấy Phương Lập Triết chọn hết cả rớt trong đồ ăn ra ném vào thùng rác, nàng kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Vòng ôm quen thuộc, khẩu vị quen thuộc, Tô Viên Viên như thấy được bóng dáng của Trác Phong trên người Phương Lập Triết. Nàng lắc đầu muốn ném rớt loại ý tưởng này, nàng đã đến một thế giới khác, Phương Lập Triết là người nàng muốn bảo hộ, coi hần trở thành người khác thật sự là một loại xúc phạm. Nhưng khi chân gà vào miệng, nàng lại thật sự áp không được nghi ngờ trong lòng, vị chân gà rõ ràng giống hệt như Trác Phong làm, trên thế gian này sao có thể tồn tại hai người tương tự đến cả trù nghệ cũng giống nhau?!

Tô Viên Viên ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm Phương Lập Triết, động tác ăn cơm, mỗi một thần thái khuôn mặt, thật sự quá giống, muốn nói là tác dụng di tình đều thực miễn cưỡng, nếu không phải gương mặt không giống nhau, nàng cơ hồ đã khẳng định Trác Phong đi theo mình cùng tới thế giới này!

Nàng nhin không được đưa ra nghi vấn,【Chuyện gì đây? Phương Lập Triết quá giống thư sinh, chẳng lẽ là người cổ ý? Người sợ ta luyện tiếu thư sinh

nên tìm thể thân tới? 001, người nghĩ cái quái gì vậy? Thư sinh trong lòng ta là độc nhất vô nhị, ta không cần thể thân!】

Nói xong lời cuối cùng, Tô Viên Viên ần ần có chút tức giận. Nàng thiết tình bảo hộ Trác Phong hơn bảy mươi năm, tìm thể thân tới quả thực chính là vũ nhục phần tình cảm này!

Ai ngờ 001 lập tức phủ nhận, 【Ký chủ, vì không làm người trầm mê với bất luận nhân vật giả thuyết nào trong ảo cảnh, ta sẽ không an bài thể thân cho người, ngược lại, ta còn cố ý chọn lựa nhân thiết bất đồng. Phương Lập Triết thực chấp nhất với mộng tưởng, là công tác cuồng, Trác Phong thì rất an nhàn, thích thú với việc hưởng thụ sinh hoạt, tích cách của họ gần như khác biệt hoàn toàn. Lần trước ta đã nói, số liệu xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, hiện tại ta đã tra được một chút manh mối, nhưng còn chưa rõ ràng, hẳn là vì sai sót số liệu tạo thành ảnh hưởng. Nhưng Phương Lập Triết và Trác Phong cả thói quen nhỏ đều rất giống nhau, đây là một chuyện lớn, ta nhất định sẽ mau chóng tra rõ nguyên nhân.】

Thanh âm 001 khó được có chút tự trách, tựa hồ cảm thấy thực không thể hiểu nổi trạng huống trước mắt, lại áy náy vì mang đến bối rối cho ký chủ. Nó vốn từ tinh huyết của thượng tiên hóa thành, tự nhiên kiêu ngạo, nhưng không ngờ vừa mới tới thể giới thứ hai đã xuất hiện vấn đề, làm nó không khỏi có chút cảm giác thất bại.

Tô Viên Viên nghe không phải nó cố ý liên hòa hoãn ngữ khí, an ủi:【Không quan hệ, người đã giúp ta rất nhiều, tận lực là được. Nếu không có người, ta hiện tại vẫn chỉ có thể ôm một cái đuôi thờ ngắn than dài đâu. Bất quá ta cảm thấy Phương Lập Triết quá giống thư sinh, người theo phương hướng này mà tra tìm, nhìn xem hẳn..... có thể là thư sinh hay không.....】

Nàng cùng 001 đều cảm thấy khả năng này không lớn, nhân vật trong ảo cảnh sẽ không có khả năng cùng họ trở lại hiện thế, đây dựa quá nhiều cũng không tốt. Nhưng ít nhất, tại thời khắc này, Tô Viên Viên còn thực hoài niệm Trác Phong, nàng nhìn Phương Lập Triết chờ mong, nếu thật sự là Trác Phong thì tốt rồi.

Phương Lập Triết quay đầu nhìn nàng, quan tâm hỏi: "Chân gà không hợp khẩu vị sao? Người không thích ăn?"

Tô Viên Viên cúi đầu, ngửi ngửi hương vị quen thuộc, lập tức cắn một ngụm!

Ăn ngon! Đương nhiên ngon! Trù nghệ của Trác Phong đều ần theo khẩu vị của nàng mà luyện, nàng sao có thể không thích chứ?

Phương Lập Triết thấy nàng ăn ngon lành cũng khẽ thờ phào. Từ khi phát hiện tiểu gia hỏa là hồ ly mà không phải cún con, hẳn liền có chút lo lắng mình không thể dưỡng tốt. Dù sao thì người dưỡng hồ ly quá ít, hẳn không có bao nhiêu kinh nghiệm để tham khảo. Nhưng hình như cũng không quá khó, nhóc hồ ly này thực thông minh, còn biết tự động đi buồng vệ sinh, căn bản không cần hẳn nhọc lòng, thật giống như trong nhà có thêm đồng bọn mà không phải sủng vật. Lần đầu tiên dưỡng sủng vật liền gặp được một nhóc dễ nuôi, hẳn còn rất may mắn.

Một người một hồ ly ăn uống vui vẻ, tiêu diệt sạch sẽ hai đồ ăn một canh, sau đó Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên ngồi lên sofa chuẩn bị xem TV. Hẳn là người đại diện, chú ý giới giải trí là chuyện thường, mở ra kênh thông tin điện ảnh mới nhất, liền lấy ánh mắt chọn lựa mình tình cùng kịch bản bắt đầu xem, tính toán phân tích học tập một chút.

Tô Viên Viên nhìn đến bộ phim hài chó mèo xếp hạng đệ nhất kia, lập tức chụp một cái vào tay Phương Lập Triết, hất hất đầu về phía TV kêu nhỏ hai tiếng, còn có ý nhảy đến trên bàn trà nhìn chăm chăm poster bộ phim kia biểu hiện yêu thích, cả cái đuôi cũng bắt đầu quơ quơ!

Phương Lập Triết quả nhiên chú ý tới, thấy nàng nhìn chăm chăm bộ phim kia, khẽ cười nói: "Tiểu Bạch muốn xem phim động vật? Cũng đúng, những phim ta xem phỏng chừng người đều không thích xem, được, chúng ta xem bộ phim này đi." Hắn vươn người qua ôm lấy Tô Viên Viên, nhéo nhéo lỗ tai nàng, click mở phim. Không biết vì sao, từ lần đầu nhìn thấy Tô Viên Viên, hẳn luôn thích ôm nàng vào ngực, rõ ràng hẳn không phải người cuồng lông, nhưng lại yêu thích tiểu gia hỏa này không buông tay?

Từ lúc phim bắt đầu chiếu, Tô Viên Viên ngắm biểu tình Phương Lập Triết, thường thường hướng TV kêu nhỏ vài tiếng, cuối cùng dứt khoát nhảy tới trên bàn trà, bắt đầu bắt chước sủng vật bên trong. Nó lăn lộn nàng cũng lăn lộn, nó khiêu vũ nàng cũng khiêu vũ, thậm chí nó phi lên, nàng cũng đột nhiên nhảy lên cao cao khiến Phương Lập Triết giật mình hoảng sợ, vội vàng ôm nàng trở về, buồn cười nói: "Người làm gì vậy? Vui đến thế sao?"

Hắn lấy ipad tìm ra hậu trường quay chụp bộ phim này, chỉ vào video nói: "Tiểu Bạch ngốc, người đừng học theo những thứ trong phim. Người nhìn xem, thời điểm nó nhảy lên cao, phía dưới là có đệm mềm, với lại căn bản không phải nhảy từ ban công, người học theo sẽ rất dễ bị thương." Hắn nhìn Tô Viên Viên ủ rũ cụp tai, xoa xoa đầu nàng an ủi, "Đương nhiên, Tiểu Bạch cũng rất giỏi, người giỏi hơn vai chính trong phim nhiều, nó phải quay đi quay lại rất nhiều lần mới hoàn thành, nhưng Tiểu Bạch chỉ nhìn một lần là đã làm được!"

Tô Viên Viên lập tức mắt sáng rực nhìn hắn. Nàng không biết quay phim đều phải lặp lại nhiều lần như vậy, xem hậu trường xong cảm giác đám chó mèo đó đều thật sự quá ngốc, nàng còn tưởng chúng nó đã khai linh trí đâu. Có thể được người đại diện Phương Lập Triết khích lệ, nàng hẳn là thật sự rất lợi hại đúng không?

Tô Viên Viên đột nhiên muốn biểu diễn nhiều hơn, lại hướng về phía TV kêu to hai tiếng, vui sướng mà tiếp tục bắt chước. Không chỉ bộ phim này, cả một bộ phim gián điệp chiến tranh Phương Lập Triết xem để phân tích, nàng cũng không biết mệt mà bắt chước từ đầu đến đuôi! Lúc đầu Phương Lập Triết còn nghĩ bản thân nàng đáng yêu mới bắt chước ra được những động tác mạnh mẽ kia, nhưng khi nàng làm ra hình tượng gián điệp, Phương Lập Triết cũng phải ghen hờn nhìn trần trối!

Hắn nâng Tô Viên Viên lên đánh giá vài vòng, vuốt cằm vừa hưng phấn vừa vô ngữ: "Ta nằm mơ đều mong gặp được một diễn viên thiên tài, nhưng lần đầu tiên gặp, thế nào lại là một con tiểu hồ ly?"

Tiểu hồ ly thì sao vậy? Tiểu hồ ly cũng có thể giúp người!

Tô Viên Viên hừ hừ hai tiếng, thương cho hán một bóng lưng trầm lặng.

Phương Lập Triết giật mình, khẽ cười vài tiếng, bế Tô Viên Viên liền hôn một cái lên ấn đường nàng! Cười nói: "Tiểu Bạch của ta lợi hại như vậy, về sau ký nghệ sĩ khẳng định lợi hại hơn. Người nhất định là ngôi sao may mắn của ta, vừa xuất hiện liền mang đến vận may! Hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai ta muốn tới Học viện Điện ảnh tìm tân nhân, có lẽ sẽ tìm được hạt giống tốt nguyện ý cùng ta ký hợp đồng!"

Tô Viên Viên nóng nảy, lay lổ tai hán kêu to,【Cổ vũ người tiến tới ta rất vui! Nhưng ta không phải khuyến khích người đi tìm tân nhân a, ta là muốn người ký ta! Ký ta a! Ta rất lợi hại! Bảo đảm một lần là nổi tiếng a!!!】

Đáng tiếc, Phương Lập Triết không hiểu tiếng hồ ly, rửa mặt xong liền ôm nàng chui vào chăn, lấy ipad tìm kiếm tin tức trường học, cười nói: "Ngày mai liền tới trường này đi, hy vọng có kết quả tốt."

Tô Viên Viên thấy trường học cách địa điểm đạo diễn kia tuyến diễn viên rất gần, lập tức không lên tiếng nữa, qua bên kia cũng ổn, nàng đỡ phải trộm chạy ra.

Một người một hồ ly đều cho rằng ngủ cùng đối phương trên một cái giường sẽ không thích ứng, nhưng ra ngoài dự kiến, bọn họ ngủ say thực mau, còn ngủ thẳng đến hùng đông. Phương Lập Triết vừa tỉnh liền mỉm cười hôn hôn Tô Viên Viên, "Xem ra chúng ta thật là mệnh trung chủ định tương ngộ a."

Nói xong chính hán đều cảm thấy có chút ghê, lại khẽ cười, xóc chăn lên ôm Tô Viên Viên đi rửa mặt ăn sáng.

Lúc hán đi Tô Viên Viên nhất định đòi đi theo, Phương Lập Triết không có biện pháp, chỉ có thể mang nàng cùng đi, trên đường liên tục dặn dò nàng không được chạy loạn. Tô Viên Viên tự nhiên biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, nhưng chờ đến lúc Phương Lập Triết đi buồng vệ sinh, nàng lập tức phóng tới nơi tiêu đạo diễn tuyển chọn.

Tiểu đạo diễn tên Trần Châu, anh ta và biên kịch Lưu Lam là một đôi, bọn họ vốn ôm nhiệt tình rất lớn với bộ phim này, nhưng sau khi vấp phải rắc rối khắp nơi, hai người họ bị dả kích đến có điểm mất tự tin. Đến một buổi sáng cũng không có ai tới phỏng vấn, Lưu Lam mất mát siết kịch bản nói: "Trần Châu, hay bỏ đi. Có lẽ em viết kịch bản thật sự không tốt, không phải chủ lưu, sẽ không có người xem, chúng ta đừng tiếp tục lãng phí thời gian."

Trần Châu bực bội gõ gõ cái bàn, "Không được! Đây là tâm huyết của em, anh nhất định phải quay. Hơn nữa anh cảm thấy em viết rất tốt, chỉ cần thành phim nhất định có thể bạo!"

"Nhưng....."

Lưu Lam còn chưa dứt lời, đột nhiên thấy một bé Phúc sóc nho nhỏ xông vào, nhìn đến bọn họ thì kinh hoàng thất thố lui lui lui, hình như là đi lạc. Lưu Lam ánh mắt sáng rực, túm chặt cánh tay Trần Châu nói: "Anh xem anh xem! Đáng yêu quá! Giống trong kịch bản như đúc đúng không? Không, không phải, còn đáng yêu hơn nhiều!"

Cô lập tức đứng lên đi về phía Tô Viên Viên, Tô Viên Viên làm bộ chán kinh, Lưu Lam vừa tới gần đột nhiên thân thể cứng đờ, ngã xuống.

Lưu Lam sững sờ, tiếp theo cười ngả nghiêng, "Trần Châu, Trần Châu, anh nhìn kia, nó giả chết, ha ha ha quá đáng yêu, thì ra thực sự có cún con mạnh mẽ đáng yêu như vậy a?"

Trần Châu đôi mắt cũng sáng lên, anh ta đến gần Tô Viên Viên, Tô Viên Viên lập tức lặng lẽ xê dịch ra sau, vẫn còn duy trì trạng thái giả chết, như vậy nhìn càng đáng yêu, quả thực có thể làm lòng người mềm nhũn. Trần Châu cười vỗ tay một cái, "Chính là nó!!! Nó tuyệt đối có thể diễn Tô Tô! Nhanh! Nhanh lên! Chúng ta mau đi tìm xem chủ nhân của nó ở đâu, nếu có nó biểu diễn, chúng ta liền thành công một nửa!"

Tô Viên Viên vừa nghe trong lòng cười vang, quả nhiên, chỉ cần nàng ra tay là thu phục được hết. Sau đó nàng liền chậm rãi thối lui đến cửa, lẩn một vòng nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra ngoài. Trần Châu cùng Lưu Lam vội vàng đuổi theo theo nàng tới cổng trường đại học.

Phương Lập Triết đang sốt ruột tìm Tô Viên Viên khắp nơi, thấy hai người họ đuổi theo Tô Viên Viên trở về, lập tức ôm lấy nàng, nhủu mày cảnh giác nói: "Hai vị đuổi theo Tiểu Bạch làm gì? Có việc?"

Trần Châu nhìn thấy hán thì ngẩn người, tiếp theo chỉ vào Tô Viên Viên nói: "Người đại diện Phương, đây..... đây là sủng vật của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Phương Lập Triết chưa từng gặp Trần Châu, nghi hoặc hỏi: "Anh là?"

Trần Châu lập tức lấy danh thiếp đưa cho hán, khách khí nói: "Người đại diện Phương, tôi tên Trần Châu, mới tốt nghiệp hệ đạo diễn, lúc trước từng

nhìn thấy anh khi thực tập ở một đoàn phim." Hần đột nhiên nhớ tới Phương Lập Triết đã cùng Phùng Huy trở mặt, vội nói sang chuyện khác, "Người đại diện Phương, con cún này là của anh sao?"

"Tiểu Bạch không phải chó, là tiểu hồ ly."

"A?" Trần Châu cùng Lưu Lam kinh ngạc nhìn nhau, rồi lại đồng thời quay sang nhìn Tô Viên Viên, nhìn không khác gì cún con á. Trần Châu nghĩ nghĩ, vẫn quyết định tranh thủ một chút, "Người đại diện Phương, chuyện là thế này, tôi đang có kế hoạch quay một series phim internet, vai chính là một chú chó con đáng yêu, câu chuyện sẽ triển khai chung quanh nàng và chủ nhân cùng với một vài tiểu đồng bọn gặp được khi trải qua một vài tình huống nguy hiểm, tiểu hồ ly của anh đặc biệt phù hợp hình tượng nhân vật này, không biết anh có đồng ý để ái sủng biểu diễn không?"

Lưu Lam lập tức đưa kịch bản cho hắn, mong mỏi: "Chúng tôi hy vọng anh sẽ đáp ứng, nàng thật sự quá phù hợp quá phù hợp! Anh có thể xem kịch bản trước!"

Phương Lập Triết sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, tuy rằng hắn hoàn toàn không có ấn tượng đối với hai người họ, nhưng có kịch bản đưa đến trước mắt, hắn vẫn theo bản năng nhận lấy. Nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ ăn trưa, hắn dứt khoát mời bọn họ cùng tới nhà hàng phụ cận. Bàn tiệc nói sự tình thành quen, vừa lúc hắn cũng có thể an an tĩnh tĩnh xem kịch bản.

Trong ghế lô nhà hàng, Tô Viên Viên ngoan ngoãn nằm bên người Phương Lập Triết gặm gà rán, thỉnh thoảng lại quay qua cái ly giấy bên cạnh uống chút nước ấm, quá đáng yêu, Lưu Lam nhìn nàng mà hai mắt sáng rực lấp lánh! Còn Trần Châu thì nắm lấy cơ hội cùng Phương Lập Triết hàn huyên, ra sức đề cử kịch bản nhà mình, miêu tả ý tưởng quay chụp, kế hoạch đặt ra,..... vô cùng nhiệt tình.

Phương Lập Triết nghiêm túc xem hết kịch bản, theo kinh nghiệm của hắn, bộ kịch này tuyệt đối sẽ bạo. Tuy rằng phim về sủng vật không phải chủ lưu, nhưng kịch bản này có hài có bi, lại bao hàm tình nghĩa thâm hậu giữa chủ sủng cùng những động vật nhỏ khác, có chủ tuyến là tìm kiếm chủ nhân, lại có rất nhiều sự kiện nhỏ trải đều xuyên suốt kịch bản. Có thể nói đây là một câu chuyện rất thu hút, phạm là người yêu thích sủng vật, dù có đường hay không, đều có thể sinh ra cộng minh, do đó yêu thích bộ phim này.

Hắn hơi kinh ngạc, không hiểu vì sao kịch bản hay như vậy lại nơi chốn vấp phải trắc trở, trực tiếp đưa ra nghi vấn.

Trần Châu uống một ngụm bia, cười khổ: "Người đại diện Phương, anh không biết, tiểu nhân vật như tôi căn bản không gặp được người có địa vị, lại còn thường xuyên bị khinh thường, còn chưa đưa kịch bản ra đã bị cự tuyệt. Thái độ lịch sự thì còn để lại cho tôi chút mặt mũi, thái độ không tốt trực tiếp đuổi người. Tôi biết hiện tại lưu hành phim chế tác lớn, coi trọng lưu lượng nhiệt độ, loại phim vốn ít thế này gần như không có fan chống đỡ, rất dễ nằm liệt giữa đường. Nhưng..... tôi thật sự có tin tưởng, đây là kịch bản tôi xem trọng nhất!"

Lưu Lam khề đá anh ta dưới mắt bàn, cười cười xin lỗi Phương Lập Triết, "Thật ngại quá, người đại diện Phương, Trần Châu uống hơi nhiều, anh ấy nói bừa thôi."

Phương Lập Triết lắc đầu, gấp khối xương sườn cho Tô Viên Viên, cười nói: "Trần Châu nói không sai, tôi cũng xem trọng kịch bản này. Vừa lúc Tiểu Bạch thực thích biểu diễn, nếu hoàn cảnh không quá ác liệt, Tiểu Bạch có thể tham diễn, nhưng tôi cũng muốn vào đoàn, chiếu có Tiểu Bạch toàn bộ hành trình."

Trần Châu hai mắt sáng lấp lánh, lập tức túm lấy tay Phương Lập Triết, liến thoắng: "Thật tốt quá! Đa tạ đa tạ, Tiểu Bạch có thể diễn Tô Tô, tôi thực sự tự tin hơn rất rất nhiều, cảm ơn, cảm ơn anh!"

"Đừng khách khí như vậy, hiện giờ chúng ta cũng coi như quen biết, gọi tên tôi là được, tôi còn muốn cảm ơn hai người không vì hắc liễu lúc trước mà cự tuyệt tôi đâu."

"Phương ca, tôi đã từng gặp anh, biết anh đối xử với nghệ sĩ dưới trướng tốt đến thế nào, đám người tin tưởng hắc liễu trên mạng đều là nặt mù." Trần Câu vỗ vỗ ngực nói, "Phương ca cứ yên tâm, một tiểu nhân vật như tôi đây thì có gì phải sợ, dù sao đã ở đây cốc rồi, chẳng lẽ còn có thể bị đập chui xuống nền đất chắc? Lần này chúng ta sẽ cùng nhau một bước lên trời!"

Phương Lập Triết nhìn anh ta nói năng bốc đồng, phảng phất thấy được chính mình năm đó, cười khẽ cộng ly, "Tốt, chúc chúng ta hợp tác vui sướng!"

Tô Viên Viên nhìn đến bọn họ xong việc, cười híp mắt, nói,【Lúc trước ta nhận được 500 vạn nhân dân tệ, hiện tại có thể dùng đúng không? Dứt khoát làm vậy đi, người biến số tiền đó thành di sản cho Phương Lập Triết danh chính ngôn thuận kế thừa, như vậy hắn có thể đầu tư bộ phim này. Nếu phim thành công, hắn có thể kiếm rất nhiều tiền, thất bại, cũng không tổn thất cái gì.】

【Ký chủ, không phải người nói muốn lưu trữ mua gà nướng, gà rán, gà hun khói sao? Thật sự cho Phương Lập Triết sao?】

【Cho hắn! Cho hắn! Ta không thể để mặc người bảo hộ nghèo khó được! Mà ta sắp phải nỗ lực đóng phim, cực cực khổ khổ kiếm tiền, không thể để cho đám nhà đầu tư đây đầu mờ kia chiếm tiện nghi được!】

【Tốt, ta lập tức an bài.】

Thật sự là lập tức, Tô Viên Viên còn chưa ăn no đâu, Phương Lập Triết đã nhận được điện thoại, thông báo có một vị trưởng bối trước khi qua đời đã lập di chúc để lại toàn bộ di sản cho hắn, yêu cầu hắn mau chóng đi làm thủ tục kế thừa.

Phương Lập Triết buông điện thoại còn có chút khó hiểu. Di sản? Cho hắn? Hắn cần thận nghĩ nghĩ, vị trưởng bối này đúng là hắn đã từng gặp, nhưng đó là khi hắn mới vài tuổi, đã qua hơn hai mươi năm, sao đột nhiên lại để di sản cho hắn??

Đây là chuyện lớn, hẳn không nghĩ nhiều nữa, tạm biệt hai người Trần Châu liền ôm Tô Viên Viên về nhà. Ngày hôm sau hẳn mang đầy đủ chứng kiện lái xe đi tới thành phố vị trưởng bối kia sống. 001 an bài thật sự hoàn mỹ, Phương Lập Triết được luật sư nói cho mọi chuyện. Thì ra vị trưởng bối kia đã tang chồng tang con từ rất lâu về trước, một mình cô độc sống quãng đời còn lại, vài ngày trước khi mất, bà lão ngoài ý muốn nhìn đến tin tức trên mạng, thấy rất nhiều người đang mắng Phương Lập Triết, nhận ra hẳn là người thân, cũng đau lòng hẳn tào ngộ, cho nên trước khi lâm chung đã để lại phần di chúc này.

Tang sự còn chưa làm, Phương Lập Triết lập tức tiếp nhận, tổ chức lễ tang cho bà cụ. Cảm giác trong lòng đối với bà thực sự phi thường phức tạp, cảm động, biết ơn, còn mang theo vài phần kính trọng đối trưởng bối. Hẳn mấy năm trước mất đi cha mẹ, quan hệ với thân thích cũng rất lạnh nhạt, không nghĩ tới ở thời điểm hẳn ngã đến đáy cốc, thế nhưng còn có một vị trưởng bối quan tâm hẳn, cho hẳn một phần bảo đảm như vậy.

Thời điểm Phương Lập Triết hướng mộ bia khom lưng, Tô Viên Viên ngoài ý muốn nhận được 5 điểm nguyên lực. Nàng đứng xa xa nhìn Phương Lập Triết, đoán được Phương Lập Triết hẳn là từ chuyện này cảm giác được thân tình ấm áp, được đến năng lực để xoay chuyển tình thế, cho nên mới lập tức khen thưởng 5 điểm. Tuy rằng làm như vậy sẽ khiến Phương Lập Triết hiểu lầm lai lịch của 500 vạn này, nhưng Tô Viên Viên cảm thấy như bây giờ mới là tốt nhất, mượn danh nghĩa của bà cụ dù sao cũng phải cảm tạ, kết quả khiến mọi người đều vừa lòng mới là kết quả tốt nhất.

Có 500 vạn, Phương Lập Triết không chút do dự lấy ra đầu tư cho bộ phim của Trần Châu. Lúc này Trần Châu đối Phương Lập Triết quả thực là mang ơn đội nghĩa! Anh ta không cần phải chạy vạy cầu cạnh khắp nơi nữa, hơn nữa Phương Lập Triết làm nhà đầu tư còn sẽ không can thiệp tiến trình quay chụp, sẽ không chỉ huy lung tung, quả thực chính là cầu được ước thấy!

Tuy rằng 500 vạn cũng không nhiều, nhưng họ chỉ chế tác phim ngắn internet, không cần đặc hiệu, không cần cảnh tượng hoa lệ, nhiều lắm chỉ là tiểu động vật không phối hợp hoặc là diễn viên kỹ thuật diễn kém NG nhiều vài lần, 500 vạn là quá đủ rồi. Có nhà đầu tư, Trần Châu tự tin tăng cao, đôi mày cũng dần ra, bắt đầu nhanh chóng tuyển người.

Phương Lập Triết cũng gia nhập hàng ngũ phỏng vấn diễn viên, vừa lúc có thể nhìn xem có nghệ sĩ vừa lòng không. Còn có Tô Viên Viên, nàng là vai chính, chủ nhân của nàng chính là vai thứ chính, đương nhiên phải thử xem hai bên có thể phối hợp tốt hay không, nếu không hợp thì căn bản không cần thử, trực tiếp bị pass, cho nên nàng cũng thành "quan chủ khảo".

Khi mới bắt đầu Tô Viên Viên cũng khá hứng thú, nhìn nhìn cái này, nhìn qua cái kia, cảm giác diễn kịch thực thú vị. Nhưng thử kính mười ngày cũng chưa tuyển được "chủ nhân", nàng liền không cao hứng. Mỗi lần đều có diễn viên ôm nàng đùa đùa chơi chơi gì đó, lặp lại suốt mười ngày, đều sắp nôn ra rồi có được không?! Đi tìm đâu ra hồ ly chịu phối hợp như nàng chứ? Nàng không muốn làm nữa, tuyển ai thì tuyển, dù sao thì cũng đừng mong nàng phối hợp đám người đó diễn diễn nữa!

Lưu Lam nhìn Tô Viên Viên rầu rĩ không vui, nhìn không được nói: "Nếu không thì chọn người tốt nhất trong số những người đã thử kính đi, đều là tân nhân, người hơi nổi danh chút cũng sẽ không tới đoàn phim chúng ta, lại thử tiếp cũng không nhất định có người tốt hơn."

Trần Châu nhàu mày không nói lời nào, Phương Lập Triết cũng nhìn kịch bản mặt vô biểu tình. Mấy ngày này phải nhìn Tô Viên Viên phối hợp phụ trợ cho những người đó, trong lòng cực kỳ không thoải mái, cảm giác giống như bảo bối của mình bị kẻ khác đụng chạm. May mắn chỉ là thử kính chưa cần tiếp xúc nhiều, bằng không hẳn cảm thấy có lẽ mình sẽ lập tức đổi ý.

Hắn lật lật kịch bản, nhìn đến có cảnh chủ nhân hôn Tô Tô, còn có chủ nhân tắm rửa cho Tô Tô, cùng Tô Tô chơi đùa, uy Tô Tô ăn cơm,... lung tung rồi loạn, tức khắc trong lòng càng khó chịu. Chỉ cần tưởng tượng đến Tô Viên Viên sẽ bị người khác ôm vào lòng, hẳn liền hận không thể xông lên đánh người nọ một trận!

Ý thức được chiếm hữu dục của mình đối Tô Viên Viên, Phương Lập Triết lập tức siết chặt kịch bản, hoài nghi chính mình có phải bị bệnh hay không? Hẳn mệt mỏi xoa xoa ấn đường, liếc Tô Viên Viên một cái, rồi đột nhiên nói: "Trần Châu, như vậy đi, để tôi tới thử một lần, nếu thích hợp, tôi nghĩ có thể sửa chữa kịch bản cho nhân vật này lớn tuổi hơn một chút, hai người cảm thấy thế nào?"

Trần Châu cùng Lưu Lam đều kinh ngạc ngẩng đầu, "Phương ca, anh có thể diễn?"

Phương Lập Triết đã đứng lên, cởi áo khoác tây trang, xắn tay áo sơ mi lên, khóa môi khẽ cong: "Tôi tốt nghiệp hệ diễn xuất, chẳng qua mộng tưởng của tôi là làm người đại diện mà thôi, thử xem đi."

Phương Lập Triết vỗ vỗ tay, Tô Viên Viên lập tức nhảy tới lòng hắn. Hắn nghĩ cốt truyện, sau đó mỉm cười thực ấm áp, "Tô Tô! Sao ngươi lại ở đây? Tôi đón ta sao?"

Tô Viên Viên lập tức hưng phấn cọ cọ mặt hắn, Phương Lập Triết cười sang sảng, vừa tránh tránh vừa nói: "Đừng lộn xộn! Buồn! Tiểu phôi đàn, lại nghịch nữa ta sẽ không làm chân gà cho ngươi ăn!"

Tô Viên Viên vội vàng dừng lại, lấy lòng liếm liếm mặt hắn, nhảy xuống đất quay đầu lại nhìn hắn vui sướng kêu khê, dẫn đầu chạy tới phía trước.

Đây là cảnh sủng vật ở nhà ga chờ chủ nhân, nhìn có vẻ thực tầm thường, nhưng cốt truyện càng đơn giản càng yêu cầu sự ăn ý, nếu không căn bản diễn không ra cảm giác hạnh phúc và ấm áp kai. Nhìn bọn họ suy diễn, Trần Châu vỗ bàn đứng lên, kích động nói: "Phương ca! Chính là anh! Anh đúng là quý nhân của tôi, ba ngày sau khởi động máy! Bộ phim này không bạo tôi liền ăn luôn kịch bản!"

Lưu Lam cũng kích động điên cuồng ngoáy bút, liến thoắng: "Ba ngày, ba ngày là đủ rồi! Tôi muốn sửa kịch bản! Hiện tại linh cảm cuộn cuộn không ngừng, tôi dám khẳng định sửa xong sẽ càng hay!"

Phương Lập Triết lắc đầu bật cười, bế Tô Viên Viên lên xoa xoa, ánh mắt ôn nhu chưa từng có. Trần Châu nói hần là quý nhân của anh ta, Tiểu Bạch làm sao lại không phải phúc tinh của hần? Từ khi gặp được Tiểu Bạch, hần mới trở nên may mắn như vậy. Kể cả tương lai thực sự có người tới đây tìm Tiểu Bạch, hần cũng luyến tiếc đưa nàng trở về!

Tô Viên Viên cảm nhận được bọn họ vui sướng, ngẩng đầu nhẹ nhàng cọ cọ bên cổ Phương Lập Triết, khẽ kêu như làm nũng.

Trong câu chuyện này, các độc giả kỳ nguyện là làm Phương Lập Triết trở thành kim bài người đại diện, ngược Phùng Huy đến chết đi sống lại, dẫm gãy ngã xuống vũng bùn. Hiện tại đã bước ra bước chân đầu tiên, nàng nhất định phải tiếp tục nỗ lực, giúp Phương Lập Triết thực hiện mộng tưởng, đứng trên đỉnh giới giải trí. Nàng chính là người thù hờ tốt nhất tốt nhất! Còn tên lưu manh còn đồ kia, khi nào rảnh rồi nàng nhất định sẽ cẩn thận "chiêu đãi" gã. Đem hết thù đoạn gã dùng đối phó Phương Lập Triết trả lại gấp trăm, gấp ngàn lần!!!

Bạn đang đọc truyện *Bên Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6

Diễn viên chính tuyển xong, các nhân vật còn lại liền tuyển chọn vài người có tiềm lực nhất trong số những người tới thử kính, sau đó bắt đầu thông báo tuyển tuyển.

Hôm nay, các vòng hữu vừa online liền thấy Phương Lập Triết chuyển phát một Weibo, click vào xem thử, lập tức kinh ngạc!

【Phương Lập Triết V: Kính thỉnh chờ mong! // Mạnh khuyến Tô Tô V: Series phim internet《Mạnh khuyến Tô Tô》đã khởi động máy, hai tháng sau, sẽ mang tới cho quý vị một tiểu linh khuyến mạnh chết người không đền mạng, cùng một A Triết phóng khoáng âm áp như thái dương! Trước thả ra ảnh tạo hình siêu siêu mạnh → [ảnh] [ảnh] [ảnh]】

Lưu Lam là người phụ trách xử lý official weibo của đoàn phim, cô trực tiếp lấy ra mấy bức ảnh chụp Phương Lập Triết và Tô Viên Viên đẹp nhất đính kèm thông báo. Có nhìn nhau vui sướng, có an tĩnh ngắm biển, có cười to chơi đùa, còn có thân mật kề mặt,..... vân vân, tóm lại muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó, muốn âm áp bao nhiêu thì có bấy nhiêu, quả thực chính là cặp đôi chủ sủng đẹp nhất, làm không ít vòng hữu đều muốn phi ngay đi mua sủng vật về nuôi!

Nhưng chính vì quá đẹp, các vòng hữu mới càng kinh ngạc. Thì ra người đại diện Phương soái đến thế? Thì ra nhóc hồ ly hần nuôi cũng đáng yêu như vậy? Thế này thì..... đám ảnh chụp hần post lên Weibo lúc trước đều là cái quỷ gì? Kỹ thuật chụp quá nát a, quả thực che giấu hết toàn bộ vẻ đẹp, nếu không có đoàn phim《Mạnh khuyến Tô Tô》bọn họ chẳng lẽ không bao giờ có thể mục kích mỹ nhan thịnh thế này?

Còn nữa, người đại diện Phương sao lại chạy tới đóng phim? Chẳng lẽ muốn đổi nghề??? Còn nữa còn nữa, tiểu hồ ly của hần sao lại giống chó phốc như vậy, đóng phim cũng có thể coi thành cún con mà chụp? Đám Phốc sóc chính tông đều đang khóc ngất trong WC kia kia?!!

Đương nhiên cũng có không ít Hắc tử nhân cơ hội nhoi lên sửa loạn, trào phúng Phương Lập Triết lúc trước đều là lãng xê, chỉ vì đổi nghề làm diễn viên. Trào phúng hần điên rồi, tùy tiện nhận nuôi một con hồ ly liền học đòi quay phim, xác định vững chắc ném mặt ra tận ngoài vũ trụ! Mặt khác, không ít fan của Phùng Huy và Lý Thanh Thanh lại sinh động lên, nhao nhao chửi mắng phun tào các kiểu, đám âm mưu luận kia lôi ra có thể trực tiếp ôm đi quay phim nào tào.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, có lần sóng dự luận này,《Mạnh khuyến Tô Tô》hoàn toàn được mọi người nhớ kỹ, người nói muốn xem người kêu gào tẩy chay, nhưng dù là khen hay chê thì cũng đều giúp bộ phim này thu hút sự chú ý. Trần Châu không khỏi cảm thán, "Niềm vui ngoài ý muốn a, tôi nghĩ Phương ca là quý nhân, không ngờ quý nhân này còn có thể càng quý."

Lưu Lam trùng Trần Châu một cái, cảm kích bản đập anh ta, nói: "Đây là kịch bản đã sửa chữa hoàn thành cùng với đại cương phần tiếp theo, chỉ cần rating cao, em có thể tiếp tục viết ra cả trăm tập! Anh xem thử đi!"

Trần Châu mở kịch bản nhanh chóng xem qua một lần, vừa ngẩng đầu liền nhào tới hôn cái chóc lên má Lưu Lam, hưng phấn gào lên: "Tôi lập lại lần nữa, bộ phim này không nổi tôi liền phát sóng trực tiếp ăn kịch bản!" Hần đứng lên vọt tới trước mặt Phương Lập Triết, đôi mắt tỏa sáng như sao, "Phương ca, như vậy đi, chúng ta thừa dịp nhiệt độ tăng cao, nhanh chóng quay hai mươi tập, tạm dừng ở một tiết điểm trong cốt truyện thả ra trước đi, coi như là season 1. Hưởng ứng tốt, nhiệt độ tăng cao, lúc đó phần 2 quay không sai biệt lắm, lập tức lại có thể đuổi kịp. Cứ như vậy một phần tiếp một phần, vừa có thể thu hồi phí tổn vừa có thể bảo trì nhiệt độ, còn có thể căn cứ phản ứng của người xem để điều chỉnh kịch bản, giống như các bộ phim dài kỳ của Mỹ ấy, anh cảm thấy thế nào?"

Phương Lập Triết suy nghĩ một chút tình huống hiện tại, gật đầu nói: "Không tồi, như vậy sau khi thu hồi phí tổn còn có thể tăng lớn đầu tư, hiệu quả quay chụp cùng một ít cảnh tượng phối trí có thể càng ngày càng tốt, cứ làm vậy đi! Chúng ta đã chuẩn bị tốt, hiện tại bắt đầu quay?"

Phim động vật không dễ quay, trước khi bắt đầu quay Trần Châu còn dành riêng thời gian để Phương Lập Triết trấn an Tô Viên Viên, kết quả thì sao, Tô Viên Viên còn cần trấn an? Nhìn cái bộ dáng nóng lòng muốn thử kia, quả thực hận không thể lập tức bắt đầu ấy chứ!

Phương Lập Triết cười cười, sủng nịch xoa xoa đỉnh đầu Tô Viên Viên, "Tiểu gia hỏa này đặc biệt thích biểu diễn, bình thường xem phim cũng rất thích

bắt chước theo các nhân vật trên màn ảnh, đây mới là diễn viên trời sinh a."

Trần Châu còn có chút ngốc, ngơ ngác gật đầu, "Nga, tốt, tốt, tốt, chúng ta bắt đầu quay!" Xác nhận thật sự không thành vấn đề, anh ta vỗ vỗ tay, "Tới đây, tới đây! Bắt đầu quay! Bắt đầu quay nào!"

Tô Viên Viên vừa nghe liền nhảy ngay xuống đất, lon ton lon ton chạy đến vị trí chỉ định bày sẵn tư thế chờ đợi quay phim. Không phải giả bộ, nàng thật sự hưng phấn! Đây chính là lần đầu tiên nàng đi đóng phim, cứ tưởng tượng đến sau này mình sẽ xuất hiện trên sóng truyền hình, nàng liền hưng phấn vô cùng! Không biết người xem có thích hay không đây?

Phương Lập Triết thấy nàng háo hức, trong mắt tràn đầy ý cười. Từ sau khi Phùng Huy tính tình đột biến, lần đầu tiên hắn có thể vui vẻ như thế này, làm công tác mình thích, có bằng hữu, có ái sủng làm bạn, vứt hết thấy phiền não ra sau đầu, này đó đều là Tô Viên Viên mang tới cho hắn. Tiểu gia hỏa này không chỉ là tiểu phúc tinh, mà còn là vui vẻ quả của hắn!

Theo Trần Châu một tiếng bắt đầu, tất cả mọi người trên phim trường đều hoạt động hết công suất, cảnh tượng NG nhiều lần như trong dự đoán căn bản không xuất hiện, hoàn toàn ngoài ý liệu của mọi người, Tô Viên Viên hoàn toàn chính là "Tô Nhất Điều", toàn bộ suất diễn đều một lần thông qua! Toàn trường quay, bao gồm Phương Lập Triết, đều kinh ngạc không thôi, mà Tô Viên Viên lại càng chụp càng hưng phấn, còn không quên cùng 001 phun tào,【Thảo nào nhân loại luôn nói diễn tình diễn cảnh, ta là yêu tinh thích đóng phim, chính là diễn tình còn gì!】

【001: Ký chủ, hai chữ "diễn tình" không dùng như vậy.】

【Tô Viên Viên: Mặc kệ nó! Ta thích là được!】

Tới đoạn tình tiết Tô Tô bị người trộm đi cùng đạo tặc đầu trí đầu dũng, thuận tiện giải cứu đám chó bị nhốt với mình, Tô Viên Viên phải diễn cùng hơn mười con chó khác. Những chú chó này còn chưa khai linh trí, thường xuyên sủa lúc không nên sủa, có con không nhìn vào màn ảnh, có con còn đột nhiên chạy ra khỏi màn ảnh,..... lung tung rối loạn, hại Tô Viên Viên phải cùng chúng quay lại bảy tám lần.

Tô Viên Viên thật ra không sao cả, dù sao nàng tinh lực dư thừa, coi như chơi đùa thôi. Nhưng ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy Phương Lập Triết ngồi trên ghế có vẻ rất mệt mỏi, tức khắc không kiên nhẫn nữa, quay đầu thấp giọng rống chúng nó, mấy tên nghịch ngợm nhảy nhót sung nhất nháy mắt cụp đuôi, ngoan ngoãn đi về vị trí của mình ngồi im.

Phương Lập Triết mở mắt ra, nhìn phản ứng của đám chó, ánh mắt nhìn về phía Tô Viên Viên hơi lấp lóe như suy tư gì đó. sau đó thấy chúng nó quá nhiên một lần là qua, sắc mặt hơi thay đổi. Hắn đứng dậy cầm nước qua cho Tô Viên Viên uống, cười cười nói chuyện phiếm cùng mấy nguwoif Trần Châu, phát hiện họ chỉ cảm thấy may mắn mà không chú ý tới Tô Viên Viên đặc thù liền yên tâm, mang Tô Viên Viên đi ăn cơm hộp.

Chờ đến thời điểm không có ai, hắn bế Tô Viên Viên đặt lên mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt nàng thấp giọng nói: "Tiểu Bạch, lúc ở cục cảnh sát, những con chó kia cũng rất nghe lời người, hôm nay cũng vậy. Ta không biết vì sao người đặc thù như thế, nhưng đặc thù không nhất định là chuyện tốt, nếu người có thể nghe hiểu, nhớ rõ về sau ở bên ngoài không thể làm chuyện quá khác biệt, chỉ có thể làm một con tiểu hồ ly tương đối thông minh, người hiểu sao?"

Tô Viên Viên cắn chân gà, giương mắt nhìn hắn, cảm giác tình cảnh này thật quá quen thuộc, Trác Phong không phải mỗi ngày đều dặn dò nàng mấy thứ này sao? Nàng ngẩng đầu khẽ kêu hai tiếng, cọ cọ lòng bàn tay Phương Lập Triết, ý bảo mình đã nhớ kỹ.

Phương Lập Triết thấy nàng thật sự nghe hiểu, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, cười cười xoa bóp lỗ tai nàng, kẹp luôn cả chân gà trong hộp cơm của mình sang cho nàng, "Ăn nhiều một chút, ăn no rồi chú tâm diễn diễn xuất, tới khi bộ phim phát sóng, người nhất định sẽ nổi danh."

Trong hai tháng họ tập trung quay phim, ngoại giới cũng đã xảy ra rất nhiều biến hóa, Phùng Huy bị bạo ra tin tức gã cùng thiên kim Tinh Huy Giải Trí - Lương Tinh Ngừ đang lâm vào mối tình cuồng nhiệt, còn "sáng tác" một đầu tình ca, tuy rằng bản nhân hắn vì giọng hát không tốt mà không thể biểu diễn, nhưng đầu tình ca này đã truyền khắp đại giang nam bắc. Các fan đều chúc phúc gã cùng Lương Tinh Ngừ hạnh phúc đầu bạc răng long, bởi vì bài hát thật sự quá thâm tình, gã có thể viết ra bài ca như vậy nhất định là rất yêu rất yêu Lương Tinh Ngừ!

Trong tiết mục phỏng vấn, khi bị hỏi đến Phương Lập Triết, Phùng Huy luôn tỏ vẻ muốn nói lại thôi, tuy rằng cuối cùng gã đều thực chân thành chúc Phương Lập Triết có thể trở thành một diễn viên tốt, nhưng trong lời nói lại ẩn ẩn ám chỉ mười năm nay Phương Lập Triết đều mộng tưởng làm người đại diện, hiện giờ cư nhiên bị giới giải trí ngũ quang thập sắc mê loạn đôi mắt, từ bỏ mộng tưởng mà chuyển sang làm diễn viên, thật sự khiến người thất vọng.

Gã còn tỏ ra rộng lượng mà nói mọi chuyện không vui đều đã là quá khứ, gã vẫn coi Phương Lập Triết là bằng hữu, nếu Phương Lập Triết có khó khăn, gã nhất định sẽ hỗ trợ.

Sau nhân thiết thâm tình, gã lại thành công chế tạo nhân thiết rộng lượng nghĩa khí. Các fan sôi nổi hóa tim hồng, nói gã mới là hình tượng đàn ông mẫu mực! Không so đo! Giảng nghĩa khí! Si tình không đổi! Còn có tài hoa! Đi đâu tìm thần tượng tốt như vậy? Các fan thi nhau móc hầu bao, hô hào vì thần tượng như vậy tiêu hết tích tụ cũng cam nguyện! Người qua đường cũng đối Phùng Huy hảo cảm tăng nhiều.

Phùng Huy lại một lần thành công dùng tình huynh đệ xoát tiền tại cảm. Mà ngay ngày hôm sau buổi họp báo,《Manh khuyến Tô Tô》cũng bắt đầu phát sóng tập đầu tiên!

Tô Viên Viên cùng Phương Lập Triết cùng nhau canh giữ trước TV, tuy đã ở chỗ Trần Châu xem qua bản phim cuối cùng, nhưng lần đầu tiên nhìn đến chính mình xuất hiện trong TV, cảm giác vẫn thật mới lạ, đặc biệt mới lạ! Tô Viên Viên nhìn nhóc cún con Tô Tô trong TV, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, tuy rằng kia cũng là nàng, nhưng "nàng" nơi nơi sắm vai thành cún con như vậy đúng là rất thú vị, cảm giác căn bản không giống đang soi gương,

ngược lại giống như là phân liệt ra một nhân cách khác.

Tô Viên Viên cảm thấy thật thú vị, chạy đến trước TV nhảy nhót bắt chước lại hành động của Tô Tô. Phương Lập Triết không tự giác cười rộ lên, lấy ra di động chụp vài cái, đăng Weibo mới.

【Phương Lập Triết V: Tiểu gia hòa có vẻ như không quen biết chính mình, các người có thích Tô Tô như vậy không? → [ảnh][ảnh][ảnh]】

【Linh Vũ Phi Dương: Thích thích thích! Ta không thể ngừng xem được, quá đẹp quá mạnh quá đáng yêu, aaaaaaaaaaaaa, cầu trời cao ban cho ta một bé Tô Tô!!!】

【Thiệt Tình Chân Ý: Oa! Đã phát sóng sao? Ở đâu? Ở đâu thế?! Đây là trang web nào thế? Lệ Chi? Lạ hoắc!!! Sao lại không phải Kỳ Quả, không phải Tiếp Tân cũng không phải Miêu Khốc?】

【Phương Lập Triết cả đời hắc: Trên lầu là đồ ngọc, ba trang web lớn nhất sẽ chịu phát loại phim rác rưởi này? Cũng không nhìn xem diễn viên chính là mặt hàng gì! Cũng chỉ có thể tùy tiện phát sóng trong góc xó xỉnh không ai thèm xem.】

【Ta ái manh sủng V: Ka ka ka, phim hay như vậy không phát sóng là tổn thất của web, đã đăng ký hội viên Lệ Chi, duy trì người đại diện Phương, duy trì Tô Tô, aaaaaa, Tô Tô thật sự quá mạnh quá mạnh mạnh mạnh! Nhà ta cùng Tô Tô vừa so sánh lập tức bị gây thành cận bã! Ta muốn Tô Tô ta muốn Tô Tô!!!】

Tập đầu vừa phát sóng bình luận kiểu gì cũng có, kẻ không xem liền hắc cũng không ít, nhưng người vừa xem liền thích càng nhiều, loại kịch bản này vốn đã thừa thốt đến muốn mệnh, cốt truyện hay, các vai chính lại diễn quá tốt, không được yêu thích thì còn có thiên lý sao? Sau khi vài manh sủng đại V trên Weibo chuyên phát khen ngợi, người đăng ký sử dụng web Lệ Chi càng nhiều, vô số chủ nhân manh sủng tìm tới làm lần đạn lập tức náo nhiệt lên. Tin tức《Manh khuyến Tô Tô》phát sóng cũng lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên thành đầu đề được chú ý nhất, Phương Lập Triết, Tô Tô cũng theo sát phía sau, lập tức chen tin tức Phùng Huy lại "sáng tác" bài hát mới xuống dưới!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Phùng Huy nguyên bản chỉ là một tên lưu manh côn đồ, còn là cái loại không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết lang thang đầu đường xó chợ kéo bè kéo lũ đánh lộn. Thật vất vả xuyên qua thành đại minh tinh, "sáng tác" ca khúc nổi danh một phen, gã sao có thể cam tâm bị Phương Lập Triết áp xuống? Huống chi ca khúc lần này là do chính gã hát, nếu là không bằng bài đưa cho kẻ khác hát lúc trước, gã còn mặt mũi nào nữa?

Gã chỉ cần giả bộ mất mát, mượn rượu tưới sầu, Lương Tinh Ngữ liền đau lòng đến suốt đêm triệu tập phòng quan hệ xã hội của Tinh Huy, ra lệnh bọn họ tìm mọi cách hắc Phương Lập Triết, hắc Trần Châu, hắc Lưu Lam, hắc Tô Viên Viên..... Tóm lại mặc kệ dùng biện pháp gì, nhất định phải hắc chết toàn bộ đoàn phim, đồng thời nâng album của Phùng Huy lên!

Tiếp theo trên mạng liền xuất hiện hàng loạt "người qua đường", các loại "nhìn không nổi nữa", "nhất định phải phở cập khoa học phở cập khoa học", "ta tới nói cho mà biết", còn có "đồng học", "Đồng sự" linh tinh, đồ không biết bao nhiêu bôn nước bắn lên đầu mấy người Phương Lập Triết.

Nhưng bọn họ trăm triệu không ngờ tới, các võng hữu trong sủng vật vòng lúc trước, thế nhưng lại một lần đứng ra, như những đầu sĩ cường hãn nghiền áp đám Hắc tử, còn lập ra cái Tô Tô Fan Club, bác bỏ từng cái từng cái hắc liêu, và mặt các antifan và đến vui vui về về!

Sau đó, bọn họ còn cao điệu tuyên bố:【Chúng ta là fan của Tô Tô, từ đây toàn lực duy trì Tô Tô cùng Phương tiên sinh. Đây là một tràng vu hãm có dự mưu, chỉ cần chi số thông minh không phải số âm mưu nhìn ra được. Chúng ta khinh thường cùng bọn họ dây dưa, đánh nhau không bằng xem phim, mãnh liệt đề cử phim của Tô Tô cùng Phương tiên sinh《Manh khuyến Tô Tô》. Siêu hay siêu hay siêu siêu siêu hay! Chuyện quan trọng nói ba lần, không xem sẽ hối hận nha!:)】

Vô số lời nói với nội dung tương tự xuất hiện trên khắp các diễn đàn mà Hắc tử từng đặt chân, cổ tình chỉ cần click vào trang các nhân của bọn họ là có thể phát hiện họ hoàn toàn không thể là thủy quân, thậm chí đa phần những người đó trước kia còn không chú ý giới giải trí, chỉ chuyên chú trong sủng vật vòng chia sẻ tin tức về các loại sủng vật, làm phía Tinh Huy muốn chụp mũ Phương Lập Triết mua thủy quân cũng làm không nổi. Hắc người khác không thành, ngược lại bị fan của Tô Tô biến thành hiện trường mãnh liệt đề cử phim, không biết có bao nhiêu người bởi vì tò mò đi xem《Manh khuyến Tô Tô》rồi hoàn toàn dừng không được!

Thật nhiều võng hữu thích sủng vật đều trở thành fan, thủy quân có thể chống lại được lực lượng quần chúng sao? Tin tức đề cử xem phim trải rộng, 《Manh khuyến Tô Tô》lập tức bá chiếm đầu đề hơn một tháng! Từ thảo luận cốt truyện đến cảm thán manh manh manh ái ái ái đến luyện tiếu kết cục, rồi lại đến điên cuồng thúc giục phần 2. Mà đoàn phim《Manh khuyến Tô Tô》thì từ vai chính, vai phụ đến các nhân viên công tác chủ chốt đều lên hot search ló mặt ít nhất một lần, đề tài về Tô Tô càng được chú ý, nằng đã trở thành quốc dân manh sủng!

Ba trang web phim đứng đầu phát hiện mình bỏ lỡ một bộ phim nổi bật như vậy, tự nhiên bóp cổ tay tiếc nuối không thôi, sôi nổi liên hệ muốn mua quyền phát sóng《Manh khuyến Tô Tô》. Bộ phim này vốn dĩ không được coi trọng, ngay cả web Lệ Chi cũng chỉ mua quyền phát sóng bình thường chứ

không phải bản quyền, cho nên Phương Lập Triết không hề áp lực mà bán luôn quyền phát sóng cho cả ba trang web.

Phim được ưa thích, đương nhiên giá bán càng cao, chỉ tính riêng việc bán quyền phát sóng thôi mà Phương Lập Triết đã kiếm được lợi nhuận hơn sáu chục triệu! Chẳng những hồi vốn, còn lời to. Phương Lập Triết trực tiếp cầm 1tr ra đầu tư《Manh khuyến Tô Tô 2》, chỉ chờ Trần Châu tuyển xong địa điểm liền bắt đầu quay.

Mà một tháng này, album của Phùng Huy độ chú ý càng ngày càng thấp, qua thời gian tuyên truyền, doanh số chỉ đạt được một phần mười mong đợi! Công ty bất mãn với gã, cả Lương Tinh Ngữ cũng bị cha răn dạy một đốn. Chuyên tập lỗ lã, cộng thêm bộ quan hệ xã hội thất bại, tổn thất tiền tài và danh dự, trực tiếp khiến chủ tịch Tinh Huy Giải Trí thu lại chức vụ giám đốc của Lương Tinh Ngữ, không cho phép cô ta tiếp tục nhúng tay vào bất cứ sự vụ gì của công ty.

Lương Tinh Ngữ vừa xấu hổ vừa ủy khuất, khi cùng Phùng Huy ăn cơm vẫn luôn lải nhải oán giận

Phùng Huy bực bội, nếu lúc trước nghe lời gã, ra tay hoàn toàn phong sát Phương Lập Triết, không cho bộ phim kia phát sóng không phải xong rồi sao? Đâu ra lăm rặc rồi như bây giờ? Nhưng những lời này gã không thể nói ra, còn phải ôn nhu an ủi vị đại tiểu thư này, mấy chữ "không kiên nhẫn" thiếu chút nữa khắc luôn trên trán. Nghe Lương Tinh Ngữ vẫn còn oán giận không ngừng, gã âm thầm hít sâu một hơi, đứng dậy nói: "Tiểu Ngữ, anh đi toilet một lúc."

Gã vừa ra khỏi ghế lô liền xụ mặt, nhưng sợ bị chụp lén lại phải nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt, chuẩn bị đi toilet rít điều thuốc. Mới đi hai bước liền nghe thấy ngoài cửa xôn xao một trận, gã nhú mày nhìn qua, lại thấy Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên xuất hiện ở cửa, mà không ít khách khứa ở đại sảnh đang kinh hi hô lên.

Tô Viên Viên thích ăn nhà hàng, Phương Lập Triết đổi chuyện này có chút bất đắc dĩ, hắn đặt Tô Viên Viên xuống cạnh cửa, dặn dò: "Đừng chạy loạn, ta mua đủ đồ vật chúng ta liền về nhà."

Tô Viên Viên nghiêng nghiêng đầu, đi đến cạnh cửa ngoan ngoãn ngồi yên. Trên mặt rõ ràng biểu thị: Người đi đi nha, ta chờ! Ta sẽ ngoan! Ta rất ngoan!

Mấy nữ nhân viên bảo trì nụ cười quy củ, nhưng đôi mắt đều sáng lấp lánh, đáng yêu quá, đáng yêu quá, đáng yêu hơn cả trên TV nha!

Phương Lập Triết nhìn họ cười cười, lễ phép nói: "Phiền các cô trông nom một chút, có thể chứ?"

Một nữ nhân viên lập tức ứng tiếng, "Đương nhiên có thể, Phương tiên sinh, mời vào."

Phương Lập Triết đi vào khách sạn chọn mấy đồ ăn chiều bái, lại riêng gọi một con gà nướng. Sợ Tô Viên Viên chờ sốt ruột, hắn lấy một ly sữa dâu tây mang ra công lớn, đút cho Tô Viên Viên uống.

Đây chỉ là hành động hằng ngày bình thường nhất của họ, nhưng những người từng xem phim nhìn thấy cảnh này lại phảng phất như đang chứng kiến A Triết cùng Tô Tô phiên bản hiện thực, người chụp ảnh người quay video, tất cả đều kích động không thôi, còn có người nhịn không được tiến lên xin chữ ký.

Phương Lập Triết nghe mấy tiểu cô nương nói muốn muốn xin chữ ký, kinh ngạc một chút, nhìn nhìn móng vuốt nhỏ sạch sẽ, lại nhìn cuốn sổ, khó xử nói: "Cái này..... hay là chụp ảnh chung đi?"

Tô Viên Viên tròn mắt chuyển động, duỗi chân nhảy vào lòng hắn, móng vuốt nhỏ vờn ra vổ vổ lên sổ ký tên. Đem mềm phần nộn đương nhiên không tạo thành dấu vết gì, lại mạnh đến mấy tiểu cô nương hai mắt sáng rực, vội vàng nói: "A, vậy ấn móng đi, ấn móng đi, Phương tiên sinh, cầu anh đấy, bọn em thật sự rất thích Tô Tô!"

Phương Lập Triết cũng hiểu ý Tô Viên Viên, cười cười gật đầu, hỏi nhân viên tạp vụ muốn mực đóng dấu. Tô Viên Viên không cần ai dạy, một móng vuốt ấn lên mực đóng dấu, sau đó ấn mạnh lên sổ ký tên, một cái dấu ấn nho nhỏ đáng yêu liền ra lò!

Tổng cộng ấn mười mấy lần, làm các fan Tô Tô đều thỏa mãn, nàng mới vui vẻ bắt đầu uống sữa bò, tư vị ngọt ngào làm nàng hạnh phúc mà neho mất lại, cuối cùng cũng có vẻ giống tiểu hồ ly. Mà bộ dáng nàng le lười đáng yêu lại mạnh đảo một đám người, lại lần nữa chụp một đồng lớn mỹ chiếu, gấp không chờ nổi mà phát tới trên mạng, xoát đề tài #ngẫu nhiên gặp được Tô Tô#.

Phùng Huy thấy bọn họ vui vẻ náo nhiệt, lại đối lập không khí lạnh nhạt bên mình, tức khắc tâm tình hậm hực. Gã dù không cam lòng cũng đành phải thừa nhận, Phương Lập Triết nhờ con hồ ly kia mà nổi lên, chỉ một bộ phim internet có mỗi hai mươi tập ngắn ngủn, bất cứ đề tài nào có dính đến họ đều sẽ được chú ý.

Nghĩ đến công ty bất mãn, gã sửa sửa quần áo rồi bước về phía Phương Lập Triết. Album của gã đều là những ca khúc lưu hành nhất trong vài năm tới, gã không tin nó sẽ không được ưa thích. Nhất định là bởi vì lực chú ý không đủ, chỉ cần thu hút ánh mắt truyền thông, doanh số sẽ cao hơn, lúc ấy công ty nhất định sẽ nhìn gã với con mắt khác. Mà trước mắt, còn không phải cơ hội giành chú ý tốt nhất sao?

Hắn treo lên mặt nạ hiền hòa tươi cười, nhìn Phương Lập Triết nói: "A Triết, đã lâu không gặp, thật trùng hợp, cậu cũng tới dùng bữa sao? Tôi thỉnh cậu ăn cơm, chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát?"

Phương Lập Triết vừa nhìn thấy gã liền thu liễm tươi cười, lạnh nhạt nói: "Không cần, chúng tôi mua đồ ăn mang về, chuẩn bị đi ngay bây giờ."

Dư quang khóe mắt thấy không ít người đã chú ý tới mình, Phùng Huy vừa lòng cười: "A Triết, chúng ta quen biết gần mười năm, dù xảy ra chuyện gì

cũng mãi là huynh đệ. Chúc mừng phim mới thành công, về sau cậu tính toán làm diễn viên sao? Từ lúc còn ở trường học cậu đã diễn xuất rất tốt, hy vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác."

Phương Lập Triết đối mặt bạn tốt ngày xưa, chỉ thấy một loại cảm giác không hài hòa nồng đậm ập tới. Hắn không dấu vết đánh giá Phùng Huy, không giống, toàn bộ sở thích hay thói quen nhỏ đều không giống, hắn thật sự không thể tự bào chữa rằng bạn tốt chỉ là tình tình đại biến hoặc vẫn luôn nguy trang, hắn tình nguyện tin tưởng người trước mắt chỉ là một kẻ lai lịch không rõ trong hình hài của bạn tốt.

Nghĩ đến kết cục mà bạn mình có thể gặp phải, hắn trầm mặt, nhìn Phùng Huy nói: "Đã quen biết gần mười năm, tại sao tôi không hề biết cậu còn hiểu nhạc lý, còn biết soạn nhạc. Phùng Huy, cậu còn nhớ rõ mộng tưởng của mình sao? Cậu từng nói sẽ luôn luôn cố gắng tinh tu kỹ thuật diễn, trở thành diễn viên tốt nhất! Cậu còn nhớ sao? Tôi nghĩ, cậu đã không còn là Phùng Huy mà tôi từng biết."

Phùng Huy biểu tình cứng đờ, trái tim đập như trống dồn, không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Lập Triết, cảm giác như đã bị nhìn thấu hết thấy! Nhớ đến những lần dò hỏi, những câu thử như có như không lúc trước, gã cường chống: "Chẳng phải cậu cũng từ bỏ mộng tưởng làm người đại diện sao? Mỗi người đều trưởng thành, mộng tưởng rồi sẽ thay đổi!"

Phương Lập Triết lắc đầu, "Tôi chỉ diễn một lần duy nhất. Nhờ "phúc" của cậu, không tham gia diễn bộ phim này, tôi liền không còn cơ hội xoay người." Hắn mỉm cười nhìn Phùng Huy, tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều, "Tôi còn muốn cảm ơn cậu, nhờ cậu, tôi mới có được danh tiếng như hiện tại, rất cuộc trước kia tôi căn bản chưa từng nghĩ tới đi diễn."

Phùng Huy không ngờ hắn đột nhiên làm khó dễ, không biết nên tiếp lời thế nào. Cố tình lúc này Lương Tinh Ngữ chờ lâu không kiên nhẫn đi ra ngoài tìm gã, nghe thấy lời này lập tức trào phúng: "Người đại diện Phương, thật trùng hợp nha? Một mình tới ăn cơm?" Nói nói, cô ta thấy được Tô Viên Viên trên mặt đất, cười nói, "A, còn có cả con hồ ly này nữa, cũng đúng thời, hiện tại anh phải dựa vào nó để kiếm miếng cơm, đương nhiên phải hầu hạ nó thật tốt rồi. Đúng rồi, nghe nói hiện tại anh đang làm người đại diện cho con hồ ly này?"

Cô ta lắc đầu, như tiếc hận như đồng tình nhìn Tô Viên Viên, cảm thán: "Tiểu hồ ly đáng yêu thế này, hy vọng Đại diện Phương sửa sửa tật xấu, đừng tùy tiện xứng thứ vợ vãn gì cho nó nha."

Phương Lập Triết ở Tỉnh Huy công tác 5 năm, tự nhiên nhận thức vị đại tiểu thư này. Trước kia tuy cô ta có chút tùy hứng, nhưng chưa từng có xung đột gì với hắn, hiện giờ nếu nói ra những lời này, chứng tỏ cô ta vô cùng tin tưởng lời đồn hắn tiềm quy tắc nghệ sĩ dưới trướng, dựa vào những người mà cô ta tiếp xúc, dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết là kẻ nào tung tin.

Tầm mắt rơi xuống người Phùng Huy, hắn không hiểu rất cuộc là thù hận lớn đến thế nào mới khiến Phùng Huy tìm mọi cách vu tội hắn như thế? Nếu chỉ vì không muốn làm nghệ sĩ dưới tay hắn, cứ mở miệng nói thẳng là được, chẳng lẽ sợ hắn không đồng ý?

Phương Lập Triết như nghe được chuyện cười, khoe môi cong cong: "Đa tạ Lương tiểu thư nhắc nhở, bất quá con người tôi có thói ở sạch, chẳng những yêu cầu chính mình sinh hoạt sạch sẽ, cũng luôn luôn yêu cầu nghệ sĩ dưới tay phải giữ mình trong sạch. Cái loại tự mình bôi rọu bôi cười, nếu bị tôi phát hiện khẳng định sẽ lập tức giải trừ hiệp ước. Đổi thành tiểu hồ ly, tôi tự nhiên chiều cố nằng thỏa đáng."

Hắn ngừng đầu nhìn về phía Phùng Huy, cười như không cười: "Nghe nói hiện tại Phùng Huy cùng Lương tiểu thư là một đôi? Nếu thế mặc kệ Phùng Huy là nghệ sĩ dưới tay ai, đều không cần phải đi bôi rọu bôi cười, ngày sau đừng để bị chộp đến cái gì bí mật hèn hò a. Bằng không, nên giải thích thế nào đây?"

Lương Tinh Ngữ lạnh mặt, "Người nói cái gì! Rõ ràng là người làm, hiện tại còn muốn vu khống Huy ca ca?"

"Có phải tôi làm hay không, sẽ có ngày mọi người đều biết, trên đời này không có bí mật nào có thể là bí mật mãi mãi, chỉ hy vọng đến lúc đó Lương tiểu thư đừng bị lừa đến quá thảm." Phương Lập Triết thấy đồ ăn đã hoàn tất, mỉm cười nói, "Tiểu Bạch nhà tôi kén ăn, thích ăn đồ ăn còn nóng hổi, không quấy rầy hai người nữa, tạm biệt."

Phương Lập Triết xoay người rời đi, Tô Viên Viên ghé trên đầu vai hắn nhìn Phùng Huy phía sau, mắt híp lại, móng vuốt nhỏ giật giật.

Phùng Huy đột nhiên lao đảo té ngã, áo sơ mi "trùng hợp" vướng vào then cửa. "'Xoẹt'" một tiếng, cái áo rách toạc lộ ra phần ngực đầy dấu hôn. Ngay sau đó là thanh âm chói lói của Lương Tinh Ngữ, liên tục chất vấn gã.

Tô Viên Viên cười mỉa mắt, thế mới đúng chứ! Chó cắn chó, miệng đầy lông!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Phương Lập Triết dừng chân, nhũ mày quay đầu lại, nhìn thấy Phùng Huy chặt vật bất kham, trong lòng bỗng chốc dâng trào lửa giận!

Đó là huynh đệ hắn nhận thức gần mười năm, hiện giờ không biết bị tên cô hồn dã quỷ nào chiếm cứ thân thể, gã ta dám..... gã ta sao dám làm loạn như

vậy? Dùng thân thể của huynh đệ làm loạn?!!!

Phương Lập Triết rất muốn xông lên, nhưng tào ngộ lúc trước chính là giáo huấn, trước khi tìm ra biện pháp hữu hiệu, hắn nhất quyết không thể rút dây động rừng. Vài lần thăm dò thiếu chút nữa hại chính hắn ngã xuống vũng bùn, nếu hắn thất thế, liền thật sự không còn cơ hội nào để giúp đỡ huynh đệ nữa. Huống chi hiện giờ Phùng Huy đang gặp xui xẻo, hắn đi qua chẳng phải là giúp gã đi dò cừu hận?

Phương Lập Triết hít sâu một hơi, nhìn Phùng Huy một cái thật sâu, rồi dứt khoát lên xe chạy lấy người. Hắn phải cường đại hơn, phải tìm được phương pháp cứu Phùng Huy chân chính, trước đó, đành để cho cái cô hồn dã quỷ kia tiêu dao thêm mấy ngày.

Tô Viên Viên ghé vào cửa sổ xe nhìn Lương Tinh Ngữ kích động liên tục bập tào Phùng Huy mấy cái, nhìn không được vờn người đứng thẳng lên nhìn.

Thật muốn lưu lại xem náo nhiệt! Nhưng mà, hình như Phương Lập Triết không vui, nàng không nên làm vậy. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, lại cù cưa thêm nữa, đồ ăn sẽ thật sự nguội lạnh, mà nguội rồi ăn sẽ không ngon nữa!!!

Chỉ có cái đuôi cùng mỹ thực là không thể cô phụ!

Bất quá tuy rằng nàng không được mục kích tại hiện trường, nhưng nhìn ipad cũng tạm đã ghiền. Lúc ấy người vây xem rất đông, đặc biệt là fan Tô Tô, rất nhiều người đã quay được toàn cảnh quá trình Lương Tinh Ngữ chất vấn Phùng Huy. Từ phát hiện dấu hôn đến động thủ đánh người, lại đến Phùng Huy trở mặt tan rã trong không vui, một trò khôi hài từ đầu đến cuối, quay chụp 360 độ không góc chết, muốn rõ ràng bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đêm đó, #Phùng Huy ngoại tình# lên đầu đề!

Fan Tô Tô mượn chủ đề phản kích, người qua đường trào phúng khinh bỉ, fan Phùng Huy càng nổ tung nôi!

Không phải thâm tình sao?

Không phải rất yêu Lương Tinh Ngữ, yêu đến nỗi có thể khai quật thiên phú viết ra tình ca sao?

Sao ngoại lại ngoại tình? Sao ngoại dám làm chuyện có lỗi với Lương Tinh Ngữ?!

Đa số fan cả Lương Tinh Ngữ là ai cũng không biết, họ chỉ yêu thích phần tình cảm da diết trong ca khúc kia. Có thể nói Phùng Huy hấp dẫn nhiều fan như vậy, hoàn toàn là nhờ vào bản tình ca khiến fan cảm động. Bọn họ yêu chính là phần tốt đẹp, phần tình cảm sâu sắc kia. Hiện giờ tên đàn ông "thâm tình" này lại ngoại tình? Quả thực giống như bị tọng phân vào họng, làm người ghê tởm đến tận tận!

Đây là đối trá! Là lừa gạt! Là lừa gạt cảm tình!!!

Có không ít fan biến thành anti quay ra mắng chửi, Weibo Phùng Huy lập tức rút fan ba trăm vạn, gã ngồi ở nhà chửi ầm lên, trực tiếp gọi điện thoại mua thủy quân.

"Hai mươi vạn! Tẩy trắng cho tôi! Tôi mặc kệ các người dùng lý do gì, tóm lại, người được lợi cuối cùng nhất thiết phải là tôi! Là tôi!!!"

Phùng Huy cúp điện thoại, bực mình đập nát máy tính! Gã vốn chẳng phải thứ gì tốt, nhẫn nại duy trì hình tượng mình tình trước công chúng đã là cực hạn, còn khi ở một mình, gã hoàn toàn không chế không được hành vi. Nhìn những fan đã từng kêu "Lão công, cầu gã" lúc trước, hiện tại lại dùng hết thảy ngôn ngữ ác độc nhất có thể nghĩ ra mắng chửi mình, gã hận không thể chém chết tất cả bọn họ!

Cả con ả Lương Tinh Ngữ kia nữa! Tiện nhân đáng chết!!!

Lúc trước chủ động theo đuổi ta! Hiện tại còn làm bộ làm tịch! Còn tưởng rằng cái loại thiên kim nhà giàu này rất có giáo dưỡng, cưới về nhà có thể nở mày nở mặt. TMD, đám tùy tiện động thủ! Nếu là trước kia, gã đã sớm kéo người ra ngoài cho một trận nên thân!

Nhưng mà mặc kệ trong lòng gã phần nộ thế nào, vì thân phận mới, vì danh tiếng, vì đi lên đỉnh cao nhân sinh, gã chủ định không thể phát tiết, càng không thể làm gì Lương Tinh Ngữ. Còn cả những người ôn ào huyền ảo trên mạng nữa, gã chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, hoàn toàn không có biện pháp.

Thủy quân vì hai mươi vạn mà phải hao tổn tâm cơ, giả bộ thành các loại fan, đội mũ người qua đường dẫn dắt dư luận. Đem tiêu điểm dẫn lên người Phương Lập Triết, nói Phùng Huy mới vừa đụng tới hắn liền ra loại sự tình này, mà lúc ấy thái độ của Phương Lập Triết rất ác liệt, có lẽ chính là do hắn giờ trò quỷ. Tiếp theo còn lôi ra đám hắc liệu lúc trước, muốn mê hoặc tầm mắt những người không biết nội tình, rốt cuộc vẫn luôn có một số người tồn tại thành kiến, cảm thấy người trong giới giải trí không có ai sạch sẽ, hắc liệu tám phần đều là thật sự.

Fan Tô Tô không vui. Phương Lập Triết chính là chủ nhân Tô Tô, nếu Phương Lập Triết sống không tốt, Tô Tô có thể thoải mái sao? Bất cứ kẻ nào muốn tai họa Tô Tô đều là giai cấp địch nhân! Họ lập tức hóa thân đầu sỏ, mặc giáp xung trận, cùng đàn thủy quân chiến đấu.

Thái độ như vậy mà đã là ác liệt? Thái độ thế nào mới là tốt?!

Phương Lập Triết vốn dĩ là bị oan uổng, lúc trước không lấy ra được thật chùy, bây giờ còn lôi ra là có ý gì?! Hắt nước bẩn cũng cần chỉ số thông minh có được không? Nếu Phương Lập Triết thật sự ép Phùng Huy đi bồi phú bà, tên đó còn có thể tươi cười liếm mặt bước lên bắt chuyện? Gã là nào tàn hay thánh phụ? Còn đóng dấu hôn trên ngực gã, chẳng lẽ cũng là Phương Lập Triết tạo thành? Đùa gì vậy!!! Ở đây không có người mù!!! Okay?!!!

Từng điều từng điều, trật tự rõ ràng làm người vô pháp phản bác. Còn có vòng hữu quá rảnh không có việc gì làm, đặc biệt xử lý video, cắt ra mấy bức

đặc tả dấu hôn trên người Phùng Huy cùng với biểu tình không thể tin tưởng của Lương Tĩnh Ngừ. Giờ thì vui rồi, đến cả người qua đường không kiên nhẫn xem video cũng dễ dàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lại càng nhiều người gia nhập vào quân đoàn khinh bỉ Phùng Huy.

Thủy quân thấy phản hiệu quả, vội vàng sửa đổi sách lược, bắt đầu làm mờ hồ tiêu điểm, chỉ trích giới giải trí hiện tại quá hỗn loạn, muốn tồn tại thì phải có một cái đầu thông minh, phải biết tự bảo vệ mình. Có lẽ Phùng Huy chỉ là uống say bị người chiếm tiện nghi thì sao? Ai quy định chỉ có nữ nhân mới bị chiếm tiện nghi? Phùng Huy tương mạo đường đường, khu bình luận Weibo không phải có đầy người ồn ào muốn sinh hầu tử cho gã sao? Loại sự tình này, ai biết được?

Loại sự tình này không phải không thể xảy ra, nhưng tỉ lệ gặp phải quả thực có thể so với hạt thóc. Phùng Huy lại không phải Lâm muội muội, có dễ dàng bị người chiếm tiện nghi? Còn nữa, bạn gái của gã chính là đại tiểu thư của Tĩnh Huy Giải Trí, người không thèm để ý đến thể diện của cô ta sẽ là cấp bậc gì? Người địa vị cao như vậy chẳng lẽ còn cần phải dùng đến loại thủ đoạn cấp thấp này? Phùng Huy có cái lực hấp dẫn kia sao?

Thảo luận bắt đầu chệch đường ray, các vòng hữu bắt đầu sôi nổi nhận xét năng lực cá nhân của Phùng Huy. Hồi trước kỹ thuật diễn cũng không quá tệ, mấy năm nay đang từ từ tiến bộ, nhưng trong bộ phim điện ảnh mới nhất kỹ thuật diễn tuột dốc không phanh, nói gã là bình hoa còn là tăng bốc gã, đây mà là giới? Bản tình ca đầu tiên đúng là rất hay, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nhưng không phải chỉ có duy nhất một bài sao? Cái album mới kia là cái quý gì? Thanh âm còn không khổng chế được mà dám ra album? Công nhận ca khúc gã viết không tồi, nhưng lại bị tiếng ca hoàn toàn hủy hoại, cái này kêu là không biết tự lượng sức mình đúng không? Đúng không?!!!

Hơn nữa, gã vừa leo lên Tĩnh Huy đại tiểu thư liền một chân đạp văng người đại diện đồng thời là huynh đệ tốt hơn mười năm, người như gã mà là người tốt thì trên thế gian này còn có mấy người là người xấu? Tương mạo tuy rằng không tồi, nhưng đã hơn ba mươi tuổi, có thể so sánh với các tiểu thị tươi sao? Chiếm tiện nghi? Gã tự dát vàng lên mặt mình sao! Mà nếu thật sự không phải lỗi của gã, tại sao không giải thích? Nhìn biểu hiện của gã trong video xem, chỉ có dây dưa lời kéo mà không giải thích gì sất, chứng tỏ gã hoàn toàn không có cách nào bào chữa, căn bản chính là ngoại tình tìm không tìm được lý do giải thích!

Thủy quân thua trận mấy lần cũng không chút nào nhụt chí, kiên trì khẳng định vài dấu hôn không đại biểu được cái gì. Bắt trộm bắt tang vật, bắt giảng bắt tại giường, không có chứng cứ xác minh liền kiên quyết không tin. Người có thể viết ra bản tình ca xúc động nhân tâm như vậy nhất định không phải tra nam!

Không phải mỗi người đều có khả năng nhận biết đâu là thủy quân, cũng có một bộ phận fan bị dẫn dắt, tán đồng quan điểm này, kiên trì rằng không thấy thật chửi liền không tin. Còn lấy chuyện Phương Lập Triết ra nói, lúc trước fan của Phương Lập Triết không phải cũng là kiên trì không có thật chửi không tin sao?

Những người này nhiều lần lôi Phương Lập Triết ra tới làm lá chắn, Tô Viên Viên càng nhìn càng bực bội. Nàng nhìn trên mạng ồn ào náo nhiệt, tránh Phương Lập Triết trộm gọi điện thoại, "Tra được chuyện tôi muốn sao?"

Đối phương lập tức trả lời: "Đương nhiên tra được! Phùng Huy rất cẩn thận, nhưng kinh nghiệm tránh né paparazzi không đủ, bị chúng tôi chụp tới hai lần, hơn nữa, hai lần này còn là hai người phụ nữ khác nhau."

Tô Viên Viên không cảm thấy kỳ quái, thuận miệng nói: "Đương nhiên là hai người, trên mạng đều nổ tung rồi, bằng không sao kêu là ngoại tình?"

"Không, không phải Lương Tĩnh Ngừ, mà là hai người khác nữa."

Tô Viên Viên kinh ngạc, "Vậy thêm cả Lương Tĩnh Ngừ nữa chẳng phải là ba người? Gã dám làm đến mức này???"

Tô Viên Viên lập tức hỏi 001:【Hình như có chỗ nào không đúng lắm? Phùng Huy thân là nam chính mà lại công nhiên ngoại tình? Còn là với hai người khác nhau! Chẳng lẽ đây là văn ngược luyến tình thâm?】

【001: Ký chủ, người phải hiểu một điều, nam chính không nhất định là si tình chuyên nhất, có một cái danh từ, gọi là "ngựa giống", có một loại nữ chính, gọi là "hậu cung".】

Tô Viên Viên vội vàng lên mạng tra xét ý tứ của hai từ "ngựa giống" và "hậu cung", tức khắc cảm thấy như bị Thiên lôi bổ trúng đầu!

Loại tiểu thuyết kiểu này còn có thể tồn tại trên cõi đời? Đám nam chính kia nghĩ mình là Hoàng đế sao? Làm Cung phi của Hoàng đế ít nhất còn có thể mang lại vinh quang cho gia tộc. Còn Phùng Huy, gã có cái gì? Cái quái gì cũng không có!!! Gã chỉ biết dựa vào nữ nhân thượng vị, căn bản gã chính là một tên tiểu bạch kiểm ăn cơm mềm!!!!

Tuy rằng Tô Viên Viên nghĩ trăm lần cũng không ra, nhưng như vậy nàng liền càng không cần cố kỵ gì hết, lập tức thúc giục người bên đầu kia điện thoại nhanh chóng gửi ảnh chụp tới đây. Nàng tự có chút tích tụ trong không gian, bán một viên hồng ngọc là được, dứt khoát lưu loát thanh toán tiền cho đối phương.

Ảnh chụp có chút mờ hồ, nhưng cũng đủ nhận rõ hai người trong ảnh là Phùng Huy và Lý Thanh Thanh, mà ảnh chụp Phùng Huy cùng một người khác không dễ phân biệt, nhưng chỉ cần lấy bức ảnh Phùng Huy bôi rượu phủ bả ra so sánh, lập tức là có thể nhận ra người này chính là vị quý phu nhân kia!

Đùa giỡn, ôm, hôn môi, vào nhà, kéo màn..... hơn hai mươi bức ảnh hoàn toàn chứng minh sự thật Phùng Huy bắt cả hai tay, cộng thêm Lương Tĩnh Ngừ, sự tình Phùng Huy chân đạp ba thuyền hoàn toàn được chứng thực!

Tô Viên Viên lập tức phát tán ảnh chụp lên các diễn đàn, sau đó lên Weibo đăng ký một tài khoản mới, viết một bài thực dài, tiêu đề -----《Tra nam Phùng Huy, cầu chửi có chửi》

Tiêu đề bắt mắt như vậy đương nhiên khiến rất nhiều người chú ý, chỉ cần xem xong liền lập tức ồ ào Phùng Huy là tên căn bã, sau đó sôi nổi chuyển phát khuếch tán. Phùng Huy lại lần nữa đại biên độ rớt fan, lần này hoàn toàn không thể vãn hồi, có thuê thủy quân cũng vô dụng.

Không phải nói muốn thật chùy sao? Ảnh chụp ra tới, có tính không? Này đều đủ đập Phùng Huy chìm thẳng vào lòng đất đi!

Thủy quân thật sự khiêng không nổi nữa, chủ động xin lỗi không thu tiền, việc này bọn họ giúp không được. Mà Phùng Huy vô lực đến mức mắng chửi không nổi nữa, gã chỉ biết là, gã tiêu rồi, lần này..... thật sự tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Nhìn Phùng Huy bị chửi mắng, Tô Viên Viên thực sung sướng, cười đến hai mắt híp lại. Bất quá nàng còn không có quên thời khắc chú ý chung quanh, tránh bị Phươg Lập Triết nhìn thấy một mặt nhân tính hóa như vậy sẽ không dễ giải thích, lại không biết Phươg Lập Triết cũng đang làm chuyện y hệt nàng.

Trên ban công Phươg gia, Phươg Lập Triết cũng cảm di động xem xét tình huống trên mạng, sắc mặt trầm ngưng, mày hơi hơi nhăn lại. Một lát sau, hắn nói với người trong điện thoại: "Tin tức gã trái ôm phải ấp đã bị người khác cho hấp thụ ánh sáng, anh sửa sang tư liệu một chút, sau đó bạo ra những tin tức khác, sẵn ngọn lửa hiện tại, lại đổ thêm chút dầu."

"Tôi hiểu rồi, lão bản cứ yên tâm, lần đầu tiên lão bản giao nhiệm vụ, tôi nhất định hoàn thành mỹ mãn."

"Ân, cứ vậy đi. Tạm biệt."

Phươg Lập Triết cắt đứt điện thoại, châm một điếu thuốc. Chuẩn bị đưa tới miệng thì đột nhiên nhớ tới lần trước hút thuốc bị Tô Viên Viên ghét bỏ, động tác khựng lại một chút, dập tắt luôn điếu thuốc. Bởi vì nghĩ đến Tô Viên Viên, tâm tình của hắn cũng tốt hơn không ít.

Người trên điện thoại lúc này là hắn mới mời chào đến, từng làm thám tử tư, bởi vì trường bối bệnh nặng cần dùng tiền gấp mới nguyện ý đi theo hắn làm việc, mà hắn liền xuất tiền chữa bệnh cho vị trường bối kia, cũng coi như là thi ân. Hắn đang trừ bị thành lập phòng làm việc, cần người, nhưng hắn theo chủ trương quý tinh bất quý đa, nhân viên phải tài năng, vị thám tử tư này chính là một trong số đó, năng lực thực xuất sắc, về sau sẽ phụ trách điều tra đối thủ cạnh tranh.

Những nhân viên chủ chốt khác – nhiếp ảnh gia, chuyên viên trang điểm, nhân viên bộ quan hệ xã hội,... đều tìm gần đủ rồi, chỉ chờ phòng làm việc khai trương liền có thể lập tức đi làm. Bất quá hiện tại phòng làm việc chỉ có hắn cùng Tô Viên Viên, quá ít, hắn không sốt ruột khai trương, trạng thái bây giờ cũng đủ vận tác. Như chuyện Phùng Huy lần này, cũng vừa lúc cho thám tử tư cùng bộ quan hệ xã hội thử thử đao.

Tầm mắt rơi xuống căn hộ đối diện, nơi đó đã từng là nơi ở của huynh đệ tốt của hắn, nhưng từ khi trở mặt, Phùng Huy liền bán căn hộ kia dọn đi nơi khác. Khi học đại học, bọn họ cùng lớp, cùng phòng ký túc, giường trên giường dưới, lại đều là người xuất sắc nổi bật trong học viện, hai người giao hẹn cùng nhau phấn đấu lưu lại tên tuổi trong giới giải trí. Mười năm, bọn họ vẫn luôn nâng đỡ lẫn nhau bước từng bước về phía mục tiêu. Nhưng ở thời điểm sắp thành công, Phùng Huy biến mất!

Huynh đệ của hắn biến mất!

Tuy rằng suy đoán này có vẻ rất hoang đường, nhưng trải qua quãng thời gian dài như vậy, hắn tin tưởng ánh mắt của mình. Thân thể của Phùng Huy đã bị một tên cô hồn dã quỷ vô si chiếm cứ!

Hắn tra được vài chuyện Phùng Huy từng làm, nhưng vẫn mãi do dự có nên tuôn ra hay không, bởi vì những thứ kia sẽ làm Phùng Huy thân bại danh liệt, nếu một ngày nào đó huynh đệ chân chính của hắn có thể trở lại thì sao? Đối mặt cục diện nát bét như thế, cậu ấy sao có thể chịu đựng được! Nhưng biến cố thành linh xảy ra hôm nay làm hắn hạ quyết tâm, chỉ có đá kích tên cô hồn dã quỷ kia mới có thể đuổi gã ta rồi đi. Kể cả cuối cùng gã bám víu không chịu rời đi, hắn cũng coi như vì huynh đệ báo thù. Mà nếu huynh đệ thật sự trở về, quãng đời còn lại hắn sẽ dùng toàn lực đưa cậu ấy lên đỉnh cao giới giải trí!

Nhạc chuông di động vang lên, Phươg Lập Triết phục hồi tinh thần lại, thám tử tư báo tin, hết thấy thuận lợi. Hắn lên mạng xem xét, mấy giải trí đại V đã chuyển phát khuếch tán tin tức, liệt kê tất cả những lần Phùng Huy mua thủy quân hắc Phươg Lập Triết và các đối thủ cạnh tranh, rõ ràng rành mạch, từng mục từng mục, người xem chỉ cần có IQ là hiểu được. Mặt khác, Phùng Huy còn thường xuyên cướp đoạt nhân vật, kiêu căng ngạo mạn, khinh thường nhân viên công tác, khi dễ tân nhân,..... ảnh chụp rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, không có khả năng lật ngược lại!

Rộng lượng nghĩa khí? Ôn hòa lịch sự? Sau khi nhân thiết thâm tình sụp đổ, toàn bộ nhân thiết gã đặt ra lần lượt hy sinh, một cái tiếp một cái, không cách nào cứu được!

Trên mạng, tiếng mắng chửi che trời lấp đất, Phùng Huy mặt mũi trắng bệch nhìn chằm chằm di động. Gã là xuyên qua, trong đầu gã có thật nhiều ca

khúc nổi tiếng, gã có bàn tay vàng, gã được Tinh Huy thiên kim ưu ái, đời này không thể tầm thường vô vi! Gã cho rằng mình có thể một bước lên trời, không cần cố kỵ, ở giới giải trí chỉ cần đeo mặt nạ trước màn ảnh là được, ai còn dám đối nghịch cùng con rể của Tinh Huy Giải Trí? Nhưng hiện tại, chuyện quái gì đang diễn ra vậy? Chỉ bởi vì gã lỡ làm Lương Tinh Ngữ giận dữ, gã liền hoàn toàn xong đời?!

Gã lập tức gọi điện cho Lương Tinh Ngữ, điện thoại không thông, chuyển qua không ngừng phát tin nhắn thoại, "Bảo bối nhi, lòng anh chỉ có em, với mấy người kia chỉ là chơi chơi, tin tưởng anh."

"Tiểu Ngữ, anh đối với em thế nào em còn không biết sao? Chẳng lẽ em nở nhìn anh thế thâm như vậy sao?"

"Chúng ta dự định sang năm sẽ kết hôn, em đã quên rồi sao? Nếu là thích người khác sao anh có thể chỉ thừa nhận một mình em là bạn gái đây? Nếu nói vì tiền, phu nhân kia không phải càng giàu có? Tin tưởng anh! Tiểu Ngữ!"

Gã gửi rất nhiều tin, nhưng bên kia lại không hề phản ứng. Kỳ thật di động của Lương Tinh Ngữ đã bị tịch thu, nháo ra gièm pha lớn như vậy, cha cô ta mắng cô ta đến máu chó phun đầu, trực tiếp cấm túc không cho phép liên hệ với bất kỳ ai, đương nhiên không thể đáp lại Phùng Huy.

Mà Phùng Huy vô si giải thích đều bị cha của Lương Tinh Ngữ - tổng tài Tinh Huy Giải Trí nhìn được, càng xác nhận gã ta chỉ là tên cận bã. Nếu lúc trước điều tra một chút, chuyện hôm nay sẽ không xảy ra, liên lụy cả ông ta cũng mất hết mặt mũi. Tổng tài Tinh Huy giận dữ, lập tức lên tiếng hạ lệnh phong sát Phùng Huy.

Trong một đêm, toàn bộ tác phẩm của Phùng Huy đồng thời bị thu hồi, toàn bộ thông cáo bị đổi người, lại cố tình không giải trừ hiệp ước, nếu Phùng Huy không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng, gã chỉ có thể bị Tinh Huy vùi lấp, đến tận hai mươi năm sau! Gã vốn định nhìn mình ôm chắc Lương Tinh Ngữ mới ký hợp đồng hai mươi năm, hiện giờ lại biến thành tự đào hố chôn mình!

Bồi tiền vi phạm hợp đồng? Gã sẽ táng gia bại sản! Nếu không thể gia nhập công ty khác, về sau sinh hoạt như thế nào? Chẳng lẽ lại làm lưu manh như đời trước? Phùng Huy tức giận lao đến Tinh Huy muốn đòi công đạo, nhưng đến người đại diện của mình cũng chẳng gặp được, trực tiếp bị bảo an ném ra ngoài.

Một đám phóng viên giải trí lập tức vây quanh gã, microphone vài lần suýt chọc thẳng vào mặt, nhao nhao ném ra một đồng vấn đề, vừa bèn nhọn vừa khiến người khó xử. Phùng Huy lập tức nhớ tới tình cảnh của Phương Lập Triết mấy tháng trước, khi đó Phương Lập Triết bị khai trừ cũng là cảnh tượng này. Hiện tại thế nhưng đến phiên gã?!!!

Phùng Huy tức giận đẩy phóng viên ra, đã kích liên tiếp đã làm gã tức giận tận trời, nào có tâm tư ứng phó phóng viên? Gã ra sức chen khỏi đám đông đi về phía xe của mình, nhưng phóng viên chặn đường khiến gã còn không vào được xe. Phẫn hận, gã nói không lựa lời: "Ngoài bỏ đá xuống giếng, bắt nạt kẻ yếu thì các người còn có thể làm gì? Sao không đưa tin Tinh Huy bắt công? Gạt ta ký hợp đồng hai mươi năm lại đập ta vào xó xỉnh không cho ta xuất đầu, căn bản chính là chèn ép ta muốn ta nhường đường cho kẻ khác. Chuyện sinh hoạt tư nhân của ta liên quan cái quái gì tới công tác? Ca khúc ta viết không tốt? Ta có tài hoa dựa vào cái gì không cho ta phát triển? Đã kết hôn đâu! Ngoại tình phạm pháp à?"

Tất cả mọi người bị hấn làm kinh ngạc ngây người, ngoại tình không phạm pháp, nhưng người có thể nói đến đúng lý hợp tình như vậy cũng thật đáng cảm a!

Bất quá hấn như vậy lại làm phóng viên hưng phấn lên, không sợ mình tinh nói bậy, chỉ sợ hấn bảo trì trầm mặc! Lần trước Phương Lập Triết mặt vô biểu tình không nói một lời khiến cho bọn họ phát sầu đến muốn mệnh, không biết nên đưa tin cái gì. Hiện tại Phùng Huy chịu nói, tùy tiện lấy ra một đoạn đều có thể viết thành vài vạn chữ a!

Vì thế phóng viên càng hăng máu, tranh đoạt đưa ra vấn đề. Phùng Huy buồn bực khó tiêu, nói hết Tinh Huy lại nói đến Phương Lập Triết, một đồng tin tức xấu đột nhiên xuất hiện, gã không tin không có ai đứng sau lưng vận tác. Tuyệt đối là Phương Lập Triết làm, là Phương Lập Triết trả thù gã!

Cuối cùng vẫn là bảo an trong tòa nhà Tinh Huy lại đây xua tan phóng viên, Phùng Huy mới có thể lái xe rời đi. Nhưng những lời gã nói gần như lập tức xuất hiện trên hàng loạt trang tin tức, lại lần nữa nhắc lên sóng to gió lớn, ngay cả hơn nửa số fan nào tàn cũng nhìn không nổi nữa. Kẻ tam quan bất chính như gã sao có thể viết ra lời ca dễ nghe? Còn đựng tới đồ vật tên cận bã này làm ra đều là bệnh tâm thần! Tam quan bất chính!!!

Bất quá một nửa fan nào tàn dư lại thì đều hưng phấn cực kỳ, nơi nơi nói thần tượng nhà ta thật cá tính, không miễn cưỡng chính mình chạy theo đám đông, không sợ cường quyền, cái gì cũng dám nói, lại còn tài hoa hơn người. Còn nói Phùng Huy có thể đồng thời mê đảo ba người phụ nữ chứng tỏ gã mị lực vô cùng, lại không phải cường gian, liên quan gì tới người khác.

Tóm lại, những người tam quan bình thường đều bị đàn fan nào tàn này làm cho không còn gì để nói nữa, cũng càng chán ghét Phùng Huy. Ngán ngùng hai ngày, Phùng Huy liền thành chuột chạy qua đường người người đòi đánh, so với Phương Lập Triết lúc trước chỉ có hơn chứ không có kém, gã "quang vinh" nhận lấy danh hiệu "minh tinh vô si nhất"!

Phương Lập Triết nhận được điện thoại phỏng vấn, hỏi hấn đối Phùng Huy tỏ thái độ có ý kiến gì không. Hấn nhàn nhạt đáp lại: "Tôi cùng Tiểu Bạch đang tiến hành quay chụp《Manh khuyến Tô Tô 2》không có thời gian chú ý chuyện khác. Bất quá nếu Phùng tiên sinh điểm danh nói tôi hại anh ta, tôi sẽ phát một phong luật sư hàm cho mọi người một án án minh xác."

Phương Lập Triết nói được thì làm được, cúp điện thoại liền thỉnh luật sư phát luật sư hàm, trên mạng nhiệt độ còn chưa tiêu lại lập tức có thêm đề tài buồn dưa mới, mà lần này tất cả mọi người đều vui vẻ ngồi hóng, sôi nổi mắng Phùng Huy xứng đáng! Fan Tô Tô càng là vui quá mà khóc, nhón nháo chúc mừng《Manh khuyến Tô Tô 2》khai máy, tràn ngập chờ mong vào tương lai của A Triết cùng Tô Tô.

Một câu nói trực tiếp tuyên truyền thêm cho《Manh khuyến Tô Tô》vừa lúc ba trang web phim đang phát sóng đợt hai,《Manh khuyến Tô Tô》rating vốn

đã cao, hiện tại lại lập thêm kỷ lục mới, đè ép hết phim ảnh đồng kỳ xuống, kể cả thể loại phim cung đấu vốn rất hút fan. Nương theo phong ba đã kích Phùng Huy, Phương Lập Triết thành công đây! «Manh khuyến Tô Tô» lên một đỉnh cao mới. Nhân sĩ trong giới sôi nổi cảm thán, không hổ là người đại diện tài năng, chỉ cần một câu đã có thể tạo thành loại hiệu quả này.

Tô Viên Viên nhìn trên mạng biến hóa liên tục, trộm cùng 001 nói:【Thế giới này hình như Phương Lập Triết không cần ta bảo hộ a, hắn rất lợi hại đấy chứ? Thế giới thứ hai thật sự khó hơn thế giới đầu tiên sao?】

【001: Ký chủ, về tình huống số liệu dị thường, ta đã tra được một chút. Có một tin tốt và một tin xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?】

【Tô Viên Viên: Hừ! Trước khổ sau ngọt đi!】

【001: Ký chủ, tin tức xấu là khi tùy cơ lựa chọn thế giới thứ hai, có người quá nhiều ta làm ta truyền tông có chút sai lầm. Hắn pháp lực cao hơn ta, cho nên lúc trước ta không phát hiện, bất quá thế giới thứ hai vẫn xoay quanh giới giải trí, điều này thì không thay đổi. Bởi vì..... đối phương cũng đang hấp thu nguyên lực..... Ta tạm thời không có cách điều tra rõ tình huống của đối phương, không thể diệt trừ, chỉ biết được đối phương cũng không có ác ý, sẽ không xúc phạm tới ký chủ, chắc là đã phát hiện năng lực của ta nên cũng mượn dùng ảo cảnh để tu luyện.】

Tô Viên Viên kinh ngạc há hốc miệng, đột nhiên nghĩ đến thật nhiều điểm tương tự giữa Phương Lập Triết và Trác Phong, không thể tin tưởng nói:【Chẳng lẽ người kia xuyên qua bám vào người Phương Lập Triết và Trác Phong?】

【Cái này tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, ta sẽ tiếp tục điều tra.】

Tô Viên Viên mừng bức, nhưng lại có chút hưng phấn, nàng chạy ra cửa nhìn Phương Lập Triết một cái, rồi đóng cửa lại ở trong phòng chạy vài vòng, tự mình vui vẻ một hồi lâu mới trấn định lại được:【Còn tin tốt thì sao?】

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Thanh âm 001 vui sướng lãnh lớt:【Tin tức tốt là, người thiết tình thích ký chủ có thể mang tới điểm nguyên lực, hiện tại ký chủ đang nổi lên, fan càng ngày càng nhiệt tình, rốt cuộc đạt tới trình độ có thể cung cấp điểm nguyên lực, với số lượng fan hiện tại, ký chủ đã đạt được 300 điểm nguyên lực. Hơn nữa, điểm nguyên lực từ fan không thể bị cướp đoạt, cái tên không biết là ai tự tiện xông vào kia cũng không chiếm được chút tiện nghi nào!】

Tô Viên Viên run rẩy, lần này là vì hoàn toàn kích động!

【Mau cho ta! Mau cho ta! Rốt cuộc có linh lực cho ta tu luyện! Ta muốn cái đuôi thứ ba, ta muốn hóa hình!!!】

001 truyền cho nàng toàn bộ 310 điểm nguyên lực, 10 điểm này nhận được do lần trước đá kích Phùng Huy.

Tô Viên Viên ngồi đoan chính, một bên vận chuyển linh lực nghiêm túc tu luyện, một bên cảm thán:【Lực lượng của fan thật quá cường đại, còn hữu ích hơn cực cực khổ khổ đã kích cận bã. Về sau ta nhất định phải nỗ lực trở thành ảnh hậu động vật, dùng lực lượng từ fan tu luyện thành người!】

Lập tức được thêm 300 điểm, Tô Viên Viên có cảm giác như được ngâm mình trong linh dịch nồng đậm, toàn thân thoải mái, hận không thể trời cao phi một vòng! Nàng cao hứng phấn chấn nói:【Về sau không cần lại bảo cho ta có bao nhiêu điểm nguyên lực nữa, có bao nhiêu truyền luôn bấy nhiêu, lúc nào cũng được. Ta tin tưởng fan sẽ càng ngày càng nhiều, điểm nguyên lực cũng càng ngày càng nhiều!!!】

001 hồi đáp:【Không thành vấn đề.】Ký chủ có lòng tin là chuyện tốt, hơn nữa không thể không thừa nhận, tại phương diện này nàng có thiên phú cực cao. Lúc trước nó chọn thế giới giải trí cũng chỉ muốn thử nghiệm một lần mà thôi, rốt cuộc giới giải trí nhiều người như vậy, không phải ai cũng có thể nổi danh, cuối cùng có thể thành hay không vẫn phải thuận theo tự nhiên, không nghĩ tới Tô Viên Viên thật sự làm được, có thể khiến nhiều người yêu thích mình như vậy.

Từ khi «Manh khuyến Tô Tô» được phát sóng trên ba web phim đứng đầu, Tô Tô FanClub cũng càng ngày càng mở rộng, đến khi Tô Viên Viên tiến đoàn phim quay phần 2, mỗi ngày nàng đều thu được thêm điểm nguyên lực từ fan. Tuy rằng mỗi lần chỉ có hai điểm ba điểm, nhưng tích tiểu thành đại, tính ra chỉ cần bảy tám năm nữa thôi là nàng có thể tích góp đủ một vạn điểm nguyên lực tu ra cái đuôi thứ ba! Có thể biến thành người!!!

Tu luyện thành người, thọ mệnh gia tăng 500 năm, đây là chuyện lúc trước nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ, vì điểm nguyên lực, nàng nhất định phải dùng hết toàn lực, nỗ lực làm một con diễn tinh!

Tất cả mọi người trong đoàn phim phát hiện, Tô Viên Viên kỹ thuật diễn càng tốt, càng phối hợp càng nỗ lực, không khỏi đều có chút ngốc. Đạo diễn Trần Châu đều nghi hoặc hỏi Phương Lập Triết, "Tiểu gia hỏa nhà anh thành tinh rồi? Tô Nhất Điều danh bất hư truyền a! Tôi xem ngay cả chính quy tốt nghiệp như anh đều sắp đuôi không kịp nàng"

Phương Lập Triết ánh mắt lóe lóe, cực kỳ tự nhiên mà nói: "Đây chính là bản sắc diễn xuất, Tiểu Bạch ngày thường cũng đáng yêu như vậy. Hơn nữa ở

nhà tôi cũng huấn luyện thêm, để khi tới phim trường đỡ lãng phí thời gian của mọi người."

Trần Châu bình tĩnh đại ngộ, "Ra là Phương ca huấn luyện a, thảo nào lợi hại như vậy." Anh ta cảm động vỗ vỗ cánh tay Phương Lập Triết, cười nói, "Cảm tạ Phương ca, anh giúp chúng tôi giảm bớt rất nhiều phiền toái, vất vả anh!"

"Không có gì, cũng vì bản thân Tiểu Bạch thích biểu diễn, coi như tất cả mọi người đều đang bồi nàg chơi, mới có thể đầu nhập như vậy, đổi thành sùng vật khác, tôi cũng huấn luyện không thành."

Có Phương Lập Triết hỗ trợ che lấp, mọi người đều nghĩ biểu hiện kinh diễm hiện tại của Tô Viên Viên đều là kết quả sau khi tập luyện vất vả, tuy rằng ngạc nhiên nhưng cũng không nghĩ nhiều. Chỉ là, danh hào "Tô Nhất Điều" lại càng lan rộng.

Phương Lập Triết thân là người đại diện của Tô Viên Viên, bắt lấy thời cơ làm đoàn đội vận tác một phen, đem "Tô Nhất Điều" tạo thành đủ loại tin tức:

"Tô Tô mạnh mẽ còn muốn nỗ lực thành Tô Nhất Điều, người còn không chịu nỗ lực?"

"So không bằng Tô Nhất Điều còn không biết xấu hổ thôi mình là thực lực phải?"

"Rõ ràng có thể dựa mạnh mẽ ăn cơm, lại cố tình muốn dựa thực lực, luận khắc khổ ai so sánh được với Tô Nhất Điều?"

Trong lúc Tô Viên Viên chuyên tâm diễn xuất, mạc danh trở thành đại biểu cho mặt tốt của giới giải trí. Đặc biệt là trước kỳ nghỉ đông, một bộ phận fan Tô Tô công bố phiếu điểm, đối lập với thành tích lúc trước, thực sự tăng cao không ít, sôi nổi kêu gọi tuyên cáo, kẻ không nỗ lực không xứng làm fan Tô Tô, về sau đều phải lấy thân tượng làm chuẩn, ra sức giao tranh!

Thời gian này Tô Viên Viên hoàn toàn chiếm cứ đầu đề Weibo, các sự kiện tốt đẹp liên tiếp tuôn ra làm nàg liên tục một tháng luôn có mặt trên trang đầu, liên quan PHương Lập Triết cũng bị vui đùa đặt cho danh hiệu mới - Kim bài Thuận thủ sư.

Thời điểm nhiệt độ lên cao nhất, Phương Lập Triết chuyển phát cái Weibo Kim bài Thuận thủ sư.

【Phương Lập Triết V: Thuận thủ sư thì thôi đi, Tô Tô của các vị đã thành tinh, vừa nãy nàg đã lặng lẽ nói với tôi, chờ nàg nổi danh ra ngoài biên giới ta liền thành kim bài người đại diện! Mọi người nói xem, tôi có thể mong đợi một chút không? [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] // Tô Tô Fan Club V: Aaaaa Tô Tô quá lợi hại! Ta kêu gọi! Ta tự hào! Cảm tạ Kim bài Thuận thủ sư Phương tiên sinh! @ Phương Lập Triết Cảm ơn anh làm chúng tôi gặp được Tô Tô! *cười to*】

Vừa nhìn là biết hần nói giỡn, các fan phì cười, lập tức chạy tới nhấn lại bảo đảm làm Tô Tô hồng thấu quốc tế, làm Phương tiên sinh yên tâm lớn mật chờ đợi, thực mau có thể thực hiện mộng tưởng! Mà ba bức ảnh sinh hoạt hằng ngày của Phương Lập Triết và Tô Viên Viên lại tiếp tục mạnh đảo một đám người, lần này Phương Lập Triết mời nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, không dùng kỹ thuật nát bét của hần tàn phá về mỹ lệ trời cho nữa làm các fan cảm động không thôi, lần lộn câu Phương Lập Triết nhất định phải bảo trì tiêu chuẩn, ngăn vạn đừng đăng ảnh chụp tàn phá con mắt như lúc trước.

Đề tài # Tô Tô thành tinh # nhanh chóng bò lên trên hot search, Phương Lập Triết lại phát thêm một cái Weibo nữa.

【Phương Lập Triết V: Vì mau chóng thực hiện mộng tưởng, ta cũng phải nỗ lực hơn nữa. Thỉnh cầu các đại lão dành cho nghệ hồ (nghệ sĩ hồ ly) của chúng ta một vài cơ hội, bái tạ bái tạ! // Phương Lập Triết phòng làm việc V: Khai trương đại cát, chúc Đại lão bản mộng tưởng trở thành sự thật, chúc tiểu lão bản hồng thấu quốc tế! [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]】

Ban đầu các fan còn cười trâng: Ha ha ha nghệ hồ là cái quỷ gì? Phản ứng lại mới đột nhiên giật mình: Phương lão đại mở phòng làm việc??? Tô Tô thành tiểu lão bản???

Trong mấy bức ảnh đính kèm, một bức là cảnh tượng phòng làm việc khai trương; một bức là văn phòng gọn gàng, Phương Lập Triết tây trang giày da ngồi ở bàn làm việc nghiêm túc xem văn kiện; bức ảnh cuối cùng, Tô Viên Viên nghiêm trang ngồi sau một chiếc bàn làm việc cỡ nhỏ, trên mặt bàn còn đặt một bảng tên tinh xảo, đề chữ - Tiểu lão bản.

Fan của Phương Lập Triết và Tô Viên Viên lập tức chuyển phát ăn mừng, # Phương Lập Triết phòng làm việc #, # Phương Lập Triết kim bài người đại diện #, # Tô Tô tiểu lão bản #, # Tô Tô thành công # nhanh chóng chiếm cứ bốn vị trí đầu hot search, không ai đoạt nổi, đôi chủ sùng này chứng thực tên tuổi "khách quen hot search", lại một lần lên đầu đề.

Hai mươi tập《Manh khuyến Tô Tô 2》cũng hoàn thành quay chụp, nương luồng nhiệt độ này, thành công đặt điều kiện chia hoa hồng với ba trang web phim đứng đầu. Đoàn phim không bán đứt quyền phát sóng nữa, mà là sau khi phát sóng, các trang web phải chia 20% hoa hồng cho Phương Lập Triết.

Lấy độ nổi tiếng hiện tại của series《Manh khuyến Tô Tô》，20% hoa hồng này cũng đủ Phương Lập Triết kiếm đầy bồn đầy bát!

Các đại nhà đầu tư sôi nổi tới muốn tham gia đầu tư《Manh khuyến Tô Tô》phần kế tiếp, nhưng《Manh khuyến Tô Tô》đã nổi danh, hoàn toàn không cần tuyên truyền thêm nữa, Phương Lập Triết có thể nào cho phép kẻ khác phân một ly canh? Cho nên hần cự tuyệt toàn bộ yêu cầu hợp tác cùng loại, nhưng hần thực khéo đưa đẩy, uyển chuyển từ chối, vừa không đắc tội người vừa nhân cơ hội mở rộng nhân mạch, xây dựng cơ sở để sau này trở thành kim bài người đại diện.

Phương Lập Triết cũng bắt đầu xem xét tư liệu những thương phẩm mời gương mặt đại diện, gameshow, mời đóng phim,... được gửi tới, bắt đầu suy xét chọn lựa. Hần ngồi trên sofa trong văn phòng lật xem mấy cái kịch bản quảng cáo, cúi xuống nhìn Tô Viên Viên đang ngồi trong lòng, nói: "Người muốn nghỉ ngơi mấy ngày không? Quay phim không thoải mái, không bằng chúng ta đi nghỉ phép đi. Người còn nhỏ, không thể công tác cả ngày, cũng

nên nghỉ ngơi."

Tô Viên Viên lập tức lắc đầu như trống bỏi, một móng vuốt chụp lên sắp kịch bản quảng cáo, ý bảo mình muốn tiếp tục công tác.

Nói giỡn, nếu nàng không làm việc gia tăng lượng fan thì làm sao kiếm được điểm nguyên lực, nghỉ phép để làm gì? Nàng còn hận không thể mỗi ngày lộ mặt, mỗi ngày cùng fan hồ động a!!!

Phương Lập Triết ngẩn người, buồn cười nói: "Người muốn chụp quảng cáo? Không muốn đi chơi? Người còn giống công tác cuồng hơn cả ta!" Hắn nâng Tô Viên Viên lên nhìn trái nhìn phải, lo lắng nói, "Thế này được không? Ta biết người thích làm mình tỉnh, nhưng mà người còn nhỏ, thân thể sẽ chịu không nổi. Còn nữa, sao mãi người không chịu lớn lên vậy? Ta nuôi dưỡng có vấn đề sao? Hay là hồ ly đều chậm lớn?"

Hắn cảm thấy có điểm không thích hợp, lập tức đứng dậy mang Tô Viên Viên viện thú y làm kiểm tra, nhìn Tô Viên Viên được đưa vào kiểm tra toàn thân, hắn bỗng nhiên cảm thấy một màn này dường như cho chút quen thuộc, hơn nữa hắn thể nhưng còn cảm thấy Tô Viên Viên vẫn luôn không lớn lên mới là bình thường, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác chờ mong Tô Viên Viên có thể lớn lên, sao lại xuất hiện loại cảm giác này?

Không đợi hắn nghĩ sâu hơn, đột nhiên đầu đau nhói, Phương Lập Triết nhủ mảy. Vừa lúc thú y gọi hắn qua nói tình huống Tô Viên Viên, hắn cũng không rời rắm nữa, nghiêm túc nghe thú y giảng giải phương pháp dưỡng hồ ly chính xác. Thú y nói Tô Viên Viên hết thảy chỉ tiêu đều bình thường, còn khỏe mạnh hơn rất nhiều hồ ly bình thường, nhưng đối với chuyện nàng mãi không lớn lên, thú y suy tư nửa ngày, chỉ có thể cấp ra đáp án Tô Viên Viên là chủng loại đặc thù, có lẽ suốt đời nàng vẫn chỉ nhỏ như vậy.

Tô Viên Viên trộm trợn trắng mắt, thú y hai cái thế giới đều nói giống nhau, dù sao giải thích không được cũng chỉ có thể nói như vậy, bạch bạch lãng phí vài ngàn phí kiểm tra sức khỏe, may mắn Phương Lập Triết hiện tại đã là người giàu có.

Phương Lập Triết nhìn kỹ báo cáo kiểm tra sức khỏe, biết Tô Viên Viên thực khỏe mạnh liền yên tâm. Hắn xoa xoa đầu Tô Viên Viên, cười nói: "Không có việc gì là được, không lớn lên cũng không sao. Nhưng còn về phương diện thức ăn, bác sĩ, những thứ ngài nói Tiểu Bạch đều không thích ăn, kỳ thật nàng thích đồ ăn nhiều dầu nhiều gia vị, mấy tháng này chưa từng kiêng khem gì, đều ăn cùng tôi, dường như cũng không có chuyện gì. Ngài xem, tôi có thể tiếp tục nuôi dưỡng như vậy không?"

Thú y nhìn Tô Viên Viên các hạng chỉ tiêu đều bình thường, phảng phất gặp phải nan đề không thể giải, anh thật chưa từng thấy động vật ăn đồ ăn hoàn toàn giống người mà còn nhón nhợ chạy nhảy thế này. Rối rắm trong chốc lát, anh có chút chán chờn nói: "Nếu mấy tháng gần đây anh đều cho ăn như vậy mà không xảy ra vấn đề gì, vậy thì..... cứ giữ thói quen cũ đi."

Tô Viên Viên thăm hoan hô, mỹ thực đã được bảo vệ, thú y này cũng khá tốt bụng nha, nàng đỡ phải tốn sức tranh thủ quyền lợi.

Phương Lập Triết cũng nhẹ nhàng thở phào, xác nhận cách mình nuôi dưỡng không thành vấn đề, hắn cảm tạ thú y rồi lái xe đưa Tô Viên Viên trở về phòng làm việc. Lại nhìn thấy nàng cao hứng chạy quanh một đồng kịch bản, hắn bắt đầu cười cười, lắc đầu nói: "Được rồi, công tác cuồng, chúng ta nhận mấy cái quảng cáo thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

《Manh khuyến Tô Tô》vừa mới nổi lên liền có người liên hệ Phương Lập Triết muốn mời Tô Viên Viên chụp quảng cáo. Nhưng phần lớn đều là thức ăn cho chó, đồ chơi của súng vật linh tinh, các nhãn hiệu đều không tồi, nhưng Phương Lập Triết cảm thấy còn chưa đủ. Theo ý hắn, Tô Viên Viên có thiên phú cực cao, nhất định sẽ càng ngày càng nổi tiếng, tùy tiện nhận quay những quảng cáo tầm thường rất dễ khiến người ta đánh đồng nàng với các súng vật bình thường khác, sẽ bị hạ thấp giá trị.

Nhưng hiện tại thì khác,《Manh khuyến Tô Tô》giúp danh tiếng của nàng được nâng lên một độ cao bất ngờ, trong giới giải trí, cái tên Tô Tô đã đạt đến trình độ không người không biết, không người không hiểu, đây là nhân khí, mà nhân khí đại biểu giá trị con người. Hiện tại, dù hợp tác với bất cứ ai, thu lao đương nhiên cao hơn trước vài lần, nghiêm nhiên đã đạt tới mức thù lao của các nghệ sĩ hạng hai, chỉ cần có thêm một vài tác phẩm nữa là có thể chen chân vào danh sách những nghệ sĩ hàng đầu, Tô Viên Viên xưa đâu bằng nay, bây giờ đối tượng tìm tới muốn hợp tác cũng đề cao vài cấp bậc.

Phương Lập Triết cẩn thận suy xét mấy ngày, cuối cùng tuyên định hai cái quảng cáo, một cái là hàng xa xỉ dành cho súng vật, nhãn hiệu quốc tế, chuyên môn cung cấp quần áo và vật phẩm trang sức xa xỉ cho súng vật của các gia đình phú quý, cấp bậc tương đương với các nhãn hiệu hàng xa xỉ của nhân loại. Nhãn hiệu này lúc trước đều tìm những súng vật huyết thống thuần khiết hoặc có thân phận đặc thù làm quảng cáo, lần này là nhìn trúng nhân khí của Tô Viên Viên ở Trung Quốc, mới phá cách mời nàng quay chụp bộ phận quảng cáo trong nước. Nhưng, tuy chỉ là trong nước, nhưng đối Phương Lập Triết tới nói đã là kinh hi thật lớn!

Có quảng cáo cao cấp này làm khởi điểm, tương lai Tô Viên Viên tuyệt đối có thể đi được càng xa, mà hình tượng của nàng trong lòng các fan cũng nâng cao một bậc!

Một cái khác là quảng cáo ô tô, là một khoản xe thể thao màu đỏ dành cho nữ giới trị giá hơn ba trăm vạn, đường cong lưu luyến phi thường xinh đẹp

bất mắt, cũng là nhân hiệu nổi danh quốc tế. Thành một vị siêu cấp siêu sao trong nước cùng Tô Viên Viên quay chụp, vị nữ ảnh hậu kia lái xe, Tô Viên Viên làm súng vật, làm đồng bọn ngồi ở ghế phụ, cả hai đều phải biểu hiện ra nể cảm tiêu sái bừa bãi.

Nghe nói người lên kế hoạch cho quảng cáo này là fan của Tô Tô nên mới lên ý tưởng này, nhưng Tô Viên Viên có thể hoàn thành hình ảnh mà anh ta muốn hay không, còn phải chờ đi thử kính mới có thể biết. Quảng cáo hàng xa xỉ cũng vậy, cần phải tới thử kính xem Tô Viên Viên có thể phối hợp với các mẫu thiết kế không đã.

Bất quá Phương Lập Triết tràn đầy tin tưởng, Tô Viên Viên cũng vô cùng tự tin. Nhớ đến cái đám quảng cáo đồ ăn, đồ chơi súng vật linh tinh kia, nàng tán thưởng nhảy lên vai Phương Lập Triết cọ cọ gương mặt hấn. Thật tốt, lần đầu tiên chụp quảng cáo đã chơi hấn đồ cao cấp, đây đều là công lao của người đại diện thân ái!

Thừa dịp《Manh khuyến Tô Tô 2》đang nổi, Phương Lập Triết đưa Tô Viên Viên đi thử kính. Hàng xa xỉ thử kính rất đơn giản, chỉ cần Tô Viên Viên mặc phục sức của họ chụp mấy bức ảnh, lại căn cứ nội dung quảng cáo yêu cầu biểu diễn một đoạn ngắn là được. Người phụ trách nhìn Tô Viên Viên bé bé manh manh, có chút tiếc nuối nói: "Đại khái chỉ có thể xứng cho nàng một ít vật phẩm trang sức phong cách đáng yêu, như vậy chỉ có thể thu phục một bộ phận thị trường, đối những chủ nhân của súng vật cỡ lớn, hoàn toàn không có lực hấp dẫn."

Tô Viên Viên không phục ngẩng đầu ưỡn ngực, Phương Lập Triết cũng cười nói: "Anh có thể thử một lần, Tiểu Bạch không giống những súng vật khác, tuy ngoại hình tương đối nhỏ xinh nhưng cũng có thể thông qua các trạng thái hung ác hay sẵn sàng chiến đấu để biểu đạt hiệu quả các anh muốn, yên tâm, kỹ thuật diễn của nàng rất tốt."

"Tiểu Bạch?"

"Đúng vậy, Tiểu Bạch chính là Tô Tô, Tô Tô xem như nghệ danh của nàng đi. Anh cảm thấy đề nghị của tôi thế nào?"

Người phụ trách đánh giá bộ dáng Tô Viên Viên ngồi ngay ngắn nghiêm túc, gật gật đầu, không ôm hy vọng mà nói: "Vậy thử xem, xem nhiếp ảnh gia có linh cảm không, hy vọng lát nữa anh có thể chỉ dẫn, để Tô Tô phối hợp một chút."

"Yên tâm"

Đầu tiên Tô Viên Viên được điểm trang theo phong cách đáng yêu, không ít nhân viên công tác trong studio mắt hóa tim hồng, bụm mặt nhỏ giọng hét lên, hưng phấn đến hận không thể đoạt nàng về nhà.

"Quá đáng yêu! Đáng yêu quá đi?! Sao có thể có một bé cún đáng yêu như thế này chứ!"

"Tô Tô là tiểu hồ ly a, cô có nuôi cún thì cũng chẳng thể giống nàng được. Bất quá thật sự đáng yêu quá a! Aaaaaaa xem kia, xem kia, người đại diện kêu nàng nghiêng đầu nàng liền nghiêng đầu, manh quá manh quá, đôi mắt nhỏ thật vô tội! Nhiếp ảnh gia cũng hưng phấn lên rồi!!!"

"Đúng đúng đúng! Quá manh! Nàng cùng người đại diện thật quá ăn ý, tuyệt phối! Thiên hạ vô song a! Le lưỡi, le lưỡi kia! Cùng quá đi!!!"

Tô Viên Viên thính tai giật giật, nghe mọi người khen ngợi, càng ra sức bài tạo hình. Đến thời điểm nàng tự do phát huy, càng là biểu diễn bắt bướm, chơi cuộn len, cắn cái đuôi,... thật sự siêu cấp đáng yêu, manh đến tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm nàng không nỡ chớp mắt, nhiếp ảnh gia càng không ngừng tán thưởng, liên tục kêu "Wonderful!"

Người phụ trách cũng vừa lòng gật đầu, tiểu bảo bối đáng yêu như vậy, liền tính chỉ có thể đá động bộ phận thị trường manh súng, cũng có thể mang đến lợi nhuận cực lớn, còn về phía súng vật cỡ lớn uy phong lẫm lẫm, có lẽ vẫn phải dựa vào một ít quán quân súng vật.

Ai ngờ đến khi Tô Viên Viên thay đổi tạo hình, biểu hiện của nàng lại làm mọi người tròn mắt rớt đầy đất!

Nàng mặc lễ phục màu đỏ hoa lệ, đầu đội vương miện, khi xuất hiện ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt sắc bén, mỗi một bước đi đều tạo thành một loại cảm giác quân lâm thiên hạ. Phảng phất tất cả mọi người không xứng lọt vào tầm mắt vị nữ vương này, chỉ có thể thần phục dưới chân nàng! Mà khi nàng đi đến trước màn ảnh, nhiếp ảnh gia từ ống kính máy ảnh nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, lông tơ dựng thẳng, dường như đang gặp phải loài dã thú hung mãnh nhất!

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều bị Tô Viên Viên thu hút. Nàng hơi phiết mắt hờ hững thoáng nhìn, nhiếp ảnh gia giật mình đánh thót, lập tức hành động, ngón tay không ngừng bấm shutter, chụp lại mỗi một động tác của nàng. Lần này không cần người chỉ điểm, Tô Viên Viên chỉ cần phóng thích khí thế hồ yêu, bắt đầu bày ra một mặt bá khí trầm lâu.

Tốt xấu nàng cũng là yêu tinh sống hơn một trăm bảy mươi năm, tu vi đủ để nghiền áp hết những người có mặt ở đây, đương nhiên có tư bản kiêu ngạo, không cần diễn là có thể hoàn mỹ mà thuyết minh trạng thái cường giả, tựa như vương giả nhìn xuống thiên hạ!

Chụp xong một tổ ảnh này, Tô Viên Viên lập tức lại khôi phục bộ dáng manh manh manh, một đôi đôi mắt ướt dầm dề có thể làm nhân tâm mềm nhũn, đến giờ mọi người mới lặng lẽ thờ phào, sau đó sôi nổi giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Mà người phụ trách lại là đôi mắt tỏa sáng, lập tức triệu tập nhân viên công tác thương nghị, lại làm Tô Viên Viên quay chụp hai loại phong cách: tiểu thư quý tộc và chiến sĩ anh dũng. Tô Viên Viên biểu hiện phi thường hoàn mỹ, không hề sai sót, chẳng những làm người phụ trách phi thường vừa lòng, còn vòng thêm một nhóm fan mới.

Công tác kết thúc, người phụ trách cùng Phương Lập Triết ký kết hợp đồng, cũng nói những bức ảnh này còn có khả năng trưng cử làm poster của bộ sưu tập này, nếu cao tăng vừa lòng, bọn họ còn có thể hợp tác càng nhiều.

Lần thử kính này hoàn mỹ thông qua, trên đường về nhà, Phương Lập Triết nhìn Tô Viên Viên, cười nói: "Nếu không nhờ lần thử kính này, ta còn không biết kỹ thuật diễn của người đã tốt đến vậy đâu, trừ bỏ manh cư nhiên còn có thể diễn nữ vương, thảo nào những con chó khác đều nghe người rầm rập, thật đúng là rất khí phách."

Tô Viên Viên đắc ý nâng cằm, còn phải nói? Nàng hiện tại chính là hồ yêu hai đuôi, thực mau sẽ tu thành đại yêu!

Khi chờ đèn đỏ, Phương Lập Triết xoa xoa đầu Tô Viên Viên, như suy tư gì nói: "Khả năng diễn xuất của người cao như vậy, hoàn toàn không cần cực hạn trong bộ phim manh khuyến này, chụp thêm càng nhiều loại hình nhân vật mới càng có thể chứng minh thực lực của người. Chẳng qua kịch bản về động vật quá ít, phải lên kế hoạch kỹ càng hơn."

Tô Viên Viên nhìn người đại diện của mình lại lâm vào trầm tư, ngoan ngoãn nằm trên ghế nghỉ ngơi, dù sao thì Phương Lập Triết thực lực cường hãn, nàng chỉ cần nghe hãn an bài thì tốt rồi, xác định vững chắc sẽ có một ngày hồng thấu quốc tế, hoàn toàn không cần nhọc lòng!

Ngày hôm sau, Phương Lập Triết lại đưa Tô Viên Viên đi thử kính quảng cáo xe thể thao, cái này đơn giản hơn nhiều, chỉ cần Tô Viên Viên kỹ thuật diễn ổn định, ngoan ngoãn phối hợp vị mình tình còn lại liền không thành vấn đề, mà những điều bên đầu tư lo lắng như sủng vật không nghe lời, không biết diễn, không phối hợp nữ mình tình, không được nữ mình tình thích,... tới phiên Tô Viên Viên liền hoàn toàn không đáng lo. buổi thử kính chỉ cần hơn mười phút đã hoàn thành, Tô Viên Viên biểu hiện hoàn mỹ! Loại cảm giác một người một sủng vật tiêu sái đi khắp thiên hạ bị suy diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn, mỹ nhân xứng mỹ sủng, tiêu sái tự tin, cao quý ưu nhã, quả thực chính là phong cách sinh hoạt mà toàn bộ nữ nhân mơ ước!

Ký xong hợp đồng hai cái quảng cáo, Phương Lập Triết không nhận thêm quảng cáo nữa. Một là, không còn nhãn hiệu nào có cấp bậc tương đương; hai là, vừa bắt đầu chụp quảng cáo, nếu quá nhiều dễ khiến người xem nhàm chán, đó cũng không phải chuyện gì tốt. Mỗi một lĩnh vực đều phải lựa chọn theo nguyên tắc quý tinh bất quý đa, bao gồm cả kịch bản phim cùng gameshow, đều phải chọn lựa kỹ càng.

Trong lúc bồi Tô Viên Viên quay chụp quảng cáo, Phương Lập Triết cùng biên kịch Lưu Lam thương lượng một vài vấn đề trong kịch bản. Bộ phim《Manh khuyến Tô Tô》này từ cái tên đã xác định phong cách chính xuyên suốt toàn bộ phim, đã quay xong hai phần theo phong cách này, đương nhiên mấy phần sau sẽ không có khả năng thay đổi thành phong cách quá khác biệt, cho nên Phương Lập Triết muốn mời Lưu Lam viết một kịch bản khác, tốt nhất là kịch bản phim truyền hình hoặc điện ảnh, tới triển lãm một mặt khác của Tô Viên Viên. Có thể là anh hùng can đảm, cũng có thể là vương giả khí phách.

Ban đầu Lưu Lam không hiểu Phương Lập Triết có ý gì, thậm chí cảm thấy hãn điên rồi, sao lại thật sự coi một con tiểu manh hồ trở thành diễn viên mà bồi dưỡng? Chẳng lẽ hãn thật sự tin tưởng Tô Viên Viên có thể tiến tu kỹ thuật diễn như nhân loại?

Nhưng khi cô nhìn đến một vài đoạn video do Phương Lập Triết quay khi Tô Viên Viên thử kính thì lập tức tròn tròn mắt, đó chính là Tô Tô? Thật sự là Tô Tô mạnh mẽ sao? Một ánh mắt sắc lẹm, làm cô cảm thấy như ngay giây tiếp theo mình sẽ bị vô tình thọc chết. Chênh lệch quá lớn! Đây mới là kỹ thuật diễn a! Tuyệt đối thực lực phải a!

Lưu Lam tròn mắt há mồm nhìn chằm chằm Phương Lập Triết hồi lâu, cuối cùng mới cảm thán nói: "Quá lợi hại! Anh không đi làm đạo sư thật sự chính là phí phạm tài năng?!"

Bất quá, Lưu Lam căn bản không để bụng kỹ thuật diễn của Tô Viên Viên là thiên phú hay được dạy dỗ, lập tức vỗ bàn hưng phấn nói mình đã có linh cảm, hơn nữa còn là linh cảm cuộn cuộn không ngừng. Chẳng những muốn viết thành một cái kịch bản phim xuất sắc, cốt truyện kế tiếp của《Manh khuyến Tô Tô》cũng có rất nhiều tình tiết có thể sửa chữa, tuyệt đối hay hơn phiên bản trước, không thể lãng phí thiên phú cao vời của Tô Viên Viên!

Phương Lập Triết rất tin nhiệm năng lực của Lưu Lam, cô có lẽ không viết được những cốt truyện cầu huyết thiên lôi cuộn cuộn, nhưng ở mảng truyền hình sủng vật này lại cực kỳ có linh tính, kịch bản cô viết có hài hước cũng có bi thương, vô cùng nổi bật tính cách của sủng vật, làm người không tự chu được mà yêu thích vai chính. Có Lưu Lam bảo đảm, hãn cũng yên tâm hơn nhiều.

Tiếp theo, Phương Lập Triết giao cho nhân viên phòng làm việc nhiệm vụ vợ vét thật nhiều kịch bản về động vật, mặc kệ vai chính là loài vật nào, chỉ cần cốt truyện xuất sắc, đều có thể giao lên, nếu thích hợp liền liên hệ cùng tác giả, xem có thể tiến hành sửa chữa để Tô Viên Viên diễn vai chính hay không. Trong số các kịch bản phim điện ảnh cũng phải chú ý xem có nhân vật hồ yêu nào không, phần lớn nguyên hình của hồ yêu đều là mấy tính hợp thành hoặc tùy tiện dùng hồ ly bình thường để quay chụp, thành phẩm thực thô ráp, nếu có thể nhân vật có nhân thiết không tồi và suất diễn khá, cũng có thể suy xét tiếp nhận quay chụp một ít phân đoạn nguyên hình hồ yêu, làm cơ sở gia nhập mảng phim điện ảnh.

Giăng lưới càng rộng, thế nào cũng vớt được vài con cá.

Trừ cái đó ra, đối với mảng chương trình thực tế hay gameshow, Phương Lập Triết cũng sàng chọn ra một tiết mục tương đối nổi danh lấy chủ đề chính là sủng vật loài chó. Rất nhiều gameshow đưa ra lời mời, nhưng vì chủ yếu là lấy người làm chủ, sủng vật chỉ là kèm theo, bên sản xuất mời Tô Viên Viên chính là vì coi trọng nhân khí của họ, muốn mượn một đợt nhiệt độ mà thôi, nhiều lắm làm khách quý đi lên lộ mặt, không có nhiều cơ hội biểu hiện.

Mộng tưởng của Phương Lập Triết là làm người đại diện, lúc trước cũng chỉ là trời xui đất khiến mới làm diễn viên một lần, chứ hãn không hề có hứng thú với việc làm diễn viên hay mình tình. Cho nên cuối cùng hãn tuyển một tiết mục tên《Khuyến trung tình anh》. Tiết mục này vừa mới hoàn tất khâu chuẩn bị, yêu cầu năm đôi chủ sủng làm khách mời cố định, hiện tại đã có các hạng mục chính như mạo hiểm dã ngoại, thoát khỏi nguy cơ, thi đấu vận động, so đấu trí tuệ,... mỗi kỳ đều được lên kế hoạch tỉ mỉ, mọi người sẽ cùng nhau phối hợp hoặc cạnh tranh, kỳ cuối cùng sẽ bình chọn ra sủng vật nào mới là tình anh mạnh nhất.

Tuy rằng Tô Viên Viên là tiểu hồ ly, nhưng bởi vì ngoại hình của nàng cực kỳ tương tự Phốc sóc, lại diễn vai chính trong《Manh khuyến Tô Tô》, là manh khuyến quốc dân trong lòng khán giả, cho nên khi gửi lời mời cho Phương Lập Triết, tổ sản xuất tiết mục cũng cực lực hy vọng bọn họ có thể tham gia. Đây là tiết mục hoàn toàn mới, đối với khán giả, cả nội dung tiết mục lẫn những khách mời khác đều thực xa lạ, nếu có manh khuyến Tô Tô gia nhập,

tương đương với thu hút được sự chú ý ngay từ giây phút đầu tiên, đây cũng coi như cọng nhiệt độ của Tô Viên Viên giúp tiết mục nổi bật hơn, cho nên tổ làm chương trình đưa ra điều kiện vô cùng có lợi cho Tô Viên Viên, hoàn toàn tương đương với những ngôi sao hàng đầu quốc nội, rất chân thành hy vọng nàng có thể tham gia, khởi động tiết mục này.

Nhận lời mời tham gia gameshow này, một mặt là có thể trực tiếp đề cao giá trị của Tô Viên Viên, bởi vì tiết mục hứa hẹn lấy Tô Viên Viên là chủ, màn ảnh thuộc về nàng là nhiều nhất, có được càng nhiều cơ hội biểu hiện, ngoài ra cũng có thể làm nổi bật ưu điểm trên các phương diện của Tô Viên Viên. Mặt khác, trong bốn đôi chủ sủng còn lại, hai đôi là minh tinh chủ sủng, vì sủng vật mới là nhân vật chính, cho nên minh tinh nguyện ý làm nền cho sủng vật để tham gia chỉ là minh tinh hạng ba mà thôi, sủng vật của hai người đều thuộc loại tấu hài, một con là Husky ngốc manh, con còn lại là Poodle nghịch ngợm thích gây sự, cũng rất có đặc sắc.

Còn có một đôi là quân nhân xuất ngũ cùng quân khuyển chó chăn cừu nước Đức, được huấn luyện chính quy, nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất quân nhân, giống như cán bộ kỳ cựu vậy, lạnh lùng nghiêm túc, tham gia loại tiết mục này rất có loại cảm giác tương phản mạnh. Đôi chủ sủng cuối cùng là một tuyển thủ quyền anh ngoại quốc cùng đồng bọn chiến đấu - chó Dobermann, nhìn qua tính công kích rất mạnh, là mối uy hiếp cực lớn.

Trong một tiết mục đa dạng thú vị như vậy, ưu điểm trên mọi phương diện của Tô Viên Viên nhất định có thể tiến vào tầm mắt khán giả, làm mọi người càng hiểu biết về nàng. Nếu cuối cùng Tô Viên Viên có thể giành ngôi quán quân, đánh bại quân khuyển cùng chó Dobermann trở thành tinh anh mạnh nhất, FanClub của nàng nhất định sẽ mở rộng gấp vài lần. Mà Phương Lập Triết mười phần tự tin với suy đoán này, một tiểu hồ ly có thể nhẹ nhàng hiệu lệnh mấy chục đầu danh khuyển, cuối cùng nhất định sẽ trở thành khuyển trung tinh anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Khi gameshow chuẩn bị khai máy, hai quảng cáo của Tô Viên Viên lần lượt được tung ra, đồng bộ mở rộng trên đài truyền hình cùng internet, đều chiếm cứ khung giờ hoàng kim cùng vị trí có lợi, chi phí quảng cáo nhất định tiêu tốn không ít.

Fan Tô Tô high điên rồi! Thật nhiều người nói đây là lần đầu tiên xem quảng cáo xem ra cảm giác hưởng thụ, hầu hết đều lưu về tiếp tục ngắm. Hơn nữa, trong quảng cáo hàng xa xỉ Tô Tô cư nhiên có vài loại điện mạo, tất cả đều có thể vững vàng chinh phục nhân tâm, quả thực chính là Thiên diện Hồ Vương, kỹ thuật diễn tiêu chuẩn sách giáo khoa. Những người yêu thích phim《Manh khuyển Tô Tô》cũng nói trước giờ xem phim internet chả bao giờ thêm nhìn quảng cáo, nhưng quảng cáo của Tô Tô thực sự quá đẹp, quá xuất sắc, làm người hận không thể khiến quảng cáo kéo dài thành phim điện ảnh hay phim truyền hình mới đủ đồ.

Quảng cáo vừa phát sóng, mấy chủ đề #Tô Tô chụp quảng cáo# và #Thiên diện Hồ Vương# liền nhảy lên hàng đầu hot search. Phương Lập Triết thuận thể làm đoàn đội dẫn đường tiết tấu một chút, từ đây Tô Viên Viên không riêng có lời ngợi khen "Tô Nhất Điều", mà còn có thêm danh hiệu khí phách "Tô Hồ Vương", gieo hạt giống hình tượng mới vào lòng các fan, vạn phần chờ mong có thể nhìn đến Tô Viên Viên bá khí trầm lắng trong phim.

Mà hiệu ứng quảng cáo Tô Viên Viên mang đến cũng thật lớn, FanClub của nàng sở hữu thành viên từ mọi lứa tuổi, mọi chức nghiệp, sức mua cực kỳ cao. Từ khi quảng cáo được tung ra, có tiền thì bỏ tiền mua xe cho mình, mua hàng xa xỉ cho sủng vật, ảo tưởng chính mình mỹ lệ ngồi ngồi, có khí chất như đại minh tinh trong quảng cáo, sủng vật cũng đáng yêu lại khí phách như Tô Tô. Không có tiền thì hỗ trợ các loại tuyên truyền, thậm chí còn bỏ công sức tìm hiểu kỹ càng về hai loại sản phẩm này rồi đi phổ cập khoa học cho người khác.

Từ khi rà soát chọn lựa quảng cáo, Phương Lập Triết đã nghiêm khắc khống chế, kiểm nghiệm kỹ càng về phương diện chất lượng, hẳn chọn đều là dòng sản phẩm phi thường xuất sắc, không dễ ra vấn đề đồng thời rất được hoan nghênh. Hiện giờ, chất lượng sản phẩm cộng thêm nhân khí của Tô Viên Viên, có thể nói là cường cường liên hợp, hoàn toàn thực hiện hiệu quả 1+1>2, giúp Tô Viên Viên giành được tình cảm của những người yêu thích dòng sản phẩm này, gia tăng độ quen mặt, hấp thu thêm fan, lại tiến thêm một bước tăng lên nhân khí, cũng giúp dòng sản phẩm của hai công ty này được fan Tô Tô miễn phí tuyên truyền tăng lên thành quả tiêu thụ.

Hình tượng của Tô Viên Viên cùng danh tiếng của sản phẩm đều vững bước tăng lên, thành quả song thắng. Mà chỗ tốt trực tiếp chính là rốt cuộc có danh đạo đưa ra lời mời!

Từ Thanh - đạo diễn thiên tài, từng giành được không ít giải thưởng lớn - đang lên kế hoạch quay chụp một bộ điện ảnh lớn đề tài huyền huyền, muốn chế tạo một bộ phim thương mại, cũng hy vọng tăng cao danh tiếng về mảng phim đặc hiệu trong nước, mong bộ phim này có thể trở thành một cột mốc lịch sử trong dòng phim điện ảnh.

Ông đã trù bị bộ phim này hơn 5 năm, đầu tư cực lớn, có thể nói là bộ phim được tất cả mọi người chờ mong nhất trong mấy năm gần đây. Mà vai chính của phim chính là hồ yêu!

Trong nguyên kịch bản có không ít phân cảnh hồ yêu hóa thành nguyên hình, nhưng vì e ngại quay chụp khó khăn nên phải xóa giảm rất nhiều, những phần không thể xóa giảm như nguyên hình chiến đấu cùng hóa hình ban đầu cũng chỉ có thể sử dụng đặc hiệu hợp thành. Sắp khởi động máy, đây là bộ phận duy nhất khiến Từ đạo không hài lòng. Làm giả có tinh xảo đến đâu cũng vẫn là giả, nhưng kỹ thuật trước mắt còn chưa đạt đến trình độ lấy giả đánh tráo, tuy rằng tất cả mọi người đều có thể lý giải, nhưng khi đang bị cuốn theo câu chuyện lại đột nhiên nhìn đến một màn giả tạo rõ ràng như vậy thì vẫn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình người xem, liên lụy đến nữ chính hồ yêu cũng mất điểm.

Nếu nguyên hình không đủ kinh điển, hóa hình thì có thể đẹp đến đâu chứ?

Lúc《Manh khuyển Tô Tô 》cực nổi, Từ đạo biết được Tô Viên Viên là tiểu hồ ly còn có ý xem thử, kỹ thuật diễn không tồi, chỉ tiếc là loại manh sủng đáng yêu này hoàn toàn không phải điều ông muốn. Nhưng bộ quảng cáo bách biến kia lại lập tức chọc trúng hồng tâm! Đột nhiên có một loại cảm giác - chính là nàng!!! Chỉ có thể là nàng!!!

Từ đạo là siêu cấp danh đạo, còn là một bộ phim bom tấn vạn chúng chờ mong, Phương Lập Triết thu được tin tức không hề do dự dù chỉ một giây, hần lập tức đưa Tô Viên Viên tới thử kính! Đây là phim của Từ đạo đây! Đừng nói là nguyên hình của nữ chính, kể cả là pháo hôi hay một vai phụ nhỏ xiu, cũng không biết có bao nhiêu minh tinh tranh cướp phá đầu, hơn nữa bộ phim này sẽ công chiếu trên toàn cầu, Tô Viên Viên có thể mượn cơ hội này xuất hiện trên màn ảnh bạc toàn thế giới, điều này đối Tô Viên Viên tới nói, tuyệt đối là cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống!

Tô Viên Viên còn chẳng cần chuẩn bị chi hết, kêu nàng diễn hồ yêu còn không phải là bản sắc diễn xuất sao? Kể cả nữ chính hồ yêu kia tính cách không giống nàng, nhưng Thanh Khâu Sơn vài trăm vài ngàn yêu hồ, tùy tiện bắt chước một đứa thỏa thỏa chính là nguyên bản.

Thời điểm thử kính, Từ đạo tự mình chỉ định phân cảnh, trước bảo nàng diễn ngây thơ vô tri thời kỳ sơ hóa hình, tiếp theo là nghịch ngợm chơi đùa lấy trêu chọc nhân loại làm vui, sau đó là lửa giận tận trời liều chết mà chiến, thâm tình tựa hải cam nguyện hy sinh, cứu hận căm thù tuyệt địa phùng sinh, quân lâm thiên hạ vương giả trở về.

Tô Viên Viên làm bộ nghe không hiểu, chờ Phương Lập Triết tới chỉ đạo, nhưng mỗi phân cảnh đều chỉ cần hần chỉ dẫn nhiều nhất hai lần, nàng liền triển lãm cho họ biết như thế nào là hồ yêu chân chính!

Vài loại tình cảnh chuyển đổi nhuần nhuyễn không kể hồ, kỹ thuật diễn tiêu chuẩn sách giáo khoa lại lần nữa online, hoàn toàn không phụ mỹ danh Tô Nhất Điều, Từ đạo vui sướng liên tục trầm trồ khen ngợi, lập tức kêu biên kịch cẩn thận cân nhắc sửa chữa kịch bản, thêm diễn cho nguyên hình, cần phải biểu hiện ra một hồ yêu độc nhất vô nhị, nguyên nước nguyên vị.

Thêm diễn cho nguyên hình, đồng nghĩa với suất diễn của nữ chính sẽ bị giảm đi, chỉ vì hình người cùng nguyên hình phối hợp hiệu quả sẽ càng thêm hoàn mỹ, càng cụ thể, làm khán giả tiếp cận càng gần với bản sắc của hồ yêu.

Cứ như vậy, Tô Viên Viên cơ hồ trở thành vai thứ chính trong bộ phim này, bản thân bộ phim lấy nội dung xoay quanh cuộc đời nữ chính, hiện tại suất diễn của Tô Viên Viên tương đương với nam chính, mà nàng lại sắm vai nguyên hình của nữ chủ, lấy nàng làm khúc dạo đầu, cũng lấy nàng làm kết cục, tầm quan trọng hoàn toàn xếp hạng phía trước nam chính.

Tô Viên Viên bị cái bánh không lò này đập cho mơ mơ hồ hồ, chờ Phương Lập Triết ký xong hợp đồng, đưa nàng rời khỏi nơi thử kính rồi nàng vẫn chưa thể phản ứng lại. Con đường minh tinh này hình như quá thuận lợi? Thuận lợi đến nỗi nàng cảm giác giống như mình đang nằm mơ!

Tuy rằng kỹ thuật diễn rất tốt, lấy chỉ số thông minh của yêu tinh đi diễn tiểu động vật hoàn toàn không có gì khó khăn, nhưng cũng không đến mức tiến bước nhanh như hỏa tiễn thế này chứ? Bước lên thuyền của Từ đạo, mộng tưởng nổi danh quốc tế nhất định có thể trở thành hiện thực, còn sớm hơn trong dự định nhiều!

Nàng lảng lảng dò hỏi 001: 【Ta thật sự không phải đang nằm mơ chứ? Giới giải trí còn hàng đồng người giấy giữa dưới tầng chót mãi không thể leo lên, mà ta lại tiến bước quá dễ dàng? Ngay cả Phương Lập Triết cũng phải dốc sức tranh đấu suốt 5 năm mới có được địa vị hiện tại, ta..... ta..... thật quá khó tin!】

【001: Ký chủ, người đã quên sao? Đây chỉ là thế giới trong một cuốn tiểu thuyết, còn là cái kiểu tiểu thuyết nam chính từ một tên tầm thường chả có tài năng gì từ thung lũng leo dần lên sườn núi, sau đó công thành danh toại trái ôm phải ấp đứng ở đỉnh cao thế giới. Trong thế giới nguyên bản, Phùng Huy là vai chính, mà gã ta lại hoạt động trong giới giải trí, vậy đương nhiên giới giải trí sẽ có rất nhiều lối tắt dễ đi, rất nhiều tài nguyên tốt cho gã chọn. Nguyên tác, Phùng Huy nhờ "sáng tác" mấy ca khúc mà nổi danh, cướp được vai nam chính của bộ phim này, sau đó thu luôn nữ chính của phim vào hậu cung, trở thành nữ nhân bản sắc yêu mị trong hậu cung của gã. Đồng thời, gã cũng "viết" ca khúc chủ đề cho phim, cả hai phiên bản tiếng Trung và tiếng Anh, thanh danh vang dội, đặt bước chân đầu tiên lên thị trường quốc tế. Hiện tại Phùng Huy bị Tinh Huy Giải Trí chèn ép, nghèo túng, thanh danh hỗn loạn, đương nhiên không còn cơ hội tiếp xúc với tài nguyên tốt. Nhưng ký chủ đang nổi bật, cơ hồ phủ qua tất cả các minh tinh hiện nay, người được chú ý tới cũng là đương nhiên.】

Đã hiểu, cốt truyện nguyên bản sẽ từ mọi con đường đưa đủ loại mỹ nhân tới dung nhập cuộc sống của Phùng Huy, đồng thời thăng tiến sự nghiệp cho gã, cho nên bộ điện ảnh hồ yêu này chính là vì làm Phùng Huy nổi danh quốc tế đồng thời thu hoạch một đại minh tinh mỹ lệ quyền rũ làm tình nhân. Ha ha, cũng không biết gã ta mị lực lớn đến mức nào, một tên côn đồ vô dụng chỉ cần thay đổi cái túi da, "sáng tác" vài ca khúc liền thành nam thần? Thế giới này làm gì có chuyện vỡ vụn như thế!!!

Nhưng vậy cũng tốt, những thứ này đều tiện nghi nàng, bởi vì nàng xuất hiện, vai nam chính không bị Phùng Huy cướp được, gián tiếp làm gã mất đi một vị tình nhân trợ lực cùng thật nhiều tài nguyên tốt, Tô Viên Viên đạt được 20 điểm nguyện lực. Nàng cao hứng không thôi, nếu về sau nàng có thể lợi dụng sạch sẽ lượng tài nguyên mà thế giới này an bài cho Phùng Huy, chẳng phải nàng sẽ có thể đứng trên đỉnh cao giới giải trí? Hơn nữa đây còn là bàn tay vàng của Phùng Huy, gã không chiếm được, nàng sẽ đạt được điểm nguyện lực, bất luận từ phương diện nào, nàng đều nhất định phải nhìn chăm chăm, bắt lấy toàn bộ cơ duyên mới được!

Ký xuống một bộ điện ảnh tốt như vậy, Phương Lập Triết cùng Tô Viên Viên đều thực hưng phấn, lập tức quyết định muốn ăn bữa tiệc lớn chúc mừng một phen. Phương Lập Triết cố ý chọn lựa một nhà hàng xa hoa có thể mang sủng vật cùng tới, ở đây lượng tiêu phí rất cao, hoàn cảnh cao cấp, có nhân viên chuyên môn ở bên cạnh phục vụ, hỗ trợ chăm sóc sủng vật và xử lý sự kiện đột phát, hơn nữa chỉ cho phép mang sủng vật loại nhỏ tiến vào, tổng thể kỳ thật vẫn thực an tĩnh, rất nhiều khách khứa không có sủng vật cũng thích tới nơi đây.

Phương Lập Triết mang Tô Viên Viên ngồi ở bàn ăn dựa cửa sổ, nhân viên tạp vụ đưa Tô Viên Viên tới ghế chuyên chúc cho sủng vật, mang khăn ăn cho nàng, dọn sẵn bộ đồ ăn. Phương Lập Triết cầm thực đơn cùng Tô Viên Viên xem, chỉ vào hình ảnh hỏi nàng muốn ăn cái gì. Nhìn đến món ăn ưa thích, Tô Viên Viên liền hừ hừ hai tiếng, Phương Lập Triết hiểu ý mà chọn. Không lâu sau, bọn họ đã gọi đầy một bàn đồ ăn.

Chúc mừng, chúc mừng, không phong phú sao có thể gọi là chúc mừng! Lại nói Tô Viên Viên sức ăn rất lớn, nàng có thể ăn thật nhiều thật nhiều mỹ vị!

Khá nhiều thực khách nhận ra Tô Viên Viên, thường thường liếc qua bàn họ, bất quá vì lễ nghi nên ngại ngần không tới gần muốn chụp ảnh ký tên. Đồ ăn lên bàn, Tô Viên Viên ngoan ngoãn ngồi chờ, mà Phương Lập Triết thực tự nhiên làm luôn công tác của nhân viên phục vụ, gấp đồ ăn cho Tô Viên Viên, giúp nàng sát miệng, rửa sạch bàn ăn.....

Mỗi khi nhân viên chuyên chiếu cố sủng vật muốn hành động, Phương Lập Triết đã cực kỳ thuận tay đoạt việc, làm anh ta đứng bên cạnh như cây cột, chỉ có thể đứng phông nền. Những thực khách thường thường ngắm Tô Viên Viên thực mau liền chú ý tới bộ dáng Phương Lập Triết "sủng nết", đều đều lộ ra tươi cười thiện ý. Khó trách đôi chủ sủng này có thể thành công tạo ra bộ phim ăn khách đến thế, nguyên lai sinh hoạt thường ngày của họ cũng ăn ý, cũng thân mật ấm áp như vậy, thật đúng là A Triết cùng Tô Tô bản hiện thực.

Tô Viên Viên sớm đã thành thói quen Phương Lập Triết chiều cố, đặc biệt là khi hắn cùng Trác Phong các phương diện đều giống như là một người, được Trác Phong chiều cố hơn bảy mươi năm, thói quen này đã ăn sâu bén rễ, nàng căn bản không ý thức được người khác ngạc nhiên, cũng chỉ coi như cùng Phương Lập Triết ăn một bữa cơm ấm áp thôi.

Nhưng, thời điểm ấm áp tốt đẹp thường xuyên có người tới phá hư, bọn họ gặp phải Lý Thanh Thanh - từng là nghệ sĩ dưới tay Phương Lập Triết.

Lý Thanh Thanh đi theo một lão bản mới nổi tới, đứng bên người lão bản mập mạp bụng to tướng, Lý Thanh Thanh có vẻ cực kỳ mảnh mai vô hại. À có vẻ chân chờ đi đến trước bàn ăn, nhờ giọng cùng Phương Lập Triết chào hỏi, "Phương ca, đã lâu không gặp."

Phương Lập Triết liếc nhìn ả và "kim chủ", gật đầu, lại quay đi tiếp tục gấp đồ ăn cho Tô Viên Viên.

Lý Thanh Thanh cắn cắn môi, cười gượng: "Phương ca, phòng làm việc của anh phát triển thật tốt a, anh xem, em có thể trở về dưới trướng anh không? Em..... em muốn gia nhập phòng làm việc của anh."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Tô Viên Viên ngẩng đầu nhìn Lý Thanh Thanh, xương cốt đang ngậm trong miệng cũng rơi ra, nàng bị cái cách nói năng không biết xấu hổ này làm cho sợ ngay người rồi.

Phương Lập Triết cầm lấy khăn ăn giúp nàng xoa xoa khóe miệng, mặt vô biểu tình nói: "Con người tôi có thói ở sạch, phòng làm việc của tôi tuyệt đối không thu nghệ sĩ sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, chỉ sợ không thể cùng Lý tiểu thư hợp tác rồi."

Lý Thanh Thanh sắc mặt đột biến, ả biết mình từng đắc tội Phương Lập Triết, nhưng lúc trước Phương ca còn đối xử với mình rất tốt mà! Tại sao bây giờ lại trở nên vô tình như vậy?

Cảm nhận được ánh mắt của nhân viên nhà hàng cùng than đá lão bản, mặt Lý Thanh Thanh trướng đến đỏ bừng, nhưng lại không nghĩ bỏ qua cơ hội, tiếp tục mặt dày cầu xin: "Phương ca, chẳng phải anh vẫn luôn nói em tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện sao? Anh hiểu em mà, đúng không? Lần trước em cũng là bị Phùng Huy lừa mới có thể nói như vậy, em không phải cố ý, chỉ là quá đơn thuần quá dễ dàng tin tưởng người khác. Phương ca, bây giờ ở công ty..... em không thể sống nữa, bị người ác ý chèn ép, hoàn toàn không có cơ hội xuất đầu, xem ở..... xem ở tình cảm trước kia của chúng ta, Phương ca, anh giúp giúp em đi."

Phương Lập Triết buông đĩa ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, giữa tôi và cô lúc trước cũng không tồn tại tình cảm gì hết. Công ty an bài cô làm nghệ sĩ của tôi, tôi đương nhiên thực hiện trách nhiệm mà một người đại diện nên làm. Còn hiện tại, nếu đã không còn quan hệ hợp tác, lại nháo thành chuyện khó coi như vậy, chúng ta không cần giả bộ thân thiết nữa, hy vọng Lý tiểu thư hiểu rõ ý tôi." Hắn nhìn Tô Viên Viên, thấy nàng có vẻ không cao hứng, lập tức nói, "Tôi cùng Tiểu Bạch còn phải dùng bữa, không muốn bị quấy rầy, Lý tiểu thư, cô cũng không muốn chờ bảo an lại đây thỉnh đi chứ?"

Lý Thanh Thanh mặt trắng bệch, môi cắn đến sắp xuất huyết, đôi mắt rung rung lệ thập phần đáng thương. Nhưng khách khứa ở đây đều biết ả là cái dạng gì, vết nhơ đầy người còn trang bạch liên hoa làm người ta càng chán ghét, không một ai đồng tình, ngược lại đều trào phúng ả không biết nhìn lại chính mình.

Than đá lão bản mặt mất, thấy thế trực tiếp hừ lạnh một tiếng bước nhanh rời đi. Lý Thanh Thanh hoảng sợ, không rảnh giả trang vô tội nữa, vội vội vàng vàng đuôi theo. Sự nghiệp của ả đã hủy diệt hơn phân nửa, nếu mất luôn cả kim chủ thì thật sự không còn đường lẫn lộn. Mà hành động này của ả lại khiến người khác càng khinh bỉ.

Tô Viên Viên trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng ả rời đi, yên lặng cùng 001 phun tào:【Người này đầu óc có hồ a? Bán đứng A Triết bán đến tàn nhẫn như vậy, hiện tại cư nhiên còn có mặt mũi nói cái gì mà tình cảm trước kia? Hơn nữa, không phải ả kết giao với Phùng Huy sao? Đòi người rồi? Còn nói chính mình bị Phùng Huy lừa, vô liêm sỉ! Người như vậy cũng có thể trở thành nữ chính? Dù chỉ là "một trong những nữ chính" thì cũng quá ghê tởm!!! Người nào có thể viết ra cái cốt truyện kinh khủng thế này?】

001 lạnh nhạt hồi đáp:【Trọng điểm câu chuyện là Phùng Huy sự nghiệp thành công cùng sinh hoạt hưởng lạc trái ôm phải ả, những chi tiết không được viết ra hoặc viết không rõ ràng sẽ bị ý thức thể giới tự động bổ túc, làm mọi chuyện trở nên hợp lý. Cho nên trong cốt truyện, từ việc ả ta cùng vài vị mỹ nữ cam tâm tình nguyện hài hòa ở chung, có thể phỏng đoán ra Lý Thanh Thanh là người rất có dã tâm, một lòng muốn ở giới giải trí bò lên.】

【A! Ta hiểu rồi! Lúc trước tình thế của A Triết rất bất lợi, Lý Thanh Thanh liền giúp Phùng Huy vu hãm A Triết, còn có thể thuận tiện đạt được chỗ tốt. Sau đó Phùng Huy thành "con rết tương lai" của Tinh Huy Giải Trí, quyền lên tiếng cùng tài nguyên mà gã nắm trong tay càng ngày càng tốt, Lý Thanh Thanh liền cam tâm tình nguyện làm tình nhân ngầm của gã để đòi lấy tài nguyên. Hiện tại Phùng Huy bị chèn ép, ả cũng bị Lương Yinh Ngừ hạ lệnh phong sát, đương nhiên muốn tìm kim chủ khác kiểm soát xoay người. Chẳng qua trong nguyên tác Phùng Huy xuôi gió xuôi nước cả đời, Lý Thanh Thanh đi theo Phùng Huy liên tục có chỗ tốt, mới không bại lộ bản tính, ả nguyên bản chính là một kẻ vô liêm sỉ tam quan bất chính.】

【Không sai, bởi vì có thể giới ý thức bổ túc, cho nên một số nhân vật ký chủ gặp được sẽ có chút khác biệt so với miêu tả giản lược trong nguyên tác, kiến nghị ký chủ chỉ nên coi nguyên tác như tài liệu tham khảo, nghiêm túc tìm hiểu tình huống trong mỗi thể giới, người phải xem những thể giới ảo cảnh này thành một cuộc đời chân thật, mới có thể chân chính đạt được hiệu quả tu luyện.】

Nghe 001 nói xong, Tô Viên Viên tiến thêm một bước hiểu biết thể giới này. Ban đầu nàng còn cảm thấy kỳ quái, Phùng Huy cùng mấy người phụ nữ sống bên nhau lại có kết cục vui vẻ hạnh phúc? Hóa ra chỉ là trao đổi ích lợi! Hừ, đều không phải thứ gì tốt. Người chân chính theo đuổi tình yêu, sao có thể mất mủ như vậy, ai chịu cùng người khác chia sẻ? Một khi Phùng Huy không còn tiền tài địa vị, không có thanh danh, những nữ nhân đó căn bản không thèm để ý tới gã. Tựa như vị quý phu nhân kia, không chừng cũng đã vứt bỏ Phùng Huy đi bao đường tiêu thụ tươi khác rồi.

Tô Viên Viên nhìn Phương Lập Triết, may mắn người nàng bảo hộ không phải loại cặn bã như Phùng Huy, bằng không thì dù có điểm nguyên lực, chỉ sợ nàng cũng sẽ nhịn không được mà nhân đạo hủy diệt luôn kẻ đó!

Phương Lập Triết thấy nàng ngẩn đầu, đồ thêm chút sửa râu cho nàng, cười hỏi: "Sao không ăn nữa? No rồi?"

Tô Viên Viên lập tức lắc lắc đầu, nhìn một bàn đồ ăn, ném mấy kẻ không liên quan sang bên không thèm nghĩ nữa, tiếp tục vui sướng ăn ngon lành! Mỹ thực là đáng yêu nhất, Phùng Huy hay Lý Thanh Thanh, đều không quan hệ!

Sáng hôm sau, tin tức Lý Thanh Thanh cầu người không thành còn bị nhục bay đầy trời, vì liên quan tới Phương Lập Triết, không ít võng hữu chú ý tới. Bất quá trừ bỏ số ít fan nào tàn của Lý Thanh Thanh, còn lại đều là ngôn luận khinh bỉ phê phán ả. Tất cả hắc liệu nhanh chóng bị đào ra. Đầu tiên là vu hãm Phương Lập Triết, sau đó làm tình nhân ngầm của Phùng Huy đòi lấy tài nguyên, hoàn toàn chính là tiềm quy tắc. Khi Phùng Huy ngã xuống, ả lại quay đầu nhào vào vòng tay than đá lão bản, chính là nhiều lần vong ân phụ nghĩa, trở mặt không nhận người. Hơn nữa, vị than đá lão bản kia đã có vợ có con, ả vẫn đồng ý làm tiểu tam, võng hữu trực tiếp tặng cho ả danh hào "Tiểu tam chuyên nghiệp". Cuối cùng, hành động "ăn năn hối lỗi" cầu xin Phương Lập Triết giúp ả, muốn gia nhập phòng làm việc của hắn càng bị người người trào phúng, cười ả quá vô liêm sỉ, độ dày da mặt đột phá chân trời.

Trốn tránh trong nhà, lại nhận được điện thoại của kim chủ, Lý Thanh Thanh bất mãn ném thẳng di động vào tường, cuộn tròn ôm lấy đầu gối khóc rống.

Nếu lúc trước không bị Phùng Huy dụ dỗ vu hãm Phương Lập Triết, hiện tại có phải mình còn có đi theo Phương Lập Triết hỗn đến hô mưa gọi gió? Ngay cả một con hồ ly mà Phương Lập Triết cũng có thể phùng hồng, vậy đi theo hắn còn phải sầu lo tương lai sao? Vì sao? Vì sao mình lại rơi xuống loại tình trạng này? Trừ bỏ đóng phim thì mình còn biết làm gì? Hiệp ước với Tinh Huy Giải Trí còn chưa tới kỳ, về sau mình còn có thể làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự phải đi làm tình phụ mới có thể nuôi sống chính mình sao? Mình lúc trước vì sao ánh mắt kém như vậy?

Hoàn toàn đã đảo một "thành viên hậu cung" của Phùng Huy, Tô Viên Viên được 5 điểm nguyên lực, vui sướng hấp thu linh lực tu luyện. Cộng thêm điểm nguyên lực từ fan và các nhiệm vụ trước, hiện tại nàng đã có 1523 điểm! Điểm nguyên lực tăng trưởng thật nhanh, nàng nằm mơ cũng cười ra tiếng. Nàng đột nhiên cảm kích Phùng Huy, nếu không phải vì gã, giới giải trí đâu ra nhiều lối tắt cùng nhiều nữ nhân cho nàng xoay điểm nguyên lực như thế, có lẽ nàng nên để Phùng Huy sống lâu hơn một chút.

Phương Lập Triết thì căn bản không thèm để ý mấy tin tức về Lý Thanh Thanh, nghỉ ngơi chỉnh đốn vài ngày, hắn trực tiếp mang theo Tô Viên Viên tiến đoàn phim.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14

Nhân viên đoàn phim và diễn viên tham gia diễn xuất《Yêu hồ》cơ bản đều là tinh anh trong ngành, Từ đạo đặt hy vọng rất lớn vào bộ phim này, mỗi một chi tiết đều yêu cầu rất nghiêm khắc, gắng đạt tới trình độ hoàn mỹ. Tô Viên Viên tiến đoàn phim mới cảm giác được, phim đầu tư lớn cực kỳ khác biệt so với dạng phim internet vốn ít như《Manh khuyến Tô Tô》, thậm chí có thể nói là khác nhau như trời với đất. Bầu không khí trên phim trường cũng nghiêm túc hơn nhiều, không giống cảm giác thoải mái có thể tùy ý chơi đùa cười vui như trên phim trường《Manh khuyến Tô Tô》.

Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên đi chào hỏi Từ đạo, nhìn nàng mạnh mẽ đáng yêu, ông hỏi e ngại nói: "Tiểu Phương a, chờ lát nữa sẽ phải phối hợp nữ chính quay chụp phân cảnh hồ yêu bị thương, hóa trang tương đối nhiều, cũng yêu cầu kỹ thuật diễn khá tinh vi, nàng phụ trách được chứ?"

Phương Lập Triết cười thực tự tin: "Từ đạo, ngài yên tâm đi, tuy Tiểu Bạch chỉ là tiểu hồ ly, nhưng nàng thực thông minh, sẽ không nháo loạn. Trong lúc quay nếu ngài có cái gì không hài lòng cứ việc nói, tôi sẽ ở một bên chỉ dẫn"

Nghe hắn nói vậy, Từ đạo liền an tâm một nửa, vỗ vỗ bờ vai hắn nói: "Vậy cậu cho Tô Tô đi hóa trang đi, phân cảnh của nữ chính sắp xong rồi, tiếp theo sẽ đến lượt nàng. Mà Tô Tô là nghệ danh của Tiểu Bạch có đúng không? Tôi thấy kêu Tô Tô khá tốt, trong cái giới này, tên cũng rất quan trọng, Tiểu Bạch không quá thích hợp."

"Đa tạ Từ đạo chỉ điểm, tôi đưa Tô Tô đi ngay."

"Cậu đi đi thôi."

Chuyên viên trang điểm đã chờ sẵn trong phòng. Candy vừa thấy Tô Viên Viên liền nhìn không được kêu thán, "Trời đất ơi! Hóa trang cái kiểu này cho Tô Tô quả thực thiên lí bất dung a! Sao đáng yêu thế này!!! Tôi hạ thủ thế nào được?!!!"

Tô Viên Viên rất hưởng thụ Candy ca ngợi, nhẹ nhàng nhảy từ ngực Phương Lập Triết tới ghế hoá trang, đoạn chính ngồi xuống. Phương Lập Triết cười nói: "Candy, xin chào, Tô Tô thích đóng phim, lần trải nghiệm khác biệt này làm nàng thật cao hứng, cô chỉ lo hóa trang là được, chờ lát nữa Tô Tô khẳng định có thể diễn thật sự tận hưởng."

Candy lắc đầu liên tục thở dài, hai tay lại thoăn thoắt cầm lấy dụng cụ hoá trang bắt đầu làm việc. Cô vừa từ nước ngoài lưu học trở về, khi còn ở bên Mỹ cũng thường xuyên đảm nhiệm trợ thủ cho các chuyên viên trang điểm, kỹ thuật rất tốt, là người Từ đạo chuyên môn mời đến phụ trách trang dung cho Tô Viên Viên.

Muốn hóa trang cho một con tiểu hồ ly khỏe mạnh đáng yêu biến thành bộ dáng vết thương chồng chất, trọng thương gần chết cũng không dễ dàng, nhưng Candy đã sớm có dự tính, động tác rất nhanh chóng. Tô Viên Viên cũng ngoan ngoãn phối hợp, quá trình hóa trang vô cùng thuận lợi. Candy vừa nghiêm túc hoá trang vừa kinh ngạc cảm thán: "Tô Tô thật ngoan a, lúc trước tôi còn sợ nàng nháo loạn, xin Từ đạo thời gian nhiều một chút. Phương ca, anh huấn luyện thế nào vậy?"

Phương Lập Triết bày xuống tay, "Bản thân Tô Tô vốn rất có linh tính, nàng thích diễn kịch nên mới vui lòng phối hợp, cũng không phải do huấn luyện gì cả."

"Phương ca, anh quá khiêm tốn, trước kia tôi cũng từng hóa trang cho động vật ở bên tổ chức sản xuất chương trình《Cầu cầu đặc công》, trường hợp kia..... chỉ có thể nói là người ngã ngựa đổ, mỗi ngày đều mệt đến tỉnh bị lực tần. Lần này nếu không phải Từ đạo cấp lương cao thì tôi cũng chẳng muốn tới, thật không ngờ Tô Tô lại ngoan ngoãn đến thế! Hy vọng về sau mỗi ngày công tác đều có thể nhẹ nhàng như hôm nay, được không nha? Tô Tô?" Candy cười cúi đầu, nhìn Tô Viên Viên nháy nháy mắt.

Tô Viên Viên rất muốn đáp lại, nhưng hiện tại nàng chỉ là một con hồ ly "tương đối thông minh", đành phải làm lơ đối phương, yên lặng nằm sấp trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cái bộ dạng trọng thương trong gương kia, ban đầu còn cảm thấy mới lạ, nhưng chỉ nhìn một lúc là thấy chán, không bằng chọn một nơi nghỉ ngơi dưỡng sức.

Candy không nhận được hồi đáp cũng không so đo, cô cười hi hi tăng toóc độ hóa trang, bôi bôi vẽ vẽ hơn bốn mươi phút, rốt cuộc cũng chuẩn bị xong trang dung trọng thương!

Candy nhìn kiệt tác của mình, cao hứng vỗ tay, "Hoàn mỹ!!! Không nhìn ra dấu vết giả tạo, Phương ca, anh thấy thế nào? Có điểm nào không hài lòng không?"

"Không có, quá chân thật, cảm ơn cô!" Phương Lập Triết buông ra nắm tay siết chặt từ nãy, chậm rãi tới ngồi xổm trước mặt Tô Viên Viên, nhẹ giọng gọi nàng "Tô Tô..... Tô Tô?"

Tô Viên Viên mở mắt ra, kêu nhỏ hai tiếng, cảm thấy hắn có điểm không thích hợp, dứt khoát ngồi thẳng dậy, nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn.

Phương Lập Triết nhẹ nhàng cầm lấy một móng vuốt nhỏ, thấy nàng vẫn hoạt bát như bình thường mới nhẹ nhàng thở ra. Tuy biết bộ dáng chật vật huyết nhục mơ hồ này là giả, nhưng hình ảnh này vẫn làm hắn cực kỳ không thoải mái, giống như lo lắng có một ngày Tô Viên Viên sẽ thật sự biến thành như vậy.

Hắn bế Tô Viên Viên lên, đậm cười: "Không có vấn đề gì đâu, chúng ta ra ngoài luôn, diễn tốt thì sẽ xong nhanh thôi, hoàn thành phân cảnh là có thể tẩy trang, sẽ không khó chịu nữa."

Tô Viên Viên kêu một tiếng tỏ vẻ mình đã hiểu, nàng bắt đầu nóng lòng muốn thử rồi!

Một màn này là phân cảnh hồ yêu bị người yêu bán đứng, bị trúng mai phục dưới tình huống không chút phòng vệ, bị đạo sĩ đánh thành trọng thương nên mới bị bắt. Bởi vì phân cảnh này có khá nhiều diễn viên tham gia, còn là cảnh tượng chiến đấu rất dễ bị lỗi, Hướng Đồng sắm vai hồ yêu phải quay liên tục một buổi sáng mới xong.

Mà những diễn viên đóng vai nam chính, đạo sĩ, người qua đường đã quay nguyên một buổi sáng, ngay sau đó lại phải quay cùng Tô Viên Viên, trạng

thái mỗi một đương nhiên càng dễ làm lỗi, hơn nữa Tô Viên Viên là một con tiểu hồ ly, có khả năng xuất hiện càng nhiều vấn đề, cho nên thời gian Từ đạo an bài cho màn này là buổi chiều cộng thêm toàn bộ buổi tối.

Tô Viên Viên nghe Phương Lập Triết nói xong còn buồn bực, suất diễn của nàng chỉ bằng một phần ba của Hường Đồng, nhưng vì sao Từ đạo an bài thời gian còn nhiều hơn cô ta? Bất quá vừa bắt đầu diễn kịch nàng liền đem hết thầy đều vớt ra sau đầu, nháy mắt nhập diễn, giống một con thú trọng thương bị bao vây, đang giãy dụa muốn thoát thân.

Những diễn viên khác đều sững sốt, cả Từ đạo cũng không ngờ nàng có thể nháy mắt nhập diễn. Tô Viên Viên chờ đợi vài giây không ai tiếp, dứt khoát ngẩng đầu nhìn về phía nam chính thê lương gào rống, bi thương, phẫn nộ, oán hận,..... tất cả đều được truyền đạt qua ánh mắt cùng tiếng kêu kia!

Diễn viên đóng nam chính hoảng sợ, theo bản năng lùi lại vài bước, nhũn chân ngã ngồi bệt xuống đất, ngơ ngác quên cả lời kịch.

Từ đạo lập tức đứng lên, cau mày cả giận nói: "Cát! Sao lại thế này? Anh bị câm à?"

Nam chính phản ứng lại vội vàng đứng dậy xin lỗi, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Từ đạo, là lỗi của tôi, lần này tôi nhất định sẽ không tái phạm."

Từ đạo vẫn bất mãn cau mày, vốn tưởng rằng sẽ là tiểu hồ ly diễn xuất sai lầm, kết quả mấy diễn viên khác còn chẳng bằng nàng, có biết đóng phim không đây?!!! Ông lại quay đầu nhìn Tô Viên Viên, kinh ngạc phát hiện nàng đã xuất diễn, đang an an tĩnh tĩnh nằm trong lưới nhìn bọn họ, đáng vẻ thê thảm phẫn nộ lúc này đã hoàn toàn biến mất, kỹ thuật diễn thực cao!

Ông vội vàng vỗ vỗ tay lớn tiếng dặn dò: "Đều tập trung tinh thần cho tôi, nếu diễn còn không bằng Tô Tô, các anh các chị còn mặt mũi nói mình là diễn viên?!!!! Phối hợp cho tốt, sớm quay xong sớm kết thúc công việc!"

Thư ký trường quay sập clapboard, Tô Viên Viên một giây nhập diễn, liều mạng giãy giụa.

Nam chính tỏ ra sợ hãi, vừa run rẩy lui về phía sau vừa la toáng lên: "Đạo trưởng, đạo trưởng, ngài mau thu nàng! Thu nàng!!!!"

Tô Viên Viên dùng giãy dụa, ngẩng đầu nhìn anh ta, tuy nàng không gào rống, nhưng đôi mắt đỏ bừng cùng thanh âm bi ai trầm thấp trong cổ họng lại như đâm thẳng vào nhân tâm, như đang chất vấn hấn vì sao lại bán đứng mình, chẳng lẽ những thâm tình trong quá khứ đều là giả sao?

Nam chính tim đập như trống, mồ hôi lạnh tuôn ào ào. Hắn ta nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói lời kịch: "Ngươi, ngươi đừng trách ta, muốn trách liền trách ngươi là yêu quái. Ai bảo ngươi..... ai bảo ngươi dám..... dám vọng tưởng làm nương tử của ta? Là ngươi trước hại ta..... ta..... ta lấy yêu đan của ngươi cứu nương cũng không..... không có gì không đúng! Nhân yêu thù đồ!"

Đoạn này nhân vật nam chính vốn là rất có khí thế buông lời hung ác, diễn thành thế này không giống Từ đạo giảng giải lúc ban đầu, nhưng ông lại cảm thấy dị thường phối hợp, nhìn chăm chăm màn hình căn bản không kêu cắt. Phương Lập Triết ở ngoài màn ảnh khoa tay múa chân ra hiệu cho đạo sĩ, đạo sĩ lập tức tiếp lời: "Công tử không cần vô nghĩa nữa, à ta chỉ là súc sinh, lấy yêu đan của à cứu người cũng là một phần công đức, công tử đây là hành thiện."

Tô Viên Viên tròn trĩnh mắt nhìn đạo sĩ, dùng hết toàn bộ sức lực giãy giụa, hường lão phát ra từng trận rống giận!

Đạo sĩ vội vã lấy ra mấy trương phù chú ném toàn bộ lên người Tô Viên Viên, Tô Viên Viên bị đè ép không thể động đậy. Đạo sĩ âm thầm thờ phào, dùng một sợi dây dây gai lớn chồm bó chặt Tô Viên Viên, túm nàng lên, quay người lại đắc ý mà cười: "Công tử, bản đạo không phụ sở vọng, chúng ta lập tức hồi phủ chuẩn bị vài thứ lấy yêu đan đi!"

Roi là mô phỏng, bụi gai là nệm. Tô Viên Viên bị bó ở bên trong cũng không cảm thấy đau, nàng phối hợp tỏ ra vô lực, chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm nam chính tiết lộ ra phẫn hận nồng đậm, như muốn lóc xương róc thịt mấy người kia.

Từ đạo vội vàng chỉ thị camera bắt giữ ánh mắt Tô Viên Viên, kinh hi đứng lên hô to một tiếng "Tốt!"

"Qua! Tốt! Vô cùng tốt!"

Vài vị diễn viên đều phục hồi tinh thần lại, giật mình phát hiện vừa nãy bọn họ đều hoàn toàn nhập diễn, đặt toàn bộ lực chú ý trên người tiểu hồ ly, cả phân cảnh thật dài chưa từng mắc lỗi. Từ đạo liếc đồng hồ, phát hiện mới trôi qua nửa giờ, cao hứng nói: "Cảnh tiếp theo, nhanh, tay chân nhanh nhẹn lên, phân cảnh hồ yêu chạy trốn trở về núi chữa thương!"

Ai cũng không nghĩ tới Tô Viên Viên diễn xuất tốt như vậy, đâu chỉ là không có phiền toái, quả thực diễn còn hay hơn những diễn viên đóng vai chính, vừa nãy bọn họ thậm chí không dám lớn tiếng, ngừng thờ nhìn hồ yêu bị đạo sĩ bắt lấy, bị ánh mắt Tô Viên Viên làm cho lo lắng không thôi. Đây là bản lĩnh gì? Trường hợp này chỉ mới xuất hiện khi ảnh đế ảnh hậu tiêu diễn a! Không thấy Từ đạo đều phải nhiệt liệt khen ngợi sao?

Hường Đồng tiến lên ngạc nhiên đánh giá Tô Viên Viên, nhìn Phương Lập Triết cười nói: "Phương ca, "Tô Nhất Điều" quả nhiên danh bất hư truyền a! Xem ra tôi phải nỗ lực hơn nữa, bằng không lại bị nguyên hình so thành cận bã mất."

Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên, cời bỏ roi gai mô phỏng trên người nàng, cười nhạt trả lời, "Quá khen, Tô Tô may mắn có chút thiên phú."

"Là Phương ca quá khiêm nhượng mới đúng, hôm nay là ngày đầu tiên anh cùng Tô Tô tiến tổ, buổi tối để tôi mời mọi người ăn cơm đi, náo nhiệt một chút, Phương ca nhất định phải nể tình đây!"

Phương Lập Triết đương nhiên sẽ không để vượt mặt cơ hội làm tốt quan hệ với người của đoàn phim, gật đầu nói: "Đúng là nên tụ hội một lần, tôi còn muốn nhờ mọi người chiếu cố Tô Tô, hôm nay nên để tôi mời, cô không cần tranh với tôi, bây giờ tôi sẽ đi thương lượng với phó đạo diễn."

"Lần này tôi không tranh với anh nữa, về sau còn có cơ hội." Hường Đồng mỉm cười, tỏ ra phi thường dễ tính, hoàn toàn không vì mình là nữ chính mà kiêu căng phách lối, còn duỗi tay định sờ đầu Tô Viên Viên.

Tô Viên Viên lập tức né tránh, vùi đầu vào lòng Phương Lập Triết.

Phương Lập Triết hơi kinh ngạc, hần khê xoa đầu Tô Viên Viên, nhìn Hường Đồng nói: "Xin lỗi, Tô Tô hơi sợ người lạ, trừ thời điểm đóng phim đều không quá thích cùng người khác tiếp xúc."

Hường Đồng bình tĩnh thu tay lại, mỉm cười nói: "Không sao, về sau quen thuộc sẽ tốt hơn thôi, tôi cũng xem《Manh khuyến Tô Tô》, thực sự rất thích Tô Tô, Phương ca diễn cũng thực tốt, nếu có cơ hội hy vọng Phương ca có thể chỉ điểm một chút."

Phương Lập Triết khẽ cười nói: "Hường Đồng, cô thật biết nói giỡn, cô chính là tiểu hoa đán thực lực phái, diễn xong phim này nhất định sẽ bứt lên thành minh tinh hạng nhất, đâu cần tôi chỉ điểm? Cô đi nghỉ ngơi một chút đi, xem ý Từ đạo, chờ lát nữa không chừng còn phải diễn tiếp, tôi đi tìm phó đạo diễn."

"Được! Tôi đã quen thuộc đoàn phim, Phương ca về sau có chuyện gì đều có thể tới tìm tôi, hoặc nói với trợ lý của tôi cũng được."

"Được, cảm ơn cô."

Phương Lập Triết gật gật đầu, ôm Tô Viên Viên đi qua phía phó đạo diễn. Tới lúc không còn người ở gần, hần nhỏ giọng hỏi Tô Viên Viên, "Làm sao vậy? Người không thích Hường Đồng?"

Tô Viên Viên hừ hừ hai tiếng, nữ nhân này vốn nên thuộc về hậu cung của Phùng Huy, nàng đương nhiên không có ấn tượng gì tốt với cô ta. Hơn nữa, dân gian có câu "Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!" Nàng mới không thêm cho cô ta chạm vào, ai biết cô ta nhiệt tình như vậy là có ý gì, trong nguyên tác, cô ta còn rất cao lãnh đâu! Hiện tại xun xoe tới gần, nhất định là có vấn đề!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15

Trong lúc Phương Lập Triết thương lượng chuyện liên hoan buổi tối với phó đạo diễn, Tô Viên Viên âm thầm lật lại nguyên tác xem xét kỹ càng tình huống của Hường Đồng.

Trong nguyên tác, Phùng Huy nhất định phải đoạt được vai nam chính là bởi vì Hường Đồng, kiếp trước gã chết vì uống rượu quá nhiều trong ngày nữ thần gã yêu thâm kết hôn, do đó đương nhiên vị nữ thần kia trở thành bạch nguyệt quang của gã. Mà Hước Đồng, dung mạo cô ta giống bạch nguyệt quang như tạc.

Khi gặp Hường Đồng, Phùng Huy đã là vị hôn phu của Lương Tinh Ngữ, Hường Đồng thân là Tinh Huy tiểu hoa đán đang nổi tự nhiên muốn xa cách tị hiềm. Phùng Huy phí công sức cực lớn, cứu Hường Đồng hai lần mới làm cô ta mở rộng cửa lòng thích gã, sau này Phùng Huy lại giúp cô ta giải quyết đám họ hàng cực phẩm, lại bảo đảm sẽ tìm cơ hội cùng Lương Tinh Ngữ chia tay, Hường Đồng mới chân chính đáp ứng làm tình nhân ngầm của gã.

Chẳng qua Phùng Huy nhanh chóng nổi lên, dùng phương thức viết từ, soạn nhạc, viết kịch bản trở thành đại tài tử trong giới giải trí, lấy có sự nghiệp đang thăng nhanh trấn an Hường Đồng, sau đó Hường Đồng lại bị người tính kế, gặp phải một loạt nguy cơ, mà Phùng Huy tắc dựa "tài hoa" cứu vớt, kéo cô ta lên đỉnh giới giải trí, giải quyết toàn bộ vấn đề, bảo hộ cô ta sống yên ổn, cuối cùng cũng thuyết phục được Hường Đồng cùng những nữ nhân khác hài hòa chung sống, cùng chung một chồng.

Từ tổng thể xem ra Hường Đồng có vẻ tốt hơn Lý Thanh Thanh, nhưng khi gặp chuyện luôn cần người khác hỗ trợ đã cho thấy phương diện tính cách cô ta có chỗ thiếu hụt rất lớn, không thể độc lập tự chủ sinh hoạt. Mà cô ta có thể chấp nhận làm tiểu tam, thậm chí cuối cùng còn đồng ý cùng vài người nữa cùng hầu một chồng, càng đột hiện tam quan bất chính. "Tình yêu" giữa hai người này trong mắt Tô Viên Viên, chính là Phùng Huy che chở cô ta khỏi rắc rối, còn cô ta thành toàn giấc mộng bạch nguyệt quang của Phùng Huy, hoàn toàn chính là trao đổi ích lợi. Bằng không cái loại tình huống một người trái ôm phải ấp, một người đồng ý làm tiểu tam, chẳng lẽ có thể kêu chân ái sao?

Hướng chi, trong giai đoạn trước Phùng Huy vẫn là dựa vào Lương Tinh Ngữ leo lên, Hường Đồng dựa Phùng Huy còn không phải là dựa dẫm Lương Tinh Ngữ sao? Trong thế giới này, người lợi dụng nhiều nhất, cũng vô tội nhất chính là Lương Tinh Ngữ, những người khác tuyệt đối có thể xưng được với một câu "Vô liên si".

Hiện tại Hường Đồng không lãnh đạm như nguyên tác, chủ động tới gần Phương Lập Triết bắt chuyện, cũng không biết muốn làm gì, dù sao thì Tô Viên Viên không thể ưa được cái bản mặt của cô ta.

Suất diễn buổi chiều, bắt đầu từ phân cảnh Tô Viên Viên gian nan chạy trốn vào núi chữa thương, sau đó lại chuyển sang Hướng Đồng diễn hồ ly hóa thành hình người kiên quyết dứt bỏ tình yêu, nàng và cô ta hoàn toàn không có cảnh diễn phối hợp, điều này thật ra làm Tô Viên Viên rất vừa lòng. Lần này, suất diễn đơn độc của Tô Viên Viên chiếm phần lớn phân cảnh, không có những người khác kéo chân sau, nàng hoàn toàn phát huy bản lĩnh "Tô Nhất Điều", chẳng những biểu hiện hoàn hảo những yếu điểm Từ đạo dẫn dò, còn pha thêm một chút đặc tính thật sự của hồ yêu, làm Từ đạo liên tục xưng diệu, sâu sắc cảm nhận mình nhất được bảo bối, các thước phim còn tuyệt vời hơn trong tưởng tượng ban đầu của ông, bộ phim này khẳng định sẽ thành một quả bom lớn!

Một lần hoàn thành mọi suất diễn, Phương Lập Triết lập tức đưa Tô Viên Viên đến phòng nghỉ tắm rửa sạch sẽ, làm nàng lại khôi phục bộ dáng mạnh mẽ đáng yêu. Phương Lập Triết ôm nàng lên, kề sát mặt mình cọ cọ, thấp giọng nói: "Người diễn thật tốt! Vừa rồi người làm ta rất sợ hãi, may mắn người không phải hồ yêu, trên đời cũng không có đạo sĩ lợi hại, bằng không ta cũng không biết nên làm gì mới có thể bảo hộ người."

Tô Viên Viên thân mật cọ cọ hân, cười thầm, ta chính là hồ yêu a, bất quá ta là hồ yêu tới bảo hộ người.

Buổi tối đoàn phim cùng tới nhà hàng, Phương Lập Triết hòa mình thực nhanh, kính rượu, chơi đùa, nói giỡn, hoàn toàn không có cảm giác xa cách, làm mọi người đối hân ấn tượng rất tốt. Mà Tô Viên Viên vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi một bên ăn uống, không hề nháo loạn, làm mọi người càng yêu thích nàng. Hướng Đồng cũng kính rượu Phương Lập Triết, còn cầm đồ ăn ngon dụ dỗ Tô Viên Viên. Tô Viên Viên làm lơ cô ta, nhưng dù như thế thì nàng vẫn rất đáng yêu, ai cũng không cảm thấy nàng là cố ý.

Hướng Đồng dụ dụ nửa ngày không được, cảm thấy có điểm mất mặt, cười cười nói phải đi toilet, nhưng rất lâu không thấy cô ta trở về.

Tô Viên Viên mũi ngon găm chân gà, thường thường ngẩng đầu nhìn Phương Lập Triết, thấy hân phải uống nhiều rượu như vậy liền có chút ảo não. Nếu nàng biến thành người thì đã có thể đi lên hỗ trợ, nhưng mà còn thiếu tận hơn tám ngàn điểm nguyên lực, cảm giác xa tít mù khơi a, hiện tại nàng chỉ có thể nhìn Phương Lập Triết một mình đưa rượu giao bằng hữu.

Nàng trông mắt xoay chuyển, đột nhiên phun xương cốt, chạy qua lối kéo ống quần Phương Lập Triết. Phương Lập Triết cúi đầu nhìn nàng, rồi cười cười nói: "Chắc là Tô Tô muốn đi toilet, tôi đưa nàng đi một chút, mọi người cứ tự nhiên."

"Đi thôi đi thôi."

Phương Lập Triết buông chén rượu, ôm Tô Viên Viên lên, lại cùng mọi người đùa giỡn mấy câu mới ôm nàng rời khỏi ghế lô đi tới toilet. Tới buồng vệ sinh nam, hân bịt kín đôi mắt Tô Viên Viên, đỡ phải nhìn thấy cái gì không tốt, đi thẳng vào buồng ngăn riêng, hân mới buông tay, cười nói: "Được rồi, người ở đây phương tiện đi."

Tô Viên Viên mới không phải muốn đi toilet, nàng nhảy lên vai Phương Lập Triết, cúi đầu ngửi ngửi, ghét bỏ xoay đầu hừ hừ hai tiếng. Phương Lập Triết cúi đầu ngửi ngửi, suy đoán: "Người kêu ta ra tới vì không thích ta uống rượu?"

【Không sai! Rượu nhiều thương thân.】Tô Viên Viên lại hừ hừ hai tiếng, biểu đạt bất mãn.

Phương Lập Triết xoa xoa đầu nàng, nụ cười dịu dàng hơn, "Ta đã biết, về sau sẽ tận lực ít đi xã giao. Bất quá hiện tại chúng ta còn chưa có cái địa vị kia, lúc nên uống vẫn phải uống, không có việc gì, ta từ lượng cao, về nhà ngủ một giấc liền thoải mái."

Hân đặt Tô Viên Viên ở cạnh cửa dựa lưng về phía mình, bàn tay nắm lấy dây lưng, thuận miệng hỏi: "Người ở chỗ này chờ ta hay muốn ra bên ngoài?"

Tô Viên Viên nhận ra hân muốn làm gì, vội vàng bỏ nhào vào ván cửa kêu la. Phương Lập Triết cười khẽ, mở cửa, che mắt đưa nàng đi ra, đặt nàng ở ngoài hành lang, dặn dò: "Đừng chạy xa, ta xong ngay thôi." Nói xong lại thấy buồn cười, "Tiểu gia hỏa người còn biết thẹn thùng tí hiem nữa, thật là muốn thành tinh!"

Chờ Phương Lập Triết lại lần nữa vào toilet, Tô Viên Viên dịch dịch sang bên cạnh cách cửa toilet vài mét, hừ hừ quỳ rạp trên mặt đất. Đương nhiên là nên tí hiem, nàng có phải tiểu súc vật đâu, nàng là hồ yêu, về sau sẽ biến thành đại mỹ nữ! Trước kia Trác Phong đều coi nàng như nữ hài tử mà ở chung, nam nữ có khác, nàng nhớ rất rõ ràng.

Nghĩ đến Trác Phong, Tô Viên Viên hỏi 001, 【Người điều tra ra chưa, rốt cuộc A Triết có phải thư sinh không? Ta thấy bọn họ càng ngày càng giống, nếu không phải thì cũng quá nhầm nhù!】

【Ký chủ, căn cứ số liệu phân tích, khả năng bọn họ là cùng một người cao tới 80%, đã tra được đồ vật quấy nhiễu ta, là một cái khí linh, ở trên người Phương Lập Triết. Nhưng có lẽ nó bị thương hoặc là ngủ say, không thể câu thông, ta đoán chờ nó hấp thu đủ linh lực là có thể tỉnh lại, đến lúc đó ta hỏi rõ ràng mọi chuyện, nó không đáp liền dùng ảo cảnh vây chết nó. Ký chủ yên tâm, ta có thể giải quyết.】

Tô Viên Viên mừng bức, hình như 001 trở nên bạo lực, đúng không nhỉ? Giọng điệu "không nghe lời liền tiêu diệt" này là sao? Tô Viên Viên cười gượng nói:【Hỏi rõ ràng trước đã, nhớ là người quen thì sao? Đừng nóng vội đối đầu, nếu người bị thương thì chúng ta đều gặp rắc rối.】

【Ký chủ yên tâm, đối phương hiện tại ở thế yếu, nếu cả nó mà cũng không đối phó được thì chẳng khác nào phế vật! Ta sẽ chứng minh ta là hữu dụng!】

Nguyên lai là sợ chính mình vô dụng sẽ bị ghét bỏ, Tô Viên Viên buồn cười:【Người vẫn luôn hữu dụng a, người giúp ta một việc rất quan trọng nha, trong lòng ta 001 là giỏi nhất!】

001 không có đáp lời, Tô Viên Viên đoán là nó ngưng ngừng, tức khắc cười mỉa mắt.

Đang muốn nói thêm, nàng đột nhiên nghe được ở góc ngoặt hành lang nổi lên tiếng tranh chấp, là Hường Đồng đang kêu một người nam nhân buông tay.

Lúc này, Phương Lập Triết đã rửa sạch tay đi ra, cười nói: "Trở về đi, ta thấy vừa rồi người rất thích ăn thịt thỏ kho tàu, lại điểm một mâm cho người ăn được không? Chờ mọi người tận hưởng, chúng ta liền về nhà."

Tô Viên Viên ánh mắt sáng lên, gạt đầu lia lia, nhảy lên đầu vai Phương Lập Triết. Phương Lập Triết hỏi xin nhân viên phục vụ một lọ nước khoáng, vừa uống vừa chậm rãi trở về, muốn giải giải bớt hơi rượu. Lúc đi qua chỗ ngoặt, đột nhiên nghe thấy Hường Đồng la lên sợ hãi, hần sừng sốt bước nhanh tới hướng âm thanh phát ra, vừa qua góc ngoặt liền thấy một nam nhân bịt miệng Hường Đồng kéo vào ghế lô, mà trên mặt Hường Đồng còn có một dấu bàn tay đỏ rực, đang liều mạng giãy giụa.

Phương Lập Triết lập tức tiến lên nắm chặt cổ tay nam nhân kia, trầm giọng nói: "Anh đang làm gì? Nếu không buông tay tôi sẽ gọi bảo an, hay anh muốn đi cục cảnh sát xử lý?"

Nam nhân uống đến say khướt, lại không chút sợ hãi, cười nhạo: "Mày là ai? Ít xen vào chuyện của người khác, tao kéo vợ tao liên quan gì đến mày?"

Phương Lập Triết nhún mày nhìn Hường Đồng, cô ta vội vàng dùng sức lắc đầu. Tô Viên Viên dùng dòng khí đẩy tay nam nhân một chút, liền nghe Hường Đồng hô to: "Cứu tôi! Tôi cùng hắn ta không quan hệ, hắn chỉ là thủ trưởng của cha tôi, thật sự không có quan hệ gì với tôi hết."

Nam nhân tựa hồ bị chọc giận, lại phất cô ta một bạt tai, trào phúng nói: "Con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa, thời điểm cô cầu tôi buông tha cho cha cô cũng không phải nói vậy à nha! Cha mẹ cô bán cô cho tôi, cô sống là người của lão tử, chết cũng thành quỷ của lão tử!"

Tô Viên Viên nghiêng đầu, nhớ ra thân phận của hắn ta. Nam nhân này là nhà giàu mới nổi, kẻ Phùng Huy đối phó khi lần đầu tiên cứu Hường Đồng, là kẻ từng nắm lấy chứng cứ tham ô của cha Hường Đồng để uy hiếp cô ta làm nữ nhân của mình. Hường Đồng tìm cách kéo dài, lấy được chứng cứ liên cự tuyệt hắn ta, còn hắn ta thì luôn dây dưa uy hiếp sẽ phun hết mọi chuyện cho truyền thông. Phùng Huy làm thế nào đây? Đúng, chính là tìm lưu manh đánh gãy chân, sau đó nhét hàng trắng lên người hắn ta hãm hại.

Tô Viên Viên ghé vào đầu vai Phương Lập Triết, hai người này đều không phải thứ tốt, tuy rằng Hường Đồng luôn tỏ ra thực vô tội, nhưng nàng vẫn cảm giác quái quái, giống như trên mạng nói..... cái gì nhỉ..... bạch liên hoa! Đúng, chính là bạch liên hoa!

Hường Đồng cầu xin nhìn Phương Lập Triết, nôn nóng nói: "Phương ca, Phương ca, cứu tôi với, hắn ta nói dối."

Phương Lập Triết lui về phía sau một bước, nhìn kỹ biểu tình hai người họ, lạnh nhạt nói: "Nếu hai người có quen biết, vậy kêu bảo an tới xử lý đi."

Hường Đồng kinh hãi, "Không được! Nếu có người nhìn thấy thì tôi nhất định sẽ lên đầu đề, Phương ca, xin anh giúp tôi với!"

Nam nhân kia nắm chặt tay Hường Đồng không buông, kiêu ngạo cười: "Gọi người đi! Gọi đi! Mau gọi người tới nhìn xem, Hường đại minh tinh nói chuyện không giữ lời, lừa bịp cảm tình của người khác!"

Phương Lập Triết không tính toán, trực tiếp gọi điện cho phó đạo diễn, tóm tắt tình hình ở đây rồi nói: "Lý đạo, chuyện của Hường Đồng nháo lớn sẽ ảnh hưởng đến bộ phim, anh tới xem thử?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Sự tình có thể ảnh hưởng đến bộ phim, Lý đạo đương nhiên không dám trì hoãn, cúp điện thoại liền lập tức dẫn người tới. Lý đạo cảm ơn Phương Lập Triết, mời hắn đi trước, rồi mới đen mặt bước vào ghế lô đóng cửa cùng nam nhân kia thương lượng.

Tô Viên Viên giật giật lỗ tai, nghe trong ghế lô Lý đạo vừa dấm vừa xoa, kiến nghị để Hường Đồng bồi thường nam nhân kia một khoản tiền, từ đây không ai nợ ai. Còn nếu hắn ta nhất định muốn làm lớn thì cũng không sợ, hắn ta không có chứng cứ, liệu ai tin tưởng? Nhiều nhất chỉ coi hắn ta là fan cuồng ý đồ thương tổn Hường Đồng thôi, có nháo đến cục cảnh sát thì cũng chẳng ích gì.

Phương Lập Triết xoa xoa đầu Tô Viên Viên, ôm nàng trở về ghế lô của đoàn phim, câu cuối cùng Tô Viên Viên nghe được chính là Lý đạo đề thấp thanh âm cường ngạnh cảnh cáo Hường Đồng, kêu cô ta xử lý sự tình sạch sẽ, trong vòng ba năm, nếu cô ta nháo ra tai tiếng, sẽ phải bồi thường một khoản tiền kếp xù.

Thời gian trừ bị bộ phim này rất dài, nếu bị nữ chính gièm pha liên lụy thì sẽ tạo thành tổn thất cực lớn, không chỉ là tiền tài, còn có tâm huyết của họ.

Buổi tối tan cuộc, Hường Đồng đi ở cuối cùng gọi Phương Lập Triết, có chút ủy khuất hỏi: "Phương ca, anh rõ ràng có thể giúp tôi, vì sao còn nói cho người khác? Hiện tại..... hiện tại tôi không biết nên làm cái gì bây giờ."

Phương Lập Triết nhận nhạt nói: "Thực xin lỗi, Hường tiểu thư, tôi không hiểu rõ tình huống nên không thể tùy tiện nhúng tay, huống chi, vì bộ phim này,

Lý đạo cũng sẽ không để chuyện này lọt ra ngoài, cô không cần lo lắng." Hân nhìn đồng hồ, nói, "Đã khuya, tôi đi trước, Hường tiểu thư cũng nên trở về sớm một chút."

Phương Lập Triết quay người muốn bước đi, lại bị Hường Đồng túm chặt cánh tay, cô ta kích động nói: "Phương ca, trước kia anh không phải như thế! Bốn năm trước, thời điểm tôi mới xuất đạo, anh còn từng giúp tôi mà, anh đã quên sao? Nếu không có anh, có lẽ tôi đã bị kẻ đó chiếm tiện nghi rồi. Tôi vẫn luôn muốn cảm tạ anh nhưng không có cơ hội, hiện tại chúng ta cùng ở trong một đoàn phim, anh..... anh sao lại lạnh lùng vậy?"

Tô Viên Viên da gà rớt đầy đất, một móng vuốt hất tay cô ta sang một bên, găm nhẹ kháng cự. Hường Đồng lui về phía sau một bước, giật mình nhìn Tô Viên Viên, manh sùng này, đột nhiên có chút đáng sợ.

Phương Lập Triết nhủ mảy, mặt vô biểu tình nhìn cô ta, "Hường tiểu thư, về chuyện cô nói, tôi hoàn toàn không có ấn tượng, mà nếu thực sự có thì cũng chỉ là thuận tay giúp đỡ thôi. Dù gì thì lúc trước tôi cũng là người của Tinh Huy, chiếu cố đồng sự cũng là lẽ thường tình."

Không để cô ta nói thêm gì nữa, Phương Lập Triết ôm Tô Viên Viên lên xe đi luôn. Tô Viên Viên nhìn qua cửa sổ xe, thấy Hường Đồng rót nước mát, nằng còn loáng thoáng nghe được cô ta thấp giọng nói: "Vì sao..... vì sao lại thế.....em thích anh mà....."

Tô Viên Viên gất gao mím môi, không biết vì sao lại cảm thấy không vui. Hường Đồng cho rằng mình là ai? Phương Lập Triết đã nói không nhớ rõ, cô ta còn ở kia mà yêu với chả thích, cái thích của cô ta là kiểu gì thế? Khi Phương Lập Triết té ngã, sao cô ta không đứng ra nói thích? Huống chi, trong nguyên tác, tuy ban đầu cô ta xử sự lạnh nhạt với Phùng Huy, nhưng sau đó còn không phải đi theo gã ta? Phùng Huy chính là kẻ vu oan Phương Lập Triết, chèn ép Phương Lập Triết a, "thích" có thể rẻ mặt như vậy sao? Hay sự thực là cô ta chỉ cần Phùng Huy tùy tiện tiện vụ hãm liên tin ngay không nghi ngờ?

Tô Viên Viên cảm thấy cô ta phi thường đáng ghét, đáng ghét hơn trước gấp vạn lần, sớm biết vậy nằng liền không gia nhập cái đoàn phim này, còn phải mỗi ngày nhìn thấy cái bản mặt cô ta!

Tô Viên Viên cuộn thành một đoàn lăm ỏ trên đùi Phương Lập Triết. Phương Lập Triết dựa vào lưng ghế xoa xoa cái trán, thở dài: "Thật phiền toái, vốn dĩ chỉ là cùng mọi người làm quen một chút, không ngờ lại thành nhiều chuyện thế này." Hân cúi đầu nhìn Tô Viên Viên, nhéo nhéo tai nằng, cười nói, "Nếu Tô Tô không thích cô ta, về sau gặp phải cứ làm lơ là được, dù sao cũng không có cảnh diễn phối hợp."

Tô Viên Viên tạm hài lòng, ngẩng đầu cọ cọ lòng bàn tay hân, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Về đến nhà, Phương Lập Triết qua loa tắm rửa xong định đi nấu chút canh giải rượu, nhưng có lẽ là uống quá nhiều, còn là hỗn hợp mấy loại rượu, đầu óc choáng váng quay cuồng. Hân ngồi ở mép giường một lát, thấy không tỉnh táo được, dứt khoát trực tiếp nằm xuống, nhắm mắt lại ôm Tô Viên Viên thấp giọng ní non, "Trước nằm một lát đi, đỡ choáng váng rồi tỉnh tiếp."

Tô Viên Viên vốn không để trong lòng, ai biết chỉ vài phút sau Phương Lập Triết đã ngủ say, lay lay mấy lần cũng chưa tỉnh. Tóc hân còn ướt sũng, ngủ rồi mà mảy còn nhũn chặt, nhất định là rất khó chịu.

Tô Viên Viên lại kêu hân hai tiếng, do dự một lát, xoay một vòng liền biến thành một cô nhóc khoảng mười tuổi.

001 vọi vàng lên tiếng.【Ký chủ! Người cưỡng chế hóa hình sẽ suy yếu ba ngày!】

【Ta biết a, nhưng hình như A Triết rất khó chịu. Không sao đâu, mấy ngày tiếp theo ta chỉ có hai tràng diễn, còn đều là chịu ngược, trạng thái ử oải một chút vừa lúc thích hợp. Còn may tu vi đề cao, hiện tại đã có thể hóa hình ba giờ, bằng không còn chả biết có thể chiếu có người hay không nữa.】

Thời gian ba giờ không dài, Tô Viên Viên nhanh chóng nhảy xuống giường đi nấu canh giải rượu. Nằng nhìn nhìn hướng dẫn, lại thử thử vẩn vẩn bếp gas, cảm giác thật khó không chế, nhũn mảy nói:【Sao lại thế này, ta thấy A Triết sử dụng rất đơn giản a】

Nằng nghĩ nghĩ, dứt khoát đổ hết nguyên liệu vào trong nồi, ngón trở và ngón giữa hợp lại, chỉ thẳng vào nồi nước, "Khởi, định!"

Nồi đun nước vừng vàng treo giữa không trung. Tiếp theo, Tô Viên Viên phát tay, tất cả các bức màn đồng thời che kín các cánh cửa, nằng lại búng tay một cái, dưới đáy nồi đột nhiên nổi lửa, bắt đầu nấu canh giải rượu.

Nằng vỗ vỗ tay, đắc ý mà cười, "Đã xong! Không có gì có thể làm khó ta!!!!"

Nhớ đến tóc Phương Lập Triết còn ướt sũng, Tô Viên Viên ánh mắt sáng lên, chạy về phòng ngủ đặt tay lên đầu hân, chậm rãi vận pháp lực, chỉ vài giây sau, toàn thân Phương Lập Triết đã khô mát. Nằng sờ sờ trán Phương Lập Triết, lại sờ sờ chính mình, cảm thấy hân là không có việc gì, liền vận pháp thuật nâng Phương Lập Triết và cái chân lên, đặt hân nằm ngay ngắn giữa giường rồi mới phủ chăn lên.

Nằng ngồi ở mép giường tỉ mỉ nhìn ngắm gương mặt Phương Lập Triết, cảm thán: "Hân đúng là có hơi giống thư sinh a, chính là một chút bóng dáng, người nói có phải hay không?"

001 tạt nước lạnh,【Căn cứ theo số liệu phân tích, ngũ quan hai người hoàn toàn bất đồng. Đến nỗi bóng dáng, khả năng chỉ là tác dụng tâm lý của ký chủ.】

【Không thể nào, ta đâu có ngốc! Ta nghĩ A Triết chính là thư sinh, chẳng qua cần nghiệm chứng một chút. Còn nữa, vì sao hân không nhớ ta? Đây cũng là một vấn đề, ta hy vọng hân có thể nhớ tới ta, dù sao cũng đã ở bên nhau nhiều năm như vậy.】

【Ký chủ, ta kiến nghị ngươi đừng ôm hy vọng quá lớn, nếu không, lỡ hấn không phải Trác Phong, sẽ tạo thành đả kích rất nghiêm trọng.】

Tô Viên Viên hừ hừ hai tiếng, không cùng nó cãi cò, dù sao nàng vẫn tin tưởng Phương Lập Triết cùng Trác Phong đều là một người, bọn họ sớm chiều ở chung hơn bảy mươi năm, sao có thể nhận sai? Nàng nhìn thời gian, chạy tới phòng bếp lấy canh giải rượu, dùng pháp lực hạ nhiệt độ, trở lại phòng ngủ nâng Phương Lập Triết dậy, từ từ dứt cho hấn.

Dứt xong canh, Tô Viên Viên đỡ hấn nằm xuống, lại liếc thấy trên cổ hấn có thứ gì đó quen quen. Nàng kéo kéo tơ hồng cẩn thận lôi điều trụ ra, kinh ngạc mở to mắt, "Ngọc bội phòng ngự?!"

【001! Đây không phải ngọc bội phòng ngự ta đưa cho Trác Phong sao? Đồ vật của thế giới trước chẳng lẽ có thể đưa tới thế giới này? Không đúng! Đây chính là chứng cứ chứng minh A Triết chính là Trác Phong a, đúng hay không???】

【Theo lý thuyết, đồ vật đã tặng cho người khác sẽ không thể mang tới thế giới này, ta kiểm tra một chút, thỉnh chờ một lát.....】

Tô Viên Viên cầm ngọc bội lật qua lật lại kiểm tra, chân mày nhíu chặt,【Sao lại thế này? Vì sao hoa văn lại bị bào mòn? Khó trách A Triết chưa từng nói ta rất giống hình ảnh trên ngọc bội! Còn nữa, phía sau ngọc bội sao lại bị nứt ra? Hiện tại nhìn như đồ cổ vậy, quá cũ, không đẹp như hồi trước.】

【Phân tích xong. Ký chủ, khí linh ta từng nói đang trốn trong khối ngọc bội này, nó dùng phương pháp gì đó che chắn chính mình, cho nên ta vẫn luôn không phát hiện được Phương Lập Triết đeo ngọc bội. Trước mắt vẫn chưa thể câu thông với khí linh, bất quá từ tình trạng của ngọc bội, chắc chắn Trác Phong cùng khí linh này đã phải trả giá khá lớn mới có thể đi theo chúng ta, thế cho nên ngọc bội phòng ngự mới cũ nát đến loại trình độ này, đại khái là tổn thất không ít linh lực. Mà nó vừa đến thế giới này lại phải ngăn trở một lần tai nạn xe cộ, lại thêm một lần hao tổn, đây hẳn là nguyên nhân khiến khí linh bị thương không thể thức tỉnh.】

【Vậy thì..... có phải vì thế nên thư sinh mới không nhớ rõ ta?】

【Có lẽ, mọi chuyện đụng tới hồn phách đều phải hành sự thật cẩn thận, không có đủ linh lực thì rất khó bảo tồn ký ức, hơn nữa tựa hồ bọn họ thực sa sút, nói không chừng còn có khó xử khác.】

Tô Viên Viên tức khắc cảm thấy Trác Phong hẳn là cũng bị thương không nhẹ, liền tính ngày thường nhìn không có gì, nhưng chuyện linh hồn ai biết được? Nàng sờ sờ ngọc bội, cẩn thận trả về trong cổ áo Phương Lập Triết, trong lòng yên lặng nói:【Về sau, ngươi phân một nửa số điểm nguyên lực đạt được cho A Triết, mau chóng chữa trị khối ngọc bội này, sau đó hỏi khí linh kia xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.】

001 có chút chần chờ,【Ký chủ, không phải ngươi rất để ý điểm nguyên lực sao? Làm vậy sẽ trì hoãn tốc độ tu luyện. Nếu chúng ta thừa dịp khí linh chưa thức tỉnh, Phương Lập Triết cũng chưa khôi phục ký ức mau chóng hoàn thành nhiệm vụ thế giới này rồi ném rớt bọn họ, các thế giới tiếp theo sẽ không còn ai đoạt điểm nguyên lực với chúng ta.】

Tô Viên Viên cười nói:【Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng quá chú trọng vào lợi ích như vậy có được không? Ta muốn tu tiên, nhưng cũng không có nghĩa muốn trở thành kẻ máu lạnh vô tình a. Nếu là lực thân không nhận, cả người đã ở chung hơn bảy mươi năm cũng có thể tùy tiện vứt bỏ, loại phẩm tính này còn có thể thành tiên? Còn đòi đạt được công đức? Chỉ cần còn sống sống trên đời đã đủ tạo nghiệt. Hơn nữa, nếu không tìm hiểu sự tình cho rõ ràng, chúng ta có thể tiếp tục an tâm đi tiếp sao? Ngoan, nghe ta, sớm chữa trị ngọc bội đi, không biết khí linh này là cái dạng gì, khí linh ta từng gặp qua đều thực hung hãn a, đáng tiếc ta không có, may mắn hiện tại có ngươi, ngươi tựa như bản mạng pháp bảo của ta vậy, thời thời khắc khắc ở bên ta, ngươi còn lợi hại hơn khí linh!】

【.....Thật vậy chăng?】

【Đương nhiên là thật sự! Ta thích ngươi nhất!】

【Được, ta sẽ toàn lực phối hợp ký chủ.】

Tô Viên Viên vừa lòng mỉm cười, khi cúi đầu nhìn Phương Lập Triết, trong ánh mắt nàng ngập tràn hoài niệm cùng vui sướng. Thật tốt, về sau lại có thể ở bên nhau, chỉ cần hồi rõ tiền căn hậu quả, nàng nhất định có thể tìm được biện pháp cùng thư sinh tiếp tục ở bên nhau, không bao giờ chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Tô Viên Viên đặt Phương Lập Triết nằm thẳng, ba ngón tay ấn lên mệnh môn hấn, chậm rãi đưa vào một sợi linh lực dọc theo kinh mạch vận chuyển toàn thân. Từ nhỏ tới lớn, Phương Lập Triết vẫn luôn nỗ lực học tập, sau này công tác lại phải thường xuyên xã giao, thức đêm dốc sức làm việc, kinh mạch đã có chút tắc nghẽn, đặc biệt là vùng xương cổ cùng đôi mắt, đây là hai vị trí bị tổn thương nặng nhất.

Tô Viên Viên dùng linh lực khai thông kinh mạch toàn thân Phương Lập Triết, loại thao này đối rất có lợi cho hấn, trực tiếp thoát khỏi trạng thái khỏe mạnh giả tạo, tương đương với hiệu quả kiên trì rèn luyện nhiều năm, khẳng định toàn thân không còn nơi nào đau đớn. Khai thông xong, nàng thu hồi linh

lực, nhìn nhìn Phuong Lập Triết, hần không nhũu mày nữa, hoàn toàn không còn di chứng say rượu.

Tô Viên Viên mỉm cười cầm chén đi vào phòng bếp, một cái thanh khiết thuật ném qua, nôi và chén đều sạch bong.

Một lần chỉ có thể hóa hình ba giờ, hiện tại đã qua hơn một giờ. Tô Viên Viên dạo quanh một vòng, sắc cảm giác được sự khác biệt về thị giác giữa làm người và làm hồ ly, tầm mắt lập tức cao hơn nhiều a! Đặc biệt là khi ngồi trên sofa xem TV, thật quá thoải mái!

Nàng mở máy chơi game, giảm nhỏ âm lượng, bắt đầu dùng TV chơi game cảm biến chuyển động. Nàng trước kia không thể chơi, chỉ có thể nhìn Phuong Lập Triết chơi rồi nhảy nhót bên cạnh. Đáng tiếc, Phuong Lập Triết chỉ dùng trò chơi này để rèn luyện thân thể, toàn chơi những trò nhảm chán muốn mệnh, rốt cuộc bây giờ nàng cũng có thể tự mình chọn trò chơi. Phiêu lưu, võ thuật, Harry Potter linh tinh, thấy có vẻ thú vị nàng đều thử.

Đáng tiếc thời gian hóa hình quá ngắn, lại còn bị suy yếu ba ngày. Nếu không phải di chứng quá phiền toái, nàng thật muốn hóa hình mỗi ngày.

Tô Viên Viên chơi thêm một lát, lại đi buồng vệ sinh soi soi gương. Đồi trước vừa hóa hình thì Trác Phong lại ly thể, nàng vội vàng xử lý hậu sự cho hần, căn bản không có thời gian cũng không có tâm tình xem thử bộ dáng của mình. Trong gương, cô nhóc mặc váy liền thân thuần trắng, cổ tay áo cùng bên hông đều điểm xuyết nơ bướm phấn nộn, mái tóc đen nhánh bóng mượt tết kiểu công chúa, cài hai chiếc kẹp lông xù xù tuyết trắng..... Thực đáng yêu!

Nàng rón người về phía trước, gương mặt còn hơi bầu bĩnh, tuy còn lộ ra non nớt, nhưng cũng có thể nhìn ra vẻ mỹ lệ ngày sau. Đôi mắt đen lũng lểng linh động, lông mi mảnh dài tinh mịn, sống mũi cao thẳng thon nhỏ, đôi môi anh đào hồng phấn chum chím, chính nàng nhìn đều cảm thấy vô cùng đáng yêu. Thì ra hình người của mình sẽ là như thế này? Người trong đoàn phim còn nói Hường Đồng chính là mỹ nhân hàng đầu, vậy đến khi nàng lớn lên, sẽ thành mỹ nhân đệ nhất thiên hạ?

Tô Viên Viên nhìn không được cong cong khóe môi, nhìn tiểu cô nương tươi cười mỹ lệ trong gương, nàng vạn phần đáng tiếc mà lắc đầu, "Đáng tiếc pháp thuật này di chứng quá phiền, mỗi lần chỉ có thể hóa hình ba giờ, căn bản không thể đóng phim. Bằng không, ta làm ngôi sao nhí khẳng định có thể làm giới giải trí vỡ òa! 001, giúp ta lưu ý các loại kỹ nghệ trong nguyên tác, ta phải nỗ lực hơn nữa, phải nhanh chóng tu luyện ra cái đuôi thứ ba mới được. Đến lúc đó ta hóa hình thành mỹ nữ, chỉ bằng khuôn mặt này là có thể đi ngang giới giải trí a! Đến lúc đó còn cần lo điểm nguyên lực?"

001 không đáp lại nàng tự luyện, Tô Viên Viên cũng không thêm đề ý, điệu đà xoay vài vòng thưởng thức vẻ mỹ lệ của chính mình, càng xem càng thích, thảo nào từ khi nàng vừa ra đời liền có vô số người khen nàng ngọc tuyết đáng yêu. Quá quá quá đáng yêu ấy chứ!

Khi làm đom, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, Tô Viên Viên còn chưa kịp đổi kiểu tóc, lại đột nhiên sờ đến lông mao, cúi đầu nhìn, ra là đã biến trở lại. Nàng thờ dài một tiếng, cảm giác suy yếu lan khắp toàn thân, nghĩ còn phải suy yếu ba ngày nữa, nàng quyết định lần sau không gặp chuyện cực kỳ quan trọng nhất định không thể hóa hình. Muốn chơi thì chờ tu luyện được cái đuôi thứ ba rồi chơi cho thỏa sức.

Nàng tắt hết đèn trong phòng, chui vào trong ổ chăn ngáp khê, đã sắp bốn giờ sáng, phải chợp mắt một chút rồi dậy đi đóng phim. Dường như Phuong Lập Triết cảm giác được nàng đang ở bên người, nghiêng người thuận thể kéo nàng vào lòng, quen thuộc mà vươn tay ôm chặt, làm nàng nằm trọn trong ngực mình. Tô Viên Viên cọ cọ mảnh ngọc bội trên cổ hần, cũng yên lặng nhắm mắt ngủ.

Sang hôm sau tỉnh lại, Phuong Lập Triết hoạt động bả vai, kinh ngạc lắm lắm: "Hôm qua sao lại ngủ ngon thế nhỉ? Tinh thần dâng trào..... Nhưng khi nhìn qua Tô Viên Viên thì càng kinh ngạc, "Tô Tô, sao người ừ ừ vậy? Hôm qua mệt mỏi quá sao?"

Tô Viên Viên lắc đầu, duỗi người, ngồi dậy tỏ vẻ mình không sao hết.

Phuong Lập Triết vẫn không yên tâm: "Có lẽ là do địa điểm liên hoan hôm qua quá âm ỉ. Về sau nếu ta cần đi ra ngoài xã giao vẫn nên đưa người về nhà trước nghỉ ngơi thôi, người đóng phim đã rất mệt mỏi, đừng đi cùng ta nữa....."

Tô Viên Viên vội vàng nhảy lên đùi hần, đầu lắc như trống bỏi,【Nhất quyết không được! Nếu người ở bên ngoài gặp chuyện gì thì sao? Nếu đụng đến kẻ như Hường Đồng thì sao? Cô ta còn nói thích người đây!】

Phuong Lập Triết bắt đầu nói: "Người không muốn ở nhà một mình? Thế thì..... về sau ta sẽ tận lực ít đi ra ngoài xã giao, dù sao hiện tại ta cũng không dẫn dắt nghệ sĩ, kỳ thật không cần liều mạng như vậy. Chờ hoàn thành mấy cái thông cáo của người, ta lại xem xét ký thêm nghệ sĩ, đến lúc đó rồi nói sau, có lẽ sẽ tuyển cho người hai trợ lý."

Tô Viên Viên sùng sốt, ký kết nghệ sĩ khác, mời trợ lý cho nàng? Nghĩa là họ phải tách ra? Nàng biết, trong giới giải trí rất hay có cảnh chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đến lúc đó nàng đi cùng hai trợ lý, Phuong Lập Triết đi theo nghệ sĩ mới kia, chẳng phải muốn gặp mặt cũng khó?

Không được! Tuyệt đối không được!!!

Mặc kệ là nghệ sĩ kiểu gì, nhất quyết không thể để hần ký!!!

Phuong Lập Triết đi rửa mặt, Tô Viên Viên ngồi xồm ngồi dưới đất nghiêm túc tự hỏi nên làm thế nào để phá hư kế hoạch của Phuong Lập Triết. Nếu Phuong Lập Triết chỉ là người thường thì thôi, nhưng hần chính là Trác Phong, nàng mới không muốn giữa họ có người thứ ba chen chân, đồi trước hai người sinh hoạt chẳng phải rất tốt sao? Phuong Lập Triết phải làm kim bài người đại diện, có một mình nàng cũng được nha, nàng nhất định nổi danh quốc tế!

Tuy thân thể tương đối suy yếu, nhưng cũng chỉ là dễ mệt mỏi mà thôi, còn không đến mức ốm yếu. Cho nên ở phim trường hóa trang thành bộ dáng chật vật, thật đúng là không có ai phát hiện nàng dị thường, nàng thực thuận lợi hoàn thành bộ phận cốt truyện hồ yêu mới tới nhân gian, vì còn vô tri ngây

thơ mà mấy lần chịu thiệt.

Nàng vô cùng cảnh giác với Hường Đồng, thời điểm đóng phim cũng không quên dùng dư quang khỏe mắt nhìn chăm chăm cô ta. Có một lần nhìn đến Hường Đồng về hướng Phương Lập Triết, tựa hồ muốn nói gì, nàng lập tức ra về sây chân té ngã một cái, nhìn Phương Lập Triết chạy như bay lại đây, căn bản không nghe được Hường Đồng muốn nói gì.

Nhưng Tô Viên Viên biết.....

Cô ta nói —— Phương ca, buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm đi.

Tô Viên Viên hừ hừ hai tiếng, bực mình trừng Hường Đồng. Bởi vì nàng vừa mới té ngã, trạng thái ban sáng lại không tốt lắm, Phương Lập Triết không dám rời đi, vẫn luôn đứng ở địa phương không lọt vào ống kính mà nhìn theo nàng, Hường Đồng không có cơ hội tới gần hắn, càng gai mắt Tô Viên Viên.

Chờ Hường Đồng diễn xong lại muốn tìm Phương Lập Triết, hắn đã mang theo Tô Viên Viên rời khỏi phim trường. Nàng đóng phim rất thuận lợi, Từ đạo cũng mở ngoại lệ cho họ, chưa bao giờ yêu cầu bọn họ ở phim trường ngồi chờ.

Phương Lập Triết miễn cưỡng nhận thấy Tô Viên Viên có chút không thích hợp, lo lắng mang nàng đi viện thú y làm kiểm tra, chỉ tiếc không tra ra cái gì, chỉ có thể kiên nghị làm nàng nghỉ ngơi nhiều hơn. Phương Lập Triết lấy bảng lịch trình ra xem, nhũn mày nói: "Xem ra lịch trình hiện tại vẫn là quá vất vả, người vốn nên chạy nhảy chơi đùa, làm người công tác như người có vẻ không quá thích hợp, chúng ta từ chối tham gia《Khuyến trung tình anh》thôi, quay xong bộ phim này, người phải nghỉ ngơi một thời gian."

Tô Viên Viên tròn tròn đôi mắt, lập tức nhảy đến trên bàn đèn tay hắn lại, kiên quyết không cho hắn gọi điện thoại đẩy rớt《Khuyến trung tình anh》, nàng muốn mở miệng nói với hắn chân tướng, dù sao hắn chính là Trác Phong, Trác Phong vẫn luôn biết nàng là hồ yêu. Nhưng thời điểm sắp mở miệng, nàng đột nhiên nghĩ đến 001 nói còn có một khí linh chưa thức tỉnh, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, Phương Lập Triết cũng không có phản ký ức kia.

Nàng bỗng nhiên có chút do dự, nhớ đâu là khí linh có ý phong bế ký ức thì sao? Nàng nói ra lỡ làm hỏng chuyện thì làm sao bây giờ? Nàng hắn nên chờ khí linh thức tỉnh, tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi hẵng bại lộ chính mình đi?

Lúc này Phương Lập Triết lại mở miệng khuyên nhủ: "Ngoan, người thích biểu diễn thì có thể ở nhà diễn chơi, về sau còn có cơ hội. Chờ《Yêu hồ》công chiếu, nhất định giá trị của người càng cao, đến lúc đó chương trình truyền hình hay gameshow gì đó có thể tùy tiện chọn lựa, trước nghỉ ngơi một thời gian đã được không? Hơn nữa thừa dịp người ở nhà nghỉ ngơi, ta cũng có thể xem xét kỹ lưỡng, tìm kiếm một người có tiềm lực nghệ sĩ dẫn dắt, bằng không giao người cho trợ lý ta vẫn không quá yên tâm."

Tô Viên Viên nghe vậy đương nhiên càng muốn phản đối, nàng mới không cho thư sinh đi ký nghệ sĩ khác, không muốn hắn đi chiếu cổ người khác, hắn chỉ cần một mình nàng làm nghệ sĩ là đủ rồi! Nàng dứt khoát lên tiếng: "Không cần! Ta rất khỏe mạnh, ta là hồ yêu, hoàn toàn không có vấn đề gì hết."

Phương Lập Triết hoảng sợ, theo bản năng dựa lưng vào ghế sofa, tròn mắt há hốc mồm mà nhìn nàng: "Tô..... Tô Tô..... là người vừa nói chuyện?"

"Đúng! Ta là hồ yêu, hồ ly bình thường trên đời này sao có thể thông minh như vậy? A Triết, A Triết, người đừng bắt ta nghỉ phép, ta không sao hết, chỉ là chút đi chứng tu luyện thôi."

Phương Lập Triết tròn to mắt, thần sắc vô cùng khiếp sợ, nhưng vì đoán được thân thể bạn tốt đã bị cô hồn dã quỷ chiếm cứ, hiện tại hắn đối mặt mấy sự tình huyền diệu này cũng bình tĩnh hơn, trầm mặc một lát liền nói: "Người là hồ yêu, vì cái gì nguyện ý đi theo ta?"

Tô Viên Viên tròn mắt chuyển động, nhảy đến trước mặt hắn cười nói: "Bởi vì chúng ta kiếp trước có duyên a! Đời trước chúng ta ở bên nhau cả đời, hơn bảy mươi năm nha! Lúc sắp rời đi, người còn hy vọng ta tới tìm người kiếp sau, hiện tại ta đã tìm được rồi nha! Chúng ta đời này đương nhiên vẫn phải ở bên nhau a, không thể có người khác."

Phương Lập Triết càng kinh ngạc, chỉ chỉ Tô Viên Viên, lại chỉ chỉ chính mình, hơn nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình, hắn liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: "Chúng ta..... kiếp trước..... kiếp trước ở bên nhau hơn bảy mươi năm?" Hắn nâng hai tay, hai ngón cái đối diện cong cong chạm vào nhau, "Vợ chồng?!"

Sống gần ba mươi năm trên đời, sao hắn không biết chính mình còn tiềm ẩn cái loại đam mê này? Cùng hồ yêu..... trọng điểm là..... hồ yêu còn nhỏ, lại đáng yêu đến vậy!!!

Hắn là luyện đồng phích sao???

Hay là có khuynh hướng nhân thú???

Không thể nào?!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Tô Viên Viên bị chính nước miếng của mình làm sặc, ho sù sụ, nàng cũng bị Phương Lập Triết thần kỳ nào động làm kinh hãi. Vợ chồng là cái quý gì? Hấn nghĩ đến đâu thế? Nàng có hóa hình thì cũng chỉ là một con nhóc có được không?

Nhưng nghĩ lại, Phương Lập Triết không biết gì hết, suy đoán đến phương diện này cũng không có gì đáng trách, nội dung chính của《Yêu hồ》chính là tình yêu giữa nhân loại và hồ yêu còn gì? Đại khái ấn tượng của nhân loại đối với yêu tinh cũng chỉ có vài kiểu như thế!

Tô Viên Viên dứt khoát thừa nhận luôn, "Đúng vậy, chúng ta đời trước chính là vợ chồng, vẫn luôn ở bên nhau, không có bất cứ người nào khác xen vào, ở bên nhau hơn bảy mươi năm, chính là bạch đầu giai lão. Hơn nữa vì thực hiện hứa hẹn tới một đời này tìm người, ta hao tổn tu vi đến không thể hóa hình, người cũng không thể đi chiếu cố người khác a, người chỉ có thể chiếu cố ta!"

Phương Lập Triết không ngồi im được nữa hấn bối rối, đi vòng vòng quanh căn phòng, "Từ từ, từ từ đã, người trước đừng nói gì hết, ta nghĩ lại một chút. Ta, ta cùng người..... Vợ chồng? Thiệt hay giả?"

Tô Viên Viên ung dung nằm sấp trên sô pha, lắc lắc cái đuôi thần nhiên nói: "Đương nhiên là thật, bằng không vì sao lúc trước ta lại cố ý chạy tới tìm người, rồi vẫn luôn ở bên người tới tận bây giờ? Ngẫm lại trước khi ta xuất hiện, người phiền toái quần thân, ta có thể mưu cầu cái gì nha? Ta nơi chốn giúp người, cả thân thể cũng lạng lẹ giúp người điều trị tốt, ta không phải loại yêu tinh hư hỏng hút tinh khí người khác....."

Phương Lập Triết sùng sốt, lỗ tai hồng thắm, lấp ba lấp bắp: "Ta..... ta biết..... người không thể hóa..... hóa hình, đương nhiên không thể hút tinh..... tinh khí. Khụ, không phải, ý..... ý ta là..... ta tin tưởng..... người không phải yêu tinh hư, khụ khụ." Hấn có chút ảo não vuốt mặt, không biết chính mình đang nói năng lộn xộn cái gì, hấn bị sự thật này làm kinh hãi quá mức rồi!

Tô Viên Viên nghiêng nghiêng đầu tò mò nhìn đôi tai đỏ bừng kia, không hiểu hấn đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên trở nên kỳ quái?

001 phi thường tận chức tận trách nhắc nhở:【Ký chủ, căn cứ theo số liệu phân tích, trong ấn tượng của nhân loại, muốn hút tinh khí thì yêu tinh cùng nhân loại phải hành phòng, nói cách khác, Phương Lập Triết đang nghĩ tới một vài hình ảnh không thuần khiết.】

Tô Viên Viên chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, mặt đỏ bừng lên, may mắn nàng toàn thân lông xù xù. Nàng háng giọng: "Người hiểu lầm, yêu tinh hút tinh khí của nhân loại chỉ là đơn thuần hấp thu tinh khí thần mà thôi, sẽ làm người trở nên ẻo lả không phấn chấn, tựa như hấp thụ sức sống hay sinh mệnh lực, không có ý gì khác. Cái loại người đang nghĩ tới chỉ có tà phái đại gian đại ác mới có thể tu luyện, rất dễ堕 nhập ma đạo."

"Ách..... Nga, là như thế à....." Phương Lập Triết đỏ rục như tôm luộc, hiểu lầm thành như vậy, bọn họ giờ vẫn còn là một người một thú, cảm giác thật quá xấu hổ, đầu cúi gằm, ánh mắt chăm chăm vào sàn nhà hấn không thể tìm cái lỗ mà chui xuống. Hấn vội vàng nói sang chuyện khác, "Người bị hao tổn tu vi? Vậy làm sao bây giờ? Có cần phải trở về núi tu luyện hay không?"

"Không cần đâu, phương pháp tu luyện có ngàn loại vạn loại, ta đã tìm được một phương pháp khác, chính là trở thành minh tinh, có rất nhiều rất nhiều fan, tình cảm chân thành có thể giúp ta gia tăng tu vi. Cho nên ta hiện tại có càng nhiều người thích ta càng tốt, nhất định không được giảm bớt công tác của ta, ta ước gì mỗi ngày đều đi công tác từ sớm đến tối, ta không mệt."

Phương Lập Triết cảm xúc hòa hoãn không ít, lại ngồi lên sô pha, lấy một loại ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá "Kiếp trước tình duyên", lo lắng nói: "Người hôm nay trạng thái không tốt, vừa nãy người còn nói đây là di chứng tu luyện? Có vấn đề gì sao?"

"Quá hai ngày thì tốt rồi, khụ, chính là vì tới hôm qua hóa hình thành người, kết quả tu vi còn chưa đủ, mạnh mẽ hóa hình khiến cho hiện tại có chút suy yếu, không có việc gì, hai ngày nữa là khỏe." Tô Viên Viên nhớ đến bộ dáng đáng yêu nhuyển manh kia, còn dám lừa hấn nói mình cùng hấn là vợ chồng, không khỏi có chút chột dạ, nằm áp mặt lên hai chân trước lẩn tránh ánh mắt hấn.

Đôi mắt phiêu đến mấy chơi game, Tô Viên Viên lại quay đầu, đêm nay nhất định phải săn lúc Phương Lập Triết ngủ xóa hết dữ liệu lưu trữ. Những ảnh chụp lưu lại trong trò chơi cũng phải xóa hết toàn bộ, một cái cũng không thể lưu lại, không thể để Phương Lập Triết nhìn thấy bộ dáng nhóc con mười tuổi kia. Chỉ cần Phương Lập Triết tin tưởng bọn họ là vợ chồng, khẳng định không nghĩ tới chuyện đi tìm nghệ sĩ khác nữa, chờ đến khi nàng nổi tiếng, Phương Lập Triết trở thành kim bài người đại diện rồi hấn nói cho hấn sự thật, dù sao thì nàng chỉ là không muốn có người khác chen vào giữa bọn họ, nghĩ thôi đã thấy ghét.

Phương Lập Triết chậm rãi tiêu hóa sự tình hồ yêu tu luyện, quan tâm nói: "Nếu không thể thì đừng vội hóa hình, bất cứ chuyện gì, cường cầu đều là không tốt. Nếu người muốn dựa fan tu luyện, ta sẽ tận lực giúp người tiếp một ít thông cáo hút fan, bất quá nếu người có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói cho ta."

Tô Viên Viên gật đầu, "Yên tâm yên tâm, ta có thể nói, có chuyện gì đều sẽ nói cho người. Ta nói cho người biết, Hường Đồng kia không phải thứ tốt, người đừng để bị bề ngoài của cô ta mê hoặc."

Phương Lập Triết không biết nên phản ứng như thế nào, đây là..... lão bà ghen tuông sao? Hấn còn chưa thể tiếp thu thân phận mới này a!

Bất quá hấn thông minh không lên tiếng phản đối, phụ họa nói: "Người nói đúng, ta sẽ không đến gần Hường Đồng. Đúng rồi, ta đi nấu cơm đi, có điểm đói bụng, khụ."

Phương Lập Triết chạy trời chết, vào phòng bếp vỗ vỗ lên mặt làm chính mình bình tĩnh một chút. Lão bà là hồ yêu thì có sao chứ? Chỉ cần không giống Phùng Huy luôn muốn đẩy hấn vào chỗ chết là được! Hấn rốt cuộc là cái thể chất gì? Bên người cứ luôn xuất hiện những chuyện không bình thường?

Nghĩ đến Phùng Huy, hần vội vàng quay lại phòng khách, nhìn Tô Viên Viên nghiêm túc hỏi: "Tô Tô, người biết rõ cuộc Phùng Huy bị làm sao không? Ta hoài nghi có người chiếm cứ thân thể của cậu ấy, có biện pháp tìm Phùng Huy thật sự về không?"

Tô Viên Viên ngẩn người, nàng chưa từng nghĩ tới điều này, thân thể bị người xuyên việt chiếm cứ, vậy linh hồn chủ nhân thân thể sẽ đi tới đâu? Còn có thể trở về sao? Nàng nhanh chóng thăm gọi,【001! 001! Phùng Huy chân chính đi đâu rồi? Có thể tìm anh ta về hay không?】

【Ký chủ, trong nguyên tác chưa từng đề cập tới Phùng Huy chân chính, mở đầu câu chuyện đã là Phùng Huy của tương lai xuyên đến thân thể của một người trùng tên trùng họ trong quá khứ. Toàn bộ câu chuyện không hề xuất hiện người nào nói mình là Phùng Huy chân chính, chứng tỏ Phùng Huy hần là không xuyên qua đến thân thể người khác. 】【

Tô Viên Viên đầu óc xoay chuyển, khi nhàm chán nàng cũng xem qua thật nhiều tiểu thuyết, não động nhiều vô số, lập tức hỏi:【Vậy nếu anh ta xuyên tới thân thể của một người thực vật thì thế nào? Nếu chỉ là biến thành linh hồn thì sao? Hoặc là xuyên thành động vật không thể nói chuyện? Có rất nhiều loại khả năng, đúng không?】

【Đúng..... có lẽ.....】

Tô Viên Viên nói: "Ta không biết tình huống cụ thể, chờ tu vi tăng lên ta mới có thể thử chiêu hồn, nếu anh ta còn tồn tại, hần là có thể gọi trở về."

"Vậy người phỏng chừng bao lâu mới có thể có đủ tu vi chiêu hồn?"

"Ách..... Lấy tình huống hiện tại mà phỏng đoán, đại khái khoảng bảy tám năm." Tô Viên Viên có chút xấu hổ, nguyên bản chỉ cần mấy năm tu luyện ra cái đuôi thứ ba là rất nhanh chóng, hiện tại sao đột nhiên lại cảm thấy mình tu luyện quá chậm là thế nào đây!

Phương Lập Triết cúi đầu nghĩ nghĩ, "Fan trung thành càng nhiều, tu luyện càng nhanh đúng không? Cũng có nghĩa là, nếu người càng nổi tiếng, có khả năng tu luyện thành công trong vòng một hai năm?"

"Nói như vậy cũng đúng..... nhưng phải cực kỳ nổi danh mới được."

"Giao cho ta đi, dù là vì tu vi của người hay vì Phùng Huy, ta sẽ toàn lực hỗ trợ người."

Tô Viên Viên ánh mắt sáng lên, "Chỉ một mình ta sao? Không ký người khác?"

Phương Lập Triết trong mắt hiện ra ý cười, cảm thấy nàng ghen tuông cũng thực thú vị, "Ừ, không ký người khác, chỉ làm người đại diện của mình người." Tuy rằng vẫn cảm thấy không quá tự nhiên, không thể coi Tô Viên Viên trở thành bạn lữ chân chính, bất quá hần xác thật không tính toán lại ký người khác.

Mặc kệ bọn họ đời này có lại trở thành vợ chồng hay không, chỉ riêng chuyện Tô Viên Viên là hồ yêu..... hần phải bảo trì khoảng cách cùng người khác để phòng ngừa bí mật bị phát hiện. Tô Viên Viên vẫn luôn là tồn tại thân cận nhất, dù không phải vợ thì cũng sẽ là thân nhân, vì nàng mà từ bỏ một ít đồ vật là hoàn toàn đáng giá.

Nói nói cười cười, Phương Lập Triết cũng dần tiếp nhận "sự thật" này, tâm tình không rối loạn nữa, ngược lại cảm thấy như vậy cũng khá tốt. Tô Viên Viên có thiên phú, nếu chỉ là tiêu hồ ly bình thường đương nhiên đi không được bao xa, nhưng Tô Viên Viên là hồ yêu, con đường tương lai sẽ rất rộng lớn, nổi danh toàn cầu thật sự không phải giấc mộng, hần đương nhiên cũng có thể trở thành kim bài người đại diện.

Hỏi nàng muốn ăn món gì, Phương Lập Triết liền đi phòng bếp nấu cơm. Tô Viên Viên sán hần không ở, nhanh chóng dùng móng vuốt cùng pháp thuật xóa hết dữ liệu lưu trữ trong máy chơi game. May mắn đời trước Trắc Phong là hacker, nàng nhìn nhiều cũng hiểu một chút, bằng không cũng không thể nhanh chóng hiểu rõ phương thức cái máy này hoạt động. Đáng tiếc đời này Phương Lập Triết đã quên hết kỹ thuật hacker, làm nàng có một loại cảm giác như thể có học cũng vô dụng vậy.

Nàng dặn dò 001:【Chúng ta tiếp tục xuyên qua các thế giới khác cũng không biết có thể gặp phải nguy cơ gì, người phải nhớ kỹ, nhất định không được làm ta mất trí nhớ. Ta coi như đã phát hiện, ký ức mới thứ quan trọng nhất, quên đi một đoạn ký ức chẳng khác nào mất đi một đoạn sinh mệnh, ta không muốn quên bất cứ thứ gì, kể cả những ký ức thống khổ nhất cũng vậy, người nhớ kỹ sao?】

【Đã nhớ rõ, ký chủ. Thông qua kho số liệu, rất nhiều hệ thống có một loại công năng là rút ra cảm tình, làm nhạt ký ức, ta vốn định nghiên cứu một chút, nhưng nếu ký chủ không thích, vậy thôi không làm nữa】

【Ừ, đúng, đương nhiên không cần nghiên cứu. Mặc kệ là ký ức của ta hay là của người khác, nếu rút ra chính là thủ đoạn thực tàn nhẫn, ký ức không còn, sinh hoạt còn có ý nghĩa gì? Chúng ta không cần loại thủ thuật này.】

【Được, ký chủ, đều nghe người.】

Tô Viên Viên ngửi được mùi hương chân gà, lập tức nhảy xuống sofa chạy đến cửa phòng bếp. Nhìn đến bóng dáng Phương Lập Triết đeo tạp dề nấu cơm, nàng đột nhiên cảm thấy thực ấm áp, kiếp trước kiếp này, hần vẫn luôn cẩn thận chiều chuộng nàng, ở bên nàng, ủng hộ nàng làm bất cứ điều gì mình thích.

Nàng nhớ đến ngày đó Hường Đồng khóc lóc nói thích hần. Nếu Phương Lập Triết không chán ghét Hường Đồng, mà thích cô ta giống như rất nhiều nam nhân khác, nàng có thể thiết tình chúc phúc bọn họ sao?

Hoặc là đổi thành bất kỳ nữ nhân nào khác ở bên Phương Lập Triết, ngày sau nàng sẽ phải đứng nhìn hấn nấu com, chăm sóc cô ta sao, còn có con cái.....

Chân mày nhíu chặt, nàng ủ ê nằm bò trên mặt đất.

Dường như không thể, rõ ràng hấn là vì nàng mới học nấu com mà! Dựa vào cái gì, sao hấn có thể đi nấu nướng chăm sóc kẻ khác chứ?!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Biết Tô Viên Viên không sợ vất vả, Phương Lập Triết liền chế định lại kế hoạch, sắp xếp xong thời gian quay chụp cho《Yêu hồ》và《Khuyến trung tình anh》, hấn lại chọn tham gia thêm hai chương trình với vai trò khách quý, một cái là buổi biểu diễn của ca sĩ hàng đầu, một cái là MV của thiên hậu giới ca hát, còn thêm một quảng cáo công ích cùng ba hoạt động công ích, lập tức xếp kín lịch trình trong ba tháng tiếp theo.

Phương Lập Triết viết lịch trình cùng những việc cần chú ý tràn đầy vài trang giấy, kiểm tra hai lần thấy không còn gì sai sót mới thở phào một hơi, đưa cho Tô Viên Viên xem, "Tô Tô, ngươi có biết chữ không?"

"Đương nhiên biết nha!" Tô Viên Viên kiêu ngạo ưỡn ngực, "Ta còn biết tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Nga, tiếng Hàn, tiếng Nhật, tiếng Quảng Đông cùng rất nhiều loại phương ngôn. À đúng rồi, ta nói chuyện có thể nói chuyện với chó mèo, nhưng mà thường thì chúng nó không biết nói, chỉ có thể nghe hiểu mà thôi."

Phương Lập Triết bưng tỉnh đại ngộ, "Trách không được lần đó ngươi vừa kêu một tiếng, đám chó đều trở nên ngoan ngoãn, thì ra chúng có thể nghe hiểu."

Tô Viên Viên cười rộ lên, "Cũng không hấn, chủ yếu vẫn là bởi vì ta là yêu tinh a, chúng nó sợ hãi."

"Nga, mà sao ngươi học được nhiều ngôn ngữ như thế? Hồ yêu cũng có thiên phú tại phương diện này sao?"

Tô Viên Viên nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Ta không chú ý, cũng không biết hồ yêu khác thì thế nào, dù sao ta là rất có thiên phú, học ngôn ngữ đặc biệt dễ dàng, mà ta học được nhiều như vậy là bởi vì đời trước chúng ta thích du lịch a, những địa phương chúng ta từng đi qua, hầu như học được hết."

Nhắc tới đời trước, Phương Lập Triết liền nghĩ tới chuyện họ là vợ chồng, ho nhẹ hai tiếng, chỉ vào sổ tay nói: "Ngươi nhìn xem kế hoạch như vậy được không? Nếu không thành vấn đề, ngày mai ta sẽ liên hệ các tổ sản xuất, đến lúc đó sẽ khá bận rộn, phải đi rất nhiều nơi."

Tô Viên Viên nhìn lướt qua, cười nói: "Không thành vấn đề, ta đã qune đi khắp nơi rồi, hiện tại chỉ là có công tác thêm vào mà thôi. Chuyện giải trí ta không hiểu, đều nghe ngươi."

"Hảo, ta sẽ cân nhắc cẩn thận." Hấn nhìn đồng hồ, đứng dậy nói, "Đã khuya, ngày mai còn phải đóng phim, đi ngủ sớm một chút."

Hấn đi vào phòng ngủ, nhìn đến cái giường lớn kia, bỗng nhiên cứng đờ, quay đầu lại kiên trì nói: "Ta tới ngủ phòng ngủ phụ đi, ngươi là hồ yêu.....Chúng ta chính là nam nữ có khác, ta... ta không nhớ rõ chuyện kiếp trước, như vậy quá kỳ quái, ngươi nói đúng không?"

Phản ứng giống hệt lúc Trác Phong mới biết nàng là hồ yêu, Tô Viên Viên có chút buồn cười, nàng nghĩ nghĩ, có lẽ nằm ngủ cùng "người vợ kiếp trước" làm hấn cảm thấy có áp lực, không khỏi có chút hối hận nói dối, giống như làm điều thừa, nàng lúc ấy khẳng định là đầu óc có hồ, mới có thể dùng cái cơ này ngăn cản hấn ký người khác.

Nàng uể oải nằm bò trên sô pha, bất đắc dĩ nói: "Cứ vậy đi, ngươi quyết định."

Trác Phong nhanh chóng quét tước phòng ngủ phụ, trải ga giường, lấy chăn gối, dọn quần áo của mình qua. Sau đó xả đủ nước nóng cho Tô Viên Viên, đương nhiên lần này hấn không giúp Tô Viên Viên tắm rửa, tin tưởng một con hồ yêu cũng không cần người khác giúp nàng tắm. Vừa nhớ tới trước kia đều là hấn nhìn hết Tô Viên Viên, còn từng đưa nàng tới toilet, thiếu chút nữa đưa lưng về phía nàng phương tiện, Phương Lập Triết liền hận không thể làm thời gian chạy ngược, quả thực cảm thấy thẹn đến không mặt mũi gặp người, hấn thế này không phải chiếm tiện nghi người ta sao?

Đồng thời hấn cũng có chút tin tưởng chuyện họ là vợ chồng, nếu không, một hồ yêu có pháp lực sao có thể mặc kệ hấn chiếm tiện nghi như vậy? Khẳng định là bọn họ đời trước đều đã quen. Nghĩ nghĩ, hấn luôn thích sùng vật, lần đầu tiên dường sùng vật liền dường Tô Viên Viên, còn cùng nàng ở chung quá ăn ý ảm áp, đại khái chính là bởi vì bọn họ kiếp trước đã ở bên nhau hơn bảy mươi năm?

Nghe được thanh âm Tô Viên Viên tắt đèn, Phương Lập Triết nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mãi không ngủ được. Vừa rồi hấn đưa ra ý kiến phân phòng ngủ có phải đã làm Tô Viên Viên không cao hứng? Đổi vị trí mà tự hỏi một chút, nếu hấn cùng người yêu ở chung hơn bảy mươi năm, bạch đầu giai lão, sau đó lại hao phí tu vi tìm được kiếp sau của đối phương, kết quả đối phương quên luôn chính mình, chỉ coi mình là một con tiểu sùng vật, vừa

biết được chân tướng liền muốn phân phòng ngủ, chẳng phải sẽ khiến người thương tâm hay sao?

Phương Lập Triết cau mày nghĩ rồi lại nghĩ, do dự lại do dự, cuối cùng vẫn không trở về. Nếu đã nói ra, vậy trước cứ ở chung như thế này đi. Cảm giác bên giường trống trơn, trong ổ chăn thiếu một đoàn cầu lông ấm áp, trong lòng ngực cũng khó chịu như thiếu thứ gì đó. Phương Lập Triết cười khổ một tiếng, thật đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ, hẳn kỳ thật thực luyện tiếc cùng tiểu gia hỏa tách ra a.

Tô Viên Viên lỗ tai nhỏ động động, nghe tiếng động Phương Lập Triết thường thường xoay người, nằng nịu mình vào trong ổ chăn, không cao hứng mà hừ hừ hai tiếng. Thư sinh thật là..... "nam nữ khác biệt" có quan trọng đến thế sao? Nếu phải, bọn họ đều ở cùng nhau lâu như vậy, hiện tại mới để ý có phải quá muộn?

Hừ, ngủ đầu chả được! Trước kia nằng ở một mình trong son động chẳng phải cũng rất tự tại? Mới không thêm luyện tiếc cái tên trứng thối kia đâu!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng một đêm này, cả Tô Viên Viên cùng Phương Lập Triết đều mất ngủ. Nhưng cả hai người lại không ai đưa ra ý tiếp tục ngủ chung, bọn họ đều nghĩ tới một sự kiện, chính là chỉ vài năm nữa thôi Tô Viên Viên nhất định sẽ hóa hình thành người, đến lúc đó liền thật sự là "nam nữ khác biệt". Chỉ bằng phân phòng ngủ luôn từ bây giờ, đến lúc đó đỡ phải phát sinh chuyện gì khiến cả hai đều khó xử.

Tới phim trường, Tô Viên Viên không cần thời khắc nhìn chăm chăm Phương Lập Triết, đã không có nỗi lo về sau, nằng đóng phim càng thêm nghiêm túc, lại lần nữa nâng cao danh tiếng "Tô Nhất Điều". Từ đạo mỗi lần vì kỹ thuật diễn của người người khác mà tức cảnh hông thì đều quay sang chụp suất diễn của Tô Viên Viên, nháy mắt là có thể từ bức bối biến thành toàn thân thoải mái, mà đoàn phim cũng dần dần coi Tô Viên Viên như thiết bị cứu hỏa. Mỗi lần Từ đạo bắt đầu có dấu hiệu phát hỏa, chỉ cần mời Tô Viên Viên diễn một hồi khẳng định lửa có lớn đến đâu cũng sẽ toàn diệt, bởi vậy Tô Viên Viên lập tức thành linh vật của cả đoàn phim, tất cả mọi người đều đối nằng vô cùng tốt, ngoại trừ Hường Đồng.

Hường Đồng vài lần muốn tìm cơ hội tiếp cận Phương Lập Triết, nhưng không hiểu sao hán đột nhiên có một loại tự giác bảo trì khoảng cách với nữ nhân khác, không cho Hường Đồng bất luận cơ hội gì. Chính hán cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng còn chưa thể tiếp thu việc mình cùng tiểu hồ ly là vợ chồng, nhưng khi đối mặt những nữ nhân khác, hán lại tự động kéo ra khoảng cách, cứ như đột nhiên giác ngộ mình là "đàn ông đã có vợ", làm chính hán cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Hường Đồng dung mạo xuất chúng, từ nhỏ đến lớn duyên khác phái đều rất tốt, mỗi vấn đề liên quan tới nam nhân đều không còn là vấn đề, ai ngờ tới phiên Phương Lập Triết lại thành không được! Lúc mới xuất đạo từng được Phương Lập Triết giúp đỡ, vốn dĩ chỉ là có hảo cảm mà thôi, nhưng sau khi bị hán liên tiếp cự tuyệt, hảo cảm lại dần dần biến thành chấp niệm, cảm thấy mình cực kỳ thích Phương Lập Triết, cô ta tự nhận điều kiện tự thân rất tốt, cũng giữ mình trong sạch, vì cái gì Phương Lập Triết lại coi mình như hồng thủy mãnh thú?

Nhìn Phương Lập Triết cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố Tô Viên Viên, Hường Đồng ghen ghét đến phát điên, thậm chí còn nảy ra suy nghĩ ác độc, Tô Viên Viên vì sao không biến mất? Một con súc vật mà thôi, nhiều lắm sống mười mấy năm, chẳng lẽ nó còn có thể ở bên Phương Lập Triết cả đời? Dựa vào cái gì hán thà rằng lo lắng mọi bề cho một con động vật chỉ biết làm nũng bán manh mà không thêm liếc mắt nhìn mình lấy một lần? Minh mới là người có thể bồi Phương Lập Triết cả đời, cùng hán vẽ vang đứng trên đỉnh giới giải trí!!!

Một ngày Tô Viên Viên hoàn thành suất diễn cùng Phương Lập Triết rời đoàn, Hường Đồng vừa vặn cũng có việc phải đi, nhưng chưa kịp tới vị trí đỗ xe thì một đám fan của Hường Đồng đã vọt lại vây quanh bọn họ. Phương Lập Triết nhíu mày, lui về phía sau hai bước muốn đi qua đường khác, ai ngờ mọi người vừa nhìn thấy Tô Viên Viên lại hoan hô lên, hô to "Tô Tô", gần một nửa người đều xin phép cùng Tô Viên Viên chụp ảnh chung.

Hường Đồng thấy thế liền nhích lại gần Phương Lập Triết, giống như quen thuộc mà nói: "Lập Triết, mọi người đã thích Tô Tô đến vậy, anh liền đồng ý đi, chờ ký tên chụp ảnh xong chúng ta lại đi cũng được."

Bọn họ xác thật là đều phải đi, nhưng nơi này một câu "Lập Triết", hai câu "chúng ta", nháy mắt làm fan cảm giác bị nhét đầy miệng cầu lương. Tô Viên Viên thấy thật nhiều fan đều đôi mắt tỏa sáng, không ngừng cầm di động chụp ảnh ghi hình, còn có người hét lên, lớn tiếng hỏi, "Đồng Đồng, chị đang cùng người đại diện Phương kết giao sao?"

Hường Đồng then thùng hơi cúi đầu, sau đó ra vẻ trấn định thuận thuận tóc, đỏ mặt ngượng đầu nói: "Mọi người đừng nói vậy a, tôi, ký tên thôi, ký xong mọi người về sớm một chút đi."

Mọi người lập tức ồn ào, "Về sớm một chút nha!!! Đồng Đồng vợ vĩ đi đâu thế? Đi hẹn hò đúng không? Ha ha ha!!!"

Tô Viên Viên nghiêng răng nghiêng lợi trừng Hường Đồng, hận không thể đá bay cô ta! Bạch liên hoa tâm cơ xảo trá, cư nhiên dẫn đường người khác hiều làm cô ta cùng Phương Lập Triết là một đôi, cô ta dám?!!!

Loại tình huống này, Phương Lập Triết kỳ thật không thể tỏ thái độ, vì chỉ là fan hiểu lầm, Hường Đồng đã phủ nhận, nếu hán lại cường điệu phủ định sẽ càng giống giấu đầu hồ đuôi. Biện pháp tốt nhất chính là xử lý lạnh, về sau hán cùng Hường Đồng không hồ động, tự nhiên sẽ không có người nói thêm gì nữa, mà hán vừa nảy vẫn luôn biểu tình lãnh đạm, chỉ cần xem mấy video fan quay chụp, cũng thuyết minh không được bọn họ có ái muội. Quan trọng nhất chính là nếu bây giờ hán làm Hường Đồng mất mặt, nhất định sẽ bị truyền ra tin đồn, nói bọn họ có mâu thuẫn gì đó, đến lúc đó lỡ không thể dẫn đường dư luận thì sẽ gây ra ảnh hưởng xấu đối với《Yêu hồ》, đó là điều không ai muốn nhìn đến.

Nhưng hán cảm giác được Tô Viên Viên gãy gãy, đột nhiên cảm thấy nếu mình không lập tức giải thích, thật giống như "ngoại tình" ngay trước mặt lão bà, huống chi từ lúc trước Tô Viên Viên đã nói không thích Hường Đồng, nếu hán cùng Hường Đồng truyền ra tai tiếng, Tô Viên Viên có thể không bực mình sao?

Hán lui hai bước về phía sau, kéo xa khoảng cách giữa mình và Hường Đồng, mỉm cười nói với các fan: "Các vị, thật ngại quá, hiện tại tôi phải đưa Tô Tô đi thu hình《Khuyến trung tình anh》, thật sự không thể trì hoãn. Tôi thay Tô Tô cảm ơn tình cảm của mọi người, lần sau có cơ hội nhất định sẽ ký tên

và chụp ảnh chung với mọi người. À, mọi người cũng phải cảm ơn Hường tiểu thư nhé, ngày thường chúng tôi và cô ấy rất ít tiếp xúc, hôm nay vì giúp các fan thêm phúc lợi, Hường tiểu thư mới giúp mọi người chủ động đưa ra yêu cầu."

Hắn nhìn về phía Hường Đồng nói: "Hường tiểu thư không cần ngưng ngừng, chúng ta trước kia cũng từng là đồng sự, một chút việc nhỏ không cần quá khách khí. Nhưng mà hôm nay thật sự có việc cần phải đi ngay, xin lỗi." Hắn vẫy vẫy tay, vừa đi vừa nói, "Xin lỗi mọi người, lần sau có cơ hội lại gặp lại, chú ý an toàn."

Đỏ mặt ra về ái muội lập tức biến thành thẹn thùng vì đưa ra yêu cầu đối với người không thân thiết, tất cả mọi người đều tươi cười thiện ý, còn xin lỗi vì vừa nãy nhao nhao ầm ĩ. Hường Đồng ngực nặng như đeo chì, thờ không nổi, lại chỉ có thể cười càng thêm vui vẻ, sợ bị fan nhìn ra manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Hường Đồng chơi tiểu tâm cơ không thành, Tô Viên Viên vừa nghĩ đến sắc mặt cô ta vừa rồi liền nhin không được cười mỉa mắt. Phương Lập Triết khởi động xe, nhìn nàng cười cười, "Vui vẻ đến mức đấy sao?"

"Đương nhiên a, cô ta thật đáng ghét, người về sau nhất định phải cách xa cô ta ra!"

Phương Lập Triết nghe xong lời này lại có chút trầm mặc, khiến Tô Viên Viên buồn bực nhìn hắn vài cái, hỏi: "Thế nào? Người thật sự coi trọng cô ta? Cô ta có cái gì tốt? Người ánh mắt kém như vậy?"

"Không phải, ta đối với Hường Đồng không có bất cứ ý tưởng gì." Phương Lập Triết châm chọc câu chữ hồi lâu, thấy Tô Viên Viên không kiên nhẫn nhìn mình, liền dứt khoát nói thẳng: "Tô Tô, mấy ngày nay, ta vẫn đang cố gắng thích ứng thân phận mới của chúng ta, thực ra hiện tại cũng không khác lúc trước là bao, có lẽ là vì chúng ta thực sự đã ở chung thật lâu, đều đã quen thuộc lẫn nhau. Nhưng..... ta hy vọng người biết, ta không có ký ức trong quá khứ, từ khi chúng ta gặp nhau, người vẫn luôn trong hình dáng tiểu hồ ly, ta có thể coi người trở thành tồn tại thân cận nhất, nhưng mà không có biện pháp xem người là..... là bạn hữu, khụ, người có thể lý giải sao?"

Tô Viên Viên còn tưởng hắn muốn nói gì đâu, não loạn nửa ngày lại là cái này, nàng thần nhiên gác đầu lên chân trước nằm nhắm mắt dưỡng thần, thuận miệng nói: "Nga, chỉ là chuyện này thôi à, ta lại không thích nhân thủ luyện, có cái gì không thể lý giải? Người đừng miên man suy nghĩ nữa, hết thấy đều giống như trước đây, nếu không phải sợ người lo lắng ta quá mệt mỏi giảm bớt công tác, ta mới không nói cho người ta là hồ yêu đâu."

Phương Lập Triết nhẹ nhàng thở ra, bên môi khẽ cong cong, "Yên tâm đi, công tác chỉ nhiều không ít, cam đoan người càng ngày càng nổi tiếng."

Kỳ thực, mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, còn tự đặt giả thiết nếu Tô Viên Viên cùng một con tiểu hồ ly làm bạn hữu thì sao? Nếu hắn phải nhìn cảnh tượng đó mỗi ngày..... hắn sẽ vui vẻ sao? Đáp án..... đương nhiên là không. Hắn không nghĩ mình thích tiểu hồ ly, bởi cảm tình lại sâu đậm đến đâu, hiện tại bọn họ vẫn là một người một thú. Nhưng hắn cảm thấy mình đối Tô Viên Viên thật sự có một loại chiếm hữu dục mãnh liệt, chỉ mong muốn cùng Tô Viên Viên sinh hoạt, không có những người khác, cũng không có hồ ly khác, chỉ có bọn họ vẫn luôn ở bên nhau.

Thời điểm hắn rớt xuống đáy cốc, Tô Viên Viên xuất hiện, còn trợ giúp hắn nhiều chuyện như vậy, làm hắn có được gia đình ấm áp cùng sự nghiệp thành công, phần cảm tình này đã đủ thâm hậu, thâm hậu đến không có bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì có thể dao động. Hắn đã quyết tâm, mặc kệ Tô Viên Viên có thể hóa hình hay không, hắn đều phải ở bên nàng cả đời này, tiền đề là Tô Viên Viên cũng không rời rắm vấn đề danh phận, không ngại loại phương thức ở chung này.

May mắn, Tô Viên Viên có vẻ không ngại.

Một người một hồ ý nghĩ trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng lại xảo diệu mà đạt thành nhận thức chung, tiêu trừ không khí trầm trọng mấy ngày qua, lại khôi phục sự vui vẻ sung sướng ban đầu.

《Khuyến trung tinh anh》là gameshow được đưa ra sau khi《Manh khuyến Tô Tô》được ưa chuộng, mùa thứ nhất đầu tư không cao, đài truyền hình cũng không quá chờ mong vào chương trình này, thậm chí còn bị tiết mục được dự đoán sẽ nổi bật cướp mất khung giờ phát sóng dự định, đẩy giờ phát sóng xuống 10 giờ tối thứ hai.

Các chương trình kiểu trò chơi giải trí thông thường đều được xếp lịch phát sóng vào tối thứ sáu hoặc thứ bảy, cuối tuần thả lỏng mọi người mới có thời gian có tâm tình xem chương trình giải trí. Thứ hai là ngày đầu tiên đi làm, còn là 10 giờ tối, có người nào chịu xem? Vì chuyện này, tổ chương trình sản xuất《Khuyến trung tinh anh》đều ghen một hơi, làm việc càng nghiêm túc, thiết kế chương trình càng hoàn thiện, còn mời tới chuyên gia huấn luyện, hy vọng hiện trường thu hình càng thu hút.

Tô Viên Viên vừa đến hiện trường liền cảm thấy không khí có phần căng thẳng, tất cả nhân viên tích cực chuẩn bị mọi thứ, tựa hồ cả tổ chương trình đều xoắn thành một sợi dây thừng bền chắc, tinh thần dâng cao kiên quyết phải đạt hiệu quả tốt nhất. Nàng thấp giọng cảm thán một câu, "Ta còn tưởng tham gia chương trình này chỉ là tới để chơi thôi, thì ra phải làm việc nghiêm túc đến thế a!"

Phương Lập Triết lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt, trầm ngâm nói: "Xem ra tiết mục này không được xem trọng, tổ tiết mục gặp phải áp lực rất lớn. Nhưng thể này cũng có cái hay, nếu hiệu quả thu hình tốt liền có thể xào nấu một phen, dẫn ra đề tài."

"Thế à? Vậy thì nhất định phải khiến cho nó nổi lên a!" Mắt Tô Viên Viên sáng lấp lánh, cười hi hi nói, "Nhân vật chủ chốt chính là mấy con chó kia, làm chúng nghe lời thực quá đơn giản, tuyệt đối có thể thu hình toàn diện!"

Phương Lập Triết cười cười, xoa xoa đầu nàng dặn dò, "Cẩn thận một chút, màn ảnh sẽ phóng đại rất nhiều thứ, đừng dễ bị phát hiện."

"Yên tâm!" Tô Viên Viên nói xong liền nhảy khỏi lòng hắn, chạy tới "chào hỏi" mấy chú chó tham gia chương trình.

Nhân viên công tác mới đầu còn lo lắng một chút, sợ nàng bị mấy con chó lớn khi dễ, nhưng mà, sự thật lại là nàng làm cho bọn chúng sợ tới mức suýt ngưng thở, chó Dobermann cùng chó chăn cừu tốt xấu còn bảo trì được tư thế, Husky cùng Poodle dứt khoát nằm sấp xuống đất trực tiếp xưng thần.

Tô Viên Viên lập tức thấp giọng kêu vài cái, nói cho chúng nó:【Lạnh lợi một chút, chờ lát nữa đều làm theo lời ta, không được biểu hiện ra bộ dáng sợ hãi, bằng không..... Hừ hừ!】

Tuy rằng Tô Viên Viên không nói hết câu, nhưng bọn chúng đều hiểu, Husky vội vàng nhảy dựng lên, ngóc ngắc kêu vài tiếng, Poodle thì chạy vòng vòng quanh Tô Viên Viên nính nọt, cái đuôi nhỏ ngoáy liên hồi. Chó Dobermann cùng chó chăn cừu ngoan ngoãn ngồi, trong mắt người khác thì có vẻ rất phù hợp tính cách của chúng - ôn trọng hiền chuyện.

Biến hóa phát sinh trong thời gian ngắn ngủn không có ai nhìn ra manh mối, nữ minh tinh chủ nhân của Husky còn cười nói: "Hai đứa chúng nó hình như rất thích Tô Tô a, ở nhà tôi thường xuyên xem《Manh khuyến Tô Tô》, tên nhóc này cuối cùng cũng được gặp thần tượng."

Chủ nhân của Poodle cũng cười nói: "Đúng vậy, chị xem Dolly nhà tôi kìa, thật là, nhìn nó như tiểu thái giám bên người nữ hoàng vậy, ha ha ha. Nhìn không ra tới đám nhóc này cũng biết truy tìm, hôm nay xem như thấy thần tượng."

Phương Lập Triết thấy Tô Viên Viên thành thạo xử lý chuyện này liền chiều theo nàng. Hắn đi qua chào hỏi đạo diễn, xem qua khung chương trình, tò vè không có vấn đề, đạo diễn liền hạ lệnh bắt đầu quay.

Mở đầu là phân đoạn mỗi chủ nhân mang theo sủng vật của mình lên sân khấu, tự giới thiệu và biểu diễn một tiết mục đơn giản. Một chương trình phải có điểm sáng ngay từ khi bắt đầu mới có thể thu hút khác giả, nếu màn giới thiệu thực lạnh lẽo buồn tẻ thì ai còn hứng thú mà xem tiếp? Tổ đạo diễn đã cẩn thận cân nhắc mới định ra trình tự lên sân khấu, đương nhiên Phương Lập Triết và Tô Viên Viên được lưu lại áp trục.

Phương Lập Triết nói cho Tô Viên Viên những điểm cần phải chú ý khi làm chương trình giải trí xong, nàng tổng kết được một chương trình phải đẹp, phải hài hước nhưng cũng phải có một chút bi thương, liên tục liên tục hấp dẫn tâm mắt khán giả. Vì thế trước khi lên sân khấu, nàng liền tiến hành chỉ bảo mấy tiểu đệ mới, an bài nhân thiết cho nổi drama, uy hiếp chúng nó dù chết cũng không được OOC.

Uy thế Hồ yêu vừa ra, mấy chú chó tự động thần phục, nào còn cần nàng nói nhiều? Tất cả đều ghi tạc mỗi lời nàng nói. Hơn nữa Tô Viên Viên đưa ra giả thiết cũng tương đối phù hợp tính cách của chúng, chó chăn cừu là cán bộ kỷ cương lạnh lùng nghiêm túc, thông minh lý trí, ít khi nói cười, tuyệt đối trung thành không phản bội; chó Dobermann là đại lực sĩ ngốc nghếch, xúc động dễ giận, hung ác tàn bạo, nhưng lại rất nghe lời, chủ nhân nói gì nghe nấy; Husky đậu bí ngốc nghếch, nhát gan sợ phiền phức, hành động theo dạng cỏ đầu tường, tùy thời có thể làm phản, thường xuyên không chịu nghe chủ nhân nói, nhưng thời khắc mấu chốt có thể bùng nổ thủ thắng, chỉ là xác suất tương đối nhỏ; Poodle nính nọt xú nỡ, yếu điệu mảnh mai, sở trường trốn tránh, yêu nhất là dựa vào cường giả, lại biết cách làm nũng xin tha mê hoặc đối thủ, vừa bắt được cơ hội là lập tức nhặt của hồi, không tởi.

Mà giả thiết của Tô Viên Viên tự nhiên là tinh anh toàn năng, có thể mạnh mẽ cũng có thể mềm mại, thông tuệ cơ trí, không dễ mắc mưu còn đặc biệt bênh vực người mình.

Đôi đầu tiên lên sân khấu là quân nhân xuất ngũ và quân khuyến (chó chăn cừu), một chủ một sủng ngẩng đầu ưỡn ngực, vừa xuất hiện liền có một cỗ khí thế chính nghĩa ập tới, làm người nghiêm nghị kính ngưỡng, phóng phát thấy được thân ảnh những quân nhân cầm súng bảo vệ quốc gia.

Đôi thứ hai, nữ minh tinh duyên dáng và Poodle, nhóc cún mặc váy bông phấn hồng nhảy nhót một đường từ hậu trường ra tới sân khấu, kêu to vui vẻ, hoạt bát giống như có tinh lực dùng mãi không hết, khi chủ nhân giới thiệu mình còn xoay vòng như muốn khoe khoang vũ kỹ, cuối cùng tuy té ngã, nhưng cũng khiến toàn trường cười vang rần.

Đôi thứ ba, nữ minh tinh phóng khoáng vui tính và Husky, tên đậu bí này nhìn thấy nhiều người liền cắn góc váy chủ nhân muốn kéo cô lui vào trong cánh gà, thất bại liền ăn vạ lăn lộn trên đất không chịu đi, cuối cùng nữ minh tinh ném cái đĩa bay, nó liền kích động lao tới, ngậm được đĩa bay về còn ra vẻ khinh thường ném xuống, đặc ý đi đến địa điểm chỉ định, hoàn toàn quên mất ban đầu chính mình mới là đứa không muốn đi ra.

Đôi thứ tư, tuyển thủ quyền anh cùng chó Dobermann, vừa lên sân khấu đã gầm gừ sủa lớn, làm ra vẻ hung ác vô cùng, tự cao tự đại muốn mệnh, còn quay sang mấy con chó khác rống lên vài tiếng, làm cho Husky cùng Poodle sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất mới chịu bỏ qua, quay sang màn ảnh đặc ý ngẩng cao đầu.

Cuối cùng là Phương Lập Triết cùng Tô Viên Viên lên sân khấu, bọn họ mặc quần áo từng dùng trong《Manh khuyến Tô Tô》, vừa xuất hiện thật giống như từ trong phim xuyên tới thế giới thực! Tô Viên Viên đầu tiên là mạnh mẽ thoăn thoắt ngược xuôi, tiếp theo nhảy nhảy lên bả vai Phương Lập Triết, khi hắn nói ra tuyên ngôn khiêu chiến, nàng liếm liếm móng vuốt nhỏ, dùng dư quang liếc đám chó còn lại, tư thế khinh thường coi rẻ.

Husky cùng Poodle thấy nàng, lập tức nhảy dựng lên điên cuồng vẫy đuôi, hình tượng fan nảo tànmười phần mười. Chó chăn cừu bình tĩnh ngồi im tại chỗ, phóng phát đã trở thành một pho tượng, hoàn toàn không có hứng thú. Mà Dobermann dựa theo Tô Viên Viên phân phó, cố nén sợ hãi mà rống lên

hai tiếng, Tô Viên Viên đề thấp thân mình gằm nhẹ hỏi đáp, Dobermann lại tràn ngập chiến ý mà nhìn nàng chăm chăm, dường như muốn xé nát nàng mà nuốt vào bụng.

Phương Lập Triết đỡ Tô Viên Viên xuống khỏi vai ôm vào trong lòng. Tô Viên Viên liếc qua Dobermann, không chút sợ hãi ngồi đoan chính, đầu hơi ngẩng cao, có chút hương vị nữ vương uy phong lẫm lẫm, căn bản không để nó vào mắt.

Phương Lập Triết đứng ở trung gian cùng mỗi người hàn huyên vài câu, phát hiện vị nữ minh tinh sang sảng phóng khoáng cùng tay quyền anh ngoại quốc thực thẳng thắn vui tính, hẳn lại trêu chọc họ vài câu, cuối cùng tất cả các thành viên đều cười vui vẻ.

Tô đạo diễn bị phản mở màn xuất sắc lại vô cùng thú vị này làm cho kinh ngạc há hốc mồm, khi phục hồi tinh thần lại thì mừng như điên, đây chính là một khởi đầu cực kỳ tốt đẹp, như một liều thuốc trợ tim a! Đạo diễn vội vàng tuyên bố nhiệm vụ, bắt đầu trò chơi thứ nhất, cũng là trò chơi khởi động làm nóng người. Nội dung chính là nhảy vòng, vượt chướng ngại, leo dốc, quỳ sát đất tiến về phía trước,..... đích đến sẽ có vài quả bóng nhỏ, các súng vật sẽ thi đấu về tốc độ và sự khéo léo, ai bắt được quả bóng mang về cho chủ nhân nhanh nhất sẽ chiến thắng.

Trò chơi này rõ ràng đối chó chần chừ có ưu thế nhất, những hạng mục này chính là nội dung huấn luyện hàng ngày trong quân đội,, không hề khó khăn, mà đối với Husky lười nhác cùng Poodle và Tô Viên Viên nhỏ xinh, phụ trách vai trò làm lỗi khôi hài. Nhưng mà ra ngoài ra ngoài dự đoán của mọi người, tiếng còi vang lên, Tô Viên Viên đột nhiên như lao ra như mũi tên rời cung!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21

Tô Viên Viên cũng rất chú ý nhân thiết của mình, nàng nhanh chóng hoàn thành nhảy vòng, vượt chướng ngại, leo sườn dốc, bò sát đất tiến tới, nhưng tới vách tường gần đích, nàng lại trực tiếp từ vòng qua bên cạnh.

Phương Lập Triết lập tức thôi còi kêu nàng "Tô Tô, nhảy vượt qua tường, không được vòng qua!"

Nàng khựng lại, nghi hoặc ngồi tại chỗ, quay đầu lại nhìn Phương Lập Triết rồi nhìn nhìn vách tường, đầu nhỏ hơi nghiêng nghiêng, giống như không rõ tại sao nhất định phải nhảy tường mới được, rõ bên cạnh có khu đất trống rất lớn mà, tại sao phải leo tường???

Đúng lúc này, chó chần chừ từng được huấn luyện chuyên nghiệp đã nhanh chóng xông tới, cách vách tường một đoạn đã bắt đầu lấy đà nhảy dựng lên, mượn lực xông qua bức tường cao ba mét, phi nhanh về điểm đích. Màn ảnh bắt giữ được đôi mắt tròn tròn của Tô Viên Viên khi nhìn nó phi qua tường cao, kinh ngạc, khiếp sợ, cũng đáng yêu vô cùng.

Tiếp theo, chó Dobermann cũng vọt tới đây muốn vượt qua vách tường, lần đầu tiên thất bại, lập tức lui về phía sau lấy đà chuẩn bị làm lại, còn quay sang Tô Viên Viên rống lên hai tiếng, như đang cười nhạo nàng!

Tô Viên Viên lập tức bừng tỉnh, nàng đứng phắt dậy, cả người bừng cháy chiến ý, cũng trầm giọng gầm gừ, nhanh chóng lui về phía sau, lúc tới chân tường thì đồng thời sử dụng cả tứ chi leo lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt lên đầu tường! Nàng đứng trên vách tường, da lông xinh đẹp được làn gió thổi hơi bay bay, thân thể nhỏ nhỏ mà như tòa ra một loại uy thế quân vương.

Nhưng ngay giây tiếp theo, phong cách đột biến!

Chỉ thấy nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua chó Dobermann đang xông lên, khi nó sắp tới đỉnh thì đột ngột giơ chân đập lên đầu nó một cái! Chó Dobermann mất đà ngã xuống đất, phát cuồng gầm lên giận dữ, Tô Viên Viên lại hồn nhiên không thèm để ý, còn khề nâng cằm lắc lắc đầu.

Một lát sau, chó Dobermann vừa xông lên lại lần nữa bị nàng đá xuống, cứ xông lên lại bị đá. Đá ngã nó thêm ba lần, dường như đã chơi đủ, Tô Viên Viên mới nhảy xuống vách tường chạy nhanh tới đích.

Lúc này, chó chần chừ đã trở về bên chủ nhân, trở thành quán quân, mà sau khi trêu chọc chó Dobermann, Tô Viên Viên nhanh nhẹn vọt tới đích, bắt được á quân. Đứng thứ ba đương nhiên là Dobermann, nhưng vì bị Tô Viên Viên trêu chọc, hiển nhiên nó vô cùng táo bạo buồn bực, từ lúc hoàn thành thi đấu thường thường quay sang nhìn chăm chăm Tô Viên Viên, dường như đã kết hạ thâm cừu đại hận.

Dư lại Husky đậu bì cùng Poodle khá ái thì hoàn toàn phụ trách tấu hài, thời gian trôi qua quá nửa mà vẫn chưa qua nỗi phần nhảy vòng đầu tiên. Husky là không nắm giữ được thời điểm nhảy lên, còn Poodle thì thường xuyên nhảy không qua nổi. Cuối cùng, Poodle ngồi trên đầu Husky, thấy vòng thì chụp một móng vuốt lên đầu nó, Husky lập tức nhảy lấy đà mang theo Poodle vượt qua, hai đứa dùng phương thức hợp tác rút cuộc hoàn thành nhảy vòng.

Vượt chướng ngại vật cùng quỳ sát đất đi tới đối với Poodle cũng không mấy khó khăn, Husky thì chạy sai hướng vài lần, cũng phạm quy vài lần mới qua được. Nhưng đến vách tường, hai đứa nó thực ăn ý mà lựa chọn từ bỏ, mặc kệ chủ nhân cổ vũ uy hiếp như thế nào vẫn quỳ rạp trên mặt đất không chịu đứng dậy, chờ đến khi hết giờ chỉ có thể tính chúng thất bại.

Tuy rằng thất bại, nhưng hai đứa mang đến cho chương trình khá nhiều khoảnh khắc cười ra nước mắt, đặc biệt là có không ít người dưỡng hai chủng

loại này, thấy bọn nó chơi xấu tự nhiên sinh ra một loại cảm giác đặc biệt thân thiết. Hơn nữa, một màn Tô Viên Viên siêu mạnh trêu chọc chó Doberman hung ác lại càng thú vị, chẳng những có thể làm người ôm bụng cười cười to, còn lập tức thành lập liên hệ bước đầu giữa mấy chú chó. Thầy trò, bằng hữu, fan náo nức, kẻ địch,... tất cả các mối quan hệ đều từ Tô Viên Viên phóng xạ ra ngoài, chặt chẽ liên kết chúng đến với nhau, gia tăng sự chờ mong của khán giả.

Phần thi đấu đầu tiên hoàn thành xuất sắc ngoài dự đoán. Đặc biệt là, dám chó cắn bản không tạo thành chút phiền toái nào, chẳng những không cần tới chuyên gia huấn luyện hướng dẫn, mà những khung cảnh quay được cũng không phải chỉnh sửa, chỉ cần cắt nối các góc độ quay là có thể tạo thành thành phẩm. Đạo diễn kích động đứng lên cười vang, kêu khách mời nghỉ ngơi nửa giờ, các nhân viên nhanh chóng thu thập đồ vật chuyển đến khu vực quay chụp tiếp theo.

Chương trình này có rất nhiều hạng mục thi đấu, phần thi vừa hoàn thành chỉ là loại đơn giản nhất. Kế tiếp còn có kiểm tra số học, dựa vào mùi hương phân biệt vật phẩm, khiêu vũ, bơi lội, dã ngoại sinh tồn, chia tổ thi đấu,..... Tô Viên Viên căn cứ nhân thiết đã đặt ra mà biểu hiện, lúc ban đầu có rất nhiều chuyện không hiểu rõ, nhưng chỉ cần đơn giản hướng dẫn năng liên bày ra ra năng lực học tập kinh người, giống như lúc xem chó cắn cừu treo tường, thông thường chỉ cần nhìn bất kỳ chú chó nào khác làm được một lần, năng có thể nhanh chóng học tập, hoàn thành mục tiêu một cách hoàn mỹ.

Chỉ vài lần, năng liền trở thành khách mời được chú ý nhất, trở thành đối thủ cạnh tranh không thể khinh thường, làm người không khỏi cảm thán "Áp súc mới là tinh hoa". Chỉ là, cùng là "áp súc", nhưng Poodle chính, chơi xấu, đánh lén, là là tồn tại thuần túy tấu hài, chơi xấu, làm nũng, giả chết, dùng bất cứ thủ đoạn nào, thế mà cũng giúp nó thừa dịp những súng vật khác cạnh tranh nhặt được của hồi vài lần!

Husky cũng trở thành nguồn gốc của những trận cười tung tóe nhà, lười biếng đến muốn mệnh, tham ăn ham chơi, không có ý chí chiến đấu, không có dục vọng chiến thắng, động bất động liền muốn bỏ cuộc chạy về với chủ nhân, muốn cùng chủ nhân chơi đùa, nháo đến chủ nhân nó không thể giận nổi nữa mà đành bắt đực dĩ chiều theo. Vừa vặn, chủ nhân của Husky cũng là một minh tinh rất biết cách làm sáng màn ảnh, những màn cô xuất hiện, không chỉ không nhảm chán mà còn vô cùng khôi hài thú vị. Husky còn có thêm cái đặc tính "vừa bị uy hiếp liền làm phản", "vừa thấy ăn liền chạy", cũng trở thành điểm đặc biệt gây hài, bởi vì nó thật sự quá đạu bi, ở trong trong đội nào đội đấy gặp xui, mà nó vừa dụ nó làm phản xong cũng lập tức hối hận xanh ruột.

Chó Doberman hung ác thường xuyên bị Tô Viên Viên khi dễ, chó cắn cừu nghiêm túc chính khí được Tô Viên Viên kính trọng như lão đại ca, tất cả đều là điểm sáng của chương trình này. 《Khuyến trung tinh anh》vừa phát sóng liền nhanh chóng bắt tù binh một lượng lớn khán giả, lượng theo dõi còn đang dần tăng cao, chỉ mới phát sóng hai kỳ đã phá kỷ lục ratings tối cao của đài truyền hình, sau năm kỳ trực tiếp thành tổng quán quân ratings quốc nội!

Tô Viên Viên trở về phim trường《Yêu hồ》còn được Từ đạo khen một câu, "Tiểu gia hỏa làm cái gì giỏi cái đấy, rất bản lĩnh!"

Kỳ mới nhất《Manh khuyến Tô Tô》mới vừa phát sóng《Khuyến trung tinh anh》liền tiếp bước xuất hiện, phương thức chiếm lĩnh màn ảnh này cũng là một loại tuyên truyền cực kỳ có lợi cho 《Yêu hồ》. Tô Viên Viên càng nổi tiếng, cảm giác chờ mong của khán giả đối với 《Yêu hồ》cũng càng cao, đây chính là bộ phim đầu tiên Tô Viên Viên làm hồ ly trên màn ảnh a, còn là tác phẩm được Từ đạo tỉ mỉ trừ bị hơn 5 năm, không cần quá dụng tâm tuyên truyền, nhiệt độ tăng lên, đương nhiên Từ đạo cũng cao hứng.

Diễn viên gia nhập đoàn phim này vốn phải đi theo đoàn đến tận khi đóng máy, không cho phép tiếp kịch bản hoặc thông cáo khác, nhưng thân phận Tô Viên Viên thật sự quá đặc thù, sau khi Phương Lập Triết thương lượng cùng Từ đạo, ông cũng đồng ý cho hắn tùy ý an bài. Ai cũng biết hồ ly thọ mệnh chỉ có mười mấy năm, nếu bỏ lỡ mấy năm này, rất có thể về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Tô Viên Viên thiên phú cực cao, là tồn tại cực kỳ hiếm có, Từ đạo thực ái tài, đương nhiên hy vọng nhìn đến năng đi được càng cao càng xa. Cũng may mắn Tô Viên Viên là thật thật sự sự "Tô Nhất Điều", ai cũng chọn không ra khuyết điểm, cả đoàn phim mới có thể ở chung hài hòa như hiện tại.

Mười hai kỳ《Khuyến trung tinh anh》quay chụp kết thúc, Phương Lập Triết liền dẫn dắt đoàn đội phòng làm việc bắt đầu vận tác, đẩy chương trình cùng Tô Viên Viên lên hot search, trên mạng nơi nơi đều là emo của Tô Viên Viên cùng những chú chó khác, còn có những video fangcut cực thú vị, làm Tô Viên Viên nổi bật không người theo kịp. Phương Lập Triết cũng nương theo biểu hiện của năng trong chương trình này, vận tác hoàn mỹ chuyển biến hình tượng "Manh khuyến" lúc trước.

Cứ việc《Manh khuyến Tô Tô》đã thâm nhập nhân tâm, nhưng gameshow này lại khai thác ra một mặt khác, một bản lĩnh khác của Tô Viên Viên, mọi người lần đầu tiên chân chính phát hiện năng còn có nhiều ưu điểm đến vậy, can đảm can trọng, nhạy bén xảo trá, sức chiến đấu cực cao, có thể trêu chọc đồng bạn khi nhàn nhã, cũng có thể phấn đấu quên mình vì đồng bạn trong giây phút nguy hiểm. Càng quan trọng là, năng cùng Phương Lập Triết thân mật khăng khít, ăn ý vô địch, càng được mọi người yêu thích.

《Manh khuyến Tô Tô》khiến rất nhiều người yêu thích tiểu bảo bối siêu mạnh siêu đáng yêu này, còn 《Khuyến trung tinh anh》lại khiến họ yêu Tô Viên Viên thông tuệ nghịch thiên. Thời điểm《Khuyến trung tinh anh》phát sóng kỳ cuối cùng,《Yêu hồ》rót cuộc tuyên bố đóng máy, cũng tung ra trailer dài hơn 5 phút.

Trong trailer, từ khi Tô Viên Viên đáng yêu ngây thơ chạy đến nhân gian, đến tu luyện hóa hình thành nữ chính cùng nam chính tương ngộ, lại đến bọn họ ân ái thành thân, trở mặt thành thù, chiến đấu hiển lộ nguyên hình, bị bắt, trốn thoát, cuối cùng cường thế nghịch tập trở về trả thù tất cả những kẻ từng thương tổn năng. Đặc hiệu tình vi kết hợp với nội dung câu chuyện xuất sắc làm trailer tràn ngập không khí hồi hộp khẩn trương cùng cảm giác kích thích, mà điều thu hút người xem nhất lại là các cảnh đặc tả ánh mắt của Tô Viên Viên, vui sướng, bị thương, oán hận,..... cảm tình mãnh liệt như xuyên thấu qua màn hình cảm nhiễm toàn bộ người xem!

Những hình ảnh gãy dụa, chiến đấu trong trailer đều biểu hiện năng là một hồ yêu chân chính. Một hồ yêu đơn thuần thiện lương bị hoàn cảnh áp bức dần đi lên con đường cực đoan. Một hồ yêu tình nguyện ngọc nát đá tan cũng quyết không chịu thỏa hiệp nhận mệnh. Trailer chỉ 5 phút thôi đã làm rất nhiều người cảm lòng không đạu mà rơi lệ, dường như cùng chung cảm xúc với hồ yêu, tựa như mình đích thân cảm thụ phân thống khổ như khoét sâu

vào trái tim kia. Trailer kết thúc bằng một màn ảnh nhạt nhòa mờ ảo, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch hồ đang tiến dần vào trong núi sâu. Hình ảnh mờ hồ này lập tức làm khán giả nóng nảy bùng nổ, không ngừng truy vấn rốt cuộc hồ yêu chết hay không chết. Trận chiến cuối cùng kịch liệt như vậy, hồ yêu tự bạo yêu đan, hẳn là đã chết đi? Nhưng cái bóng dáng cuối cùng này lại là ai, là tiểu hồ ly đã báo thù xong đúng không? Vì cảm nhận bị thương nặng đậm lúc trước, khán giả đều hy vọng, cầu nguyện tiểu hồ ly vẫn mãi tồn tại, cho dù tu vi mất hết cũng phải nỗ lực tồn tại.

Khán giả suy đoán đủ kiểu, nhưng phía công ty phụ trách tuyên truyền《Yêu hồ》 lại chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu "Kính thỉnh chờ mong".....

Mấy mần Tô Viên Viên ngay sau đó liền cùng Phương Lập Triết đi làm khách quý trong mấy chương trình giải trí, làm mọi người chứng kiến "Hồ yêu" còn êm đẹp sinh động trên màn hình, lúc này mới khiến những truy vấn lo âu chuyển biến thành chờ mong bộ phim công chiếu, mỗi ngày thúc giục《Yêu hồ》 mau chóng ra rạp.

Trailer rõ ràng muốn làm nổi bật lên các giai đoạn yêu hận tình thù của nam nữ chính, nhưng đại bộ phận người xem lại tập trung chú ý vào Tô Viên Viên, nam chính vốn dĩ ít suất diễn, lại không phải trung tâm của câu chuyện, anh ta đương nhiên không thêm đề ý, nhưng nữ chính Hường Đồng thì khác, cô ta hoàn toàn không thể tiếp thu tình trạng này.

Hường Đồng vô cùng ghen ghét; Phương Lập Triết coi ta thành người vô hình thì thôi, chẳng lẽ những người khác đều cảm thấy ta còn không bằng một con súc sinh?! Bộ phim là đòn bẩy để ta thăng tiến lên hàng minh tinh hạng nhất thế nhưng bị một con súc sinh đoạt hết nổi bật. Ta nhất định phải trả thù! Nhất định!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22

Hường Đồng có thể đảm nhiệm vai nữ chính trong phim của Từ đạo, điều này đã chứng minh bản thân cô ta cũng có nhân khí cùng địa vị rất cao, chỉ còn kém một tác phẩm tiêu biểu là có thể ổn định địa vị minh tinh hàng đầu, cho nên thành viên fanclub đương nhiên không ít. Cho dù rất nhiều người xem qua trailer chỉ chú ý Tô Viên Viên, nhưng đại bộ phận fan của Hường Đồng đều chuyển chú thần tượng nhà mình, các loại bình luận khen Hường Đồng cũng spam không ít, thậm chí có một ít người còn thay Hường Đồng bất bình, chỉ trích đoàn phim không biết phân biệt nặng nhẹ, làm suy yếu tồn tại cảm của nữ chính.

Hường Đồng lập tức bắt lấy cơ hội này, dùng tiểu hảo giảu trong fan đàn ra vẻ vô tình chỉ ra bản thân ủy khuất. Rõ ràng là nữ chính, lại bị một con hồ ly đoạt mất nổi bật, rõ ràng kỹ thuật diễn siêu quần, lại bị hồ ly dẫm lên đầu, đoàn phim rốt cuộc đang làm cái gì? Mọi người lại nghĩ gì? Chẳng lẽ kỹ thuật diễn của một con hồ ly có thể tốt hơn so với Hường Đồng đã tôi luyện nhiều năm? Cái danh "Tô Nhất Điều" vượt mặt đến nửa cái giới giải trí, về sau liệu các diễn viên có còn đường sống?

Điều khiến các fan không thể chịu đựng nhất chính là nhìn idol nhà mình chịu ủy khuất, vừa bị ngôn luận châm ngòi, họ lập tức lòng đầy căm phẫn mà nơi đâu tranh đòi công đạo, nhanh chóng tìm cách đè ép các võng hữu truy phủng Tô Viên Viên xuống. Fan Tô Tô đương nhiên không chịu thua, trailer lù lù ra đó, ai tồn tại cảm cao hơn không cần nói cũng biết, Hường Đồng kỹ không bằng người còn đòi trách ai a? Hai bên trực tiếp gây chiến, càng đấu càng hung, rất có khí thế thà chết chứ không chịu bỏ qua.

Phương Lập Triết từ trước khi sự tình phát sinh liền tóa định Hường Đồng, phân phó đoàn đội phòng làm việc bắt đầu quan hệ xã hội. Không cần điều tra tình huống cụ thể, dù sao nương theo tình trạng hiện tại, xử lý ổn thỏa sự tình là được.

Hắn luôn rất nhạy bén trong phương diện này, tuy fan Hường Đồng thế công rào rạt, nhưng hắn vẫn nhanh chóng không chể được trạng thái, không để chuyện này chuyển biến xấu. Nghĩ đến thân phận hồ yêu của Tô Viên Viên, hắn dứt khoát xây dựng một hình tượng "Thiên tài linh hồ", nương theo chuyện Hường Đồng nháo ra, trực tiếp chứng thực Tô Viên Viên kỹ thuật diễn tốt hơn Hường Đồng, phủng Tô Viên Viên thành thiên tài thực lực phái, là dạng diễn viên thiên phú siêu cao, là một con "Linh hồ" khả ngộ bất khả cầu!

Tô Viên Viên biểu hiện thường xuyên làm người kinh hãi, một lần lại một lần bày ra thiên phú không tầm thường. Mà Hường Đồng lại chưa từng có tác phẩm tiêu biểu, hai bên so sánh, "Thiên tài linh hồ" lập tức liền chiếm thượng phong.

Hường Đồng vốn tưởng rằng chính mình đã tự hạ mình so sánh với cùng một con hồ ly, tất nhiên sẽ đứng ở vị trí ổn thắng giành được đồng tình cùng duy trì, ai ngờ kết quả lại thật sự bị một con hồ ly giẫm lên đầu! Chờ đến khi phản ứng lại muốn thu tay vẫn hồi, cô ta đã trở thành trò cười trong giới. So với ai không so? Lại đi so với một con hồ ly, không nói thua cuộc thập phần mất mặt, kể cả thắng được thì có tích sự gì? Kỹ thuật diễn tốt hơn hồ ly thực đáng kiêu ngạo sao? Người sáng suốt đều có thể dự kiến Hường Đồng đường đi không xa, vô phương, quá ngu. Cũng cùng chỉ có người ngoài giới không rõ nguyên do mới cho rằng đây là "công bằng thảo luận", làm Hường Đồng miễn cưỡng bảo lưu lại vài phần mặt mũi.

Trong lúc này Tô Viên Viên chụp hai bộ công ích quảng cáo, một cái là kêu gọi mọi người yêu quý động vật, một cái là khuyến khích làm bạn với người cao tuổi. Trong thời điểm này, hai bộ quảng cáo liên tiếp đưa ra, lại khiến người xem từ vài phút ngắn ngủn nhận thấy cái gì gọi là kỹ thuật diễn tinh vi! Thử hỏi động vật nào có thể dùng đôi mắt truyền đạt cảm tình như Tô Viên Viên, diễn cái gì giống cái đó? Nàng không phải thiên tài thì ai mới là thiên tài?!

Hai bộ quảng cáo công ích xúc động nhân tâm lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người, cả người qua đường không thích sùng vật đều bởi vì hai quảng cáo

này mà trở thành fan của Tô Viên Viên. Thật sự là nội dung quảng cáo quá dẫn người suy nghĩ sâu xa, một cái làm người nhìn đến nỗi đau thương tuyệt vọng của động vật kẻ bên bờ vực tuyệt chủng, một cái làm người tình ngộ chính mình bận rộn công tác sơ sót cha mẹ có phải quá mức bất hiếu hay không.

Mấy đề tài tương quan #Yêu thương động vật#, #Hiếu kính cha mẹ#, #Tô Tô đẹp nhất# đều nhảy tới hàng đầu hot search, lại không ai thèm chú ý chuyện kỹ thuật diễn Hường Đồng nữa, dù cô ta có không cam lòng, thì cũng chỉ còn cách cắn răng mà chịu đựng.

Phùng Huy nhìn đến kết quả này, đột nhiên tỉnh táo lại, vượt qua thời kỳ suy sụp. Gã nhìn Hường Đồng mỹ diệu tuyệt sắc trong trailer, lập tức biến thành Trư ca. Không biết qua bao lâu, nhớ tới Hường Đồng gặp ủy khuất, thân sắc gã đột biến, lập tức đứng dậy gọi điện thoại tới công ty, nói gã có nắm chắc bắt lấy ca khúc chủ đề của《Yêu hồ》, yêu cầu tranh thủ làm Hường Đồng biểu diễn, hai người bọn họ đều có thể dựa bộ phim này mà nổi bật một phen, vừa lúc vẫn hồi hình tượng của Hường Đồng trong khoảng thời gian này.

Phùng Huy bị phong sát là mệnh lệnh do chủ tịch Tinh Huy hạ xuống, nhưng lần này công ty nhất tỳ bị Phung Lập Triết cùng một con hồ ly dẫn xuống, Tinh Huy cũng thực khó chịu. Phùng Huy vừa xin, chủ tịch liền hạ lệnh cho gã thử. Nếu gã có thể thành công thì tốt, Hường Đồng cùng Phùng Huy đều là người trong công ty, phỏng ai mà chả là phùng? Kiểm tiền mới là chủ yếu, nếu có thể mở ra thị trường quốc tế thì càng tốt. Nếu gã lại thất bại cũng không thành vấn đề, chả mất gì.....

Phùng Huy cũng thực sự có vài phần bản lĩnh, vì bạch nguyệt quang trong lòng, gã đau khổ hồi ức, tìm kiếm ca khúc kinh điển đời trước thích hợp với chủ đề chính của phim. Tìm được lại căn cứ ý cảnh của《Yêu hồ》mà sửa chữa ca từ, đây là lần đầu tiên gã nỗ lực đến vậy. Đương nhiên gã cũng không buông tha cơ hội tiếp cận bạch nguyệt quang, nương theo danh nghĩa lý giải ý cảnh của《Yêu hồ》, gã thông qua công ty để làm quen với Hường Đồng, bước đầu tiếp cận nữ thần, tiếp theo chính là muốn giúp nữ thần và mặt những kẻ không có mắt kia!

Nửa tháng sau thật đúng là bị Phùng Huy nặn ra hai bài hát, Tinh Huy ra mặt cùng Từ đạo câu thông. Hai ca khúc đó dù sao cũng là tác phẩm kinh điển trong tương lai, Từ đạo vừa nghe liền kinh diễm, tuy không thể ưa nổi Phùng Huy, nhưng gã có thể "viết" được ca khúc thích hợp cho《Yêu hồ》, những gì vết khác hoàn toàn có thể xem nhẹ. Còn việc muốn cho Hường Đồng biểu diễn, thật ra cũng có thể tiếp thu, Hường Đồng hát không tồi, thu âm nhiều vài lần hẳn là không thành vấn đề.

Phung Lập Triết nhân mạch trong giới càng ngày càng rộng, hần nhanh chóng bắt được tin tức này. Vừa lúc hôm nay không có thông cáo không cần đi ra ngoài, hần cau mày bước vào thư phòng, bắt đầu phân tích chuyện này có thể gây ra ảnh hưởng gì đến bọn họ hay không. Hiện tại, giữa hần cùng Phùng Huy, giữa Hường Đồng cùng Tô Viên Viên đều tồn tại một loại quan hệ mơ hồ, hai người kia có động tác gì, bọn họ rất dễ bị mọi người lôi ra làm đối lập nghị luận, chỉ cần lỡ chân một bước, rất có thể sẽ xuất hiện vấn đề.

Tô Viên Viên ngậm chân gà chạy vào thư phòng, nhảy lên cái bàn dựa bên cánh tay Phung Lập Triết, vừa gặm chân gà vừa hàm hồ hỏi: "Có chuyện gì vậy? Thực nghiêm trọng sao? Từ lúc tiếp xong điện thoại người vẫn có vẻ không vui."

Phung Lập Triết nhìn nàng ăn cảm giác giống như thấy được một đũa nhỏ, phì cười lắc đầu, nói: "Là Phùng Huy, hần ta làm hai ca khúc chỉ định Hường Đồng hát, nếu không có vấn đề gì, rất có thể năng hai bài này sẽ được chọn làm ca khúc mở đầu và kết thúc của《Yêu hồ》."

Tô Viên Viên nhú mày nói: "Sao lại xông ra nhảy nhót nữa? Phiền muốn chết! Còn không phải là làm ca khúc sao? Ta cũng biết!"

"Người cũng biết?" Phung Lập Triết sững sốt, kinh ngạc nhìn Tô Viên Viên, nàng đã diễn xuất tốt lại còn có thể soạn nhạc, hiện tại hồ yêu đều nghịch thiên như vậy sao?

Tô Viên Viên bị hần nhìn đến có điểm ngượng ngùng, ho nhẹ hai tiếng, nói: "Không phải ta làm, ta chưa từng học mấy thứ này. Ý ta chính là ca khúc của Hồ tộc, có một bài được tất cả hồ yêu từng trải qua bị kịch đều thích, ta dám cam đoan không thể có ca khúc nào phù hợp với《Yêu hồ》hơn nó!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Hai ca khúc của Phùng Huy đều là kiểu xúc động nhân tâm, giai điệu và lời ca vô cùng mê lương, làm người nghe xong liền vô cùng thương tiếc hồ yêu, vì bị kịch nàng gặp phải mà khổ sở. Nhân yêu thù đồ, ngàn năm tu vi không còn, chỉ vì câu một phần chân tình, như thế sao có thể khiến người không xúc động? Ngay cả Phung Lập Triết nghe xong cũng không thể không bội phục tài hoa của tên cô hồn đã quỷ này.

Nhưng ca khúc Tô Viên Viên chọn lại mang tới cho người một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, cũng là mê lương xúc động nhân tâm, những sau thời khắc đau thương lại dần dần chuyển thành thoải mái, rồi sau đó là bình tĩnh yên ả. Đây không phải bị kịch, câu chuyện này không kết thúc trong đau thương, mà là "quân đã vô tâm ta liền lưu", nghe xong bài hát này, phảng phất nhìn đến hồ yêu kiên cường đứng lên sau thương đau, hoàn toàn tỉnh ngộ, quên đi kẻ phụ lòng, ưu nhã đạm nhiên xoay người, trở lại làm hồ yêu mỹ lệ cường đại.

Phung Lập Triết nghe xong thật lâu vẫn không thể lấy lại bình tĩnh, rõ ràng không phù hợp những truyền thuyết bị thảm mọi người thường nói, nhưng hần lại cảm thấy đây mới là hồ yêu chân chính. Tu luyện ngàn năm, hồ yêu từng trải qua biết bao nhiêu trắc trở, bao nhiêu cực khổ? Sao có thể vì một lần cảm tình thất bại mà bị dă kích đến không thể gượng dậy? Kể cả khi nàng mất đi tu vi, nhất định nàng sẽ trở về với núi rừng một lần nữa tu luyện, rồi sau

đó góc đầu trở lại. Hồ yêu đã kiên trì ngàn năm khổ tu sao có thể dễ dàng trầm luân trong đau khổ, để rồi buồn bực mà chết?

Giờ khắc này, Phương Lập Triết đột nhiên nghĩ đến bóng dáng mơ hồ cuối bộ phim. Kia căn bản không phải một bóng dáng cô đơn, mà là thông dong bình tĩnh, là ưu nhã đậm nhiên. Nàng trở về núi không phải là chạy trốn chết, thê lương cả đời, nàng đã nhìn thấu hồng trần. Thậm chí hắn cảm thấy, khi nàng lại một lần xuất hiện, tu vi nhất định càng thâm sâu hơn trước, bởi vì nàng đã trở nên cường đại, sẽ không bao giờ bị bất luận kẻ nào thương tổn.

Hắn đột ngột duỗi tay xoa loạn đỉnh đầu Tô Viên Viên, đau lòng mà nói: "Thời điểm ngươi mới tới nhân gian cũng phải chịu rất nhiều khổ sở đúng không?"

Hắn nghĩ đến hồ yêu trong phim, mới tới nhân gian không hiểu thế sự, bị cười nhạo, bị lừa gạt, bị tính kế, bị khi dễ, có phải Tô Tô của hắn cũng trải qua thật nhiều cực khổ như thế mới biến thành bộ dáng cơ linh như hiện tại hay không? Một vài cảnh tượng chiếm cứ đầu óc hắn, trái tim như bị siết chặt, vì cái gì hắn không gặp được Tô Tô có sớm hơn một chút?

Nhưng không ngờ, Tô Viên Viên cọ cọ lòng bàn tay hắn, vui vẻ nói: "Không có a, người đầu tiên ta gặp được chính là ngươi nha!"

Phương Lập Triết chấn động, thì ra duyên phận giữa họ kỳ diệu đến thế? Nhưng mà, Tô Viên Viên không muốn xa rời hắn có phải chỉ vì chim non tình tiết hay không? Vì người đầu tiên nàng gặp là "hắn", vì sự quyến luyến đó, bọn họ mới kết làm vợ chồng sao?

Tô Viên Viên không biết hắn suy nghĩ phức tạp như vậy, nàng cúi đầu gặm chân gà ngon lành. Nhìn bộ dáng vô ưu vô lự kia, thật đúng là không phải trải qua thống khổ mài giũa.

Phương Lập Triết lúc này mới thả lỏng, nhìn đỉnh đầu tuyết trắng động động không tự giác mỉm cười. Lo lắng tan đi, hắn cũng có tâm tình dư vị tiếng ca vừa nghe được, dường như giai điệu vẫn còn vang vọng bên tai, làm cả thân thể lẫn linh hồn đều cảm thấy thật thoải mái, sinh ra ý nghĩ muốn buông hết đau khổ trong quá khứ, quyết tâm tích cực sinh hoạt. Thanh âm Tô Viên Viên cũng vô cùng êm tai, một ca khúc thật tuyệt vời.

Khóe môi vô thức cong cong, càng nhìn càng cảm thấy tiểu gia hỏa thực đáng yêu, hắn nhìn không được duỗi tay nhu loạn lông tơ trên đỉnh đầu nàng, giọng nói mang theo ý cười: "Chẳng lẽ ngươi cái gì cũng biết sao? Diễn kịch thật giỏi, ca hát cũng hay, thật là quá tài năng!"

Tô Viên Viên trừng hắn một cái, thân nhiên nói: "Bởi vì ta là hồ ly tinh a! Ngươi có thấy hồ ly tinh nào không biết ca hát khiêu vũ sao? Diễn kịch càng là bản lĩnh trời cho, không biết diễn kịch thì lấy cái gì mị hoặc người khác?"

"Ta chỉ gặp qua một hồ ly tinh duy nhất là ngươi a, ta cũng đâu biết hồ ly tinh khác là cái dạng gì." Không biết vì sao, nghe Tô Viên Viên nói đến mị hoặc người khác, hắn liền có chút khó chịu. Chẳng lẽ kỹ thuật diễn kinh tài tuyệt diệu kia sinh ra chính là vì mị hoặc người? Mị hoặc ai? Nam nhân khác sao?

Phương Lập Triết đột nhiên ôm Tô Viên Viên lên, gắt gao giam cầm trong ngực, đứng dậy đi tới phòng ngủ, "Nên ngủ trưa rồi."

"Từ từ, chân gà....."

"Đã nguội, ăn nhiều đau bụng, trước ngủ đã." Phương Lập Triết cẩn thận lau sạch dầu mỡ bên khóe miệng Tô Viên Viên, sau đó trực tiếp ôm nàng vào trong phòng ngủ chính. Đây là lần đầu tiên họ lại cùng nhau nằm trên một chiếc giường từ sau khi bộc lộ thân phận, ôm lấy đoàn cầu lông mềm mại ấm áp, Phương Lập Triết cảm thấy dường như mọi phiền não đều biến mất.

Phương Lập Triết nhắm mắt lại, nằm nghiêng dùng cằm cọ cọ thân thể Tô Viên Viên, có chút lo lắng mình sẽ bị đá xuống giường. Rốt cuộc lúc trước là chính hắn mãnh liệt yêu cầu phân phòng ngủ, hiện tại lại chạy tới ôm người ta, thấy thế nào cũng là tên mặt dày không biết xấu hổ, Tô Viên Viên có tức giận cũng là chuyện thường. Nhưng hắn thấp thỏm đợi một lát, chỉ nghe được Tô Viên Viên nói thảm một câu "Yêu tinh mới không sợ tiêu chảy", liền cuộn thành một đoàn dựa vào ngực hắn ngủ say.

Phương Lập Triết khóe miệng cong cong, tâm tình trở nên đặc biệt đặc biệt sung sướng.

An tĩnh ngủ một giấc, Phương Lập Triết liền thông tri phòng làm việc, giao nhiệm vụ cho bọn họ, yêu cầu dùng tốc độ nhanh nhất làm ra một cái phòng thu âm, phải mời chào nhân viên chuyên nghiệp, chuẩn bị sẵn sàng thu âm ca khúc. Bí thư dò hỏi có phải hắn muốn ký tên nhân hay không, hắn chỉ nói tạm thời bảo mật. Tô Viên Viên là một tiểu hồ ly, phủng nàng làm diễn viên còn được, chứ làm ngôi sao ca nhạc lại không thể, đó chính là tự tìm phiền toái.

Đồng thời, Phương Lập Triết cũng liên hệ với Từ đạo, gửi qua một đoạn ghi âm Tô Viên Viên ca hát, nói rằng một người bạn của hắn có một ca khúc rất thích hợp làm ca khúc chủ đề của《Yêu hồ》. Bây giờ, hắn ở giới giải trí đã có địa vị nhất định, khi đóng phim lại thường xuyên giữ gìn giao tình với Từ đạo, đương nhiên ông ấy nể mặt hắn phần nào. Vì thế, dù đã quyết định muốn ký hợp đồng với Phùng Huy, ông cũng tìm cái cớ trì hoãn một thời gian, khiến Phùng Huy và Hường Đồng cực kỳ tức giận.

Bất quá Phùng Huy có ký ức của nguyên chủ, khá hiểu tính tình và năng lực của Phương Lập Triết, gã bấu môi khinh bỉ, không tin Phương Lập Triết có thể cạnh tranh với mình. Gã tới từ tương lai, ca khúc gã "sáng tác" đều từng được bình chọn là tác phẩm kinh điển của thời đại, đương nhiên càng tự tin rằng không ai có thể thắng được mình, có ca khúc hay ho nào mà gã chưa từng nghe qua?

Bởi vì phân tự tin này, Phùng Huy cùng Hường Đồng thương lượng một chút, hai kẻ vô si nóng lòng dấn lên đầu Phương Lập Triết tìm về mặt mũi này lập tức ăn nhip với nhau, bắt đầu liên hệ thủy quân lên lút dựng chuyện.

Bên này phòng thu âm còn chưa chuẩn bị tốt, trên mạng liền xuất hiện tin bất quải - hai huynh đệ tốt ngày xưa - Phùng Huy, Phương Lập Triết - lại lần nữa xé bức, tranh đoạt ca khúc chủ đề của《Yêu hồ》. Vong hữu không cần phải nhắc nhở đã nhớ ngay tới từng cộc ân ân oán oán giữa hai người họ, rất

cuộc lúc trước cũng đã náo loạn thật lâu, xoay ngược và mặt cũng quá tàn nhẫn, ngay cả người qua đường cũng biết được vài phần. Hiện giờ thấy hai người lại tranh đấu, không khỏi hừng hực vây xem náo nhiệt.

Muốn nói Phùng Huy nhân phẩm kém, đó là thật sự kém, bán đứng huynh đệ, đâm dao sau lưng, gã làm thật quá thuận tay, chân đạp ba thuyền còn bán nhân thiết thâm tình hút fan, chuyện xấu bại lộ mà hoàn toàn không chút hối hận. Nhưng gã tuy nhân phẩm kém nhưng lại rất có tài, mấy ca khúc gã "sáng tác" đều là kinh điển, cơ hồ mỗi người đều có thể ngâm nga vài câu, sau này gã ra album tiêu thụ kém, nhưng đó là vì chất giọng không tốt, chứ bản thân ca khúc vẫn rất tuyệt. Tất cả những điều đó đủ để chứng minh tài hoa của gã. Phùng Huy chính là người soạn nhạc tốt nhất, trong giới không mấy ai có thể sánh bằng gã. Nếu không bị công ty bỏ rơi, hiện tại có lẽ cả thiên vương thiên hậu cũng phải xếp hàng chờ ca.

Trái lại, bên phía Phương Lập Triết, lúc trước các võng hữu đã đào hết toàn bộ thông tin của hắn ra, hắn ca hát rất êm tai, nhưng mà căn bản không thể viết từ soạn nhạc, mà bên người hắn cũng chưa từng xuất hiện người nào có khả năng sáng tác.

Vừa đối lập liền có chút vi diệu, bị thủy quân dẫn đường, mọi người đều cảm giác lần này Phương Lập Triết có chút không biết tự lượng sức. Rất có thể là thấy Phùng Huy có dấu hiệu xoay người mới có ý đối nghịch, nói chính mình cũng có ca khúc thích hợp. Chẳng lẽ vừa nổi danh liền phải dùng nhân mạch địa vị chen ép thù địch?

Có người nói trả thù đương nhiên là thống khoái, Phùng Huy xứng đáng, nếu lúc trước phản bội huynh đệ, hiện tại liền phải chuẩn bị tinh thần bị chen ép bị phong sát; cũng có người nói Phương Lập Triết hơi quá mức, rốt cuộc Phùng Huy đã thê thảm như vậy, hắn cũng chưa từng chịu thương tổn thực chất, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt như vậy.

Cứ việc Phương Lập Triết nhanh chóng phát hiện động thái trên mạng, giao cho bộ quan hệ xã hội chú ý dẫn đường dư luận, nhưng luôn luôn tồn tại một nhóm người tin tưởng vững chắc "ai yếu thế kẻ đó có lý". Sự tình trong quá khứ nên để nó qua luôn, hiện tại Phương Lập Triết đã nổi danh đến mức có thể so với mình tình mới nổi, Phùng Huy lại nghèo túng thất bại, bài hát viết tốt cũng không có người muốn, đột nhiên liền có một ít người bắt đầu thôn thức cảm thán, nổi lên chút tâm tư ái tài, nói không nên để những xấu xa hỗn loạn trong giới giải trí làm chôn vùi một tài hoa chân chính.

Tô Viên Viên nhìn đến đám bình luận đó thì phát bực, có tài hoa thì làm sao? Có tài hoa liền không cần chú ý nhân phẩm? Hơn nữa tên lưu manh còn đồ kia căn bản không có chút tài năng nào, tất cả vinh quang đều là dựa vào chép mà đạt được, nếu năng có chứng cứ, nhất định phải lột mặt nạ của gã, xem gã còn lấy cái gì để gạt người!

Nàng hừ lạnh một tiếng, móng vuốt nhỏ vỗ mạnh lên ipad, "Tên cặn bã này muốn xào nhiệt độ sao? Vốn dĩ đã bị người quên không sai biệt lắm, gã lại lòi hết ra điều hành một lần, đây là điển hình muốn nổi nhờ tai tiếng a!"

Phương Lập Triết đeo mắt kính phòng phóng xạ, vừa gõ chữ vừa nói: "Nếu gã có thể ra mấy đầu khúc kinh điển, nói không chừng thật sự có thể xoay người. Không đóng phim không ca hát thì cũng chẳng dễ gặp chuyện, về sau chỉ cần gã tập trung chuyên trách với công việc phía sau hậu trường, chỉ viết ca cho thiên vương thiên hậu, vậy không mấy người sẽ chú ý tình huống của gã, thời gian lâu rồi, ca khúc mà gã sáng tác còn có cơ hội được người truy phùng, dù sao thì tập đoàn fan của thiên vương, thiên hậu đều rất hùng hậu. Gã lần này xem như chọn đúng đường, nếu không có bài hát của người, gã ta có thể ký hợp đồng với Từ đạo, đương nhiên sẽ lại được Tinh Huy coi trọng, tiếp tục sống tốt trong giới giải trí."

Tô Viên Viên hằm hừ buông ipad, nghĩ thầm Phùng Huy thật đúng là tự mang quang hoàn, may mắn vô cùng. Không trở thành nam chính《Yêu hồ》vẫn có thể tìm cách dính tới, chẳng những có thể dựa cơ hội này thoát khỏi khốn cảnh, còn có thể thuận lợi tiếp cận bạch nguyệt quang trong lòng, thật là sự nghiệp và tán gái hai bên đều thuận lợi. Nếu để gã thành công, dù Tinh Huy lão tổng nhìn gã không vừa mắt, cũng không đến mức vì vui đập gã mà bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền.

Đáng tiếc a, gặp được nàng là Phùng Huy xui xẻo, ca khúc Hồ tộc nhiều lắm, tất cả đều có quan hệ với hồ yêu, cùng lắm thì đưa hết ra tới cho Từ đạo tùy tiện chọn, nàng không tin Từ đạo sẽ mất mủ mà chọn Phùng Huy. Hiện tại Phùng Huy có thể làm rộn như vậy, nàng sẽ chờ, chờ nhìn gã xấu mặt!

Trận chiến miệng lưỡi trên mạng càng ngày càng kịch liệt, ca khúc chỉ là cái cớ bắt đầu, tiếp theo thủy quân liền bắt đầu hắc Phương Lập Triết lợi dụng Tô Viên Viên kiếm tiền, hắc Phương Lập Triết kiêu căng ngạo mạn không để ý tới Hường Đồng, hắc Phương Lập Triết không bán linh dân không ra ảnh để ảnh hậu.....

Lần này, Tô Viên Viên không tức giận, nàng tạm thời cho đám người này nhảy nhót thêm một lát đám mắng thư sinh, sớm muộn gì nàng cũng và sưng mặt bọn họ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 24

Vì《Yêu hồ》không công khai tuyển chọn ca khúc chủ đề, Phương Lập Triết cùng Phùng Huy cũng không tiện công khai nhắc tới, cho nên dưới tình huống tất cả đương sự đều ngầm miệng, các fan vẫn sôi nổi lao lên đấu tranh vì thần tượng, tranh cãi âm ỉ, nhiệt độ thật lâu không lùi.

Phùng Huy, Hường Đồng cao hứng điên rồi, không nói Phùng Huy, ngay cả Hường Đồng vì sai lầm khoảng thời gian trước mà cũng bị mất điểm hình tượng không ít, bị người hoài nghi kỹ thuật diễn, hoài nghi địa vị, hoài nghi nhân phẩm, khiến cô ta ngẹn khuất vô cùng. Hiện giờ nhìn đến hướng đi dư

luyện bất lợi với Phương Lập Triết, cô ta đương nhiên cảm thấy đại khoái nhân tâm, trong lòng Hường Đồng, Phương Lập Triết đã hoàn toàn đồng nhất với Tô Viên Viên, chỉ cần hần sống không tốt, Tô Viên Viên cũng khó mà yên ổn.

Trong lúc hai kẻ vô si này nâng chén chúc mừng, Tô Viên Viên đang theo Phương Lập Triết ở phòng thu âm thu ca khúc. Trong phương diện âm luật này, bản lĩnh của nàng đương nhiên không thể chê, cơ hồ tất cả hồ ly tinh đều có thiên phú này, nàng trực tiếp đưa ra lời ca cùng khuôn nhạc, giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp phối nhạc.

Khi thu âm, chung quanh phòng kéo màn che cực kỳ kín đáo, không ai biết bên trong chỉ có một con tiểu hồ ly, nàng vừa phát ra âm tiết đầu tiên, người phụ trách thu âm bên ngoài đã lộ ra thần sắc kinh diễm. Mà khi nàng hát một lần liền thành công căn bản không cần thu lại, mấy nhân viên ở đây đều kích động muốn nhận thức vị thiên hậu tương lai này. Bất quá bọn họ đều bị Phương Lập Triết chặn lại, lấy lý do bảo mật không cho phép bất luận kẻ nào nhìn trộm.

Chờ khi phía Phương Lập Triết chế tác xong hậu kỳ, giao ca khúc hoàn chỉnh cho Từ đạo nghe thử, trận chiến trên mạng đã trở nên vô cùng kịch liệt, tất cả fan đều đang chờ đợi một cái hồi đáp, ai cũng không hy vọng thần tượng nhà mình thua trận. Mà Từ đạo nghe xong ca khúc của Tô Viên Viên, căn bản không hề do dự, trực tiếp quyết định dùng luôn làm ca khúc cho cả bộ phim, gấp không chờ nổi mà hẹn Phương Lập Triết ra ký hợp đồng. Chỉ cần một bài hát này thôi, đủ để coi như ca khúc mở đầu, kết thúc cùng nhạc đệm của «Yêu hồ», bởi vì quá chuẩn xác, quá phù hợp với cốt truyện, bất cứ ca khúc nào khác chen vào đều có cảm giác lạc lõng, Từ đạo đánh nhịp không cần thêm ca khúc khác, cho nên ba bài hát của Phùng Huy trực tiếp bị từ chối trả về.

Phùng Huy đang cùng Hường Đồng ăn bữa tối dưới ánh nến, thu được tin tức này thì kinh ngạc vô văn. Gã lập tức đứng dậy đi đến chỗ không người, bực bội chất vấn, "Người có biết mình đang nói cái gì hay không?! Từ đạo không dùng bài hát của tôi là vì tìm được bài khác càng tốt??? Không có khả năng! Tôi muốn nói chuyện với Từ đạo, nhất định là báo sai rồi!"

Trợ lý của Từ đạo thực chán ghét cái tính tự cao tự đại coi thường người khác của gã, anh ta cười lạnh nói: "Phùng tiên sinh đang ở nghỉ ngơi năng lực công tác của tôi? Có thời gian ở đây nghỉ ngơi linh tinh còn không bằng ngắm lại làm thế nào để viết ra ca khúc càng tốt, phải biết rằng trên thế giới này nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, không có gì là không có khả năng. Về Từ đạo, ngài ấy đang chuẩn bị cùng Phương lão bản ký hợp đồng, chỉ sợ không có thời gian nói chuyện với anh."

"Người cái thứ..... Uy, uy? Shit!" Đối phương vừa nói xong liền cúp máy, Phùng Huy lại gọi qua vài lần, phát hiện mình đã bị kéo đen, tức giận đập mạnh một cước lên tường.

Gã không cam lòng cũng không chịu tin tưởng, nhớ lại trợ lý của Từ đạo nhắc tới "Phương lão bản", nháy mắt ngộ ra. Nhất định là Phương Lập Triết làm trò quỷ, Phương Lập Triết có tiền, nói không chừng hần nhồi tiền đầu tư «Yêu hồ» để đi cửa sau? Hoặc là dùng thủ đoạn xấu xa gì khác, tóm lại là gã hoàn toàn không tin Phương Lập Triết có thể lấy ra bài hát nào tốt hơn của mình.

Gã lấy ra di động muốn châm ngòi fan chống lại Phương Lập Triết, muốn làm Từ đạo công bằng chọn lựa, lại nhìn đến Weibo của Từ đạo đã công bố đã chọn được ca khúc chủ đề cho bộ phim, ca khúc tên «Hồ ly», đính kèm ảnh chụp cùng Phương Lập Triết nâng chén chúc mừng hợp tác vui vẻ.

Fan nổ tung nổi, mặc kệ là fan của Phùng Huy hay của Phương Lập Triết đều cực kỳ bất ngờ trước kết quả này. Fan Phùng Huy sôi nổi kêu gào đây là cạnh tranh không công bằng, nghi ngờ Từ đạo, mắng ông bị Phương Lập Triết thu mua. Mà fan của Phương Lập Triết thì nửa ngỡ ngàng nửa hưng phấn mà hỏi có phải hần lại ký vị ca sĩ nào hay không.

Người qua đường phần lớn tin tưởng sự lựa chọn của Từ đạo, nhưng rốt cuộc vẫn có một phần nghi ngờ. Thẳng đến Phương Lập Triết cũng phát Weibo, tự tin nói mọi người hãy rửa mắt mong chờ, họ mới bắt đầu chờ mong ca khúc này, tò mò không biết có thật sự hay như hần nói không, càng tò mò Phương Lập Triết rốt cuộc tìm ai soạn nhạc, lại tìm ai biểu diễn.

Dư luận cuối cùng bị kéo về phương hướng chính xác, làm khán giả lại lần nữa sinh ra chờ mong đối «Yêu hồ», mà không phải đi chú ý ai cùng ai xé bức đại chiến, Phùng Huy lại lần nữa chìm ngấm, cơ hội cuối cùng Tinh Huy cho gã cũng bị gã bỏ lỡ, còn bị người đại diện hung hăng trào phúng một trận.

Hường Đồng càng nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt quần chúng, cô ta vốn dĩ cũng chỉ là người biểu diễn, không phải trung tâm tranh đấu. Ca khúc không được đưa ra, đương nhiên cũng không liên quan gì đến cô ta, ngược lại, đến bây giờ mới có người hậu tri hậu giác nhận ra. Phùng Huy vì cái gì đột nhiên viết ba bài hát chỉ định cho Hường Đồng hát a? Chẳng lẽ..... hai người họ có một chân? Hường Đồng mất mù???

Hường Đồng thấy tình thế không ổn, khi tham gia tiết mục nhanh chóng ám chỉ mình cùng Phùng Huy không có quan hệ riêng tư gì, hết thảy đều là yêu cầu của công ty, hy vọng có thể cùng Phùng Huy phân rõ giới hạn.

Phùng Huy vốn đang ngột ngạt không thôi, thấy nữ thần đột nhiên kéo hần lại còn đối đãi gã như người xa lạ, quả thực chính là đem một tấm lòng nhiệt tình của gã dẫm xuống bùn lầy! Phùng Huy uất hận, âm u trong cõi lòng đều bị phóng xuất, nếu tất cả mọi người đều xem thường gã, vậy liền dứt khoát không từ thủ đoạn mà dẫm lên đầu bọn họ bò lên đi, chờ đến khi gã đứng trên đỉnh kim tự tháp, xem bọn họ ai còn dám đối xử với gã như vậy!

Chuyện này dường như đã kết thúc, Phùng Huy vừa ngoi đầu lên lại bị vùi dập xuống, mà Hường Đồng thì vẫn thường thường bậc trung, không chìm cũng chẳng nổi. Tựa hồ không khác gì lúc trước, nhưng kỳ thực thanh danh cả hai người đó đều xấu đi không ít, không thiếu bị người trào phúng.

Phương Lập Triết nhìn bu rui kiện mà phóng viên của phòng làm việc gửi tới, thật nhiều bức ảnh đều biểu thị rõ ràng giữa Phùng Huy và Hường Đồng có ái muội. Đúng là hai người không phát sinh quan hệ thực chất, chỉ là Phùng Huy có ý theo đuổi, còn Hường Đồng quen nếp mà treo người, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường. Chỉ bằng số ảnh chụp này, dù hai kẻ kia có thể thốt mình chỉ là bạn bè thuần khiết cũng đừng hòng có người tin tưởng.

Phương Lập Triết lưu trữ ảnh chụp, giao cho cấp dưới tiếp tục theo dõi hai người. «Yêu hồ» chưa công chiếu, hiện tại còn không phải thời điểm xé bức,

nhưng sớm muộn gì hắn cũng trả đũa hai kẻ kia, chờ《Yêu hồ》thành công, Tô Viên Viên nổi anh, chính là lúc hắn tung ra toàn bộ tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Trong lúc《Yêu hồ》đang hoàn thiện công việc chế tác hậu kỳ,《Khuyến trung tình anh》đã bắt đầu phát sóng, mỗi tuần một kỳ, hạng mục so đấu càng ngày càng khó khăn, nhóm sủng vật biểu hiện càng ngày càng xuất sắc, nhưng đồng thời cũng không thiếu thời khắc hài hước cười ra nước mắt, làm ratings liên tục tăng nhanh, khán giả bao quát mọi lứa tuổi, đài truyền hình đều hối hận lúc trước tại sao không an bài khung giờ hoàng kim cho chương trình này.

Mà độ nổi bật hiện tại cũng khiến đài truyền hình nhận ra được giá trị thực lớn của chương trình《Khuyến trung tình anh》, hoặc nên nói là giá trị của Tô Viên Viên, sau khi mở hội nghị thảo luận, giám đốc đài truyền hình lập tức phái người mời Phương Lập Triết tới trao đổi hiệp ước《Khuyến trung tình anh 2》, muốn mời Tô Viên Viên làm thành viên chủ chốt, trở thành đội trưởng của toàn bộ khách mời trong gameshow.

Khoản tiền đầu tư cho《Khuyến trung tình anh 2》tăng gấp đôi so với mùa 1, kế hoạch càng thêm xuất sắc, chuẩn bị quay chụp tại bảy quốc gia, mọi chi tiết đều được chế định thật hoàn mỹ, thù lao dành cho Tô Viên Viên cũng tăng lên tương đương với những minh tinh hàng đầu. Chương trình vừa có thể chơi đùa thuận tiện xuất ngoại du lịch, khiến Tô Viên Viên vô cùng vừa lòng, năng đáp ứng ngay không do dự.

Lúc này, Lulu Lam đột nhiên gọi điện thoại tới, cao hứng phấn chấn nói: "Phương ca, tôi đã viết xong kịch bản! Đã gửi tới hộp thư của anh, anh mau đọc thử xem thế nào!"

"Nhanh như vậy?"

"Phương ca, anh không biết đâu, thấy được Tô Tô kỹ thuật diễn tình phân, tôi quả thực linh cảm bạo lều. Tôi cực kỳ tin tưởng, kịch bản lần này quay thành phim nhất định còn tuyệt vời hơn《Manh khuyến Tô Tô》, không hay tôi ăn luôn kịch bản!"

Tô Viên Viên nằm bên cạnh nghe thấy, mắt tròn trắng, hai vợ chồng này thích ăn kịch bản? Động bất động liền lập flag, bọn họ nên cảm tạ năng kỹ thuật diễn siêu cao trước nay chưa từng rớt dây xích, mà kỹ thuật diễn tình phân là cái quý gì? Năng chính là Thiên diện Hồ Vương có được không!

Phương Lập Triết cũng cười khẽ, xoa xoa đầu Tô Viên Viên, nói: "Được, tôi sẽ xem ngay, nếu không có vấn đề gì thì có thể lập tức bắt đầu quay."

"Tôi sẽ nói với Trần Châu để anh ấy nhanh chóng chuẩn bị!" Lulu Lam hưng phấn cúp điện thoại, không chút nghi ngờ trình độ của mình.

Phương Lập Triết cầm bình sữa đầu Tô Viên Viên yêu thích nhất, ôm nàng đi đến trước máy tính cùng xem kịch bản. Trước kia những việc này đều là một mình hắn làm, hiện tại đã quen làm cái gì cũng mang theo Tô Viên Viên, đột nhiên phát hiện cảm giác có một người người cùng sống vai phần đầu cũng thật tuyệt! Cho dù gặp phải khó khăn lớn đến đâu, hắn cũng hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi. Nhưng mà nếu đối phương không phải Tô Viên Viên, có khả năng hắn cũng không thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm đến thế!

Nhìn thấy Tô Viên Viên đã bắt đầu uống sữa, hắn lại cười cười xoa nhẹ đầu nàng, nghiêm túc xem kịch bản.

Đây là một câu chuyện về tam giới - Thần giới, Yêu giới cùng Nhân giới - bùng nổ xung đột tranh đấu, tên là《Yêu Vương truyện》. Chủ tuyến bao hàm yêu hận tình thù của ba đời tình lữ, trong số họ có tiên nhân chuyển thế lịch luyện, có yêu tinh hóa hình làm người, có hoàng tử lưng đeo cừu hận, còn có khí linh lạnh nhạt vô tình, bọn họ yêu, bọn họ hận, các mối quan hệ đan chéo rắc rối, dẫn phát thật nhiều sự kiện, mâu thuẫn giữa họ thúc đẩy từng đoạn từng đoạn cao trào của câu chuyện. Mà vai chính chủ chốt của cả câu chuyện này chính là Hồ Vương - một yêu tu từ đầu tới cuối chưa từng hóa hình.

Hồ tộc tu luyện không dễ, lại bị giáng xuống thiên phạt, cho dù Hồ Vương lắm mưu nhiều kế, chăm chỉ khắc khổ, cũng trước sau không thể hóa hình. Khi thọ mệnh sắp tới hồi kết thúc, năng không cam lòng mà dùng tài trí của mình giáo loạn tam giới, khiến Nhân, Yêu, Thần liên lụy rắc rối khó gỡ, cơ hồ khiến thiên hạ đại loạn. Phía sau mỗi một sự kiện đều có bóng dáng của nàng, Nhân, Yêu, Thần tam giới đều có quân cờ nàng cắm vào, thậm chí có không ít người tình nguyện vì nàng lên núi đao xuống biển lửa, thần phục vì mị lực nhân cách của nàng, trung thành tận tâm đến chết cũng không từ. Trong phần đầu câu chuyện, năng tồn tại giống như nhân vật phản diện, là đại Boss chung cực.

Nhưng khi chuyện xưa dần dần phát triển, đến phần sau, rất nhiều mảng màu u ám bị hé lộ, âm mưu của Thần giới bị phát hiện - Thần giới mà mọi người hằng kính ngưỡng kia đã lập kế hoạch không biết bao nhiêu năm nhằm tiêu diệt Yêu giới, vì mục đích này mà không chế gần như toàn bộ các phương thể lực của Nhân giới, coi họ như quân cờ mà đùa bỡn.

Xung đột bùng nổ toàn diện, Hồ Vương cũng từ trong tối bước ra ngoài sáng, dẫn dắt Yêu giới chinh chiến Thiên Đình, lúc này mọi người mới nhìn ra dụng ý của Hồ Vương. Năng chỉ cố gắng dùng thời gian ngắn ngủi còn lại của cuộc đời mình đi bảo toàn Yêu giới, năng chưa từng hại Nhân tộc, thậm chí còn vạch trần âm mưu Thần giới, trợ giúp Nhân tộc phản kháng. Mà cuối cùng, Hồ Vương trả đại giới mới có thể chiến thắng Thần giới chi chủ, đuổi Thần giới rời khỏi phiên thổ địa này, nơi đây đạt được hòa bình cùng yên vui, nhưng sinh mệnh của chính năng cũng đã chạy tới thời khắc cuối cùng.

Thiên đại công đức buông xuống, làm năng trước khi chết có thể hóa hình, hoàn thành ngàn năm tâm nguyện. Nhưng tội lỗi đảo loạn thiên hạ lúc trước

cũng vô pháp hủy diệt, cuối cùng nàng vẫn không thể sống sót, nàng lấy hình người tiêu tán trong thiên địa, tiêu tán trên đỉnh linh sơn tại Yêu giới nàng yêu nhất, cũng nguyện chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo hộ.

Vai chính đã chết, có thể nói đây chính là bi kịch. Nhưng Hồ Vương vẫn sống trong lòng tất cả mọi người, nàng là anh hùng chân chính! Thời điểm Hồ Vương tiêu tán, nàng cười, cảnh tượng cuối cùng hiện lên cũng là Yêu giới, Nhân giới phồn vinh thịnh vượng, đây là kết cục tốt, là một người thành tựu thiên hạ thái bình. Đối với Tô Viên Viên, kịch bản này còn có chỗ tốt lớn hơn nữa, nó có thể giúp nàng phát huy kỹ thuật diễn đến cực điểm, vì trong giai đoạn Hồ Vương quấy nhiễu nhân gian, nàng sẽ xuất hiện trong rất nhiều loại thân phận, rất nhiều hình tượng khác nhau, tự nhiên có thể biểu hiện ra thật nhiều loại tính cách riêng biệt.

Mà giai đoạn trước đáng ghét cùng giai đoạn sau đáng kính, rồi đến nỗi niềm tiếc nuối khi kết thúc, không thể nghi ngờ, điều đó sẽ khiến nhân vật Hồ Vương này khắc sâu vào trong lòng mỗi khán giả, trở thành một trong những nhân vật kinh điển trong lịch sử điện ảnh. Bộ phim này tuyệt đối sẽ trở thành tác phẩm tiêu biểu của Tô Viên Viên, nàng sẽ thành tựu một Thiên diện Hồ Vương chân chính, xác định địa vị đỉnh cao của mình trong giới giải trí!

Một bộ phim điện ảnh《Yêu hồ》, một bộ phim truyền hình《Yêu Vương truyện》, tuyệt đối có thể làm Tô Viên Viên trở thành minh tinh nổi tiếng nhất, có thực lực nhất trong vài năm tới, dù cho nàng chỉ là một con hồ ly, chỉ là tiểu động vật!

Phương Lập Triết xem xong kịch bản vô cùng kích động, theo bản năng mà hun cái chóc lên trán Tô Viên Viên, "Tô Tô! Ngươi sẽ nổi danh toàn quốc, diễn xong bộ phim này, dù đến hai mươi năm sau cũng vẫn sẽ có người thích ngươi!"

Tô Viên Viên ánh mắt sáng rực, "Thật sao? Nghĩa là tốc độ tu luyện của ta sẽ càng nhanh?" Nàng hưng phấn mà nhìn chằm chằm kịch bản trên màn hình, móng vuốt nhỏ vậy vậy, "Không ai có thể hiểu biết Yêu giới bằng ta, kết cấu này này còn chưa đủ, để ta bổ sung thêm một chút!"

Tô Viên Viên hứng thú dâng cao, lập tức bảo Phương Lập Triết giúp nàng đánh chữ, sửa lại một bộ phận kịch bản, làm Yêu giới vốn chỉ có cái khung trở nên càng chân thật, cũng làm những nhân vật yêu tinh càng thêm sinh động.

Phương Lập Triết vừa đánh chữ vừa ngắm ngắm biểu tình nàng, thấy nàng tựa hồ không có phản ứng gì đặc biệt đối với cái hôn vừa này, lặng lẽ thờ phào. Hắn cũng là quá kích động, hôn xong mới nhớ tới đây là lão bà kiếp trước, mà không phải là tiểu súc vật chân chính. Lúc trước hắn mới nói không tiếp thu hôn hồ luyện, lúc này lại đột nhiên hôn nàng? May mà Tô Viên Viên không mắng hắn, nếu không hắn thật đúng là không biết nên giải thích hành vi của mình như thế nào.

Nhưng nếu nghĩ lại, Tô Viên Viên không để ý, có nghĩa là nàng đã quen cùng hắn thân cận? Dù sao thì đời trước bọn họ đã là vợ chồng, hẳn là..... chuyện gì cũng đều làm hết rồi?

Ánh mắt Phương Lập Triết có điểm mơ mơ hồ hồ, suy nghĩ trong đầu cũng đã bay lên chính tầng mây không hạ xuống được. May mà hắn gỡ chữ phi thường thuần thục, nghe Tô Viên Viên nói cái gì liền trực tiếp gỡ ra cái đó, không chút tạm dừng, cũng không khiến Tô Viên Viên để ý tới. Giờ khắc này, hắn đột nhiên có điểm chờ mong Tô Viên Viên sớm ngày hóa hình, nếu bọn họ đời trước là vợ chồng, kia Tô Viên Viên khẳng định có thể hóa hình đi? Nàng hình người, sẽ như thế nào đây?

Kịch bản đã sửa chữa làm Lưu Lam vô cùng kinh điển, không ngừng truy vấn là vị đại thần nào sửa giúp. Phương Lập Triết không có biện pháp, đành phải nói là một bằng hữu tên Tô Viên Viên hỗ trợ, bất quá Tô Viên Viên không nghĩ lộ diện, cho nên không thể giới thiệu bọn họ nhận thức. Lưu Lam rất thất vọng, thỉnh cầu Phương Lập Triết về sau có cơ hội nhất định phải giới thiệu Tô Viên Viên cho cô ấy, cũng kiên trì thêm tên của nàng vào tổ biên kịch, nói phần cải biên của Tô Viên Viên làm bộ kịch này trực tiếp tăng lên một cái cấp bậc. Lúc trước chỉ là sương mù xem hoa, hiện tại mới là chân chính có máu có thịt.

Tô Viên Viên chôn cả khuôn mặt vào ngực Phương Lập Triết, nàng bị Lưu Lam khen đến mức ngượng ngùng đỏ bừng. Nàng đâu có lợi hại đến thế, nàng chỉ miêu tả Yêu giới mà mình từng sinh sống, không giống như Lưu Lam chỉ dựa vào tưởng tượng là có thể viết ra câu chuyện xuất sắc như vậy, người chân chính lợi hại phải là Lưu Lam mới đúng.

Cuối cùng, vì Lưu Lam kiên trì, tên Tô Viên Viên vẫn được thêm vào tổ biên kịch. Kịch bản là Lưu Lam viết, Trần Châu làm bạn trai đương nhiên là người hiểu rõ nhất, đã sớm hoàn thành ý tưởng quay chụp. Mấy người họ tụ lại bàn bạc một hồi, Phương Lập Triết trực tiếp đầu tư năm ngàn vạn, cơ hồ quảng toàn bộ tài sản vào, sau đó lại liên hệ một công ty khác cấp bậc còn vượt qua Tinh Huy - Tinh Quang Giải Trí, lôi kéo được thêm khoản đầu tư hai ngàn vạn.

Muốn sản xuất một bộ phim thể loại huyền huyền, khiến người xem cảm giác không quá mức giả tạo, đầu tư dành cho cảnh quan là thứ không thể tiết kiệm, còn may hầu hết cốt truyện đều xoay quanh Tô Viên Viên, những người khác chỉ có thể coi như vai phụ quan trọng, cho nên không cần mời những diễn viên hạng nhất, chỉ cần diễn viên hạng hai hạng ba có chút tài năng là được, lập tức giảm được không ít chi phí. Như vậy chỉ bảy ngàn vạn cũng đủ để quay tốt.

Tinh Quang đề cử vài diễn viên của công ty họ, nhưng vì Phương Lập Triết mới là nhà đầu tư chính, cho nên không ai có thể tùy tiện nhét người, sau khi nghiêm khắc thử kính liền mời những người không hợp cách lui về, chỉ để lại bốn vai phụ quan trọng cùng mấy nhân vật không quá trọng yếu. Những nhân vật khác là mời từ nơi khác, Trần Châu, Lưu Lam đều đề cử vài người, còn tìm mấy sinh viên học viện điện ảnh, kỹ thuật diễn đều ổn.

Tinh Huy cũng đề cử người, Hướng Đồng còn tới lôi kéo giao tình, muốn nhận vai diễn nhiều màn ảnh nhất, hoặc là khách mời quan trọng nhất - người sắm vai Hồ Vương sau khi hóa hình. Phương Lập Triết không cần suy xét liền lập tức cự tuyệt. Chẳng phải tìm không thấy người, hà tất cùng Tinh Huy hợp tác mà tự tìm phiền toái? Năm đó Tinh Huy chen ép hắn, hắn khắc trong tâm khảm, từ khi xoay người liền không cùng Tinh Huy hợp tác, càng miễn bàn Hướng Đồng còn từng ngáng chân Tô Viên Viên. Hắn đều nhớ rõ, chỉ chờ một ngày có cơ hội, hắn sẽ tính toán từng cọc từng cọc.

Mặc kệ Tinh Huy tức giận đến đâu, bọn họ bên này đã nhanh chóng thành lập đoàn phim, hoàn thành tất cả các khâu chuẩn bị quay chụp. Tô Viên Viên

còn phải tham gia《Khuyến trung tinh anh 2》, nhưng chương trình kia thời gian quay mỗi kỳ đều rất ngắn, nằng lại là "Tô Nhất Điều", hai bên đều an bài tốt.

Mà《Khuyến trung tinh anh》mùa 1 đã phát sóng xong mười hai kỳ, nằng phải chuẩn bị phối hợp tham gia hoạt động tuyên truyền《Yêu hồ》, sau đó《Khuyến trung tinh anh 2》lại vừa quay vừa phát sóng luôn, chờ 12 kỳ của mùa hai kết thúc, không bao lâu sau lại đến lượt《Yêu hồ》công chiếu.《Yêu hồ》tuyệt đối có thể bảo trì nhiệt độ mấy tháng, đến khi《Yêu hồ》dần dần hạ nhiệt,《Yêu Vương truyện》cũng đến lúc đóng máy bắt đầu tuyên truyền, tiếp theo là phát sóng.

Có thể nói, thời gian màn ảnh hai năm tiếp theo gần như đều thuộc về Tô Viên Viên, tuy rằng nằng vẫn liên tục tiến tổ quay chụp, rất ít lộ diện, nhưng những chương trình giải trí nằng tham gia sẽ lần lượt được phát sóng, còn có hai bộ quảng cáo thương nghiệp, hai bộ quảng cáo công ích, cơ hồ chính là tồn tại spam màn ảnh. Từ khi《Manh khuyến Tô Tô》bắt đầu phát sóng, thân ảnh nằng gần như chưa từng biến mất khỏi màn hình, mặc dù nằng không lộ mặt thì cũng có tác phẩm ra lò, sẽ có người đưa nằng lên hot search, nằng đã thành minh tinh được chú ý nhất, là tồn tại đảm đương lưu lượng cho bất kỳ chương trình nào trong giới giải trí!

Vào lúc này, người trong vòng đã có thể dự kiến Tô Viên Viên tinh quang lộ lẫy. Không còn người nào dám nói Phương Lập Triết chỉ là một người đại diện tầm thường, nếu không có Phương Lập Triết, dù Tô Viên Viên có kỹ thuật diễn cũng không có khả năng đạt đến độ cao này trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Mỗi một bước chân Tô Viên Viên đi tới, nhìn như trùng hợp, nhìn như may mắn, lại đều là kết quả do hần tỉ mỉ an bài, thực lực của hần là không thể nghi ngờ!

Minh tinh tốt đều hiếm có, trong mắt mọi người, mộng tưởng tưởng trở thành kim bài người đại diện của Phương Lập Triết, đã sắp thành hiện thực!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Tiến trình quay chụp《Yêu Vương truyện》diễn ra vô cùng thuận lợi, dù sao thì đạo diễn đã được chứng kiến từ khi kịch bản này bắt đầu hình thành, diễn viên cũng đều thực nghiêm túc phối hợp, rất ít khi phát sinh tình huống nhiều lần NG. Đặc biệt là nhìn Tô Viên Viên một tiểu hồ ly cơ hồ không NG, trong khi nằng là diễn viên có suất diễn nặng nhất cả đoàn, những người khác tự nhiên liền biết ngưng ngừng, không thể không nỗ lực, toàn bộ đoàn phim đều đắm chìm trong không khí tích cực hăng hái hướng về phía trước.

Ngay tại thời điểm Tô Viên Viên cơ hồ nhận thầu toàn bộ hot search, đột nhiên tuôn ra một cái tin tức hấp dẫn ánh mắt mọi người - Phùng Huy cùng Lương Tinh Ngữ sắp kết hôn!

Phương Lập Triết vẫn luôn yêu cầu thủ hạ nhìn chằm chằm Phùng Huy, nhưng hần bởi Tô Viên Viên đóng phim đã rất bận rộn, Phùng Huy lại không có ý đồ nhằm vào hần, nên gần đây cũng ít chú ý hơn. Gọi thủ hạ tới hỏi, vừa nghe xong, hần thực sự cảm thấy ghê tởm đến cực điểm!

Nguyên lai sau khi Phùng Huy bị Hường Đồng xa cách liền hoàn toàn không cần da mặt nữa, gả khom lưng uốn gối chạy tới lấy lòng Lương Tinh Ngữ, hoa ngôn xảo ngữ, bán thâm, viết tình ca, thiết kế anh hùng cứu mỹ nhân, khổ nhục kế,..... thủ đoạn gì cũng dám dùng, không bao lâu sau lại lừa được Lương Tinh Ngữ tới tay.

Lương Tinh Ngữ tin tưởng gã là "lăng tử hồi đầu", từ đây sẽ chỉ thích một mình cô, cho nên liền bắt đầu vì người trong lòng tính toán, muốn tiếp tục phùng gã leo lên. Cũng không biết Phùng Huy nói cái gì, Lương Tinh Ngữ cư nhiên đồng ý dùng phương pháp chưa kết hôn đã có thai bức Tinh Huy chủ tịch thừa nhận Phùng Huy làm con rể. Tinh Huy chủ tịch chỉ có một đứa con gái duy nhất, hiện giờ cô đã hoài thai, lại khẳng khẳng một mực chỉ nhận định Phùng Huy, vậy ông còn ngăn trở kiểu gì? Mặc dù chương mắt Phùng Huy, chủ tịch vẫn phải đồng ý hôn sự, hơn nữa còn phải đổi một người đại diện nổi danh dẫn dắt Phùng Huy, bắt đầu phùng gã..... một lần nữa.

Phùng Huy lần này đã biết tự lượng sức, gã biết điều không tranh đoạt tài nguyên đặc tội với người, mà trực tiếp viết mấy ca khúc kinh điển miễn phí đưa cho vài vị thiên vương thiên hậu. Bọn họ biểu diễn chính là quảng cáo tốt nhất, ca khúc tốt, được nhiều người biết đến, tác giả là gã đương nhiên cũng sống tốt hơn.

Những ca khúc kinh điển đời sau, tùy tiện lấy một bài ra tới đều có thể kinh diễm thế nhân, Phùng Huy tự định vị mình là nhà soạn nhạc thực lực siêu cường. Đây đã xem như lui vào hậu trường, gã lại thành con rể Tinh Huy, trong tình huống bình thường, còn có người nào dám đắc tội gã? Chỉ cần địa vị củng cố, gã sẽ có thể sống tốt hơn khi trước gấp ngàn lần!

Mà Hường Đồng từng khinh thường gã, chỉ là một nữ minh tinh tầm thường trong Tinh Huy mà thôi, còn không phải mặc gã muốn làm gì thì làm? Gã thậm chí đã bắt đầu ra tay chen ép Hường Đồng, muốn cô ta trở thành hai bàn tay trắng, rồi nhốt lại dường như một con chim hoàng yến, vẹn toàn chấp niệm đời trước.

Phương Lập Triết vẫn luôn không từ bỏ mong muốn tìm lại bạn tốt, liền tính cùng Phùng Huy tranh đấu cũng trước sau không thể hạ thủ tàn nhẫn, sợ bạn tốt trở về phải đối mặt với tình trạng thanh danh hỗn độn. Nhưng hần trăm triệu không nghĩ tới, tên cô hồn dã quỷ này vì thượng vị lại có thể vô sỉ đến thế. Hiện tại, đối với đứa nhỏ trong bụng Lương Tinh Ngữ, hần cũng không biết nên tính đây là huyết mạch của bạn tốt hay là con nôi dối của tên cô hồn dã quỷ kia.

Tô Viên Viên nhìn Phương Lập Triết cau mày khó chịu mà đau lòng, vận khởi pháp thuật bay tới trước mặt hắn, vươn móng vuốt nhỏ xoa xoa ấn đường đang nhăn chặt kia, "Đừng tức giận, ta nghĩ lại biện pháp, xem có thể tìm được Phùng Huy chân chính hay không."

Phương Lập Triết lập tức quay sang nhìn nàng "Thực sự có biện pháp sao?"

"Ừm, ngại chờ chút." Tô Viên Viên nhảy đến ngồi ngay ngắn giữa phòng, nhắm mắt lại dò hỏi.

【001! Hiện tại có biện pháp nào giúp ta chiêu hồn Phùng Huy không? Ta có thể dùng điểm nguyên lực để đổi!】

【Ký chủ, hiện tại lượng fan của ngại đang tăng lên rất nhanh, tốc độ tu luyện cũng càng lúc càng nhanh, hẳn là chỉ cần bốn năm nữa liền có đủ tu vi chiêu hồn, dùng điểm nguyên lực đổi, đáng giá sao?】

【Ngươi cũng nói lượng fan của ta đang tăng rất nhanh, đây đều là công lao của thư sinh, nếu không có hắn, nguyên bản ta phải đợi bảy tám năm nữa mới có thể tu luyện ra cái đuôi thứ ba. Hiện tại ta đã đạt được rất nhiều chỗ tốt rồi, ta không muốn nhìn thư sinh phiền muộn, ta muốn giúp hắn tìm bằng hữu trở về.】

Vốn dĩ 001 muốn khuyên Tô Viên Viên nghĩ cho mình nhiều hơn, nhưng nghe nàng nói xong lại cảm thấy vô pháp phản bác. Tuy rằng hiện tại chiêu hồn sẽ tổn thất rất nhiều điểm nguyên lực, nhưng kỳ thật số điểm này cũng là do Phương Lập Triết hỗ trợ kiếm được. Được người giúp đỡ, xác thật nên hồi báo một chút.

001 cảm thấy có lẽ đây chính là điều Tô Viên Viên từng nói - Sinh mệnh không thể chỉ có điểm nguyên lực, phải chú ý hơn vào những gì xảy ra xung quanh, hòa mình vào cuộc sống mới có thể vui sướng. Cho nên nó cũng không khuyên tiếp, trực tiếp khấu trừ 1000 điểm nguyên lực, truyền cho nàng lượng pháp lực đủ để chiêu hồn một lần. Bây giờ điểm nguyên lực chỉ dư lại 2367 điểm, khoảng cách tới một vạn điểm thực sự rất xa, nhưng nó tin tưởng Phương Lập Triết sẽ có phương pháp giúp ký chủ rút ngắn thời gian tu luyện càng nhiều.

Đột nhiên khấu trừ 1000 điểm nguyên lực, bộ lông tơ của Tô Viên Viên lập tức ảm đạm một chút, không nhìn kỹ là sẽ không chú ý tới, nhưng Phương Lập Triết vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng tức khắc thay đổi sắc mặt!

"Tô Tô! Tô Tô! Ngươi làm sao vậy?" Hắn sợ sẽ quấy rầy Tô Viên Viên, không dám lớn tiếng nói chuyện, ngồi quỳ ở một bên thử thăm dò "Tô Tô? Ngươi có thể nghe thấy sao? Ngươi lại hao tổn tu vi đúng không? Ngươi đừng giúp ta tìm, để ta nghĩ biện pháp khác, ngại đừng làm thương tổn chính mình."

Hắn gắt gao siết chặt nắm tay, sắc mặt trắng bệch. Hắn cho rằng Tô Viên Viên nói có biện pháp chính là pháp thuật thông thường của yêu tinh, không ngờ tới sẽ yêu cầu hao tổn tu vi. Giờ khắc này nhìn thấy thân thể Tô Viên Viên biến hóa, trần ngập đầu óc hắn đều là tự trách. Nhìn nàng lẳng lặng nhắm chặt hai mắt không đáp lại, hắn cũng không dám quấy rầy, chỉ có thể mím môi nhũn nhũn mà lo lắng nhìn Tô Viên Viên.

Lần đầu tiên, hắn sinh ra cảm giác thống hận vì mình chỉ là người thường, dưới tình huống như vậy lại chỉ có thể lo lắng sốt ruột mà chẳng giúp được gì, nếu không có hắn, có phải Tô Viên Viên có thể tu luyện thành người sớm hơn không?

Lúc này, Tô Viên Viên đã linh hồn xuất khiếu, đuổi theo linh hồn của Phùng Huy bay tới thành thị lân cận. Nàng vừa thi pháp liền lập tức gọi được Phùng Huy tới, nhưng có một cô hấp lực không biết từ đâu tới lại hút linh hồn anh ta đi, lượng pháp lực mà nàng có chỉ dùng được một lần, còn chưa kịp nói rõ ràng với Phương Lập Triết đã phải vội vàng đuổi theo.

May mắn là trong trạng thái linh hồn nàng có thể ngay lập tức bay xa vạn dặm, chỉ vài phút sau đã đuổi kịp Phùng Huy, đi theo hắn tới một bệnh viện ở thành phố lân cận. Nàng nhìn linh hồn Phùng Huy bị hút vào trong thân thể một bệnh nhân, lại chạy quanh bệnh viện vài vòng mới tìm hiểu được người kia là một người thực vật, nằm ngoài gấp tại nạn xe cộ, bởi vì không còn người nhà, người gây họa cũng không có tiền bồi thường, hiện tại đã không còn ai quan tâm, trạng thái rất kém cỏi, có lẽ chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là anh ta sẽ không nổi nữa.

Tô Viên Viên tròn tròn đôi mắt, không ngờ nàng đoán trúng, Phùng Huy thật sự biến thành người thực vật! Nàng nhìn thiếu niên gầy còm sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. May mà nàng quyết định dùng điểm nguyên lực chiêu hồn, nếu thật sự chờ vài năm sau tu luyện ra cái đuôi thứ ba mới chiêu, chắc chắn Phùng Huy đã thật sự chết mất rồi!

Nàng lại xác nhận kỹ càng phòng bệnh cùng tên họ hiện tại của Phùng Huy, rồi mới vội vàng vàng trở lại thân thể mình, vừa mở mắt liền nói: "A Triết, ta tìm được Phùng Huy rồi!"

Phương Lập Triết ôm chặt nàng, bàn tay run run rẩy rẩy kiểm tra thân thể nàng "Tô Tô, ngại có sao không? Vừa rồi ngại vẫn không nhúc nhích, cả hô hấp cũng ngừng, ta còn tưởng....."

Tô Viên Viên ngăn ra, thân mật cọ cọ mặt hắn, cười nói: "Ta không có việc gì, vừa nãy có chút vấn đề nhỏ, linh hồn Phùng Huy chạy mất, ta đành phải vội vàng linh hồn xuất khiếu đuổi theo, nên mới không kịp nói gì với ngại. Ngươi yên tâm, ta hoàn toàn khỏe khoắn, còn tìm được Phùng Huy. A Triết, chúng ta đi mau, trạng thái Phùng Huy cực kỳ xấu, hiện tại linh hồn anh ta đã nhập vào trong thân thể một người khác, lại trở thành người thực vật, nếu không nhanh lên anh ta liền thực sự xong đời."

"Được, chúng ta đi." Phương Lập Triết vừa thu thập đồ vật vừa lo lắng nhìn nàng "Ngươi thật sự không sao chứ? Nhưng ta cảm thấy hình như ngại không ổn lắm? Lúc trước ngại nói phải chờ bảy tám năm nữa mới có thể chiêu hồn, hiện tại..... có phải lại hao tổn tu vi đúng không?"

"Ai nha, không có việc gì đâu, khoảng thời gian này lượng fan tăng càng ngày càng nhanh! Hao tổn chút tu vi chỉ tương đương với thiếu một ít fan mà thôi,

ngươi nếu đau lòng ta thì tìm cách làm ta càng nổi tiếng hơn đi, có càng nhiều fan là được rồi!" Tô Viên Viên bị tiêu giảm một chút tu vi, nhưng nàng cũng không cảm thấy có cái gì không khỏe, mà thực ra thì nàng cũng chẳng thèm để ý, ngược lại còn thật cao hứng vì có thể giúp Phương Lập Triết tìm được Phùng Huy. Nàng thúc giục, "Nhanh đi đi thôi, tuy Phùng Huy đã biến thành người thực vật, nhưng ta có thể chữa trị cho hắn, ngươi yên tâm đi."

Phương Lập Triết cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, hắn ôm chặt lấy Tô Viên Viên, hứa hẹn: "Ta nhất định sẽ ngươi càng ngày càng nổi tiếng, sẽ có rất nhiều rất nhiều fan, vô số."

Vì ở ngay thành thị lân cận, Phương Lập Triết chỉ cần lái xe hai giờ liền tới được bệnh viện kia. Bệnh viện không cho phép mang sủng vật vào, Tô Viên Viên dứt khoát tránh né cameras nhảy vào từ cửa sổ.

Phương Lập Triết lấy thân phận bằng hữu của người bệnh đi đăng ký tới thăm, hơn nữa bệnh viện cũng có rất nhiều người biết mặt hắn, hắn đưa ra chứng minh thư đăng ký xong liền được dẫn ngay tới phòng bệnh của Phùng Huy.

Phùng Huy hiện tại tên là Lâm Hi, vừa tròn mười chín tuổi, bệnh tật cộng với phải nằm im thời gian dài trên giường bệnh khiến sắc mặt anh ta rất khó coi, gầy đến mức hai má đều có chút lõm vào, nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt hiện tại rất đẹp, khi khỏe mạnh nhất định là soái ca cấp bậc giáo thảo.

Phương Lập Triết không có biện pháp từ trên người bệnh nhân xa lạ này nhìn đến bóng dáng của bạn tốt, hắn nhìn xuống gầm giường. Tô Viên Viên đang tránh ở nơi đó. Lại nghe nàng khẳng định một lần nữa, hắn hít sâu một hơi, bắt đầu cùng bác sĩ thương thảo việc chuyển viện. Lâm Hi nằm ở đây đã hơn một năm, căn bản không có ai chịu quản, người gây họa bị phán bỏ tù, tiền thuốc men cũng chẳng bồi thường. Hiện giờ Phương Lập Triết nguyện ý bỏ tức tiền thuốc men còn tiếp thu Lâm Hi, phía bệnh viện đương nhiên lập tức đồng ý, nhanh chóng hoàn thành thủ tục cho Phương Lập Triết chuyển người đi ngay buổi trưa hôm đó.

Trên đường đi, Tô Viên Viên dùng linh lực bao bọc lấy phần đầu Lâm Hi bắt đầu trị liệu, đại não nhân loại cực kỳ phức tạp, các mô thần kinh hay mạch máu đều rất yếu ớt, bất cứ bộ phận nào xảy ra vấn đề đều rất dễ tạo thành bệnh tật cực khó cứu chữa, y học hiện tại vẫn chưa thể tìm ra phương pháp cứu trị người thực vật. Nhưng khi Tô Viên Viên dùng linh lực xâm nhập vào, nàng có thể nhìn rõ ràng mỗi một bộ phận bên trong, tuy nàng chưa từng học y, nhưng có thể dựa vào linh thức cảm nhận được nơi nào là tốt, nơi nào có vấn đề.

Tìm ra phần mô não có vấn đề, Tô Viên Viên dùng linh lực chậm rãi chữa trị, tựa như gỡ ra một đoàn len sợi hỗn loạn, tuy rằng rườm rà, nhưng cũng không tính khó khăn. Hai giờ sau, khi Lâm Hi được chuyển vào phòng bệnh, kết quả kiểm tra đã cho thấy bệnh tình có chiều hướng chuyển biến tốt đẹp.

Bệnh viện vô pháp giải thích hiện tượng này, chỉ có thể quy kết thành người thân cận có thể đánh thức người bệnh, đề nghị Phương Lập Triết nói chuyện với Lâm Hi nhiều hơn, có lẽ tới một ngày nào đó Lâm Hi có khả năng tỉnh lại. Chuyện tương tự đã từng phát sinh, người thực vật ngủ say mười tám năm còn có thể thức tỉnh, cho nên Lâm Hi có thể chuyển biến tốt thật đúng là chẳng có gì kỳ quái.

Tìm được Lâm Hi, Phương Lập Triết coi như đỡ xuống được một gánh nặng, ban ngày hắn bồi Tô Viên Viên ở đoàn phim đóng phim, buổi tối liền vào bệnh viện chiếu cố Lâm Hi. Hắn vẫn luôn cùng Lâm Hi nói từng chuyện từng chuyện xảy ra trong năm nay, Tô Viên Viên thì luôn ở bên cạnh giúp Lâm Hi trị liệu, bọn họ không quan tâm chuyện khác. Mà Phùng Huy bên kia hình như cũng vội vàng trừ bị hôn lễ, không có thời gian nhảy nhót gây chuyện.

Khoảng nửa tháng sau, hôm đó Phương Lập Triết đang ngồi trong phòng bệnh vừa xem TV vừa nói chuyện với Lâm Hi, chuyển sang kênh tin tức giải trí, hắn nhìn thấy Phùng Huy bên trong, không nhận được nhủi mảy, "Phùng Huy, hôm nay cái tên thể thao cậu kết hôn, gã ta sắp trở thành con rể của Tỉnh Huy Giải Trí. Cậu phải nhanh chóng khỏe lại, tôi còn chờ cậu tỉnh lại tự mình báo thù đấy!"

"Tôi..... đương..... đương nhiên muốn..... tự mình..... báo thù....."

Thanh âm khô khốc, có vẻ thực suy yếu, Phương Lập Triết ngẩn ra, kinh ngạc cúi đầu nhìn người trên giường bệnh, nói: "Phùng, Phùng Huy?"

Lâm Hi chậm rãi mở mắt ra, hữu khí vô lực giật giật khoe miệng, nhìn chằm chằm TV nói: "A Triết..... Cảm ơn....."

Phương Lập Triết hốt mất chưa xốt, lập tức bật dậy lao ra cửa phòng kêu bác sĩ. Sau khi kiểm tra, các bác sĩ xác định Lâm Hi đã khôi phục bình thường, hiện tại chỉ cần vật lý trị liệu và điều trị tu dưỡng, ở bệnh viện quan sát một tuần nữa là có thể về nhà.

Tin tức tốt! Phương Lập Triết nhìn về phía Tô Viên Viên đang núp sau bức màn, đôi mắt cong cong. Tiểu hồ ly này, thật sự mang đến cho hắn quá nhiều quá nhiều may mắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Lâm Hi không muốn làm phiền Phương Lập Triết nữa, đồng thời chính hắn cũng sợ điểm đặc thù của Tô Viên Viên bị kẻ khác phát hiện, liền quyết định mua luôn gian phòng bên cạnh cho Lâm Hi, lại tìm hộ công cao cấp tới chăm sóc cho anh. Tuy hiện tại thân thể Lâm Hi vẫn thực suy yếu, nhưng anh có thể kêu hộ công dùng ipad hỗ trợ tra tìm tin tức, nên Phương Lập Triết cũng chuyển hết các ảnh chụp, video và tư liệu về Phùng Huy cho anh tùy tiện xử lý, muốn công khai lúc nào cũng được.

Đã tìm được Phùng Huy chân chính, đương nhiên không cần lưu tình với tên Phùng Huy ngoại lai kia nữa. Nguyên bản Lâm Hi còn muốn nghĩ cách đoạt lại thân thể mình, nhưng biết được những việc Phùng Huy đã làm trong hơn một năm qua, anh liền ghé thăm đến muốn mệnh, dứt khoát quyết định dùng luôn thân thể hiện tại. Khác với việc Phùng Huy chủ động xâm chiếm thân thể, khi anh tới thì Lâm Hi đã chết rồi. Sau khi anh bị bài xuất ra khỏi thân thể của mình thì dần dần phiêu lãng sang thành thị lân cận, không biết qua bao lâu mới đột nhiên bị hút vào thân thể Lâm Hi, hoàn toàn mất ý thức. Nghe bác sĩ nói trái tim Lâm Hi đã ngừng đập hơn mười phút lại đột nhiên khôi phục, anh nghĩ có lẽ đó là lúc mình bị hút vào, về phần nguyên nhân, anh không hiểu. Nhưng nếu đã tỉnh lại trong khối thân thể này, từ nay về sau anh chính là Lâm Hi. Có lẽ đây vẫn là nhờ họa được phúc, bởi vì ngoại hình của Lâm Hi thực sự rất tốt, tiền giới giải trí sẽ có được ưu thế cực kỳ lớn, cộng thêm kỹ thuật diễn đã mài giũa nhiều năm, nhất định sẽ có thành tựu. Anh hy vọng, một ngày nào đó mộng tưởng của mình sẽ được thực hiện.

Phùng Huy hoàn toàn không biết Phùng Huy nguyên bản còn tồn tại trên thế giới này, gã hiện giờ xuân phong đắc ý, ngầm cùng Hường Đồng liên hệ, có ta cũng không dám lại tùy tiện từ chối, còn phải ôn tồn nịnh nọt gã. Cho nên gã cao hứng lại "sáng tác" một ca khúc mới, vận tác một chút, cho Hường Đồng trình diễn, cũng bỗng được lên hot search.

Tô Viên Viên thấy chính mình bị gã đẩy khỏi hot search, thập phần bất mãn, hừ hừ hai tiếng, cùng 001 thương lượng một chút.

【Người có thể đưa cho ta tất cả các ca khúc mà gã biết không? Ta muốn công khai toàn bộ, làm gã không còn cách nào sao chép nữa. Rõ ràng đều là tác phẩm của người khác, gã lấy đầu ra mặt mũi nói rằng chính mình sáng tác? Bài hát ta đưa ra lúc trước cũng nói là do tác giả giấu tên sáng tác, gã ta đúng là da mặt quá dày, thứ đồ không biết xấu hổ!!!】

【Có thể, yêu cầu 50 điểm nguyên lực.】

【..... Quý hẹp hòi, chuyện nhỏ xiu cũng không chịu giúp】 Tuy nói như vậy, nhưng nàng vẫn không chút do dự đưa điểm nguyên lực ra đổi. Không phải nàng không đề bụng điểm nguyên lực, nhưng thật sự không thể chịu nổi loại người như Phùng Huy, không thể để mọi người mặc định gã ta là tài tử nữa. Nàng nhất định phải vạch trần gương mặt thật của gã!!!

Vừa kháo trừ điểm nguyên lực, các ca khúc lập tức xuất hiện trước mặt Tô Viên Viên dưới hình thái bản thảo, nàng tùy tay lật lật, không ngờ có tới gần trăm bài, của khoảng 5-60 tác giả khác nhau, Phùng Huy lấy hết những ca khúc trong tương lai này xung vào danh nghĩa của mình, chẳng phải tương đương với đồng thời chèn ép 5-60 nhân tài chân chính? Có một số người, cả đời cũng chỉ viết ra một ca khúc kinh điển, nhưng lại bị Phùng Huy trộm mất, những người đó, có khả năng sẽ ừ ừ vô danh cả đời.

Tô Viên Viên xem qua một lần, sau đó nàng chụp lại mỗi một tờ bản thảo, rất nhiều loại chữ viết khác nhau, cũng hoàn toàn khác với nét chữ của Phùng Huy, chỉ nhìn lướt qua là biết do rất nhiều người viết. Tiếp theo nàng hứng thú trí bưng bưng mở máy tính, một bài viết "Phùng đại tài tử là sao chép hay là tìm tìm người viết thay" nhanh chóng hấp dẫn vòng hữu chủ ý.

Trong bài viết minh xác liệt ra gần trăm bản thảo khác nhau, tự xưng là người hảo tâm nhìn không không nổi nữa, học Lôi Phong cho công khai hành vi phạm tội của Phùng Huy. Hơn mười bài hát gã "sáng tác" lúc trước cũng có mặt, chỉ cần liếc qua cũng rõ ràng hơn mười tờ bản thảo mang theo dấu vết sửa chữa này hoàn toàn không thể xuất phát từ tay một người, cũng không phải bút tích của Phùng Huy. Tô Viên Viên kêu gọi vòng hữu đồng loạt yêu cầu Phùng Huy lấy ra bản thảo, gã "sáng tác" nhiều ca khúc như vậy, ít nhất cũng phải có bản thảo đúng không? đồng thời yêu cầu Phùng Huy công khai thuyết minh tri thức nhạc lý, còn nếu không biết, vậy gã "sáng tác" kiểu gì?

Vốn có người còn tưởng antifan của Phùng Huy tới quấy rối, kết quả phát hiện càng nói càng có lý, sôi nổi tới Weibo @Phùng Huy, kêu gã tới thuyết minh làm sáng tỏ. Nếu là bị vu hãm, thế nào cũng phải đứng ra cho thấy lập trường đi chứ? Chỉ cần công khai bản thảo thôi mà, đơn giản quá còn gì? Nhưng Phùng Huy lấy ra được sao? Không!!! Gã có thể hát, nhưng dùng khuôn nhạc viết ra, thậm chí là nhạc đệm đều là tìm người khác làm hộ.

Phùng Huy nổi trận lôi đình, rồi lại vô cùng sợ hãi, gã không màng Lương Tinh Ngữ chất vấn hoài nghi, chạy về phòng ngủ tự nhốt mình lại, nhìn chăm chăm máy tính mà tay chân run rẩy bầy.

Rõ ràng những ca khúc đó hiện tại còn không thể xuất hiện, rõ ràng đều là tác phẩm của tương lai, đồng bản thảo này từ đâu ra? Quá nhiều, gần như toàn bộ những bài hát gã biết đến đều có mặt, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ còn có người khác xuyên qua? Nhưng tại sao toàn bài hát gã biết? Chẳng lẽ là người quen, cố ý nhằm vào gã?

Phùng Huy sắc mặt trắng bệch, không ngừng tìm thủy quân, tìm người đại diện, tìm quản lý diễn đàn, yêu cầu xóa bài viết, muốn tìm cách tẩy trắng chính mình. Nhưng sự trầm mặc của gã lại khiến càng nhiều người nghi ngờ, nếu gã tiếp tục im lặng, tội danh sao chép sẽ được chứng thực. Rốt cuộc nhiều ca khúc hay như vậy, ai sẽ ngốc nghếch đến mức đưa cho Phùng Huy? Thời điểm gã bắt đầu "sáng tác" nào phải người nổi tiếng gì cho cam.

Cùng lúc đó, trên mạng xuất hiện một trang web cổ vũ mọi người săn tác, cũng cam đoan sẽ bảo đảm quyền lợi cho mọi tác giả. Chỉ một trang web thì cũng chẳng lạ gì, nhưng mấu chốt là tất cả các nội dung của nó đều vô cùng mới mẻ độc đáo, còn liệt ra rất nhiều mệnh đề và nhiệm vụ giúp mọi người luyện tập, mỗi tháng đều tổ chức thi đấu, tiền thưởng cho top 3 khá phong phú, đưa tác phẩm của mình lên trang web này còn rất dễ dàng được các ca sĩ biết đến, những ca khúc thực sự có chất lượng sẽ không cần lo lắng bị mai một.

Trang web này do đích thân Tô Viên Viên tạo ra, gần trăm ảnh chụp bản thảo đối từ hệ thống cũng được nàng dán chính ỉnh ngay trên trang chủ. Đòi trước Trác Phong là hacker, nàng cũng học được khá nhiều, tạo một trang web chỉ là chuyện đơn giản. Có chứng cứ Phùng Huy sao chép làm mỗi câu, trang web này nhanh chóng phổ biến. Ban đầu chỉ có vài người cảm thấy thú vị, sau vài lần thi đấu sáng tác ca khúc mới có hàng loạt người đăng ký, vì có nhiều người giao lưu luận bàn, càng dễ dàng kích phát linh cảm, do đó người đăng ký tham gia càng ngày càng nhiều.

Một nơi như vậy có thể coi như thánh địa của các nhạc sĩ nghiệp dư, có người dẫn đường, có cạnh tranh, có linh cảm, muốn viết ra ca khúc tốt cũng dễ dàng hơn trước nhiều. Người chân chính có tài hoa, có lẽ chỉ cần một chút linh cảm là có viết ra tác phẩm chất lượng tốt. Trang web này hoàn toàn phá

hông đường lui của Phùng Huy!

Dù trong tay gã còn còn vài ca khúc khác, thì cũng không thể nào so sánh với gần trăm bài hát kinh điển kia. Còn nếu không đủ kinh điển, thì sao có thể so sánh với những tài năng chân chính?

Phùng Huy cũng tự biết mình có mấy cân mấy lượng, thấy sự tình phát triển đến loại trình độ này, gã biết, mình tiêu rồi. Bàn tay vàng duy nhất cũng xong rồi!

Gã phát một Wiebo mới, độc một câu "Thanh giả tự thanh", sau đó lặn mất tăm. Fan nào tàn đồng tình gã, tin tưởng gã vô tội, nhưng càng nhiều fan lại vô cùng thất vọng. Bởi họ nhìn ra gã đang chột dạ. Sự nghiệp vừa mới hơi khởi sắc lại gặp phải đã kích mạng tính hủy diệt, lượng fan sụt giảm nghiêm trọng. Lương Tinh Ngừ cũng nổi trận lôi đình dọn về nhà mẹ đẻ.

Thời gian này, cuối cùng thì《Yêu hồ》cũng công chiếu, lượng vé bán ra ngày đầu tiên cao chót vót, vượt xa toàn bộ phim điện ảnh đồng kỳ. Mọi người chân chính thấy được kỹ thuật diễn tình vi của Tô Viên Viên, thậm chí còn coi nàng thành hồ yêu chân chính, vì nàng mà khóc, vì nàng mà cười. Diễn viên diễn tốt không ít, nhưng động vật diễn tốt cũng chỉ có một mình Tô Viên Viên mà thôi. Cho nên dù Hường Đồng biểu hiện không tồi, cũng vẫn bị Tô Viên Viên áp xuống không thể lộ mặt. Rốt cuộc tiểu hồ ly cũng diễn tốt như vậy, một người diễn ổn là đương nhiên nha?

Tô Viên Viên lại lên đầu đề, trở thành minh tinh được nghị luận nhiều nhất, lượng fan dâng lên nhanh chóng, cung cấp linh lực khiến nàng thoải mái đến cuộn thành một đoàn không muốn nhúc nhích!

Thật nhiều nhà phê bình điện ảnh đều cho《Yêu hồ》mức điểm cực cao, mặc kệ họ phân tích từ phương diện nào, đây đều là một bộ phim đặc biệt hoàn mỹ. Trên mạng khắp nơi bàn tán về《Yêu hồ》，nếu ai nói mình chưa từng xem bộ phim này, vậy chính là một sự kiện cực kỳ khó tin.

Một tuần sau,《Yêu hồ》đồng loạt công chiếu ở vài quốc gia hải ngoại, ngày đầu tiên phòng bán vé thậm chí không nở nhìn, người nước ngoài thường không có hứng thú với yêu tinh Trung Quốc. Nhưng từ ngày hôm sau, lượng người xem tăng nhanh như tên lửa, cuối cùng doanh thu toàn cầu của《Yêu hồ》tới 4,5 tỷ!

Tất cả mọi người cuồng hoan, kích động vì thành tích này, đây chính là điều xưa nay chưa từng có, đương nhiên sẽ được ký lục lịch sử nền điện ảnh quốc gia! Từ đạo đã đưa phim đi liên hoan phim quốc tế cạnh tranh giải thưởng, nói không chừng sau đó không lâu sẽ còn có tin tức tốt. Cùng lúc đó, những người tham diễn《Yêu hồ》cũng thu hút được sự chú ý trên trường quốc tế, Hường Đồng mỹ điểm tựa yêu, nam chính hàm hậu lại gian trá,..... mức độ nổi tiếng đều bay vọt. Đương nhiên, nhân vật được chú ý nhất vẫn là tiểu hồ ly Tô Viên Viên.

Những người yêu thích điện ảnh ngoại quốc sau khi xác định Tô Viên Viên thật sự là hồ ly chứ không phải đặc hiệu tạo thành thì đều nhao nhao đi tìm hiểu thông tin, nói rằng không thể tin được một tiểu động vật mà có thể diễn xuất giỏi hơn cả diễn viên chuyên nghiệp. Các loại phim điện ảnh hay truyền hình về động vật ở nước ngoài được ưa chuộng hơn trong quốc nội nhiều, nhưng cơ bản đều là hài kịch, đa phần phải dựa vào phối âm và đặc hiệu mới hoàn thành được, tuyệt đối không có một động vật nào tự mình diễn xuất hiệu quả như thế này. Tô Viên Viên thực sự quá tuyệt, thậm chí có nhiều người còn truy vấn phải chăng Trung Quốc thật sự có hồ yêu?

Tô Viên Viên lần này thật sự nổi danh vượt qua biên giới!

Tô Tô FanClub vô cùng hào hứng, sôi nổi đề cử《Manh khuyến Tô Tô》cùng《Khuyến trung tình anh》cho bạn bè quốc tế, ngay cả những quảng cáo của Tô Viên Viên cũng được tập hợp chế thành dạng video ngắn gửi qua, thời kỳ spam của Tô Viên Viên lại tiếp diễn.

Trong khi Tô Viên Viên và《Yêu hồ》đang được thảo luận khí thế ngất trời, Lâm Hi lẳng lặng công khai đám hắc liệu của Phùng Huy. Cái này đương nhiên không được chú ý nhiều bằng《Yêu hồ》，nhưng cũng bò lên mấy hot search hàng đầu, bị không ít người thấy được. Hường Đồng, vốn có cơ hội dựa vào《Yêu hồ》mà nâng cao danh tiếng lên tầm quốc tế, lập tức trở thành ả bạch liên bị người người đòi đánh!

Chuyện Hường Đồng ngậm ngáng chân Tô Viên Viên, Phương Lập Triết còn chưa quên đâu. Lúc đưa tư liệu cho Lâm Hi xử lý, hắn đã nói qua mình có ý sửa trị Hường Đồng, Lâm Hi cũng thực biết chọn thời điểm, đúng lúc Hường Đồng sắp bước lên mây thì đập một cước ngã xuống vũng bùn! Lần này, cô ta chắc chắn không còn khả năng xoay người!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28

Một nữ nhân suốt ngày ái muội treo người khác đáng ghét đến cỡ nào? Trong tình huống tuyệt đại đa số fan của Hường Đồng và Phùng Huy là nữ, những ảnh chụp ái muội kia như một quả bom uy lực cực mạnh làm Hường Đồng nổi tan xương nát thịt!

Bị dán lên cái nhãn kỹ nữ, bạch liên hoa, rồi còn có người lật lại xem các tin tức về Hường Đồng lúc trước, nhìn đâu cũng thành chứng cứ cô ta chơi trò ái muội, tất cả những tai tiếng khi trước đều bị dán nhãn làm trò câu dẫn nam nhân, ngay cả video quay lại lần cô ta cố ý ám chỉ mình và Phương Lập Triết quan hệ thân cận cũng bị người đời đào ra.

Lúc ấy còn tướng Hướng Đồng thỉnh cầu Phươg Lập Triết vì thêm phúc lợi cho fan, bây giờ xem lại, rõ ràng là Hướng Đồng cố ý làm ra vẻ ái muội, lại bị Phươg Lập Triết cự tuyệt!

Không giống với nhiều nam nhân hưởng thụ cảm giác mập mờ này, Phươg Lập Triết dứt khoát lưu loát từ chối, trước khi rời đi còn giúp Hướng Đồng bảo toàn mặt mũi, phươg thức hành xử của hắn được rất nhiều người khen ngợi. Khi mắng chửi Hướng Đồng, cũng không quên khen Phươg Lập Triết một câu, khiến càng ngày càng nhiều người yêu mến hắn.

Nhờ «Yêu hồ» mà Hướng Đồng được rất nhiều đạo diễn liên hệ hay thương hiệu mời làm đại diện, nhưng hiện tại bọn họ đều nhao nhao hủy hợp đồng, cô ta lập tức trở thành "mình tinh nổi danh" bị hắt hủi nhất giới giải trí. Bên cạnh đó, Hướng Đồng vẫn còn là nghệ sĩ trực thuộc Tinh Huy Giải Trí, khi Lương Tinh Ngừ nhìn thấy đám ảnh chụp kia, cô căn bản không tin Hướng Đồng và Phùng Huy không có quan hệ, chẳng những vọt tới công ty đánh vài cái tát, còn hạ từ lệnh khiến Tinh Huy chìm Hướng Đồng xuống. Nếu cô ta không tìm được công ty giải trí nào tiếp nhận mình, vậy khẳng định là không còn cơ hội xoay người.

Lần này, Hướng Đồng và Phùng Huy đồng thời trở thành kẻ bị chán ghét nhất trong giới, đương nhiên không có công ty nào chịu tiếp nhận, lại có Lương Tinh Ngừ và Tinh Huy chen ép, hai người họ xem như hoàn toàn xong đời.

Giải quyết được hai kẻ khó ưa, Tô Viên Viên cảm thấy tâm tình nhẹ nhàng hơn nhiều. Phươg Lập Triết báo được thù, Lâm Hi cũng thỏa mãn bắt đầu kinh doanh cuộc sống mới, hai người hân hoan chúc mừng một phen, rốt cuộc cũng tìm lại được cái cảm giác hào hứng mãnh liệt như năm đó mới bước vào giới giải trí.

Phươg Lập Triết ký hợp đồng với Lâm Hi, trở thành người đại diện của anh, cũng yêu cầu Luru Lam sửa chữa kịch bản «Yêu Vương truyện» một chút, thêm một nhân vật phụ tương đối quan trọng vào. Là thủ hạ trung thành nhất của Hồ Vương, người mà nàng tin nhiệm nhất, cũng là người duy nhất chưa từng hoài nghi Hồ vương dù chỉ một tích tắc, thậm chí còn vì cứu Hồ vương mà hy sinh chính mình, nhân thiết cực kỳ xuất sắc, rất dễ để lại ấn tượng khắc sâu cho khán giả.

Hành vi giữa đường thêm diễn như vậy rất dễ khiến người khác bất mãn, nhưng bởi vì đây là một nhân vật hoàn toàn mới, không giảm sút suất diễn của người khác, mà trên bản chất, Lâm Hi cũng có thể coi như một "diễn viên gạo cội", anh rất thành thạo phươg thức giao tế, ngày thường hành xử rất lễ độ, tìm không ra nửa điểm sai lầm, kỹ thuật diễn rất cao. Tóm lại là, cuối cùng không có ai tỏ ý kiến gì.

Lâm Hi là thật sự nhiệt tình yêu thương diễn kịch, đặc biệt là sau trải nghiệm quá ác vừa rồi, anh càng quý trọng mỗi một phút một giây, quý trọng mọi cơ hội diễn kịch, càng chăm chú nghiên cứu kịch bản, không ngừng luyện tập, từ đó mỗi thước phim đều khiến người khác kinh diễm. Đồng thời, nhân vật của Lâm Hi cũng thêm không ít điểm sáng cho nhân vật Hồ vương, khiến nàng có tình cảm, có thất tình lục dục, mà không còn lạnh băng cao cao tại thượng như ban đầu.

Tuy Lâm Hi và Tô Viên Viên trong phim chỉ là quan hệ quân thần, nhưng lúc quay cảnh anh cứu Hồ vương mà chết, Luru Lam nhìn mà cảm động khóc nức nở, lôi kéo Trần Châu vừa khóc vừa nói: "Nhất định là Tô Lâm cp! Nhất định sẽ xuất hiện Tô Lâm cp! Lòng trung thành của Lâm Hi thật sự quá kinh diễm, nếu đây không phải tình yêu thì có thể là gì? Tất cả mọi người đều không hiểu Tô Tô, chỉ có một mình Lâm Hi duy trì nàng, cuối cùng hai người bọn họ lại đều chết, người xem nhất định sẽ buồn bực, sẽ lo lắng! Nhưng như vậy cũng tốt, hai nhân vật này đương nhiên càng khiến người xem ấn tượng, chúng ta nhất định sẽ thành công!"

Phươg Lập Triết đứng bên cạnh nghe cô nói mà đôi mày nhíu chặt, cp? Khán giả sẽ nhầm chán tới mức ấy? Một người một hồ ly thì ghép cp kiểu gì? Như vậy cũng được sao?

Không chỉ mình hắn nghĩ như thế, Trần Châu cũng lắc đầu cười cười đưa một hộp khăn giấy cho Luru Lam, "Em đang nghĩ cái quái gì vậy? Hồ vương còn chưa hóa hình, cp cái gì chứ?"

Luru Lam hừ một tiếng hát đầu sang bên, "Anh hiểu làm sao được, nhân thú luyện cũng có người thích nha! Hơn nữa, cuối cùng Hồ vương cũng hóa hình còn gì? Chúng ta nhất định phải tìm một diễn viên thật xinh đẹp, Lâm Hi và cô ấy tổ cp là được rồi. Anh cứ chờ mà xem, cp này nhất định sẽ cực kỳ được ưa chuộng."

Trần Châu gạt mình, giờ mới nhớ tới nhân vật Hồ vương hóa hình, anh ta vội vàng quay qua hỏi Phươg Lập Triết, "Phươg ca, diễn viên đóng Hồ vương hóa hình tuyển ai bây giờ? Anh có ý tưởng gì không?"

Phươg Lập Triết lắc đầu, khẽ nhíu mày, "Hình người của Hồ vương..... suất diễn của nhân vật này rất ít, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với chính thể của toàn bộ kịch bản. Ngoại hình, khí chất, kỹ thuật diễn đều không thể thiếu....."

"Thôi rồi, quay chụp sắp hoàn thành rồi, phải tìm kiếm nhanh lên." Trần Châu buồn bực vò vò đầu nhăn nhó.

Tô Viên Viên vừa lúc chạy tới, nghe họ nói chuyện thì chớp chớp mắt, nhanh nhẹn nhảy lên đùi Phươg Lập Triết ra hiệu cho hắn.

Phươg Lập Triết hiểu ý đứng dậy, nói với Trần Châu một tiếng rồi mang nàng tới phòng nghỉ, kiểm tra kỹ càng xung quanh phòng, xác định không có người mới nhỏ giọng nói: "Có chuyện gì vậy?"

Tô Viên Viên hào hứng nói: "A Triết, hiện tại fan của ta trải rộng rất nhiều quốc gia nha! Lượng fan trung thành tăng, đương nhiên thời gian hóa hình của ta cũng tăng lên, hiện tại có thể kéo dài liên tục 12 tiếng rồi!"

"Người có thể hóa hình?!" Phươg Lập Triết đầu tiên là vui vẻ hô lên, nhưng hắn lập tức chú ý tới, "12 tiếng? Nghĩa là sao?"

"Ý ta là, ta có một loại pháp thuật giúp hóa hình trước thời hạn, nhưng vì còn chưa tu luyện ra cái đuôi thứ ba nên mỗi lần hóa hình sẽ suy yếu một ngày. Không có vấn đề gì đâu, chỉ là uể oải một chút thôi, không còn tác dụng phụ nào khác. Vừa nãy mọi người còn đang phiền não không biết chọn lựa diễn viên thế nào phải không? Để ta diễn Hồ vương là được nha! Ta diễn vai chính mình hóa thành hình người, như vậy thực thú vị đúng không?" Tô Viên Viên cười híp cả mắt.

Nếu là thời gian trước thì không quá thích hợp, Hồ vương hóa hình thành một con nhóc? Thế thì ai muốn xem? Nhưng sau khi《Yêu hồ》công chiếu ở hải ngoại, lượng fan của nàng lập tức tăng vọt gấp ba lần! Hiện tại nàng đã thu thập được hơn 6000 điểm nguyên lực, có thể hóa thành bộ dáng thiếu nữ 18 tuổi, hình tượng như vậy là vừa đủ. Hơn nữa pháp lực tăng trưởng, thời gian hóa hình kéo dài thành 12 tiếng, thời gian suy yếu ngắn lại còn một ngày. Về sau nếu muốn dùng hình người sẽ đỡ phiền toái hơn trước nhiều.

Phương Lập Triết không muốn đã kích nàng, nhưng vẫn phải mở miệng khuyên nhủ: "Thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, lúc trước ngươi đã chiều hồn cho Phùng Huy mà tổn thất tu vi, nếu hóa hình ảnh hưởng đến thân thể thì không ổn, như vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được sao? Hiện tại độ nổi tiếng của ngươi đang tăng rất nhanh, chỉ một thời gian ngắn nữa là hóa hình được rồi, đừng vội vàng trong nhất thời."

Tô Viên Viên lắc đầu như trống bỏi, "Không được, không được, ta diễn Hồ vương chính là bản sắc biểu diễn, nếu ta đã có thể hóa hình vậy tại sao phải đưa nhân vật cho người khác diễn?" Nàng nhảy lên đầu vai Phương Lập Triết cọ cọ gương mặt hấn lăm lăm, "Để ta diễn đi, để ta diễn đi mà. Nhất định không có chuyện gì cả, ta cam đoan. Nếu có hại đương nhiên ta không muốn làm rồi, ta đâu có ngốc."

Phương Lập Triết bắt lấy nàng ôm vào trong ngực, bắt đầu nói: "Thật sự không có việc gì sao?"

"Không có! Tuyệt đối không có!"

"Vậy được rồi, để ta đi nói với Trần Châu."

Chuyện nhỏ này đương nhiên Phương Lập Triết có thể lập tức thu phục. Tuy Trần Châu và Lưu Lam không quá yên tâm, nhưng hai người họ nguyện ý tin tưởng ánh mắt của Phương Lập Triết. Với lại, dù chỉ vì Tô Viên Viên thôi thì hẳn cũng không có khả năng để mặc bộ phim này bị phá hỏng. Vì thế, kết quả thỏa thuận cuối cùng, đến ngày quay cảnh hóa hình, Phương Lập Triết sẽ trực tiếp đưa người tới, Trần Châu cũng đồng ý sắp xếp tập trung toàn bộ suất diễn của người đó trong vòng một ngày.

Sau khi về nhà, Phương Lập Triết hỏi Tô Viên Viên còn cần bao nhiêu thời gian nữa mới có thể hoàn toàn hóa hình, nàng tính toán một hồi, sung sướng nói: "Nếu tính theo tốc độ tăng trưởng fan hiện tại, nhiều nhất là chín tháng nữa!"

Từ bảy tám năm giảm xuống còn chín tháng, Phương Lập Triết cuối cùng cũng thể hội được lực lượng mạnh mẽ của fan trung thành! Nhưng hẳn vẫn có chút khó hiểu: "Nếu fan biến thành antifan, hoặc là sau khi ngươi hóa hình thành công, nếu fan của tiểu hồ ly bị giám sát thì ngươi có bị ảnh hưởng không, về vấn đề tu vi ấy? Tiến trình tu luyện của ngươi hoàn toàn phụ thuộc vào fan sao?"

"Đương nhiên rồi, nếu có một ngày ta bị tất cả mọi người chán ghét, vậy thì sẽ biến thành đáng sợ lúc chúng ta vừa mới gặp lại."

Phương Lập Triết quan sát nàng một lượt từ đầu đến chân, xấu hổ khụ khụ vài tiếng: "Ừm, cái này, ta không nhìn ra có khác biệt gì cả, ngoại trừ..... bộ lông tơ càng mượt mà?"

Tô Viên Viên giờ móng vuốt lên vẩy vẩy, chiếc sô pha trong phòng khách bỗng nhiên bay lên, biến mất. Nàng chỉ chỉ vào phòng ngủ đặc ý nói: "Sô pha ở trong đó! Nếu ở thời điểm ngươi vừa gặp ta, ta chỉ có thể từ từ dịch chuyển nó đi, nhưng bây giờ thì tốc độ di chuyển nhanh đến mức có thể coi như thuần di. Uy lực pháp thuật ngũ hành cũng cao hơn trước nhiều, nhưng cái này không tiện triển lãm, tóm lại là, tu vi của ta tăng trưởng hay sụt giảm gần như chỉ biểu hiện trên phương diện pháp thuật. Chờ đến khi ta tu ra cái đuôi thứ ba, vậy chẳng những có thể hóa thành hình người, mà còn có thể sử dụng càng nhiều pháp thuật uy lực lớn hơn nữa!"

Phương Lập Triết đi vào phòng ngủ nhìn thấy sô pha, vội vàng bảo Tô Viên Viên chuyển nó về chỗ cũ, rồi tiếp tục hỏi han về chuyện lực lượng của fan.

Tô Viên Viên nghĩ nghĩ một lát, dùng phương thức đơn giản nhất giải thích, "Giống như khi đi bán phật vậy, những bức tượng phật trong chùa miếu chính là đại biểu của phật, lực lượng của phật đó phụ thuộc rất nhiều vào tín ngưỡng của phật tử, hương khói càng thịnh vượng chứng minh tín đồ càng nhiều, lực lượng của phật càng mạnh. Nhưng người đi bán phật lại không nhất định đều tin phật, cho nên chỉ những người thực sự tin tưởng mới có thể cung cấp lực lượng. Về fan của ta cũng tương tự, những fan bình thường có khả năng bỏ rơi ta bất cứ lúc nào, chỉ có những fan trung thành mới sở hữu tình cảm phát ra từ nội tâm, họ luôn luôn hy vọng ta hạnh phúc, đó là cơ sở hình thành một loại nguyên lực có thể cung cấp cho ta tu luyện. Không riêng gì fan, chỉ cần người nào đó thiết tình thích ta cũng có thể cung cấp nguyên lực. Nói tóm lại, chính là cần một phần tình cảm chân thành."

Nàng cũng không biết Phương Lập Triết có thể nghe hiểu hay không, dù sao thì điều nàng có thể giải thích chỉ có thế, không thể khiến thư sinh hiểu lắm nàng đi đường ngang ngõ tắt hút tinh khí gì gì đó, vậy thực sự quá bị kích.

Ái ngờ đâu, Phương Lập Triết căn bản chưa từng hoài nghi, sau khi biết "nguyên lý" tu luyện của nàng, hẳn lập tức vào thư phòng lập kế hoạch cho các hoạt động tiếp theo. Nếu có thể hóa hình, về sau Tô Viên Viên nhất định sẽ muốn duy trì hình người, hẳn phải an bài trước, tận lực giảm tối đa lượng fan xói mòn, đồng thời nhanh chóng làm hình người của nàng nổi danh, lượng fan hai bên phải kịp thời tiếp nối để không gây ảnh hưởng đến tu vi của Tô Viên Viên. Hẳn nhất định phải lên kế hoạch thật tỉ mỉ!

Bạn đang đọc truyện *Bên Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Phương Lập Triết là một người đại diện rất chuyên nghiệp, hẳn luôn có cách an bài công việc phù hợp nhất với từng nghệ sĩ. Rất nhanh, hắn đã chế định xong kế hoạch dành cho Tô Tô và Tô Viên Viên.

Từ đám kịch bản và tiểu thuyết mà nhân viên thu thập trước đó, hắn chọn ra bộ tiểu thuyết hài hước nhẹ nhàng về một chú chó nhỏ bất ngờ xuyên qua dị giới.

Vai chính là một chú cún con, vừa ăn phải một loại quả kỳ lạ thì ngoài ý muốn rớt xuống vách núi, không ngờ lại trùng hợp xuyên qua vách tường không gian rơi xuống một thế giới khác. Cún nhỏ nhờ loại quả thần kỳ kia mà mở ra linh trí, có được pháp lực, trợ giúp người nhặt được mình xoay chuyển vận mệnh. Trong lúc đó, vì người nhặt được cún con thường xuyên gặp chuyện xui xẻo, cộng với những vụ nhảm nhọt vì không biết cách sử dụng pháp thuật của cún con hợp lại tạo thành những pha rắc rối khiến người ta cười ra nước mắt, về sau cũng có những phân đoạn và mặt cực đã nghiền. Chính thể kịch bản rất nhẹ nhàng sáng khoái.

Phương Lập Triết lập tức quyết định đây sẽ là bộ phim cuối cùng Tô Viên Viên tham diễn với hình dáng tiểu hồ ly, như vậy khi nàng hóa hình, fans của Tô Tô có thể ảo tưởng tiểu hồ ly vẫn sống hạnh phúc ở một thế giới khác mà được an ủi phần nào. Nhưng trước bộ phim này, hắn nhất định sẽ giúp nàng tiếp nhận một bộ điện ảnh quy cách cực cao, đưa nàng lên đến đỉnh cao giới giải trí cái đã.

Tuy rằng sau khi hóa hình thì Tô Viên Viên vẫn luôn là Tô Viên Viên, nhưng ở trong lòng hắn, tiểu hồ ly và hình người là bất đồng, dù sao thì mặt ngoài vẫn là đại biểu hai thân phận. Hắn hy vọng, trong thời gian hữu hạn làm tiểu hồ ly, nàng có thể càng tỏa sáng, giống như ngôi sao sáng chói trên thiên không, trở thành một cột mốc lịch sử, được ghi khắc đời đời. Bộ điện ảnh đó, nhất định phải là tác phẩm lớn có lực ảnh hưởng trên trường quốc tế.

Phương Lập Triết từ từ đẩy hết những lời mời quảng cáo hay gameshow, giúp Tô Viên Viên càng chuyên tâm đóng phim. Đồng thời giao cho trợ lý đi mua bản quyền bộ tiểu thuyết cún con xuyên qua kia, mời nguyên tác giả và Lưu Lam cùng làm biên kịch, đề ra vài ý kiến muốn họ sửa chữa, đổi nhân vật chính từ cún con thành mỏ mình tinh hồ ly, càng tiếp cận hình tượng bản thân Tô Viên Viên.

Nửa tháng sau,《Yêu Vương truyện》chuẩn bị quay phân cảnh cuối cùng, chính là tràng diễn Tô Viên hóa hình. Suất diễn của tiểu hồ ly đã hoàn thành toàn bộ, cho nên Tô Tô có thể không tới.

Sắp tới giờ hẹn, Phương Lập Triết ngồi trong xe bảo mẫu căng thẳng hồi hộp nhìn chăm chăm Tô Viên Viên. Bởi vì chỉ có thể hóa hình trong 12 tiếng, nên họ cố ý chờ tới bãi đỗ xe phụ cận phim trường mới chuẩn bị hóa hình. Tô Viên Viên cũng có chút khẩn trương, nàng đứng trước một chiếc gương cỡ lớn, đây là lần đầu tiên hóa thành bộ dáng thiếu nữ, nàng muốn mình phải là người đầu tiên nhìn thấy, nỗ lực thời gian dài như vậy, nếu kết quả không lý tưởng, nàng thực sự sẽ khóc thành dòng sông mất!

Tô Viên Viên nhắm mắt, miệng lẩm lẩm một loại âm thanh mang vận luật kỳ lạ. Đột nhiên, ấn ký giọt nước nơi ấn đường nàng phát ra quang mang lóa mắt, chỉ tích tắc sau, ánh sáng tan đi, một vị thiếu nữ cổ trang xuất hiện tại vị trí tiểu hồ ly vừa đứng!

Tô Viên Viên vội vàng ngược lên nhìn gương, thiếu nữ trong gương thực mỹ lệ, phi thường mỹ lệ!

Đôi mày lá liễu thanh thoát, mắt hạnh sáng trong mà linh động, chiếc mũi quỳnh thon thon cao thẳng, đôi môi anh đào hồng nhuận non mềm, toàn bộ giới giải trí cũng không tìm ra được một nữ minh tinh nào có thể so sánh với vẻ đẹp của nàng! Tô Viên Viên sung sướng cười rộ lên, nàng phát hiện, dung mạo mình vượt xa toàn bộ hồ ly tinh ở Thanh Khẩu Sơn kia, dù so với lão tổ tông thì cũng chỉ thua kém chút mị hoặc yêu diễm mà thôi. Nhưng mà ai kêu bản thể của nàng quá đáng yêu làm chi, hình người có chút thanh khiết cũng nằm trong dự tính, chờ sau này tu luyện thành đại yêu, nàng tin mình nhất định sẽ có được phong vận ý nhị như lão tổ tông!

Nàng hưng phấn quay sang Phương Lập Triết cười, "A Triết, ta đẹp không?"

Phương Lập Triết đã nhìn đến ngây người, theo bản năng gật gật đầu, "Đẹp....."

Tô Viên Viên cười càng tươi, ôm lấy cánh tay Phương Lập Triết nói: "Chỉ vài tháng nữa thôi là ta có thể hoàn toàn hóa hình, tu vi càng cao sẽ càng xinh đẹp, quá tuyệt, đây đều là công lao của người a! Nhờ người mà ta mới có thể thu thập được nhiều nguyên lực như vậy, A Triết, người thật tốt!"

Cảm nhận đôi tay mềm mại của nàng, Phương Lập Triết đỏ ửng, khẽ khụ khụ hai tiếng quay đầu không dám nhìn nữa, đành đánh trống lảng: "Ta ra ngoài trước, người đổi trang phục đi, có được không?"

"Không cần ra ngoài đâu, ta biến một chút là được, ta tới để diễn Hồ vương mà, cứ nói ta mặc sẵn trang phục diễn xuất tới là được, người nhìn thử xem trang dung này có thích hợp không?" Tô Viên Viên vừa nói xong, y phục trên người lập tức biến đổi thành bộ dáng khác.

Vừa nãy chỉ là bạch y cổ trang mang chút viền tơ vàng, hiện giờ trở nên vô cùng hoa lệ, cung trang tràn đầy hoa văn tinh xảo phức tạp, kiểu tóc, phối sức và trang dung cũng đồng thời thay đổi, cho người ta cảm giác thực vô cùng cao quý!

Phương Lập Triết giật mình kinh ngạc, không thể ngờ được yêu tinh thay đổi trang phục lại đơn giản như vậy, còn có thể muốn biến thể nào thì biến. Tô Viên Viên muốn sắm vai Hồ vương, là tồn tại chí cao vô thượng ở Yêu giới, hình tượng này đâu chỉ là thích hợp? Quả thực còn tinh xảo gấp y phục đoàn phim chuẩn bị cả chục lần, tuyệt đối có thể thấp sáng màn ảnh!

Hắn hơi hé miệng, giọng nói mang theo kinh ngạc cảm thán, "Thích hợp, quá thích hợp! Vừa nãy vẫn là một tiểu cô nương thanh thuần đáng yêu, hiện tại đã trở thành Hồ vương yêu kiều cao quý!"

"Đương nhiên rồi, ta chiếu theo hình tượng của lão tổ tông để biến mà, ngài ấy vô cùng lợi hại!"

Thu gương lại cất đi, Tô Viên Viên nhanh chóng xuống xe, thúc giục: "Chúng ta mau đi thôi, quay xong còn có thể đi chơi! Ta muốn đi công viên giải trí, đi nhà hàng cao cấp, đi hết những nơi trước kia không cho ta tiến vào, phải chơi trọn cả ngày mới được!"

Nhìn "Hồ vương" nói ra lời như vậy, Phương Lập Triết chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn còn tưởng Tô Viên Viên vừa hóa hình sẽ đề cập tới cảm tình của hai người, nhắc lại chuyện tiền kiếp phu thê, không ngờ trong đầu nàng lại chỉ có chuyện ăn uống chơi bời, thật sự khiến hắn không biết nên vui về hay nên tức giận, chẳng lẽ mị lực sục ngầm rồi???

Nhưng bởi thời gian hóa hình chỉ có 12 tiếng đồng hồ, Phương Lập Triết cũng không nói thêm gì nữa, khóa kỹ xe liền cùng nàng bước về phía phim trường.

Trần Châu đang kiểm tra hiện trường, hy vọng cảnh quay cuối cùng có thể thuận lợi thông qua, không ngờ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một "Hồ vương" hoàn mỹ!!!

Trần châu đầu óc lập tức chết máy, ngơ ngẩn đứng đó tròn mắt há miệng, giống như nhìn thấy một chuyện không có khả năng phát sinh, mỹ nhân như vậy tại sao lại hoàn toàn không có chút tiếng tăm nào?

Phương Lập Triết vỗ vỗ tay, kéo toàn trường ra khỏi trạng thái chết máy tập thể, nói lớn: "Giới thiệu với mọi người, đây là Tô Viên Viên, người sẽ đóng vai Hồ vương hóa hình, là nghệ sĩ dưới tay tôi, hy vọng mọi người sẽ chiếu cô cô ấy."

Tô Viên Viên đã vô cùng quen thuộc bọn họ, nàng cười tươi như hoa, thanh âm thực ngọt ngào: "Chào mọi người, tôi là Tô Viên Viên, vô cùng hân hạnh được tham gia đoàn phim, thật ngại quá, khiến mọi người chờ lâu như vậy mới quay phần cảnh này."

"Không sao hết, không sao hết." Cuối cùng thì Trần Châu cũng bình tĩnh lại được, anh ta bước nhanh tới kéo Phương Lập Triết qua một bên, thấp giọng nói, "Phương ca, anh tìm cô ấy ở đâu vậy, trời ạ, quá đẹp! Thực sự quá xinh đẹp!"

Phương Lập Triết mỉm cười, "Đương nhiên, cô ấy rất xinh đẹp!" Hắn quay qua nhìn về phía Tô Viên Viên, lại phát hiện bên cạnh nàng đã vây kín toàn người là người, mấy nam diễn viên phụ có mặt hôm nay, người thì lấy nước, người thì lắng xăng chạy đi căng dùi, rõ ràng là đang xum xoe hòng làm quen muốn phụng dưỡng liên hệ. Ý cười bên khóe môi tan biến, Phương Lập Triết nói, "Người tôi vất vả lắm mới mời tới, đừng để chậm trễ thời gian, nếu cô ấy mất kiên nhẫn không muốn quay, vậy tôi cũng không có biện pháp nào đâu."

"Vội nhanh lên, bắt đầu quay ngay đây!" Trần Châu lập tức hô lớn kêu các nhân viên về vị trí chuẩn bị quay chụp. Người tới từ đâu không liên quan gì đến anh, nhưng có quay hay không quay lại là việc của anh rồi. Diễn viên phù hợp hình tượng như vậy, nếu không đồng ý diễn Hồ vương nữa, Trần Châu cảm thấy mình sẽ hối hận tới nhảy giếng mất!

Đạo diễn đã kêu tập hợp, mọi người dù có tò mò hơn nữa cũng đành phải lưu luyến mà về vị trí của mình. Mà Tô Viên Viên thì quen thuộc mà bước tới trước màn ảnh, chuẩn bị tư thế ổn thỏa. Trần Châu đang muốn mở lời chỉ đạo, nhìn tới tình hình này thì ngậm ngẫn cả người, Phương Lập Triết đứng bên cạnh lập tức vỗ vỗ bả vai anh ta nói: "Tôi đã đối diễn cùng cô ấy trước rồi, có thể lập tức quay chụp, tranh thủ một lần là qua!"

Mấy chữ "một lần là qua" lại kích thích Trần Châu, hiện tại anh chỉ cảm thấy trong đầu như trống rỗng, ngơ ngơ ngẩn ngẩn hạ lệnh cho quay phim!

"Tô Nhất Điều" từ hồ ly biến thành người thì vẫn như cũ là "Tô Nhất Điều"!

Trần Châu vừa dứt lời, khí chất Tô Viên Viên đột ngột thay đổi, tiểu cô nương thanh khiết ôn hòa vừa nãy lập tức biến thành "Hồ vương" vừa phải tiếp nhận thiên kiếp rửa tội, trạng thái trọng thương sắp chết. Bên khóe miệng nàng vương chút tơ máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ, như thể giữa trời đất này không có bất cứ thứ gì có thể đã đảo được nàng.

Những kẻ từng có ân oán với nàng đều muốn xông lên trước, nhưng rồi lại do dự không dám tới gần. Chấn động vì sự mỹ lệ của nàng, đồng thời cũng sợ hãi vì uy thế của nàng. Nàng là Yêu Vương độc nhất vô nhị trên thế gian này, là người đã dùng tính mạng của mình để bảo hộ cả Yêu giới cũng Nhân giới. Trong thời khắc chiến tranh đỉnh cao, rốt cuộc nàng cũng có thể hóa hình. Nhưng chỉ cần có chút kiến thức đều có thể nhìn ra được, sinh mệnh của nàng cũng đang chạy tới những giây phút cuối cùng.

Tô Viên Viên khẽ ngẩng đầu, tầm mắt đảo qua hết thấy những người đang có mặt, dường như muốn nhìn kỹ những sinh linh mà nàng đã dùng tính mạng để bảo hộ. Sau đó, nàng dần hết chút sức lực cuối cùng, xoay người nhìn về phía khu rừng rậm nơi có lãnh địa Yêu tộc, đó là Nhà, là địa phương mà nàng cùng toàn bộ đồng bạn sinh tồn, Hiện giờ, rốt cuộc cũng bảo vệ được nó khỏi kiếp nạn.

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi, nhưng về mặt nàng vẫn thật an bình, một giây cuối cùng, khóe môi nàng khẽ cong cong, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú về phía "Nhà".

Toàn bộ xuất diễn kết thúc, đạo diễn không kêu "cut", tâm trạng tất cả những người ở đây đều bị Tô Viên Viên kéo theo, dường như thực sự cảm thấy bi ai vì Hồ vương đã mất đi. Phương Lập Triết đặt tay lên ngực, nhúu chặt mày, tuy hắn biết đây chỉ là giả, những cảm xúc này thực sự quá mãnh liệt, nếu, nhờ đâu, một ngày nào đó Tô Viên Viên thực sự rời đi thì làm sao bây giờ?

Hắn vươn tay đập mạnh vào lưng Trần Châu, Trần Châu tỉnh hồn lại, lập tức kêu "cut".

Tô Viên Viên chớp chớp mắt, xuất diễn, khôi phục bình thường, nàng vươn tay lau sạch vết máu bên khóe môi, chạy nhanh tới trước mặt Phương Lập Triết, cười khanh khách hỏi: "Thế nào? Có thể qua chứ?"

"Có thể có thể đương nhiên là có thể!!! Kỹ thuật diễn của Tô tiểu thư thật sự quá tuyệt vời, vô cùng hoàn mỹ, thật không giống người mới đóng phim lần đầu tiên!!!"

Trần Châu còn nghĩ rằng vì Tô Viên Viên lần đầu tiên đóng phim nên khẩn trương lo lắng, chỉ có Phương Lập Triết hiểu, nha đầu này đang sốt ruột muốn đi chơi đây mà. Hắn cười cười nói với Trần Châu: "Anh kiểm tra lại một chút, nếu không thành vấn đề, chúng tôi sẽ đi luôn, tiếp theo còn có việc."

Trần Châu nghiêm túc xem lại thước phim vừa rồi, vừa xem vừa gật đầu: "Không thành vấn đề, hoàn mỹ! Vô cùng hoàn mỹ!!!"

"Vây là tốt rồi, chúng tôi đi trước. Nếu có việc thì gọi điện cho tôi!" Phương Lập Triết vừa dứt lời liền cùng Tô Viên Viên đi luôn, Trần Châu ở đằng sau gọi với theo: "Hai người không tham gia tiệc đóng máy sao?" Người đã đi xa rồi.

Tô Viên bước nhanh tới bãi đỗ xe, vừa đi vừa bĩu môi nói: "Tham gia tiệc đóng máy làm gì chứ?! Đã không có đồ ăn ngon lại còn phải uống rượu!!!"

Nàng hào hứng phấn chấn quay sang Phương lập Triết nói: "A Triết, chúng ta mau tới công viên giải trí đi!!! Hôm nay ta phải chơi hết tất cả các trò mới được!!!"

Phương Lập Triết giúp nàng cài dây an toàn, nhìn nàng bắt đầu cười. "Được, được, chúng ta cùng đi!"

"Trước tiên đi mua chút đồ uống cùng đồ ăn vặt đã, vừa chơi vừa ăn!!!"

"Được."

"Ta phải chụp thật nhiều ảnh mới được, phải thật lâu nữa ta mới có thể hoàn toàn hóa hình. Ta muốn chụp thật nhiều ảnh bảo lưu lại, đây chính là lần đầu tiên ta biến thành mỹ nữ xinh đẹp như thế này nha!!!"

"Được."

"Còn nữa, ta muốn đi nhảy bungee, đi khiêu chiến vận động cực hạn, về sau, nếu có cơ hội còn muốn đi lướt sóng, muốn lặn xuống đáy biển, muốn tới hoang đảo thám hiểm!!!"

"Được"

"A Triết, sao ta nói cái gì người cũng nói được vậy???"

"Dù người muốn làm cái gì, ta sẽ luôn đi cùng người....."

Ánh mắt Phương lập Triết lúc này thật ôn nhu, hắn không nhớ rõ chuyện kiếp trước, nhưng hắn biết, giờ này khắc này, có Tô Viên Viên ở bên, hắn có cảm giác thực viên mãn, như đang chìm đắm trong đại dương hạnh phúc.

Dù Tô Viên Viên muốn đi tới đâu, muốn làm bất cứ điều gì, hắn, sẽ mãi ở bên nàng, thỏa mãn mọi tâm nguyện của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30

Tô Viên Viên thực sự rất thích chơi, nàng đã muốn tới công viên giải trí từ rất lâu rồi, rốt cuộc cũng có cơ hội, lập tức lôi kéo Phương Lập Triết chơi điên suốt cả ngày!

Từ buổi sáng tới xế chiều, hai người gần như không ngừng nghỉ, nếu Phương Lập Triết mệt mỏi, Tô Viên Viên sẽ truyền chút linh khí cho hắn, còn chính nàng thì hoàn toàn không biết mệt, chỉ cảm thụ niềm vui sướng vô tận!

"Quá tuyệt vời! Loại người các người thật biết cách chơi, nghiên cứu ra nhiều trò vui như vậy, thảo nào thật nhiều yêu tinh đều thích tới nhân gian. Mỗi tội những kẻ giáo hoạt gian trá quá nhiều, nếu không có trí thông minh như ta thì vẫn không nên tùy tiện tới!"

Phương Lập Triết nhìn nàng phồng mũi đắc ý, cười xoa vò loạn đầu tóc nàng, "Phải, phải, người là tiểu hồ ly thông minh nhất! Muốn chụp ảnh nữa hay không?"

"Muốn, đương nhiên muốn! Không chỉ chụp ảnh, ta còn muốn ghi hình! A Triết, chúng ta đi chơi cái tàu lượn kia đi, có vẻ thật kích thích a!" Tô Viên Viên vui vẻ thả tay Phuong Lập Triết chạy đi, cười khanh khách quay đầu lại kêu hấn mau đuổi theo.

Phuong Lập Triết lập tức bấm máy, nhìn bức ảnh mỹ nhân quay đầu cười tươi trên màn hình, nhịp tim hấn bắt gặp gia tốc, khoe môi cũng khẽ cong. Lại thấy bóng dáng mỹ lệ kia chạy càng ngày càng xa, hấn vội vàng cất di động đuổi theo. Nàng có thể hóa hình thật tốt, khi nàng còn là hồ ly, thật sự không cách nào vui sướng như bây giờ!

Hai người chơi tàu lượn xong lại tới khu nhảy bungee, chơi bungee rồi lại chơi thêm thật nhiều hạng mục vận động mạo hiểm nữa. Tô Viên Viên có pháp lực, có điên đến đâu cũng không sợ bị thương, nàng thỏa chí chơi đùa tận hứng mới thôi, Phuong Lập Triết thì đi theo bên cạnh chụp cho nàng đến vài trăm bức ảnh, bắt lấy từng nét cười mỹ lệ, lần đầu tiên hấn cảm nhận được lạc thú khi chụp ảnh, cũng dần dần mờ ra chút kỷ xảo, không để đám ảnh mình chụp xấu đau xấu đớn như trước kia.

Cả ngày hôm nay, nụ cười trên gương mặt hai người chưa từng biến mất, nếu không phải sắp tới thời hạn hóa hình, có khi họ còn chơi thêm nữa!

Phuong Lập Triết đã đặt nhà hàng cao cấp từ trước, cùng Tô Viên Viên hưởng thụ bữa tối ánh nến. Đối với Tô Viên Viên, đây là trải nghiệm thật đặc biệt, bởi trong quá khứ, một người một hồ ly mà ăn bữa tối kiểu này, trăm phần trăm sẽ bị người khác coi là bệnh tâm thần. Cho nên hôm nay nàng vui vẻ cực kỳ, ăn không ít món ngon, một bàn đồ ăn gần như đều vào bụng nàng.

Dùng tay cầm bộ đồ ăn, thật sự khác biệt hoàn toàn so với cách ăn uống khi còn là hồ ly, cảm thụ tốt hơn trước quá nhiều, nàng hưởng thụ đến mức hấn không thể lập tức diễn thêm vài bộ tác phẩm, kiểm thêm nhiều điểm nguyên lực hơn nữa, nàng muốn hoàn toàn hóa hình! Nhưng mà nàng cũng biết, mình không thể quá tham lam, cứ từ từ tiến tới mới là vững chắc nhất.

Tô Viên Viên nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, tiếc nuối thở dài, "Đã sắp đến thời hạn rồi, thật nhanh quá, ta còn chưa chơi đủ đâu!"

Phuong Lập Triết cũng nhìn thời gian, cười nói: "Sao có thể để mỹ nhân buồn rầu đây? Đi nào, ta đưa ngươi tới một nơi."

Hấn đứng lên trực tiếp cầm lấy tay Tô Viên Viên kéo nàng đi, Tô Viên Viên cũng không cảm thấy có gì khác lạ, còn chờ mong hỏi lại hấn, "Đi đâu nha? Tiếp tục chơi sao?"

"Cứ đi rồi sẽ biết!" Phuong Lập Triết cảm thụ bàn tay nhỏ mềm mại, bên môi khẽ hiện nụ cười vui sướng, đến khi lên xe mà cũng không muốn buông tay. Nhưng thời hạn sắp tới rồi, hấn đành thả tay Tô Viên Viên ra, khởi động xe đi tới lưng chừng núi.

Hôm nay trời đẹp, đến ban đêm không trung cũng thực trong trẻo, ánh sao lấp lóe đầy trời. Ngày thường nhìn chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi đứng trên sườn núi, ngẩng đầu là sao trời thần bí mỹ lệ, cúi đầu là ánh đèn sáng rực đủ mọi màu sắc từ hàng vạn ngôi nhà, cái loại cảm giác này thực sự khiến người ta cực kỳ chấn động. Cảm tưởng như bầu trời và mặt đất đang giao hòa, tạo thành một niềm hạnh phúc khác lạ.

Phuong Lập Triết nắm tay Tô Viên Viên đứng dựa bên đầu xe hơi, thấy nàng bị cảnh đẹp hấp dẫn, hấn không nhịn được cúi đầu ghé sát vào tai nàng nói khẽ: "Thích sao?"

"Thích!" Tô Viên Viên gật đầu thật mạnh, nàng nhoẽn miệng cười, lại khiến trái tim Phuong Lập Triết một lần nữa gia tốc, sinh ra xúc động muốn thân cận nàng hơn nữa.

Ánh mắt không tự chủ được trượt xuống cánh môi phấn nộn kia, Phuong Lập Triết hơi hơi cúi đầu từ từ tiếp cận. Nơi đó dường như có vô tận ngọt lành hấp dẫn hấn, đột nhiên cảm thấy cổ họng thực khô nóng, có uống bao nhiêu nước cũng không thể giải tỏa được cơn khát này, chỉ có đôi môi kia mới có thể cứu vớt.....

Ngay thời điểm hấn tiến tới thật gần, Tô Viên Viên đột nhiên hưng phấn hô to lên, "Pháo hoa! Pháo hoa kia! Thật xinh đẹp! A Triết, ngươi mau nhìn kia, thật đẹp quá, đẹp gấp TV cả vạn lần!"

Phuong Lập Triết quay đầu qua, nhìn cảnh sắc mỹ lệ này mà trên mặt lại lộ ra vẻ ảo não vô cùng.

Sớm biết vậy liền không có bắn pháo hoa gì sát, những người đó cùng thật là..... không thể chờ thêm vài phút nữa hấn phóng sao?!!! Chỉ thiếu chút nữa liền.....

Phuong Lập Triết mím chặt môi, nhìn Tô Viên Viên đang vỗ tay vui vẻ la to, lắc đầu bất đắc dĩ cười xòa. Thôi, vậy cũng tốt, đây mới là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Tô Viên Viên hóa hình, nếu vừa nãy thật sự hôn nàng, chỉ sợ sẽ lưu lại ấn tượng không tốt..... Tương lai còn dài, bọn họ còn rất nhiều thời gian.

Bất quá, vừa nãy hấn thực sự bị hấp dẫn, mới suýt chút nữa..... Tiểu hồ ly mà hấn vô cùng để ý bỗng nhiên biến thành một tuyệt sắc mỹ nhân, lực hấp dẫn ấy, vô thanh vô tức bao vây hấn, làm hấn muốn dời mắt cũng không được. Hấn của đời trước, chắc cũng là cảm giác như thế này?

Không chờ Phuong Lập Triết nghĩ nhiều thêm, tuyệt sắc mỹ nhân bỗng nhiên biến mất, trên mặt đất xuất hiện một tiểu hồ ly xù xù tuyết trắng đang ngẩng đầu lên dùng đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hấn, Phuong Lập Triết âm thầm thở dài, khom lưng ôm tiểu gia hóa lên, lo lắng hỏi: "Thế nào rồi? Có cảm giác không thoải mái hay không?"

Tô Viên Viên lắc lắc đầu, dựa người vào lòng hấn, âm thanh lại trở về hơi hơi non nớt như trước: "Không sao cả, chỉ là hơi uể oải. A Triết, ngươi đừng lo lắng, suy yếu một ngày, thật sự chỉ là một ngày không có sức lực gì mà thôi, đêm mai là ta sẽ trở lại bình thường."

Nhìn kỹ một lát, thấy nàng quả thực không có gì khác thường, Phuong Lập Triết cũng an tâm hơn, đặt nàng ngồi ổn định trên ghế phụ, hấn nhanh chóng

khởi động xa đi về nhà.

Suy yếu không phải tùy tiện nói mà thôi, tuy rằng tinh thần Tô Viên Viên vẫn rất tỉnh táo, thậm chí còn hơi hưng phấn là đằng khác, nàng muốn cùng Phương Lập Triết trò chuyện, muốn xem ảnh chụp, muốn hồi ức lại cảm giác vui sướng hôm nay, nhưng thân thể thực sự vô lực, thực mỗi mệt, ngay cả tròng mắt cũng chẳng muốn động.

Phương Lập Triết thấy nàng như vậy thì cực kỳ lo lắng, không hiểu sao lại nhớ tới màn diễn hồi sáng, cái loại cảm giác bất lực trơ mắt nhìn Hồ vương dần biến mất lúc ấy lại ngập tràn trong tâm trí. Hắn dứt khoát ôm laptop tới phòng Tô Viên Viên, đưa nàng vào ổ chăn xong, liền ngồi dựa vào đầu giường mở máy bắt đầu xử lý ảnh chụp và video.

Tô Viên Viên từng nói kiếp trước hẳn là một hacker, hẳn cũng thử tìm hiểu một chút về các loại phương thức lập trình, ngoài ý muốn phát hiện những kỹ hiệu rắc rối phức tạp đó đối với hắn thực đơn giản dễ hiểu, thậm chí còn sinh ra một loại dự cảm, chỉ cần hắn muốn học, thì chắc chắn có thể nhẹ nhàng trở thành một hacker chuyên nghiệp.

Nhưng, dù sao thì công tác chính của hắn vẫn là người đại diện, mỗi ngày đều bận bù đầu, ngẫu nhiên có thời gian nhàn hạ cũng muốn ở cùng Tô Viên Viên, mà không phải lao đầu vào học tập, cho nên hắn cũng chẳng học những kỹ thuật hacker cai thâm làm gì, chỉ tìm hiểu một vài thứ đơn giản, trong mắt người thường thì hiện tại hắn đã là một cao thủ máy tính, tu chỉnh ảnh chụp, cắt nối biên tập video chỉ là chuyện nhỏ.

Đêm nay, hắn không ngủ, cũng căn bản không cảm nhận được thời gian đang trôi đi, đôi mắt trước sau chăm chú nhìn vào màn hình laptop, tu chỉnh từng bức ảnh thật hoàn mỹ, may mà cấu hình di động của hắn đủ cao, ảnh chụp ra cũng không tồi.

Hắn âm thầm quyết định, chờ Tô Viên Viên nghỉ ngơi tốt liền đi mua camera cùng một chiếc máy cơ tốt nhất. Trước kia hắn không biết Tô Viên Viên thích chụp ảnh đến vậy, hiện tại đã biết, đương nhiên hắn muốn làm càng tốt. Hắn muốn dùng ảnh chụp và video lưu lại toàn bộ những khoảnh khắc mỹ lệ của nàng, lưu lại những kỷ niệm vui sướng của hai người. Nếu còn có kiếp sau, nếu để hắn nhìn thấy những ảnh chụp đó, liệu hắn có cơ hội nhớ lại hiện tại?

Tu chỉnh toàn bộ, trời đã tảng sáng. Phương Lập Triết chọn ra một ảnh họ chụp chung vui vẻ nhất cài làm hình nền laptop, lại chọn hai bức ảnh chụp đơn của Tô Viên Viên làm hình nền và màn hình khóa của di động, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà đóng máy chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tô Viên Viên vẫn còn ngủ say, thân thể lỏng lẻo trắng cuộn thành một đoàn, Phương Lập Triết càng nhìn càng cảm thấy thực đáng yêu, do dự ngập ngừng một lát, hắn nhẹ nhàng kéo chăn nằm xuống bên cạnh, thử thăm dò duỗi tay ôm lấy Tô Viên Viên, thấy nàng không bị đánh thức mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm ôm nàng tiến vào giấc mộng, bên khoe môi vẫn mang theo độ cong thỏa mãn.

Từ hôm đó trở đi, Phương Lập Triết liền biến thành người yêu thích nhiếp ảnh, vừa có thời gian rảnh liền ôm Tô Viên Viên cùng nghiên cứu kỹ xảo, sau đó dùng chiếc camera cao cấp mới mua chụp cho Tô Viên Viên, giúp nàng được thỏa con nghiện làm người mẫu.

Nhưng, thời gian rảnh rồi luôn rất ngắn ngủi, họ có chuyện càng quan trọng hơn cần làm. Theo đoàn phim đi tuyên truyền, sàng chọn kịch bản mới, cùng cổ danh tiếng,..... chuyện nào cũng phải chú ý. Bọn họ đều có chung một mục tiêu vô cùng minh xác: Giúp Tô Viên Viên mau chóng hóa hình.

Vậy nên, Phương Lập Triết thực lý trí không để mình chìm đắm trong ôn nhu hương, lại lần nữa hóa thân công tác cuồng ma, toàn lực chiến đấu giúp Tô Viên Viên kéo thêm càng nhiều fan trung thành!

《Yêu Vương truyện》đã đóng máy, đang trong thời kỳ chế tác hậu kỳ, không cần hắn quản. Bên Lâm Hi cũng không cần hắn quan tâm tâm nhiều, anh có năng lực tự mình sàng chọn kịch bản, tóm lấy cơ hội tốt, cho nên Phương Lập Triết trực tiếp phái hai trợ lý mình đã bồi dưỡng từ lâu qua, kêu anh tự do phát triển, nếu có đại sự gì lại qua tìm hắn thương lượng.

Sau đó, hắn chạy khắp nơi hoạt động nhân mạch, xã giao chấp nói, tích cực tranh thủ toàn bộ cơ hội, tìm kiếm hết thảy con đường có thể hợp tác với các đạo diễn nổi danh quốc tế.

Hắn âm thầm thúc đẩy dư luận, đẩy cao danh tiếng của Tô Viên Viên ra hải ngoại, mua thủy quân, dẫn đường tiết tấu, dùng mọi thủ đoạn có thể làm để tiếp xúc với những đạo diễn nổi danh quốc tế, đưa Tô Viên Viên xuất ngoại năm sáu lần, tới cửa bãi phỏng, triển lãm tác phẩm, còn dùng rất nhiều chiến thuật tâm lý, rốt cuộc, sau hơn một tháng, hắn cũng giúp Tô Viên Viên ký được một hợp đồng mới, một bộ phim bom tấn quốc tế lượng thân chế tác cho chính nàng.

Bộ phim này chắc chắn sẽ đẩy hồ ly Tô Tô lên đỉnh cao, nàng sẽ trở thành một cột mốc trong lịch sử điện ảnh, phù hợp với toàn bộ kế hoạch hắn đã đặt ra. Hiện giờ, hắn chỉ cần bước từng bước một, những phương án đã chế định vì Tô Viên Viên sẽ dần dần được thực hiện một cách hoàn mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31

Vị đạo diễn mà Phương Lập Triết quyết định hợp tác đã từng có hai bộ phim điện ảnh về động vật cực kỳ cảm động, thuyết minh vô cùng nhuần nhuyễn

về tình cảm giữa chủ nhân và những chú chó trung thành, khiến không biết bao người xem rớt nước mắt, giành được không ít giải thưởng, tuyệt đối thuộc về cấp bậc cực cao.

Lần này ông bị kỹ thuật diễn của Tô Viên Viên trong《Yêu hồ》thu hút, sau đó ngẫu nhiên biết được Phương Lập Triết đang tìm kiếm kịch bản tốt cho Tô Viên Viên, hơn nữa đã chuẩn bị gặp gỡ bàn bạc với một đạo diễn khác, liền vội vàng vàng ra mặt liên hệ Phương Lập Triết, qua vài buổi trao đổi bàn bạc, cuối cùng cũng ký được hợp đồng.

Trong mắt ông, Tô Viên Viên là một tiểu hồ ly cực kỳ thông nhân tính, là độc nhất vô nhị, mời Tô Viên Viên làm vai chính trong phim, tuyệt đối có thể tạo ra tác phẩm đỉnh cao của dòng phim động vật. Thân là một người cực kỳ mê mẩn dòng phim này, sao có thể để người khác giành trước một bước?

Ông đã sớm muốn chế tác một bộ phim 3D vừa xúc động nhân tâm, vừa sở hữu những hình ảnh xuất sắc nhất, mục tiêu nhắm tới các giải thưởng lớn, đồng thời cũng muốn đạt được doanh thu phòng vé. Nhưng hình ảnh do máy tính tổ hợp thành thực sự không ổn, nhiều nhất chỉ có thể xếp vào dòng phim thương mại, muốn lấy thưởng, những minh tinh động vật hiện tại còn chưa đạt được cái độ cao ấy. Tô Viên Viên xuất hiện, khiến ông nhìn thấy hy vọng thực hiện mộng tưởng, quyết tâm phải khai phá tiềm lực lớn nhất của nàng, đưa nàng lên đỉnh cao sự nghiệp, bộ phim này tuyệt đối sẽ trở thành tác phẩm lỗi lạc nhất!

Tuy kịch bản còn chưa định ra, nhưng Phương Lập Triết ký được hợp đồng với vị đạo diễn này, tâm tình liền thả lỏng. Cái gọi là "hẹn gặp đạo diễn bàn bạc" căn bản chỉ là tin tức hẩn thủ ra để câu vị đạo diễn này, vì khiến ông ấy tin tưởng, hẩn thực sự tốn khá nhiều tâm tư. May mà trình độ tâm lý học không tồi, cuối cùng vẫn đạt tới hiệu quả mong muốn. Có một tác phẩm như vậy, con đường minh tinh của hồ ly Tô Tô liền viên mãn.

Tin tức Phương Lập Triết ký hợp đồng với danh đạo quốc tế vừa tán ra, giới giải trí quốc nội sôi trào, dù không phải fan của Tô Tô cũng cảm thấy cộng đồng vinh dự. Đây chính là bước ra quốc tế a, có bao nhiêu người có thể làm được? Đặc biệt là trước kia quốc nội chưa từng có minh tinh động vật nào thực sự nổi danh, hiện tại Tô Viên Viên áp chế toàn bộ những minh tinh động vật quốc tế để nhận được lời mời, họ sao có thể không vui sướng? Quả thực vô cùng chờ mong bộ phim này!

Lâm Hi quay xong tiết mục về nhà, liền xách bình rượu vang qua chúc mừng Phương Lập Triết, cười cười: "Cậu có còn là người đại diện của tôi không đây? Vài tháng không thấy bóng người, tôi còn tưởng cậu vội vàng mở rộng phòng làm việc, ra là bận rộn vì Tô Tô? Cậu cũng liều mạng quá đấy!"

Phương Lập Triết đứng dậy lấy ly, rót rượu cho cả hai người rồi mới cười nói, "Cậu còn cần tôi chăm lo từng li từng tí? Hơn mười năm lẫn lộn là không công sao? Tôi thấy cậu một mình càng tự do tự tại đấy chứ, nhưng nếu cậu muốn, từ giờ tôi qua bên cậu chiều cổ cả ngày luôn?"

"Thôi, thôi đừng! Đùa chút thôi mà, đừng qua!" Lâm Hi vội vàng xin khoan dung, lại nhìn quanh bốn phía, buồn bực hỏi, "Tô Tô nhà cậu đâu rồi? Mọi khi hai người đều như hình với bóng mà."

"Đang ngủ, vừa từ nước ngoài trở về, nàng cần đảo lại mùi giờ, quãng thời gian này nàng cũng thực vất vả, đặc biệt là lúc đi máy bay phải bị nhốt vào lồng sắt không vận, thật tỳ khuất nàng."

Lâm Hi chịu không nổi chà chà cánh tay, co cả hai chân lên sô pha, nhăn nhó nhìn hẩn, "Nếu Tô Tô không phải tiểu hồ ly, tôi còn nghĩ cậu gặp được chân ái đấy! Nói thật nhé, về sau cưới lão bà, liệu cô ấy có chịu được cái kiểu đặt Tô Tô lên trên hết của cậu không? Cậu nên bồi dưỡng một trợ lý đi, về sau nếu cậu có việc khác thì vẫn có người chiều cổ Tô Tô. Nói thế nào thì cậu cũng già đầu rồi, phải yêu đương mà kết hôn đi chứ!"

Phương Lập Triết nhướn mày, nâng ly rượu vang uống một ngụm, mỉm cười nói, "Đâu cứ nhất thiết phải tìm một người kết hôn." Hẩn liếc qua phòng ngủ, thầm nghĩ tiểu tổ tông trong kia cũng sẽ không dễ hẩn tìm, mà hẩn cũng không muốn để người khác đi chiều cổ hồ ly tinh của mình. Lắc lắc đầu, hẩn dứt khoát bẻ sang chuyện khác, "Cảm giác thế nào? Thích ứng tốt không? Tôi thấy cậu rất có sức sống a, trên sân khấu vừa hát vừa nhảy, như trở về năm mười tám tuổi vậy."

"Tôi vốn dĩ mười tám tuổi a!" Lâm Hi khoa tay múa chân vui vẻ nói, "Cảm giác vô cùng tuyệt vời! Trước kia phải hóa trang mới có thể tính là tuần tú, thanh âm cũng không tốt lắm, con đường có nhiều hạn chế. Nhưng hiện tại thì khác, đề mặt mộc đã là cấp bậc soái ca thần tượng, tùy tiện hát một bài là có thể nghiền áp phân nửa ca sĩ trong giới, quả thực vô cùng tuyệt vời! Cả phần diễn xuất nữa, tôi nhất định phải trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất!"

Phương Lập Triết cười nâng ly rượu, "Đây là nhờ họa được phúc, ảnh đế tương lai, chúc cậu sớm ngày đạt được mộng tưởng!"

"Sẽ không lâu đâu! Kim bài người đại diện, huynh đệ tuyệt đối không khiến cậu mất mặt!"

Chết mà sống lại, Lâm Hi thực sự vô cùng cảm kích, anh đã lập mộ chôn quạ áo và di vật cho nguyên chủ, ở ngay bên cạnh mộ cha mẹ của cậu ta, còn đi chùa miếu thấp đèn trường minh, mỗi tháng thêm dầu mè thỉnh các tăng nhân niệm kinh siêu độ cho ba người nhà họ. Tuy không biết có tác dụng gì không, nhưng anh hy vọng mình thành tâm có thể giúp họ phần nào.

Đối với thân thể hiện tại, Lâm Hi vô cùng quý trọng, không những mời chuyên gia dinh dưỡng chế định thực đơn riêng, còn kiên trì rèn luyện hàng ngày, bảo trì trạng thái khỏe mạnh nhất cho cơ thể, nếu không quá cần kíp thì nhất định không thức đêm. Sống lại một lần, ngoại trừ muốn hoàn thành giấc mộng ảnh đế, anh còn muốn sống thật lâu, thật lâu.

Phương Lập Triết thực sự vô cùng yên tâm, hai người chỉ thỉnh thoảng tụ hội chúc mừng hay thượng lương công việc quan trọng, còn phần lớn thời gian khác không cần Phương Lập Triết kè kè đi theo quản lý Lâm Hi, làm hẩn có thêm không ít thời gian rảnh, mà những khoảng thời gian đó, Phương Lập Triết dùng để giữ gìn lượng fan cho Tô Tô, đồng thời thành lập nền móng cho fanclub của Tô Viên Viên.

Vì thế, mọi người nhanh chóng phát hiện, trong vài giây cuối cùng trailer của《Yêu Vương truyện》có thoáng hiện hình người của Hồ vương, lướt qua nhanh đến mức làm người không kịp thấy rõ, nhưng khi chỉnh chậm tốc độ phát hay tạm dừng màn hình, tất cả đều nhảy dựng!

Đó là ai? Hồ vương do mình tình nào sắm vai? Mỹ nhân như vậy vì sao chưa từng có ai biết đến? Chẳng lẽ là đặc hiệu vì tính hợp thành?!!!

Các võng hữu đổ xô đến Weibo của đoàn phim thúc giục đoàn phim chứng thực hoặc thả ra ảnh tạo hình, nếu đã diễn Yêu vương, dù là diễn viên khách mời thì cũng phải phóng cái ảnh tạo hình cho người ta xem chứ! Sau đó, đoàn phim cũng thuận theo dân ý mà thả ra ảnh chụp của Tô Viên Viên, là một màn Yêu vương vừa mới hóa hình, đẹp tuyệt nhân gian!

Phía dưới lập tức xếp hàng mấy vạn bình luận, mọi người các loại liếm màn hình, các loại hò hét vui sướng, đột nhiên có người lưu ý đến dưới ảnh @ một người, là một Weibo mới đăng ký, tên Tô Viên Viên. Mọi người kích động nhanh chóng chuyển qua, nhìn thấy thông tin chứng thực là nghệ sĩ trực thuộc phòng làm việc của Phụng Lập Triết, lập tức hưng phấn reo hò.

Phụng Lập Triết là ai? Hắn đưa một tiểu hồ ly vào giới giải trí, trải đường cho nàng thông thuận đến không tưởng; lại ký hợp đồng với Lâm Hi - thần tượng thực lực phái, tương lai chắc chắn sẽ trở thành siêu sao, ảnh mắt hắn là không thể nghi ngờ. Lần này hắn lại ký người mới, chỉ cần dựa vào danh tiếng trong quá khứ, cũng đủ để khiến mọi người sinh ra chờ mong vô hạn với thành tích của Tô Viên Viên.

Mà khi họ click mở bài Weibo mới nhất của Tô Viên Viên, kinh điển thấy được album ảnh chụp công viên giải trí! Mỗi bức ảnh đều đẹp tuyệt vời! Áo thun trắng cùng quần cao bồi thực đơn giản, phong cách hoàn toàn bất đồng với ảnh tạo hình Hồ vương, nhưng cũng vẫn là một tuyệt thế mỹ nhân! Quá đẹp! Nói nàng là mỹ nhân đệ nhất Trung Hoa cũng không ai đưa ra nổi lời phản bác. Đây là người đầu tiên được tất cả mọi người cùng nhận định là đệ nhất mỹ nhân, làm lượng fan của Tô Viên Viên tăng lên cực kỳ nhanh chóng.

Sau khi #Đệ nhất mỹ nhân Tô Viên Viên# lên top đầu hot search, Phụng Lập Triết tiếp tục âm thầm thao tác, làm mọi người lục tục phát hiện Tô Viên Viên là người trình bày ca khúc chủ đề 《Yêu hồ》, đồng biên kịch 《Yêu Vương truyện》, người sắm vai Hồ vương hóa hình, người biểu diễn ca khúc mở đầu, nhạc đệm và nhạc cuối phim《Yêu Vương truyện》.....

Tuy 《Yêu Vương truyện》còn chưa phát sóng, nhưng 《Yêu hồ》thì mọi người đều xem qua rồi, ca khúc chủ đề kia còn từng được chú ý một khoảng thời gian không ngắn, nhưng vẫn không thể đào ra người trình bày là ai, không ngờ lại là một tuyệt thế mỹ nhân!!! Loại tin tức này lập tức khiến lượng fan của Tô Viên Viên lên cực cao, ngay ngày hôm sau #Tài nữ toàn năng Tô Viên Viên# lại leo lên đứng đầu hot search.

Hiện tại, mở bảng hot search ra, top 10 đã bị tiểu hồ ly Tô Tô và thiếu nữ Tô Viên Viên chiếm đóng, bất cứ tin tức nào khác cũng không chen chân vào được, đây là một khởi đầu vô cùng tốt đẹp!

Rất nhiều người đều xông xáo gửi tin nhắn dưới Weibo của Tô Viên Viên cầu ảnh chụp, không được đáp lại liền xếp hàng dưới Weibo của phòng làm việc và Weibo tư nhân của Phụng Lập Triết quỳ cầu. Ngay lúc này, Phụng Lập Triết post lên một bức ảnh Tô Viên Viên đang đứng bên bờ biển, phụ ngôn tiểu nha đầu đang khắc khổ mài giũa kỹ thuật diễn, tranh thủ trở thành "Tô Nhất Điều" thứ hai. Thuận tiện quay chụp MV mấy ca khúc, coi như lễ vật xuất đạo tặng mọi người. Hy vọng các fan có thể chiếu cố nhiều hơn, cổ vũ cho tiểu nha đầu xinh đẹp lại nỗ lực này.

Nhóm fan đầu tiên đa phần thích Tô Viên Viên vì mỹ nhan, cho nên sau khi đọc bài viết này của Phụng Lập Triết, đều sôi nổi kêu Tô Viên Viên bằng danh hiệu "tiểu tỷ tỷ xinh đẹp", cảm thấy xưng hô này vừa chuẩn xác vừa thân thiết, cũng coi như bước đầu định vị cho hình tượng của Tô Viên Viên ở giới giải trí. Mặc kệ là ai, nhắc tới nàng đều "à" một tiếng, sau đó nói "là cô gái đặc biệt xinh đẹp".

《Yêu Vương truyện》đã bắt đầu phát sóng, Tô Viên Viên cảm thấy nàng nên cảm tạ đây là một thế giới nâng giải trí lên làm đầu, nguyên văn vì làm bàn tay vàng của Phùng Huy mở rộng, đã giả thiết thêm rất nhiều điểm đặc thù cho giới giải trí, tác phẩm tốt đặc biệt dễ dàng nổi danh, có rất nhiều biên kịch, đạo diễn giỏi, kỹ thuật chế tác hậu kỳ cực cao, giúp rút ngắn thời gian sản xuất rất nhiều, bằng không thì một bộ phim huyền huyền như 《Yêu Vương truyện》thật sự không thể hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Kể cả bộ điện ảnh quốc tế nàng vừa ký hợp đồng cũng thế, chưa đầy một tháng, đạo diễn cùng vài vị biên kịch trừ danh đồng tâm hiệp lực sáng tác và chỉnh sửa, kịch bản đã gần hoàn thành. Mà sau khi quay đủ các thước phim, cũng chỉ cần không tới một tháng là có thể hoàn thành khâu cắt nối biên tập hậu kỳ, nhanh hơn thế giới trước không biết bao nhiêu lần. Chính vì nguyên nhân này, Tô Viên Viên mới có thể đạt tới đỉnh cao sự nghiệp trước khi hóa hình, chứ nếu ở thế giới trước, không có mấy năm thì đừng hòng hoàn thành bộ phim quốc tế này.

Có《Manh khuyến Tô Tô》làm ví dụ trước đó,《Yêu Vương truyện》một hơi bán quyền phát sóng cho năm đài truyền hình, tất cả đều là hình thức chia hoa hồng, thực hiện quy tắc tối đa hóa ích lợi, mới ngày đầu phát sóng đã phá vỡ mọi kỷ lục ratings, trở thành bộ phim được ưa chuộng nhất cùng thời kỳ.

Không ít người vừa mở xem đã nhao nhao kêu gào muốn xem Tô Viên Viên hóa hình, nhưng phần lớn khán giả đều rất trung thành với Tô Tô, xem xem liền đắm chìm trong cốt truyện mà quên mất "tiểu tỷ tỷ xinh đẹp". Tô Tô khi thì đáng yêu, khi thì đáng ghét, khi thì lạnh nhạt tàn khốc, khi thì cảm động lòng người, khiến khán giả xem phim mà khăn trương không thôi, toàn bộ tâm thần đều bị cuốn hút theo từng tình tiết.

Phim chiếu từng tập từng tập, mọi người càng ngày càng yêu thích Tô Tô, giúp Tô Viên Viên mỗi ngày đạt được không ít điểm nguyên lực.....

Nhưng Tô Viên Viên không có nhiều thời gian chú ý mấy thứ này, bởi vì vị đạo diễn quốc tế kia đã thông tri họ đi qua bên đó. Dựa theo cách nói của đạo diễn, ông ấy đã xem《Yêu Vương truyện》và vô cùng kinh điển trước kỹ thuật diễn của Tô Viên Viên. Trong mắt mọi người, nàng là một tiểu hồ ly mãi không lớn lên, ai cũng không biết nàng thuộc chủng loại gì, hiện tại đã bao nhiêu năm tuổi, thọ mệnh dài bao nhiêu, lại có thể diễn xuất mấy năm..... cần phải nắm chặt thời gian, khỏi mấy khi Tô Viên Viên còn ở trong trạng thái tốt nhất, để tránh tương lai phát sinh biến cố.

Quyết định của ông cũng khiến Tô Viên Viên vô cùng hài lòng, nàng đương nhiên muốn bắt đầu quay chụp càng sớm càng tốt, tác phẩm kinh điển càng nhiều, nàng có thể hóa hình càng sớm. Đến lúc đó, nàng lại lấy hình người tiếp tục tiến vào giới giải trí, con đường mình tình sẽ càng rộng mở. Hơn nữa, yêu tình hóa hình chính là một giai đoạn đặc biệt quan trọng, nàng đã vô cùng mong chờ, muốn càng nhiều người yêu thích mình.

Cho nên, dùng vài ngày an bài công việc cho cấp dưới, Phương Lập Triết đưa Tô Viên Viên cùng bay ra nước ngoài, tiến vào đoàn phim mới -《Megafox: Fantastic Island》.

Đây là một câu chuyện khiển trách dã tâm của nhân loại, nội dung chính là: Một đoàn thám hiểm gặp phải bão lớn trên biển, bị gió lốc cuốn tới một hòn đảo xa lạ, sau đó họ nhanh chóng phát hiện trên đảo có rất nhiều loại vật tư cực kỳ trân quý, các loại thảo dược và trái cây kỳ lạ, ăn nó vào thì dù vết thương nặng đến đâu cũng có thể lành lại trong vòng một ngày, đây tuyệt đối là một bảo tàng có thể làm toàn thế giới khiếp sợ.

Nhưng ngay khi đoàn thám hiểm hưng phấn khai thác khắp nơi, đồng thời phát tín hiệu kêu gọi những người khác tới, lại kinh hãi phát hiện hòn đảo này có thần bảo hộ, là một sinh vật hình dạng giống hồ ly cao tới hơn mười mét, toàn thân tuyết trắng, ấn đường có một ấn ký đỏ sẫm hình giọt nước. Bề ngoài nàng thực thân thánh, nhưng lại hành động lại cực kỳ hung tàn, nàng ném tất cả thành viên đoàn thám hiểm ra ngoài bờ biển, không cho phép họ phá hư hòn đảo.

Đây lại là một giống loài chưa từng xuất hiện, nhân tính vốn tham lam, đoàn trưởng đoàn thám hiểm lập tức gửi tin tức gọi lính đánh thuê đến. Nhưng viện quân còn chưa tới nơi, trên đảo đột ngột xuất hiện một đám quái thú hình rắn, khiến toàn đoàn tổn thương thảm trọng, bắt đầu khẩn trương đào vong khắp nơi, mạo hiểm chiến đấu trong khản trương vô vọng.

Hồ Ly không chỉ bảo vệ hòn đảo khỏi bàn tay của con người, cả các quái thú trên đảo cũng nằm trong tầm theo dõi của nàng. Vì thế, khi đoàn thám hiểm sắp đoàn diệt, nàng xuất hiện cứu họ, tiêu diệt gần hết đám quái thú, những con dư lại cũng nhanh chóng chạy trốn, nhưng cái giá phải trả là thật nhiều vết thương lớn nhỏ trên thân thể.

Đoàn trưởng thấy Hồ Ly đã bị thương, lập tức kêu gọi những thành viên còn sống, muốn nhân cơ hội tiêu diệt gia hỏa cản trở con đường phát tài của họ. Nhưng hẳn ta bị một cô gái trong đoàn ngăn cản, cô ấy nói đến miệng khô lưỡi khô mới thuyết phục được đoàn thám hiểm từ bỏ ý đồ lấy oán trả ơn, sau đó lấy ra được trị thương thoa lên cho nàng.

Hồ Ly trước nay chưa từng tiếp xúc gần gũi với con người, cảm nhận được cô gái không có ác ý mới để cô tới gần, còn chơi đùa với cô vài ngày, đưa cô đi ngắm nhìn cảnh sắc mỹ lệ nhất trên đảo, lộ ra bản tính đơn thuần thiện lương của nàng.

Sau đó, các đoàn lính đánh thuê tiến lên đảo, Hồ Ly phát giác tình huống không đúng, lại lần nữa xua đuổi các nhân loại ra khỏi đảo. Đám quái thú lúc trước lại nhân cơ hội xuất động, vừa cắn nuốt nhân loại vừa trợ giúp nhân loại tấn công Hồ Ly, hiển nhiên muốn nhân cơ hội này tiêu diệt nàng.

Hồ Ly phải đồng thời đối mặt với nhân loại tham lam tàn nhẫn, vũ khí nhiệt huyết diệt cùng đàn quái thú âm độc, lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất từ lúc chào đời cho tới bây giờ. Nàng không hiểu vì sao những nhân loại từng được mình cứu vớt lại vô tình phản bội dùng vũ khí lửa đạn đối phó nàng, nhưng nàng vẫn luôn thủ vững cõi lòng lương thiện, đưa nhân loại yếu ớt ra khỏi đảo, còn mình thì ở lại liều chết vật lộn cùng đám quái thú.

Trong nhân loại phân hóa thành hai phe phái, một nhóm người cho rằng không nên tiếp tục phá huỷ một hòn đảo kỳ diệu như thế, không nên công kích vị thần bảo hộ hoàn toàn không có ác ý với nhân loại; một nhóm khác lại kiên quyết cho rằng không phải đồng tộc sớm muộn gì cũng nảy sinh sự khác biệt, lưu trữ một sinh vật có lực sát thương cực đại như vậy tương lai chắc chắn sẽ uy hiếp đến nhân loại, không bằng để mặc cho Hồ Ly và đám quái thú lưỡng bại câu thương, sau đó nhân cơ hội xử lý tất cả, giành lấy quyền sở hữu toàn bộ tài phú trên đảo!

Tình kẻ, công kích, đồng tình, bảo hộ,..... các loại cảm tình dần được kích phát, các sự kiện được xếp đặt cực kỳ xảo diệu, làm người xem vừa khản trương vừa cảm động, không tự giác mà rơi lệ, lại không thể nói rõ mình vì sao mà khóc. Đặc biệt là thời khắc cuối cùng, Hồ Ly tiêu diệt hết đám quái thú, lại mình đầy thương tích do tranh đấu với nhân loại, nhưng vẫn vì một phần nhân loại thiện lương mà tha thứ cho họ, đưa họ an toàn rời đi, chính mình lại vẫn cô đơn canh giữ trên hòn đảo, không biết oán giận, không biết hận thù, dường như nàng tồn tại chính là để bảo hộ hòn đảo này.

Thời khắc đó, thực sự khiến lòng người đau đến tê dại, đau vì nàng thiện lương, vì nàng trả giá tất cả mà không cầu hỏi báo, hận không thể lưu lại làm bạn với nàng, thăng đến thiên trường địa cửu.

Phương Lập Triết cũng cảm giác trái tim mình đau đớn vô văn, hẳn nhìn Tô Viên Viên trên phim trường, nhìn nàng như một anh hùng cô độc, tồn tại chỉ vì sứ mệnh trời sinh, trái tim như bị siết lại, vô số lần muốn lao tới ôm nàng thật chặt không bao giờ buông tay. Hai tháng quay chụp, thời gian ngắn ngủi này với Phương Lập Triết như bị kéo dài ra vô hạn, mỗi ngày đều như bị giầy vò vô số lần, may mà Tô Viên Viên nhập diễn không sâu, mỗi lần quay xong một cảnh đều khôi phục bộ dáng hoạt bát, cũng giúp giảm bớt phần nào sự nôn nóng trong nội tâm hắn.

Nhưng cũng vì vậy mà làm hắn nung nấu một lý tưởng khác, còn đặt trên cả giấc mộng trở thành kim bài người đại diện, đó chính là trở nên mạnh mẽ! Càng ngày càng mạnh!

Mặc kệ sau này có phát sinh chuyện gì, hắn sẽ không bao giờ rời khỏi Tô Viên Viên, quyết không thể để nàng cô độc tịch mịch như vị thần bảo hộ hòn đảo kia!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32

Thân là một người theo thuyết vô thân, trước kia Phương Lập Triết chưa bao giờ tin tưởng trên đời này có thần tiên yêu ma, nên hiện tại mỗi khi đối mặt với Tô Viên Viên đều có chút thấp thỏm. Không phải sợ hãi năng sẽ làm hại hắn, mà là sợ một ngày nào đó năng đột ngột biến mất, tựa như lúc trước đột ngột xuất hiện bên hắn vậy.

Tuy Tô Viên Viên nhiều lần nhắc tới duyên phận kiếp trước của họ, nhưng hắn không hề có ấn tượng. Trong suy nghĩ của hắn, mỗi câu chuyện về người và yêu chưa bao giờ có kết cục tốt, đặc biệt là khi hai bộ phim gần đây Tô Viên Viên tham gia lại đều là bi kịch, hắn có thể không nghĩ nhiều sao? Bất quá, sau chuyện bạn tốt thay đổi thân thể, lại cùng Tô Viên Viên ở chung thời gian dài như vậy, lần này hắn coi như đã nghĩ thông.

Nếu đã đặt Tô Viên Viên vào lòng, còn quan trọng hơn mộng tưởng đã kiên trì nhiều năm, vậy những phiền não kia cũng chẳng đáng gì. Cùng lắm thì tới thời điểm Tô Viên Viên phải đi, hắn gắt gao bám theo năng là được rồi. Ý niệm này vừa nhen nhóm, Phương Lập Triết liền cảm thấy tâm tình thư thái hơn nhiều, không còn loại cảm giác ân ân lo được lo mất nữa.

Hắn còn thừa cơ đạo diễn vô cùng vui vẻ, vừa lòng với hồ ly Tô Tô, mà thương lượng với ông an bài hai nhân vật nhỏ cho Tô Viên Viên hình người và Lâm Hi. Phải biết rằng, đây là một bộ phim quốc tế kinh phí lớn, mình tỉnh đang nổi muốn tham gia sắm vai người qua đường còn rất khó, huống chi nhân vật có thể lộ mặt hay có nhân thiết rõ ràng. Vậy mà đạo diễn lập tức cấp cho Phương Lập Triết hai nhân vật như thế, thật sự quá hào phóng.

Đương nhiên, đây cũng vì đại đạo diễn rất thương thức Phương Lập Triết, cũng thực vừa lòng với kỹ thuật diễn của Tô Tô, đồng thời, dung mạo của Tô Viên Viên và Lâm Hi thực sự rất xuất sắc, bằng không thì đừng mơ.

Có một cơ hội tốt như vậy, khỏi điểm của Tô Viên Viên và Lâm Hi cao cấp hơn những người khác không biết bao nhiêu lần. Mọi người vừa thấy hai người trong《Yêu Vương truyện》, còn đang cảm thán họ nhan giá trị cao kỹ thuật diễn cũng cao, ngay sau đó hai người đã được lộ mặt trên trường quốc tế! Đây không chỉ là kinh hỉ, mà đối với các fan, đây còn là niềm tự hào, kể cả người qua đường biết chuyện cũng là khen ngợi chiêm đa số.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều người chú ý tới Phương Lập Triết, có thể kiếm được những tài nguyên cao cấp như thế, năng lực của hắn thực sự quá cao!

Tô Viên Viên cũng vô cùng vui vẻ, vừa hoàn thành toàn bộ suất diễn của mình, năng lập tức lôi kéo Phương Lập Triết đi chơi. Hóa hình cùng Phương Lập Triết chơi một ngày, lại nằm trong khách sạn suy yếu một ngày, lại hóa hình người đi chơi, rồi lại ngoạn ngoạn nằm nghỉ ngơi một ngày. Ban đầu Phương Lập Triết còn lo lắng thân thể năng ăn không tiêu, vài ngày sau rốt cuộc cũng chịu tin tưởng năng chỉ suy yếu một chút chứ hoàn toàn không có tác dụng phụ, dần dần cũng quen với kiểu hình người và hình hồ ly luân phiên xuất hiện của năng, bắt đầu yên tâm an bài các công tác khác.

.....

Về nước, bọn họ thực hiện hứa hẹn, nhanh chóng quay chụp mấy MV ca khúc của Tô Viên Viên, bên trong có cả hình người lẫn hồ ly, nếu cảnh quay yêu cầu người và hồ ly cùng diễn, Tô Viên Viên liền biến ảo ra một tiểu hồ ly để thể thân, cũng vì MV không cần kỹ thuật diễn quá cao siêu, đạo diễn và các nhân viên công tác đều không nhận ra tiểu hồ ly kia không phải Tô Tô chân chính, tiến trình quay chụp rất thuận lợi.

Nội dung MV rất đơn giản, nhưng khi kết hợp cùng các ca khúc kia, có đau thương, có bi tình, có kiên cường, có hạnh phúc, rất dễ dàng khiến người ta khắc sâu ấn tượng, vừa mới đưa ra liền nhanh chóng giành được sự yêu thích của mọi người. Đặc biệt là trong quãng thời gian này, hình người Tô Viên Viên mới chỉ xuất hiện thoáng qua trong《Yêu Vương truyện》, mọi người đang nằm trong tình trạng vô cùng bức thiết cầu mong tác phẩm của "tiểu tỷ tỷ xinh đẹp".

Hiện tại năng vừa ra tay là vài cái MV, đại quân "liếm màn hình" gia tăng nhân số một cách chóng mặt, các fan cũng thỏa mãn vô cùng, có thể nói Tô Viên Viên đã thực sự trở thành minh tinh, bắt đầu có được nhóm fan hâm mộ đầu tiên.

Tô Viên Viên đến giờ mới biết, thì ra trên đời này tồn tại loại người vì nhan giá trị mà xác định chân ái. Năng chỉ bằng một khuôn mặt này, vậy mà đã bắt đầu có fan trung thành! Nói cách khác, hiện tại năng đồng thời tiếp thu điểm nguyên lực từ hai fanchub, của Tô Tô và của Tô Viên Viên, mỗi ngày được linh lực bữa vậy làm năng thoải mái đến muốn lăn lộn, khoảng cách tới con số 10.000 càng ngày càng gần!

Năng nói tin tốt này cho Phương Lập Triết, hắn cũng vô cùng vui sướng, không ngờ kế hoạch tiến triển thuận lợi đến vậy. Cũng vì thế, bộ phim xuyên không chế định cho Tô Tô nhất định phải lập tức khai máy, nếu không chờ đến khi《Fantastic Island》công chiếu, công việc của Tô Viên Viên hình người nhất định sẽ rất nhiều, nếu lại phải phân thân thành Tô Tô để quay chụp, vậy thì thực sự quá mệt mỏi, còn không bằng chụp luôn từ bây giờ.

May mà trong thời gian họ xuất ngoại, phòng làm việc bên này cũng không nhân rồi, kịch bản đã hoàn tất, tên là《Nhà ta có Hồ tiên》. Phương Lập Triết ra mặt kéo thêm hai nhà đầu tư, hơn nữa tự mình đầu tư 50% kinh phí, khuê chiêng giống trống bắt đầu quay chụp. Đạo diễn đương nhiên là Trần Châu, Lưu Lam và tác giả tiểu thuyết cũng tiến tới với vai trò biên kịch, để nếu có vấn đề gì, họ có thể sửa chữa kịch bản trong thời gian ngắn nhất.

Bộ phim này, Tô Tô là vai chính, Lâm Hi và Tô Viên Viên sắm hai vai thứ chính, các vai phụ khác đều giao cho những diễn viên trẻ dung mạo tốt. Có thể nói, chỉ cần dựa vào nhan giá trị thôi thì bộ phim này cũng ăn đứt các phim khác cùng thời kỳ. Huống chi vai chính cùng vai thứ chính đều giao cho diễn viên có kỹ thuật diễn cao siêu, các diễn viên trẻ khác dù còn có chút ngây ngô, nhưng kỹ thuật diễn đa phần khá ổn định. Bộ phim này, sở hữu một đoàn đội còn hùng hậu hơn cả《Yêu Vương truyện》.

Dù không có nhiều tình tiết bi thương tan tan hợp hợp như《Yêu Vương truyện》nhưng nội dung phim mới cũng vô cùng xuất sắc, từ khi đang quay chụp đã có thể khiến người ta cười vang không ngừng. Phương Lập Triết cùng Tô Viên Viên đều thực vừa lòng, lấy một bộ phim vui vẻ như vậy làm tác phẩm cáo biệt giới giải trí cho Tô Tô, nhất định sẽ giúp mọi người giảm bớt phần nào nỗi buồn chia ly, ít nhất thì kỳ ức cuối cùng năng lưu lại cũng là những hình ảnh tốt đẹp vui sướng.

.....

Đóng phim, Tô Viên Viên đã vô cùng thuận thực, phòng làm việc của Phương Lập Triết cũng đã hoàn thiện, người vì tên tuổi của hắn mà tới ứng tuyển không ít, các vị trí phòng ban đã đầy đủ, vững vàng chiếm một vị trí nhỏ trong giới, Phương Lập Triết cũng trở thành người có thể giao lưu với các lão tổng công ty giải trí lớn. Mà thân phận người đại diện của hắn cũng được mạ một lớp vàng, hể nhắc tới hắn là không ai không bội phục, đều chờ mong hai vị nghệ sĩ dưới tay hắn có thể đi được bao xa.....

Sinh hoạt thuận lợi làm Tô Viên Viên cực kỳ thoải mái, vui vui vẻ vẻ mà diễn xong《Nhà ta có Hồ tiên》, hoàn toàn không có cảm giác buồn bã vì Tô Tô sắp rời khỏi giới giải trí, chỉ có lòng chờ mong đối với tương lai.

《Nhà ta có Hồ tiên》đóng máy, điểm nguyên lực đã tiến tới 9600, sắp đủ điều kiện để hóa hình, Phương Lập Triết lập tức khuyên Tô Viên Viên tự cho mình một kỳ nghỉ. Nàng nghỉ nghỉ《Fantastic Island》sắp đến kỳ công chiếu, mình hoàn toàn có thể ngồi đó đợi hóa hình, dứt khoát từ bỏ tính toán tiếp tục tham gia gameshow hay chương trình thực tế, đồng ý cùng Phương Lập Triết nghỉ ngơi.

Trong những ngày này, hai người họ ngoại trừ nghỉ ngơi ngoạn nhạc thì cũng bắt đầu từ bị việc Tô Tô sắp rời khỏi giới giải trí. Phương Lập Triết thường thường thả ra vài hình ảnh hồ ly Tô Tô ưỡn ẹo ỉu xiu, tỏ vẻ có lẽ Tô Tô đã chán nản, không quá hứng thú với việc diễn xuất nữa.

Hắn vừa làm vậy, đương nhiên thu hút rất nhiều sự chú ý, mặc kệ là trong giới hay ngoài giới, dù là fan của Tô Tô hay không, đều vô cùng kinh ngạc về quyết định này của Phương Lập Triết, ai cũng không ngờ rằng hắn lại có ý làm Tô Tô rời khỏi giới trong thời kỳ đỉnh cao thể này. Đặc biệt là các nhà đầu tư, họ còn đang chờ đợi bộ phim tiếp theo của Tô Tô để đầu tư kiếm lời, sao đột nhiên liền nói không có hứng thú? Đây chính là "Tô Nhất Điều" đó! Đột nhiên chán nản là có ý gì?!!

Các fan cũng sôi nổi nhả gừi, quan tâm hỏi han có phải thân thể Tô Tô có vấn đề gì hay không, Phương Lập Triết thả ra báo cáo kiểm tra sức khỏe của nàng, thân thể hoàn toàn không có vấn đề, còn khỏe mạnh hơn nhiều hồ ly thông thường. Sau đó, Phương Lập Triết đưa ra càng nhiều ảnh chụp, dần dần có người phát hiện một ít manh mối, khoanh tròn đánh dấu biểu tình và ánh mắt của Tô Viên Viên trong vài bức ảnh, đưa ra nghi ngờ: "Tô Tô..... muốn trở về núi rừng sao? Nàng đang tìm kiếm tự do?"

Câu hỏi này vừa ra, tức khắc tạo thành một làn sóng tranh luận. Sau khi Phương Lập Triết xác nhận Tô Tô thực sự thường xuyên muốn chạy vào rừng vào núi, các fan lo lắng sốt ruột, đau lòng, cảm thán, luyến tiếc,..... nhưng fan của Tô Tô phần lớn là người yêu thích động vật, mà dù không thích thì cũng hiểu rõ, hồ ly khát vọng tự do là bản tính trời sinh, không nên trói buộc nàng. Hiện tại thấy Tô Tô khát vọng trở về núi rừng như thế, họ đâu nỡ vì lòng ích kỷ của mình mà khiến nàng buồn bã.....

Các fan ừ ừ khó chịu một thời gian, vậy mà sau lại nhao nhao nhấn cho Phương Lập Triết, hy vọng hắn tìm một khu rừng núi thật tốt để thả Tô Tô trở về. Người nuôi dưỡng hồ ly vốn không nhiều, có lẽ hồ ly vẫn thích sinh hoạt trong núi rừng hơn là trong nhà. Tô Tô thực thông minh, bọn họ cũng không quá lo lắng chất lượng sinh hoạt của nàng.....

Cứ như vậy, việc Tô Tô rời khỏi giới giải trí viên mãn hoàn thành trong một không khí bình thản đến kỳ dị! Tuy rằng dùng một lời nói dối mỹ lệ để che giấu sự thực, nhưng tình hình này sẽ tốt hơn nhiều so với việc tung tin Tô Tô đã qua đời. Ít ra thì các fan không nhìn thấy cảnh tượng Tô Tô ly thế, họ vẫn có thể ảo tưởng nàng đang sống vui vẻ trong núi rừng. Cũng bởi bộ dáng mãi mãi không lớn kia của Tô Viên Viên tạo thành không gian ảo tưởng rất lớn, thậm chí đã có người suy đoán nàng lịch luyện trần gian kết thúc, hiện tại phải đi về để thăng tiên.

Cách nói này đương nhiên không có người coi là thật, nhưng Phương Lập Triết tin tưởng, thật lâu thật lâu về sau, nhất định sẽ càng càng càng nhiều người tin, bởi vì ngay từ lúc ban đầu, Tô Tô đã biểu hiện phi thường khác biệt. Kỹ thuật diễn của nàng, sự thông tuệ và cơ thể mãi không lớn, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, một tiểu hồ ly đặc thù như thế, rời khỏi đám đông để lại cho mọi người không gian ảo tưởng mới là lựa chọn tốt nhất.

Giai đoạn chuẩn bị hoàn tất, Phương Lập Triết mở một hội chiêu đãi ký giả, ở ngay bên bia rừng, để Tô Tô cáo biệt mọi người, trực tiếp rời khỏi thành thị. Đồng thời, hắn còn lấy ra danh sách tài sản Tô Tô kiếm được trong gần ba năm qua, thành lập một quỹ hội bảo vệ động vật hoang dã, cũng thuyết minh từ nay về sau, hàng năm hắn sẽ quyên vào quỹ một số tiền lớn, duy trì quỹ hội hoạt động lâu dài.

Tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi hắn, sôi nổi tỏ vẻ ủng hộ, cũng muốn xuất một phần lực để quỹ hội phát triển. Còn có các fan của Tô Tô biết được tin tức hội tụ tới đây, tất cả đều tập trung bên cạnh rừng rậm, dù Phương Lập Triết đã thuê người quay chụp, đồng thời mở ra hình thức phát sóng trực tiếp, nhưng họ vẫn muốn tự mình tới tiễn biệt tiểu hồ ly mà mình yêu thích trở lại nơi mà nàng vốn thuộc về.

Hoạt động này kinh động đến tòa thị chính, thị trường trực tiếp phái một đội cảnh sát tới đây duy trì trật tự, lại không ngờ fan của một con hồ ly lại có tổ chức cao như vậy, không có bất kỳ ai làm loạn, tất cả đều nghe theo người của phòng làm việc an bài, an tĩnh trật tự đứng đó, chỉ buồn buồn mà nhìn Tô Viên Viên.

Phía trước đám đông là các phóng viên được mời tới, họ không ngừng chụp ảnh, lại không ai đưa ra mấy vấn đề lung tung. Mà Tô Viên Viên thì ngồi trên chiếc bàn, nhìn nhiều người yêu thích mình như vậy, cảm thấy cõi lòng vốn bình tĩnh bắt đầu gợn sóng. Khi Phương Lập Triết đang thuyết minh tình huống, báo mọi người chuẩn bị cáo biệt Tô Tô, nàng đột nhiên nhảy xuống bàn, nhanh nhẹn chạy vào đám đông, nhảy đến trên vai các fan cọ cọ mặt họ, dùng phương thức của nàng nói cho họ mình sẽ sinh hoạt thực tốt.....

Rất nhiều fan nhin không được mà rơi lệ, lại không muốn làm rối loạn thời khắc ảm áp này, đều che miệng lại không chịu phát ra tiếng. Tô Viên Viên cứ vậy nhảy qua vai từng người từng người, cuối cùng nhảy đến vai Phương Lập Triết, nhẹ nhàng hôn lên má hắn, sau đó nhảy xuống lao vọt tới bia rừng.

Mọi người vô thức bước tới trước vài bước, lại thấy Tô Viên Viên dùng chân quay đầu lại nhìn họ kêu lên vài tiếng, dường như đang an ủi, bảo họ hãy dừng bước. Tiếp theo, nàng chạy vào rừng rậm, dần dần biến mất.....

Thời khắc kia, tất cả người ở đây đều khốc thành tiếng, giống như vừa tiễn một thân nhân đặc biệt quan trọng rời đi vậy. Bầu không khí này thực sự rất

ấm áp rồi lại khiến người ta vô cùng xúc động, ngay cả người duy nhất biết chân tướng như Phương Lập Triết cũng không khỏi đỏ ửng hốc mắt.

Hắn hít sâu một hơi, đôi mắt ửng đỏ, quay về phía các fan cúi người thật sâu, cảm tạ những người đã duy trì trợ giúp nàng hóa hình, trầm giọng nói: "Mọi người đừng buồn, trước giờ Tô Tô chưa từng là sủng vật của bất cứ ai, nàng có tư tưởng của chính mình. Lúc trước, nàng thích đóng phim, liền đạt được thành tựu mà người khác khó có thể đạt tới. Hiện tại, nàng muốn sinh hoạt tự do trong núi rừng, cũng nhất định có thể tiêu dao tự tại hơn bất cứ ai. Tôi vô cùng cảm tạ mọi người đã yêu thích, đã duy trì Tô Tô, cũng hy vọng mọi người đừng thương cảm, hãy cùng tôi chúc phúc cho nàng. Tôi tin tưởng, dù Tô Tô có đi tới đâu, nàng đều hy vọng những người yêu thích mình có thể sống vui vẻ, không có ưu sầu, mọi người đồng ý sao?"

"Đồng ý!"

Trăm miệng một lời, dường như tất cả đã tìm về lý trí của bản thân, không tiếp tục đắm chìm trong thương cảm nữa, đều lau khô nước mắt nhìn về rừng rậm. Người đại diện Phương nói rất đúng, tuy Tô Tô sẽ không có tác phẩm mới nữa, nhưng họ đều biết nàng sẽ sinh hoạt rất vui vẻ, vậy là đủ rồi, đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 33

Tô Tô rời đi, liên tục nửa tháng, đề tài về nàng bá chiếm internet. Rất nhiều cao thủ máy tính đã cắt nối biên tập các tác phẩm của nàng thành vô số video ngắn, thật giống như hàng loạt câu chuyện bất đồng, mở ra làn sóng tưởng niệm Tô Tô.

Lần này Phương Lập Triết không tham gia thao tác, chỉ tùy các fan tự phát tưởng niệm nàng, cũng yên lặng bảo tồn hết thấy những video ngắn đó, lưu vào một thư mục riêng dành cho Tô Viên Viên.

Kỳ thực hắn cũng rất nhớ tiểu hồ ly a, lúc ấy Tô Viên Viên nói muốn thành lập quỹ hội thì đương nhiên phải có người tìm hiểu tình hình đích thực, cho nên nàng thật sự tiến vào rừng rậm xem xét các động vật hoang dã trong đó. Bọn họ đã thương lượng sẽ tách ra một khoảng thời gian, dù sao thì nàng cũng có pháp thuật, một mình xuyên qua núi rừng làm việc sẽ thuận lợi và hiệu suất cao hơn nhiều so với mang theo hắn. Kết quả, không ngờ nàng vừa đi là bật vô âm tín hơn nửa tháng.

Phương Lập Triết nhìn ảnh chụp của Tô Viên Viên ngẩn người, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, hắn vội vàng chạy ra mở. Nào ngờ chỉ là bưu kiện chuyển phát nhanh, căn bản không có bóng dáng Tô Viên Viên. Hắn áp xuống cảm giác mất mát vừa nảy lên, mở bưu kiện, trong đó toàn là ảnh chụp hắn định chế, có Tô Tô, cũng có Tô Viên Viên, còn cả ảnh chụp chung của hắn và nàng nữa, số lượng không ít.

Nhìn hai người cười vui vẻ trong ảnh, Phương Lập Triết vô thức cười theo, nếu trước mặt có một tấm gương, hắn nhất định có thể biết được thần thái của mình hiện tại ôn nhu dịu dàng đến thế nào! Nhưng mà giờ hắn một lòng chỉ nghĩ nhìn ngắm từng bức ảnh, nào có tâm tư mà nghĩ nhiều.

Hắn tìm thật nhiều bức tường ảnh từ trên mạng, chọn lựa hình dạng đẹp nhất, sau đó cẩn thận dán những bức ảnh vừa nhận được lên tường, sau đó lui vài bước kiểm tra ngắm nghía. Lắp lại vài chục lần, rốt cuộc tạo thành một bức tường ảnh cực đẹp! Tiếp theo, hắn lồng ảnh vào khung, đặt khắp các phòng, lúc trước không để ý, hiện giờ đặt thêm những ảnh chụp này, lập tức khiến căn nhà ấm áp hơn nhiều!

Phương Lập Triết không khỏi hối hận vì sao trước kia mình không thích chụp ảnh, khi họ mới gặp, nếu hắn biết chụp ảnh, lưu trữ lại thì tốt rồi, may mà tương lai còn dài, họ sẽ có thêm nhiều kỷ niệm khác. Phương Lập Triết thở dài ngao ngán, đôi tay chống hông đứng giữa phòng khách nhìn quanh bốn phía, càng nhớ nhưng tiểu hồ ly.....

"A Triết!"

Phương Lập Triết quay ngoắt nhìn qua cửa sổ, lại thấy cô gái hắn tâm tâm niệm niệm vừa phi vào!

"....." Phương Lập Triết hít sâu một hơi, cố gắng bình phục trái tim đang đập loạn, tiến lên quay trước quay sau nàng quan sát, miệng liên tục trách cứ, "Cửa chính sao không đi, tự dung lại bò cửa sổ làm gì? Lầu cao như vậy, nhờ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Tô Viên Viên bĩu bĩu môi, nhăn nhó nói: "Đám phóng viên đó thật quá đáng, bọn họ canh giữ ngoài hiên. Nếu ta bị chụp lại, khẳng định lập tức lên đầu đề. Người đã nói không muốn nháo tai tiếng mà. Ta suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đành phải che che dấu dấu lên đây bằng cửa sổ. Người yên tâm đi, tuyệt đối không có người nào nhìn thấy!"

Phương Lập Triết xoa xoa đầu nàng, bất đắc dĩ nói: "Được được được, là người thông minh, nhưng về sau đừng làm loại chuyện này, hiện tại camera ở khắp nơi, ai biết được liệu có cái máy nào quay được hình ảnh của người hay không. Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Nếu lần sau gặp phải phóng viên thì kêu ta tới xử lý, nhưng nếu có phóng viên canh giữ bên ngoài, xem ra địa phương này không thể ở nữa."

Tô Viên Viên hai mắt sáng lên, "Muốn chuyển nhà sao?" Nàng nắm lấy tay Phương Lập Triết mong đợi nói, "Đừng ở loại chung cư như thế này nữa được không? Chúng ta chuyển qua biệt thự nhé! Ta muốn có một cái sân thật rộng, có cả bể bơi nữa. Thay loại cổng lớn mà chỉ cần đóng lại thì sẽ không có ai nhìn đến chúng ta, được không? Được không, A Triết ~~~"

Cô nàng xinh đẹp đôi mắt ngập nước, Phương Lập Triết sững người, hô hấp như ngừng lại, vội vàng chuyển tầm mắt, nắm tay đặt bên miệng khụ khụ vài tiếng, mới mỉm cười nói: "Được, ngày mai chúng ta liền đi xem phòng ở, người thích căn nào chúng ta sẽ mua căn đó!"

"A Triết thật tốt! Ta thích A Triết nhất!" Tô Viên Viên mừng rỡ reo lên, nhào lên ôm siết Phương Lập Triết.

Hắn còn chưa kịp đáp lại, nàng đã buông tay chạy tới tủ lạnh lấy ra hộp sữa đậu, miệng còn lầm bầm oán giận: "Mấy ngày nay ta chẳng ăn được bữa cơm nào tử tế cả, tối nay nhất định phải ăn bữa tiệc lớn!"

Đang nói, nàng liếc nhìn thấy ảnh chụp tiểu hồ ly dán trên tủ lạnh, hơi hơi sùng sốt, lại quay đầu nhìn qua phòng khách, đôi mắt lập tức sáng lấp lánh, reo lên, "Wow, thật nhiều ảnh chụp nha! Đẹp quá đi! A Triết, người vừa làm sao?"

Phương Lập Triết nhún nhún vai, cười cười: "Ừ, vừa mới hoàn thành, nhưng lại sắp phải chuyển nhà rồi, mấy bức ảnh này chắc không dùng được nữa."

"Sao lại không dùng? Rất đẹp mà, tối nhà mới thì lựa thêm ảnh nữa là được, chúng ta cùng nhau làm!" Tô Viên Viên như mở ra cánh cửa bước vào thế giới mới, chuyện bố trí phòng ở mới này, nàng chưa bao giờ được làm, hiện tại nhìn thấy căn phòng được bày biện càng thêm ấm áp liền cảm thấy chuyện này thực thú vị, nàng nhất định phải bài trí nhà mới thật đẹp, thật ấm cúng!

Phương Lập Triết ngồi trên sofa, nhìn nàng vừa tra tư liệu vừa lải nhải nên bố trí nhà mới như thế nào, tự dưng cảm thấy có chút khác thường.

Hai người bây giờ..... hình như rất giống một đôi vợ chồng tân hôn.....

Khóe môi không tự chủ cong cong, đột nhiên sinh ra vài phần chờ mong với căn nhà sắp tới.

Không hiểu sao, Tô Viên Viên lại ngưng nói, Phương Lập Triết quay sang, thấy nàng đang xem những bài viết nhớ nhưng Tô Tô, có vẻ hơi buồn rầu, hắn cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy?"

Tô Viên Viên đặt tay lên ngực, nhúu nhúu mày, "Ta cũng không biết, cứ cảm thấy hơi buồn bực, thường xuyên nhớ tới hôm tam biệt họ." Nàng mỉm cười, nhắm mắt nói, "Ta vẫn ở đây, nhưng lại không thể nói cho mọi người, họ thích ta đến vậy mà, có phải ta rất xấu hay không?"

Phương Lập Triết vừa nghe liền hiểu, hắn vươn tay choàng qua bả vai nàng, ôn nhu an ủi: "Đây không phải lỗi của người, trên thế giới này chỉ có một mình người là hồ yêu, chúng ta nhất quyết không thể bại lộ. Tình huống hiện tại đã là kết quả tốt nhất, không ai nhìn thấy bộ dáng cuối cùng của Tô Tô, họ sẽ luôn luôn giữ vững niềm tin rằng Tô Tô đang hạnh phúc sinh sống ở đâu đó. Mà người vẫn luôn ở đây, về sau họ sẽ có hai minh tinh để yêu thích, như vậy chẳng phải rất tốt sao?"

Tô Viên Viên trầm mặc một lát, gật gật đầu, "Ừm, ta nhất định sẽ tiếp tục đóng phim, tham gia thêm nhiều chương trình truyền hình, để họ được nhìn thấy ta nhiều hơn nữa."

"Yên tâm, ta sẽ an bài cho người, giúp người có thể tiếp xúc với fan nhiều hơn." Phương Lập Triết thấy nàng không ủ rũ nữa thì nhẹ nhàng thở ra.

Ai ngờ Tô Viên Viên đột nhiên quay sang nhìn hắn, trịnh trọng xin lỗi: "A Triết, thực xin lỗi, ta không nên lừa gạt người lâu như vậy."

Phương Lập Triết cứng người, nghi hoặc hỏi, "Lừa gạt? Người lừa ta..... cái gì?"

Tô Viên Viên thẳng thắn: "Lúc trước ta từng nói kiếp trước chúng ta là vợ chồng, nhưng thực ra không phải, lúc đó ta không muốn người ký kết hợp đồng với nghệ sĩ khác nên cố ý lừa gạt người."

Phương Lập Triết thót tim, nếu..... nếu hai người..... không phải..... vậy thì.....

"Đời trước chúng ta kỳ thực sinh hoạt gần giống với quãng thời gian vừa qua, ta không hóa hình, vẫn luôn là một tiểu hồ ly. Lúc đó người không vội vàng công tác như đời này, chúng ta thường xuyên du lịch khắp nơi, cứ cách mười mấy năm lại dọn nhà đi xa nơi khác để giấu diếm sự đặc thù của ta....."

Phương Lập Triết nghe Tô Viên Viên từ từ kể chuyện kiếp trước, âm thầm thở phào. Thì ra họ vẫn có cái gọi là duyên phận kiếp trước, không phải vợ chồng thì cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao thì hắn thích nàng cũng chẳng phải vì danh phận vợ chồng gì gì đó.

Bên môi lại hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn Tô Viên Viên tràn ngập tình ý. Nhưng khi thấy nàng quay qua nhìn mình, hắn lại thu liễm biểu tình, chuyển thành bộ dáng mờ mịt, "Không phải vợ chồng sao? Nhưng mà..... ta tốn thật nhiều thời gian mới có thể tiếp thu quan hệ giữa chúng ta, thực sự coi người là vợ của mình, hiện tại ta thích người, người đột nhiên lại nói như thế, vậy ta làm sao bây giờ?"

Tô Viên Viên sùng sốt, lấp ba lấp bắp: "Không, không thể nào? Ta, ta, sao ta không cảm giác được?"

Phương Lập Triết sâu lắng nhìn nàng, "Mỗi ngày ta đều tranh thủ thời gian để ở bên người, vì người mà cự tuyệt toàn bộ nữ nhân khác, kiên quyết không truyền tai tiếng, cố gắng học làm tất cả những đồ ăn người thích, nhớ kỹ toàn bộ những sở thích của người..... rất nhiều rất nhiều, đều vì ta coi người là vợ mình, mới dụng tâm chú ý như thế, nếu không thì sao ta có thể hiểu biết người như hiện tại?"

Tô Viên Viên lại sững người, "Đây, đây không phải điều mà bạn bè thường làm sao?"

"Người cảm thấy ta và Lâm Hi có phải bạn không?"

"Đương nhiên, hai người là bạn tốt."

"Vậy ta có chú ý chăm sóc hẳn chu đáo như thế sao?"

"....." Tô Viên Viên hơi hơi hé miệng, lại không biết nên nói cái gì. Đúng vậy, sao nàng chưa từng phát hiện cơ chứ? Làm gì có ai đối xử với bạn bè theo kiểu của hẳn, cho dù thực sự là vợ chồng thì cũng rất ít có người chăm sóc vợ mình tỉ mỉ đến mức như Phuong Lập Triết đối với nàng. Chẳng lẽ chính mình trì hoãn đến thế sao?

Phuong Lập Triết yên lặng chờ nàng tiêu hóa tin tức, nhìn nàng sâu kín hỏi: "Vậy..... hiện tại ngươi tính làm thế nào bây giờ? Coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh sao? Rõ ràng ngươi đã nói chúng ta là vợ chồng."

Hắn lên án quá đúng, nàng không có cách nào phản bác. Rốt cuộc lúc trước đã nghĩ gì vậy, sao tự dưng lại gạt hẳn chứ? Hiện tại thì tốt rồi, không đâu trở thành kẻ phụ lòng..... nhưng nghĩ lại cũng vui, một hồ ly tinh như nàng lăn lộn không tệ nha, trong tộc ghi lại thật nhiều trường hợp hồ ly tinh bại lộ thân phận xong lập tức bị vứt bỏ, chỉ có nàng là lợi hại nhất, khiến thù sinh yêu mình sâu sắc nha!

Tô Viên Viên thầm vui sướng, cũng không nhịn được mà cười khẽ.

Phuong Lập Triết thấy nàng như vậy có chút buồn cười, tiểu nha đầu này không biết suy nghĩ bay xa tới phương trời nào rồi, thật đúng là..... Hắn chỉ đành tiếp tục cố gắng: "Nghĩ kỹ rồi sao? Ngươi muốn cô phụ ta?"

Lời nói u oán như vậy..... thực sự không giống Phuong Lập Triết chút nào, Tô Viên Viên tròn tròn mắt nhìn hẳn, lại nghĩ tới chuyện xưa trong tộc, các hồ ly tinh bị cô phụ, hình như đều rất thảm, tính tình đại biến còn là nhẹ, có người còn tình nguyện hôn phi phách tán không nhập luân hồi..... thật đáng sợ!

Nàng không muốn thù sinh biến thành như vậy đâu!

Nghĩ thế, nàng vội vàng nắm lấy tay Phuong Lập Triết, liến thoắng: "Ta đâu có cô phụ ngươi, không phải ta vẫn luôn ở bên ngươi sao? Ngươi đừng luẩn quẩn trong lòng a!"

Cần câu rồi! Phuong Lập Triết thầm vui sướng, ngoài mặt lại hoàn toàn không biến hóa gì, lắc đầu "chán nản" nói: "Chỉ cùng nhau sinh hoạt thôi sao? Giống đời trước? Vậy cảm tình của ta..... tính sao đây?"

Tô Viên Viên quýnh lên, đầu óc rối loạn thành một mui, bật thốt: "Vậy thì chúng ta kết hôn thôi, hẳn vợ chồng chân chính!"

Phuong Lập Triết cười, ánh mắt sáng quắc, "Được, chúng ta lập tức kết hôn."

"Hả? Hiện tại sao?" Tô Viên Viên há hốc miệng, giật mình hỏi lại.

Phuong Lập Triết nhường mảy, neho mắt lại nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói, "Chẳng lẽ vừa rồi không phải ngươi cầu hôn sao? Ta đã đáp ứng, ngươi lại muốn đổi ý?"

"Ách, không....."

"Vậy thì đi thôi." Phuong Lập Triết kéo Tô Viên Viên đứng dậy, vào phòng lấy giấy tờ của hai người, nỗ lực áp xuống trái tim hẳn hoan nhảy nhót, thay đồ, cài trang cho mình và Tô Viên Viên, khéo léo tránh né đám phóng viên dưới lầu, lập tức lái xe hướng tới Cục Dân Chính.

Dọc theo đường đi, Tô Viên Viên nhiều lần mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng mỗi khi nàng tỏ vẻ chần chờ, Phuong Lập Triết lại nhìn nàng với ánh mắt như nhìn kẻ phụ lòng, khiến nàng chột dạ không thôi, liên tục thăm mắng chính mình hồi trước, nói quan hệ gì chả được, tự dưng nói là vợ chồng làm gì không biết? Giờ thì vui rồi, biến một nam nhi đường đường chính chính thành "oán phu khuê phòng".....

Tô Viên Viên âm thầm gặm gặm hồi lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, kết thì kết! Nàng là hồ ly tốt, dám làm dám nhận! Là chính nàng muốn gạt người, làm người ta thích mình rồi đương nhiên phải phụ trách, nàng không phải loại hồ ly xấu xa không chịu trách nhiệm kia!

Phuong Lập Triết dùng dư quang khoe mắt ngắm cô gái nhỏ của mình suốt dọc đường, nhìn biểu tình trên mặt nàng đổi tới đổi lui, cố nén cười, trong lòng ám sáng. Tiểu nha đầu này dám lừa hẳn! Khi đó hẳn còn vì không thể tiếp thu một lão bà hồ ly tinh mà áy náy thật lâu, lần này cho nàng nếm thử cảm giác này xem! Nhưng rõ ràng Viên Viên còn chưa thông suốt, hẳn cũng không vội, dù sao thì bên nàng chỉ có một mình hẳn, sớm muộn gì hẳn cũng có cách nắm giữ trái tim nàng!

Đương nhiên, sự tình kết hôn này không thể kéo dài, tiền hạ thủ vì cường, thừa dịp nàng còn đang áy náy chưa nghĩ kỹ, hẳn phải nhanh chóng lừa người tới tay đã, cảm tình chậm rãi bồi dưỡng là được, hẳn thực sự vô cùng chờ mong sinh hoạt tân hôn.....

Tới nơi, dừng xe, Phuong Lập Triết nắm tay Tô Viên Viên, kiên định nện bước đi vào Cục Dân Chính.

Trước hai người còn vài cặp đôi khác, chờ một lát, điền xong bảng biểu, hẳn liền nắm tay Tô Viên Viên bước tới khu chụp ảnh. Phuong Lập Triết lần đầu tiên đối với màn ảnh lộ ra nụ cười hạnh phúc, Tô Viên Viên nhìn ngây cười, vô thức mỉm cười ngọt ngào, kết quả ảnh chụp của hai người đều toát ra bong bóng phấn hồng, giống như là một đôi tình lữ thực sự, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng nhịn không được nói vài câu chúc mừng, làm Phuong Lập Triết tâm tình càng tốt.

Đến lúc xếp hàng trong đội ngũ chờ lãnh giấy chứng nhận, Phuong Lập Triết nắm chặt tay Tô Viên Viên, như sợ nàng đột nhiên chạy trốn, sắp đến phiên mình, hai người đều có chút co quắp khăn trương.

Đúng lúc này, một vị chuẩn tân nương tiến vào, vừa nhìn thấy hai người liền giật mình hô lớn, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn Tô Viên Viên.

"Ôi trời ơi! Là Tô Viên Viên! Là nữ thần a!"

Tô Viên Viên phản xạ quay đầu nhìn qua, cô gái kia càng kích động, lập tức nhào tới: "Tiểu tỷ tỷ xinh đẹp! Nữ thần Tô Viên Viên! Em là fan của chị a! Suru tâm toàn bộ tác phẩm của chị không thiếu bộ nào! A a a, quá tuyệt vời! Hôm nay em cũng kết hôn, không ngờ có thể nhìn thấy thần tượng, quá may mắn! Quá tuyệt vời! Em nhất định sẽ hôn nhân hạnh phúc! Tuyệt quá!!!"

Tô Viên Viên nhìn cô gái cùng bạn trai, mỉm cười nói: "Chúc mừng, chúc hai người bạch đầu giai lão."

"Cám ơn! Cám ơn! Cám ơn tiểu tỷ tỷ!" Cô gái càng hưng phấn, đột nhiên liếc tới đôi tay Tô Viên Viên và Phuong Lập Triết giao nhau, lại lần nữa khiếp sợ trừng lớn mắt, "Hai người..... hai người..... muốn kết hôn?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34

Tiếng kinh hô của cô gái kia khiến không ít người chú ý tới hướng này, vừa thấy hai người đứng đó, trường hợp lập tức trở nên lộn xộn. Đây chẳng phải đệ nhất mỹ nhân Tô Viên Viên cùng người đại diện Phuong Lập Triết sao?!!!

Mấy người biết chuyện lập tức nói ra thân phận của hai người cho những người xung quanh, lập tức tất cả mọi người trong đại sảnh đều quay qua nhìn họ, còn có người lấy di động muốn ghi hình, nếu không phải nhân viên công tác ngăn cản, chỉ sợ hai người sẽ lập tức lên đầu đề.

Mới vừa nói dừng nháo tai tiếng đã bị phát hiện chuẩn bị kết hôn, Tô Viên Viên cũng không biết nên làm gì bây giờ, đôi mắt trông mong nhìn Phuong Lập Triết, chờ hắn giải quyết.

Phuong Lập Triết nắm tay nàng trấn an, quay qua mọi người ra dấu im lặng rồi mỉm cười nói: "Chúng tôi tới để lĩnh giấy chứng nhận hôn nhân, hy vọng mọi người đừng lớn tiếng, nếu các fan tới, chúng tôi sẽ không thể lãnh chứng mất."

Mọi người cười vang. Tô Viên Viên mới xuất đạo, Phuong Lập Triết cũng chỉ từng diễn một bộ phim truyền hình, ở chỗ này chỉ có một bộ phận nhỏ biết đến hai người, họ cũng chỉ tiến lên thỉnh cầu chụp ảnh chung và xin chữ ký xong rồi trở về xếp hàng, không quấy rầy hai người nữa.

Cô gái nhận ra Tô Viên Viên đầu tiên cúi đầu ngượng ngùng xin lỗi, lúc ấy chỉ là quá kích động, thật không nghĩ tới khả năng sẽ khiến các fans khác chú ý. May mắn những người ở đây đều lấy kết hôn là chủ, đồng thời không có fan cuồng, tin tức chưa thể truyền ra ngoài, bằng không lần này cô thực sự hại thần tượng nhà mình không thể lãnh chứng.

Tô Viên Viên nói mình không ngại, lại lần nữa chúc phúc cô ấy. Đây chính là một trong những người cung cấp điểm nguyện lực trợ giúp nàng tu luyện, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi như vậy, nàng còn đang âm thầm vui sướng đây.

Chỉ là đột nhiên bại lộ chuyện kết hôn này thực sự hơi kỳ quái, nàng nhìn không được nhỏ giọng hỏi Phuong Lập Triết, "Vừa nãy chụp ảnh phải bỏ hết mũ và khẩu trang, lúc chụp xong sao người không nhắc ta đeo lên? Hiện tại bị người khác biết được, vậy không có vấn đề gì chứ?"

Phuong Lập Triết ánh mắt chột lóe, cười cười liếc nàng, "Ta cố ý đấy, như vậy tất cả mọi người đều biết chúng ta là vợ chồng, người muốn đòi ý cũng không thể."

Tô Viên Viên trừng lớn mắt, "Ta sao có thể đòi ý? Vẫn là ta hướng người cầu hôn nha!"

Phuong Lập Triết lại nói, "Nhưng lúc trên xe ta thấy người thực rồi rầm, cảm giác không quá tình nguyện, chẳng lẽ không phải muốn đòi ý?" Hắn thấy phía trước mình chỉ còn một cặp đôi, cười nói, "Hiện tại muốn đòi ý cũng không còn kịp rồi, nhanh thôi, tất cả mọi người đều biết quan hệ của chúng ta."

Hắn vừa dứt lời, cặp đôi trước họ đã lĩnh chứng vui vẻ đi rồi. Phuong Lập Triết tiến lên một bước, giao giấy tờ cho cán sự, cán sự vừa nãy cũng được chứng kiến trường hợp mình tình bị fan nhận ra, biết thân phận của họ, liền hỏi nhiều một câu, "Các vị thực sự nghĩ kỹ sao? Dù là đại minh tinh cũng không dám kết hôn từ tuổi này đâu, cô gái này vừa mới tới tuổi pháp định đúng không?"

"Đương nhiên đã quyết định rồi." Phuong Lập Triết cười cười, "Đúng không Viên Viên?"

Tô Viên Viên không muốn làm kẻ phụ lòng, lập tức gật đầu thật mạnh, "Đúng, chúng tôi đã quyết định!"

"Được, vậy làm." Cán sự mỉm cười đóng dấu lên giấy chứng nhận, sau đó đưa cho họ, "Chúc hai người bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử!"

Phương Lập Triết nắm chặt cuốn sổ hồng, cười vui sướng, cầm một bao kẹo mừng đặt lên bàn, nói: "Mọi người cùng vui, bao kẹo mừng này các vị phân chia, chúc các tân nhân cũng đều bạch đầu giai lão, ân ái hạnh phúc!"

Tô Viên Viên cảm giác thật khó hiểu, mới nói hai câu liền thành người đã kết hôn, kết hôn đơn giản như vậy sao? Đóng cái dấu lên một cuốn sổ là thành hôn? Có phải quá tùy ý hay không? Cảm giác thực không chân thật a!

Nghe mọi người xung quanh chúc mừng, Tô Viên Viên mơ mơ màng màng để mặc Phương Lập Triết kéo mình đi, đến tận khi hân khởi động xe mới hồi phục tinh thần lại, kinh dị mà nhìn chăm chăm cuốn sổ nhỏ đỏ rực: "Thế..... thế này là kết hôn?"

Phương Lập Triết vẫn cười vui sướng mãi từ nãy tới giờ, liếc sang thấy nàng còn ngơ ngác, nói: "Lão bà, tính trên pháp luật của nhân gian, hiện tại chúng ta chính là vợ chồng, về sau ta sẽ thuộc về người, mọi chuyện đều nghe người, được không?"

Lão bà????

Tô Viên Viên tròn tròn mắt!

"Người..... người..... người kêu ta là gì?"

Phương Lập Triết cười cười liếc sang, "Đương nhiên là lão bà a, hiện tại người là lão bà, ta là lão công, trở thành vợ chồng thì phải sửa sửa xưng hô, đây chính là quy củ nhân gian."

"Là, là vậy sao? Còn phải đổi xưng hô?" Tuy Tô Viên Viên chưa từng yêu đương cũng chưa từng kết hôn, nhưng nghĩ đến việc gọi người là lão công liền cảm thấy thực ngại ngùng, nhiệt độ trên mặt mãi không thể giảm xuống.

Phương Lập Triết nhìn nàng thẹn thùng ửng đỏ hai gò má, đôi mắt cũng long lanh ngập nước, nhịp tim hân đột nhiên gia tốc, thiếu chút nữa quành xe rẽ nhầm hướng!

Hân vội vàng ngồi thẳng thân thể, mắt không dám liếc sang Tô Viên Viên nữa, thầm nghĩ hồ ly tinh thật đúng là hồ ly tinh, vô hình dụ hoặc đã khiến cho người ăn không tiêu, nếu một ngày nào đó nàng thông suốt, chỉ sợ lý trí cũng giữ lại không nổi nữa..... Nhưng, thật đáng mong đợi!!!

Tô Viên Viên còn khề nhẩn mảy rỗi rảnh có kêu "Lão công" hay không, lại không biết vị "lão công" của nàng đã nghĩ đến hình ảnh không hài hòa.....

Thực mau, hai người về đến nhà, trên đường Phương Lập Triết đã dừng lại mua thật nhiều đồ ăn, vừa tới nhà liền bảo Tô Viên Viên đi nghỉ ngơi trước, một mình hân vào bếp chuẩn bị bữa tiệc lớn. Một ngày đặc thù như vậy, hân chỉ muốn cùng nàng đơn độc chúc mừng, bữa tối ánh nến, đêm động phòng hoa chúc, đây sẽ là ngày hạnh phúc nhất của hân!

Phương Lập Triết cười cười ở trong phòng bếp bận rộn không ngừng, Tô Viên Viên nhìn hân một lát liền quay qua phòng khách xem TV ăn đồ ăn vặt. Tuy cuốn sổ hồng đặt trên bàn trà nhắc nhở nàng đã kết hôn, nhưng nàng rỗi rảnh một hồi, sau lại thấy kết hôn cùng không kết hôn có gì khác nhau, chẳng phải vẫn là về nhà nấu cơm ăn cơm sao? Ngay cả cái cuốn sổ hồng kia, cũng vì Phương Lập Triết cố ý bảo nàng sửa tuổi trên chứng minh thư thành 20 tuổi mới làm được, những giấy tờ này nàng muốn sửa lúc nào chẳng được, nó thực sự quan trọng đến thế sao?

Nhưng nếu thư sinh thích, vậy cứ để nguyên thôi, dù sao bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, thêm cái danh phận thì cũng thêm thân mật.

Tô Viên Viên ăn ăn liền ngủ luôn trên sofa, nàng chạy trong rừng núi cả nửa tháng, tuy không cảm thấy mệt, nhưng trở lại căn nhà ấm áp này vẫn có một loại cảm giác thả lỏng, nàng cứ thế nằm trên sofa tiến vào mộng đẹp.

Phương Lập Triết ngó ra, thấy nàng ngủ cũng không làm rộn, chỉ nhẹ tay nhẹ chân cảm thăm tới đắp cho nàng, cười thật ôn nhu.

Hồ yêu sao có thể không có lòng cảnh giác? Rõ ràng là hân đã được Tô Viên Viên hoàn toàn tin nhiệm, cho nên nàng mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ khi hân còn bên cạnh, dù hân có đi lại cũng sẽ không khiến nàng cảnh giác tỉnh giấc, như vậy thật tốt..... Viên Viên đã trở thành vợ hân, bọn họ rốt cuộc tạo thành một gia đình chân chính, tuy rằng chuyện này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch, nhưng lại là một niềm vui ngoài ý muốn.

Mối quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước, tương lai, hân sẽ làm nàng và mình ngày càng thân mật.

Qua hồi lâu, đến khi Tô Viên Viên tỉnh lại, trong phòng đã tối sẫm, trên bàn bày đầy các món ăn tinh xảo, còn điểm ngọn nến, có rượu vang đỏ.

Tô Viên Viên nhảy nhót chạy đến bên cạnh bàn, nhắm mắt lại hít hít, nàng vui vẻ nói: "Thơm quá a, đều là món ta thích, A Triết thật tốt!"

Phương Lập Triết mỉm cười vì nàng kéo ghế dựa, gấp đồ ăn cho nàng, "Lão bà, thích liền ăn nhiều một chút, mừng ngày chúng ta kết hôn."

"Ừm, lão công, người cũng ăn đi!" Tô Viên Viên gật đầu, không chút do dự kêu lão công, ngủ một giấc, nàng đã ném thẹn thùng lên mây xanh rồi, nếu Phương Lập Triết thích, vậy nàng đổi là được, dù sao cũng chỉ là một cách xưng hô thôi mà.

Nàng lại không chú ý đôi mắt đột nhiên sáng lấp lánh của người trước mặt, trong đáy mắt hân như cũng thấp lên vài ngọn lửa. Mà Tô Viên Viên thì đã bị mỹ thực thu hút toàn bộ tâm thần, bắt đầu động thủ gấp vài món, vui sướng ăn ăn ăn.

Phuong Lập Triết nhớ nàng đã nói nửa tháng qua không ăn được một bữa cơm từ tẻ, chỉ có thể bắt đắc dĩ chờ nàng ăn xong. Nghĩ thầm không cần sốt ruột, đêm động phòng hoa chúc còn dài, dù sao cũng phải để nàng ăn thật no đã rồi tính sau.

Hắn ung dung phẩm rượu, ngẫu nhiên ăn một chút, thời gian còn lại gần như chỉ nhìn Tô Viên Viên, chỉ cần nhìn nàng thôi cũng có chút thỏa mãn. Đây là điều chưa từng xảy ra trong quá khứ, cho dù lúc bọn họ đã sinh hoạt bên nhau, cũng không có cảm giác ấm áp như hôm nay. Mà phần ấm áp này còn ẩn chứa một chút ngọt ngào, hắn uống rượu vang mà cảm thấy ngọt như đang uống mật ong.....

Thời gian chờ đợi có chút dài lâu, bởi vì Phuong Lập Triết ăn ít, cho nên đa phần đồ ăn đều vào bụng Tô Viên Viên! Nàng vừa ăn vừa khen khen nức nỏ, vô cùng sung sướng vì Phuong Lập Triết học cái gì cũng giỏi như vậy, nếu hắn cũng không biết nấu ăn như nàng, thực sự đời nàng sẽ thành bị kịch mất!

Rốt cuộc ăn xong, Tô Viên Viên nhìn những chiếc đĩa trống rỗng mỹ mãn mà xoa bụng, "Nửa tháng không được ăn ngon, ta rốt cuộc sống lại rồi! Lão công, lần sau chúng ta ăn hải sản yến được không, ta có thể ăn đồ hơi cay, ta muốn ăn cua xào cay!"

Phuong Lập Triết mỉm cười buông chén rượu, gỡ nút cổ áo, "Được, người thích cái gì ta đều sẽ làm cho người ăn. Viên Viên, ăn no rồi sao?"

Tô Viên Viên gật gật đầu, vỗ vỗ bụng nhỏ, "Ăn no! Hôm nay thực tận hứng!"

Phuong Lập Triết đứng dậy đi tới trước mặt nàng, khom lưng kéo nàng đứng dậy, thanh âm trở nên trầm thấp khàn khàn, "Lão bà, ta làm người tận hứng rồi, có phải người cũng nên giúp ta tận hứng hay không?"

Tô Viên Viên ngây ngô nhìn hắn, ần ần cảm giác được một tia nguy hiểm, "Tận..... tận..... cái gì..... hứng?"

Phuong Lập Triết duỗi tay xoa xoa gò má nàng, nhìn đôi môi dính vệt nước càng thêm kiều diễm, ánh mắt sâu thẳm, vừa bước tới gần sát nàng vừa nói: "Đương nhiên là..... vợ chồng..... xâm nhập giao lưu....."

Câu nói biến mất, Phuong Lập Triết rốt cuộc chạm tới đôi môi đỏ hân thương nhớ đã lâu, như người lữ hành ở sa mạc tìm được ốc đảo, hắn nhịn không được dồ đầu lưỡi tách ra cánh môi mềm mại, xâm nhập miệng nàng tùy ý đoạt lấy, đôi tay ôm siết lấy nàng, áp nàng sát gần mình hơn nữa.....

Tô Viên Viên ngây ngốc, vừa phục hồi tinh thần lại vội vàng hoảng loạn muốn đẩy hắn ra, lại cảm giác tay chân mềm nhũn, thân thể xuất hiện một loại cảm giác hoàn toàn xa lạ, làm nàng không tự giác mà nắm lấy áo Phuong Lập Triết, đầu óc dần dần mơ hồ, trống rỗng. Môi răng giao triền cùng vòng tay cực nóng làm Tô Viên Viên cảm giác thật thoải mái, theo bản năng đáp lại hắn một chút.

Phuong Lập Triết hơi dừng lại, hô hấp trở nên thô nặng, vội vàng nhấc bổng cô gái của mình ôm tới phòng ngủ, vừa mở cửa thì đột nhiên cảm thấy trong lòng ngực nhẹ hẫng, cánh môi mềm mại cũng không còn, cúi đầu nhìn lại, trong lòng hắn bây giờ chỉ còn một tiểu hồ ly tuyết trắng!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 35

Tô Viên Viên biến trở về nguyên hình liên tỉnh hồn lại, hồi tưởng chuyện vừa xảy ra vài phút trước, cả người nàng đều nóng như vừa đặt trong lò. Nàng giật bắn nhảy khỏi vòng tay Phuong Lập Triết, lao vào phòng ngủ vui mình vào trong chăn.

Phuong Lập Triết cứng người nhìn đoàn chăn nhỏ nhỏ trên giường, ngơ ngác đứng ở cửa như pho tượng!

Qua thật lâu hắn mới lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, bước tới bên giường cắn răng nói: "Viên Viên, mau biến trở về! Chúng ta đã là vợ chồng!"

Thanh âm mềm mềm vọng ra từ trong chăn, "Ta.....ta biến không được..... còn chưa tu luyện ra cái..... cái đuôi thứ ba, đến giờ!"

Phuong Lập Triết ngẩn ra, đột nhiên nhớ lại Tô Viên Viên còn chưa hoàn toàn hóa hình. Chỉ là phía trước nàng biến mất nửa tháng, sau đó lấy hình người trở về xuất hiện trước mắt hắn, thời gian giữ hình người cũng dài hơn trước rất nhiều, làm hắn xem nhẹ chuyện này, lại không ngờ kết hôn thuận lợi, chúc mừng thuận lợi, cổ tình ngay thời khắc mấu chốt nhất lại hết giờ!

Phuong Lập Triết bắt đắc dĩ lắc đầu cười khổ, đêm động phòng hoa chúc gặp phải loại sự tình này, hắn cũng thật đủ bị kịch!

Nhưng cũng chẳng có biện pháp nào, hắn bóp trán thờ dài, cách chán vỗ vỗ nàng bắt đắc dĩ nói: "Ta đi tắm rửa, chờ lát nữa sẽ trở về."

Hắn cũng không về phòng ngủ của chính mình, trực tiếp đi vào phòng tắm trong phòng Tô Viên Viên, lúc chuẩn bị đóng cửa thì nghe đứt quãng nói nhỏ nhỏ: "Trờ..... trở về làm gì a..... ta..... ta muốn đi ngủ."

Phuong Lập Triết quay đầu nhìn về phía chòm đầu nhô ra khỏi chăn, câu môi cười, "Đương nhiên là trở về cùng người ngủ a, vợ chồng có nghĩa là cả đời đều phải ngủ chung trên một cái giường, trong một ổ chăn. Lão bà, ta sẽ xong nhanh thôi."

Phương Lập Triết đóng cửa phòng tắm, nghe tiếng Tô Viên Viên rồi rấm lăm bầm, không phúc hậu mà cười khê. Tuy đêm động phòng hoa chúc đã không có, nhưng vẫn rất thú vị a! Phương Lập Triết vừa xối nước lạnh vừa nghĩ, bỏ lỡ cũng tốt, cô gái nhỏ còn chưa thông suốt, lập tức làm vậy thì thực sự cũng có chút..... Hắn còn thiếu nàng một nghi thức thành hôn.....

Bất quá, liền tính không làm được một bước cuối cùng, phúc lợi hôn môi đương nhiên không thể thiếu, hai người đã là vợ chồng chính thức, hắn đâu phải Liễu Hạ Huệ!

Phương Lập Triết nhanh chóng tắm xong, bình phục ngọn lửa trong thân thể, vây khối khăn tắm quanh hông liền đi ra ngoài. Thấy Tô Viên Viên vẫn còn vui đầu trong chăn, không nhìn được phi cười; lắc lắc đầu bắt đắc dĩ tiến lên xốc chăn kéo nàng ra, híp mắt nguy hiểm nhìn nàng nói: "Trùm chăn ẩn giấu kín mít như vậy, người hỏi hận sao?"

Tô Viên Viên nhìn thấy hắn hiện tại, kinh hô một tiếng, lập tức dùng móng vuốt nhỏ che kín đôi mắt, "Luuu mạnh! Người không mặc quần áo!"

Phương Lập Triết dở khóc dở cười, ôm nàng vào ngực xoa xoa một hồi, vô ngữ nói: "Có vợ chồng nhà ai ngủ chung mà không cởi đồ? Người xa lạ làm vậy mới là lưu manh, chúng ta thì không sao, người đã hiểu chưa?"

Tô Viên Viên biệt biệt nửu nửu mà vặn vẹo thân mình, móng vuốt nhỏ vừa lúc dùng trên mấy khối cơ bụng rắn chắc. Nàng nhìn không được liếc mắt nhìn một cái, cảm giác lời hắn nói có vẻ quái quái, giống như có chỗ nào không đúng, chần chờ hỏi: "Kết hôn sẽ thay đổi nhiều thứ như vậy sao? Cảm giác như cái gì cũng khác trước, là thật hay giả vậy? Người không gạt ta chứ?"

Phương Lập Triết ngồi dựa vào đầu giường, đặt nàng nằm trên bụng mình, đôi tay gối sau đầu, khê cười, "Ta lừa người làm gì? Chẳng phải vì người lừa ta nên muốn phụ trách sao?"

Tô Viên Viên chớp chớp mắt, hình như đúng vậy, là chính nàng lừa hắn, cũng chính nàng nói muốn kết hôn. Cho nên, hết thảy đều là do nàng tạo thành, thư sinh hoàn toàn nghe theo nàng, một chút phản đối cũng không có. Hiện tại đã kết hôn, thư sinh thực tự nhiên coi họ là vợ chồng mà hành động, nàng còn ở đây mà rối rắm với ý kiến mà làm gì, dường như..... có chút vô cơ gây rối.....

Nhưng mà, nàng cứ cảm thấy sao sao ấy, hình như có cái gì đó không đúng lắm.....

Nàng thực sự vô cùng khó hiểu, đôi mắt sắp biến thành nhang muỗi tới nơi rồi, trong đầu cũng giống như một nùi giẻ rối bời, càng muốn gỡ ra thì lại xoắn càng loạn.....

Phương Lập Triết nhìn nàng, muốn cười mà không dám cười, bắt đắc dĩ tắt đèn nằm xuống, ôm nàng nhẹ giọng nói: "Được rồi, đừng nghĩ nữa! Về sau, chuyện vợ chồng nên làm, ta sẽ nói cho người là như thế nào. Người đến nhân gian là vì trải nghiệm sinh hoạt còn gì, ta nhất định sẽ giúp người hiểu biết càng nhiều chuyện trên thế gian. Hiện tại mau ngủ đi, thời kỳ suy yếu, phải nghỉ ngơi cho tốt."

Tô Viên Viên vừa thoáng lướt qua chút manh mối thì bị hắn cắt đứt, lại nghĩ mãi cũng không nhớ ra, mà Phương Lập Triết nói cũng đúng, nàng liền gật gật đầu ngoan ngoãn cuộn thành một đoàn trước ngực hắn. Cảm giác một chút, ban đầu họ đã ngủ như thế này rồi, kỳ thực cũng chẳng có thay đổi gì mấy, chỉ là trước kia Phương Lập Triết mặc áo ngủ, còn bây giờ thì trơn bóng mà thôi.

Vòng tay hắn thực ấm áp, xúc cảm làn da cũng rất thoải mái, cảm giác còn tốt hơn trước kia nữa. Tô Viên Viên nghĩ nghĩ thấy biến hóa này cũng là theo chiều hướng tốt, nên không rồi rấm nữa, dựa đầu vào ngực Phương Lập Triết mà ngủ.

Phương Lập Triết nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, ánh mắt thực ôn nhu, rồi cũng ngả người nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Hai người họ ở đây yên tâm mà ngủ say, lại không biết trên mạng đã nổ tung nôi, tất cả đều đang xôn xao nghị luận hôn sự của họ. Một phần thì khiếp sợ rồi chúc phúc, một phần thì khiếp sợ rồi nhất quyết không chịu tin tưởng, hai bên ồn ào tranh cãi, nhưng Phương Lập Triết lại không xuất hiện giải thích hay chứng thực gì, chứng cứ đưa ra cũng chỉ có mỗi một bức ảnh bên ngoài cổng Cục Dân Chính, chỉ chụp được bóng dáng, nhưng thực sự rất giống hai người họ.

Phương Lập Triết diễn «Manh khuyến Tô Tô» cũng có được không ít fan, hơn nữa hắn và Tô Tô vẫn cùng tiến cùng ra, các fan Tô Tô đều coi hắn là người một nhà. Hiện tại đột nhiên lộ ra chuyện hắn cùng nghệ sĩ mới đi lãnh chứng, quả thực giống như một trái bom ném xuống giữa đám đông, làm người hoảng loạn ngây ngốc.

Các fan không phải không muốn Phương Lập Triết kết hôn, chỉ là lúc trước hoàn toàn không có chút dấu hiệu báo trước nào, người đàn ông độc thân hoàng kim đột ngột kết hôn, dù là ai cũng rất khó tiếp thu có được không? Một số người hoài nghi hắn trộm yêu đương, trộm kết hôn, kêu gọi hắn phải thành thật với fan. Một phần khác thì bắt bẻ Tô Viên Viên là một tân nhân mới xuất đạo, địa vị hoàn toàn không thể so sánh với Phương Lập Triết, hoài nghi Tô Viên Viên bám đuôi Phương Lập Triết để leo lên, ồn ào kêu hắn suy nghĩ lại, đừng để bị lừa.....

Fan của Tô Viên Viên cũng loạn lên, hiện tại thành phần đông đảo nhất trong fanclub của nàng là nhan khổng, phần lớn đều cho rằng dung nhan chính là hết thảy, một người mỹ lệ như Tô Viên Viên, dù là ai cũng không xứng với nàng, nàng phải luôn là đóa hoa tuyết liên cao lãnh mới đúng, sao đột nhiên lại bị người hái xuống? Còn mới tròn 20 tuổi đã kết hôn, có phải quá qua loa hay không?

Mà khi bọn họ phát hiện có người đang bắt bẻ chê bai Tô Viên Viên, lập tức sức chiến đấu tăng vọt, nhao nhao phản kích trở về, nửa bước cũng không nhường. Hai bên cứ thế ồn ào tranh cãi, các trưởng nhóm fan muốn khống chế cũng không được, mấy hot search top đầu đều là đề tài liên quan tới Tô Viên Viên.

Đương nhiên cũng có một bộ phận người thành tâm chúc phúc cho họ, nói hai người là trai tài gái sắc, tuy rằng có chút đột ngột, nhưng đều chúc mừng, cũng hy vọng họ sẽ hạnh phúc. Bất quá, chúc phúc là chúc phúc, các fan vẫn yêu cầu thần tượng có thể đứng ra đáp lại, giúp bọn họ hiểu biết hơn về câu chuyện tình yêu của hai người.

Trên mạng cực kỳ náo nhiệt, nhân viên phòng làm việc của Phương Lập Triết đều vội đến chân không chạm đất, nhưng thử đủ mọi cách cũng không thể liên hệ được Đại lão bản, bọn họ chỉ có thể khổ sở tiếp tục tăng ca tìm cách giải quyết. May mà mấy năm nay họ đã bị các loại đề tài hot search mài giũa quá nhiều, có kinh nghiệm đối phó, không chế, dẫn dắt chủ đề đâu ra đấy, không cho phép thủy quân hất nước bản, không để đối thủ cạnh tranh có cơ hội chui lỗ trống.

Chờ Phương Lập Triết tỉnh ngủ đưa Tô Viên Viên hình người tới phòng làm việc, các nhân viên đã biến thành một đàn gấu trúc. Phương Lập Triết nhìn họ cười nói: "Mọi người vất vả rồi, trưa nay chúng ta chọn một nhà hàng tốt một chút, tôi mời!"

Trợ thủ đắc lực của hắn đứng lên cười ha hả, nhìn sang Tô Viên Viên đang đứng cạnh hắn, "Lão bản muốn khao chúng tôi, hay là mở tiệc chính thức giới thiệu lão bản nướng đây?"

Phương Lập Triết cười cười nắm lấy tay Tô Viên Viên, cao giọng nói: "Vậy giới thiệu cho mọi người một chút, đây là lão bà của tôi, Tô Viên Viên. Về sau nằng chính là lão bản nướng của mọi người!"

Nghe ra niềm vui trong giọng nói của Phương Lập Triết, tất cả mọi người đều biết hai người họ là lưỡng tình tương duyệt, lúc này cũng không rảnh oán giận lão bản bỏ rơi công nhân nữa, tất cả đều vây lên chúc mừng hai người tân hôn vui vẻ.....

Phương Lập Triết nghe mà cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái, trực tiếp tặng cho họ một tháng tiền thưởng, rồi nắm tay Tô Viên Viên bước vào văn phòng riêng của mình trong tiếng hò reo vang dội.

"Đám tiểu tử này sức sống thật tràn đầy. Tăng ca cả đêm mà còn dư thừa tinh lực như vậy, nên tìm thêm việc cho họ làm." Phương Lập Triết nói nói cả vạt, bước tới bên bàn làm việc lật lật văn kiện, để Tô Viên Viên ngồi trên sofa xem tạp chí.

Tô Viên Viên cười nói: "Đại lão bản thật biết cách áp bức người a, may mà bọn họ giỏi giang, có thể hoàn thành công việc."

"Đương nhiên, người ta nhìn trúng có thể tài năng tầm thường sao?" Phương Lập Triết nhướn nhướn mi, ngồi vào ghế bắt đầu ký văn kiện. Quan hệ chuyển biến cũng khiến thái độ của hắn có chút thay đổi, càng ngày càng thích nói giỡn, thích trêu chọc Tô Viên Viên.

Trợ thủ bụng cá phê cùng sửa bo đi vào phòng, lại cười cười nói câu chúc mừng rồi mới bắt đầu báo cáo tình hình và xin chỉ thị xử lý sự kiện lần này.

Phương Lập Triết nhìn Tô Viên Viên, cười nói: "Nếu mọi người đã biết, vậy cứ công khai thôi. Không cần lo lắng về con đường minh tinh của Viên Viên, khởi điểm của nàng đã đủ cao, thực lực cũng không người có thể so sánh, nàng không cần thiết phải bảo trì nhân thiết độc thân."

Trợ thủ ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ, Tô Viên Viên vừa mới xuất đạo, lão bản lấy đâu ra cơ sở tự tin như thế? Mèo khen mèo dài đuôi?

Phương Lập Triết liếc anh ta một cái, cười nói: "Không tin? Vậy cậu cứ chờ xem, Viên Viên chẳng những muốn đóng phim, sau này sẽ còn tổ chức concert, phát hành album ca nhạc, tham gia các chương trình truyền hình khác, không thiếu thứ gì, ngồi đó chờ nhìn lão bản nướng của các cậu trở thành siêu sao quốc tế đi."

Trợ thủ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, nghĩ thế nào cũng thấy Đại lão bản đây là đang khoe khoang, trong lòng thầm run rẩy, sức mạnh tình yêu thật lớn quá, mới vài ngày mà lão bản đã biến dạng, vị Đại lão bản ôn trọng bình tĩnh, lạnh lùng lãnh đạm trước kia đi đâu mất rồi!!!

Phương Lập Triết lại dặn dò vài câu, anh chàng trợ thủ vừa nghe xong chuyện công tác lập tức chạy biến ra khỏi văn phòng.

Cầu lương này tuy rất ngọt, nhưng ta là độc thân cầu a a a!

Tô Viên Viên lại không phát giác ra cái gì ngọt ngào ngào ngào, trợ thủ vừa ra khỏi phòng, nàng liền chạy tới bên người Phương Lập Triết vui sướng hỏi: "A Triết, ngươi muốn tổ chức concert cho ta sao? Chính là loại sân khấu rộng lớn có rất nhiều người xem dưới đài đúng không? Sẽ có người tới nghe chứ?"

Phương Lập Triết thần nhiên nói: "Không phải ta đã nói rồi sao? Đôi xưng hô."

Tô Viên Viên chớp chớp mắt, cười nói: "Lão công!"

Thấy Phương Lập Triết mỉm cười, nàng lại hỏi tiếp: "Lão công, ngươi mau nói a, ngươi định an bài như thế nào?"

Phương Lập Triết mở ra một file hồ sơ trong máy tính, nhanh chóng in ra một phần, Tô Viên Viên vừa duỗi tay muốn cầm, hắn lại tóm lấy cánh tay nàng, kéo nàng vào lòng. Tô Viên Viên không kịp phản ứng ngã ngồi lên đùi hắn, ngẩn người, ngẩng ra hỏi: "Ngươi làm gì vậy? Vẫn còn ghế dư mà! Ngồi cùng nhau thế này, ngươi không thấy chật chội sao?"

Phương Lập Triết nghiêng đầu hun lên má nàng một cái, cười nói: "Chúng ta đang tân hôn, đương nhiên nên thân mật a!"

Tô Viên Viên nhớ tới nụ hôn khiến mình run rẩy tới qua, lập tức đỏ ửng tới tận cổ, "Cái..... cái gì..... thân mật..... gì....." nàng vội vàng túm lấy phần kế hoạch vừa mới in xong, nỗ lực ra vẻ nghiêm trang nói, "Hiện tại đang làm chính sự, ngươi nghiêm túc chút đi."

Phương Lập Triết cười cười nhìn nàng thẹn thùng lại cố gắng tỏ ra trấn định, sợ dọa quá mức sẽ hỏng việc, quyết định tạm tha nàng một lần, khoanh tay trước ngực từ từ giảng giải kế hoạch lần này.

Tô Viên Viên ca hát rất hay, lại từng phát hành vài MV và ca khúc được ưa thích, cho nên lần này Phương Lập Triết muốn hướng nàng phát triển theo con đường "nghệ sĩ toàn năng". Vừa lúc trang web giao lưu sáng tác soạn nhạc đang dần hoàn thiện, trong đó có không ít ca khúc tốt, có thể liên hệ tác giả mua bản quyền để Tô Viên Viên trình bày.

Hiện tại nghệ sĩ đồng thời có kỹ thuật diễn và giọng ca tốt thực sự rất hiếm thấy, Tô Viên Viên lại có cả hai, nếu nàng biểu hiện tốt tham gia các chương trình truyền hình khác nữa, vậy thì nổi tiếng là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà Tô Viên Viên còn sở hữu dung mạo tuyệt mỹ cùng tích cách thẳng thắn đáng yêu, chỉ cần nàng duy trì được ngoại hình thời thượng, vậy nàng nhất định có thể trở thành thần tượng toàn dân.

Tô Viên Viên đã từng được lộ mặt trong bộ phim điện ảnh chắc chắn sẽ nổi danh quốc tế, về sau muốn khai thác thị trường quốc tế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần nàng phát triển thuận lợi, đương nhiên trở thành siêu sao chỉ là vấn đề thời gian!

Tô Viên Viên nghe xong toàn bộ kế hoạch của hắn, đôi mắt sáng lấp lánh reo lên, "Tốt quá! Cứ làm theo kế hoạch này đi! Ta muốn trở thành siêu sao đỉnh nhất!"

Phương Lập Triết nhìn nàng vui sướng, chính mình cũng không nhịn được cười cười, cảm thấy cõi lòng trống rỗng trước kia đang được nàng dần dần lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36

Xử lý xong công sự, Phương Lập Triết liền đưa Tô Viên Viên đi lựa chọn nhẫn cưới, lại chụp nguyên bộ ảnh cưới. Trên đường, có người nhận ra họ, chụp ảnh truyền lên mạng, lại lần nữa tạo thành một cơn sóng nghị luận. Cho dù lúc trước Tô Viên Viên còn chưa có khái niệm cụ thể về việc kết hôn, hiện tại nàng cũng thiết thân cảm nhận được mình là người đã thành hôn, trong mắt mọi người, nàng đã thực sự là vợ của Phương Lập Triết!

Chọn lúc ánh mặt trời trong sáng nhất, Phương Lập Triết cầm tay Tô Viên Viên chụp một bức ảnh đăng tải lên Weibo, viết: Nắm lấy tay người, cùng nhau đầu bạc.

Tô Viên Viên chuyển phát tin, trên mạng lại nổ tung rồi!

Đương nhiên là vậy rồi! Weibo hai người @ lẫn nhau, chiếc nhẫn kim cương trên tay còn đang lóe sáng kia kìa! Đặc biệt là Tô Viên Viên còn thân nhiên đeo chiếc nhẫn này trong lễ ra mắt bộ phim 《Fantastic Island》, hoàn toàn không sợ bị dò hỏi về chuyện kết hôn. Hai người họ cũng không làm cánh phóng viên thất vọng, đều không chút do dự thừa nhận chuyện này, nhưng nếu muốn hỏi đến nội tình chi tiết, vậy hoàn toàn đào không nổi một chút tin tức.

Thời điểm các phóng viên tìm cách truy hỏi kiểm thêm tin tức và các fan đang kịch liệt thảo luận, Phương Lập Triết và Tô Viên Viên đã thích ứng sinh hoạt mới. Bọn họ thân mật hơn trước nhiều, thường thường ngọt ngào ôm hôn, ban ngày Tô Viên Viên hóa thành hình người cùng Phương Lập Triết đi tới công ty, buổi tối nàng liền trở lại nguyên hình cuộn tròn trong lòng hắn mà ngủ. Mà hai người cũng thuận lợi dọn tới nhà mới, một biệt thự độc lập, sân trước là hoa viên, sân sau là bể bơi, tường vây cao cao ngăn cách họ khỏi những ánh mắt bên ngoài, chân chính tự do tự tại.

Đến vài ngày sau,《Fantastic Island》công chiếu, dời sự chú ý của mọi người khỏi tin tức hai người kết hôn. Để xem qua《Fantastic Island》đều chấn động, giới phê bình điện ảnh đều khen ngợi không dứt, doanh thu phòng vé cao chót vót. Hơn nữa, Tô Tô là vai chính, hình người Tô Viên Viên cũng là một vai phụ, khiến lượng fan cả hai bên đều tăng nhanh như hỏa tiễn, trước chưa nói tới kỹ thuật diễn, chỉ riêng dung mạo mỹ lệ tới cực điểm kia của Tô Viên Viên cũng thu hút không ít fan hâm mộ toàn cầu.

Lượng fan tăng lên gấp vài lần, fan trung thành cũng tăng ít nhất gấp đôi, điểm nguyên lực Tô Viên Viên nhận được lập tức vượt qua tiết điểm một vạn, rốt cuộc cũng đủ điều kiện tu thành cái đuôi thứ ba!

Nguyên lực hóa thành linh lực, Tô Viên Viên được linh lực bao bọc, thoát thai hoá cốt, đưa tới ba đạo thiên lôi. Cuồng phong gào thét, lôi kiếp nổ xuống, nàng ngồi ngay ngắn trên đỉnh núi gian nan chống cự, còn Phương Lập Triết đứng ở địa phương có thể nhìn thấy nàng yên lặng chờ đợi. Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy tiến trình tu luyện của Tô Viên Viên, cũng là lần đầu tiên mục kích thứ gọi là thiên kiếp. Nhìn lôi điện hung mãnh nổ lên người nàng, hắn gât gao cắn răng, mắt không dám chớp, lại lần nữa thống hận mình chỉ là một người thường. Nếu hắn có chút thần thông, hiện tại, liệu có thể giúp nàng chặn bớt phần nào?

Nghĩ như vậy, đầu hắn đột nhiên đau nhói, phảng phất như đạo lôi kiếp thứ hai nổ vào sâu trong óc vậy. Nhìn Tô Viên Viên bị sét đánh cháy đen, dục vọng trở nên mãnh mẽ lập tức xâm chiếm toàn bộ thể xác và tinh thần, đầu đau như muốn nứt, hần quý rạp xuống đất, bưng kín đầu hận không thể đâm chết chính mình.

Ngay sau đó, đạo lôi kiếp thứ ba bỏ xuống, hấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Viên Viên đã hóa thành hình người, lại là da tróc thịt bong, mềm nhũn ngã rạp xuống. Phương Lập Triết loạng choạng đứng dậy, nghiêng ngả lao đảo vọt tới phụ cận, bế Tô Viên Viên lên nón nóng hỏi: "Viên Viên, Viên Viên, ngươi sao rồi? Ngươi kiên nhẫn một chút, ta lập tức đưa ngươi tới bệnh viện!"

Tô Viên Viên cầm tay hấn, lắc lắc đầu, "Không cần đâu, ta chỉ kiệt lực thôi, để ta nghỉ ngơi một lát thì tốt rồi. Ngươi đừng lo lắng, sắc mặt khó coi vậy sẽ không đẹp trai nữa."

Phương Lập Triết thấy có vẻ nàng không có việc gì, trái tim trở về lồng ngực, nhưng tâm tư vừa thả lỏng, đau đớn lập tức thổi quét toàn bộ đầu óc, mãnh liệt hơn trước vài chục lần, hấn thống khổ ôm đầu, chưa kịp nói lời nào liền chết ngất trong lòng Tô Viên Viên.

Tô Viên Viên hoảng sợ, vội vội vàng vàng tăng nhanh tốc độ hấp thu linh lực, muốn mau chóng khôi phục chút sức lực để xem xét thân thể cho hấn. Lúc này, hệ thống đột nhiên lên tiếng,【Ký chủ, mau rút linh khí côi bỏ phong ấn cho hấn, như vậy hấn có thể khôi phục ký ức!】

【Giải phong ấn như thế nào?】

【Dùng linh khí bao bọc lấy thức hải, ổn định dao động bên trong, tìm được thần thức của hấn, phá hủy xiềng xích trời buộc.】

Tô Viên Viên chưa từng tiếp xúc vấn đề này, nhưng khi nàng dùng linh khí bao bọc thức hải Phương Lập Triết thì lập tức hiểu được ý tứ của hệ thống. Nàng cẩn thận vận chuyển linh lực, tìm được thần thức của Phương Lập Triết, sau đó nhanh chóng xuất kích, giúp hấn tấn công phá hủy một vòng trời buộc xung quanh.

Có Tô Viên Viên hỗ trợ, Phương Lập Triết như hổ thêm cánh, tìm đúng cơ hội bộc phát lực lượng, rốt cuộc phá hủy được cái gông xiềng trời buộc kia, thức hải bình ổn trở lại, hấn cũng từ từ mở mắt.

Ánh mắt hấn thực quen thuộc, nhưng dường như lại có thêm chút gì đó, Tô Viên Viên ôn nhu khẽ nói: "A Triết, ngươi có nhớ tới cái gì không?"

Phương Lập Triết giơ tay lên lau sạch mồ hôi trên trán, ngồi dậy tỉ mỉ nhìn nàng, rồi sau đó cười vang, "Viên Viên, ta đã trở về, ta nhớ lại mọi chuyện rồi."

Tô Viên Viên mở to mắt kinh ngạc, "A Phong? Ngươi thực sự nhớ lại chuyện đời trước sao?"

"Đúng vậy, đời trước, đời này, toàn bộ ký ức đều ở đây." Phương Lập Triết chỉ chỉ đầu mình, ý vị thâm trường nhìn Tô Viên Viên, "Ta thật không ngờ, tiểu Viên Viên giờ đã là vợ của ta."

Tô Viên Viên đỏ bừng mặt, ấp úng nói: "Ta..... ta cũng không có ý..... ta với A Triết....."

Phương Lập Triết vuốt vuốt tóc nàng, rồi vươn tay ôm nàng vào lòng, mỉm cười nói: "Lại nghĩ ngợi linh tinh cái gì vậy? Ta là Trác Phong, cũng là Phương Lập Triết, tựa như ngươi đồng thời là Tô Tô và Tô Viên Viên vậy. Đời trước, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là có thể đầu thai gặp lại ngươi vào kiếp sau, hiện tại chúng ta thành vợ chồng, chẳng phải cũng là duyên phận sao?"

"Ngươi không nhớ tới những chuyện khác sao?" Tô Viên Viên rốt cuộc phát hiện lời hấn nói không quá thích hợp, "Tên thật của ngươi là gì? Vì sao chúng ta đồng thời xuyên qua? Ngươi đã nhớ tới hết thấy mọi chuyện, chúng ta còn có thể làm vợ chồng sao?"

Phương Lập Triết ngây ngẩn, khẽ cau mày hỏi: "Ta còn không phải là ta sao? Còn thân phận gì khác nữa? Đời trước không phải lần đầu chúng ta gặp mặt?"

Tô Viên Viên vội vã hỏi hệ thống:【001, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hấn không phải người ở Thanh Khâu Sơn sao? Lúc trước ngươi nói hấn cũng cùng ta vào ảo cảnh mà.】

【Ký chủ, đó là bởi vì linh hồn của hấn bị tổn thương, bắt buộc dĩ phải đưa ký ức về thân phận thật sự của mình phong ấn tại tầng sâu nhất trong linh thức, khí linh của hấn vốn chính là một tồn tại ngang hàng với ta, nhưng hiện giờ vì quá suy yếu nên lâm vào ngủ say, có lẽ phải chờ khí linh kia tỉnh lại mới có thể hoàn toàn côi bỏ phong ấn của hấn, từ giờ đến lúc ấy, hấn sẽ chỉ nhớ được những sự tình xảy ra trong những lần xuyên qua các ảo cảnh.】

Tô Viên Viên lại hỏi tiếp,【Ngươi bế quan lâu như vậy, còn tra được chuyện gì khác không?】

【Có, ta đã tra được, hấn từng tẩu hỏa nhập ma, thời điểm ký chủ dung hợp hệ thống, dao động sinh ra bị khí linh trong bản mạng pháp bảo của hấn phát hiện, liền kéo linh hồn của hấn vào ảo cảnh để giữ lại một tia sinh cơ. Đồng thời, toàn bộ ký ức liên quan đến thân phận thật sự của hấn bắt buộc phải hoàn toàn phong ấn mới không tiếp tục bị tâm ma quấy nhiễu, do đó hấn trực tiếp coi mình trở thành người trong ảo cảnh. Thời gian tiếp theo, chỉ cần thường có linh lực tắm bổ linh hồn, dần dần hấn sẽ tích tụ đủ lực lượng để chống đỡ tâm ma, tỉnh táo lại.】

Tô Viên Viên nhìn Phương Lập Triết, trong lòng căng thẳng, nàng hoàn toàn không ngờ được bản tôn của hấn lại gặp phải nguy cơ lớn như vậy, không nhịn được hỏi:【Chúng ta có nên trở về thế giới thực xem xét một lần không? Nói không chừng sẽ tìm được bản tôn, có thể nghĩ cách giúp hấn.】

【Không thể, tuyệt đối không thể, loại sự tình này hấn phải tự mình giải quyết, cho dù người khác giúp đỡ tạm thời trấn áp thì cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc. Huống chi thực lực thật sự của hấn cường đại hơn ký chủ rất nhiều, ngươi không đủ khả năng trấn áp giúp hấn, còn chẳng bằng chính hấn tự túc dùng linh lực tắm bổ linh hồn như hiện tại. Trong thế giới trước, số lượng nhiệm vụ chúng ta phát hiện cực ít, kỳ thực là vì chính hấn cũng đang thay pháo hôi kia nghịch tập nhân sinh, hoàn thành kỳ nguyện của người đọc, điểm nguyện lực đó đã bị hấn hấp thu. Lần thứ hai xuyên qua, khí linh của hấn đã dùng toàn bộ linh lực mà nó có thể vận dụng để trói chặt linh hồn của hấn và của ký chủ vào nhau, nói cách khác, từ giờ trở đi, các ngươi sẽ cùng nhau xuyên qua tất cả các ảo cảnh, cùng nhau thu thập điểm nguyện lực. Chẳng qua nhiệm vụ chính của ngươi là bảo hộ, còn của hấn là nghịch tập, nhưng đều

lấy kỳ nguyện của người đọc làm gốc. Ký chủ, người suy xét một chút, người muốn cùng hần xuyên qua, hay là để ta trực xuất hần ra khỏi ảo cảnh, ngăn cản hần phân đi một phần nguyện lực?】

Tô Viên Viên nghe thế trả lời không chút do dự:【Đương nhiên là cùng nhau xuyên qua, ta sao có thể để mặc hần đi ra ngoài chống cự với tâm ma? Dù sao hiện tại ta hóa thành hình người đã coi như kiếm lời rồi, về sau phân cho hần một nửa nguyện lực, chậm rãi tu luyện là được, không cần thiết nóng vội.】

001 biết nàng rất có chủ kiến, thấy nàng đã quyết định thì không phản bác lại. Mà Phương Lập Triết thấy nàng im lặng thật lâu không nói gì, còn lộ ra vẻ mặt rối rắm như vậy, nhìn không được véo véo má nàng, cười hỏi: "Người lại nghĩ ngợi gì thế? Ta nhớ lại mọi chuyện, người không vui sao?"

Tô Viên Viên cười sung sướng, nói: "Đương nhiên là vui rồi! Ta vừa mới bấm tay suy tính chuyện sau này nha, đã tính được kết quả rồi, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau, thế giới sau, sau nữa, sau sau nữa, người vui không?"

Phương Lập Triết ánh mắt sáng lên, "Thật sao?" Hần nhớ tới những ngày gần đây thân mật ở chung, ánh mắt lại trở nên thực ôn nhu, khẽ đặt một nụ hôn lên ấn đường nàng, "Thì ra chúng ta là mệnh định nhân duyên, từ nay sẽ không lo lằng bị tách ra nữa."

Tô Viên Viên đỏ bừng mặt, ngượng ngùng cúi đầu, lại nhìn thấy cánh tay mình cháy sém đen sì, nàng hốt hoảng la lên, phát tay huyền hóa ra thủy kính nhìn thử, chỉ thấy một vật thể hình người đen tuyền, tóc tai khô xơ rối loạn thành một nùi, hoàn toàn nhìn không ra nửa điểm mỹ cảm, vậy mà Phương Lập Triết còn có thể hạ miệng hôn xuống, thật sự quá..... quá.....

Tô Viên Viên nhảy dựng lên, quay ngoắt đưa lưng về phía hần tự cho mình một cái thanh khiết thuật, sau đó vận chuyển linh lực trị liệu các vết thương ngoài da, bận rộn hơn nửa ngày mới khôi phục nguyên dạng, lúc này nàng mới chịu quay người lại, lúng túng nói: "Vừa rồi..... những hình ảnh vừa rồi người nhất định phải quên sạch đi, cũng không được cười ta, ta chính là hồ ly tinh thực xinh đẹp!"

Phương Lập Triết bị một loạt hành động của nàng làm cho dở khóc dở cười, trở tay chỉ chỉ chính mình, nói: "Vậy người cũng tẩy cho ta một lần đi, vừa này nghiêng ngã lộn nhào, chắc cũng chẳng hơn người là bao."

"Um! Thanh khiết thuật!" Tô Viên Viên phát tay, Phương Lập Triết liền cảm thấy toàn thân lập tức thoải mái thanh tân hơn nhiều. Cúi đầu nhìn thử, quả nhiên thân thể không còn hạt bụi, lập tức cười nói: "Pháp thuật này cũng thực tiện lợi, tùy thời tùy chỗ đều có thể tắm rửa."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 37

Tiểu hồ ly hóa hình, chuyện đầu tiên muốn làm là gì?

Phương Lập Triết lập tức đóng gói nàng mang về nhà!

Hần còn nhớ như in cái cảm giác tắc nghẽn trong đêm động phòng hoa chúc mỹ nữ biến hồ ly, hiện tại nàng thực sự hóa hình, hần đương nhiên không muốn nhìn thêm nữa!

Dọc đường đi, Tô Viên Viên cứ cảm thấy sống lưng lạnh toát, dù sự thực là nàng có pháp lực, có thể tuyệt đối nghiền áp Phương Lập Triết, nhưng vẫn từ trên người hần ngửi ra hơi thở nguy hiểm.

Về nhà, bị Phương Lập Triết lôi kéo đi thẳng tới phòng ngủ, Tô Viên Viên khô khan cười cười: "À, cái kia, trời còn sáng rõ, ta, ta rất tỉnh táo, không cần nghỉ ngơi đâu."

Phương Lập Triết quay người bế nàng lên, vừa bước tới giường lớn vừa trầm giọng nói: "Người đã hóa hình, chuyện tốt như vậy, đương nhiên phải chúc mừng một phen mới đúng chứ! Chỉ bằng chúng ta bù lại đêm động phòng hoa chúc, thế nào? Hôm nay người nhất định không thể lại biến thành tiểu hồ ly khi dễ ta."

"Ta đâu có khi dễ người a!" Tô Viên Viên mới nói được một câu đã bị thả lên giường, ngay giây tiếp theo liền bị Phương Lập Triết gắt gao ngăn chặn, không thể động đậy, mặt nàng đỏ bừng, nhọc nhọc nói: "Người, người làm, làm, làm gì?"

Phương Lập Triết như biến thành người khác, lúc này dường như từng tế bào trên thân thể hần đều tan ra hormone cường liệt dụ hoặc Tô Viên Viên, làm nàng nhớ tới những nụ hôn ngọt ngào lúc trước, không nhìn được nuốt nuốt nước miếng, Phương Lập Triết cười khê, một tay xoa xoa gương mặt non mềm bóng loáng, một tay từ từ cời từng viên cúc áo, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "Vốn dĩ muốn chờ thêm một thời gian nữa, nhưng hiện tại ta có kỷ ức kiếp trước, chúng ta đã ở bên nhau hơn bảy mươi năm rồi, ta không nghĩ đợi thêm nữa. Viên Viên, cho ta."

Tô Viên Viên ngờ ngác nhìn hần, đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lạnh, tinh hồn lại đã thấy quần áo của hai người đều đã không cánh mà bay, làn da tương tiếp lại mang đến từng đợt sóng nhiệt, nàng mơ mơ hồ hồ hỏi một câu, "Vậy người cũng đem chính mình cho ta sao?"

"Đúng vậy, Viên Viên, về sau chúng ta gắn bó không rời, thuộc về lẫn nhau, vĩnh viễn không chia lìa."

Tô Viên Viên như bị ánh mắt nghiêm túc lại nóng bỏng kia mê hoặc, mà xui quỷ khiến mà gật gật đầu.

Phương Lập Triết mừng như điên, lập tức cuốn lấy đôi môi mềm mại, giao phó toàn bộ nhiệt tình. Hơn bảy mươi năm, hai người ở bên nhau đã lâu lắm, mặc kệ trước kia cảm tình giữa họ là gì, hiện giờ nàng cũng chỉ là người hắn yêu, là người hắn muốn ở bên đời đời kiếp kiếp. Có tình cảm này, lại hồi tưởng quá khứ, hết thảy đều trở thành những hồi ức ngọt ngào. Hắn còn nhìn nhìn làm sao được? Viên Viên mỹ lệ như vậy, từng giây từng phút đều hấp dẫn hắn, dù một tích tắc hắn cũng không muốn nhìn nữa!

Sắc trời dần sáng, nhưng hai người lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, hãy còn chìm đắm trong nhiệt tình, phân không ra nửa điểm tâm thần. Thân thể của hồ ly tinh chính là trợ lực tốt nhất, không hề có lần đầu đau đớn, hai người càng thêm kịch liệt. Một lần lại một lần, từ hông đông đến chạng vạng, thỏa mãn cả thể xác và tinh thần, mang đến sự rung động từ sâu trong linh hồn. Lúc này đây, thực sự kết hợp bên nhau, cộng thêm linh hồn họ sớm đã liên kết, chân chính tuy hai mà một!

Ngày hôm sau, Tô Viên Viên tỉnh lại liền thấy Phương Lập Triết đang dịu dàng nhìn mình chăm chú, ánh mắt đông đầy tình yêu sâu đậm, không nhìn được ngửa đầu hôn lên cằm hắn một cái, cười hỏi: "Người tình sớm vậy?"

Phương Lập Triết lại thích thú nhìn nàng, "Hôm nay không thẹn thùng nữa? Ngày hôm qua người xấu hổ đến mức không dám mở mắt là ai ấy nhỉ?"

"Đương nhiên không phải ta! Ta chính là hồ ly tinh! Chờ ta nghiên cứu thêm một chút, nhất định sẽ khiến người biến thành người xin tha! Hừ!!!"

Phương Lập Triết nhướn mày, cúi xuống khẽ phun nhiệt khí bên tai nàng, cười cười: "Người không nhắc ta cũng quên mất chuyện người làm nũng xin tha, không bằng chúng ta lại hồi ức một chút, khắc sâu ký ức cho ta, thế nào?"

Tô Viên Viên vội vàng chụp bay bàn tay hắn đưa lại gần, nhảy xuống giường xoay một vòng liền mặc xong quần áo, đặc ý nói: "Ta mới không tiếp tục lêu lổng cùng tên sắc ma nhà người đâu! Ta muốn bắt đầu làm việc!"

Phương Lập Triết ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường, mặc cho chiếc chăn mỏng chảy xuống vòng eo, nửa lộ lại không lộ, xuân sắc ngập tràn, thản nhiên nói: "Nếu ta là sắc ma, vậy người chính là tiểu sắc nữ, vừa rồi ai mới nói phải nghiên cứu? Xin hỏi cô nương đây muốn nghiên cứu vấn đề gì?"

Tô Viên Viên đỏ rục, xoay người vội vàng chạy vào phòng tắm. Nàng thật là quá ngây thơ, làm hồ ly tinh mà lại để nhân loại đùa giỡn đồ mặt chạy trời chết? Rõ ràng nhân vật phải đổi cho nhau mới đúng chứ!!!

Tô Viên Viên không cam lòng triệu hoán hệ thống: 【001, mau chỉ cho ta vài chiêu, ta muốn biến thành đại yêu tinh mỹ hoặc khuynh quốc!!!】

001 ghen cả ngày không lên tiếng, rốt cuộc nhìn không được hỏi: 【Ký chủ, sao người lại giao hợp cùng hắn? Chúng ta còn chưa biết chính xác bản thân hắn là người nào a!】

Tô Viên Viên xấu hổ khụ khụ vài tiếng, nói: 【Hôm qua ta cũng không nghĩ nhiều vậy a, là hắn dùng mỹ nam kế dụ hoặc ta đấy chứ! Nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm, bản thân hắn là ai cũng không ảnh hưởng chúng ta hưởng thụ hiện tại. Ta còn không biết phải xuyên qua mấy đời, tu luyện bao lâu nữa mới có thể trở về đâu, giờ lo lắng chuyện này còn quá sớm, không cần thận lại tạo thành tâm ma. Ta đã xác định, "Đạo" của ta chính là tùy tâm sở dục, cái chuyện lo trước lo sau này không tồn tại trong từ điển cuộc sống của ta!】

001 ghen hòng, không ngờ nàng có thể lấy một lời giải thích hợp tình hợp ý như vậy để bao biện cho sắc tâm của mình, nhưng nếu ngẫm lại, đích thực là nàng hành động từ trước tới giờ hầu hết cũng là tùy tâm sở dục. Nó cũng không suy nghĩ rồi rẫm chuyện này nữa mà vui đầu lật tìm kho tư liệu, tìm ra loại phương thức tốt nhất thỏa mãn yêu cầu của Tô Viên Viên, 【Công pháp song tu, 1000 điểm nguyên lực, có thể đồng thời tắm bổ cả thân thể lẫn linh hồn.】

【Không thành vấn đề, thứ tốt!】

Từ khi《Fantastic Island》công chiếu, lượng fan trung thành tăng nhanh, hiện tại Tô Viên Viên đã có hơn 15.000 điểm nguyên lực, đương nhiên không keo kiệt dùng 1000 điểm đi mua một công pháp thực dụng, dù sao thì muốn tu ra cái đuôi thứ tư cần những 100.000 điểm, còn sớm đâu, thế giới này chắc chắn không có khả năng hoàn thành.

Tô Viên Viên đổi được ngọc giản, vui mừng khắp khối đặt lên án đường hấp thu, bộ công pháp kia lập tức hoàn chỉnh khắc sâu trong đầu nàng. Đây là công pháp song tu thích hợp nhất đối với hai người, có thể giúp nàng tăng trưởng tu vi, lại đồng thời tắm bổ linh hồn của Phương Lập Triết, đều là điều mà họ cần nhất, trăm lợi mà vô hại. Hơn nữa song tu thuật này còn bao hàm phòng trung thuật, chỉ cần nàng học xong, hừ hừ, nhất định phải khiến tên kia đẹp mặt!

.....

Vợ chồng son ân ái ngọt ngào, đến công ty làm việc cũng có thể coi như hưởng tuần trăng mật, đám người nghi ngờ cảm tình của họ đành thui thui mai danh ẩn tích, Tô Viên Viên và Phương Lập Triết trở thành đôi vợ chồng được mọi người yêu quý nhất giới giải trí.

Ân ái đương nhiên cũng không thể chậm trễ công tác, dù sao thì đây cũng là một thế giới đặt giải trí lên hàng đầu, công tác chính là phương thức tu luyện tốt nhất đối với hai người. Hiện tại Tô Viên Viên đã là Tam vĩ hồ ly, không cần sợ hãi đột ngột biến thành tiểu hồ ly như trước, cũng không cần sợ không thể dung nhan qua năm tháng. Hiện tại nàng có thể tùy ý biến hóa bề ngoài, giải trừ toàn bộ nỗi lo về sau, dư lại chỉ có nỗ lực tu luyện và hưởng thụ thành quả.

Nương theo nhiệt độ của《Fantastic Island》, Phuong Lập Triết giúp Tô Viên Viên ký vài hợp đồng đại diện nhân hàng cao cấp, dù thế nào thì gương mặt và lượng fan khổng lồ của nàng hiển hiện ở đó, chẳng ai lại dại dột mà cự tuyệt một siêu sao tương lai như nàng. Tiếp theo,《Nhà ta có Hồ tiên》công chiếu, ngoại trừ lại làm nổi lên một làn sóng tưởng niệm Tô Tô, kỹ thuật diễn của Tô Viên Viên và Lâm Hi cũng đạt được sự khẳng định.

Nhan phái biến thành thực lực phái, fanclub của hai người mở rộng nhanh chóng, kịch bản đưa đến trên tay họ cũng ngày càng cao cấp. Phuong Lập Triết giúp Lâm Hi lựa hai bộ điện ảnh một bộ phim truyền hình, bởi vì anh chỉ mộng tưởng làm ảnh đế, chỉ hứng thú với việc diễn kịch, nên các chương trình truyền hình khác hẳn đều từ chối. Đối với Tô Viên Viên, hẳn lại chọn một chương trình truyền hình thực tế dạng sinh tồn dã ngoại, bởi vì điều Tô Viên Viên muốn chính là siêu nhiều fan trung thành. Kỹ thuật diễn đương nhiên cũng cần chứng minh, nhưng chất lượng hơn số lượng, spam màn ảnh mới là vương đạo.

Tô Lâm cp bị bóp chết từ trong trứng, hiện tại chỉ có Phuong Viên cp, còn là cặp đôi tích cực phân phát cầu lương khắp chốn, fan cp của hai người được xưng là nhóm fan hạnh phúc nhất giới giải trí. Phuong Lập Triết thực vừa lòng, càng thêm ham thích với chuyện làm hình bóng sau lưng Tô Viên Viên, xuất hiện ở tất cả mọi nơi nàng tới, sau đó để phóng viên chụp lại.

Quay xong quảng cáo cho mấy nhân hàng, Tô Viên Viên hành lý đơn giản bị đưa tới cô đảo. Nội dung chính của chương trình này là bảy vị minh tinh chỉ được mang theo một ít vật tư đơn giản, phải hợp tác sinh tồn trên hoang đảo. Nhóm lửa, tìm đồ ăn nước uống, tìm nơi cư trú, phòng chống côn trùng hay động vật hoang dại..... Rất rất nhiều tình huống bất ngờ khiến tiết mục càng trở nên thú vị, mấy vị minh tinh này cũng tuyệt đối biến thành gian nan cầu sinh, bởi vì bọn họ thực sự không am hiểu mấy thứ đó.

Trước khi bắt đầu thu hình, sáu người khác đều cam đoan với Phuong Lập Triết là nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tiểu muội muội Tô Viên Viên. Phuong Lập Triết chỉ mỉm cười không nói, chăm sóc sao, đến lúc đó ai chăm sóc ai còn chưa xác định đâu. Lần này hẳn cũng tham dự tổ sản xuất chương trình, đây là một trong những điều kiện hẳn đưa ra khi đồng ý tham gia chương trình. Tô tiết mục còn năm lần bảy lượt dặn dò hẳn đừng vì đau lòng lão bà mà quấy rầy tiến trình thu hình, mà không biết rằng hẳn đi theo tới đây ngoại trừ không muốn tách khỏi lão bà, căn bản chính là muốn cùng nàng tới bổ sung tuần trăng mật. Loại phuong thức sinh tồn dã ngoại này, đừng nói Tô Viên Viên, ngay cả hẳn cũng chẳng lo lắng gì, đời trước bọn họ chui vào núi sâu rừng già còn thiếu sao?

Mọi người khoác vào trang phục chống nắng, tay cầm dao găm, xách túi nước, nồi nhỏ, bao gia vị, đạn pháo cầu cứu cùng với dây leo núi, lập tức xuất phát thăm dò hoang đảo. Kế hoạch khá rõ ràng, thừa dịp trời còn sáng, nhất định phải tìm được nguồn nước, đồ ăn và nơi cư trú qua đêm. Bởi vì ngoại hình của Tô Viên Viên thực sự rất giống người yêu cầu bảo hộ, nhiệm vụ phân phối cho nàng chính là tìm kiếm nguồn nước và chứa đầy các túi nước. Vài người còn lại, người đi bắt cá, người đi săn thú, người tìm trái cây, nghĩ cách nhóm lửa, hoặc tìm khu đất để dựng lều.

Ai cũng không ngờ, vừa mới tìm được nơi dựng trại, những người khác còn đang đi loạn quanh khu vực đó tìm kiếm, Tô Viên Viên đã xách theo bảy túi nước tràn đầy trở lại, tất cả đều là nước suối trong vắt ngọt lành. Trong ánh mắt ngỡ ngàng của những người khác, nàng lại ném xuống một chùm dừa lớn, cười nói: "Đã tìm được nguồn suối, nước dừa cũng có thể giải khát, hiện tại còn có việc gì khác không?"

Sáu người, mười hai con mắt chuyển từ chùm dừa qua Tô Viên Viên, cảm giác giống như nhìn thấy một bàn tay vàng sáng chói, mấy nam nhân bị đả kích đến mức chỉ muốn chui đầu xuống đất, liên thanh nói Tô Viên Viên có thể nghỉ ngơi, đi dạo xung quanh cũng được, sau đó lập tức phân tán chạy nhanh đi tìm đồ vật mà mình được giao.

Tô Viên Viên nhìn theo mấy bóng lưng vội vội vàng vàng kia, nhìn sang cameras, nhún nhún vai cười nói: "Vậy tôi liền đi săn thú về nướng vậy, bọn họ trở về khẳng định là đói bụng!"

Người quay phim dõng dăng nâng cameras nhìn Tô Viên Viên, khóc không thành tiếng, chân tui sắp đứt rồi, làm ơn đừng hoạt bát thể nữa được không! Lúc trước còn đầu tránh mãi mới giành được cơ hội đi theo quay chụp Tô Viên Viên, tui hỏi hạn rồi được không? Tha cho tui đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 38: [Kết thúc thế giới 2]

Tô Viên Viên cúi xuống nhặt một nhánh cây trở tay xoay xoay vài vòng, nhìn camera vừa lòng cười: "Không tồi, dùng thứ này làm vũ khí được đó, hình như lúc trước có đi qua một trảng rừng, trong đó khẳng định có con mồi, để tôi quay lại thử xem!"

Nàng tiện tay buộc túm mái tóc lên, gương mặt hoàn mỹ 360 độ không góc chết lập tức xuất hiện trên màn hình camera. Người quay phim đột nhiên cảm giác chân mình không quá tê mồi nữa, cướp được việc này vẫn thực tốt, ít ra có thể gần gũi quay chụp một tuyệt thế mỹ nhân! Nhưng, anh ta chẳng vui vẻ được bao lâu, Tô Viên Viên đã ra dấu im lặng, rồi chỉ chỉ lên ngọn cây trước mặt bọn họ. Anh ta vô thức đưa camera theo hướng đó, lập tức tóc gáy dựng đứng, sống lưng lạnh toát!

Trên đó có một con rắn!

Tô Viên Viên không hề tạo ra chút tiếng động nào, lặng lẽ rón rén bước tới phía trước, người quay phim trong lòng thầm hò hét "Đừng cử động!", nhưng vị trí của nàng lúc này cách con rắn đó không xa, anh ta chỉ có thể cắn chặt khớp hàm, nhìn chăm chăm vào nàng. Ngay trong nháy mắt con rắn kia cảnh

giác ngẩng lên, cành cây trong tay Tô Viên Viên lao vút đi, xuyên thẳng bảy tấc!

Chỉ vài phút sau, con rắn kia bất động, thấy Tô Viên Viên cúi xuống xách nó lên tiếp tục bước về phía trước, người quay phim mới phục hồi tinh thần lại, nhưng hai chân anh đã mềm nhũn bước không nổi nữa, run run rẩy rẩy đứng nguyên tại chỗ. Minh vừa nhìn thấy cái gì?!!! Mỹ nữ biến sát thần!!! Tiêu diệt dã thú dứt khoát lưu loát như thế, đột nhiên cảm thấy thực nguy hiểm làm sao bây giờ?!!!

Phương Lập Triết phát hiện tình huống bên này, hấn thương lượng với tổ đạo diễn, nhận lấy công tác quay phim cho Tô Viên Viên. Như vậy cũng khiến nàng càng thả lỏng, chỉ một lát sau lại bắt được thêm một con gà rừng, đồng thời tìm quanh phụ cận được một ổ trứng gà, đào được hai loại rau dại có thể ăn được.....

Phương diện này chính là một trong những sở trường của nàng, đời trước từng đi qua nhiều nơi như vậy, nàng đã thăm dò rõ ràng cái gì có thể ăn và cái gì không thể, hiện giờ bị thả vào hòn đảo này chẳng khác gì đi dạo trong sân sau nhà mình vậy. Tìm kiếm thêm một hồi, xem chừng đã đủ thức ăn cho bảy người, Tô Viên Viên liền xách toàn bộ đồ vật về khu cắm trại, trên đường thuận tay nhặt thêm một chút cành khô, lá cây để nhóm lửa.

Tối nay, có hai người đang loay hoay dựng lều trại, thấy những thứ Tô Viên Viên xách trở về, mắt họ tròn trũng như sắp lọt tròng! Tiếp theo đó, đờ người nhìn nàng đánh lửa như pháp thuật, trơ mắt ếch nhìn nàng nấu trứng gà, nướng gà rừng, làm canh rắn nấu với rau dại. Còn chưa hết, Tô Viên Viên lại dùng nhánh cây thô ráp dựng thành một chiếc bàn nhỏ, dùng dừa làm hai món nước giải khát.

Một lát sau, đám người đi tìm kiếm đồ ăn ở rừng cụp đuôi trở về, nhìn tình hình này mà tròn mắt há hốc mồm, ngáp ngáp mãi không nói nổi một câu.....

Họ cũng không ngần ngại lâu lắm, dù sao thì tất cả đều tiêu hao không ít thể lực, cũng không khách khách khí khí nữa, tụ lại náo nhiệt ăn bữa cơm dã ngoại sinh tồn đầu tiên, dù trù nghệ của Tô Viên Viên chỉ thuộc dạng thường thường bậc trung, nhưng cả đám đều vừa ăn vừa giờ ngón cái lên, hồ được miệng là lại khen nức khen nở.

Ăn uống no đủ, không còn bất cứ ai xem nhẹ thực lực của Tô Viên Viên nữa, trực tiếp đề cử nàng làm đội trưởng, hành trình tiếp theo, nàng sẽ là người phân phối nhiệm vụ!

Ngay trong hôm đó, cả đoàn dựa trên phân công của Tô Viên Viên, kiến tạo căn cứ, bắt giữ con mồi, đến buổi tối nghỉ ngơi, hoàn cảnh nơi này thay đổi khá nhiều, tạm thích hợp để ở một thời gian!

Tiếp theo, Tô Viên Viên còn dạy mọi người cách phân biệt thảo dược, thiết kế bẫy rập, chế tác vũ khí, xuống biển bắt cá, dường như nàng không gì không làm được, dù mọi người gặp phải vấn đề khó khăn nào, nàng đều có thể giải quyết nó dễ như trở bàn tay, hoàn toàn giành được sự tín nhiệm tuyệt đối từ những người khác.

Càng về sau, mọi người càng bội phục năng lực cao siêu của Tô Viên Viên, liên tục cảm thán "Sao trên đời này lại có một cô gái vừa xinh đẹp vừa cường hân đến thế?" hay "Không biết những fan hâm mộ thường xuyên kêu nàng là "tiểu tỷ tỷ xinh đẹp" nhìn thấy những cảnh này sẽ nghĩ như thế nào, liệu có vỡ mộng mà không yêu thích nàng nữa không?".....

Trên thực tế, khi tiết mục kỳ này phát sóng, Tô Viên Viên lại thu hút thêm một lượng fan đáng kể. Bởi vì, các fan vô cùng hào hứng, nàng không còn là một bình hoa xinh đẹp nữa, không chỉ kỹ thuật diễn tốt, khả năng ca hát tốt, giờ ngay cả dã ngoại cầu sinh cũng không làm khó được nàng, từ một tiểu muội muội mong manh đột phát hóa thân ngự tỷ mạnh mẽ. Nội tâm ngự tỷ cùng bề ngoài mỹ lệ kết hợp lại, cái cảm giác tương phản mạnh mẽ này làm các fan càng thích thú. Không cần nhiều lời, ai cũng hiểu chương trình dã ngoại cầu sinh này lại một lần nữa nâng cao danh khí của Tô Viên Viên, trở thành một trong những tác phẩm tiêu biểu của nàng!

Đồng thời tòa sáng còn có album mới nhất của nàng, tổng cộng mười bài hát, chủ đề đều là tình yêu ngọt ngào, lên kệ ngay sau khi Tô Viên Viên kết hôn, quá hợp tâm ý các fan, nghe xong đều nhao nhao nhắn tin mong đợi nàng tổ chức buổi biểu diễn.

Buổi biểu diễn đương nhiên phải tổ chức, phim truyền hình và điện ảnh cũng muốn chụp, có Phương Lập Triết, sự nghiệp của nàng và Lâm Hi đều phát triển vô cùng thuận lợi. Chỉ 5 năm sau, Lâm Hi đi trước nàng một bước, đoạt được ảnh đế! Khi đứng trên đài lãnh thưởng, anh ta nắm chặt chiếc cúp, kích động nghẹn ngào. Lâm Hi cảm tạ tất cả mọi người, đạo diễn, các nhân viên đoàn phim, các fan hâm mộ, sau đó nhìn về phía Phương Lập Triết nói: "Có thể giành được vinh dự này, người tôi muốn cảm tạ nhất chính là người đại diện của tôi - Phương Lập Triết, Phương tiên sinh. Nếu không có anh ấy, hiện tại tôi vẫn là người thực vật, hoặc có lẽ đã chết từ lâu. Mộng tưởng của tôi ngay từ lúc ban đầu chính là ảnh đế, là anh ấy cho tôi hậu thuẫn kiên cố nhất, con đường phát triển tốt nhất, chính anh ấy đã thành tựu tôi của hiện tại, tôi sẽ cảm kích suốt cuộc đời này. Lập Triết, huynh đệ, trọn đời!"

Lâm Hi nắm chặt tay đầm đẫm vài lần lên vị trí trái tim, dưới đài, Phương Lập Triết cũng làm động tác tương tự, toàn trường lập tức dậy lên tiếng vỗ tay như sấm, chúc mừng thành tựu của họ, cũng vì tình huynh đệ này mà reo hò.

Phương Lập Triết đã được công nhận là kim bài người đại diện, Tô Viên Viên cũng trở thành minh tinh hàng đầu, fan trải rộng toàn cầu.....

Thiên phú của Tô Viên Viên ở phương diện ngôn ngữ thực sự rất cao, nàng vừa mới hoàn thành chuyến lưu diễn toàn cầu, trong lần lưu diễn này, nàng không chỉ trình bày ca khúc tiếng Trung, mà còn có những ca khúc tiếng nước ngoài cực hay. Nàng thông hiểu bảy thứ tiếng, năng lực này lại mạ thêm cho nàng một tầng kim quang sáng chói, trở thành học bá chỉ số thông minh cao vợi trong mắt mọi người.

Kỳ thực, Tô Viên Viên vẫn thường xuyên chột dạ, bởi nàng chỉ giỏi ngôn ngữ thôi, những lĩnh vực khác tỷ như vật lý, hóa học chính là dốt đặc cán mai. May mà không có người rồi hơi truy tra bằng cấp, nếu không nàng thực sự chẳng còn mặt mũi đâu mà tiếp tục làm minh tinh nữa.

Tác phẩm tốt trong giới giải trí gần như bị nàng nhận thầu, hai vợ chồng phối hợp vô cùng ăn ý, mỗi lần đều có thể bắt lấy cơ hội để đạt được kết quả tốt nhất. Mà nàng và Lâm Hi cũng tương trợ lẫn nhau, trở thành hai đại minh tinh phát triển nhanh nhất, tốt nhất trong vài năm qua, khiến các tân nhân hay

nghệ sĩ đều mơ ước được ký hợp đồng cùng Phương Lập Triết.

Lão tổng Tinh Huy Giải Trí đã sớm tức đến học máu, khai trừ một người đại diện năng lực cao đến nghịch thiên như thế, tổn thất bao nhiêu tiền a? Tô Tô, Tô Viên Viên và Lâm Hi có thể mang lại bao nhiêu vinh quang? Ba người này, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể làm trụ cột của một công ty giải trí! Hiện tại, lại bởi vì họ, Tinh Huy Giải Trí ảm ảm bị xa lánh, chỉ cần Phương Lập Triết và nghệ sĩ của hắn tiếp tục huy hoàng, tiếp tục mở rộng tầm ảnh hưởng, dù là người ngoài nghề cũng biết kết cục của Tinh Huy thực đáng lo ngại. Hết thấy đều bị lão tổng đổ lên đầu Phùng Huy, ông ta không dám gây chuyện với Phương Lập Triết, liền đem toàn bộ lửa giận phát tiết lên người gã.

Phùng Huy chịu kích thích quá nhiều, không ngờ lại kích phát bản tính lưu manh, gã theo dõi lão tổng Tinh Huy một thời gian, nắm lấy cơ hội lái xe tông mạnh vào xe ông ta, hai chiếc xe va chạm biến hình nghiêm trọng, Lão tổng Tinh Huy bỏ mạng tạ chỗ, Phùng Huy thương nặng phải cắt mất một chân. Từ đây, Tinh Huy Giải Trí hoàn toàn sụp đổ, Phùng Huy cũng phải vượt qua quãng đời còn lại trong lao ngục. Tinh thần của gã không quá bình thường, bởi hoàn toàn không thể tiếp thu được tình trạng hiện tại. Đáng tiếc, gã chỉ là tinh thần thất thường, chưa tới trình độ bệnh nhân tâm thần, do đó chỉ có thể tiến vào trại giam.

Chuyện này cũng gây xôn xao vài ngày, sau đó cũng chẳng còn ai quan tâm. Phương Lập Triết cùng Tô Viên Viên càng không có thời gian chú ý, bởi vì nàng vừa đoạt được giải thưởng cao nhất trong Liên hoan Âm nhạc, trở thành thiên hậu danh xứng với thực! Mọi người còn đang hân hoan ăn mừng, chỉ vài ngày sau, nàng lại được bầu chọn làm ảnh hậu, là ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong lịch sử điện ảnh Trung Hoa! Nàng đã trở thành siêu sao đỉnh nhất, không ai có khả năng vượt qua, bởi vì không ai có thể tài năng như nàng, cũng không ai có được vẻ đẹp hoàn mỹ như nàng!

Thời điểm đứng trên đài lãnh thưởng, Tô Viên Viên nói lời cảm tạ không khác Lâm Hi là mấy, sau đó, nàng nhón miệng cười nhìn về phía Phương Lập Triết, vui vẻ nói: "Vinh quang này, cũng đồng thời thuộc về chồng tôi, người luôn ở bên tôi - anh Phương Lập Triết - là anh ấy luôn giúp đỡ tôi, vì tôi dọn sạch mọi chướng ngại. Mấy năm nay, tôi vì công việc mà bận rộn bay khắp trời nam biển bắc, cũng nhờ anh ấy mà cả sự nghiệp và hôn nhân của tôi đều không gặp phải chút ảnh hưởng tiêu cực nào. Đồng thời, anh ấy cũng là người đại diện của tôi, là người đại diện tốt nhất, người chồng tốt nhất trong lòng tôi! Cảm ơn mọi người vẫn luôn duy trì, chúc phúc cho chúng tôi, chúng tôi sẽ hạnh phúc đến vĩnh viễn, cảm ơn tất cả mọi người!"

Dưới đài hoan hô như sấm dậy, Tô Viên Viên và Phương Lập Triết xa xa nhìn nhau, trong mắt đều đọng đầy ý cười. Những lời ngọt ngào hơn nữa, không cần thiết phải nói trước mặt đám đông, lưu trữ về nhà lặng lẽ nói.....

Bọn họ từng bên nhau cả đời, đã ăn ý tới mức chỉ cần một ánh mắt lướt qua là có thể hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì. Kiếp này lại kết làm vợ chồng, quan hệ càng thêm thân mật khăng khít, ân ái hạnh phúc, ra vào như hình với bóng. Khi đã bước tới độ cao có thể ghi nhập lịch sử điện ảnh, hai người liền không tích cực giao tranh như trước nữa, dù sao thì đã bận rộn thật nhiều năm, nhân sinh ngoại trừ tu luyện ra còn có rất nhiều điều khác nên thể nghiệm.

Do đó, thời gian tiếp theo họ thả chậm tốc độ, không có kịch bản kinh điển sẽ không tiếp nhận, các loại quảng cáo hay chương trình truyền hình đều từ chối, sinh hoạt lập tức trở nên nhàn nhã hơn nhiều, thích liền đi du ngoạn khắp nơi, không thích liền nghỉ ngơi tại nhà hưởng thụ. Mà trên thực tế, các tác phẩm kinh điển đương nhiên ít vô cùng, cho dù sau này danh tiếng của Tô Viên Viên đã không ai có thể so sánh, nhưng lượng fan cũng không tăng là mấy. Bởi người thích nàng có vậy thôi, sau khi hấp thu toàn bộ, điểm nguyên lực cũng tăng trưởng cực kỳ thông thả.

Họ cũng phân ra một phần nguyên lực để chữa trị ngọc bội hồ ly mà Phương Lập Triết đeo từ trước, chỉ là khí linh bám trên ngọc bội vẫn ngủ say như cũ, dường như bị thương rất nặng, chỉ có thể tiếp tục chậm rãi tắm bổ.

Hai vợ chồng đời này hạnh phúc ngọt ngào, thật sự bạc đầu chẳng phân li, dù tới thời điểm cuối cùng tâm tình họ cũng nhẹ nhàng hơn đời trước rất nhiều. Bởi vì họ biết đây không phải chân chính chia ly, bọn họ sẽ gặp lại nhau vào một thế giới tiếp theo, có lẽ, hiện tại nhắm mắt, rồi chỉ cần mở mắt ra là có thể đoàn tụ.....

Tô Viên Viên hiện tại đã biến thành một bà cụ tóc trắng xóa, nàng luôn căn cứ theo biến đổi ngoại hình từng năm của Phương Lập Triết mà biến hóa. Nàng ngồi bên mép giường nắm tay Phương Lập Triết, cười nói: "Người đi trước một bước, ta sẽ lập tức tới tìm người."

Phương Lập Triết cũng mỉm cười nhìn nàng, đột nhiên nói: "Người còn nhớ đời trước ta từng nói cái gì không?"

"Người nói nhiều điều như vậy, ta có thể nhớ rõ hết sao?" Tô Viên Viên cười cười lắc đầu, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, mỉm cười nói, "Tìm được chuyển thế của người, muốn chúng ta lớn lên bên nhau?"

Phương Lập Triết khẽ gật đầu, ánh mắt ôn nhu mà luyến tiếc, "Mỗi một đời ta đều cảm thấy thời gian không đủ dài, nếu chúng ta là thanh mai trúc mã, vậy sẽ không phải lãng phí nhiều năm như vậy. Tôi tìm ta sớm một chút nhé, lão thái bà."

"Hừ, khi tìm được người, chắc chắn ta chính là một tiểu cô nương xinh đẹp, đến tận bây giờ các fan vẫn còn gọi ta là tiểu tỷ tỷ xinh đẹp đấy!"

"Được, ta chờ người..... tiểu cô nương xinh đẹp của ta..... ta..... đi trước....."

Tô Viên Viên lặng lẽ nhìn hắn rồi đi, thu thập đồ vật quan trọng đối với hai người giao cho 001 bảo quản, sau đó liền kêu 001 đưa nàng rời khỏi thế giới này. Nàng đã ủy thác Lâm Hi giúp họ xử lý hậu sự, không cần phải lo lắng gì, chỉ bằng sớm rời đi để tìm hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Thế giới thứ ba - Thanh xuyên

Vì vội vã muốn đi tìm Phương Lập Triết, Tô Viên Viên không dừng lại trong hệ thống không gian mà trực tiếp kêu 001 truyền tổng năng tới thế giới tiếp theo. Nhưng không ngờ, năng vừa mới tìm lại ý thức liền cảm giác bụng mình quặn đau, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tô Viên Viên lập tức kêu gọi hệ thống【001! 001! Sao lại thế này?】

【Ký chủ trúng kịch độc, đang truyền tổng ký ức của nguyên chủ, thỉnh mau chóng tiếp thu.】

Tô Viên Viên hít sâu một hơi, cảm giác phòng trong phòng ngoài không có người, liền vội vàng tiếp thu ký ức.

Lần này năng xuyên tới Thanh triều, nhưng chẳng phải thành nhân vật trọng yếu nào cả, mà là một pháo hôi bi kịch, một quân cờ bị nữ chủ gián tiếp lợi dụng. Năng hiện tại là đích nữ của Long Khoa Đa, năm nay lên sáu tuổi. Ngạch nương Hách Xá Lý thị bị sủng thiếp Lý Tứ Nhi chèn ép, đã bị nhốt vào Tiểu Phật đường sao chép kinh Phật, huynh trưởng ruột thịt Nhạc Hưng A bị ôm tới trước mặt tổ mẫu dưỡng dục, lại không được coi trọng, hoàn toàn không có khả năng chiếu cố năng. Vì thế, năng rơi vào trong tay Lý Tứ Nhi, bị rút độc được nằm chờ chết trong phòng.

Tô Viên Viên cũng khá quen thuộc lịch sử, Lý Tứ Nhi quả thực chính là đệ nhất sủng thiếp thời phong kiến. Long Khoa Đa đối với năng cực kỳ cung chiều, có nói là phủng tử tông cũng không quá. Về sau ả tra tấn Hách Xá Lý thị, biến bà thành Nhân Trệ cũng không bị phạt, chứ đừng nói chỉ độc chết một tiểu nha đầu. Tô Viên Viên biết, chuyện này có đi tìm Long Khoa Đa và tổ phụ tổ mẫu cũng vô dụng, cũng không nên kéo dài thêm nữa, năng cần nhanh chóng nghĩ cách tự cứu.

Bò xuống giường, Tô Viên Viên tức nổ phổi, từ nhỏ tới giờ, gần 300 năm, năng còn chưa từng chịu khổ như vậy đâu! Dùng linh lực loại bỏ độc tố là chuyện cực kỳ dễ dàng, nhưng năng không cam lòng, nếu không để lộ chuyện này ra ngoài, vậy chẳng phải tiện nghi nữ nhân kia! Hơn nữa, hiện tại năng là người có thân phận đứng đắn, kịch độc không trị mà khôi phục sự quá thu hút sự chú ý, nhờ đâu bị hoàng đế theo dõi thì phiền lớn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới nhiệm vụ. Cho nên, chỉ trong chốc lát, Tô Viên Viên hạ quyết tâm, trong nhà không muốn quản, vậy năng nháo ra cho người người đều biết, dù sao thì trong cái nhà này rất một đám không biết xấu hổ!

Tô Viên Viên trực tiếp dùng linh lực bao bọc đoàn độc được trong cơ thể, khiến nó không thể gây tổn thương cho mình, sau đó tránh né mọi người trốn ra khỏi Đồng gia, chạy thẳng tới hoàng cung. Trong nguyên tác lần này, nữ chủ là thành viên hậu cung, chính là mẹ ruột của Ung Chính, Thái Hậu đòi tiếp theo, Đức phi nương nương của hiện tại. Mà đối tượng năng cần bảo vệ cũng có vài người ở trong nội cung, vừa lúc đi thăm dò tình huống, biết người biết ta.

Hoàng cung đương nhiên không thể tùy tiện tiến vào, nhưng Tô Viên Viên chớp được thời cơ tốt, đứng dịp chúng thần hạ triều, năng đột ngột vọt vào đám người, ngã nhào lên mặt đất, khàn khàn hô cứu mạng, lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Thị vệ cửa cung lạnh mặt bước lên muốn xua đuổi, Tô Viên Viên lập tức túm lấy hân hô lên: "Ta là chất nữ của Hoàng Quý Phi, ta muốn gặp cô mẫu! Cầu xin người, để ta vào gặp Hoàng Quý Phi, cô mẫu cứu cứu ta a!"

Ảnh hậu quốc tế Tô Viên Viên nháy mắt nhập diễn, người xung quanh toàn bộ tròn tròn mắt, không nhận được kinh ngạc liếc sang Đồng Quốc Duy. Đồng Quốc Duy nhú nhú mày, tiến lên đánh giá vài lần, trầm giọng nói: "Nha đầu người là ai? Tại sao dám mạo nhận tôn nữ của bản quan?"

Tô Viên Viên làm bộ sợ hãi co rút nấp sau lưng thị vệ, thò đầu ra đáng thương khóc ròng: "Mã pháp, mã pháp đừng bắt con trở về, đừng giao con cho Lý di nương, Lý di nương rút thuốc ép con uống, con đau quá, con sắp chết, chỉ có cô mẫu mới có thể cứu con! Mã pháp, cầu ngài, cầu ngài đưa con đi gặp cô mẫu, cô mẫu....."

Đồng Quốc Duy nghiêm mặt, thần sắc cực kỳ khó coi. Lúc này gã sai vặt bên người tiến lên ghé vào tai ông thì thầm vài câu, đại khái nói qua tình huống Lý Tứ Nhi quản gia, khất khe đích nữ, cũng chỉ ra trên y phục của Tô Viên Viên đích xác có dấu hiệu thuộc về Đồng gia, năng thực sự là đích nữ của Long Khoa Đa. Đồng Quốc Duy không thể ngờ được trong gia tộc lại có loại sự tình này, tức khắc vô cùng bất mãn với Lý di nương kia, nhưng ánh mắt lão nhìn Tô Viên Viên cũng lạnh lẽo như băng giá.

Việc xấu trong nhà không thể ngoại truyền, dù thực sự là tôn nữ cũng không được, năng dám nháo đến tình trạng này cũng thực quá mức. Lão phát phát tay, mệnh gã sai vặt mang Tô Viên Viên đi, ai ngờ gã sai vặt vừa bế năng lên, năng lập tức phun ra một ngụm máu đen đặc!

Chúng thần hoảng sợ, ngay cả Đồng Quốc Duy cũng lộ vẻ khiếp sợ. Tô Viên Viên ôm bụng, thống khổ hô lớn: "Cô mẫu cứu mạng! Ta không trở về, ta không muốn chết! Hoàng Quý Phi, cứu con! Hoàng Quý Phi nương nương....."

Sách Ngạch Đồ hí híp mắt, cười như không cười nói: "Đồng đại nhân, hài tử đã đau đớn thế này, lại đang ở cửa cung, sao không mời thái y xem bệnh? Đồng đại nhân nhất quyết ngăn không cho hài tử gặp Hoàng Quý Phi nương nương..... hay là thực sự có chuyện gì xấu xa không thể để người khác biết?"

Vài vị đại thần đứng đối lập với Đồng Quốc Duy lập tức phụ họa, "Đúng đấy, Đồng đại nhân, ngài vội vã che che lấp lấp như vậy làm gì? Thực không giống tác phong thường ngày của ngài a, hay là..... Đồng thị vệ thực sự sủng thiếp diệt thế, mặc cho thiếp thất độc hại thân nữ?"

"Hô ngôn loạn ngữ! Trong nhà bản quan sao có thể xuất hiện chuyện dơ bẩn như thế?" Đồng Quốc Duy tức giận quát lớn, lại là chân chính cười lên lưng còng khó leo xuống, không thể nhất quyết mang Tô Viên Viên đi nữa.

Chẳng biết vị cung nhân nào thấy tình thế không đúng đã sớm báo vào nội cung, Đồng Quốc Duy còn chưa kịp nghĩ ra phương pháp giải quyết, Lý Đức Toàn - Tổng quản thái giám bên người Khang Hi đã đi ra, vung phất trần khê khom lưng hành lễ với Đồng Quốc Duy, nói: "Đồng đại nhân, Hoàng Thượng có lệnh, muốn tạt gia mang tiểu cách cách vào cung để thái y xem bệnh, ngày khác sẽ triệu Đồng đại nhân yết kiến."

Tô Viên Viên mừng thầm, cũng không thèm để ý Đồng Quốc Duy mặt đen sì, lập tức vươn tay về phía Lý Đức Toàn, gấp gấp nói: "Cứu mạng! Cô mẩu....."

"Ai nha, thực là! Tiểu cách cách, ngài đừng nóng vội, tạt gia lập tức đưa ngài đi xem thái y." Lý Đức Toàn nhìn thấy tiểu cô nương thảm thương nhăn nhó, vội vàng tiếp lấy nàng, lại hành lễ cáo biệt Đồng Quốc Duy rồi lập tức xoay người vào cung.

Đồng Quốc Duy không còn cách nào, cũng biết mình không thỉnh tội ngay thì vấn đề sẽ càng lớn, đành nhanh chân đuổi theo, nhủ mảy cán nhắc lát nữa nên giải thích như thế nào với Hoàng Thượng. Những đại thần khác cũng tản ra, ai về nhà nấy, nhưng cả đám đều nhớ thương chuyện này. Gièm pha lớn như vậy, nếu vận tác tốt có thể tìm phiên toái cho Đồng gia. Trước đó không lâu, Đồng gia mới được nâng kỳ thành Đồng Giai thị, nghe nói Hoàng Thượng còn tính toán trọng dụng Long Khoa Đa, hiện tại, đây chẳng phải nhục điểm đưa đến tận cửa cho người lợi dụng sao?

Tô Viên Viên tự tin với bản lĩnh của mình, trời có sập xuống nàng cũng chẳng sợ, cho nên mới dùng phương thức tự phơi ra chuyện xấu trong nhà như vậy. Dù thế nào thì nàng vẫn chỉ là tiểu hài tử, không đến mức chọc người khác nghi kỵ, hủy hay không hủy thanh danh nàng cũng chẳng thêm để bụng, có Hoàng Thượng và Hoàng Quý Phi ở đó, Đồng gia có lẽ không sao, nhưng Long Khoa Đa và Lý Tử Nhi kia chắc chắn không được an ổn, ít nhất cũng sẽ bị Đồng Quốc Duy và vị tổ mẩu không đủ tư cách kia răn dạy một phen, cũng lộ chuyện xấu ra trước mắt mọi người, nàng nháo to trận này, quá đáng giá!

Cần Thanh cung, Noãn các, bốn vị thái y đã chờ ở đó. Tô Viên Viên thu hồi đoàn lĩnh lực bao bọc độc dược, lập tức bụng đau quặn thắt, mồ hôi lạnh ứa ra, hơi thở thoi thóp mặc họ hội chẩn. Bốn vị thái y cũng hoảng sợ, vội vội vàng vàng chẩn trị cho nàng, chỉ vài phút sau đều khiếp sợ xanh mặt, mồ hôi lạnh đầy đầu run run quay sang Lý Đức Toàn nói: "Cái này..... đây..... đây là dấu hiệu trúng kịch độc, e rằng..... e rằng khó có thể cứu trị."

Lý Đức Toàn cũng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, đôi mày nhíu chặt, liếc qua Tô Viên Viên, lại nhìn mấy vị thái y nói: "Còn thỉnh các vị tận lực trị liệu, tạt gia lập tức bẩm báo chuyện này với Hoàng Thượng."

Khi Lý Đức Toàn bẩm báo kết quả cho Khang Hi, Hoàng Quý Phi Đồng Giai Uyển Nhân cũng đã nghe được tin tức, vội vàng tới dò hỏi tình huống, vừa nghe hài tử mới sáu tuổi đã thân chịu kịch độc, nàng khó thờ thiếu chút nữa ngất đi. Mẫu tộc của nàng sao lại xuất hiện loại sự tình này? Hoàng Thượng sẽ nghĩ thế nào đây?

Khang Hi đỡ nàng, thấp giọng an ủi: "Hoàng Quý Phi đừng nóng vội, nếu nàng đã tới thì cùng ta đi xem hài tử kia đi, Đồng ái khanh, người cũng cùng đi."

Đồng Quốc Duy đã đầu đầy mồ hôi lạnh, không dám mở miệng, chỉ thấp thấp ứng tiếng rồi khom lưng cúi đầu bước theo để phi đi vào Noãn các.

Tô Viên Viên gương mặt trắng bệch, đầy mặt nước mắt cùng mồ hôi lạnh, lại không hề có vẻ chật vật xấu xí, ngược lại còn khiến người ta nhìn mà thương tiếc. Đồng Giai Uyển Nhân thấy nàng nhìn chăm chú vào mình, không nhận được bước tới gần một chút, Tô Viên Viên lập tức hỏi: "Cô..... cô mẩu?"

Đồng Giai Uyển Nhân lập tức gạt đầu, dứt khoát ngồi xuống mép giường, cầm lấy bàn tay nàng nói: "Ta là cô mẩu của con, con nhận ra ta sao?"

Tô Viên Viên lắc lắc đầu, thều thào nói: "Con chỉ biết cô mẩu là Hoàng Quý Phi nương nương, ngài..... ngài thực giống tiên tử, vậy nhất định chính là Hoàng Quý Phi nương nương. Nương nương, ngài có thể..... có thể hỏi Lý di nương..... muốn..... muốn giải được sao? Con..... con..... không..... muốn chết..... con phải bảo hộ..... phải bảo hộ..... ngạch nương....."

Đồng Giai Uyển Nhân hoảng hốt nhớ tới Bát cách cách còn chưa đầy tháng đã chết non của mình, nếu còn sống, chắc cũng lớn như đứa nhỏ này? Hiện giờ nhìn thấy Tô Viên Viên hấp hối, nỗi đau mắt con lại một lần nữa thôi quét cõi lòng, từ mẩu chỉ tâm dâng tràn.

"Hài tử, con đừng sợ, có thái y ở đây, cô mẩu sẽ không để con có việc gì đâu."

Tô Viên Viên nhìn nàng, cười ngây thơ, gật gật đầu nói: "Vâng, cô mẩu..... con tin ngài..... cảm ơn..... cảm ơn cô mẩu..... đã cứu con..... về sau..... về sau con..... nhất định..... sẽ..... hiếu thuận..... cô mẩu."

Vừa dứt lời, một ngụm máu đen đặc lại vọt lên cổ họng, nàng phun ra, ho sặc sụa không ngừng. Đồng Giai Uyển Nhân kinh hãi, "Thái y! Mau tới xem cách cách!"

Thái y tiến lên bắt mạch, trắng mặt run rẩy nói không còn biện pháp xoay chuyển. Tô Viên Viên lúc này mới nhắm mắt lại, điều động lĩnh lực thông thả loại bỏ độc tố.

Đồng Giai Uyển Nhân nhìn nàng mà lệ rơi đầy mặt, Khang Hi thấy thế trầm giọng hạ lệnh, "Gọi tất cả người trong Thái Y Viện tới, nhất định phải trị hết cho nàng."

Trong phòng lập tức càng rối ren, Khang Hi mang theo Đồng Giai Uyển Nhân và Đồng Quốc Duy đi ra gian ngoài, còn chưa lên tiếng dò hỏi, Đồng Quốc Duy đã quỳ xuống thỉnh tội, thanh âm phát run, "Hoàng Thượng, lão thần vô năng, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà không hề phát hiện, lão thần..... lão thần....."

"Ái khanh đứng lên đi, ngày thường người vợ và công sự, sợ hãi chút cũng có thể lý giải. Bất quá, người nhất định phải tra rõ, đứa nhỏ này cũng là chất nữ của trẫm, không thể để kẻ hãm hại nằng ung dung ngoài vòng pháp luật."

"Rõ, lão thần tuân chỉ, nhất định sẽ tra rõ chuyện này." Đồng Quốc Duy nhìn thần sắc Khang Hi, cân nhắc một chút, nói, "Đứa nhỏ này có thể được diện kiến thiên nhan, được Hoàng Quý Phi nương nương quan tâm, đây đã là thiên đại phúc khí, không dám lại quấy rầy Hoàng Thượng cùng nương nương thanh tịnh, lão thần lập tức đưa nằng về giao cho người ôn hòa chiếu cố....."

Lão còn chưa dứt lời, Lý Đức Toàn bước nhanh tới bẩm báo: "Hoàng thượng, nương nương, đại hi a! Thái y vừa xem mạch lại, nói thân thể tiểu cách cách đã chuyển biến tốt, nằng phun ra mấy ngụm máu độc khiến độc tính yếu bớt, tiếp theo chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, hẳn là có thể tốt lên."

"Thật sao?" Đồng Giai Uyển Nhân kinh hi đứng bật dậy, quay đầu nói với Khang Hi: "Hoàng Thượng, đứa nhỏ này trong thời khắc bị đe dọa chỉ nhớ rõ thân thiếp, nhất định là cùng thân thiếp có duyên, thỉnh Hoàng Thượng cho phép thân thiếp chăm sóc nằng. Đợi nằng kháng phục lại hồi phủ cũng không muộn, vừa lúc có thể để a mã chuyên tâm xử lý gia sự."

Khang Hi hiểu rõ nằng đây là nhớ tới Bát cách cách đã chết yếu, thở dài gật đầu, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò: "Nằng giao cho cung nhân, kêu họ tận tâm chiếu cố là được, chớ để chính mình quá mệt nhọc."

"Dạ, tạ Hoàng Thượng ân điển." Đồng Giai Uyển Nhân hành lễ, vội vàng bước tới Noãn các xem Tô Viên Viên.

Sắc mặt Tô Viên Viên vẫn tái nhợt như cũ, nhưng đã không có vẻ thống khổ như trước, cũng không suy yếu đỏ mồm hôi lạnh nữa, nhìn qua xác thật tốt hơn một chút. Đồng Giai Uyển Nhân hỏi qua thái y, sau đó lập tức an bài cung nhân làm việc, nhanh chóng đưa Tô Viên Viên về Thừa Càn cung của mình.

Tô Viên Viên vừa nghe liền biết thái y đang chơi chữ, nói rằng đã hết nguy hiểm, cho người ta hy vọng, kỳ thực nhiều nhất chỉ có thể xem như suy đoán, nếu lúc sau có xảy ra chuyện thì cũng chẳng thể truy cứu bọn họ. Nhưng cái cách nói này lại khiến nằng được lợi, nếu họ đã nói như thế, vậy thì nằng nên phun thêm bao nhiêu ngụm máu nữa đây? Học máu bài độc là do chính thái y nói đó nha!

Bởi vì chuyện này, Tô Viên Viên có thể coi như gây rối suốt một ngày, đầu tiên là vừa tới Thừa Càn cung lập tức cầu Đồng Giai Uyển Nhân cứu giúp ngách nương, làm bộ kiệt lực ngủ thiếp đi, rồi lại đột nhiên bùng tỉnh, hô to "Lý di nương tha mạng!", tiếp theo khóc lóc ho sặc sụa phun thêm hai ngụm máu. Thái y bắt mạch rồi đổi thuốc, sắc lên cho nằng uống, trong dược có thêm thành phần an thần, nằng thực sự ngủ, nhưng lại gất gao cau mày, ngay cả trong lúc ngủ cũng có vẻ rất bất an.

Mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, nằng lại lần nữa bùng tỉnh hô lớn "Ngách nương đừng sợ, nữ nhi báo hộ người", làm người khác nghe mà chưa xót, ngay sau đó lại tiếp tục học máu. Cứ thế, năm lần bảy lượt, lại bùng tỉnh, lại học máu, lại đổi dược uống dược, đến gần hoàng hôn, các cung nữ hầu hạ nằng đều bị lẫn lộn đến thở không ra hơi, đặc biệt là Đồng Giai Uyển Nhân, thần sắc vô cùng mệt mỏi. Tô Viên Viên thấy vậy có chút ngượng ngùng, vội vàng loại bỏ thêm vài phần độc tố, chỉ để sót lại chút dư độc, thời gian tiếp theo hoàn toàn an ổn mà nghỉ ngơi.

Đồng Giai Uyển Nhân nghe thái y nói một câu "Thân thể đã không đáng ngại", thì vô cùng vui vẻ. Tô Viên Viên luôn miệng gọi cô mẫu, làm nằng xúc động, lại nhớ tới nữ nhi sớm rời khỏi mình, liền càng thêm thương tiếc chất nữ này. Bất quá, điều quan trọng nhất là, việc này liên lụy đến Đồng gia, liên lụy đệ đệ của nằng, nằng thực sự không muốn nháo ra mạng người.

Tình hình như bây giờ cũng khá tốt, nếu Tô Viên Viên khỏe mạnh, Đồng gia sẽ không quá khó xử, trong cung cũng sẽ không cảm thấy quá đen tối.

Tô Viên Viên không có việc gì, Đồng Giai Uyển Nhân tự nhiên trở về nghỉ ngơi, gần đây thân thể nằng kém hơn trước nhiều, chịu đựng cả ngày sớm đã vô cùng mệt mỏi. Bất quá, trước khi nghỉ ngơi, nằng vẫn dặn dò cung nhân, Dận Chân tới thỉnh an nhất định phải đánh thức mình, mỗi ngày chỉ có thể ở chung với con nuôi thời gian ngắn như vậy, nằng không muốn bỏ lỡ.

Tô Viên Viên vẫn luôn dùng tinh thần lực quan sát khắp Thừa Càn cung, thấy Đồng Giai Uyển Nhân quan tâm để ý Dận Chân như vậy, liền vì nằng mà thờ dài. Nếu Dận Chân này thực sự sửa ngọc điệp biến thành nhi tử của Hoàng Quý Phi thì thực tốt, không cần tiếp tục bị lão vu bà Đức phi kia tra tấn.

Cứ nghĩ tới cốt truyện này nằng lại tức giận, câu chuyện như thế này mà cũng có người thích? Thanh triều là dựa mặt sao, một đám người xuyên việt bu vào như ruồi bọ? Đức phi trong lịch sử là người như thế nào, kỳ thực không có chứng cứ xác minh, nhưng nếu dựa trên phỏng đoán cá nhân, Tô Viên Viên khẳng định, bà ta đối với Dận Chân không tốt lắm.

Nhìn tên của Dận Chân và Dận Trinh xem, gọi là gì chả được, sao cứ nhất định phải gọi tên gần đồng âm? Nếu bà ta thực sự yêu quý Dận Chân, Hoàng Thượng sẽ đặt cho Thập tứ cái tên như vậy sao? Nói không chừng là chính Đức phi cố ý khuyên Hoàng Thượng lấy tên này, chẳng biết là muốn so đo với ai đâu. Lại nhìn hậu viện của hai người xem, Dận Chân ngay cả Trắc phúc tấn cũng xuất thân Hán quân kỳ, còn Dận Trinh lại được ban cho một đám thể gia quý nữ. Càng đừng nói thời gian Dận Chân mới đăng cơ, Đức phi lại thường thường chạy ra làm loạn, quả thực chính là coi Dận Chân như kẻ thù, căn bản không thêm suy xét đứa con trai này vừa mới kế vị gian nan.

Mà ở trong thế giới này, Đức phi so với lịch sử chỉ có hơn không có kém, bởi vì đó là kẻ mang theo linh tuyến xuyên qua!

Không chỉ có bàn tay vàng, ả còn cực kỳ có tâm cơ, xuyên qua tới đây, vừa biết được tình huống của mình liền bắt đầu chăm ngòi ly gián quan hệ giữa Dận Chân và Hoàng Quý Phi. Thân thể Hoàng Quý Phi không tốt, sợ không thể nhìn thấy Dận Chân trưởng thành, tự nhiên quân giáo hấn khá nghiêm khắc, muốn hấn mau mau thành thực. Đức phi lại cố tình làm trái, ra vẻ từ mẫu, mỗi khi Dận Chân tới chỗ mình liền tỏ ra quan tâm che chở hấn, làm Dận Chân càng ngày càng thiên hướng về phía ả, đối Hoàng Quý Phi chỉ còn lại kính trọng mà không có thân cận.

Trong nguyên tác viết Hoàng Quý Phi phát giác chuyện này liền tức giận trả thù, tính kế Dận Tộ, khiến Dận Tộ trong lúc chơi đùa cùng Dận Chân thì hụt

chân rơi xuống nước, dù cứu về nhưng thân thể cũng trở nên vô cùng yếu ớt. Đức phi có linh tuyến, nhưng khi đó là thời điểm mới xuyên qua, đứng lúc đang cần sự sung ái, ả liền đi theo Khang Hi nam tuần, đến khi hồi cung thì Dân Tộ đã chết vì phong hàn, đi còn sớm hơn trong lịch sử.

Đức phi bị đá kích cực đại, đây là đứa bé đầu tiên của ả sau khi xuyên qua, là tự mình sinh ra, chứ không giống Dân Chân là do nguyên chủ sinh, đương nhiên cảm tình sâu sắc hơn nhiều. Mất đi Dân Tộ, Đức phi hận không thể giết chết Hoàng Quý Phi, ngay cả Dân Chân cũng bị ả hận lây. Nếu không phải Dân Chân tìm Dân Tộ đi chơi, Dân Tộ sao có thể rơi xuống nước mà trở nên yếu ớt? Ai biết có phải Dân Chân ghen ghét Dân Tộ có thể ở bên ngạch nương nên cố ý hại Dân Tộ hay không?

Lúc sau, Hoàng Quý Phi sớm qua đời, Đức phi mất đi đối tượng trả thù, hận ý càng dâng cao, liền bắt đầu nhắm vào cả Dân Chân lẫn Đồng gia. ả biết được sau này sủng thiếp của Long Khoa Đa sẽ biến chính thể của hân thành Nhân Trệ, liền xếp đặt âm tuyến vào Đồng gia, thu thập chứng cứ, đồng thời lén lút gây chuyện thị phi, mỗi lần nghe họ bẩm báo Đồng gia lại có chuyện hỗn loạn, ả liền vô cùng vui vẻ, như đang tận mắt chứng kiến linh hồn Hoàng Quý Phi giày dụa thống khổ.

Đến tận khi Lý Tử Nhi độc chết đích nữ, tra tấn chính thể, biến chính thể thành Nhân Trệ, Long Khoa Đa cũng chống đối phụ thân, làm mẫu thân tức giận đến bệnh nặng, ả mới sai người lôi ra mấy chục điều chứng cứ phạm tội, bao gồm cả những vấn đề trong nhà lẫn trong khi thừa hành công sự, lập tức diệt trừ Long Khoa Đa, coi như chặt đứt một vây cánh lớn của Dân Chân sau này, cũng khiến Khang Hi hoàn toàn ghét bỏ Đồng gia.

Bởi vì Dân Chân niệm ân Hoàng Quý Phi dưỡng dục, cầu tình cho Đồng gia, Đức phi lại càng hận hân, cảm thấy hân là tên vô ơn không xứng làm con mình. Sau đó, vì muốn cản trở Dân Chân tranh đoạt ngôi vị, ả tàn nhẫn hại Dân Chân té ngựa gãy chân, trở thành người què như Thất a ca.

Đương nhiên, ả cũng ngầm vận tác giúp Ô Nhã thị nâng kỳ, phát triển càng ngày càng tốt, cuối cùng còn duy trì Dân Trinh đăng cơ.

Đức phi thực sự rất có bản lĩnh, ả mưu tính nhiều chuyện như vậy mà không hề bị Khang Hi phát giác. Khang Hi vẫn luôn cho rằng ả là một người ôn nhu thiện lương, thậm chí cam nguyện đáp lại "tình yêu" của ả, sau khi Thập tử a ca ra đời, hoàn toàn không có bất luận con cái nào được sinh ra nữa, Đức phi sủng quan lục cung, gia phong Hoàng Quý Phi. Đạt được tình yêu của Khang Hi, đây đã là một chuyện cực kỳ hiếm có, nhưng Đức phi căn bản không thêm đề ý, sau khi Khang Hi qua đời, ả vẫn bảo dưỡng thân thể và dung nhan cực tốt, thường thường xuất cung du ngoạn, rồi còn công khai dưỡng trai lơ!

Đại bộ phận người đọc không thích cốt truyện như vậy a! Tuy rằng cũng có người tôn sùng nữ cường tối thượng, thích thú cái kiểu sảng khoái tàn nhẫn như vậy, nhưng đối với những người khác, đây căn bản chính là già mồm cãi láo, là tam quan bất chính! Hậu cung tranh đấu, hãm hại lẫn nhau còn tạm chấp nhận được, nhưng Đồng gia thì sao? Tuy rằng Hách Xá Lý thị vốn dĩ sẽ bị biến thành Nhân Trệ, nhưng ả trơ mắt nhìn lại còn sảng khoái chê cười, chẳng lẽ không phải biến thái? Hách Xá Lý thị có từng trêu chọc gì ả sao?

Mà chuyện ả hại Dân Chân thành người què chính là giọt nước tràn ly, một kẻ ngoại lai, lại dám độc hại nhi tử của nguyên thân như vậy, nào khác gì mẹ kế? Còn có người nghi ngờ chuyện Hoàng Quý Phi hại chết Dân Tộ, Khang Hi từ một ngựa giống hóa thành thâm tình nam lại phải chịu nhục đội một đồng nón xanh, các cung phi và a ca ghen ghét, lần này người kỳ nguyện quá nhiều, đủ loại nguyện vọng hiếm lạ cổ quái!

Tô Viên Viên xem thử một lượt, phát hiện chuyện cần làm ở thế giới này thực sự nhiều gấp mấy lần so với hai đời trước!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 2

Giờ Thân canh ba, Dân Chân tới thỉnh an Đồng Giai Uyển Nhân, nghe nói nàng mệt mỏi, hân vội kêu ma ma đừng gọi người, "Ta tới xem qua tiểu biểu muội trước đi, để hoàng ngạch nương nghỉ ngơi thêm một lát, tối nay ta bồi hoàng ngạch nương dùng bữa."

Tần ma ma cảm thấy dường như hôm nay a ca thân cận chủ tử hơn trước nhiều, nào có chuyện chối từ, vội vã cười ha ha dẫn người tới thiên điện, "Tứ a ca, đây là đích nữ của Đồng thị vệ, bệnh tình có chút nghiêm trọng, nên nương nương thiện tâm lưu nàng ở trong cung trị liệu, lúc này ước chừng đã ngủ rồi. Tứ a ca, nô tỳ mang lên một chút thức ăn ngon miệng cho ngài."

Dân Chân chấp tay sau lưng gật gật đầu, "Ân, ma ma đi thôi, cũng không cần câu nệ, tùy ý mang lên vài món là được, chiếu cố hoàng ngạch nương mới là chuyện chính yếu."

"Dạ, nô tỳ đã rõ." Tần ma ma cười vui vẻ, từ khi tiện nhân Vĩnh Hòa cung kia bắt đầu chăm ngòi quan hệ giữa điện hạ cùng chủ tử, đã thật lâu rồi bà mới lại nghe Tứ a ca nói lời quan tâm như vậy.

Tần ma ma âm thầm cân nhắc, nghĩ đến Tô Viên Viên còn đang nằm ở thiên điện, lập tức hiểu ra. Có lẽ Tứ a ca thấy trong Thừa Càn cung có thêm một tiểu hài tử, sợ sau này chủ tử không thương hân nữa mới thay đổi thái độ? Xem ra Đồng gia tiểu cách cách thực đúng là phúc tinh của chủ tử, nếu nàng có thể giúp hòa hoãn quan hệ của điện hạ và chủ tử, cũng không uổng chủ tử quan tâm chăm sóc nàng.

Dân Chân đợi Tần ma ma đi rồi mới chậm rãi bước tới bên giường, tuy nói nam nữ hữu biệt, nhưng Tô Viên Viên mới sáu tuổi, trên danh nghĩa lại là biểu muội của hân, hai người ở cùng một phòng cũng không có vấn đề gì. Hân tính tế đánh giá dung mạo tiểu nha đầu, hiện giờ các cung nữ đã rửa mặt chải

đầu cho Tô Viên Viên, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng không khó nhìn ra nàng cũng là một tiểu mỹ nhân, sau này nhất định trở thành một vị khuynh thế giai nhân.

Mà điểm mấu chốt nhất chính là, nàng tuyệt đối là tiểu hồ ly của hắn! Bộ dáng nàng hiện tại hoàn toàn chính là hồ ly tinh thuở bé mà kiếp đầu tiên hắn nhìn thấy!

Dận Chân khẽ cong cong khóe miệng, trầm giọng nói: "Các người đều ra ngoại điện hầu hạ, chớ nhiều biểu muội nghỉ ngơi."

Các cung nữ không dám dị nghị gì, cúi đầu yên lặng lui xuống, đứng ở ngoài cửa chờ chủ tử phân phó.

Dận Chân khom lưng nói nhỏ bên tai Tô Viên Viên: "Viên Viên? Là người đứng không?"

Tô Viên Viên đột nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hắn, "Thư sinh?"

Dận Chân gật gật đầu nở nụ cười, nhưng hắn lại lập tức nhấn mũi, ngồi xuống mép giường thử sờ sờ trán nàng hỏi: "Người làm sao vậy? Sao lại bị bệnh? ta nghe Tàn ma ma nói người bị bệnh rất nặng, là thật hay giả?"

Tô Viên Viên ngồi dậy nắm tay hắn kéo kéo, nhấn nhá bĩu môi, "Người không biết chứ, tiểu thiếp của vị a mã tiện nghi kia quả thực chính là kẻ vô pháp vô thiên, cư nhiên dám rót được muốn độc chết nguyên thân. Nếu không phải có ta xuyên tới, hiện tại tiểu nha đầu này đã không còn. Nhưng người yên tâm đi, ta không sao hết."

Dận Chân lạnh mặt, "Một thị thiếp mà cũng dám to gan như vậy? Ta sẽ thỉnh hoàng ngạch nương xử tử nàng!"

Tô Viên Viên ngạc nhiên nhìn hắn, nói: "Sao ta cảm thấy người thay đổi không ít vậy nha? Nói ra câu "xử tử" thực thông thuận."

"À ta thiếu chút nữa hại chết người, ta sao có thể nhân từ nương tay?" Dận Chân nhíu nhíu mũi, lại nói, "Nhưng ta cũng không rõ lắm vì sao lại trở thành thế này, từ khi có được ký ức của Dận Chân, ta luôn có cảm giác cao cao tại thượng nắm giữ trong tay quyền sinh quyền sát mới là tính tình vốn có của ta. Nhưng ta nhớ tương lai thân phận này sống không tốt lắm, rất nhiều chuyện cần suy tính kỹ hơn, tốt nhất là giúp hoàng ngạch nương bảo dưỡng thân thể, phải giúp nàng sống lâu hơn."

Biết hắn đang nói đến lịch sử, Tô Viên Viên nhìn hắn đầy thương tiếc, nàng lắc lắc đầu thờ dài ngao ngán, "Thiếu niên à, người quá ngây thơ rồi. Người cho rằng chúng ta xuyên tới chính sử sao? Chúng ta đang ở trong tiểu thuyết cầu huyết a! Ta nói thật nha, người không chỉ có một bà mẹ ruột ngoan độc vô tình, còn có vài xuyên qua nữ sếp sửa tiền vào hậu viện nha. Chắc chắn, phúc tấn mang vòng tay không gian này, Nữ Hồ Lộc thị thiên tài kinh doanh này, Tổng thị giới thơ từ ca phú đánh đàn khiêu vũ này, trọng sinh báo thù Lý thị, à, còn có cả một Niên thị tuyệt sắc mỹ nhân đóng đũa ái muội cùng cả đám a ca nữa. Thiếu niên, người điểm phúc không cạn nha!"

Dận Chân càng nghe mặt càng đen sạm lại, nghiêng răng vô loạn mái tóc nàng, gần từng tiếng: "Người yên tâm, các nàng một người cũng không vào được, hậu viện của ta chỉ có mình người, về sau ta sẽ để người làm một đồ phụ còn lợi hại hơn cả Bát phúc tấn. Nhưng bên Đức phi vẫn khá khó nhằn, chúng ta nên cẩn thận đối phó."

Hai người đang nói chuyện, liền nghe bên ngoài cửa có tiếng cung nữ thỉnh an Hoàng Quý Phi. Tô Viên Viên lập tức nằm xuống về trông mong nhìn ra phía cửa, Dận Chân cũng chỉnh trang y phục tiến lên hành lễ.

Đồng Giai Uyển Nhân không để Dận Chân hành lễ xong liền bước tới đỡ hắn, cẩn thận đánh giá hắn một phen, cười nói: "Giờ con cũng hiểu được quan tâm người khác rồi, không chỉ kêu người chiếu cố ngạch nương, còn biết chăm sóc tiểu muội muội."

Dận Chân đỡ tay nàng bước vào trong phòng, khẽ cười: "Nhi tử còn cần ngài dạy bảo nhiều lắm, hoàng ngạch nương phải điều dưỡng thân mình thật tốt để còn dạy dỗ nhi tử."

"Được, được." Đồng Giai Uyển Nhân vỗ vỗ tay hắn, ngồi vào mép giường sờ sờ trán Tô Viên Viên, thanh âm ôn nhu như nước, "Con còn đau không? Nơi nào không thoải mái thì mau nói cho cô mẫu, đừng câu nệ."

Tô Viên Viên mỉm cười ngọt ngào, "Cô mẫu, con không sao đâu, chưa từng thoải mái như bây giờ. Cảm ơn cô mẫu cứu con, ở đây con liền không sợ hãi nữa, về sau con nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận cô mẫu."

Dận Chân nhìn nàng giả trang tiểu hài tử làm nũng, vội vàng mím chặt môi nhin cười, một lát sau mới nói: "Xem ra biểu muội rất thích hoàng ngạch nương, đây cũng là một hồi duyên phận. Hoàng ngạch nương, chỉ bằng người lưu biểu muội lại trong cung dường được không? Như thế nhi tử cũng có thể thường thường thấy biểu muội."

Đồng Giai Uyển Nhân kinh ngạc nhìn qua hắn, "A? Dận Chân cũng thích biểu muội sao?"

"Đương nhiên thích, nhi tử chưa gặp qua tiểu cô nương nào đáng yêu như biểu muội đâu." Dận Chân tiến gần Đồng Giai Uyển Nhân, mặt khẽ nhăn nhăn, nhỏ giọng nói, "Ngài đừng nói cho hoàng a mã, nhi tử cảm thấy biểu muội còn tốt hơn tất cả muội muội nữa."

Đồng Giai Uyển Nhân bị hắn chọc cười, đây vẫn là lần nàng cười vui vẻ thoải mái nhất trong mấy năm gần đây, đặc biệt là thấy con nuôi lại thân cận mình, nàng vô cùng vui sướng, đương nhiên gật đầu nói: "Hai người các con có thể ở chung hòa thuận như vậy, ngạch nương nhìn cũng cao hứng."

Nàng nhớ tới tiểu nữ nhi của mình, thờ dài, trêu mếu xoa xoa đầu Tô Viên Viên, "Nếu nữ nhi của cô mẫu còn ở, chẳng phải cũng lớn như con bây giờ

sao? Lát nữa ta đi cầu Hoàng Thượng, con cứ an tâm ở lại trong cung, sẽ không còn kẻ nào dám hại con nữa."

Tô Viên Viên hốc mắt đỏ ửng, rung rung lệ, "Thật vậy sao? Về sau con không cần phải sợ hãi nữa?"

Dận Chân lấy khăn lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng nói: "Hoàng ngạch nương đã nói vậy, đương nhiên là thật rồi, về sau biểu ca cũng bảo hộ ngươi, ngày ngày đều tới thăm ngươi."

Đồng Giai Uyển Nhân liếc qua hán, vừa nãy còn chưa cảm thấy có gì lạ, nhưng giờ nghĩ lại. Dận Chân đã mười một, là đại hài tử rồi, chỉ thêm hai ba năm nữa liền phải nạp người vào hậu viện. Trước giờ hán chỉ chú trọng công khóa, chẳng thèm phân dù nửa ánh mắt cho các cô nương, hiện giờ lại chú ý tới Tô Viên Viên như vậy, chẳng lẽ coi trọng nàng?

Đồng Giai Uyển Nhân lại cúi đầu nhìn Tô Viên Viên, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, quả thực là tiểu mỹ nhân, sau này lớn lên không chừng còn mỹ lệ hơn cả Lương Quý nhân. Nhưng..... hơi nhỏ quá!

Đồng Giai Uyển Nhân bật cười lắc lắc đầu, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, ghé góc chần cho Tô Viên Viên, lại hỏi: "Cô mẫu còn chưa biết con tên gì đâu?"

Tô Viên Viên ngoan ngoãn trả lời: "Cô mẫu, con tên Đồng Giai Huyền Oánh, là ngạch nương lấy tên cho con."

"Huyền thảo vô ưu, tinh oánh như ngọc, tên hay, ngạch nương con mong con thông tuệ nhạy bén, vô ưu vô lự."

Tô Viên Viên lại đỏ hốc mắt, cắn cắn môi nắm lấy ống tay áo Đồng Giai Uyển Nhân, "Con biết tới tìm cô mẫu là không tốt. Nhưng..... nhưng con và ngạch nương thật sự tìm không thấy đường sống. Con từng nghe Lý di nương nhắc tới cô mẫu, bộ dáng rất ghen ghét, còn ngang ngược đoạt hết những vật cô mẫu ban cho ngạch nương. Con nghĩ nhất định là nàng ta kém hơn cô mẫu, con chỉ có thể tới cầu ngài. Con bị rút được, ngạch nương lại bị nhốt tại Phật đường ngày đêm sao chép kinh Phật, đôi mắt đều nhìn không rõ, còn..... còn bị Lý di nương quát roi." Nàng khóc nức nở bỏ nhào vào lòng Đồng Giai Uyển Nhân nghẹn ngào nói, "Con rất sợ, con sợ ngạch nương bị đánh chết, cô mẫu, cầu ngài cứu ngạch nương, ngài giữ con cứu ngạch nương được không?"

"Cái gì? Quát roi?" Đồng Giai Uyển Nhân kinh ngạc mở lớn mắt, theo bản năng hỏi lại, "Sao có thể? Lý thị kia chỉ là một thị thiếp, sao có thể làm ra chuyện như vậy? Còn nữa, mã mã của con không quản sao?"

Tô Viên Viên lắc đầu, "A mã kêu mã mã đừng nhúng tay vào chuyện này, mã mã còn tức giận nể ngạch nương là phé vật vô dụng, sau đó liền thực sự mặc kệ. Con nghe Lý di nương nói, mã mã thương a mã nhất, sẽ không làm chuyện khiến a mã không vui, chắc chắn mã mã sẽ không quan tâm con và ngạch nương, cho nên con mới tới tìm cô mẫu, chỉ có cô mẫu có thể cứu ngạch nương."

Đồng Giai Uyển Nhân gất gao nhãn mày, mấy năm nay nàng quản lý lục cung, tuy nói nàng là chủ, Tứ phi là hiệp trợ, nhưng nếu nàng không có bản lĩnh thì cũng chẳng đàn áp được những phi tần đó, đầu thế ngờ mẫu tộc của mình lại hỗn loạn như vậy? Nếu lời Tô Viên Viên nói là thực, chẳng phải Đồng gia đang do một tiểu thiếp chường quản? Nếu để người khác biết chuyện, nàng nào còn thể diện?

Đồng Giai Uyển Nhân đứng ngồi không yên, nói vài câu trấn an Tô Viên Viên, dặn Dận Chân bồi nàng chơi, rồi vội vàng ra ngoài chính sảnh cùng tâm phúc thương lượng chuyện này. Nhất định phải tra rõ ràng, không chỉ đơn thuần điều tra, mà còn phải nhúng tay quản quản một chút. Mẫu tộc không ra gì, nàng cũng có chút trách nhiệm, đặc biệt là hiện tại nàng thân ở địa vị cao, Đồng gia càng không thể có nhược điểm bị người khác nắm được.

Người trong thiên điện lại bị Dận Chân đuổi hết ra ngoài, hán lấy khăn lau mặt cho Tô Viên Viên, lại nhẹ nhàng nhéo mũi nàng, nói: "Ngươi thật là, khóc đến hai mắt đều ửng đỏ. Sao phải gấp gáp như vậy? Để ta nghĩ biện pháp kêu người xử lý là được."

Ô Viên Viên liếc xéo hán, "Không phải ta khinh thường ngươi, ngươi rất tài giỏi, nhưng chuyện hậu viện này ngươi không hiểu đâu. Ta gấp như vậy bởi vì Long Khoa Đa cứ gặp Lý Tứ Nhi là lại hóa thân nào tàn a, tương lai Lý Tứ Nhi sẽ biến ngạch nương ta thành Nhân Trệ đó! Ta nào dám chờ thêm? Hiện giờ ta nháo chuyện đến tận trong hoàng cung, nhờ đâu ả lập tức khiến ngạch nương "chết bệnh", vậy ta liền mất đi thực nhiều điểm nguyên lực."

"Ta chỉ nhớ tiểu thiếp thời cổ đại là có thể tùy ý mua bán đánh chửi, không ngờ lại có cả nhân vật lợi hại như vậy. Được rồi, đều nghe ngươi, nếu có chuyện gì muốn ta làm, ngươi cứ việc phân phó." Nói xong hán liền nắm lấy bàn tay nho nhỏ mềm mại, mỉm cười, "Trời xanh không phụ người có lòng, cuối cùng ta cũng có thể cùng ngươi làm thanh mai trúc mã một lần. Tiểu biểu muội, đợi ngươi tóc dài đến eo, ca ca liền tới cưới ngươi về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3

Từ ngày đó trở đi, cứ rời khỏi học đường là Dận Chân phải tới Thừa Càn cung ở cả nửa ngày, đến thời gian nghỉ ngơi ban đêm mới trở lại a ca sở. Mà mỗi ngày, ngoại trừ thỉnh an Đồng Giai Uyển Nhân và bồi nàng dùng bữa, thời gian còn lại đều là chơi cùng Tô Viên Viên, khiến người khác vô cùng kinh ngạc, đến cả Khang Hi cũng phải nói một câu, "Dận Chân cùng nha đầu Huyền Oánh thực hợp ý."

Thừa Càn cung không khí nhẹ nhàng hơn trước nhiều, Đồng Giai Uyển Nhân nào có gì không hài lòng, lập tức cười duyên nói: "Vậy chẳng phải giống Hoàng Thượng sao? Nhớ trước đây, những khi thần thiếp vào cung gặp cô mẫu cũng thích đi theo Hoàng Thượng như vậy."

Khang Hi nghe nàng nói vậy, ánh mắt cũng nhu hòa không ít, cầm tay kéo nàng đến bên người, dịu giọng nói, "Khi đó nàng cũng thực khả ái, chỉ chớp mắt thôi mà đã vào cung làm bạn với trẫm mấy năm. Nếu hai đứa nhỏ thích, vậy cứ để bọn chúng cùng chơi đi. Lúc trước ta huấn Dận Chân một hồi, lại khiến hắn trầm mặc nhiều ngày, hiện tại mới có chút vui vẻ, cứ để hắn thả lỏng một thời gian đi."

Đến nỗi thanh mai trúc mã có thể trở thành phu thê giống hai người họ hay không, Khang Hi không nói. Đồng gia đã đủ thịnh vượng, ngoại thích quá đại thế cũng không phải chuyện tốt, con hắn sẽ không cưới nữ nhi Đồng gia, chỉ là bạn chơi cùng thuở nhỏ thôi.

Vài ngày trôi qua, chuyện Đồng gia đã tra xét rõ ràng, Khang Hi nghe bẩm báo xong liền nói: "Trẫm nguyên muốn đề Long Khoa Đa lên thành Loan nghị sử, kiêm Phó đô thống Mông Cổ Chính Lam kỳ. Hiện nay trẫm thấy hắn vẫn chưa đủ ổn trọng, vậy cứ tiếp tục giữ vị trí Nhất đẳng thị vệ đi thôi. Nàng cũng đừng quá lo lắng, nếu tương lai hắn có thể sửa sửa tính tình, trẫm sẽ còn trọng dụng, dù sao thì hắn cũng là biểu đệ của trẫm."

Đồng Giai Uyển Nhân vội đứng dậy hành lễ, "Thần thiếp hiểu, là Long Khoa Đa không biết cố gắng làm Hoàng Thượng thất vọng, thần thiếp sẽ nói với a mẫu, bảo ông hảo hảo dạy dỗ hắn. Đến nỗi chuyện trong nội viện, thần thiếp sẽ quản quản một chút, không thể để hắn làm quá mức, để bị hồng mất thanh danh."

"Ân, việc này có nàng xem xét, trẫm liền an tâm rồi." Khang Hi gật gật đầu đỡ nàng lên, lại ngồi thêm một lát liền đứng dậy nói, "Trẫm còn có việc, Hoàng Quý Phi sớm nghỉ ngơi đi."

"Dạ, thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng." Đồng Giai Uyển Nhân cúi đầu che giấu thần sắc mất mát, Khang Hi đi rồi, cảm giác như nàng cũng uể oải hơn không ít.

Tần ma ma nghe cung nữ hồi bẩm Khang Hi đang đi về hướng Vĩnh Hòa cung, nhủ mảy nói với Đồng Giai Uyển Nhân: "Lúc trước thực là xem nhẹ Đức phi, không ngờ một cung nữ như nàng ta lại có được tạo hóa lớn như vậy, nương nương, ngài cũng đừng nản lòng, Vạn Tuế gia vẫn có cảm tình với ngài, ngài hãy nghỉ thoáng lên a!"

Đồng Giai Uyển Nhân ngơ ngác mờ mịt nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Có ích lợi gì đâu? Hậu cung hiện giờ..... cơ hồ là Ô Nhã thị độc sủng. Nàng còn đang mang thai, vậy mà Hoàng Thượng vẫn thường xuyên tới Vĩnh Hòa cung nghỉ ngơi, ngay cả Nghi phi một tháng cũng chỉ phân tới một ngày, càng đừng nói cái thân thể yếu đuối này của ta, có muốn lưu cũng lưu không được a. Ma ma, tâm Hoàng Thượng đã thuộc về Đức phi, cả Tứ a ca cũng bị nàng ta lung lạc, mẫu tộc của ta lại nháo ra chuyện lớn như vậy, người nói ta còn lưu luyến cái gì đây?"

Tần ma ma khiếp sợ, vội nói: "Nương nương, ngài không thể nghĩ như vậy a! Chưa nói tới Hoàng Thượng, Tứ a ca cũng không phải người ngu dốt, chẳng phải ngài ấy đã phát giác ai mới thực sự đối tốt với mình, gần đây càng thêm hiểu thuận nương nương sao? Nô tỳ nghe nói đã nhiều ngày Tứ a ca chưa từng lui tới với bên đó, dù là vì Tứ a ca, nương nương cũng phải hảo hảo mà tồn tại a."

Đồng Giai Uyển Nhân vừa thấy Tần ma ma khóc, cũng không nói những lời ỉu rù đó nữa, chỉ là vẫn cảm thấy tương lai thực mịt mờ.

Tô Viên Viên dùng tinh thần lực nghe được hai người nói chuyện, tròn mắt xoay chuyển, cười hi hi ném một hình nhân giống mình như đúc lên nằm yên trên giường rồi ẩn thân chạy tới Vĩnh Hòa cung. Đây là hai pháp thuật nàng mới học được, để làm việc trong hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt này thực quá thuận tiện. Hừ, Đức phi kia có tâm kế thâm trầm đến đâu cũng đừng hòng làm nên chuyện, ai kêu ả xui xẻo gặp phải hồ ly tinh đã sống mấy trăm năm như nàng!

Tô Viên Viên tiến vào phòng ngủ của Đức phi, liền thấy Khang Hi đang nửa nằm trên giường, nhìn bụng Đức phi nói chuyện, hệt như phu thê tâm thường hiển hòa ấm áp. Đức phi thừa dịp này mịt mờ ám chỉ chuyện của Tô Viên Viên, Khang Hi lại không nhiều lời, ngôn ngữ mang theo chút ý tứ giữ gìn Đồng gia, dù sao thì Đồng gia chính là mẫu tộc của Hoàng Quý Phi, đồng thời cũng là mẫu tộc của hắn. Tô Viên Viên nhìn thấy rõ ràng, ở góc độ nằm ngoài tầm mắt Khang Hi, ánh mắt Đức phi trở nên cực kỳ lạnh lẽo, có vẻ vô cùng bất mãn với thái độ của Khang Hi.

Nhưng Đức phi cũng không nói thêm gì nữa mà ôn nhu mát xa cho Khang Hi, bàn tay ả ả, lại dần dần dịch tới địa phương không hài hòa. Tô Viên Viên ngồi trên xà nhà như ong mầy, nàng không muốn xem đồng cung sống, nhưng đây cũng là cơ hội tốt a! Nàng cười ha hả nhìn tình hình bên dưới, ngay khi hai người dây dưa đủ rồi, chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo thì đột nhiên đánh một đạo linh khí vào cơ thể Đức phi, điều khiển nó đâm trái đâm phải, lập tức khiến Đức phi đau đớn kêu lên!

Đức phi ôm bụng thống khổ rên rĩ, Khang Hi cũng kinh hoàng, vội vàng kêu Lý Đức Toàn gọi thái y, chẳng còn tâm tình thân thiết chi nữa.

Thái y tới bắt mạch cho Đức phi xong, lại nhìn nhìn Khang Hi, cúi đầu ngập ngừng không dám nói. Khang Hi hiện tại đúng thời điểm sủng ái Đức phi, đương nhiên cũng cực kỳ xem trọng thai nhi trong bụng ả, vừa thấy thái y ấp úng liền giận dữ quát, "Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu dám nói càn, trẫm quyết không buông tha người!"

Thái y run run rẩy rẩy, khế cắn môi quyết định ăn ngay nói thật, "Hồi Hoàng Thượng, Đức phi nương nương không đáng ngại, chỉ là..... chỉ là hành động..... vận eo quá mạnh, đồng thời cảm xúc kích động mới có dấu hiệu động thai khí, thần khai phương thuốc dưỡng thai, uống xong tình dưỡng thêm hai ngày là ổn."

Khang Hi sững sờ, vừa nãy còn tưởng rằng Đức phi bị người ám hại, không ngờ lại là vì hai người thân thiết mà dẫn tới động thai khí? Trước kia đâu phải chưa từng làm vậy, bụng Đức phi đều không có vấn đề gì, sao hiện tại đột nhiên có chuyện? Khang Hi nhíu chặt mi, nhìn chằm chằm thái y trầm giọng hỏi, "Phụ nhân đang mang thai không thể hành phòng?"

Thái y mồ hôi lạnh đầy đầu, kết hợp tình huống của Đức phi hiện tại, châm chọc một lát rồi nói: "Hồi Hoàng Thượng, thai phụ tốt nhất là nên tĩnh dưỡng, tuy rằng y thư nói chỉ cần tránh đi ba tháng đầu, sau ba tháng thì không ngại, nhưng tốt nhất vẫn nên tránh đi thì hơn."

Khang Hi mày nhú càng chặt, hần tọa ủng tam cung lục viện, nhiều năm như vậy đã bao giờ ngủ lại trong phòng thai phụ? Lúc trước dù có ở lại với Đức phi thì hần cũng chỉ nằm yên không nghĩ tới chuyện làm gì khác, vẫn là Đức phi nói đã hỏi qua thái y, hần mới nổi lên tâm tư. Cộng thêm Đức phi thường thường trêu chọc, phương thức lại đa dạng hấp dẫn, hần còn nhẫn thế nào? Nhưng sao bây giờ thái y lại nói không thể hành phòng?

Đây cũng chẳng phải chuyện quang minh gì, Khang Hi cũng không muốn dò hỏi quá cận kề, biết Đức phi sau này cần chú tâm tĩnh dưỡng liền xoa xoa tay cho thái y lui xuống. Trờ lại phòng ngủ, hần lại lên giường nằm, nhưng thái độ không còn thân mật như trước.

Đức phi nhìn hần như vậy thì hơi hồi hộp, vội lộ ra thần sắc áy náy nói: "Hoàng Thượng, đều do thần thiếp."

Khang Hi kéo ả vào lòng, ôn nhu nói: "Là thái y không nói rõ ràng, ả phi cũng không tiện hỏi tỉ mỉ, nàng nghỉ ngơi đi, đừng lo lắng." Hần còn nhớ rõ thái y đã nói không thể khiến Đức phi kích động, cho nên đừng chạm tâm thường như hôn hôn hần cũng từ bỏ, sợ khiến Đức phi lại động thai khí. Chỉ là thanh tâm quả dục một chút thôi, chẳng có vấn đề gì hết.

Hai người mau chóng thiếp đi, nhưng Tô Viên Viên vẫn chưa rời khỏi. Đợi Đức phi ngủ say, nàng mới tiến đến vuốt tay điểm lên mi tâm ả. Tinh thần lực của Đức phi cũng khá mạnh, nhưng do không có phương pháp tu luyện, nên cũng chỉ dừng lại ở trình độ mơ hồ phân biệt thiện ý hay ác ý từ người xung quanh mà thôi, gặp phải Tô Viên Viên đương nhiên không có lực chống cự, lập tức bị kích phát oán hận và dục vọng mà ả ẩn giấu thật sâu trong tâm trí.

Tô Viên Viên phát tay đánh thức Khang Hi, rồi lại phiêu lên xa nhà. Khang Hi thấy Đức phi gặp phải ác mộng, vốn định đánh thức ả, không ngờ lại nghe thấy ả nguyền rủa nguyền rủa gằn giọng: "Đồng Giai Uyên Nhân, ta nhất định phải khiến ngươi không thể chết từ tế!"

Khang Hi kinh ngạc trừng lớn mắt, ngồi dậy chăm chú nhìn Đức phi. Thần sắc ả hiện tại thực dữ tợn, hoàn toàn tương phản với vẻ ôn nhu hiền thực thường ngày, Khang Hi nhủ chặt mày, mặt cũng trầm xuống. Hần vốn tính đa nghi, hiện giờ thấy Đức phi như vậy, sao có thể không nghĩ ngợi sâu xa? Hần không gọi cung nhân, cũng không đánh thức Đức phi, chỉ lạnh mặt ngồi đó nhìn ả.

Đức phi còn chưa thanh tỉnh, chỉ lo phát tiết oán khí trong lòng, ngoan độc nói: "Dận Chân, ngươi là tên vô ơn, ngươi hại chết đệ đệ ngươi. Dận Tộ, ngạch nương nhất định sẽ báo thù cho con!"

"Thâm cung máu lạnh! Chỉ có ta có thể cười tới cuối cùng!"

"Các người khinh thường ta, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải quỳ rạp xuống cầu xin ta!"

Đức phi nói đứt quãng, thanh âm lúc cao lúc thấp, Khang Hi không thể nghe rõ toàn bộ, nhưng chỉ vài câu này thôi cũng đủ để làm hình tượng Đức phi trong lòng hần hoàn toàn sụp đổ. Nàng thực sự là một nữ tử ôn lương thông tuệ sao? Nàng vẫn là nữ tử khiến hần có thể thả lỏng cả thể xác và tinh thần mỗi khi ở bên sao? Trong lòng nàng..... đến cả thần nhi tử mà cũng oán hận, còn muốn những phi tử khác quỳ xuống xin tha hoặc không được chết từ tế..... Vậy còn chính hần thì sao? Quảng thời gian trước từng lạnh nhạt hất hủi nàng, nàng thực sự không hề oán hận?

Khang Hi chỉ cảm thấy khoảng thời gian này mình có mất như mù, Đức phi có nơi nào thuần thiện hiền lương, nàng rõ ràng cũng có tâm cơ, hơn nữa tâm cơ ẩn giấu sâu đến mức chính hần cũng không phát giác, như vậy, chẳng phải còn đáng sợ hơn các cung phi khác gấp vài lần? Một hần còn tưởng mình đã tìm được một nữ tử tâm địa thiện lương, một lòng yêu mình, hiện giờ xem ra, cái phần "yêu" này còn cần đánh giá lại.....

Đức phi phải dùng nhiều năm mới đắp nặn được một hình tượng tốt đẹp trong lòng Khang Hi, giành được một phần cảm tình từ hần, nhưng một khi đã nổi lên lòng nghi ngờ, hần gần như lập tức thu hồi phần tình cảm này. Khang Hi lạnh mặt kêu Lý Đức Toàn vào hầu hạ mình đôi y phục, ngay giữa đêm liền từ Vĩnh Hòa cung trở về Càn Thanh cung. Đây chính là hành vi và mặt cực ác liệt, hậu cung nhanh chóng thu được tin tức Đức phi làm Khang Hi tức giận, nhưng muốn dò hỏi nội tình thì hoàn toàn không bắt được chút tin tức nào.

Đức phi cũng đã bùng tình, tuy ả không biết mình vì sao mà chọc tới Khang Hi, nhưng nghĩ tới hận ý tràn ngập trong lòng, không khó suy đoán, ả biết nhất định là mình vừa mới nói lời gì đó không nên nói. Đức phi trắng mặt, nhưng lại không kinh hoảng, ả dạo bước qua lại trong phòng một lát liền mệnh tâm phúc đốt một loại huân hương kích thích người ta phát cuồng, len lén huân vài vật dụng ở vị trí khá bí ẩn trong phòng. Đức phi xoa xoa bụng, thấp giọng nói: "Tiểu Thập tứ, khổ cho con, nhưng ngạch nương không thể không làm như vậy, chờ điều tra rõ là kẻ nào lén lút hại ta, ngạch nương nhất định sẽ báo thù cho con!"

Không lâu sau, Đức phi động thai khí, giống trống khua chiêng truyền thái y. Thái y cẩn thận xem xét, nhanh chóng tìm ra những vật hại người kia, vội vàng bẩm báo cho Khang Hi. Khang Hi nghĩ đến lúc ấy xác thực Đức phi vô cùng khác biệt với thường ngày, cực kỳ giận dữ, hạ lệnh nhất định phải tra rõ.

Tô Viên Viên nhìn hậu cung ồn ào náo nhiệt, vỗ vỗ tay cười toe toét: "Một xã hội phong kiến không có camera, quả thực rất thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4

Đức phi lâm thời nghĩ ra kế sách, hương liệu này là của chính ả, căn bản không có thời gian đưa ra ngoài để hãm hại người khác, chỉ đành tiếu nuối tiêu hủy toàn bộ số hương liệu còn lại. Vì vậy Khang Hi tra tìm mãi nhưng cũng không có manh mối gì, ngược lại còn nghe thái y nói Vĩnh Hòa cung vô cùng "sạch sẽ", ngoại trừ chút hương liệu kia thì hoàn toàn không còn vật hại người nào khác.

Mầm mống nghi ngờ đã nảy sinh thì đương nhiên sẽ không dễ dàng tiêu tan, toàn bộ Vĩnh Hòa cung không có vật hại người, điều này chứng tỏ Đức phi không chế địa bàn của mình cực kỳ nghiêm mật, một nữ nhân khiến hấn động tâm, có khả năng tự bảo vệ chính mình là rất tốt.

Nhưng chỗ hỏng cũng là ở đó, Đức phi khôn khéo như vậy, chẳng lẽ hoàn toàn không phát hiện hương liệu kia? Thực sự bởi vì hương liệu bị ẩn giấu quá kỹ sao? Còn nữa, về những lời nàng nói trong khi "thần chí không rõ", hương liệu chẳng lẽ còn có thể điều khiển suy nghĩ trong lòng nàng sao? Như hấn xem ra, đó chính là "uống say thì nói thật", khi một người bị kích thích đến thần chí không rõ, đó mới là lời nói chân thật nhất.

Chuyện này đã gieo một mạt nghi ngờ trong lòng Khang Hi, nhưng vì không có manh mối, nên cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì. Dù sao cũng là nữ nhân mình thích, sau chuyện này Khang Hi vẫn tới Vĩnh Hoà cung nhìn qua Đức phi, cũng ban tặng không ít trân phẩm, nhưng không một lần ngủ lại.....

Dận Chân vừa thu được tin tức liền đoán ra ngay là do Tô Viên Viên làm, vội rút thời gian đi gặp nàng một lát, "Thân thể ngươi khỏe hẳn rồi?"

Tô Viên Viên gật đầu, xoay người một vòng, có vẻ càng thêm hoạt bát đáng yêu, nàng cười nói, "Hoàn toàn tốt rồi, ta chuẩn bị về nhà một chuyến, phải giải quyết chuyện này cho xong đã, Long Khoa Đa còn đang vì Lý Tử Nhi mà nháo loạn không yên kia kia."

"Để hoàng ngạch nương cử thêm người đi cùng ngươi đi, rốt cuộc ngươi mới có sáu tuổi, rất nhiều chuyện không tiện nói không tiện làm, bọn họ chỉ cần dùng một chữ "hiếu" thôi là có thể dễ ép ngươi rồi." Dận Chân thấp giọng nói, "Hôm qua ta đã xếp một tiểu thái giám vào Vĩnh Hòa cung, đợi thêm một thời gian nữa ta thu phục thêm vài người, chúng ta làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều, ngươi đừng mạo hiểm như lần này nữa."

Tô Viên Viên nắm tay hấn cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ không để kẻ nào phát hiện, loại thủ đoạn quỷ dị này ta sẽ không dùng tới lần thứ hai. Chính ngươi cũng phải cẩn thận, nhiệm vụ của ngươi là hoàn toàn thay đổi vận mệnh bi thảm của nguyên thân, có hàng đồng huynh đệ cạnh tranh, lại thêm một bà mẹ ruột ngoan độc như vậy, nhất định không thể sơ sẩy."

"Ừm." Dận Chân gật đầu cười cười, tuy rằng hờ ra là phải đọc sách cả trăm lần, nhưng cũng không quá khó, chỉ cần đề phòng ám toán là được.

So với Dận Chân, nhiệm vụ của Tô Viên Viên phức tạp hơn nhiều. Nguyên tác vì tận lực đáp nặn ra một nữ chính giỏi giang cường thế, nên có rất nhiều sự kiện xử lý không ổn, khiến các độc giả phản cảm, đua nhau tìm bug. Cũng bởi vì Tứ gia cùng Thanh xuyên vẫn đang hot, nên trong khu bình luận tranh cãi cực nhiều, cuối cùng khiến cho kỳ nguyện của người đọc thực sự vô cùng phức tạp, bao gồm rất nhiều sự kiện.

Đầu tiên là hy vọng những nhân vật vô tội nhất - mẹ con Hách Xá Lý thị - được cứu vớt, Đức phi trơ mắt nhìn họ bị tàn hại chính là một trong những điểm mà người đọc chán ghét nhất, dù muốn nhấn mạnh ả ta không phải kẻ lòng dạ đàn bà thì cũng đừng có lấy chuyện này ra viết chữ, hướng chi trong Đồng gia có biết bao nhiêu người vô tội, Đức phi lại thần nhiên mà tàn hại toàn bộ gia tộc, quả thực chính là kẻ máu lạnh. Đương nhiên, đối với Long Khoa Đa và Lý Tử Nhi, mọi người vẫn hy vọng hai kẻ này càng thảm càng tốt.

Tiếp theo, Đức phi bởi vì Dận Chân là do nguyên thân sinh, liền làm bộ từ mẫu lợi dụng đứa con trai này tranh sủng, khiến Khang Hi nghĩ rằng ả nhớ mong nhi tử mà thương tiếc ả, nhưng sau khi Dận Tộ xảy ra chuyện, ả lại quay ngoắt sang oán hận Dận Chân, lợi dụng hấn triệt để, nhét hết đám xuyên qua nữ nãi tàn vào hậu viện của hấn, ngang bằng coi hấn là con khi làm trò mua vui cho mình, cuối cùng còn hại hấn ngã gãy chân hoàn toàn cắt đứt khả năng kế vị.

Đây quả thực là chộc phải tỏ ong vò vẽ, tuy rằng cũng có rất nhiều người không thích Tứ gia, nhưng lực lượng Tứ gia đáng thực sự vô cùng hùng hậu. Đặc biệt là trong truyện này Tứ gia còn chưa kịp lớn lên đâu, có thể nói là tương lai của hấn đều bị hủy diệt trong tay ả ta, càng đột hiện ả tâm lý vận vẹo, ác độc biến thái. Tứ gia đáng cẩn thận tra tìm các chi tiết truyện, đều nhao nhao lật đổ nguyên do Đức phi oán hận Tứ gia, hoàn toàn chính là do Đức phi hời cung thấy Dận Tộ đã chết, không thêm điều tra đã nhận định là Hoàng Quý Phi làm hại.

Mà trên thực tế, chuyện này là do chính ả ta mới đứng ý vào bản thân có linh tuyến, không ít lần Đức phi cố ý làm Dận Tộ bị bệnh, chờ kéo được Khang Hi tới cung mình mới cho Dận Tộ uống nước linh tuyến. Lặp đi lặp lại vài lần, chính Khang Hi cũng cho rằng "long khí" của mình đã che chở nhi tử khỏi bệnh tật, số lần ngủ lại Vĩnh Hòa cung càng ngày càng nhiều. Dận Tộ chết đi, căn bản chính là vì thân thể sinh ra ý lại, bởi vì thường xuyên dùng linh tuyến chữa trị nên đã chai nhờn với rất nhiều loại dược liệu khác, lần bị bệnh đó, Đức phi không ở trong cung, uống được lại không có tác dụng, bởi vậy mới bị một hồi phong hàn không tính là nặng cướp đi tánh mạng.

Đến nỗi cái gọi là "Hoàng Quý Phi tính kế Dận Tộ" càng là lời nói vô căn cứ, Hoàng Quý Phi và Khang Hi cũng coi như là thanh mai trúc mã, nàng là người biết rõ nhất điểm mấu chốt của Khang Hi nằm ở đâu, hướng chi, trong hậu cung này, Hoàng Quý Phi mới là người duy nhất thiết tình với Khang Hi, đương nhiên không có khả năng dùng thủ đoạn bị ỉm như thế để hãm hại hải tử của hấn, bằng không nàng cũng chẳng dè dặt chính mình đến mức mắc phải chứng trầm cảm. Đức phi oán hận bọn họ căn bản chính là đồ lỗi lung tung, muốn giải vây cho chính mình, loại người như ả, luôn đương nhiên mà oán hận người khác, còn mình thì có bao giờ sai?

Kết luận này chính là do các độc giả cãi vã ngày này qua tháng khác mới rút ra, nói Hoàng Quý Phi và Dận Chân hại người, hoàn toàn tìm không ra chứng cứ xác thực, mà nói Đức phi sai thì cũng chẳng có gì chứng minh. Cho nên một trong những kỳ nguyện của người đọc chính là giúp Hoàng Quý Phi tồn tại, tốt nhất là giúp nàng và Khang Hi lưỡng tình tương duyệt, còn nếu không được thì giúp nàng thông suốt, sống vui vẻ tiêu sái hơn một chút.

Đến lượt Khang Hi, vốn dĩ mọi người không thích mà cũng chẳng ghét bỏ gì hắn, bởi vì dù hắn có rất nhiều nữ nhân, nhưng ngay từ ban đầu đã là người như vậy rồi, chẳng hề lừa gạt bất cứ kẻ nào. Làm một hoàng đế, ai cũng không thể nói hắn là tra nam, bởi vì xã hội nó là thế, và hắn cũng đâu có phản bội ai.

Nhưng sau khi hắn yêu Đức phi, các độc giả đối với hắn chỉ còn lại đồng tình và thương hại. Đức phi không động tình, hắn lại bị biểu hiện giả dối bên ngoài mê hoặc, lại thêm phía trên không có Thái Thượng Hoàng hay Thái Hậu đè nặng, hắn cũng không cần nhiều phi tần hay nhi tử. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hắn liền dễ dàng bị cuốn vào "tình yêu" của Đức phi, chuyên sùng ả cho tới tận giây phút cuối cùng. Kết quả sau khi hắn chết đi, Đức phi lại công khai đường trai lơ, trước chưa nói nón xanh hay không nón xanh, Đức phi làm vậy không phải lừa gạt cảm tình thì là gì?

À đâu có bị ép buộc, mới xuyên qua đã là Đức phi, dù chẳng làm gì hết thì vẫn có thể chờ Dận Chân kể vị rồi an an ổn ổn ngồi lên vị trí Thái Hậu hưởng phúc, căn bản không cần thiết lấy lòng Khang Hi. Là do chính ả đã tâm quá lớn, muốn "giúp" nhi tử mà chính mình sinh ra đoạt đích, muốn các phi tử khác hăm mộ ghen ghét, do đó mới từng chút từng chút lừa gạt cảm tình của Khang Hi. Đến khi Khang Hi thiết tình với mình, ả lại ản một đồng nón xanh lên đầu hắn, dù có soi xét kỹ đến mức nào thì đây cũng chỉ là chính ả ta chủ động lừa gạt tình cảm, hoàn toàn không có thứ gì gọi là "bất đắc dĩ" ở đây cả.

Có người tán dương ả thủ đoạn cao siêu, nói Khang Hi đội nón xanh là xứng đáng phải chịu. Nhưng càng nhiều người lại không thể chịu nổi cách làm như vậy, lại nói nữa, hắn làm hoàng đế, hắn có trêu chọc hay lừa gạt nữ chính sao? Xứng đáng? Vì cái gì? Bởi vậy, cũng có một phần kỳ nguyện là giúp Khang Hi mở mắt, nhận rõ ra ai mới là người thiết tình yêu hắn, đừng để Đức phi lừa bịp.

Tô Viên Viên nhăn nhó, cảm thấy mình quả thực vô cùng gian khổ, bởi đây đều là chuyện cảm tình của trường bối, mà nguyên văn đâu phải lịch sử, toàn một đồng tình tình ái ái lằng nhằng. Nhưng nhiệm vụ của nàng lại là đi tìm hạnh phúc cho Khang Hi và Hoàng Quý Phi, thực sự không thể hiểu nổi! Bất quá, đến thì đã đến rồi, đành phải tìm cách mà hoàn thành thôi chứ biết sao giờ.

Ngoại trừ những nhân vật chủ tuyến này, còn có những xuyên qua nữ, trọng sinh nữ đó nữa, các nàng không phải ai cũng có ý xấu, có người căn bản không hề có ý tiên vào hậu viện của hoàng tử, nhưng lại bị Đức phi nhét hết cho Dận Chân. Hoàng tử lại không thể hưu thê, không thể hòa li, lập tức bị trói buộc cả đời, các nàng lại không có bản lĩnh chết giả trốn thoát, cũng không thể đối phó Đức phi đang được chuyên sùng, vậy đương nhiên phải tranh đấu a! Dù sao thì trong lòng các nàng, Dận Chân là hoàng đế đời kế tiếp, dù không phải, vậy cũng có thể sinh hài tử, bồi dưỡng hài tử tranh đấu một lần.....

Thực may, đám xuyên qua nữ đó không ồ ạt tủa ra cùng một lúc, Tô Viên Viên quyết định, xuất hiện một người nàng giải quyết luôn một người, giúp bọn họ thoát khỏi nahn vuốt của Đức phi, tỏa sáng tại địa phương họ nên ở, đương nhiên những kẻ thích tự tìm đường chết thì cứ việc lao đầu vào, nàng không quan tâm. Hiện tại, việc cấp bách nhất vẫn là giúp Hách Xá Lý thị thoát ly sự khống chế của Lý Tứ Nhi, đồng thời khiến Khang Hi phát hiện gương mặt thật sự của Đức phi, những chuyện khác cũng không phải nhiệm vụ mấu chốt, cứ từ từ mà tiến hành là được.

Quyết định phương thức hành động trong thế giới này, Tô Viên Viên liền chạy tới cáo từ Đồng Giai Uyển Nhân, "Cô mẫu, con đã khỏe hẳn rồi, con muốn về nhà một chuyến thăm ngạch nương, con sợ a mã và Lý đi nương đánh nàng."

Đồng Giai Uyển Nhân nghĩ tới vụ nháo loạn trong nhà, thờ dài, dịu dàng xoa xoa đầu nàng nói: "Con có hận a mã của con không?"

Tô Viên Viên chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn nàng một lát, rồi mới hỏi ngược lại: "Cô mẫu, nếu người là con, người sẽ hận sao?"

Đồng Giai Uyển Nhân nhìn đôi mắt thanh triệt sáng trong kia, miệng khẽ hé ra, lại không biết nên nói cái gì. A mã muốn nàng hỗ trợ khuyên nhủ đứa nhỏ này, nói dù sao thì cũng là người một nhà, cha con không phải kẻ thù, cũng đừng náo loạn ra chuyện gì khiến Hoàng Thượng không vui. Nhưng, nếu nàng là đứa nhỏ này, nàng..... có thể không hận sao?

Đồng Giai Uyển Nhân ôm Tô Viên Viên ngồi lên lòng mình, thờ dài nói: "Hận thì cứ hận đi, chi là đừng để người khác biết con nghĩ như vậy. Con vẫn còn nhỏ, không biết trên đời này có rất nhiều chuyện không thể theo ý muốn của mình, có quá nhiều bất đắc dĩ, khiến chúng ta không thể không làm....."

Tô Viên Viên dựa vào lòng nàng, ngửa đầu cười nói: "Cô mẫu, con không nhỏ, con hiểu hết. Nhưng nếu không liều một lần, sao có thể biết không có cách nào tránh thoát trói buộc? Nếu lần này con không liều lĩnh chạy tới tìm ngài, vậy hiện giờ con đã mất mạng rồi. Mạng đã không còn, vậy để ý những thứ bất đắc dĩ ấy làm gì? Cô mẫu, con không hiểu những đạo lý lớn lao đó của mọi người, nhưng con biết mình muốn sống, hơn nữa phải sống thực vui vẻ, những thứ này không thể dựa vào người khác, phải tự mình đi tranh giành."

Đồng Giai Uyển Nhân sửng sốt, "Tự mình..... tranh giành?"

"Đương nhiên rồi, chẳng phải còn có câu "hài tử biết khóc có đường ăn" sao? Con chính là đứa nhỏ biết khóc kia a! Hiện tại con phải trở về bảo hộ ngạch nương, con chính là một đứa nhỏ hiếu thuận. Cô mẫu, con biết có một câu "việc xấu trong nhà không thể ngoại truyền", lần này là con khiến ngài gặp phải phiền toái. Nhưng con không hối hận, con muốn ngạch nương con hạnh phúc."

Đồng Giai Uyển Nhân ôm chặt Tô Viên Viên, nếu nữ nhi còn sống, có phải cũng sẽ hiếu thuận nàng như vậy? Dù từ nhỏ đã bị dạy dỗ hết thảy lấy gia tộc làm trọng, nhưng trong thời khắc này, nàng phát hiện, đó là không công bằng, nàng không thể thay đổi hiện thực, nhưng ít nhất, nàng muốn bảo hộ đứa nhỏ này. Long Khoa Đa đã hồ nháo đủ rồi, nàng thực sự đã xem thường thiếp thị kia!

Ngày Tô Viên Viên hồi phủ, nàng mang theo bốn ma ma giáo dưỡng, hai đại cung nữ có phẩm cấp, cùng bốn tiểu cung nữ phụ trách chiếu cố nàng. Trong đó, có hai ma ma giáo dưỡng là Đồng Giai Uyển Nhân chuyên môn chuẩn bị cho Lý Tứ Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5

Tô Viên Viên vừa trở về lập tức bị hạ nhân dẫn tới chính sảnh. Phu thê Đồng Quốc Duy ngồi ở ghế trên, những người khác ngồi dưới, cả gia đình đều có mặt đông đủ, ngay cả ngạch nương và ca ca nàng cũng ở.

Tô Viên Viên dựa theo lễ nghi Thanh triều hành lễ với từng người, sau đó chạy đến bên Hách Xá Lý thị ôm lấy nàng, nói: "Ngạch nương, người không sao rồi, thật tốt quá! Khi ở trong cung mỗi ngày con đều lo lắng ngạch nương bị Lý di nương đánh chết, sợ đến mức đêm ngủ không yên."

Mọi người ở đây giật giật khóe miệng, Đồng Quốc Duy mặt đen sì tức giận trừng qua Long Khoa Đa.

Long Khoa Đa hừ lạnh: "Huyền Oánh, quy củ của người đâu? Trước mặt các trưởng bối, người hồ ngôn loạn ngữ cái gì?"

Tô Viên Viên thân nhiên đáp lại: "Không có ai dạy ta quy củ nhà, là chính a mã để Lý di nương nhốt ta trong phòng mà. Mỗi ngày, ngoại trừ hạ nhân đưa tới một chén cơm lạnh lẽo khô cứng cùng một bình nước lạnh ngắt, ta đâu có nhìn thấy người khác."

Thần sắc những người trong phòng càng phức tạp, tuy họ rất bất mãn vì Tô Viên Viên làm âm ỉ nháo loạn, nhưng dù sao thì nàng cũng là đích nữ Đồng gia, vậy mà ăn uống còn chẳng bằng đám chó giữ cửa? Khó trách đường trong cung mấy ngày mà vẫn còn gầy gò như vậy, thực là..... gia môn bất hạnh a.

Hách Xá Lý thị đã đau lòng rơi lệ không ngừng, kéo tay Tô Viên Viên tới gần mình, dịu dàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ gầy gò, nghẹn ngào: "Là ngạch nương vô dụng, để con phải chịu ủy khuất....."

"Đủ rồi!" Long Khoa Đa gầm lên giận dữ, đứng bật dậy kéo Tô Viên Viên ra khỏi tay Hách Xá Lý thị, lạnh mặt nói: "Người còn nhỏ tuổi mà tâm cơ đã thâm trầm như thế! Nói mau, có phải ngạch nương kêu người làm vậy hay không? Người luôn miệng nói mình bị Lý di nương rút kịch độc, vậy tại sao còn có sức lực một mình chạy trốn khỏi phủ nháo đến trong cung? Hiện giờ tại sao người có thể êm đẹp đứng ở đây nói càn? Có phải ngạch nương người đưa được cho người, kêu người hãm hại Lý di nương hay không? Nói!"

Tô Viên Viên lập tức rung rung lệ, dùng sức gãi dũa, miệng hô lớn: "Người không phải a mã của ta! Không phải thân nhân của ta! Người chỉ là người thân của Lý thị, ta không cần a mã như người! Ta muốn cáo người! Cáo người sủng thiếp diệt thê! Cáo người tàn hại đích nữ! Cáo người bị thất tâm phong, cam tâm tình nguyện làm chó Nhật vẫy đuôi bám theo Lý thị!"

"Người làm càn!" Long Khoa Đa tức giận gơ tay muốn tát nàng.

Bốn vị ma ma đồng thời tiến lên, lập tức giải cứu Tô Viên Viên kéo nàng về vây quanh bảo vệ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Long Khoa Đa. Hai vị đại cung nữ cũng đồng thời bước lên, khề khom lưng hành lễ với Đồng Quốc Duy, nói: "Đồng đại nhân, Hoàng Quý Phi nương nương có mệnh, chúng nô tỳ phải bảo hộ tiểu cách cách an toàn lông tóc vô thương."

Đồng Quốc Duy cũng không ngờ đột nhiên lại ồn ào lên, lão vỗ bàn quát: "Đều náo loạn cái gì? Long Khoa Đa, Lý thị ở trong viện người tác oai tác phúc lâu như vậy, người nghĩ chúng ta đều là người mù sao? Còn Huyền Oánh, những lời đó là ai dạy người? Dù thế nào thì đó cũng là a mã của người, sao người có thể vô lễ như thế hả?"

Tô Viên Viên thân nhiên sửa sang lại y phục, khuôn mặt nhỏ tràn đầy băng sương, "Mã pháp, ta cũng đã nói, không có bất kỳ ai tới dạy ta quy củ. Ta chỉ biết một câu "thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân", ta nghĩ có thể nào thì a mã cũng không hơn được thiên tử đi thôi? Hắn ta dung túng thiếp thất hại ta và ngạch nương, ta cáo hắn thì có gì sai sao?"

Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đồng Quốc Duy, chất vấn: "Nếu ta có sai, vậy thỉnh mã pháp dạy ta, ở một gia tộc tàng ô nạp cấu, thói nát từ trong cốt lõi như thế này, ta cùng ngạch nương nên làm thế nào để sống sót?"

Mọi người đều nhú mày, Đồng lão phu nhân nói: "Người đang nói bậy bạ cái gì? Cái gì là tàng ô nạp cấu thói nát từ trong cốt lõi?"

"Ngày ngày điều ta nhìn thấy chỉ là Lý di nương tùy ý khinh nhục ngạch nương ta, lại tàn nhẫn đánh đập ta và ngạch nương, nhưng a mã mặc kệ, mã ma và mã pháp cũng mặc kệ, lúc sau đến cả hạ nhân cũng bắt đầu khi dễ ta, rồi tiếp nữa là cơm cũng không đủ no còn bị rút độc được. Xin hỏi, nếu Đồng gia trong sạch, vậy tại sao đôi mắt này của ta nhìn không thấy? Hay là, ta và ngạch nương là kẻ thù của Đồng gia, nên mới phải ngày ngày chịu đựng tra tấn mà không được phép nói gì?"

Một hài đồng có thể nói ra những lời như thế này, ai dám nói nàng không hiểu chuyện? Nhưng nàng lại cứ khoác cái áo choàng không hiểu chuyện ấy để nói ra hết những lời trong lòng, xem bọn họ sẽ trả lời như thế nào? Vốn dĩ Lý Tứ Nhi muốn dựa vào việc có thai để áp xuống chuyện này, nhưng Tô Viên Viên muốn bức họ phải nghiêm trị.

Đồng Quốc Duy hít sâu một hơi, bực bội nói: "Người đâu, lời Lý thị ra ngoài trượng tề!"

"A mã!" Long Khoa Đa lập tức gào lên, "Trong bụng nàng đang hoài cốt nhục của nhi tử, đó là tôn tử của ngài! Ai có thể chứng minh nàng từng đánh

Hách Xá Lý thị, từng rót độc cho nha đầu chết tiết kia? Ai có thể chứng minh? Không có, vậy chứng tỏ là mẹ con Hách Xá Lý thị muốn hãm hại nàng! Không có chứng cứ xác thực, ta không cho phép bất cứ kẻ nào động đến nàng!"

Tất cả mọi người nhủ chặt mày, đây chính là nguyên nhân vì sao lâu như vậy rồi mà họ còn chưa thể xử trí Lý Tứ Nhi. Long Khoa Đa bảo hộ ả như mệnh của chính mình vậy, mấy hạ nhân ban đầu muốn tới bắt Lý Tứ Nhi còn đang nằm trên giường dưỡng thương kia, chính là do Long Khoa Đa đánh. Hắn ta ngay cả người mà phụ mẫu mình phải tới cũng dám đánh, khiến Đồng lão phu nhân tức giận đến ngất xỉu, còn tranh cãi với Đồng Quốc Duy không chỉ một lần, có nói thế nào cũng khẳng định Lý Tứ Nhi là vô tội, mà vụ đánh đập Hách Xá Lý thị và rót độc cho nha đầu Huyền Oánh đúng là không có ai đứng ra làm chứng, Lý Tứ Nhi lại tra ra có thai, nhị lão liền nghĩ trước tiên chỉ cầm tù Lý Tứ Nhi một thời gian, nhân mấy tháng ả mang thai thì nạp thêm mấy phòng thiếp thất cho Long Khoa Đa, chờ hắn ta phai nhạt tâm tư đối Lý Tứ Nhi thì lại xử lý ả.

Dù thế nào thì Đồng gia cũng vẫn là mẫu gia của Khang Hi, bọn họ đóng cửa xử lý gia sự, chỉ cần không ả ra bên ngoài, vậy đúng là chẳng ai dám quản. Chẳng lẽ họ có thể vì một Lý Tứ Nhi mà làm tổn thương Long Khoa Đa sao? Trong mắt nhị lão, nhị tử chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi, trước ổn định mọi người đã, chờ một thời gian nữa lại xử trí Lý Tứ Nhi cũng không muộn, về sau bồi thường Hách Xá Lý thị là được, một thị thiếp thôi!

Chỉ là, ai cũng không ngờ, Tô Viên Viên sẽ mượn đề tài này, nương theo câu "trẻ người non dạ" để miêu tả Đồng gia như một ma quái, nếu lúc này họ không lập tức xử nặng Lý thị, chẳng phải là chứng thực những lời nàng vừa nói? Bên người nàng còn có không ít ma ma và cung nữ đang chứng kiến kia.

Đồng Quốc Duy và Long Khoa Đa lại tranh cãi âm ỉ, Long Khoa Đa như trúng tà vậy, đòi chết đòi sống cũng phải che chở Lý Tứ Nhi. Kỳ thực đâu có ai đặt Lý Tứ Nhi vào trong mắt, từ xưa tới nay một thiếp thất có thể làm được cái gì? Muốn xử trí ả lúc nào mà chả được? Sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác nhau đâu, chỉ cần đơn giản nhìn xem phương thức cân bằng quan hệ giữa mọi người trong nhà mà thôi, dù sao thì trong ấn tượng của những người này, thiếp thất luôn luôn là kẻ có thể tùy tiện xử trí.

Nhưng khi Đồng Quốc Duy lệnh cho hạ nhân ngăn cản Long Khoa Đa sau đó lập tức đánh chết Lý thị, thấy Long Khoa Đa liều mạng chính mình bị đánh vỡ đầu cũng muốn lao tới bảo hộ Lý Tứ Nhi, mọi người buộc phải thay đổi suy nghĩ. Bọn họ đều tin tưởng, nếu Lý Tứ Nhi xảy ra chuyện, Long Khoa Đa cũng sống không nổi nữa, mẹ con Hách Xá Lý thị bị ủy khuất và khiến Long Khoa Đa toi mạng, họ chọn như thế nào? Đương nhiên là đứng về phía Long Khoa Đa rồi.

Đồng Quốc Duy tiếng thoai lưỡng nan, khó thở công tâm, thiếu chút nữa hôn mê đi. Lão sắc mặt tái nhợt, vô lực ngồi trên ghế, hiển nhiên cũng tức giận không nhẹ, đã có người lạnh lợi chạy đi thỉnh thái y, mà Đồng lão phu nhân thì đã sớm tức giận ngất đi rồi.

Hách Xá Lý thị kinh hồn táng đảm kéo kéo tay Tô Viên Viên, nhỏ giọng nói: "Huyền Oánh..... cái này..... ngách nương biết con hiểu thuận, nhưng..... nhưng mã pháp cùng mã ma của con tức giận thành như vậy rồi, nếu truyền ra ngoài..... cũng bất lợi cho thanh danh của con a. Con còn nhỏ chưa hiểu những chuyện đó, chỉ là..... hôn sự của con còn chờ mã ma con làm chủ đâu. Con nghe ngách nương, tới trước mặt mã pháp con nhận sai đi, sau này, nề mặt Hoàng Quý Phi, trong nhà sẽ không có người dám khi dễ con, đừng nào loạn thêm nữa."

Tô Viên Viên ngẩng đầu lên nhìn nàng, nghiêm túc hỏi: "Ngách nương, nếu hôm nay con nghe lời người nói mà lui ra sau một bước, để rồi tương lai bị người hại chết, liệu người có hối hận vì đã khuyên con thỏa hiệp?"

Hách Xá Lý thị hoảng sợ, "Cái này..... cái này..... sao có thể? Con đừng nói bừa! Có Hoàng Quý Phi nương nương che chở con, sao có thể xảy ra chuyện được?"

"Ngách nương, vậy còn người?"

"Ta tốt xấu vẫn là chính thể của Long Khoa Đa, nhiều nhất chỉ là bị nhốt trong sân viện hoặc Phật đường mà thôi, con không cần lo cho ngách nương, như vậy sẽ chậm trễ tương lai của chính con, ngách nương đã tới tuổi này rồi, chỉ cần con và ca ca con sống tốt, ngách nương không còn cầu mong gì hơn nữa."

Hách Xá Lý thị tỉnh tỉnh yếu đuối, điểm này Tô Viên Viên đã sớm biết, bằng không nàng cũng không rơi xuống kết cục như vậy. Bất quá Hách Xá Lý thị cũng nghĩ như những người khác, đều cho rằng chính thể sẽ có thể diện của chính thể, dù thất sủng thì nhiều nhất cũng là bị cầm tù mà thôi, họ nào biết đâu rằng Lý Tứ Nhi cùng Long Khoa Đa chính là hai kẻ biến thái? Nếu nàng biết tương lai mình sẽ bị biến thành Nhân Trệ, đại khái sẽ không nói như vậy nữa.

May mắn nàng nói đều là vì lo lắng cho thanh danh của nữ nhi, chứ không phải vì Long Khoa Đa hay Đồng gia, nếu không Tô Viên Viên thực sự phải nghĩ lại xem có nên cứu nàng hay không.

Tô Viên Viên nhìn Long Khoa Đa vẫn còn đang gào thét, thầm nghĩ người này đối với chính mình cũng thực tàn nhẫn a, trách không được Lý Tứ Nhi biến chính thất của hắn ta thành Nhân Trệ mà cũng không có người quản, hắn ta cột mệnh của mình và của Lý Tứ Nhi vào nhau, ai có thể hạ tử thủ đây? Khang Hi chính là biểu ca của hắn kia. Xem ra lần này nàng không có cách tiêu diệt Lý Tứ Nhi, bất quá, sớm làm người khác nhận thấy rõ ràng Lý Tứ Nhi là tai họa cũng tạm chấp nhận được.

Nàng cân nhắc một chút, lôi kéo Hách Xá Lý thị thối lui đến góc tường nhỏ giọng nói: "Ngách nương, con lắng lẽ nói cho ngài, con nhất quyết muốn làm vậy là vì hôm trước con mơ thấy Lý Tứ Nhi độc chết con, rồi còn chọc mù mắt, chém đứt tay chân của người. Mong tính con phát hiện chính mình quả nhiên trúng độc, ngách nương, người nói xem, có phải đây là thần tiên báo mộng hay không?"

Hách Xá Lý thị hít một hơi lạnh, "Nhân Trệ?" Nàng run run rẩy rẩy hỏi lại, "Thật..... thật sao?"

"Thật!" Tô Viên Viên gật đầu thật mạnh, hai mắt thanh triệt mà hồn nhiên.

Hách Xá Lý thị lập tức tin tưởng, nếu không phải mơ thấy, nữ nhi làm sao biết được Nhân Trệ là như thế nào? Hơn nữa chuyện trúng độc đã ứng nghiệm, chẳng lẽ thực sự là thần tiên cảnh tỉnh? Nàng nhìn qua Long Khoa Đa điên cuồng, dần dần dao động.

Tô Viên Viên vội nói: "Con nghĩ ra một cách, nếu Lý Tứ Nhi kia không đi thôn trang, vậy chúng ta đi a! Ngạch nương mang con và ca ca đi, cầu cô mẩu một cái ân điển, cô mẩu nhất định sẽ đồng ý. Đến khi đó, thôn trang sẽ là nhà của chúng ta, ba người tự do tự tại, muốn làm gì liền làm cái ấy, Lý Tứ Nhi tuyệt đối không thể làm gì chúng ta."

Thời khắc này, Hách Xá Lý thị cảm giác như tiểu nữ nhi của mình thực không giống một hài tử sáu tuổi, ngược lại tựa như một người trưởng thành mà nàng có thể dựa vào. Nhưng mà đầu óc nàng thực sự vô cùng hỗn loạn, không dám nghĩ vì sao tiểu nữ nhi lại hiểu được nhiều chuyện như vậy, chỉ theo bản năng mà cảm thấy, nữ nhi giới giang hồ chính mình thực nhiều, nếu rời khỏi nơi này, có phải nhi tử và nữ nhi có thể bình an trưởng thành?

Không biết từ khi nào, Nhạc Hưng A đã đi tới bên cạnh nắm lấy tay Tô Viên Viên, nghiêm túc nói: "Ngạch nương, con tán thành chủ ý của muội muội. Muội muội rất thông minh, nghe muội muội!"

Tô Viên Viên vừa lòng cười rộ lên. Hừ, đám người Đồng gia này, quý báu quá cơ, làm như người ta muốn ở lại đây lắm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6

Hách Xá Lý thị cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Tô Viên Viên lập tức đi tới trước mặt Đồng Quốc Duy, nói: "Mã pháp, dường như ngài cũng không có cách xử trí Lý di nương a, ta thực sự sợ hãi có một ngày nào đó bị nàng ta hại chết, xem ngài khó xử như vậy, ta liền ủy khuất một chút, cùng ngạch nương và ca ca tới thôn trang đi thôi, tới thôn trang sẽ không còn ai muốn hại chết mẩu tử chúng ta."

Đồng Quốc Duy nhíu mày, "Hồ nháo! Các ngươi là người Đồng gia, sao có thể đi tới thôn trang?"

Tô Viên Viên kinh ngạc nói: "Vậy, ý mã pháp là..... tiếp tục để họ nháo loạn? Chẳng đến khi mẩu tử chúng ta chết hoặc là Lý di nương chết?"

"Sớm biết ngươi ngoan độc như vậy, ta sớm nên bóp chết ngươi! Ngay cả chuyện của trưởng bối cũng dám quản, thứ đồ bất hiếu!"

Tô Viên Viên mặc kệ không thèm quan tâm Long Khoa Đa chửi rủa, chỉ nghiêng nghiêng đầu nhìn Đồng Quốc Duy nói: "Mã pháp, ngài thấy đấy, cái nhà này đã không thể dung nạp chúng ta nữa, ta nghe nói đi thôn trang cũng chẳng phải chuyện tốt gì a, ngạch nương và chúng ta tự chịu ủy khuất còn không được sao? Nếu vậy, ta không còn ai giúp đỡ, cũng chỉ còn cách cáo ngự trạng thôi. À, đúng rồi, a mã chính là biểu đệ của Hoàng Thượng, chẳng trách dám làm càn như vậy, thế thì trước khi chết ta chỉ còn cách tìm thêm nhiều bá tánh giúp ta phân xử, bằng không ta chết oan uổng biết bao nha?"

"Đù rồi! Cái gì mà chết hay không chết? Nào có ai muốn ngươi chết?" Đồng Quốc Duy đầu đau muốn nứt, "Đồng Giai Huyền Oánh, ngươi đây là muốn uy hiếp ta?"

Tô Viên Viên ngây thơ vô tội nhìn lão, "Ta chỉ trần thuật một sự thật mà thôi, rốt cuộc chỉ vài ngày trước ta suýt nữa đã chết nha, đương nhiên sẽ nghĩ ngợi nhiều một chút."

Thanh âm nàng ngọt ngào vô cùng dễ nghe, nhưng cứ hờ hờ là lại nói "chết", khiến người nghe ghen ghét mà không thể làm gì nàng. Rõ ràng giọng điệu không hề phật phùng, biểu tình cũng không có nửa điểm biến hóa, nhưng lại khiến ai cũng nghe ra được trong lời nàng nói tràn đầy mỉa mai trào phúng, trào phúng Đồng gia có quyền có thế lại không làm gì nổi một thị thiếp nhỏ nhỏ!

Đồng Quốc Duy sắc mặt càng khó nhìn, mấy nhi tử và con dâu của lão nhao nhao tiến lên an ủi, khuyên lão bảo trọng thân thể, cũng có người quay qua Tô Viên Viên trách cứ, nhưng nàng không hề dao động, chỉ nhìn chăm chăm Đồng Quốc Duy. Lúc này, nàng hoàn toàn không giống một hài tử sáu tuổi, mà chính là một thiên tài yêu nghiệt. Đáng tiếc, văn bối xuất chúng nhất thế hệ này, lại thù hận Đồng gia, đều do Lý Tứ Nhi kia!

Đồng Quốc Duy cẩn thận hồi tưởng lời nói hành động của Tô Viên Viên vài ngày qua, thờ dài, lòng thâm thương thức nàng, mặc dù uy nghiêm của lão nhiều lần bị một hài đồng mạo phạm, nhưng lão không thể không thừa nhận, ngay cả trưởng tôn mà mình tự tay bồi dưỡng cũng không có được tâm cơ cùng khí độ như nàng, đứa nhỏ này nếu có thể hào hào bồi dưỡng, tương lai rất có khả năng đăng đỉnh Hậu vị, mang lại cho Đồng gia ít nhất trăm năm vinh quang. Đáng tiếc, đáng tiếc!

Bất quá, sau khi chuyển biến tâm lý, Đồng Quốc Duy lại không muốn tiếp tục khó xử Tô Viên Viên nữa, đưa mẩu tử ba người tới thôn trang xác thực rất kỳ cục, nhưng còn hơn để Long Khoa Đa ngày ngày làm âm ỉ, ít ra có thể cho họ một thời gian thở dốc, coi như kế hoãn binh. Lão lại càng hy vọng có thể mượn thời gian này làm giảm bớt oán khí của Huyền Oánh đối với Đồng gia, thời gian lâu rồi, có lẽ còn có thể văn hồi chút thân tình.

Suy tư một hồi, Đồng Quốc Duy gật đầu, "Được, mã pháp liền như con mong muốn. Đợi xử lý tốt chuyện trong nhà, mã pháp tự mình tới tiếp con về."

"Thật tốt quá! Đa tạ mã pháp!" Tô Viên Viên mỉm cười ngọt ngào, lập tức khôi phục thành một hài đồng hồn nhiên, lại kéo hai vị ma ma qua nói, "Cô

mẫu quan tâm tình huống trong nhà, riêng thỉnh hai vị ma ma tới giúp Lý di nương an thai."

Long Khoa Đa đã bị người buông ra, lạnh giọng giận dữ nói: "Hoàng Quý Phi nương nương hảo ý, ta lãnh, nhưng tam phòng không cần ma ma."

Tô Viên Viên chớp chớp mắt, trịnh trọng nói: "Khó mà được nha, hai vị ma ma này chính là người từng hầu hạ bên người Thái Hoàng Thái Hậu, các ma ma tới giúp Lý di nương an thai chính là cho nàng ta một thiên đại ân điển. Mã pháp, ngài nhất định phải chiếu cố hai vị ma ma cho tốt, nếu họ thiếu dù chỉ một sợi tóc, e rằng..... không phải ai cũng có thể thừa nhận lửa giận của Hoàng Thượng đâu."

Mọi người cả kinh, lại thấy ánh mắt đầy thâm ý của Tô Viên Viên thì đều bực tức nhìn Long Khoa Đa. Đồng Quốc Duy chỉ là hận sắt không thành thép, nhưng mấy huynh đệ đồng lứa thì đều không muốn nhìn hấn ta nữa. May mà Long Khoa Đa nghe lọt, thầm quyết định chỉ cần hai ma ma không thương tổn Lý Tứ Nhi, hấn ta nhất định sẽ cung phụng hai bà như cung Đại Phật, đến tận khi hai người hồi cung.

Sự tình đã định, Tô Viên Viên khẽ đảo đảo tròn mắt, lại lên tiếng hỏi: "Nghe nói nữ tử xuất giá đều có rất nhiều của hồi môn, mã pháp, ngạch nương của ta cũng có phải không? A mã, có phải người cầm của hồi môn của ngạch nương đi đường Lý di nương hay không? Liệu có phải, chúng đều ở trong tư thất của Lý di nương?"

Đồng Quốc Duy liền nói ngay: "Tam tức phụ, mau lấy danh sách hồi môn ra kiểm kê một lần, thiếu cái gì thì dùng vốn riêng của lão tam bổ sung vào. Lão tam, con cũng không nên làm loạn nữa."

Long Khoa Đa đương nhiên khinh thường bá chiếm của hồi môn của thê tử, lạnh lùng nói: "Ai hiếm lạ đồ vật của nàng? Chẳng lẽ ta nuôi không nổi người của mình?"

Tô Viên Viên vỗ vỗ tay nói: "Vậy thực tốt quá, Mặc Hương, Mặc Tuyết, các người qua đó giám sát, một chiếc trâm cài cũng không được để lại tại chỗ Lý di nương, bằng không chính là xem thường a mã của ta nha!"

"Dạ, cách cách."

Long Khoa Đa hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi, Tô Viên Viên lập tức lôi kéo Hách Xá Lý thị và Nhạc Hưng A đi thu thập hành lý, vừa đi vừa vui vẻ hát nhỏ. Nàng biết mà, Long Khoa Đa đâu có hiểu gì về chuyện trong hậu viện, hấn ta đương nhiên có thể dưỡng một nữ nhân, nhưng vốn riêng của hấn có thể so sánh với hồi môn của một chính thê xuất thân đại gia tộc sao? Phòng chừng Lý Tứ Nhi kia phải đau lòng muốn chết, lại còn không được phép oán giận, nếu không chính là trách cứ Long Khoa Đa nuôi không nổi nữ nhân của hấn ta.....

Tô Viên Viên đột nhiên cảm thấy, Lý Tứ Nhi không chết cũng tốt, người độc kỳ nguyện là muốn cho nàng ta thực tâm mà thôi, có hai vị ma ma như hai tôn đại Phật đè nặng trên đầu, ả còn muốn sống thoải mái? Cửa sổ cũng không có! Các ma ma nếu muốn tra tấn người, đều là thủ đoạn giết người không thấy máu, Long Khoa Đa có nhìn thì cũng sẽ nghĩ ma ma vì muốn tốt cho Lý Tứ Nhi. Dù Lý Tứ Nhi muốn cáo trạng cũng không biết cáo thế nào, bởi vì Long Khoa Đa không hiểu a, hấn ta chỉ là một nam nhân phong kiến tâm thường mà thôi.

Vì Tô Viên Viên thúc giục, ba người cũng không ở lại Đồng gia qua đêm, mà ban ngày vội vàng vàng thu thập hành lý, cửa thành còn chưa đóng đã mang theo hồi môn của Hách Xá Lý thị dọn tới thôn trang. Tô Viên Viên cũng nắm trong tay khế nhà, khế đất cùng khế bán thân của toàn bộ hạ nhân thôn trang, về phần đối ngoại thì chỉ nói Hách Xá Lý thị muốn tới thôn trang điều dưỡng thân thể, còn hai huynh muội là đi tản hưởng với ngạch nương.

Tới thôn trang, Tô Viên Viên vui sướng kéo tay Hách Xá Lý thị cùng Nhạc Hưng A cười nói ríu rít: "Ngạch nương, ca ca, về sau đây chính là nhà của chúng ta, hai người vui không?"

Hách Xá Lý thị còn có chút mờ mịt, Nhạc Hưng A lại cười nói: "Đương nhiên vui vẻ, về sau không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, chờ ta trưởng thành, chúng ta sẽ có nơi ở tốt hơn, đẹp hơn nữa."

"Được a, vậy ca ca nhất định phải dụng công đọc sách, chăm chỉ luyện võ, muội và ngạch nương đều dựa vào ca ca nha!"

"Yên tâm, cứ giao cho ta!"

Đồng Quốc Duy có thể thả lỏng như Nhạc Hưng A tới thôn trang, cũng là kết quả sau khi lão thận trọng suy xét kỹ càng. Lão đã nhìn ra, Nhạc Hưng A hận Long Khoa Đa, nếu tuổi nhỏ đã bị hận ý ăn mòn, tương lai sao có thể tốt đẹp? Huống chi phụ tử thành thù cũng là tình huống lão không muốn nhìn đến, vừa lúc phát hiện Tô Viên Viên trí tuệ không tầm thường, nàng nhất định sẽ không bạc đãi ca ca của chính mình, vậy nên để Nhạc Hưng A đi cùng các nàng cũng chẳng có gì không tốt.

Tin tức này truyền tới trong cung, Khang Hi chỉ nhủ nhủ mảy, không nói thêm cái gì, nhưng trong lòng đối Đồng gia có chút bất mãn. Đồng Giai Uyển Nhân nghe nói là chủ ý của Tô Viên Viên, liền không quá lo lắng như trước nữa, nàng chỉ cầu Khang Hi phái một đội hộ vệ tới thôn trang, bảo hộ Tô Viên Viên an toàn. Dân Chân thì nghiêm túc học tập tri thức mà hoàng tử nên học, yên lặng tính toán Tô Viên Viên rồi đi đã bao lâu rồi, quyết định đợi thêm hai ngày nữa liền thỉnh Hoàng Quý Phi tiếp nàng tiến cung.

Mà trong hậu cung, người phản ứng lớn nhất chính là Đức phi, ả vốn tưởng Tô Viên Viên nháo sự chỉ là một cái nhạc đệm nhỏ, không ảnh hưởng được kế hoạch của mình, nào biết chỉ mới vài ngày, Hách Xá Lý thị đã dẫn theo con cái rời khỏi Đồng gia! Đồng gia đương nhiên không có khả năng hòa li hay hưu thê, nhưng Hách Xá Lý thị mang theo cả của hồi môn, như thế thì có khác nào hòa li? Sau này Lý Tứ Nhi còn có khả năng tàn hại mấy người đó sao?

Đức phi nhủ chặt mảy, hồi cung nữ tâm phúc, "Hải tử Đồng gia kia thực thông minh?"

"Hồi nương nương, phía dưới hồi báo tiểu cách cách vô cùng thông tuệ, lần rời nhà này là do một tay nạng thúc đẩy, Đồng phu nhân và Đồng gia thiếu gia đều nghe nạng, Đồng đại nhân đối nạng không nghiêm khắc lắm, chuyện của hồi môn cũng khiến Lý thị ăn một mà không dám nói gì. Nương nương, ngài xem có thể là Hoàng Quý Phi dạy dỗ nạng hay không?"

Đức phi nhíu mày trầm tư thực lâu mới lên tiếng: "Kêu người nhìn chăm chăm Hách Xá Lý thị và Đồng Giai Huyền Oánh, một khi phát hiện các nạng có hành động gì dị thường, lập tức hồi báo cho ta. Tỷ như làm ra thứ gì đó mới lạ, hay nói ra chuyện gì mà người khác không ai hiểu."

Ả hoài nghi trong hai mẹ con này có người là xuyên qua hoặc trọng sinh, bằng không mắt thấy các nạng sắp chết trong tay Lý Tứ Nhi, sao có thể đột nhiên tuyệt địa phản kích? Hải đồng dù thông minh đến mấy cũng không nên có loại thủ đoạn như thế. Rốt cuộc, có một số chuyện là yêu cầu kinh nghiệm.

Đức phi đa nghi lại cẩn thận, nghĩ đến lần trước không hiểu sao nói mơ chọc giận Khang Hi, đúng là ngay sau sự kiện Tô Viên Viên trúng độc, hai chuyện này..... có liên hệ gì không? Kế hoạch của ả đang tiến hành vô cùng thuận lợi, đột nhiên xảy ra hai biến cố, loại cảm giác không thể khống chế này làm ả vô cùng bức bối, hạ quyết tâm phải tra rõ nguyên nhân!

Nếu điều tra ra, kẻ chặn đường tất nhiên phải trả giá; nếu tra không ra, mấy kẻ hiềm nghi lớn nhất đương nhiên không cần tồn tại. Thà rằng giết lầm, quyết không thể bỏ sót, ả dựa vào "đạo lý" này mới có thể leo lên cao như vậy, quyết không thể giữ lại những nhân tố bất ổn.

Thời điểm các gia tộc sôi nổi nghị luận sự kiện này, Tô Viên Viên đã quét dọn sạch sẽ trong ngoài thôn trang, dựa vào linh lực và tinh thần lực, nạng đã đi bảy tám kẻ không biết điều, những người còn lại đều là người lòng ôn thiện ý hoặc tạm thời sẽ không phản bội. Sau đó, nạng lôi kéo Nhạc Hưng A chạy tới kiểm tra mấy cửa hàng trong danh sách hồi môn, tính tình Hách Xá Lý thị quá mềm, dứt khoát để nạng làm quý phu nhân ngồi hưởng phúc là được, hiện tại Tô Viên Viên muốn bồi dưỡng năng lực dưỡng gia cho ca ca. Tuy rằng nạng không biết cách kiếm tiền, nhưng có thư sinh mà, sau này nạng làm người trung gian, để thư sinh dạy dỗ ca ca là được!

Tiểu cô nương mới sáu tuổi mà đã phải bôn ba khắp nơi, Nhạc Hưng A vì thế mà cảm thấy cực kỳ hổ thẹn, đồng thời cũng âm thầm thề, hần nhất định phải hăng hái tiến tới, phải trở thành ca ca tốt nhất thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Trong khoảng thời gian Tô Viên Viên bận rộn, Dận Chân cũng hoàn toàn thích ứng sinh hoạt hoàng gia. Hần thường xuyên chứng kiến lão đại cùng Thái tử đối chọi gay gắt, cũng thường thấy lão cửu và lão thập mới năm sáu tuổi đã thích chơi xấu khi dễ người khác. Mỗi ngày, ở chung nhiều nhất trừ bỏ huynh đệ chính là một ít nhi tử đại thần, mà giữa những người này làm gì có cảm tình, chỉ toàn là đua đòi tính kế lẫn nhau.

Hoàn cảnh như vậy, đối với một người đã quen nếp sống hiện đại mà nói đáng ra phải thực gian nan, nhưng hần dung nhập rất nhanh, cực kỳ thành thạo. Tuy rằng kỹ thuật hacker ở thế giới thứ nhất không dùng được, nhưng nhờ kinh nghiệm tâm lý học, hần có thể dễ dàng phân tích ý tưởng của những người bên cạnh, đồng thời sử dụng tâm lý ám chỉ với một vài cung nữ và thái giám. Mà khả năng xã giao và đầu trí ngầm hần học được trong giới giải trí cũng vô cùng thích hợp với hoàn cảnh nơi này, nếu không phải hần không muốn thay đổi tính cách nguyên chủ, chắc chắn chỉ cần một thời gian ngắn thôi là hần có thể trở thành vị hoàng tử có nhân duyên tốt nhất nơi này.

Chỉ chưa đầy một tháng, Dận Chân thành công khiến Khang Hi chú ý tới sự tiến bộ nhanh chóng của mình. Buổi khảo giáo cười ngựa bắn cung sáng nay, thấy Dận Chân thắng qua Dận Đề (đại a ca), Khang Hi vỗ vỗ bả vai hần, còn hứng thú khảo giáo hần một ít tri thức văn học. Đương nhiên hần đáp trả nhanh vừa tốt, Khang Hi càng vừa lòng, cười cười: "Tốt! Dận Chân rất dụng công, tính tình cũng ổn định xuống, học được không tồi!"

Dận Đề không vui vì bị đoạt mất nổi bật, hần liếc xéo Dận Chân, nói: "Bình thường không thấy Tứ đệ lợi hại như vậy, người lớn lút liều mạng luyện tập đi? Hừ, chẳng rõ vì sao đột nhiên nỗ lực như thế?"

Khang Hi cũng rất hiểu kì, bởi trước kia mỗi lần khảo giáo, Dận Chân nhiều lắm cũng chỉ có thể đứng hàng đệ tam thôi.

Dận Chân bình tĩnh nói: "Biểu muội xuất cung đã lâu, nhi tử lo lắng không biết nạng có bị người ta khi dễ không. Hoàng a mã, nhi tử muốn học bản lĩnh để tương lai bảo hộ người mình muốn bảo hộ."

Khang Hi nghe xong cười cười, "Nga? Người muốn bảo hộ biểu muội?"

"Hồi hoàng a mã, nhi tử cũng vì tương lai trở thành trung thần lương tướng của Thái Tử Nhị ca, nhi tử không muốn chỉ làm một hoàng tử vô dụng."

Đám người lão tam, lão ngũ cũng vội vàng tỏ lòng trung thành, Khang Hi nhìn mấy nhi tử huynh hữu đệ cung thì cười vang, vui mừng nói: "Tốt! Tốt! Huynh đệ đồng lòng, tất biến Đông cung cạn! Các người cũng nên giống trẫm và hoàng huynh, hòa thuận nâng đỡ lẫn nhau."

Tiếp theo Khang Hi phát tay gọi cung nhân, giống như thường ngày, Thái Tử được ban thưởng nhiều nhất, Dận Đề tiếp theo, những người khác chỉ là nhân tiện, nhưng khác ở lần này Dận Chân được ban thưởng ngang bằng Dận Đề, hai người song song đứng đệ nhị, làm mọi người sôi nổi ghé mắt, âm

thăm thay đổi một vài ý tưởng.

Nhưng kỳ thực, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của Dận Chân lại khiến Khang Hi càng vừa lòng, hần đang độ tráng niên, điều muốn nhìn thấy nhất là mấy đứa con trai thành tài, hiện giờ thấy Tứ nhi tử trầm ổn nỗ lực hơn trước, càng cảm thấy mình giáo dưỡng thực tốt, tâm tình vô cùng sung sướng, đêm đó liền tới Thừa Càn cung cùng Hoàng Quý Phi chia sẻ tin tốt này.

Đồng Giai Uyển Nhân đương nhiên cũng vô cùng cao hứng, ân cần hỏi han Dận Chân một hồi lâu. Sau đó, Dận Chân chọn một thời điểm cả hai người đều cao hứng, nói: "Hoàng a mã, hoàng ngạch nương, không biết biểu muội ở ngoài cung có khỏe không? Lúc trước nàng rất thích cảnh sắc trong Ngự Hoa Viên, hiện giờ là thời điểm các loài hoa nở rộ, không bằng, ngài triệu biểu muội vào cung trụ một thời gian?"

Khang Hi có chút kinh ngạc nhìn hần, "Dận Chân đúng là rất dễ ý tiểu nha đầu kia."

Dận Chân cười cười, "Hoàng a mã, biểu muội thực sự rất đáng yêu, mưu ma chước quỷ cũng đặc biệt nhiều, nếu ngài có rảnh gặp nàng vài lần, khẳng định cũng sẽ rất thích nàng."

"Nga? Tốt như vậy? Còn hơn cả các muội muội trong cung sao?"

"Không giống nhau, các muội muội nhìn thấy nhi tử đều thực câu nệ, chỉ có biểu muội luôn vui vẻ mà cười, sung sướng mà chơi đùa, ở chung với biểu muội thực sự rất nhẹ nhàng."

Khang Hi mấy năm nay cũng thường xuyên phải thừa nhận áp lực rất lớn, mỗi khi bị đè nén cũng thường mong muốn có thời điểm gì đó nghỉ ngơi thả lỏng, nên hần hiểu ý tưởng của Dận Chân, cũng có chút tò mò đối với Tô Viên Viên, liền nói: "Hoàng Quý Phi, tiểu nha đầu kia đã đi tới thôn trang phải không? Hiện tại như thế nào?"

Đồng Giai Uyển Nhân dụ dằng cười, nói: "Nha đầu Huyền Oánh kia rất hiếu thắng, sợ quân sự của hàng hồi môn của ngạch nương nàng không thích hợp, thời gian này thường xuyên lôi kéo ca ca nàng đi kiểm toán. Nhưng thiết nghĩ, hai đứa nhỏ này cũng không hiểu lắm những chuyện này, chỉ là hứng thú lên thì làm rối vài ngày thôi."

"Hài tử cũng hiếu thuận, nếu không có việc gì, vậy triệu nha đầu này vào cung bồi nàng đi, cũng có thể làm bạn cùng Tiểu Tứ."

Đồng Giai Uyển Nhân vui vẻ mỉm cười, "Tạ Hoàng Thượng ân điển."

Dận Chân cũng khẽ mỉm cười, yên lặng cúi đầu ăn cơm. Nghĩ đến sắp có thể nhìn thấy tiểu hồ ly tinh, hần thực sự rất vui vẻ.

Khang Hi thấy hai người vui vẻ, tự nhiên cũng cảm thấy thư thái. Chỉ cần không liên quan đến phương diện chính trị, vậy có thể làm thế nhi vui vẻ đều là chuyện tốt. Vì thế, bữa cơm này lại có thêm chút cảm giác gia đình ấm áp. Đêm đó Khang Hi không rời đi, mà cùng Đồng Giai Uyển Nhân cộng độ một đêm ôn nhu, cảm tình giữa hai người cũng được sưởi ấm.

.....

Vĩnh Hòa cung, Đức phi quăng nát một bộ chén trà! Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi là ả có thể độc sủng hậu cung! Ả rõ ràng cảm nhận được Khang Hi đã động tâm, đã sắp mất đi ý tứ sủng hạnh các phi tử khác! Nhưng tại sao? Tại sao đột nhiên thất bại trong gang tấc?!!!

Từ lần trước nói mớ khiến Khang Hi tức giận bỏ đi, số lần hần tới Vĩnh Hòa cung giảm mạnh, cũng đã hơn nửa tháng chưa từng qua đêm tại hậu cung, không thể ngờ được lần tới hậu cung đầu tiên sau quãng thời gian này lại là ở chỗ Đồng Giai thị! Hần biết rõ ả có khúc mắc với Đồng Giai thị, nhưng lại không chút cố kỵ, đây là một tín hiệu, là tín hiệu cực xấu! Trong lòng Khang Hi, ả đã không còn trọng yếu như trước nữa!

Đức phi tức giận không nhẹ, ả đi đi lại lại vòng quanh tâm cung, trong lòng thấp thỏm bất an, ả nhớ rõ trong khoảng thời gian này Đồng Giai Uyển Nhân sắp chết, dựa theo kế hoạch trước đó, đến khi Đồng Giai thị chết, ả đã nắm lấy trái tim Khang Hi, đương nhiên sẽ tiến thêm một bước, nắm lấy Phụng ấn, khống chế quân hậu cung. Từ đó, Dận Chân bị một chữ hiếu đè nặng, đương nhiên không có cách thoát khỏi bàn tay ả, Đồng gia sẽ bị những chứng cứ ả thu thập thời gian qua đá đảo không dậy nổi. Như vậy, ả coi như đã thành công trả thù cho Dận Tộ!

Nhưng hiện tại tất cả đều thoát ly sự khống chế, sự kiện Nhân Trệ kinh khủng nhất đã không còn, bởi vì Tô Viên Viên làm ầm ĩ, Đồng gia bán đi không ít hạ nhân, những cái đinh ả cắm vào đã bị rút sạch. Cũng vì chuyện này, Khang Hi không thăng chức cho Long Khoa Đa, Long Khoa Đa không có quyền lực lớn, không thể làm nhiều việc ác hơn nữa, đương nhiên ả không thể sưu tập thêm càng nhiều chứng cứ. Ưu thế tiên tri không còn, kế hoạch đối phó Đồng gia phải thay đổi rất nhiều. Hơn nữa, ả còn không thể xác định ai là kẻ khiến mọi chuyện thay đổi, và kẻ đó là bạn hay là thù.....

Lần mơ màng nói sai trước mặt Khang Hi đó làm ả vô cùng sợ hãi, nhờ đâu, nhờ đâu trên đời này còn một người xuyên việt khác, còn sở hữu bàn tay vàng lợi hại hơn ả, vậy chẳng phải kế hoạch mà ả đặt ra sẽ hoàn toàn đi tong? Mà nếu đối phương thuộc về Đồng gia, vậy nghĩa là ả không có cách đối phó bọn họ? Hiện giờ Khang Hi lại ngủ lại tại cung của Đồng Giai thị, liệu có phải là một người xuyên việt khác đang giúp đỡ nữ nhân kia tranh sủng?

Đức phi nghĩ rất nhiều, nhưng đều không có cách chứng thực, không có biện pháp, chỉ còn cách kêu người nhìn chăm chăm bên đó. Nghĩ đến Dận Chân mới được Khang Hi khen ngợi, Đức phi hừ lạnh một tiếng, gọi đại cung nữ thiếp thân vào: "Người kêu người lập tức làm cho Tứ a ca một thân xiêm y, ngày mai kêu người chú ý hành tung của Tứ a ca, bốn cung đi gặp hần. Lại thêm vài loại điểm tâm hần thích và chút canh bổ, giống như những lần trước là được."

Đại cung nữ quen đường quen lối mà ứng tiếng, đang muốn thối lui xuống phân phó kẻ khác làm việc, lại nghe Đức phi nói: "Tứ a ca cũng sắp tới thời điểm hiếu nhân sự, người lưu ý một chút, xem có nữ tử nào thích hợp thì bẩm báo bốn cung. Tứ a ca là bốn cung thân sinh, bốn cung đương nhiên không

thể bạc đãi hần, nhất định phải bộ dáng diêm lệ, đáng người là lột, không thể cấp cho hần một kẻ không hiểu phong tình được."

"Dạ, nô tỳ minh bạch, chắc chắn sẽ cẩn thận chọn lựa."

Đức phi phát phát tay mệnh nàng lui ra, nhẹ nhàng xoa xoa bụng mình, ả hừ lạnh. Dận Chân và Dận Tộ cùng chơi đùa, tại sao người rót xuống nước lại là Dận Tộ? Người muốn trở thành hoàng đế, vậy cũng phải xem ta có đồng ý hay không, ý vào cái danh Thái Hậu khó xử hần thì được cái gì, phá hủy từ tận gốc rễ mới là tốt nhất, dù sao thì tương lai hần cũng là kẻ vô ơn khất nghiệt, không để tâm tình mầu tử. Trong lịch sử đã nói rõ ràng, Ung Chính kế vị chưa tới một năm thì Thái Hậu đã chết, ai biết có phải là hần ta cố ý giết hại thân sinh mầu thân hay không, nhi tử như vậy, ta cũng không dám muốn.

Ả cúi đầu ôn nhu cười với cái bụng mình, chỉ có thân sinh, chỉ có đứa trẻ ả tự mình sinh ra này mới xứng trở thành hoàng đế!

.....

Sáng sớm hôm sau, Đồng Giai Uyển Nhân liền sai người đi tiếp Tô Viên Viên tiến cung. Vừa lúc Tô Viên Viên cũng nhớ nhung thư sinh của mình, nàng dặn dò ca ca phải chú ý bảo hộ ngạch nương, sau đó liền vô cùng vui vẻ tiến cung.

"Cô mẩu, con rất nhớ người a! Mấy ngày không gặp, cô mẩu càng thêm xinh đẹp!"

Đồng Giai Uyển Nhân đón lấy tiểu nha đầu bỏ nhào vào lòng mình, cười nói: "Đứa nhỏ này, con lau mặt bên miệng phải không? Sao lại nói ngọt như vậy chứ?"

Tô Viên Viên cười hi hi nói: "Con đâu có nói sai, đây là sự thật mà. Cô mẩu thử hỏi người khác xem, khí sắc người tốt hơn trước nhiều, chẳng lẽ..... mới có chuyện gì tốt sao?"

Đồng Giai Uyển Nhân nghĩ đến chuyện Khang Hi ở lại cung mình, gương mặt ửng hồng, nhéo nhéo má Tô Viên Viên nói: "Cả cô mẩu cũng dám trêu ghẹo, nha đầu con thực to gan lớn mật. Còn nói phải hiếu thuận cô mẩu, sao vừa ra cung liền vui đến quên cả trời đất? Nếu không phải cô mẩu đón con vào cung, con vẫn còn đang ở bên ngoài chơi điên đấy!"

"Con đang bận rộn kiếm tiền mà! Kiếm được tiền sẽ có thể tuyển hộ vệ, có hộ vệ sẽ không có kẻ nào dám khi dễ chúng con nha! Đúng rồi, cảm ơn cô mẩu ban hộ vệ tới thôn trang, cả lúc trước nữa, cũng nhờ cô mẩu phái người đi theo hỗ trợ, nếu không lần này trở về con sẽ không dễ dàng thoát thân như thế."

Đồng Giai Uyển Nhân thở dài, đau lòng ôm Tô Viên Viên, "Con phải chịu khổ rồi, tuổi còn nhỏ mà đã phải lo lắng nhiều chuyện như vậy. Hiện giờ ngạch nương và ca ca của con đều ở thôn trang, con cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, cẩn thận không biến lão thái thái."

Tô Viên Viên giả bộ giả dạ kháng nghị, "Con mới không già đâu, con là tiểu cô nương xinh đẹp nhất!"

"Phải, phải, phải, Huyền Oánh của ta vĩnh viễn là tiểu cô nương xinh đẹp."

Đồng Giai Uyển Nhân vui vẻ cười, rất thích thái độ thân mật của Tô Viên Viên. Lúc trước nàng còn lo lắng Huyền Oánh sẽ vì việc không thể giải quyết dứt điểm Lý Tứ Nhi mà xa cách mình, không ngờ tiểu nha đầu này ân oán rất phân minh, không hề khúc mắc gì. Đồng Giai Uyển Nhân ôm Tô Viên Viên vui vẻ trò chuyện với nàng, cảm giác như đang ôm nữ nhi của chính mình vậy!

Tô Viên Viên bồi nàng trò chuyện nguyên một buổi sáng. Đến chiều, vừa mới tỉnh ngủ nàng liền đổi xiêm y xinh đẹp chạy tới tiếp Dận Chân tan học. Tới gần a ca sở, nàng kéo cung nhân trốn đến một góc, không lâu sau liền thấy các a ca cười nói rộn ràng đi ra. Dận Chân bước ngay sau Thái Từ, vừa tới ngã rẽ, hần liền quẹo qua, nhanh chân đi về hướng Thừa Cẩn cung, vội vã muốn đi xem Tô Viên Viên đã tiến cung chưa.

Mới đi được vài bước, Tô Viên Viên đột nhiên từ sau một cây đại thụ nhảy ra, "Biểu ca, ta đã trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Đức phi đang chờ ở đó.

Nhìn thấy Tô Viên Viên, Đức phi ánh mắt lóe lóe, rồi lập tức nở nụ cười ôn nhu, vẫy vẫy tay, "Dận Chân, mau tới đây ngạch nương nhìn xem."

Dận Chân và Tô Viên Viên cùng tiến lên hành lễ, hai người đều dừng ở một vị trí tương đối xa Đức phi, trên mặt cũng không có chút thần sắc thân cận nào, làm Đức phi có chút ngẹn ngẹn, nhưng ả lập tức cười "địu dàng", lấy ra kiện y phục các cung nữ vừa làm xong, nói: "Ngạch nương làm cho con một kiện xiêm y, không biết hợp thân hay không, con về thử xem xem, nếu không thích hợp lại nói với ngạch nương."

Đại cung nữ thiếp thân của ả lập tức nói: "Từ a ca, nương nương thân mình nặng nề không tiện thêu thùa may vá, làm thực lâu mới hoàn thành một kiện y"

phục này, nương nương thực sự vô cùng quan tâm ngài a. Còn có phần canh bô này, nương nương hầm rất lâu, điểm tâm cũng đều là món ngài thích."

"Ngươi lắm miệng." Đức phi trách cứ một câu, lại nhìn về phía Dận Chân, "Nhiều ngày không thấy, con ta lại gầy, là quá mệt mỏi đây mà, lát nữa ta lại kêu người mang chút đồ bô qua cho con đi, ngạch nương không trông cậy con bản lĩnh cao cường đến đâu, chỉ mong con bình an lớn lên, đừng giống..... đừng giống lục đệ của con..... nhần tâm..... rồi đi....."

Nói nói, Đức phi lại nghen ngào lên, à biết Dận Chân thực hiểu thuận, rất mong mọi tình thương của mẹ, cũng luôn áy náy vì không bảo hộ tốt cho đệ đệ, à nhắc tới chuyện này chính là muốn gọi lên sự áy náy của hần, muốn hần ngoan ngoãn để à lợi dụng. Chi là, à bụm mặt "khóc" hồi lâu vẫn không chờ được câu an ủi, giương mắt nhìn lên, trên mặt Dận Chân nào có thứ gì gọi là áy náy? Ánh mắt nhìn à cũng vô cùng lãnh đạm, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Dận Chân ra hiệu cho Tô Bồi Thịnh, nhìn hần đã thu lấy toàn bộ đồ vật liền mở miệng lạnh lạnh nói: "Tạ Đức phi nương nương quan tâm, hoàng ngạch nương mỗi ngày đều vì ta bồi bổ thân mình, thái y cũng nói thân thể ta vô cùng khỏe mạnh. Đức phi nương nương hiện tại vất vả hoài đệ đệ, đồ bô vẫn nên lưu trữ bồi bổ thân thể thì hơn, Dận Chân xấu hổ không dám nhận. Hôm nay gió lớn, thỉnh nương nương sớm hồi cung nghỉ ngơi, đừng để bị thương thân mình."

Đức phi cứng người, ngăn ra nhìn hần, tại sao thủ đoạn này lại hoàn toàn mất đi hiệu lực. À âm thầm hít sâu một hơi, cười nói: "Vậy ta liền an tâm rồi, nếu con có yêu cầu gì cứ tới Vĩnh Hòa cung tìm ta, thân thể quan trọng, đừng vì công khóa mà quá mức mệt nhọc."

Nói xong, à nhìn về phía Tô Viên Viên, đáy mắt có chút mị mị đánh giá, "Đây là tiểu cách cách Đồng gia? Ngươi tên Huyền Oánh phải không? Trước chưa có cơ hội gặp được, tiểu cô nương thực đáng yêu. Hôm nay bất ngờ gặp mặt, ta không chuẩn bị lễ vật, cây trầm này cho ngươi cảm chơi đi."

Đức phi gỡ một cây trầm mẫu đơn từ bụi tóc xuống, từng lá vàng dát mỏng hình cánh hoa sắp xếp tầng tầng lớp lớp, nhụy hoa cũng tua rua bên dưới gần thực nhiều viên hồng bảo thạch, cây trầm thực hoa lệ sang quý, chỉ nhìn qua cũng biết giá trị thực xa xỉ.

Tô Viên Viên không đợi à đưa qua liền vội vàng xua xua tay: "Đức phi nương nương thứ tội, đa tạ nương nương hậu ái, nhưng nô tỳ chỉ là nữ nhi thân từ, thực sự không xứng có được trang sức quý như vậy, Hoàng Thượng cũng cô mẫu nhất định sẽ tức giận."

Đức phi nhú mày, ánh mắt dịu dàng lập tức trở nên sắc bén, nhưng chỉ lướt qua trong chớp mắt, à liền cười cười thu hồi trầm cài, ung dung nói: "Là bồn cung sơ sót." À lại xoa xoa cái bụng tròn, kéo áo choàng bọc kín thân thể, "Hôm nay xác thực khá lạnh, bồn cung về trước, Dận Chân, lần sau ngạch nương lại tới thăm con."

Đức phi lại liếc qua Tô Viên Viên, không phát hiện nàng có gì khác thường, âm thầm thờ phào, dẫn người rời đi.

Vừa nãy, à chủ đích là lung lạc Dận Chân, nhưng cũng liên tục thử Tô Viên Viên, chỉ cần là kẻ xuyên việt liền không ai không biết Dận Chân sau này sẽ làm hoàng đế, đồng thời quan hệ với thân sinh mẫu thân Đức phi cực kỳ kém cỏi. À vừa ra về từ mẫu, Tô Viên Viên lại không hề nghi hoặc, còn từ đầu tới đuôi đều cẩn thận tuân thủ quy củ, một cây trầm cài cũng không dám thu, nhìn sao cũng chỉ là một tiểu cô nương có chút thông tuệ, như vậy, kẻ không thích hợp, là Hách Xá Lý thị sao?

Kỳ thực, trong lịch sử chỉ ghi lại sự kiện Lý Tứ Nhi biến Hách Xá Lý thị thành Nhân Trệ, nhưng cũng không có miêu tả gì cụ thể, nói không chừng đây mới chính là lịch sử? Bởi vì lần này mẹ con Hách Xá Lý thị làm âm ỉ hại Lý Tứ Nhi ăn khổ, Lý Tứ Nhi mới hận họ như thế, bằng không một thị thiếp như Lý thị làm sao có gan biến chủ mẫu thành Nhân Trệ?

Nghĩ như thế, Đức phi lại cảm thấy không cần để ý các nàng nữa, chỉ cần sửa chữa kế hoạch một chút, tuần tự tiến hành, sớm muộn gì cũng có thể đã đảo những người khác bỏ lên vị trí Thái Hậu, thời gian gần đây thực sự quá mức nôn nóng, cần điều thấp ổn định vững bước mới đúng.

Đội thân ảnh Đức phi khuất xa, Dận Chân mới quay qua Tô Bồi Thịnh nói: "Đồ vật nàng ta đưa tới đều thuộc về ngươi, xử trí thế nào tùy ngươi."

"Dạ, tạ chủ tử."

Tô Viên Viên cùng Dận Chân sóng vai bước đi, đối với những thử nghiệm vừa nãy của Đức phi, hai người đều ngầm hiểu. Tô Viên Viên nghĩ đến chiếc trầm cài đặc biệt quý giá kia, khẽ mỉm cười, "Lúc thương thì muốn nó sống, lúc ghét chỉ mong nó lập tức chết đi, coi như chưa đạt tới mức độ chán ghét, vậy chút phản cảm cũng ổn đúng không? Biểu ca, ngươi nói hôm nay Hoàng Thượng có tới Thừa Càn cung dùng bữa không?"

"Hần là sẽ đi, việc xảy ra hôm nay, hoàng a mã và hoàng ngạch nương nhất định cảm thấy vô cùng hứng thú." Dận Chân và Tô Viên Viên liếc nhau, đều cười rộ lên.

Tiểu hài tử cũng có chỗ tốt của tiểu hài tử, bởi vì nhờ tuổi tác mà sẽ luôn bị hoàng đế cho rằng là hài tử tâm tư non nớt, tuổi tác của bọn họ hiện tại, thực sự vô cùng thích hợp để giả heo ăn thịt hổ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Khang Hi đã tò mò về Tô Viên Viên, tối hôm đó đương nhiên sẽ đến Thừa Càn cung dùng bữa. Tô Viên Viên mới sáu tuổi, Dận Chân cũng mới mười một tuổi, hậu viện chưa có người, đương nhiên vẫn tính là hải tử, bọn họ giống như một nhà bốn người vui vẻ cười nói, không tị hiềm quá nhiều.

Tô Viên Viên hoàn mỹ sắm vai một tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu lại cơ linh thông tuệ, đầu đến Khang Hi cười vang liên tục, phiến nào tiền triều đều ném ra sau đầu, vui vẻ thuận miệng hỏi Tô Viên Viên thích cái gì, muốn thưởng vài thứ cho nàng.

Tô Viên Viên khẽ đảo tròn mắt, ra vẻ mong đợi nói: "Ngài có thể thưởng con một cây trâm cài sao?"

Đồng Giai Uyển Nhân cười cười búng nhẹ lên trán nàng, "Tiểu nha đầu này, con mang trâm cài thế nào? Tóc còn chưa đủ dài đâu, mang châu hoa xinh đẹp hơn."

Tô Viên Viên nghiêng nghiêng đầu, "Vậy sao? Thế sao Đức phi nương nương lại muốn đưa trâm cài cho con? Làm con nghĩ mình cài trâm cũng xinh đẹp."

Khang Hi và Đồng Giai Uyển Nhân đều hơi hơi thu liễm nụ cười, Khang Hi nhàn nhạt hỏi: "Huyền Oánh mới tiến cung đã gặp qua Đức phi rồi sao?"

"Đúng vậy, lúc con đi tiếp biểu ca từ học đường trở về thì gặp Đức phi nương nương, nương nương nói nàng thân mình nặng nề, phải mất thật nhiều ngày mới làm xong một bộ xiêm y cho biểu ca, còn chuẩn bị canh hầm cùng điểm tâm để biểu ca bồi bổ. Đức phi nương nương còn nói lần đầu tiên gặp con, muốn đưa con lễ gặp mặt, liền rút cây trâm trên búi tóc đưa cho con, nhưng con không dám nhận, cây trâm kia thực sự quá quý trọng."

"Nga? Dận Chân, Đức phi đặc biệt tới gặp con?" Khang Hi lên tiếng, hần vừa mới có chút dấu hiệu coi trọng Tứ nhi tử, Đức phi liền lén lút đi chặn đường gặp người..... Hơn hai mươi năm ngâm mình trong tiền triều hậu cung đấu đá, Khang Hi không thể không nghĩ nhiều một chút.

Dận Chân mặt không đổi sắc trả lời: "Hoàng a mã, Đức phi nương nương khuyên nhi tử không cần quá mức dụng công khắc khổ học tập, tránh để bị thương thân mình, sợ nhi tử sẽ rời đi sớm như lục đệ. Nhưng nhi tử đã giải thích rõ mình thực sự rất khỏe mạnh, gần đây chăm chỉ tập luyện cưỡi ngựa bắn cung còn cảm thấy thân thể tốt hơn trước, cho nên cự tuyệt đồ bỏ của Đức phi nương nương. Đức phi nương nương đang hoài đệ đệ, nàng cần đồ bỏ hơn nhi tử."

"Ân, con có tâm, hoàng ngạch nương con dạy dỗ con rất tốt, cũng thực cẩn thận chiều cố con, phải hảo hảo hiếu thuận hoàng ngạch nương, biết không?" Khang Hi đảo mắt qua Dận Chân và Đồng Giai Uyển Nhân, đột nhiên hỏi, "Dận Chân, trâm đặt con bên người hoàng ngạch nương, không thể thường xuyên gặp mặt Đức phi, con có từng trách trâm?"

Lời này vừa ra, Đồng Giai Uyển Nhân lập tức biến sắc. Tuy khoảng thời gian gần đây Dận Chân vẫn luôn cư xử với nàng như thân mẫu, nhưng nàng chưa từng quên mấy năm trước hần bị Đức phi châm ngòi mà xa cách mình, khó khăn lắm sinh hoạt mới khởi sắc, chẳng lẽ lại sắp bị nữ nhân kia phá hủy sao?

Đồng Giai Uyển Nhân khàn khàn nhìn Dận Chân, ai ngờ Dận Chân chỉ bình đạm nói: "Nhi tử không trách hoàng a mã, không giấu người, tuy nhi tử lớn lên bên người hoàng ngạch nương, nhưng mấy năm trước cũng gặp Đức phi nương nương không ít lần. Đức phi nương nương thường thường quan tâm nhi tử, chỉ là sợ hoàng ngạch nương không vui nên mới yêu cầu nhi tử giấu diếm. Hiện giờ nhi tử đã trưởng thành, cảm thấy hoàng ngạch nương trước nay đều vô cùng rộng lượng, tuyệt đối sẽ không vì việc nhỏ này mà tức giận, là nhi tử ngu dốt."

Hần quay sang khẽ hành lễ xin lỗi Đồng Giai Uyển Nhân, lại nói tiếp: "Đã từng, nhi tử cũng có chút hoang mang, nhưng ba năm trước lục đệ bất hạnh ly thế, Đức phi nương nương liền không gặp nhi tử nữa, có lẽ là phải chiều cố các muội muội nên không thể chú tâm đến nhi tử như trước. Hiện giờ Đức phi nương nương lại có đệ đệ, tất nhiên vô cùng vui mừng, có các đệ muội muội hiếu thuận Đức phi nương nương, nhi tử cũng có thể an tâm. Hoàng ngạch nương dụng tâm chiều cố nhi tử, nhi tử đương nhiên hảo hảo hiếu thuận hoàng ngạch nương mới phải."

Đồng Giai Uyển Nhân nhìn ra được Dận Chân nói thực lòng, nhất thời khó nén kích động, vui mừng quá mà rơi lệ. Khang Hi lại ngây ngẩn cả người, hần mới hỏi thế chẳng qua là vì nghĩ tới vài chuyện ngày trước, hần nhớ rõ trước kia Đức phi thường nói mong nhớ Dận Chân, nhưng ngại Hoàng Quý Phi không vui mà không dám đi gặp nhi tử, nói năng rất buồn khổ, hần bởi vậy mà thường thường ở lại Vĩnh Hòa cung an ủi nàng. Sau lại Dận Tộ tử vong, hần sợ đi bị Đức phi dẫn dắt mà nghi ngờ Hoàng Quý Phi cũng bởi vì trong ấn tượng của hần, Đức phi và Dận Chân không thường gặp mặt, tại sao Dận Chân và Dận Tộ lại đột nhiên tới gần hồ nước chơi đùa, để rồi Dận Tộ trượt chân rơi xuống nước?

Hiện giờ vừa nghe, thì ra hần đã bị Đức phi lừa gạt bấy lâu nay, nếu nàng thường xuyên lén gặp Dận Chân, vậy nhưng lần ra vẻ buồn khổ kia đương nhiên chỉ là thủ đoạn mời sủng. Nghĩ sâu hơn nữa, sự kiện Dận Tộ kia, Hoàng Quý Phi cũng hoàn toàn không có điểm nào đáng nghi, vậy mà nàng lại phải gánh chịu lòng nghi kỵ của hần bao năm. Khang Hi nhủ chặt mày, cảm giác hình tượng Đức phi trong lòng mình, dường như đang bị bôi đầy mực đặc, càng ngày càng đen, chẳng khác gì đám phi tần kia.

Hần an ủi Đồng Giai Uyển Nhân vài câu, không nghĩ nói tiếp vấn đề này nữa, liền thuận miệng hỏi Tô Viên Viên, "Tiểu nha đầu này, nếu đã thích trâm cài như thế sao không nhận lấy chiếc trâm mà Đức phi đưa, đến bây giờ lại muốn trâm đưa? Người không sợ Đức phi sẽ sinh khí sao?"

Tô Viên Viên nhăn mi, ngập ngừng nói: "Con cũng muốn a, nhưng con không dám. Biểu thúc, gần đây con đang học quy củ mà, ma ma đã nói trang sức cũng có phẩm cấp, trâm cài mẫu đơn vàng ròng, lại còn gắn nhiều hồng bảo thạch như thế, con mà nhận lấy chẳng phải là không hiểu quy củ sao? Nhưng nếu biểu thúc đưa liền bắt đồng nha, biểu thúc chính là Hoàng Thượng, ngài đưa thì đương nhiên con cũng được phép dùng."

Nếu là một cây trâm nào khác, Khang Hi chắc chắn mình không có ấn tượng, nhưng cây trâm mẫu đơn này thì khác, Đức phi thường xuyên dùng, hần còn từng tự tay giúp nàng cài nó lên búi tóc, hay giúp nàng gỡ xuống lúc nghỉ ngơi, đương nhiên nhớ rất rõ. Hiện giờ nghe Tô Viên Viên nhắc tới phẩm cấp trang sức, ấn tượng đối với Đức phi lại hạ xuống vài cấp bậc. Hần không chú ý mấy thứ đó, khi sủng ái Đức phi hần từng thường nàng không ít đồ vật, phi tử y vào sự sủng ái mà đeo vài món trang sức vượt phẩm cấp không phải chưa từng có, nếu không quá nghiêm trọng thì hần căn bản không thêm

đề ý.

Nhưng nếu Đức phi không có dã tâm, nếu nàng thực sự dịu dàng thiện lương thì sẽ dùng đến những thứ kia sao? Tầm mắt phiêu đến trên người Đồng Giai Uyển Nhân, lại lướt qua phương thức trang hoàng trong phòng, toàn bộ vật phẩm đều thuộc về phẩm cấp Hoàng Quý Phi, hoàn toàn không có nửa điểm vượt giới hạn. Hoàng Quý Phi đã chường quân hậu cung mấy năm, nếu nàng có chút tâm tư, vậy dùng vài đồ vật của Hoàng Hậu cũng không phải không được, nhưng, rõ ràng, nàng không có cái tâm tư đó.

Có đối lập, càng biểu thị rõ ràng khi trước hân có mắt không trông, xem trên châu là mắt cá, cư nhiên thiếu chút nữa liền độc sủng ả Đức phi thùng rỗng kêu to kia, quả thực quá hoang đường!

Khang Hi càng tức giận thì ngoài mặt lại càng bình tĩnh, hân thân nhiên ban thưởng cho Tô Viên Viên không ít đồ vật mà tiểu cô nương có thể dùng, lại khảo giáo Dận Chân một lát, sau đó liền lấy cớ phải phê duyệt tấu chương trở về Càn Thành cung.

Không lâu sau, thái y thỉnh mạch bình an cho Đức phi bẩm tấu nàng thai tượng không tốt, cần tĩnh dưỡng an thai, Hoàng Thượng lập tức hạ lệnh không cho người khác quấy nhiễu ả, nhưng ai cũng ngầm hiểu, đây là biến tướng cấm túc!

Đức phi ở Vĩnh Hòa cung nổi trận lôi đình, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được vì sao Khang Hi lại làm thế. Lại không biết từng chút từng chút bại lộ như vậy, đủ để cho Khang Hi triệt tiêu hết thầy hạo cảm khi trước.

Chỉ nói nói vài câu đã đã kích Đức phi nặng nề, Tô Viên Viên cực kỳ vui vẻ, nhưng đây cũng là lợi dụng lòng đa nghi của đế vương mà thôi, nếu muốn làm Đức phi hoàn toàn thất thế là không có khả năng, còn cần thêm càng nhiều tội danh xác thực. Nhưng nàng không nóng nảy, lấy tính tình của Đức phi, sớm muộn gì ả cũng không nhịn được mà ra tay đối phó bọn họ.

Từ vài chuyện đã xảy ra, Tô Viên Viên đã mơ hồ phân tích được tính tình của Khang Hi, hiển nhiên, hân là một người trọng tình, nhưng bởi vì chuyện cũ của Thuận Trị và Hoàng Quý Phi Đồng Ngạc thì, hân sẽ không dễ dàng động tình với cung phi. Nhưng nơi này lại không phải chính sử, nếu trong nguyên tác Khang Hi đã vì biểu hiện giả dối của Đức phi mà động tâm, chứng tỏ, từ trong sâu thẳm, Khang Hi này vẫn còn chờ mong một phần cảm tình đơn thuần mà chân thành tha thiết, nếu muốn tác hợp Khang Hi và Đồng Giai Uyển Nhân, vậy chỉ cần tìm thêm nhiều nhiều biểu hiện giả dối của Đức phi, đối lập một chút là được.

Đức phi từ ngoại hình đã chiếm ưu thế rất lớn, ả không mỹ diệu như Nghi phi, không tuyệt sắc như Lương Quý nhân, nhưng ngũ quan cũng thực dễ nhìn, gương mặt tự mang ý cười, cổ thể thực dịu dàng, cũng có thể thực đoan trang, làm người nhìn cảm thấy thực thoải mái, dễ dàng thả lỏng tinh thần. Khang Hi bận rộn triều chính cả ngày, tiến hậu cung đương nhiên thích loại dung mạo có thể giúp đỡ thả lỏng tâm tình như ả.

Hơn nữa Đức phi còn có linh tuyến, thân thể khỏe mạnh, làn da mịn màng, bảo dưỡng đặc biệt tốt, đây cũng là một ưu thế cực lớn, và ả thỉnh thoảng còn cho Khang Hi uống chút trà có pha chút linh tuyến, giúp hân cảm thấy thân thể thoải mái, từ đó Khang Hi sẽ vô thức mà muốn tới cung của ả nhiều hơn.

Tô Viên Viên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy việc quan trọng nhất trước mắt chính là giữ được tính mạng của Đồng Giai Uyển Nhân cái đã, nếu theo như lịch sử, nàng chỉ còn sống được khoảng một năm nữa. Hiện tại, điều đầu tiên cần làm chính là điều dưỡng thân thể, hai là giải trừ khúc mắc, ba chính là tắm bổ làn da, muốn bắt được trái tim hoàng đế, điều tiên quyết là phải từ ngoại hình áp kẻ khác xuống đất. Cũng may, Đồng Giai Uyển Nhân chính là loại hình Khang Hi thích, đôi mày lá liễu thon dài tinh tế, mắt phượng hẹp dài, gương mặt thiên gầy, tổng thể thực dịu dàng nhu nhược, khiến người ta sinh ra một loại dục vọng muốn bảo hộ che chở nàng.

Nếu tác hợp được hai người này, chính là đồng thời giải quyết hai nhiệm vụ, nhưng nếu thực sự hai người họ không thể đến với nhau, vậy nàng đành phải nghĩ cách khác thôi. Tô Viên Viên nói kế hoạch của mình cho Dận Chân, nàng thực sự vô cùng vui sướng, đây là lần đầu tiên nàng làm Hồng Nương chủ!

Dận Chân xoa xoa đầu nàng, sủng nịch cười cười: "Người muốn làm thế nào thì cứ buông tay mà làm, hoàng ngạch nương yêu hoàng a mã, mà hoàng a mã cũng muốn có một phần cảm tình chân thành, nếu thực sự có thể, đây cũng là một chuyện tốt."

"Ân, cô mẫu đối ta tốt như vậy, ta đương nhiên muốn giúp nàng một phen." Tô Viên Viên nói xong chính sự, đột nhiên nhớ tới ý tứ của Đức phi, nghiêng răng túm lấy vành tai Dận Chân xoay một vòng. "Ta cảnh cáo ngươi, cái gì mà phúc tấn, thị thiếp hay cung nữ đều không được thu, là trưởng bối ban cho cũng không được! Chính ngươi nhất định phải nghĩ cách giải quyết, bằng không chết với ta!"

Dận Chân vội vàng xin tha giải cứu lỗi tai mình, lại thuận thế nắm lấy tay nàng. "Chút chuyện nhỏ này còn cần ngươi nhọc lòng? Ta đã sớm nghĩ ra biện pháp tốt."

"Biện pháp gì?"

"Tạm thời bảo mật, chỉ chờ thời cơ tới là có thể hoàn toàn giải quyết những người đó."

Tô Viên Viên nhướng mày, thấy hân có vẻ rất tự tin, nàng cũng không hỏi nữa, cười cười: "Vậy ta đây chờ tin tức tốt a."

"Yên tâm"

Thời gian hai người có thể ở chung cũng không nhiều, trời chiều rồi, Tô Viên Viên liền tiễn Dận Chân ra ngoài cửa Thờ Càn cung, nhìn hân đi xa mới trở về. Nhưng nàng vừa mới xoay người liền nghe thấy xa xa có tiếng bước chân đang tới gần, là Tiểu Cửu và Tiểu Thập cùng một đoàn cung nhân, nàng liền đứng lại đợi thêm một lát.

Tiểu Cửu thấy nàng thì ánh mắt sáng lấp lánh, "A? Ngươi là tiểu biểu muội của Tứ ca? Ngươi đang làm gì?"

Tô Viên Viên khẽ nhún chân hành lễ, mỉm cười nói: "Hồi Cừu a ca, nô tỳ mới tiến biểu ca đi, đang muốn trở về."

"Ngươi và Tứ ca cảm tình thực tốt a, ta cũng có một biểu tỳ, chỉ hơn ta một tuổi, nhưng nàng xinh đẹp hơn ngươi nhiều."

Tiểu Thập phì cười, "Là đánh đá mới đúng chứ! Cừu ca, ánh mắt ngươi có bình thường không đó? Biểu tỳ ngươi nào có xinh đẹp bằng tiểu biểu muội?"

Tiểu Cừu tức giận huych hấn, thấp giọng nói: "Ngươi ngốc sao? Tự dung khen biểu muội của Tứ ca xinh đẹp làm gì?"

"Ngươi mới ngốc, ta mới là sự thực!"

Tô Viên Viên mỉm cười nhìn hai tên nhóc đầu võ mồm, trong lòng âm thầm cười trộm. Giáo dục cần bắt đầu từ thuở ấu thơ, nàng có nên hành động từ ngay bây giờ không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bên Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Tô Viên Viên nghĩ đến Bát gia đẳng cũng là một cỗ thế lực không nhỏ, tương lai còn thường xuyên làm Tứ Tử nhà nàng ngột ngạt khó chịu, dứt khoát quyết định bắt đầu chia rẽ họ ngay từ bây giờ, liền làm bộ không phục phòng mã nói: "Biểu thúc còn khen ta đáng yêu nha, biểu tỳ của ngươi là ai a? Biểu thúc có từng khen nàng chưa?"

Tiểu Cừu ghen, Khang Hi đã khi nào gặp qua Quách Lạc La Minh Phuong, sao có thể khen ngợi nàng? Bất quá, hấn khẽ đảo đảo tròn mắt, lập tức cười tinh quái, "Ngươi đã kêu biểu thúc, còn không biết là hoàng a mã nói chơi sao? Ta nói cho ngươi biết, biểu tỳ ta mới không bệnh tật yếu ớt như ngươi đâu, nàng không những xinh đẹp hơn ngươi, mà còn biết cười ngựa bắn tên, giỏi giang hơn ngươi nhiều."

"Hừ, ta mới không tin!" Tô Viên Viên khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt nói, "Ngươi đang mạnh miệng, nhất định là vậy, chứ nếu biểu tỳ ngươi thực sự lợi hại, tại sao ta chưa từng nghe nói? Có bản lĩnh thì ngươi kêu nàng tới thi đấu một lần, cưỡi ngựa bắn tên thì có gì đâu chứ? Để biểu ca dạy ta, ta cũng học được!"

Tiểu Cừu như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, hấn cong lưng cười ha hả, vỗ mạnh vào vai Tiểu Thập nói: "Tiểu Thập ngươi nghe nàng nói kìa, quá tự đại, còn chưa từng học cưỡi ngựa bắn cung mà dám đòi thi đấu với biểu tỳ, được a, chúng ta đánh cược, nếu ngươi thắng biểu tỳ, vậy không được phép chơi với Tứ ca nữa! Thế nào, ngươi dám so không?"

Tiểu Thập hai mắt sáng lên, "Tiểu biểu muội mau đồng ý a! Không cần sợ hấn! Khóa cưỡi ngựa bắn cung mỗi ngày chỉ có luyện tập mấy động tác lặp đi lặp lại, thực sự quá nhàm chán, nếu ngươi đồng ý so đấu, ta kêu ngạch nương thưởng cho ngươi thứ tốt!"

Tô Viên Viên mặc kệ hai người họ reo hò, nàng chỉ lạnh nhạt nói, "So thì so, Cừu a ca, đây là đánh cược giữa chúng ta, coi như thắng cuộc thì ta cũng không nên trừng phạt biểu tỳ ngươi, nếu ngươi đã kéo biểu ca vào, vậy thì nếu ngươi thua liền bụng trà đồ nước cho biểu ca ba ngày, thế nào, ngươi dám không?"

Tiểu Cừu hung hăng trừng nàng, cả giận: "Có gì không dám? Nha đầu cuồng vọng, ngươi chờ bị ném ra khỏi cung đi!"

"Hừ!" Tô Viên Viên trừng lại hấn, xoay người chạy vào Thờ Càn cung. Chạy xa vẫn còn nghe thấy Tiểu Cừu lầm bầm nói nhất định phải kêu Quách Lạc La Minh Phuong tăng mạnh cường độ luyện tập, phải thắng thật xinh đẹp. Nàng khẽ mỉm cười, nhanh chóng chạy tới nhào vào lòng Đồng Giai Uyển Nhân.

Đồng Giai Uyển Nhân kinh ngạc đón lấy nàng, cười nói: "Con sao vậy? Có người khi dễ con sao?"

Trong mắt Tô Viên Viên hừng hực ngọn lửa chiến thắng, đôi tay nhỏ nắm chặt: "Cô mẫu, từ ngày mai, con cũng muốn học cưỡi ngựa bắn cung! Cừu a ca nói biểu tỳ hấn xinh đẹp hơn con, còn cưỡi ngựa bắn cung rất lợi hại, chúng con đánh cược, nếu con thua sẽ không được chơi với biểu ca nữa, con nhất định không thể thua!"

Đồng Giai Uyển Nhân phì cười, nói: "A, Huyền Oánh của ta thực không giống tiểu cô nương hiếu thắng vậy nha, sao đột nhiên lại muốn đánh cược cùng Cừu a ca? Chẳng lẽ con thích chơi với Cừu a ca hơn?"

Tô Viên Viên thiếu chút nữa học máu, vội vàng nói: "Mới không phải đâu! Tại hấn ta cứ thích tới gây chuyện với biểu ca, rõ ràng là Cừu a ca chơi xấu cạo sạch lông con cún nhỏ của biểu ca, kết quả còn khiến biểu ca bị biểu thúc mắng. Lúc con tới tiếp biểu ca ở học đường, hấn còn đang gây sự nữa, biểu ca không thèm để ý đến hấn, nhưng vừa rồi hấn còn không cho con chơi với biểu ca. Cô mẫu, ngài nói xem, có phải hấn quá xấu xa không? Con muốn thay biểu ca xả giận, nếu hấn thua, con bắt hấn bụng trà đồ nước cho biểu ca ba ngày, xem hấn còn cao ngạo được không!"

Đồng Giai Uyển Nhân không coi tiểu hài tử đánh đổ là chuyện gì to tát, nàng xoa xoa đầu Tô Viên Viên nói: "Tốt, Huyền Oánh thực ngoan, đã biết ra

mặt giúp đỡ biểu ca, biểu ca con nếu biết nhất định sẽ thực cao hứng. Cô mẫu sẽ cùng Hoàng Thượng nói một câu, ngày mai để con tới học khóa cười ngựa bắn cung với các a ca."

"Cảm ơn cô mẫu, cô mẫu tốt nhất!"

Đồng Giai Uyển Nhân ôm chặt tiểu cách cách, nhìn nàng cao hứng thì càng thêm vui mừng, tựa như nàng chính là nữ nhi của mình vậy. Chuyện này cũng chẳng phải đại sự gì, rốt cuộc Tô Viên Viên vẫn còn nhỏ a, đâu cần tị hiềm. Đồng Giai Uyển Nhân vừa nói cho Khang Hi, Khang Hi chỉ coi như chuyện đùa a, đương nhiên lập tức đồng ý.

Hắn đã kêu Lý Đức Toàn đi hỏi kỹ mọi tình, biết Tiểu Cửu và Tô Viên Viên có đánh cuộc thì cũng cảm thấy chỉ là lời nói con trẻ, thực thú vị, giúp trong nội cung tăng thêm vài chuyện vui vẻ cũng tốt.

Vì thế, bắt đầu từ ngày hôm sau, Tô Viên Viên và các a ca cùng nhau học cười ngựa bắn cung, đương nhiên, nàng là do Dận Chân tay cầm tay chỉ đạo. Tô Viên Viên mặc kỳ trang màu trắng đỏ giao nhau, tóc buộc thành đuôi ngựa cao cao, thoát nhìn lạnh lợi hoạt bát cực kỳ, chỉ cần đứng đó thôi cũng là một đạo phong cảnh tươi đẹp sáng lạn. Tiểu Cửu thấy nàng đẹp hơn biểu tỷ nhiều như vậy, thầm bực, lại mở miệng trào phúng: "Hừ, chỉ biết chú trọng bề ngoài, đợi chút nữa ngã xuống ngựa đừng có khóc a!"

Tô Viên Viên liếc qua hắn, cười ha hả: "Đã quên nói cho ngươi nha, ta thiên tư thông minh, học cái gì cũng cực kỳ mau, đợi lát nữa thấy ta lợi hại hơn ngươi thì cũng đừng khóc thành sừ bát quái a!"

Tiểu Cửu nhếch miệng cười nhạo, hô lớn: "Các ca ca nghe thấy nàng tự đại không a? Lát nữa ta nhất định phải nhìn xem nàng sợ hãi ngã ngựa bao nhiêu lần!"

Thái Tử lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Có sư phó cười ngựa bắn cung ở đây, nào có khả năng để người ngã xuống ngựa? Cửu đệ, nam tử hán đại trượng phu, ngươi cũng đừng mãi so đo với tiểu cách cách."

Tiểu Cửu gân cổ nói: "Nàng cam tâm tình nguyện đánh cuộc, Thái Tử Nhị ca, huynh không cần lo. Còn nữa, sư phó cười ngựa bắn cung không được dạy nàng, nàng đã nói nhất định muốn Tứ ca dạy học a." Hắn lại khiêu khích liếc Dận Chân, "Tứ ca, ngươi dám dạy không a?"

Dận Chân lãnh đạm quét mắt qua hắn, nói: "Cửu đệ, nghe nói nội dung đánh cuộc của ngươi chính là rót trà đổ nước hầu hạ ta ba ngày? Vì huynh mỗi mắt mong chờ."

Mấy huynh đệ khác cười vang, khiến Tiểu Cửu tức giận đến mặt trướng đỏ bừng. Không đợi hắn tiếp tục nói thêm cái gì, Dận Chân đã đỡ Tô Viên Viên lên ngựa.

Hắn cũng Tô Viên Viên cười chung một con ngựa, cẩn thận chỉ cho nàng cách nắm dây cương, nên ngồi như thế nào, làm thế nào để bồi dưỡng cảm tình với ngựa, để không chế ngựa chạy theo ý mình,..... Tô Viên Viên nghiêm túc lắng nghe, thực mau, hai người bắt đầu cười ngựa chạy chậm, phảng phất tự thành một thế giới riêng, ngăn cách toàn bộ ồn ào bên ngoài, lại khiến Tiểu Cửu ghen một hơi không có chỗ phát tiết.

Tiểu Thập vô ngữ vỗ vỗ bả vai Tiểu Cửu, nhũn mày nói: "Tức giận nhiều vậy? Một tiểu nha đầu thôi, ngươi cứ muốn đối đầu với nàng làm gì?"

"Nàng là tiểu nha đầu nhà Tứ ca!"

"Vậy ngươi chờ nàng so đấu cùng biểu tỷ a, đến lúc đó chẳng phải nàng không thể tiếp tục chơi với Tứ ca sao? Hay là ngươi sợ thua cuộc?"

"Ta mới không thêm sợ, nàng mới bắt đầu học cười ngựa bắn cung, biểu tỷ ta đã học suốt ba năm, ta mà phải sợ nàng sao?"

"Vậy ngươi còn ở đây rồi rắm cái gì? Ảnh hưởng tâm tình học tập của ta! Không thêm nghe ngươi nói nữa, ta đi cười ngựa!"

Tiểu Thập chạy đi rồi, Tiểu Cửu cũng hết hứng, lại bắt đầu các hạng mục luyện tập thường ngày. Chặng qua hắn vẫn mãi không thể chú tâm, cứ thường xuyên liếc qua xem Tô Viên Viên học thế nào, thấy nàng vẫn vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trong lòng lại càng hoang mang rối loạn, đột nhiên sinh ra chút dục cảm không tốt.

Ba ngày sau, Tô Viên Viên đã có thể giục ngựa chạy như điên! Đối với hồ yêu mà nói, thuần phục một con ngựa chẳng khác nào chuyện đùa, nàng kêu ngựa chạy đến nơi nào, nó liền lập tức chạy qua nơi đó, khi quen thuộc các động tác cười ngựa, nàng lập tức yêu thích loại vận động này.

"Biểu ca, chúng ta chạy thi nha, tới cái cây phía trước!"

"Được, ngồi vững, ta đuổi theo ngươi!"

Trong khu mã tràng học cười ngựa bắn cung luôn vắng vắng tiếng cười nói đùa giỡn của Dận Chân và Tô Viên Viên, những người khác đều tám tấc bảo lạ. Khi Thái Tử hỏi chuyện, các sư phó đều khen không dứt miệng, nói chưa từng gặp qua nữ hài tử nào thông tuệ như nàng. Đây còn là hắn bận tâm thể diện của các vị a ca, cố ý chỉ bao quát trong các nữ hài tử.

Dận Đề liếc qua Tiểu Cửu, cười nói: "Tiểu Cửu a, xem ra trận đánh cuộc này đệ thua chắc rồi."

"Hừ, còn sớm, biết cười ngựa thôi thì sao chứ? Nàng còn chưa học bắn tên đâu."

Tô Viên Viên vừa lúc cùng Dân Chân về tới, nghe thấy hần nói vậy liền cười vang: "Cửu a ca, người thực là, người đã quên ta từng nói mình học cái gì cũng đặc biệt nhanh sao? Sao người cứ thích nói những lời dễ bị và mặt này? Còn đều là và mặt chính mình?"

Nhóm a ca lại cười rộ lên, việc học vốn thực nặng nề, vậy xem tiểu cô nương này khiến Tiểu Cửu ăn một hoặc ghen hờn cũng thực thú vị. Khang Hi cũng vậy, hần vừa lúc muốn tới khảo giáo việc học của các a ca, nhìn thấy một màn này cũng không tức giận, còn cảm thấy Tô Viên Viên thực lanh lợi, khiến các nhi tử của hần sinh động hơn trước nhiều.

Khang Hi đi tới cười nói: "Nha đầu Huyền Oánh cũng đừng nói mạnh miệng, con thật sự học cái gì cũng nhanh sao?"

Tô Viên Viên xuống ngựa hành lễ, sau đó thẳng lưng ưỡn ngực tự tin nói: "Hoàng Thượng, nếu ngài không tin có thể nhìn nô tỳ học bắn tên a, nô tỳ nhất định có thể học rất nhanh."

Khang Hi nghe nàng kêu "Biểu thúc", "Biểu thúc" mãi thành quen, giờ đột nhiên thấy nha đầu này giữ nghiêm quy củ lại thấy có gì không đúng lắm, bắt đầu cười cười phát tay, "Được rồi, được rồi, nha đầu con chính là một đứa dở hơi, trầm thấy con tiến cung chính là để chọc cười trẫm và cô mẫu con. Đừng câu nệ, ở Thừa Càn cung nói chuyện như nào, thì ở bên ngoài cứ nói như thế đi, trẫm nghe con gọi Hoàng Thượng thực không quen nổi."

Tô Viên Viên cười hi hi, "Biểu thúc, đây là chính ngài nói a, về sau đừng trách con hạnh kiểm xấu đó, con học quy củ cũng rất nhanh nha, chỉ ở trước mặt người thân cận mới thả lỏng một chút."

Khang Hi cười vang, chỉ vào khu bắn bia nói: "Dân Chân mau đi dạy dạy tiểu nha đầu này, trẫm muốn nhìn xem học đặc biệt mau của nàng rốt cuộc nhanh đến mức nào."

Dân Chân mỉm cười nói: "Dạ, hoàng a mã, sẽ không làm hoàng a mã thất vọng." Dứt lời liền nắm tay Tô Viên Viên dắt nàng đến nơi dựng bia.

Khang Hi nheo nheo mắt nhìn đôi tay nắm chặt của hai người, chưa nói cái gì, những việc này trong mắt hần đều chẳng có gì to tát, hần là hoàng đế, rất nhiều chuyện, chỉ cần một câu nói liền giải quyết được.

Dân Chân chọn cho Tô Viên Viên một chiếc cung nhỏ, làm mẫu động tác kéo cung cho nàng nhìn một lần, sau đó bảo nàng bày tư thế, mình thì đứng sau nửa ôm nàng sửa đúng động tác, một chi tiết đều không bỏ qua. Hai đời trước họ đều chưa từng tiếp xúc với bộ môn này, nhưng từ khi Dân Chân tới đây, kết hợp với kỹ ức của nguyên chủ, hần sớm đã nắm vững phương thức, lúc này chỉ đạo cho Tô Viên Viên hoàn toàn không thành vấn đề.

Tô Viên Viên thật sự học rất nhanh, bắn tên thôi mà, nàng có trực tiếp cảm mũi tên quăng ra ngoài cũng có thể trúng ngay hồng tâm. Ban đầu mới tiếp xúc không quá quen thuộc vị trí đặt mũi tên, không biết được điểm phát lực, mấy lần đầu mũi tên chỉ bay đến nửa đường liền rớt, lúc sau lại bắn trượt vài lần. Tiểu Cửu vừa muốn cười nhạo nàng, lại thấy nàng bắn được một tên trúng bia, tuy rằng chỉ ở ngoài rìa, nhưng lực đạo rất tốt.

Dân Chân đứng bên cạnh cười nói: "Chính là như vậy, mọi luyện thêm vài lần nữa quen thuộc cảm giác là được."

Tô Viên Viên ngẩng đầu nhìn hần cười vui vẻ, kéo cung nhắm bie, cảm thụ khoảng cách, lực đạo cùng hướng gió, chậm rãi tĩnh tâm, nheo mắt, tay phải thả ra, mũi tên bay vút đi, trúng ngay hồng tâm!

Tô Viên Viên nhảy cẫng lên hoan hô, quay qua Khang Hi nói: "Biểu thúc, con học nhanh không a?"

Khang Hi chỉ kinh ngạc một chút, lập tức cười vang: "Tốt! Tốt! Không hổ là nữ nhi Đồng gia, thưởng!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 11

Sau lần đầu tiên bắn trúng hồng tâm, Tô Viên Viên cố ý giấu dốt, mười mũi tên thì có tám chín mũi bắn lệch, chỉ có vài mũi trúng hồng tâm. Nhưng dù vậy cũng đã vượt qua hầu hết các a ca thời kỳ mới học rồi, đặc biệt là đối với người không hứng thú với cười ngựa bắn cung như Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu tức giận đến nuốt không trôi, càng lo lắng thi đấu sẽ thua, nhiều lần yêu cầu Nghi phi nhất định phải đốc thúc biểu tỳ chăm chỉ luyện tập. Hần nói quá nhiều, làm Nghi phi cũng nghiêm túc lên, dù là tiểu hài tử chơi đùa trên chóc, nàng cũng không muốn để nhi tử đi bưng trà đổ nước cho Dân Chân. Nàng chính là nữ nhi của gia tộc Quách Lạc La thị, là thế gia quý nữ đích thực, nhi tử của nàng sao có thể cúi đầu trước nhi tử do một bao y sinh ra?

Nghi phi tìm cách kéo Khang Hi tới cung mình, sau đó cầu xin ân điển triệu Quách Lạc La Minh Phương tiến cung. Từ đó, Quách Lạc La Minh Phương cũng tham gia đội ngũ học tập cười ngựa bắn cung, bọn nhỏ đi học càng thêm náo nhiệt.

Tuy Quách Lạc La Minh Phương mới bảy tuổi, nhưng đã vô cùng kiêu ngạo, rất hay coi thường những tiểu cô nương khác. Nghe tin đạo trước Tô Viên Viên suýt nữa bị một tiểu thiếp độc chết, nàng liền âm thầm coi khinh. Đối thành nàng, nếu có người dám khi dễ ngạo ngược, nàng lập tức vung roi quát cho biết mặt, chứ yếu đuối đến mức bị rút thuốc? Xì!!!

Cho nên, lúc Quách Lạc La Minh Phương nhìn thấy Tô Viên Viên, lập tức tiến tới hạ chiến thiết, "Ta nghe nói ngươi rất cuồng vọng tự đại, nói ngươi có thể thắng qua ta? Ngay bây giờ, ngươi dám so đấu một hồi không?"

Tô Viên Viên cười sáng lạn, "Đương nhiên dám a, nhưng ta đây không phải cuồng vọng tự đại, mà là tự tin. Quách Lạc La cách cách, lần thi đấu này là do chính Cửa a ca khơi mào, nếu ngươi không thích thì tìm hấn tính số ấy, phát giận với ta thì có ích gì?"

Quách Lạc La Minh Phương sừng sốt, không ngờ Tô Viên Viên cũng chẳng phải quả hồng mềm, nàng lại lạnh mặt nói: "Đương nhiên ta sẽ tính sổ với Tiểu Cửu, nhưng hiện tại, ngươi vừa mới học, ta chấp ngươi chạy trước, đích đến là đại thụ đằng kia."

"Không cần! Ta nói mình có thiên phú cũng chẳng phải mạnh miệng, ta chưa bao giờ nói dối, không cần ngươi chấp đường ta cũng có thể thắng ngươi." Tô Viên Viên lên ngựa chuẩn bị, nhìn Quách Lạc La Minh Phương cười nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, vì sao chẳng ai chịu tin trên đời này có người thiên phú đặc biệt tốt như ta chứ?"

Lời này có thể nói là vô cùng kéo cừu hận, nhưng cổ tình ở đây chỉ có các hoàng tử a ca và Quách Lạc La Minh Phương, mà bọn họ đều là người thực ưu tú, lại có địa vị cao, chẳng những không phản cảm với lời nàng nói, ngược lại còn vô cùng đồng ý, cảm thấy Tô Viên Viên thuận mắt hơn đám người dối trá thích giả bộ khiến tổn ngoài kia nhiều. Hơn nữa, tiểu cô nương mới sáu tuổi lại đường hoàng tự tin nói ra lời như thế, thực sự rất đáng yêu a!

Quách Lạc La Minh Phương lập tức cười vang: "Tốt! Vậy chúng ta liền so đấu, ai cũng không được nhường ai!"

"Đi!"

Tô Viên Viên quát nhẹ, hai con ngựa lao vút đi, lúc bắt đầu còn sóng vai mà chạy, sau đó chính là tăng tốc, vượt qua, lại đuổi kịp lẫn nhau, khi gần tới đích, Tô Viên Viên đột nhiên gia tốc, vừa vọt thẳng qua Quách Lạc La Minh Phương nửa thân ngựa.

Quách Lạc La Minh Phương giật mình, dừng lại đánh giá Tô Viên Viên, thấy nàng mặt không đỏ khí không suyễn, kinh ngạc hỏi: "Ngươi thực sự mới học không đến nửa tháng?"

Tô Viên Viên mặt dày gật gật đầu: "Thế nào? Ngươi tin ta có thiên phú dị bẩm rồi chứ? Đây thì có là gì, ta nghe nói dân gian còn có đại lực sĩ nâng đá tảng mà mặt không đổi sắc a, chúng ta đâu có ai làm nổi chứ. Nói thực, ta thích học rất nhiều thứ, nhưng học cũng chẳng phải để so đấu với người nào, ta chỉ học vì mình thích, thế thôi!"

Quách Lạc La Minh Phương vốn dĩ có chút khó chịu, nhưng nghe nàng nói vậy, bỗng nhiên cảm thấy rất có đạo lý. Hơn nữa, nàng vốn lớn hơn Tô Viên Viên một tuổi, so đo với một tiểu muội muội, chẳng phải rất mất mặt sao? Nàng vừa dỗi tâm mất liền thấy Tiểu Cửu đang len lén liếc sang, lập tức gằn giọng: "Muội nói rất đúng, đang êm đẹp so đấu cái gì? Đều là Dận Đường tìm việc, ta qua tìm hấn tính số!"

Quách Lạc La Minh Phương hùng hổ thúc ngựa lao đi, hiển nhiên là muốn chạy qua tìm Tiểu Cửu. Nàng cũng được sủng ái mà lớn lên, nào có sợ những hoàng tử a ca này, thực mau, Tiểu Cửu đã bị nàng rượt chạy trốn chết vòng quanh mã tràng.

Dận Chân đi tới bên cạnh Tô Viên Viên, hài hước nhìn nàng: "Giờ ta đã biết cái gì là nghiêm trang nói hươu nói vượn, nhìn bản lĩnh lừa dối trẻ nhỏ của ngươi kia."

Tô Viên Viên cười nói: "Ta làm vậy không tốt sao? Nửa tháng sau so đấu, Dận Đường nhất định phải cúi đầu."

Dận Chân nắm tay nàng, cười cười, "Đương nhiên là rất tốt, ngươi là hiền nội trợ, về sau nhất định có thể làm tốt phu nhân ngoại giao. Đúng không, tiểu tức phụ?"

"Đúng a, vậy ngươi khen thưởng tiểu tức phụ như thế nào đây?"

"Xuất cung đập thanh, vui không?"

Tô Viên Viên vui sướng túm lấy tay áo hắn, "Chúng ta có thể xuất cung đi chơi sao? Thiết hay giả? Ngươi không gạt ta chứ?"

Dận Chân nheo mắt nàng, lại nheo nheo đôi má mềm mại mới tiếc nuôi thu tay, "Ca ca có từng gạt ngươi chưa? Gần đây ta biểu hiện không tồi, khi hoàng a mã khảo giáo thì đạt thành tích tốt nhất, hoàng a mã hỏi ta muốn ban thưởng cái gì, ta liền nói muốn xuất cung chơi một ngày, hắn đã đồng ý."

"Thật tốt quá! Ta còn chưa bao giờ được dạo phố ở cổ đại đâu, chúng ta mang thêm cả đồ vật nấu cơm dã ngoại nữa. Đúng rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp ngạch nương và ca ca, bọn họ tốt cực kỳ, giống như cô mẫu vậy. Còn nữa, còn nữa, ngươi thử xem xem có biện pháp nào kiếm tiền nha, sau đó kêu ca ca ta đi làm, phải chính chúng ta có tiền mới có tự tin tiêu pha được....."

Dận Chân duỗi tay kéo Tô Viên Viên lên ngựa mình, ôm nàng chạy chậm vào trong rừng cây nhỏ bên cạnh. Cúi đầu nhìn nàng cười vui vẻ, nghe tiếng nàng nói riu rít, cảm giác hạnh phúc thỏa mãn ngập tràn trong tim. Hiện giờ nàng là tiểu thanh mai, tiểu biểu muội của hắn, hắn có thể thủ nàng, chờ nàng từ từ lớn lên, thời gian trôi qua đều như những bức tranh cuộn tròn quý.

Chuyện Tô Viên Viên chuẩn bị đồ vật đi ngoại ô nấu cơm dã ngoại bị Tiểu Cửu, Tiểu Thập biết được. Tiểu Thập thấy họ muốn xuất cung chơi đùa, lập tức chạy về cầu Quý phi muốn cùng đi, Tiểu Cửu cũng ầm ừc chạy về cầu Nghi phi, cuối cùng, Khang Hi không chịu nổi mấy phi tử quanh co lòng vòng nhắc mãi, dứt khoát lệnh Dận Chân đưa cả mấy đệ đệ cùng đi chơi, đồng thời phải chiếu cố tốt tất cả, không được để xảy ra chuyện.

Khang Hi cân nhắc, thấy chuyện này là do Dận Chân khơi mào, vậy dứt khoát ném cho hắn phụ trách, một đám hải tử ầm ĩ đi theo cái cộ nháo loạn, xem lần sau còn dám làm chuyện đặc thù nữa không. Đương nhiên, Khang Hi vẫn an bài cận vệ ngầm bảo hộ, xác nhận mọi chuyện thỏa đáng mới cho phép bọn họ đi ra ngoài, ngoại trừ Đồng Giai cách cách Tô Viên Viên, toàn đoàn chỉ có thêm một Quách Lạc La cách cách là tiểu cô nương.

Một đoàn tám người, lại còn đều là hải tử trong tuổi tình nghịch quậy phá, những người đi theo hầu hạ đều âm thầm kêu khổ. Bất quá, có Dận Chân và Tô Viên Viên hai lão quái sống vài trăm năm này, có thể hỗn loạn được sao? Chỉ vài phép khích tướng liền thu phục hai tên thích quậy phá nhất là Tiểu Cửu và Tiểu Thập. Tiểu Cửu là cùng Dận Chân so mua mua mua xem ai hào phóng hơn, Tiểu Thập là nghe Tô Viên Viên nói muốn tìm đồ chơi đặc biệt thú vị.

Kết quả cuối cùng, dọc đường phố, tám hải tử mang theo hơn chục hạ nhân, ào ạt đi vào một gian hàng, kén chọn bắt bẻ mua vài thứ đồ rồi lại ào ạt tiến vào một gian hàng khác. Tô Viên Viên âm thầm lẻ lười, nếu bây giờ mà là ở hiện đại, không chừng đã bị người cáo nhiễu dân! Bất quá, đoàn người họ ra tay hào phóng, những chủ cửa hàng "được" chiếu cố vẫn rất cao hứng. Đặc biệt là tên gốc Tiểu Cửu, mua đồ mà chẳng biết chọn, bị người hô bao nhiêu lần mà không hề biết.

Đạo đến gian hàng của nhà mình, Tô Viên Viên nghe hạ nhân nói Nhạc Hưng A đang ở trong tiệm kiểm toán, vội dẫn người vào hậu viện, cười toe: "Ca ca! Ta rất nhớ ca ca nha! Ta không ở nhà, huynh có nỗ lực tập võ không đấy?"

Nhạc Hưng A đã vui vẻ mở rộng vòng tay chuẩn bị nghênh đón muội muội nhà mình, kết quả nàng lại bị Dận Chân kéo lại. Dận Chân nắm tay Tô Viên Viên, mỉm cười nói: "Biểu ca, không ngờ lại gặp được ngươi, không bằng chúng ta cùng trò chuyện một lát?"

Nhạc Hưng A nghi hoặc nhìn hắn, Tô Viên Viên vội vàng giới thiệu. Nhạc Hưng A dọn đến thôn trang đã có sự phò trợ nhất dạy dỗ, lập tức quy quy củ củ hành lễ vãn an các a ca, đối với việc Dận Chân bá chiếm muội muội cũng chỉ thăm gạn mà không dám nói gì.

Tô Viên Viên sấn lúc người khác không chú ý, lén vận thịt mềm bên hông Dận Chân, thấp giọng nói: "Đến cả thân ca ca mà ngươi cũng ăn dấm, thật là....."

"Thân ca ca cũng là nam, ôm cái gì mà ôm? Chỉ có ta mới có thể ôm." Dận Chân nắm tay để bên môi, khụ khụ vài tiếng, tuy nói rất ngang ngược, nhưng hai vành tai lại ửng đỏ.

Tiểu Cửu lại vô cùng hứng thú với đám sổ sách, đã chạy tới lật lật xem xét, bất quá hắn mới hơn sáu tuổi, xem không hiểu lắm, quay sang Nhạc Hưng A hỏi: "Ngươi là quản lý của gian hàng này? Ngươi làm được sao?"

Nhạc Hưng A ăn ngay nói thật, "Nô tài còn chưa làm được, vẫn đang trong lúc học tập."

"Ngươi học đã bao lâu?"

"Khoảng một tháng rồi."

Tiểu Cửu nhíu mày, "Một tháng còn chưa học được? Chẳng phải ngươi là ca ca của nha nha đầu thú kia sao?" Hắn quét mắt nhìn Nhạc Hưng A một lượt từ trên xuống dưới, hoài nghi nói: "Ngươi có sở trường đặc biệt gì không? Có thứ gì ngươi học được thực mau như muội muội ngươi không?"

Nhạc Hưng A không hiểu lắm, nhưng vẫn nói đúng sự thật: "Hồi Cửu a ca, nô tài tư chất tầm thường, so ra không bằng muội muội."

Tô Viên Viên tiến lên chụp bay cái tay Tiểu Cửu đang lật lật sổ sách, "Ngươi có ý gì a? Ai quy định ca ca ta nhất định phải học tập nhanh chóng? Thân huynh đệ tỷ muội nhất định phải giống nhau? Vậy ngươi chính là thân đệ đệ của biểu ca ta a, sao ngươi đọc sách hay cười ngửa bần cũng đều kém biểu ca?"

"Ngươi! Ngươi lấy ta ra so sánh làm gì?" Tiểu Cửu lại tức giận, mặt trướng đến đỏ bừng, "Sở học ta chưa từng làm sai, hoàng a mã cũng thường xuyên khen ta!"

"Biểu ca ta cũng chưa từng sai lầm a, nhưng ngươi xem không hiểu sổ sách, biểu ca ta lại xem hiểu. Ngươi thích so sánh nhiều vậy, liền so cùng thân ca ca ngươi nha." Tô Viên Viên nhét sổ sách vào tay Dận Chân, "Biểu ca, ngươi mau xem qua giúp ta, cửa hàng này kiếm được bạc, ta mới có bạc mua đồ vật nha."

Dận Chân đã sớm nghe nàng nói trong nhà có mấy gian cửa hàng, cũng từng phái người tìm hiểu qua, cũng đã học xem sổ sách, lập tức kêu mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, còn mình thì lấy bàn tính nhanh chóng tra xét. Hắn vốn giỏi về kỹ thuật hacker, đương nhiên vô cùng mẫn cảm với những số liệu, xem loại sổ sách phổ thông này đương nhiên cũng chẳng có gì khó khăn. Tính nhẩm, cộng thêm bàn tính kiểm tra, không đến một khắc liền xem xong một quyển sổ.

Hắn đánh dấu chỉ ra những số liệu không đúng, nói với Nhạc Hưng A hắn là người chọn mua có ăn hoa hồng trung gian, những hàng hóa tồn đọng trong cửa hàng hắn cũng bị các nhân viên trộm đi một ít. Tiểu Cửu không phục, cười lạnh nói: "Nói thật dễ nghe, ai biết là thật hay giả, chỉ giới giả vờ giả vệt!!!"

Nhạc Hưng A nhìn đến sổ sách nhiều vấn đề như vậy đã tức giận muốn mệnh, lập tức kêu người tới ta hỏi, người trong cửa hàng này cũng chỉ là người thường mà thôi, chỉ là kẻ Lý Tử Nhi nhét vào, có lợi hại đến đâu chứ? Tô Bồi Thịnh chỉ cần thăm vắn một lát liền khai ra toàn bộ, cùng số liệu Dận Chân tra ra chênh lệch không lớn, bởi vì một ít đồ vật ẩn giấu sâu hơn không thể nhìn ra trên sổ sách được, nhưng bởi vì sổ sách không đúng, tương quan nhân viên lập tức bị lôi ra toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 12

Dận Chân phái Tô Bồi Thịnh dẫn người đi đòi lại những đồ vật đám người này tham ô, ai bồi không được liền trực tiếp đưa lên quan, vấn đề được giải quyết vô cùng thuận lợi. Bởi vậy mà ánh mắt Nhạc Hưng A nhìn hắn tốt hơn trước khá nhiều, Tiểu Cửu tuy tức giận vì lại bị vả mặt, nhưng ánh mắt khi nhìn Dận Chân rốt cuộc từ phản cảm biến thành tò mò. Ăn tượng biến thành "cái ca ca do bao y sinh ra, lại may mắn được đi theo Hoàng Quý Phi này đường như cũng không quá kén".

Một lát sau, Tiểu Cửu thấy Dận Chân kiên nhẫn dạy Nhạc Hưng A bí quyết kiểm toán, lại tức giận phồng má bĩu môi. Rõ ràng hắn mới là thân đệ đệ a, Tứ ca này không nhìn ra hắn cũng rất hứng thú sao? Làm gì đi chăm chú dạy ca ca của nha đầu thú kia? Tên đó ngốc như vậy, dạy mãi mà không hiểu, còn dạy nữa làm gì. Nhưng chính hắn lại sĩ diện không muốn qua đi thỉnh cầu, chỉ đành làm bộ không thèm để ý, song lại dựng thẳng lỗ tai nghe lén.

Tô Viên Viên nhìn hắn mà vui vẻ cười trộm, liếc qua Nhị chương quỳ mà Lý Tứ Nhi nhét vào cửa hàng, dứt khoát kêu người tới trói hắn tống về Đồng gia, còn dặn nhất định phải chuyển lời cho Long Khoa Đa, nguyên văn "Lý di nương phải đuổi tay dài như vậy để vớt bạc, xem ra là ghét bỏ a mã quá nghèo nha, không biết có phải nàng ta đã vớt được không ít chỗ tốt từ trên người ngoại tổ phụ hay không, nên mới có thể tin tưởng vững chắc cửa hàng của hồi môn của ngạch nương thực đáng giá."

Các a ca và Quách Lạc La Minh Phương nghe nàng nói đều sợ ngây người, Đồng Giai Huyền Oánh này đâu phải quả hồng mềm a? Thực sự quá mức to gan lớn mật, ngay cả thân cha cũng dám khinh bỉ. Bọn họ nghĩ lại đều hiểu Long Khoa Đa nghe thấy câu nói như thế sẽ chán ghét đến mức nào, nói không chừng còn sẽ vắng vẻ Lý Tứ Nhi. Xem ra lần trước Tô Viên Viên trúng độc không phải bị ép buộc a, rõ ràng chính là cố ý!

Lại thấy Tô Viên Viên trở về bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu lúc trước, mấy người ở đây đều thầm rùng mình, cùng tiểu nha đầu này đối nghịch, không chừng ngày nào đó sẽ bị nàng âm chết. Nhìn tình cảnh của Long Khoa Đa hiện tại xem, nếu đổi thành bọn họ, không chừng bị nàng bán còn vui vẻ hơn hờ giúp nàng đếm tiền ấy chứ?

Dận Chân và Tô Viên Viên nhanh chóng giải quyết xong chính sự, hai người ở trong mắt đám nhỏ này đã được xếp vào loại người không dễ chọc, do đó, hành trình kế tiếp thực vô cùng thuận lợi, Tiểu Cửu và Tiểu Thập đều tương đối nghe lời. Đoàn người vào trà lâu nghe thuyết thư, nghe xong liền tới từ lâu tốt nhất kinh thành dùng bữa, sau đó lại tới thôn trang để Tô Viên Viên gặp Hách Xá Lý thị.

Nghĩ tới thôn trang này cùng toàn bộ hạ nhân trong trang đều thuộc về Tô Viên Viên, mà mấy cửa hàng kia cũng chủ yếu là do Tô Viên Viên làm chủ, nhìn sang tiểu muội muội mới sáu tuổi này, các bạn nhỏ lập tức cảm thấy nàng cao lớn hơn không ít.

Tô Viên Viên lại chẳng hề thay đổi thái độ, thấy thân thể Hách Xá Lý thị được điều dưỡng khá tốt, nàng liền triệu tất cả hạ nhân tới, thưởng một tháng tiền tiêu vật, lại gả họ một phen, sau đó cáo từ Hách Xá Lý thị, cười tủm tỉm quay qua đoàn người, "Chính sự hoàn thành rồi, hiện tại chúng ta đi chơi thôi! Chiều nay chúng ta tự mình động thủ, xem ai làm đồ ăn dã ngoại ngon nhất, hồi cung sẽ không còn cơ hội nữa đâu nha!"

Các hạ nhân âm thầm kêu khổ, sợ các chủ tử bị thương hay bị bỏng, đều hy vọng các tiểu chủ tử có thể bảo trì sự cao ngạo không muốn động vào mấy thứ này. Nhưng mà các a ca và cách cách đều không nghe thấy tiếng lòng của họ, ngược lại bị Tô Viên Viên gọi lên lòng hiếu kỳ, sôi nổi hạ lệnh kêu họ không được nhúng tay, nhất định phải tự mình thử xem. Đoàn người đi vào trong rừng cây nhỏ, tức khắc hân hoan hơn nhiều!

Tô Viên Viên lấy ra một cái nã, nhặt sỏi liên tiếp bắn rớt vài con chim, nàng lại ngẩng đầu nhìn lên thân cây, lập tức nhảy xuống ngựa nhanh chóng leo lên, cao giọng hô: "Trên cây có tổ chim, ta đi xem trong tổ có trứng không!"

Ngũ a ca, Thất a ca trợn mắt há miệng nhìn nàng. Bát a ca cảm thấy có chút thú vị, nhưng cổ kị mặt mũi không muốn động, còn Tiểu Cửu lại ồ ào: "Ngã xuống cắt qua mặt là sẽ biến thành sừ bát quái đó nha!"

Mà Tiểu Thập nhìn Tô Viên Viên mà hai mắt lấp lánh, vén vạt áo liền muốn bò theo nàng, "Chờ ta với, ta cũng muốn nhìn!"

Nhưng mà hắn tuy thường xuyên nghịch ngợm, nhưng mới chỉ là đứa nhóc sáu tuổi thôi, lại chưa từng leo cây bao giờ, thực sự chưa thấp sáng cái kỹ năng kia. Thất bại vài lần, đôi mắt lại càng sáng, "Biểu muội! Về sau ngoại cũng là biểu muội của ta, ngoại dạy ta leo cây đi a!"

Tiểu Cửu tức giận chạy lên gõ đầu hắn, "Tên ngốc này! Ngoại kêu nàng là biểu muội, về sau ta không chơi với ngoại nữa!"

Tiểu Thập đẩy hắn ra hăm hừ, "Ngoại mới ngu xuẩn, không chơi thì thôi, chơi cùng biểu muội vui hơn nhiều, về sau còn có thể bảo Tứ ca mang ta xuất cung chơi, ai thêm chơi cùng ngoại?"

Hai hùng hài từ cãi vã vài câu liền lôi kéo nhau đánh đến khó khăn chia lìa. Dận Chân bước tới xách cổ áo hai đứa tách ra, nhíu mày nói: "Thực tiền đồ a, huynh đệ nhà mình mà cũng đánh? Rảnh rồi thì có thể trở về nhóm lửa hoặc bắt cá, hái trái cây, hay đi bắn chim săn gà rừng đều được, các ngoại không biết chơi cái gì hả?"

Tiểu Cửu cùng Tiểu Thập đều không phục, giãy dụa: "Chúng ta không biết chơi? Cả hoàng cung đều biết chúng ta chơi hoan nhất, không tin ngoại chờ đó!"

Dận Chân buông hai người ra, đôi tay khoanh trước ngực, nhướn mày, "Các ngươi biết chơi cái gì?" hần chỉ chỉ trên ngọn cây, "Hay đều là ta cùng biểu muội hướng dẫn các ngươi chơi."

Dận Chân nói xong nhét ná vào tay hai người, "Không có việc gì làm liền bắn chim đi, lát nữa nướng lên, chỉ mùi hương thôi liền khiến các ngươi chảy nước miếng."

"Chỉ có nhóc con mới chảy nước miếng!" Tiểu Cửu, Tiểu Thập đồng thanh phản bác, lại mắt lé liếc đối phương hừ lạnh một tiếng, sau đó mỗi người cầm ná nghiêm túc bắn chim. Nhưng họ đều chưa từng dùng ná, độ chính xác quá kém, không giống Tô Viên Viên chỉ một lát đã đánh được vài con, tức khắc cảm thấy thực mất mặt, toàn tâm đầu nhập, quyết tâm phải đánh được mới chịu thôi.

Lúc này Tô Viên Viên đã đào được một ổ trứng chim, cười hi hi vầy vầy Dận Chân, bắt đầu bò xuống. Khi cách mặt đất khoảng hai mét, nàng buông tay nhảy xuống. Dận Chân liền vứng vàng tiếp được nàng, giúp nàng cầm trứng chim, cười nói: "Mặt đều thành mềo hoa rồi, chúng ta tới bờ sông tẩy rửa, thuận tiện bắt thêm vài con cá."

Tô Viên Viên cười rộ lên, "Được nha, bắt vài con cá lớn nướng lên, lại bắt thêm mấy con nhỏ nấu canh, canh cá cho thêm chút rau dại nữa, thanh đạm lại mỹ vị."

"Không thành vấn đề, ta thấy bên kia có trái cây, chắc là cũng khá ngọt, lát nữa dẫn ngươi tới đó hái."

Hai người vừa nói vừa đi về phía bờ sông, mấy a ca khá và Quách Lạc La Minh Phương đều kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn họ, cảm giác mình hiểu hai người muốn làm cái gì, nhưng thực sự không biết nên làm như thế nào. Chúng ta đều là hài tử a, Dận Chân, Tứ a ca, ngại cứ đi luôn như vậy sao??? Nhìn Tiểu Cửu Tiểu Thập còn đang hăng hái so tài bắn chim, Quách Lạc La Minh Phương vội vàng đuổi theo Tô Viên Viên, "Huyền Oánh, Huyền Oánh chờ ta với, hai chúng ta cùng nhau chơi đi!"

Bát a ca do dự một lát, rồi cũng cười nói: "Ngũ ca, Thất ca, chúng ta cũng đi cùng Tứ ca thôi, mấy cái huynh ấy nói, hình như đều rất thú vị."

"Ừm, vậy cùng đi thôi."

Vì thế, chờ Tiểu Cửu và Tiểu Thập đánh được vài con chim nhỏ, phục hồi tinh thần lại thì phát hiện những người khác đều đã chạy tới trong sông rồi, còn vui vẻ cười vang té nước đùa giỡn, chỉ có mỗi hai người mệt mỏi đến mồ hôi đầy đầu, chẳng khác nào hai tên ngốc.....

"Tại ngươi đấy!" Hai người đồng thanh mắng một câu, vội ném bay cây ná chạy vọt tới bờ sông.

Mấy đứa nhỏ này từ khi bắt đầu có được ý thức của chính mình thì đã được dạy dỗ đủ thứ, dù có nghịch ngợm gây sự thì cũng chỉ hữu hạn thôi, bởi nào có ai dám dạy bọn họ mấy thứ này, hoàng cung mà, luôn bị trói buộc trong một bộ quy tắc nhất định. Mà hôm nay, Dận Chân và Tô Viên Viên quả thực điên đảo mọi nhận tri của họ, còn làm họ liên tục hoài nghi chỉ số thông minh của mình.

Vì sao hai người biết cần chuẩn bị gì để nấu cơm đã ngoại? Vì sao họ có thể bắt cá, leo cây, biết bắn chim, biết chọn lựa trái cây ngon ngọt? Vì sao họ biết nhóm lửa nướng đồ ăn? Vì sao gà ăn mày lại ngon như vậy? Vì sao họ biết nhiều trò chơi, biết kể nhiều câu chuyện hay ho đến thế? Hai người học những thứ này ở đâu? Thực sự tùy tiện nhìn vài quyển sách là được sao? So với hai người họ, chính mình có phải là quá ngu ngốc không?

Quan trọng nhất chính là, "Tứ ca mặt lạnh" sao có thể cười vui vẻ như thế? Rõ ràng không thích phản ứng các đệ đệ muội muội, nhưng lại cưng chiều tiểu biểu muội đến vậy hả? Ở trong cung kết quả học tập càng ngày càng tốt, nhìn qua nghiêm túc cứng nhắc như vậy, nhưng tại sao còn chơi điên hơn cả Tiểu Cửu và Tiểu Thập?

Một ngày xuất cung, các bạn nhỏ đồng loạt cảm thấy mình không thể coi Tô Viên Viên là tiểu muội muội nữa rồi, là tiểu tử tử thì có! Đối với Dận Chân, thực sự vô cùng kinh ngạc, hần đọc sách tốt, cưỡi ngựa bắn cung giỏi, biết tính toán số sách, còn biết nhiều cách chơi vui vẻ như vậy, sao hần không trèo cao đi a?

Tuy hôm nay chơi đặc biệt vui vẻ, nhưng hồi cung rồi mấy bạn nhỏ đều khó ngủ yên. Về sau nên ở chung với Dận Chân, với Tô Viên Viên như thế nào đây? Muốn thân cận một chút, nhưng trước đó họ đều rất xa lạ a! đặc biệt là Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, Tiểu Bát, ngày thường ba người đều tự gò bó chính mình, đây là lần đầu tiên chơi vui vẻ như vậy, đột nhiên cảm thấy sinh hoạt lúc trước của mình thực buồn tẻ.....

Tô Viên Viên hồi cung liền đưa lễ vật mình mua cho Đồng Giai Uyển Nhân, Khang Hi và Thái Hậu, lại tặng vài hộp điểm tâm theo khẩu vị cho từng người, rồi mới yên tâm đi ngủ. Trông trẻ nguyên một ngày, nàng tâm mệt a, nếu không phải lo lắng đám nhóc con ngây ngốc kia, nàng đã sớm ném bay bọn họ đi chơi riêng cùng biểu ca rồi.

Dận Chân cũng sai người đưa tặng vài thứ cho Đồng Giai Uyển Nhân, Khang Hi và Thái Hậu, sau đó lại tĩnh tâm đọc sách, hoàn toàn không có dấu hiệu phân tâm.

Khang Hi nghe người bẩm báo trải nghiệm một ngày của mấy đứa nhóc, vui vẻ đến cười không khép miệng được, hần chỉ nghĩ mấy đứa trẻ này chỉ xuất cung đi một vòng coi như náo nhiệt thôi, không ngờ lại chơi "tận tình" như vậy, lại nghe Dận Chân vừa hồi cung là có thể lập tức hồi tâm, lại càng vừa lòng với đứa con trai này.

Dận Chân chiều cô các đệ rất tốt, ngay cả Tiểu Cửu và Tiểu Thập thích quậy phá cũng dễ dàng thu phục, hồi cung còn có thể bình tĩnh như thế, không hưng phấn, không tranh công, thực sự rất tốt.

Một nhĩ tử như vậy, là niềm tự hào của hắn.

Khang Hi cao hứng, đương nhiên lại là một chuỗi dài thứ tốt thường cho Dận Chân, làm tiểu kim khôi của hắn tăng trưởng không ít. Lại nghĩ Dận Chân và Tô Viên Viên thông minh lanh lợi như vậy, cũng nên làm Hoàng Quý Phi vui lòng, Khang Hi lại hào hứng tới Thừa Càn cung ngủ lại, khiến các cung phi khác hận đến nghiêng răng, làm bầm vì sao chính mình không có một đường tử hay một chất nữ có tiền đồ. Hoàng Quý Phi thực quá may mắn, không sinh mà cũng có thể dùng hài tử để mời sủng, các cung phi càng thêm buồn rầu.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13

Từ sau lần xuất cung dạo chơi đó, bầu không khí giữa các a ca trở nên khá lạ lùng. Tiểu Cửu vốn đã có chút mâu thuẫn với Dận Chân từ trước, giờ vẫn thường hay khiêu khích hắn, nhưng đã không còn ác ý, chỉ có cảm giác thực biệt nữ; Tiểu Thập thì suốt cả ngày đều chờ đợi khóa cưỡi ngựa bắn cung để quần lấy Tô Viên Viên đòi nàng dạy leo cây, dạy chơi mấy trò "vui vui".

Cả Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, Tiểu Bát đối với Dận Chân cũng thân cận hơn trước rất nhiều, thích tới trò chuyện hay chỉ cần ngồi gần hắn thôi cũng tốt. Vì thế, hiện tại trong cung thường xuyên xuất hiện cảnh một đám tiểu chủ tử cùng nhau hoạt động, lớn nhất chính là Dận Chân, những a ca nhỏ tuổi hơn hắn mà đã tới tuổi đọc sách đều đi theo hắn, cộng thêm Tô Viên Viên và Quách Lạc La Minh Phương, tám người đi tới chỗ nào cũng náo nhiệt vui vẻ, ngược lại khiến Dận Đề, Thái Tử cùng Dận Chi trở nên không quá hòa hợp với tập thể.

Nhưng ai bảo bọn họ đều đã lớn đây? Đám nhỏ không thích đi theo họ cũng bình thường thôi, mà Khang Hi cũng càng hy vọng họ có thể đặt tâm tư trên chính sự.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua thực nhanh, ngày thi đấu mà Tô Viên Viên và Tiểu Cửu đánh cược đã tới rồi. Hôm nay, không chỉ các a ca và cách cách có mặt, kể cả Khang Hi, Thái Hậu và các cung phi từ Phi vị trở lên cũng đều tới. Bọn họ tới thuần túy là vì xem náo nhiệt, bởi những tin đồn khá thú vị trong thời gian gần đây.

Tô Viên Viên âm thầm phun tào, làm như đây là đại hội thể thao ấy, bởi vì các "đại nhân" muốn gia tăng lạc thú, nguyên bản chỉ có trận đấu của nàng và Quách Lạc La Minh Phương, giờ lại thành mọi người cùng thi đấu, chờ hai nàng so xong, các vị a ca cũng muốn so đấu một lượt.

Quách Lạc La Minh Phương mặc kỵ trang màu đỏ rực cưỡi ngựa chạy chậm tới, dừng trước mặt Tô Viên Viên nói: "Hôm nay chúng ta phải đấu thực thống khoái, mặc kệ thắng thua, ta nhận định ngươi là tỷ muội!"

Tô Viên Viên mặc kỵ trang lam nhạt, sấn làn da nàng càng thêm trắng nõn, cười thực tự tin: "Nói rất hay! Chúng ta sẽ vĩnh viễn là tỷ muội, ai phản bội kẻ đó là tiểu cầu!"

"Một lời đã định!"

Hai người cùng bước tới vạch xuất phát, nghe được một tiếng "Bắt đầu" thì song song lao vút đi. Tô Viên Viên giục ngựa chạy vừa nhanh vừa ổn định, dẫn trước Minh Phương nửa thân ngựa, đến gần điểm đích, nàng lại đột nhiên phát lực, thẳng đối phương một thân ngựa. Minh Phương đuổi tới sau, hai người cười cười vỗ tay một cái. Tiếp theo, thi đấu bắn tên, không nghĩ ngờ gì, Tô Viên Viên lại ổn thắng.

Trong nửa tháng này, đây chính là kết quả bình thường, mọi người đều chẳng còn gì bất ngờ nữa, mà Minh Phương thì dù thua cũng tâm phục khẩu phục, thực vui mừng vì mình có được một tỷ muội hợp ý như vậy. Nhưng Thái Hậu cùng các phi tử thì đều vô cùng kinh ngạc, nhất là Nghi phi, mặt nàng đã đen kịt.

Chỉ thấy Tiểu Cửu nhăn nhó nhíu mày đưa cho Dận Chân, lớn tiếng nói: "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, bưng trà ba ngày thôi, tới một lúc nào đó, ta nhất định có thể tự mình thắng trở về!"

Dận Chân tiếp lấy ly trà uống một ngụm, cười nói: "Có chí khí, Tử ca chờ đệ!"

Khang Hi cười vang vỗ vỗ vai hai nhĩ tử, nói: "Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, nam nhi Ái Tân Giác La phải đại khí như vậy mới đúng. Thái Tử, con cùng các huynh đệ cũng thử một lần, làm hoàng a mã vui mừng một phen."

Thái Tử mỉm cười đáp: "Dạ, nhi thần nhất định không làm hoàng a mã thất vọng."

Dận Đề thầm ghen một hồi, trong lúc thi đấu liền gắng sức áp chế Thái Tử, nếu nói Thái Tử ở các phương diện đều là trong anh dũng mang theo điểm ưu nhã quý khí, vậy Dận Đề chính là đang liều mạng, trực tiếp vượt qua Thái Tử đoạt được đệ nhất.

Dận Đề đệ nhất, Thái Tử đệ nhị, Dận Chân đệ tam, nhưng Khang Hi nhìn ra được, Dận Chân bảo lưu thực lực, rõ ràng muốn để Thái Tử đạt được đệ nhất trước mặt mọi người, chỉ không nghĩ tới Dận Đề không thêm quan tâm, liều mạng cũng phải áp chế Thái Tử. Kỳ thực Thái Tử đã rất tốt, dù thua cũng có thể bảo trì tâm tính nhẹ nhàng, không giống Dận Đề, long hiếu thắng quá nặng, còn bất mãn với đệ đệ. Nhĩ tử trưởng thành rồi, đã tâm cũng hơi

lớn chút.

Khang Hi nheo nhoe mắt đánh giá biểu tình mấy đứa con, cảm thấy cần phải tiếp tục giáo dục nhiều hơn. Dân Đề tâm tính bất ổn, tốt nhất đặt trong quân đội, tới chiến trường ma sát một hồi, vừa lúc có thể phát huy sở trường; Dân Chi một lòng yêu văn chương, về sau dứt khoát đi biên soạn thư tịch cũng có thể có được thành tựu; còn Dân Chân, biểu hiện càng ngày càng ưu tú, đồng thời cũng chưa có biểu hiện dã tâm gì, rốt cuộc còn chưa lớn lên, có thể từ từ quan sát.

Mặc kệ Thái Tử thua hay là thắng thì vẫn luôn là nhi tử tốt nhất trong mắt Khang Hi, tuy trao phần thưởng đệ nhất thi đấu cho Dân Đề, nhưng ngày hôm sau Khang Hi liền bổ sung ban thưởng một đồng thứ tốt cho Thái Tử. Đây chính là thiệt tình của người cha, đồng thời cũng là một lần cảnh cáo, địa vị của Thái Tử là không thể dao động, sủng ái của hắn chính là sự duy trì vững chắc nhất, mặc kệ những người khác nỗ lực đến đâu cũng vô dụng thôi.

Khang Hi chơi tâm kế loanh quanh lòng vòng. Tiền triều, các đại thần vẫn lục đục với nhau như thường lệ. Mà Tô Viên Viên cùng đám hài tử này vẫn chơi đùa náo nhiệt, cả ngày tụ họp cùng nhau, không leo cây thì cũng đào động, chạy loạn toàn bộ hoàng cung, ngay cả hoa cỏ trong Ngự Hoa Viên cũng bị mấy đứa nhỏ tai họa hơi phân nửa. Nhưng Tô Viên Viên cảm thấy những thứ đó hy sinh rất có giá trị, bởi mới vài tháng, nàng đã trở thành hài tử vương!

Tiểu Cửu, Tiểu Thập trở thành hai tiểu tùy tùng trung tâm nhất, Minh Phụng là bằng hữu tốt nhất, còn Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, Tiểu Bát, tuy luôn có chút ngại ngùng, nhưng dưới bầu không khí náo nhiệt dần dần, cũng đã quen đi theo nàng. Tô Viên Viên cảm thấy, sau này nàng căn bản không cần dùng đến phu nhân ngoại giao, loại cảm tình chơi chugn từ nhỏ đến lớn này có kẻ nào hủy diệt được? "Cửu Long đoạt đích", chắc chắn sẽ trở thành mây bay, rốt cuộc hiện tại Dân Chân xuất sắc hơn mấy đứa nhỏ này quá nhiều. Nếu chênh lệch không lớn, người khác còn có tâm tư tranh giành, nhưng bọn họ ở cùng Dân Chân suốt ngày, hiểu rõ thực lực của hắn, nào còn tâm tư cạnh tranh, trung thành đi theo còn hợp lý hơn!

Tô Viên Viên ở bên này lung lạc được vài đại tướng tương lai, Khang Hi chẳng những không phát giác hay kiêng kỵ, mà còn cảm thấy nàng là tiểu phúc tinh, những nhi tử ở chung với nàng đều càng ngày càng xuất sắc. Vì thế, Khang Hi nhất thời hứng khởi hạ lệnh cho các cách cách cũng đi theo Tô Viên Viên cùng chơi, thoãn thoắt ngược xuôi vậy cũng có khả năng rèn luyện thân thể, đỡ phải hơi tí liền bệnh, hoặc không cẩn thận chút là lại chết non.

Tô Viên Viên nghe được tin tức thì choáng váng tím lấy tay Dân Chân nhăn nhó, "Biểu thúc nghĩ gì vậy chứ? Ta là hộ trông trẻ chuyên nghiệp sao? Giờ ta mới gần bảy tuổi thôi đó!"

Dân Chân không nhịn được phì cười chọt chọt trán nàng, "Ai kêu ngươi biểu hiện tốt quá làm chi? Giờ trong mắt hoàng a mã, ngươi chính là người biết cách trông trẻ a! Ngay cả Thất đệ thể chất hơi yếu trong khoảng thời gian này cũng không ngã bệnh một lần nào, nếu ngươi có thể giúp các muội muội đều cường tráng lên, Hoàng a mã chắc chắn vui muốn mệnh ấy."

Tô Viên Viên nhéo hấn, "Các muội muội ngươi mà nghe thấy câu này khẳng định sẽ khóc, cái gì mà cường tráng hả? Ngươi đây là trông trẻ hay dưỡng trâu?" Nàng lại nhún nhún vai, thản nhiên nói tiếp, "Thôi ta mặc kệ, trông trẻ thì trông trẻ đi, đây chính là hấn tự đưa đến trong tay ta, về sau trở thành người của ta, hấn cũng đừng có hối hận."

Hai người nhìn nhau mỉm cười, vui vẻ tiếp nhận cái mệnh lệnh này. Bọn họ xuyên đến thời đại này đương nhiên không thể chỉ hưởng thụ đãi ngộ quý tộc, chưa nói biên quan chiến hỏa liên miên, chỉ riêng kinh thành thôi cũng có đầy người mới ăn vừa đủ no, mỗi năm không biết bao nhiêu người đói chết, đông lạnh mà chết, ngay cả trong hoàng cung cũng thường xuyên có hài tử chết non.

Những việc này hai người đều đặt trong lòng, nhưng hiện tại không có cách quản, nếu muốn thay đổi sinh hoạt của mọi người, điều tiên quyết chính là nắm được quyền lực đủ lớn. Hai người đều đang trưởng thành, đang nỗ lực hết thảy vì tương lai, một ngày nào đó, bọn họ nhất định có thể làm cho bốn chữ "quốc cường dân an" này trở thành hiện thực!

.....

Trong khi Tô Viên Viên bận rộn thu phục bọn tỷ tỷ muội muội, Đức phi cũng sinh hạ Thập Tử a ca khỏe mạnh đáng yêu. Nhờ tác dụng của linh tuyến, Thập Tử a ca vừa sinh ra đã trắng trẻo mập mạp, đôi mắt to tròn đen nhánh long lanh, cứ thấy Khang Hi liền cười, đương nhiên được Khang Hi vô cùng yêu thương.

Đức phi rốt cuộc nhìn thấy hy vọng phục sủng, vừa qua thời gian ở cử, ả vội vàng trang điểm lộng lẫy, ôm Tiểu Thập Tử nghênh đón Khang Hi. Qua lâu như vậy, cảm tình đối nàng đã phải nhạt, không yêu thích cũng chẳng giận dữ, Khang Hi chỉ nhìn nàng như một phi tử bình thường thôi, không còn bất cứ dấu hiệu thân mật hay nhiệt tình nào. Chơi cùng Tiểu Thập Tử một lát, không màng Đức phi giữ lại, Khang Hi lập tức rời khỏi Vĩnh Hòa cung, bởi vì hắn nghe nói Tô Viên Viên và các nữ nhi có chút mâu thuẫn, nhưng đến cuối cùng đánh cuộc lại không thắng qua nàng ở bất kỳ phương diện nào, mà Tô Viên Viên yêu cầu tất cả những người thua cuộc đều phải rèn luyện cưỡi ngựa bắn cung ba ngày dưới ánh mặt trời!

Khang Hi khá tò mò chuyện này, còn đang sốt ruột muốn tới Thừa Càn cung nghe tiểu nha đầu kia kể lại mọi chuyện a.

Đức phi giận đến méo miệng, chò Khang Hi đi xa liền bón cho Tiểu Thập Tử không ít nước linh tuyến, thấp giọng nói: "Không cần vội, về sau con sẽ là nhi tử mà hấn ta thích nhất. Thập tử, ngạch nương dựa vào con đó, con nhất định phải nhanh chóng lớn lên, làm ngạch nương trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ."

Tiểu Thập Tử được linh tuyến tắm bổ đương nhiên thực thông minh khéo khinh, khiến người ta yêu thích không thôi. Nhưng dù có thông minh đến đâu thì hiện tại hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh không biết nói năng gì, hoàng toàn không thể so với đám người Tô Viên Viên ngày nào cũng có chuyện thú vị kể lại. Vì thế, dù Khang Hi vẫn thường tới xem Tiểu Thập Tử, nhưng thời gian dành chỉ ít ỏi thế thôi, số lần tới chỗ Đức phi cũng càng ngày càng ít, gần đây còn thường cảm thấy nhàm chán khi đối mặt với các cung phi khác. Mười lần tiền hậu cung thì đến chín lần là tới Thừa Càn cung dùng bữa cùng Đồng Giai Uyển Nhân và Dân Chân, Tô Viên Viên.

Thân là Hoàng Quý Phi, Đồng Giai Uyển Nhân chính là phó hậu, địa vị trong lòng Khang Hi ngang với thê tử, có thể làm hân hờn thụ chút cảm giác phu thê bình thường. Mà Dân Chân hiện tại đã trở thành đứa con khiến hân kiều ngạo tự hào, mọi phương diện đều khiến hân hài lòng, đương nhiên sẽ nguyện ý giáp mặt chỉ điểm nhiều hơn, mang tới thêm một phần trợ lực to lớn cho Thái Tử trong tương lai. Còn Tô Viên Viên, đây mới là nhân vật khiến Khang Hi yêu quý nhất hiện tại, bởi vì tiểu nha đầu này luôn có cách chọc hân cười vang, mỗi lần gặp chuyện phiền lòng thì chỉ cần ở cạnh Tô Viên Viên một lát đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cho nên, trong tiềm thức của Khang Hi, Thừa Càn cung chính là "nhà", tuy hân còn chưa ý thức được, nhưng mỗi khi tới nơi khác luôn cảm thấy vô vị chán nản, mỗi lần tiến hậu cung đều theo bản năng mà ở tại Thừa Càn cung, làm tất cả các phi tần khác đều cảm thấy nguy cơ cực đại.

Đức phi càng không thể tiếp thu được kết quả này. Mấy năm nay ả thường xuyên len lén ngáng chân Đồng Giai Uyển Nhân, còn tự nhận định hai người đã là tử địch. Trong suy nghĩ của Đức phi, Đồng Giai Uyển Nhân được sủng ái, ả khẳng định không thể sống tốt, cho nên có chút sốt sắng nóng nảy. Lại một lần nữa sủng không thành công, Đức phi nhân tâm mở cửa sổ khiến Tiểu Thập Tử chịu lạnh nguyên một đêm, đương nhiên sáng hôm sau đứa nhỏ liền sốt cao không hạ.

Ả ôm Tiểu Thập Tử dịu dàng nói: "Đừng sợ, đừng sợ, chỉ một lát thôi, chờ hoàng a mã của con tới, ngạch nương liền bón nước linh tuyền cho con, con sẽ khỏi bệnh ngay thôi."

Tiểu Thập Tử khóc thực thê thảm, theo bản năng muốn rời xa ả. Đức phi lại không chú ý tới, ả chỉ lo nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, vừa cảm giác Khang Hi tới gần, lập tức khóc như hoa lê dính mưa, ôm chặt Tiểu Thập Tử nghẹn ngào, "Ngoan, bảo bối của ngạch nương, con phải khỏe lại, con nhất định phải khỏe lại, đừng giống như lục ca của con nhân tâm bỏ ngạch nương mà đi a!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14

"Nha, sao Đức phi nương nương và Thập Tử đệ lại cùng khóc vậy a? Biểu thúc, ngài xem đám nô tài của Đức phi nương nương chỉ đứng đó không khuyên lấy một câu, đây..... đây có phải là "thất trách" không a?"

Khang Hi vốn đang nôn nóng bước vội, nghe vậy thì hơi khựng lại, ánh mắt sắc bén quét qua bốn phía, khiến đám cung nhân trong điện sợ tới mức run bần bật. Hân hừ lạnh một tiếng, dẫn theo Tô Viên Viên cùng đi vào nội điện, tiến tới trước giường hỏi: "Sao lại thế này? Không phải mấy ngày trước vẫn còn bình thường sao? Thái y đâu?"

Đức phi quay sườn mặt góc độ đẹp nhất hướng về phía Khang Hi, lại nhắc thấy Tô Viên Viên đang đứng đó, biểu tình ả hơi sượng cứng, ôm chặt Tiểu Thập Tử nói: "Vạn tuế gia, thần thiếp đã cho người thỉnh thái y, nhưng còn chưa tới. Thần thiếp cũng không biết vì sao Tiểu Thập Tử khóc nháo không ngừng, thần thiếp thực sự không biết làm gì bây giờ....."

Hoàng thượng là không thể tới gần người đang sinh bệnh, hân nhìn Tiểu Thập Tử mặt mày đỏ rực, đôi mày gắt gao nhíu chặt. Tô Viên Viên tiến lên vài bước, vươn tay sờ sờ trán Tiểu Thập Tử, kinh ngạc nói: "A? Thập Tử đệ cảm lạnh sao? Cung nhân hầu hạ hân lại to gan như vậy? Ma ma gác đêm cho ta một đêm phải tỉnh dậy xem ta rất nhiều lần a."

Khang Hi đang bực tức không có chỗ phát, nghe vậy lập tức quát lớn: "Lý Đức Toàn! Bắt lấy cung nhân hầu hạ Thập Tử a ca đưa tới Thận Hình tư!"

Đức phi cả kinh, vội vàng lên tiếng cầu tình, Tô Viên Viên lại nhẹ giọng nói: "Nương nương, ngài có thể để nô tỳ ôm Thập Tử đệ một lát không? Các huyênh đệ tỳ muội trong cung đều thích ở cạnh nô tỳ, nói không chừng Thập Tử đệ cũng thích?"

Đức phi chưa kịp cự tuyệt, Khang Hi đã lên tiếng: "Huyền Oánh đừng làm rộn, trẫm kêu người đưa con về trước, cẩn thận dính phải bệnh khí."

Tô Viên Viên lập tức cười tươi tấn nhìn hân, "Biểu thúc, chẳng phải ngài vẫn luôn nói con là tiểu phúc tinh sao? Nói không chừng con ôm Thập Tử đệ một cái, đệ ấy liền khỏi bệnh thì sao?"

Khang Hi biết tính nết, nghe nàng nói như vậy thì phát phát tay tỏ vẻ đồng ý. Đức phi không thể từ chối, đành phải đưa Tiểu Thập Tử cho Tô Viên Viên, đôi mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm, sợ nàng làm rớt nhi tử.

Tô Viên Viên lại ôm rất vững vàng, còn lui ra sau vài bước ngồi lên một chiếc ghế, đôi tay khẽ đong đưa, còn hát một bài đồng dao. Thực đáng kinh ngạc, Tiểu Thập Tử dần dần nín khóc! Cũng không liên tục gãy dựa như khi ở trong lòng Đức phi, mà lại vươn tay nhỏ túm lấy vạt áo Tô Viên Viên, dựa vào ngực nàng khe khẽ sụt sịt.

Tô Viên Viên mỉm cười: "Biểu thúc, ngài xem nè, Thập Tử đệ rất thích con nha, không bằng để con ôm Thập Tử đệ về chiếu cố vài ngày, được không a?"

Khang Hi thần sắc bất định nhìn qua Đức phi, ung dung ngồi sang một bên chờ thái y tới kiểm tra. Tô Viên Viên cười cười cúi đầu tiếp tục dỗ dành Tiểu

Thập Tứ, lại lên đưa một tia linh lực vào thân thể hắn du tẩu một vòng, lập tức, sắc mặt Tiểu Thập Tứ tốt hơn thấy rõ, thật giống như cái đồ rục lúc này xuất hiện là vì khóc lớn thời gian dài, khiến Khang Hi càng thêm hoài nghi Đức phi.

Mà một lát sau, thái y vội vàng chạy tới, thời gian bắt mạch cho Tiểu Thập Tứ thực sự khá lâu, biểu tình khẩn trương mà nghi hoặc, Khang Hi trầm giọng nói: "Người cứ nói, không được có nửa câu hư ngôn."

Thái y quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, nhỏ giọng: "Hồi..... hồi Hoàng Thượng, Thập Tứ a ca..... không đáng lo ngại..... chỉ là..... nguyên nhân khóc nháo không ngừng có thể là bởi vì..... bởi vì....." Hắn khẽ cắn môi, đầu rũ càng thấp, "Bởi vì đói!"

"Cái gì?" Khang Hi đập bàn đứng bật dậy, "Đói? Đức phi! Người mau giải thích cho trẫm, rốt cuộc sao lại thế này?"

Đức phi còn khiếp sợ hơn hẳn, Tiểu Thập Tứ là do chính ả để mặc đồ chịu lạnh đến bệnh, mới này còn đang sốt cao a? Sao thái y không nói? ả không tin tưởng, vội vàng tiến lên đoạt lấy Tiểu Thập Tứ, liên tục sờ soạng khắp người hắn, biểu tình càng ngày càng kinh hãi, chuyện này, nếu giải thích không rõ, ả xong đời rồi!

Mà Tiểu Thập Tứ đã được Tô Viên Viên trị hết bệnh, bụng đói đến khó chịu, bị ả giầy vò như thế đương nhiên lại tiếp tục khóc nháo. Khang Hi đã mất hết kiên nhẫn, "Đủ rồi! Người đâu, ôm Thập Tứ a ca tới Thừa Càn cung, Đức phi thân thể không tốt, hảo hảo ở trong cung điều dưỡng đi!"

"Hoàng Thượng! Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng a, thần thiếp thật sự không biết chuyện là như thế nào! Hoàng Thượng ngài đừng ôm Tiểu Thập Tứ đi, hắn là mệnh của thần thiếp a!" Đức phi không tranh được với Lý Đức Toàn, vội xoay người ôm chặt tay Khang Hi, khóc hô, "Hoàng Thượng, Tứ a ca đã cùng thần thiếp ly tâm, chẳng lẽ ngài muốn nhai từ duy nhất còn lại này cũng không nhận thần thiếp sao? Thần thiếp chỉ là sơ suất thôi a!"

Khang Hi hoàn toàn không muốn nghe ả biện giải nữa, hắn chỉ cảm thấy mỗi một cử chỉ của Đức phi từ này tới giờ chỉ là vì tranh sủng, còn là lợi dụng một đứa trẻ vừa qua trắng tròn để tranh sủng, quả thực vô cùng đáng giận. Khang Hi hất văng Đức phi ra, phất tay áo bỏ đi, Tô Viên Viên đương nhiên cũng đi theo hắn rời khỏi Vinh Hòa cung.

Đức phi vừa mới đắc ý chưa đầy hai ngày đã lại tiếp tục bị cấm túc, về sau muốn phục sủng chính là khó càng thêm khó. Lần này Tô Viên Viên cố ý đi theo Khang Hi tới đây. Hiện tại Khang Hi và Đồng Giai Uyển Nhân mới vừa hòa hoãn một chút, nếu Đức phi có thể lưu Khang Hi lại, vậy chút tình cảm mong manh vừa mới thành lập chắc chắn sẽ bị đánh tan. Nàng cảm thấy vẫn nên ôn hòa một chút, phá hư suy tính của Đức phi, thuận tiện đoạt luôn Tiểu Thập Tứ, dù thế nào cũng tốt hơn để hắn nằm trong tay Đức phi, bị ả làm cho tam quan vẩn vọ, rồi trưởng thành còn phải đối nghịch với thân ca ca.

Chuyện Đức phi kết thúc nhanh chóng, nhưng lại khiến các cung phi khác ý thức được một điều, Hoàng Quý Phi đã còn là Hoàng Quý Phi của ngày trước. Từ khi vị chất nữ của nàng vào cung, nàng tựa như thông suốt vậy, không biết thi triển thủ đoạn gì câu Khang Hi tới cung mỗi ngày, đến mức tới gặp các cung phi khác cũng không hề sinh ra ý tứ sủng hạnh, quả thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

Chỉ có Đồng Giai Uyển Nhân hiểu rõ từng biến hóa của mình, thân thể dần dần tốt lên, không còn cảm giác suy yếu nữa, da thịt cũng càng ngày càng trắng nõn bóng láng, dáng người cũng ngày một phập phồng quyến rũ, có thể nói hiện tại nàng trở nên vô cùng hấp dẫn. Hơn nữa, có Khang Hi sủng ái, có Dận Chân và Tô Viên Viên hiếu thuận, năng lực sinh hoạt đặc biệt thỏa mãn, ngày ngày vui vẻ thần thái phi dương, trong cung nào có ai có được tình thần tốt như nàng.....

Đây đều là nhờ Tô Viên Viên lên giúp nàng trị liệu, thân là hồ ly tinh, cái khác thì không biết, chứ làm thế nào để một nữ nhân trở nên mỹ lệ mê người chính là sở trường của nàng. Tuy rằng làm vậy có vẻ Khang Hi rất nông cạn, nhưng ngoại hình hấp dẫn cũng là hấp dẫn nha! Sau khi thu hút được ánh mắt hắn rồi lại hồi tưởng tình cảm thanh mai trúc mã thì càng tốt chứ sao!. Hơn nữa, bản thân Đồng Giai Uyển Nhân đã yêu Khang Hi sâu đậm, mọi việc đều vì hắn mà suy nghĩ, quan tâm chăm sóc, dịu dàng hiện thực, quan hệ tốt lên, lại thêm vài tình thú trong phòng, hai người càng ngày càng thân mật quá thực chính là chuyện nước chảy thành sông!

Có Tô Viên Viên làm bàn tay vàng ả hình, Đồng Giai Uyển Nhân đương nhiên K.O Đức phi!

Giải quyết xong Đức phi, Tô Viên Viên lại nhớ tới Lý Tứ Nhi. Kỳ thực từ sau khi nàng tới đây căn bản chưa từng chính diện gặp qua Lý Tứ Nhi đâu, cũng không biết ả ta có phải hồ ly tinh chuyển thế hay không, cư nhiên mê hoặc Long Khoa Đa đến độ lục thân không nhận.

Ngày Lý Tứ Nhi sinh sản, Dận Chân xin nghỉ bồi Tô Viên Viên về nhà, trên đường hắn còn dặn dò: "Nhìn nhìn nào nhiệt thôi, đừng lên tiếng tranh cãi làm gì, mết đầu thêm ra, chỉ cần hai năm nữa thôi ta sẽ giúp người xả giận."

Tô Viên Viên cười cười ăn quả nho hắn lột vỏ đưa tới bên miệng, vui vẻ nói: "Được a, chờ người có thể vào triều, nhất định phải xoát Long Khoa Đa không còn quyền lực gì mới được. Đứng rồi, lát nữa không chừng sẽ có trò vui nha, người còn nhớ hai vị ma ma cô mẫu ban xuống không? Ta nghe nói họ cho Lý Tứ Nhi ăn "rất bổ" nha, bên ngoài nhìn không ra, nhưng trên thực tế hài tử sẽ rất lớn, không dễ sinh nha."

Dận Chân lấy khăn xoa xoa tay cho nàng, đột nhiên hỏi: "Người phải tu luyện tới mấy đuôi mới có thể có hài tử?"

Tô Viên Viên ngậm ngẫn, "Người muốn hài tử sao?"

"Ta chỉ muốn hài tử của chúng ta." Dận Chân cầm tay nàng cười rộ lên, "Nghĩ cái gì vậy? Có hay không cũng không sao, ta chỉ nghĩ là nếu chúng ta có hài tử, đứa nhỏ chắc chắn sẽ rất đáng yêu."

Tô Viên Viên nghiêng đầu tựa vào vai hắn, nghĩ nghĩ rồi nói, "Vậy người sẽ phải đợi khá lâu đấy, ta phải trở thành Cửu vĩ Thiên hồ mới có thể cùng người sinh bảo bảo, hiện tại nếu có, chính là Thiên Đại bất dung."

Vốn dĩ nàng lợi dụng kẻ hồ, lừa gạt Thiên Đạo trộm tu luyện, giờ mà sinh hài tử không phải tự giờ đầu tìm đánh sao? Mấu chốt chính là, nàng dám khẳng định nguyên thân của thư sinh chính là nhân loại, nếu hắc là hồ ly còn được, sinh tiểu hồ ly sẽ không sao. Nhưng..... nhân yếu thù đồ, muốn dụng dụng con nối dõi bình thường nhất định phải chờ đến khi nàng tu thành Cửu vĩ Thiên hồ mới được.

Dận Chân nghe nàng giải thích xong liền ôm ôm nàng, "Khoảng sao hết, vậy chúng ta sẽ có càng nhiều thời gian hưởng thụ thế giới hai người. Nếu có duyên, sớm muộn gì bảo bảo cũng sẽ đến, còn nếu vô duyên, vậy cũng không cần thiết cưỡng cầu."

Tô Viên Viên ngẩng đầu nhìn hắc mím cười, lại thâm hạ quyết tâm nhất định phải gia tăng tốc độ tu luyện.

Tới Đồng gia, hai người xuống xe ngựa trực tiếp tới gặp Đồng Quốc Duy, sau đó mới tới sân viện Long Khoa Đa chờ Lý Tử Nhi sinh sản. Từ a ca đích thân tới phủ, các thân tử đương nhiên phải tới bồi hắc, vì thế người nhà Đồng gia liền tụ tập tại thư phòng của Long Khoa Đa nói chuyện phiếm, Tô Viên Viên thì tùy tiện tìm cái cớ chạy ra xem náo nhiệt.

Lý Tử Nhi ở trong phòng sinh không ngừng kêu gào gọi tên Long Khoa Đa. Tô Viên Viên đến vừa vặn gặp được hai vị ma ma, khẽ mím cười chào hỏi: "Nhị vị ma ma ở nơi này có phải chịu ủy khuất?"

Hai người đồng thời hành lễ, thần nhiên cười cười: "Đều là một chút chuyện vặt, chúng nô tỳ chưa từng phải chịu khổ. Nhưng còn Lý di nương, dường như hài tử quá rắn chắc, có khả năng phải chịu chút khổ, dù có bình an sinh hạ, chỉ sợ từ đây cũng phải trải miên giường bệnh."

Tô Viên Viên khẽ nhủ mảy thờ dài: "Vậy thực sự rất đáng tiếc, nhưng cũng không có biện pháp, chuyện xấu làm nhiều tự nhiên sẽ gặp báo ứng, không báo trên người hài tử đã là chuyện may mắn rồi."

Mấy tâm phúc của Lý Tử Nhi đứng bên cạnh giận mà không dám nói gì, ai cũng biết vị đích nữ suýt bị Lý di nương hại chết này bây giờ đã trở thành người được Hoàng Thượng yêu thích, còn ai dám can đảm đắc tội nàng? Chỉ hận hai mẹ ma kia không biết sử dụng thủ đoạn gì, rõ ràng thai tượng đều vô cùng bình thường, nhưng Lý di nương lại sinh không được, đến cả thái y cũng không phát hiện được có gì dị thường, quả nhiên là giở càn già càn cay, lần này, Lý di nương bị Đại tiểu thư thành công tính kế rồi.

Tô Viên Viên ngồi xuống thành thoi uống trà, thần thức bao phủ phòng sinh, tình huống nhìn đến Lý Tử Nhi đang gian nan gầy dựa, nàng khẽ cong cong khóe môi, thần nhiên đàm thoại chuyện nhà cùng hai vị ma ma, hai người này đã từng hầu hạ Thái Hoàng Thái Hậu (Hiếu Trang), nếu không phải có vài phần yêu thích nàng thì đâu có rời núi "giúp đỡ", hiện giờ thần không biết quỷ không hay chính Lý Tử Nhi gần chết, nàng đương nhiên không quên công lao của hai vị này.

Tô Viên Viên đưa ra ý muốn đưa hai người tới thôn trang vinh dưỡng, về sau chỉ cần hưởng phúc là được, nàng sẽ dưỡng lão tổng chung cho các ma ma. Hai vị ma ma đồng ý không chút do dự, không phải vì lời hứa hẹn dưỡng lão tổng chung, mà là vì họ xem trọng tương lai của Tô Viên Viên. Còn nhỏ tuổi mà đã có tâm kế thủ đoạn, tương lai đương nhiên sẽ thực huy hoàng, hai người còn chưa già nua, đi theo một chủ tử như vậy sẽ có phúc hơn ở lại trong cung nhiều.....

Nguyên một ngày, Lý Tử Nhi ngậm một miếng nhân sâm trăm năm mới mới sinh hạ một nhi tử nặng tới chín cân! Nhưng ả đã mặt mày trắng bệch, vừa sinh xong chưa kịp nhìn nhi tử một cái đã hôn mê bất tỉnh, hạ thân còn rong huyết không ngừng. Long Khoa Đa vội vàng chạy tới, giận dữ mắng chửi bà đỡ và thái y, còn lời trong lời ngoài ám chỉ là do Tô Viên Viên và các ma ma lên lút động tay động chân. Mọi người nghe hắc ta nói đều đen mặt, vẫn là Đồng Quốc Duy giáo huấn vài câu hắc ta mới chịu dừng lại.....

Thái y vốn đã bất mãn vì phải chiếu cố một tiểu thiếp hạ tiện, hiện giờ còn bị nghi ngờ, dứt khoát phát tay không làm, kêu Long Khoa Đa thỉnh cao minh khác. Long Khoa Đa tức giận nghẹn một hơi không phát ra được, vội vàng kêu người mời đến mười mấy vị đại phu nổi danh nhất kinh thành xem cho Lý Tử Nhi, nhưng cuối cùng bọn họ đều nói ả ta sinh sản không có bất luận dị thường nào, thời kỳ mang thai cũng được bảo dưỡng cực tốt, có kết quả hiện tại, chỉ có thể nói là hài tử này sinh trường tốt quá, chẳng ăn mấy mà cũng có thể lớn đến vậy, có lẽ là vì hấp thu hết dinh dưỡng của cơ thể mẹ, cho nên mới làm Lý Tử Nhi suy yếu như vậy.

Kết luận cuối cùng chính là hết thảy đều do ý trời, hoàn toàn không có người nào nhúng tay, hơn nữa sau lần sinh sản này, Lý Tử Nhi đại thương nguyên khí, e rằng không bao giờ có thể hành phòng sự và dụng dụng con nối dõi, chỉ có thể trải miên giường bệnh tí mỉ điều dưỡng, nếu không sẽ tổn hại tuổi thọ.

Long Khoa Đa sắc mặt xanh mét, nguyên bản hắc ta vô cùng chờ mong nhi tử, hiện tại lại thành nhìn mà sinh ghét. Hắc ta chẳng thèm nhìn qua một cái đã ra lệnh cho ma ma ôm đi, chính mình thì không màng ngăn trở mà vọt vào phòng sinh, nắm tay Lý Tử Nhi thâm tình nhìn ả, "Tử Nhi, nàng yên tâm, đám lang băm này không thể trị cho nàng, ta sẽ phái người tới địa phương khác tìm kiếm, nhất định sẽ có cách làm nàng trở lại khỏe mạnh như trước." Long Khoa Đa vươn tay dịu dàng xoa xoa mái tóc ướt đầm mồ hôi, nói tiếp: "Nàng đều vì ta mới phải chịu tội như vậy, vậy mà lúc trước ta còn tranh cãi với nàng, đều là ta sai, Tử Nhi, nàng phải nhanh nhanh khỏe lại, chúng ta sẽ trở về như trước."

Tô Viên Viên dùng thần thức thấy được một màn này thực sự rất kinh ngạc, dù sao trong mắt nàng trước giờ Long Khoa Đa chẳng khác gì bệnh nhân tam thần cả. Thái độ hiện tại, khiến nàng có chút tò mò rốt cuộc Long Khoa Đa đối với Lý Tử Nhi có phải chân ái? Tô Viên Viên quyết định, tạm thời sẽ không làm gì bọn họ, để xem sau khi Lý Tử Nhi trải miên giường bệnh, liệu Long Khoa Đa sẽ kiên trì được bao lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15

Thấy được thăm trạng của Lý Tứ Nhi, Tô Viên Viên cùng Dân Chân liền cáo từ, còn trực tiếp đưa hai vị ma ma kia tới thôn trang. Ở những nhà khác, đưa tới thôn trang chính là trừng phạt, nhưng đối với nàng, thôn trang mới chính là nhà, nàng còn bảo Dân Chân đề cho mình một tấm biển, tên "Tiêu Dao sơn trang", bên trong cực kỳ nhiều thứ tốt, ai được phép ở trong đó chính là hưởng phúc, làm Long Khoa Đa nghe được tức giận đến mức đen mặt suốt cả ngày.

Tô Viên Viên vô cùng vui vẻ trở lại trong cung, lại thấy các cung nhân trong Thừa Càn cung đều hành động thực cẩn thận. Nàng kéo đại một người dò hỏi thử mới biết được là do Đồng Giai Uyển Nhân tâm tình không tốt. Bởi ngay cả cái kẻ khiến người ta ghê tởm là Lý Tứ Nhi cũng có được một nhi tử khỏe mạnh, vì sao chính nàng lại không thể?

Tô Viên Viên nhẹ nhàng chạy vào nội điện, liền thấy Đồng Giai Uyển Nhân buồn rầu ôm Tiểu Thập Tứ mà thở dài: "Ma ma, người nói xem, vì sao người khác đều lần lượt có nhi tử, còn ta thì không? Chẳng lẽ ta không có duyên con cái sao?"

Ma ma vội tiến tới khuyên giải an ủi, "Nương nương, sinh sản thương thân, nương nương phải vất vả lắm mới dưỡng tốt thân thể, hà tất vì chuyện con nòi dỗi mà ư ơi? Người khác có thể sinh thì sao chứ? Có thể được con cái hiếu thuận hay không còn phải nhìn vào phẩm tính. Nương nương ngài phẩm tính tốt, hiện giờ dưới gối ngài chẳng phải đã có Tứ a ca, Thập Tứ a ca và tiểu cách cách sao? Tứ a ca và tiểu cách cách hiếu thuận với ngài đến vậy, chẳng phải còn thân thiết hơn cả thân sinh?"

Nghĩ tới mấy hài tử, Đồng Giai Uyển Nhân rốt cuộc lộ ra chút tươi cười, "Ma ma nói phải, có mấy đứa nhỏ ở, ta nên cảm thấy đủ, có lẽ, mệnh trung chú định không thể có được một hài tử của ta và biểu ca....."

Tuy nói như vậy, nhưng Tô Viên Viên nhìn ra được sự tiếc nuối ẩn hiện dưới đáy mắt nàng. Trong một cái thời đại như thế này, chân chính yêu một người, đương nhiên sẽ mong muốn có được một hài tử dung hợp huyết mạch của mình và người đó, vậy giống như sinh mệnh của họ sẽ được tiếp tục kéo dài, hài tử của người khác, dù có tốt đến đâu đi chăng nữa, nhưng chuyện chính mình không thể sinh vẫn sẽ luôn là một điều tiếc nuối.

Nàng chính là một trong những người mà Tô Viên Viên muốn bảo hộ, đương nhiên không thể để loại nuối tiếc này tồn tại, Tô Viên Viên lập tức quyết định phải nghĩ cách, đầu tiên chính là điều dưỡng thân thể của Đồng Giai Uyển Nhân và Khang Hi về trạng thái tốt nhất, nếu muốn sinh, đương nhiên phải sinh một đứa trẻ khỏe mạnh nhất có thể.

Tuy nói hai người là anh em họ, nhưng điều này không phải chuyện quá khó khăn, hai người không phải không thể sinh, chẳng qua tỉ lệ xảy ra vấn đề lớn hơn những cặp đôi khác mà thôi. Nàng đã từng gặp một đôi cũng là anh em họ, sinh ba đứa nhỏ đều không tới, chỉ có đứa út phản xạ hơi chậm hơn một chút, nhưng cuối cùng vẫn thi đậu đại học, ra trường cũng tìm được một phần công tác không tệ, cũng chẳng phải chuyện cấm kỵ đến mức hoàn toàn không thể sinh. Mà thân là một hồ ly tinh, muốn bảo hộ hài tử của hai người, đương nhiên vô cùng dễ dàng.

Tô Viên Viên quyết định xong, liền vừa dẫn đám cách cách tiếp tục huấn luyện, vừa âm thầm điều dưỡng cho Khang Hi cùng Đồng Giai Uyển Nhân. Hiện tại nàng đã là lão đại của đám cách cách đó rồi, tất cả đều nghe theo lời nàng hàng ngày cười ngửa bản tên hay đọc sách vui chơi, cả Quách Lạc La Minh Phương cũng vui vẻ chạy theo nàng mỗi ngày.

Không biết đã có bao nhiêu phi tần quang minh hay mờ mịt cáo trạng với Khang Hi, cảm thấy Tô Viên Viên dạy hư nữ nhi của các nàng, nhưng không ngờ đám cách cách hoạt bát của hiện tại lại được Thái Hậu thích, Khang Hi cũng đã hỏi qua, các cách cách đều không chậm trễ việc học, vui chơi cũng có chừng mực, đương nhiên hẳn không có hững hờ ngăn cản. Hẳn chỉ cần biết, từ sau khi nhóm cách cách đi theo Tô Viên Viên, chưa từng có chuyện ốm đau bệnh nhẹ liên tục như lúc trước, đây là chuyện tốt, hẳn sao phải ngăn cản?

Cứ vậy, Tô Viên Viên hoàn toàn củng cố địa vị hài tử vương của mình. Dân Chân lặng lẽ thu phục cung nhân phát triển thế lực của mình, mà Tô Viên Viên thì trắng trợn táo bạo mà thu phục tiểu đệ, truyền cho họ các loại tín niệm tự lực tự cường, chỉ qua vài tháng, đám tiểu gia hỏa này đều đã có mộng tưởng khá cụ thể, ngày ngày nỗ lực tiến tới, còn thời khắc ghi nhớ lời khuyên của Tô Viên Viên, không để bất cứ ý tưởng kỳ quái nào bại lộ cho người khác, nghiêm nhiên trở thành một đội đồng tử quân nội tâm cực kỳ kiên định.

Không chỉ như thế, bọn họ còn học được kỹ xảo nói chuyện từ Tô Viên Viên, miệng ai nấy đều cực kỳ ngọt, toàn bộ các a ca, cách cách đều bắt đầu "gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý", khiến Khang Hi và Thái Hậu cả ngày đều vui tươi hơn hớn, bầu không khí trong cung nhẹ nhàng hơn trước nhiều, những thứ âm mưu quỷ kế lúc trước dường như đột ngột mất đi động cơ thực hiện, ai cũng không tìm được cơ hội thi triển.

Sau khi "đồng tử quân" có quy mô ban đầu, Tô Viên Viên cũng nhìn được chút thời gian rảnh, lập tức chạy tới trước mặt Đồng Giai Uyển Nhân nói: "Cô mẫu, con nghe nói ở ngoại ô kinh thành có một tòa miếu Quan Âm rất linh, chúng ta đi tới đó một lần được không? Tống Tử Quan Âm ở đó rất linh, chúng ta đi cầu xin Quan Âm nương nương, cầu nàng ban cho cô mẫu một tiểu oa nhi, nàng thiện lương như vậy, nhất định sẽ đáp ứng!"

Ma ma đứng cạnh sắc mặt đột biến, vội vàng nói: "Cách cách, ngài còn nhỏ, không hiểu những thứ đó! Là kẻ nào? Là kẻ nào dám lăm lăm miệng trước mặt ngài?"

Đồng Giai Uyển Nhân cũng giật mình, sau đó nâng tay ngăn ma ma lại, ôm Tô Viên Viên lên đùi mình nói: "Huyền Oánh, cô mẫu biết con có tâm là đủ rồi, chuyện oa nhi, không thể cưỡng cầu."

Tô Viên Viên làm như không thấy nàng miễn cưỡng cười gượng, vui đầu cọ cọ, "Đay mới không phải cưỡng cầu, là thiết tình thực lòng cầu xin, chỉ mình con đi khẳng định vô dụng, cô mẫu, cùng con đi đi, phải đích thân cầu mới là thành tâm, linh hay không linh thì phải thử mới biết được a."

"Cô mẫu ở trong cung đã....."

"Làm sao mà giống được, trong miếu hương khói hưng thịnh, đệ tử cung phụng nhiều như vậy, nhất định sẽ linh thiêng hơn nha, cô mẫu, chúng ta đi nói cùng biểu thúc đi, chỉ một chuyến xuất cung thôi mà."

Đồng Giai Uyển Nhân luôn luôn không thể từ chối nổi mỗi khi nàng làm nũng, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu cười cười: "Con đó, có phải thấy trong cung buồn bức nên mới muốn đi chơi không? Tôi trong miếu con sẽ biết, nơi đó không thú vị như con tưởng đâu."

"Không phải chơi, không phải vì chơi, con thực sự là vì cô mẫu mà, con muốn làm người vui vẻ, chân chính vui vẻ!"

Đồng Giai Uyển Nhân xoa xoa đầu nàng, quay qua nói với ma ma: "Đều nói đôi mắt của tiểu hài tử là rõ ràng nhất, ta thực sự không ngờ ý niệm trong lòng này cũng bị nàng nhìn ra, xem ra là ta chấp niệm quá sâu, gây ảnh hưởng đến hài tử."

Nàng hơi nhắm mắt, đến khi mở mắt ra đã ngập tràn kiên định, "Cũng được, coi như thành toàn một hồi niệm tưởng, đây là một lần cuối cùng, nếu như không thành, sau này..... sau này ta sẽ không nghĩ tới chuyện này nữa."

Ma ma len lén xoa xoa hốc mắt ẩm ướt, "Nương nương có thể nghĩ thông là tốt rồi."

Cung phi xuất cung không dễ, chứ đừng nói tới chuyện tới miếu cầu tự, thực sự là không hợp quy củ. Nhưng hiện tại chính là thời điểm Khang Hi đối với Đồng Giai Uyển Nhân là đặc biệt, chính hấn cũng thực thích cái trang vi hành dân gian, nhìn thấy ánh mắt chứa chan mong chờ của nàng, hấn lập tức gạt đầu đồng ý.

Hấn cũng không để lộ chút tin tức nào, chỉ là một ngày bình thường nào đó, mang theo Đồng Giai Uyển Nhân và Tô Viên Viên lặng lẽ xuất cung, bên người chỉ có Lý Đức Toàn và ám vệ đi theo. Xe ngựa chạy trên đường, Khang Hi xoa xoa đầu Tô Viên Viên, cười nói: "Tiểu nha đầu con, thực đúng là có nhiều chuyện phải học lòng a, con thử nói xem, nếu không linh thì nên làm thế nào?"

Tô Viên Viên trừng lớn mắt, "Sao có thể không linh chứ? Con thực thành tâm a, biểu thức nhìn này, đây là toàn bộ gia sản của con con nha, đều lấy tới thêm tiền dầu mè, Quan Âm nương nương thấy con thành tâm như vậy, khẳng định sẽ thực hiện nguyện vọng của con."

"Nha, gia sản của tiểu nha đầu con cũng không ít a."

"Đương nhiên là vậy rồi, người khác đều nói con là đại hồng nhân trước mặt biểu thúc ngài đó, gia sản ít ỏi chẳng phải sẽ khiến người ta khinh thường hay sao?"

Khang hi cười vang, quay sang nói với Đồng Giai Uyển Nhân: "Nàng nhìn đi, hôm nay đưa nhỏ này thêm tiền dầu mè, sau này ta lại còn phải bỏ sung lại cho nó, bằng không sẽ bị người khinh thường a!"

Đồng Giai Uyển Nhân cũng mỉm cười, "Đưa nhỏ này thành như vậy chẳng lẽ không phải vì huynh cung chiều mà ra? Trước giờ ta chưa từng thấy huynh sủng hài tử nào như thế."

Đồng Giai Uyển Nhân rõ ràng không phải là tiểu cô nương, nhưng từ khi được Tô Viên Viên điều dưỡng, làn da trong trắng lộ hồng, đôi mắt trong veo, mỗi một tiếng nói nụ cười đều hấp dẫn như thiếu nữ mười sáu, Khang Hi nhìn mà ánh mắt lóe lóe, cười cười nắm lấy tay nàng, "Chờ khi chúng ta có hai nhi, ta nhất định sẽ càng cưng chiều hấn."

Đồng Giai Uyển Nhân đỏ mặt, khẽ nói: "Hài tử còn ngồi đây, huynh nói bừa cái gì thế?"

Khang Hi quay qua nhìn, Tô Viên Viên đã sớm cầm lấy thoại bản ngồi xem "cực kỳ chăm chú", nhưng, cái vành tai vênh cao kia thì..... Khang Hi lại cười vang, lắc lắc đầu, cảm thấy nếu bọn họ có được một hài tử như Tô Viên Viên, thật đúng là muốn không cung chiều cũng không được.

Tới miếu Quan Âm, Tô Viên Viên lập tức trở nên nghiêm túc, nắm tay Đồng Giai Uyển Nhân bước từng bước lên bậc thang, mỗi một bước đi nàng đều thầm cầu phúc cho Đồng Giai Uyển Nhân. Khang Hi thân là hoàng đế, dù thỉnh thoảng cũng ngồi thiền, nhưng lại chưa bao giờ thực sự cầu thần bái phật, nhưng nhìn thấy hai người nghiêm túc như vậy, chính hấn đứng chờ ngoài điện, trong lòng cũng mơ hồ dâng lên một tia hy vọng, hy vọng rằng thực sự có thể có được một đứa nhỏ của mình và biểu muội.

Tô Viên Viên quỳ trên bồ đoàn, ngẩng đầu nhìn nhìn tượng Quan Âm, sau đó cũng nhắm mắt nghiêm trang mà thành kính khẩn cầu giống Đồng Giai Uyển Nhân. Nàng dùng linh lực đưa kỳ nguyện của mình tới bên tượng Quan Âm. Sau một hồi, cảm giác được gì đó, Tô Viên Viên mở mắt ra liền nhìn thấy trong một loạt tượng nhỏ trước mặt Quan Âm có hai bức tượng tiểu oa nhi tán ra vàng sáng. Một cái là tiểu tướng quân mặc áo giáp, một cái là tiểu cô nương mặc xiêm y tinh xảo, thuyết minh đây là long phượng thai Quan Âm ban cho! Còn là long phượng thai mệnh cách cực tốt!

Tô Viên Viên thầm vui vẻ, lập tức rút tay giấu vào trong ống tay áo khẽ kháp thủ quyết chỉ về phía hai oa nhi, sau đó lại chỉ hướng về bụng Đồng Giai Uyển Nhân. Lập tức, hai oa nhi kia biến thành hai đạo hư ảnh vọt vào bụng Đồng Giai Uyển Nhân, sau đó vàng sáng bao quanh hai bức tượng nhỏ cũng biến mất.

Tô Viên Viên nắm lấy tay Đồng Giai Uyển Nhân: "Cô mẫu, người nhìn kia, Quan Âm nương nương đang cười! Nhất định là nàng đã nghe được kỳ nguyện của chúng ta., cô mẫu, mau mau thành tam khẩu đầu ba cái thôi!"

Đồng Giai Uyển Nhân mê mang đập đầu theo lời nàng, phục hồi tinh thần lại mới bất đắc dĩ cười cười, bức tượng Quan Âm kia vốn là bộ dáng mỉm cười hiền hòa, sao có thể vì nụ cười này liền nhận định Quan Âm sẽ giúp mình đây? Thật đúng là tiểu hài tử, Đồng Giai Uyển Nhân ngẩng đầu nhìn tượng Quan Âm, cõi lòng dần yên ổn. Nàng đã sớm coi Dận Chân và Tô Viên Viên trở thành hài tử của chính mình, lần này tới đây cũng chỉ vì chấm dứt chấp

niệm, nếu không linh nghiệm, về sau nàng cũng sẽ không lại suy nghĩ tới chuyện này nữa.

Khẽ mỉm cười, Đồng Giai Uyển Nhân kéo Tô Viên Viên tới gần xoa xoa đầu gối cho nàng, "Quý lâu như vậy, con có đau không?"

"Con không đau a, đệm hương bồ rất mềm mà. Cô mẫu, biểu thúc, chúng ta đi thôi!" Tô Viên Viên kéo tay Đồng Giai Uyển Nhân bước ra cửa điện, lại vươn tay kéo Khang Hi, "Khó khăn lắm mới đi ra một lần, chúng ta chơi đến tối rồi hẵng trở về nha!"

Khang Hi hơi ngần ngừ nhìn tay mình, trước nay hắn đã từng dắt tiểu hài tử bao giờ đâu, cười cười quay qua Đồng Giai Uyển Nhân nói: "Đi thôi, đi theo tiểu gia hỏa này, có tới chônào cũng không lo không có chuyện vui về."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16

Sau khi hồi cung, có vẻ như Khang Hi và Đồng Giai Uyển Nhân đã có một mục tiêu chung - tạo ra một oa nhi thuộc về hai người bọn họ. Vì thế, Khang Hi bắt đầu ở tại Thừa Càn cung hàng đêm. Sau mười hai năm nhập cung, rốt cuộc Đồng Giai Uyển Nhân cũng được đến hoàng đế độc sủng.

Một tháng sau, trong lần thỉnh mạch bình an theo lễ thường, thái y đột nhiên vui sướng thông báo, "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Quý Phi nương nường, nương nường đã có thai một tháng!"

Khang Hi sững sốt, rồi lập tức phản ứng lại, cười lớn đứng dậy đi qua ôm lấy Đồng Giai Uyển Nhân, "Thường! Trên dưới hoàng cung, đều thường!"

Các cung nhân Thừa Càn cung tức khắc vô cùng hân hoan, nghe thái y nói lần này thai tượng cực tốt, gần như đều vui quá mà khóc lên, rốt cuộc chủ tử của họ cũng được như ý nguyện! Đồng Giai Uyển Nhân đến tận lúc này mới hồi thần, kinh ngạc xoa xoa bụng nhỏ, trừng lớn mắt nhìn Khang Hi, ngay cả thanh âm cũng run run rẩy rẩy, "Hoàng Thượng, biểu ca, chúng ta có hài tử thật sao?"

Khang Hi nghĩ đến những chuyện mấy năm nay nàng gặp phải, yêu thương nắm lấy tay nàng nói: "Đúng, chúng ta có hài tử, thái y nói thai tượng rất tốt, hài tử nhất định có thể bình an giáng sinh."

Tô Viên Viên và Dận Chân liếc nhau, cười bé lên. Tiểu Thập Tứ ra hiệu mọi người cùng đi ra ngoài, để lại không gian cho bọn họ. Tô Viên Viên cảm giác được một cỗ linh lực dũng mãnh tràn vào cơ thể, vui sướng quay sang cười với Dận Chân, nói: "Nhiệm vụ này đã hoàn thành rồi, xem ra hai người họ đều có cảm tình rất sâu sắc đối với đối phương, tiếc nuôi của cô mẫu cũng không còn nữa."

Nàng lại cảm thán: "Ít nhiều cũng nhờ đây là một thế giới tiểu thuyết a, nếu là Khang Hi đế chân chính, có đánh chết hắn cũng đừng mong hắn yêu một nữ nhân."

Dận Chân liếc nàng một cái, "Nếu đây mà là lịch sử thì cũng sẽ chẳng có kẻ dờ hơi nào ước nguyện cái kiểu này, nguyên bản câu chuyện tiểu thuyết này còn là câu chuyện tình yêu giữa hoàng a mã và Đức phi còn gì. Mọi người cùng vì cái cốt truyện này nên mới có nguyện vọng ấy." Hắn vươn tay nhéo nhéo má Tô Viên Viên, nói tiếp: "Hiện tại đã thuận lợi hoàn thành khá nhiều chuyện, về sau ngươi sẽ không phải mệt mỏi như trước nữa."

Tô Viên Viên cũng duỗi tay nhéo hắn, cười tùm tùm nói: "Đúng vậy, ta có thể an tâm trưởng thành, còn ngươi mới đáng thương nha, chẳng những phải lên lên phát triển thể lực, còn phải chú ý giấu dốt, vì được làm thanh mai trúc mã một lần, ngươi đúng là vất vả nha!"

"Vẫn tốt, thời gian dài mới có thể làm được nhiều việc, ta đã nghĩ ra cách làm thế nào để có được càng nhiều điểm nguyện lực, một đời này ta nhất định có thể giúp ngươi tu luyện ra cái đuôi thứ tư."

Tô Viên Viên kinh ngạc nói: "Có thể sao? Làm thế nào vậy?"

"Sau này sẽ nói cho ngươi, đến lúc đó sẽ cho ngươi một kinh hi."

Đồng Giai Uyển Nhân đã mang thai, nhưng Khang Hi nếu đã động tình, sao có thể đi làm hạnh những phi tần khác? Lúc trước hắn đã có thể vì Đức phi mà làm hậu cung gần như trở nên vô dụng, hiện giờ lại tới một lần, đến cả quá trình xây dựng tâm lý cũng chẳng cần thiết nữa.

Đám người Nghi phi, Huệ phi từ đến trước mặt Thái Hậu tố khổ, muốn Thái Hậu ra mặt khuyên nhủ. Nhưng Thái Hậu đều không màng, bởi bà biết, Khang Hi không phải loại người không nhớ tình cũ như Thuận Trị, hiện tại trong cung hòa thuận vui vẻ, cần gì phải bới chuyện ra, đúng không?

Thái Hậu không ra mặt, vì thế chúng phi chỉ đành yên lặng lại, nếu Khang Hi đã không muốn bước vào hậu cung, vậy dù ai cũng đừng mơ làm dấy nên sóng gió gì.

Chỉ có Đức phi cảm thấy đây là một cơ hội, ả lập tức xốc lên tinh thần, triệt hồi toàn bộ đồ trang sức hay trang trí xa xỉ quanh mình, bắt đầu trang điểm cực kỳ thuần tịnh, lại sao chép kinh Phật rồi phái người đưa tới trước mặt Khang Hi ra về thành khăn nhận sai, muốn ôm Tiểu Thập Tứ về.

Khang Hi nghĩ tới vấn đề này, cũng cảm thấy không nên để người mới mang thai như Đồng Giai Uyển Nhân phải vất vả và chăm sóc một đứa trẻ mới vài tháng như Tiểu Thập Tứ. Sau khi suy xét một hồi, trực tiếp giao Tiểu Thập Tứ cho Quý phi ôm đi dưỡng. Đức phi hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỗ Quý phi thì cũng chẳng khác gì Hoàng Quý Phi, à căn bản không thể đuổi tay tới, nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ tới dựa vào Dận Chân. Bởi muốn chờ Tiểu Thập Tứ lớn lên thì cần tới bao nhiêu năm? Hơn nữa, hài tử không được dưỡng, chẳng lẽ còn có thể hướng về phía à sao? Còn chẳng bằng Dận Chân, một kẻ đã từng khát vọng tình thương của mẹ.....

Từ đó, Đức phi ngày ngày đều sai người đưa tới cho hân vài thứ, đồng thời còn gửi tới vài lời biểu đạt tình thương của mẹ, à biết thời gian ngắn sẽ không có hiện quả, nhưng Hoàng Quý Phi mang thai đó nha!!!

Không quá mấy ngày, Dận Chân loáng thoáng nghe thấy cung nhân nói nhỏ, "Lúc trước Hoàng Quý Phi coi Tứ a ca như thân sinh, nhưng hiện giờ thực sự có thân sinh hài tử, Tứ a ca liền xấu hổ a."

"Cũng đúng, các chủ tử đã có thân sinh nhi tử, đương nhiên không thể chú ý dưỡng tử như trước rồi, giống như Bát a ca và Thập Tam a ca....."

Dận Chân hừ lạnh một tiếng, "Tô Bồi Thịnh, tổng mấy cung nữ này tới Thận Hành tư."

Hai cung nữ kinh hãi, nhưng muốn xin tha đã không còn kịp rồi, phương thức làm việc của Tô Bồi Thịnh càng ngày càng nhanh nhẹn mạnh mẽ, hai cung nữ nghe lệnh Đức phi này lập tức trở thành vật hi sinh.

Đường này không thông, Đức phi càng hận Dận Chân, chỉ cảm thấy hân coi trọng thân phận tôn quý của Hoàng Quý Phi, ghét bỏ à là phi tàn xuất thân bao y. Nhưng à lại cảm thấy may mắn vì mình xuất thân bao y, bởi vậy mà đến cả Khang Hi cũng không thể biết được à ngầm có bao nhiêu âm mưu, trước khi à hoàn toàn thất bại, mấy thế gia bao y còn sẽ bị à lợi dụng.

Không lâu sau, đúng thời điểm sinh nhật mười hai tuổi của Dận Chân vừa trôi qua, có người bắt đầu tới trước mặt Đồng Giai Uyển Nhân nói bóng nói gió về chuyện người trong phòng của các a ca. Đồng Giai Uyển Nhân lúc này mới nhớ tới mười hai tuổi cũng là lúc nên biết nhân sự, cũng thực tự nhiên mà bắt đầu chuẩn bị, mà âm mưu của Đức phi cũng thừa cơ làm Tổng thị đáng người đầy đặn nổi bật lên lọt vào mắt Đồng Giai Uyển Nhân.

Tổng thị là kẻ mới xuyên qua hơn một tháng, khi biết được Đức phi xem trọng mình, liền vô cùng tích cực tỏ ra thiện giải nhân ý lại ngoan ngoãn tuân thủ quy củ. Ở hiện đại Tổng thị chính là một sinh viên chuyên ngành nông nghiệp, gần như không biết gì về lịch sử, chỉ nhớ mang máng rằng Khang Hi, Hoàng Quý Phi và Quý phi đều sẽ chết, Tứ a ca sẽ là Hoàng đế đời tiếp theo. Cho nên lấy lòng Đức phi và đi theo Tứ a ca chính là sự lựa chọn tốt nhất, Tổng thị quyết định sẽ tìm cách khiến cho Dận Chân thích mình trước khi những người khác vào cửa, như vậy là có thể dựa vào phần cảm tình này để làm phi tần hưởng thụ vinh hoa phú quý đến trọn đời.

Nhưng năng ta không ngờ được, khi Hoàng Quý Phi muốn lựa chọn mình ban cho Dận Chân, hân lại lạnh mặt lập tức cự tuyệt!

Hoàng Quý Phi không thêm đề ý biểu tình kinh ngạc trên mặt Tổng thị, chỉ cười cười hỏi Dận Chân, "Làm sao vậy? Trong lòng Tứ a ca có người được chọn rồi sao? Nếu là cung nữ bên cạnh con thì cũng tốt."

Dận Chân phát phát tay mệnh các cung nhân lui ra, hơi hơi thẹn thùng cúi đầu, "Hoàng ngạch nương, kỳ thực nhi thần tâm duyệt biểu muội, đã quyết định cuộc đời này không nạp nhị phòng."

Hoàng Quý Phi khiếp sợ trừng lớn mắt, "Con, con nói cái gì? Con và Huyền Oánh, nha đầu Huyền Oánh mới bao lớn? Con bé..... con bé biết không?"

Dận Chân gật gật đầu, khẩn cầu: "Cầu Hoàng ngạch nương giúp con."

Hoàng Quý Phi hít sâu một hơi, vẫn không thể bình tĩnh lại được, nàng hỏi lại: "Con muốn cưới Huyền Oánh thì ta còn có thể giúp, nhưng không nạp nhị phòng? Con có biết nếu như bị Hoàng a mã của con biết được con có ý tưởng này, hân chắc chắn..... chắc chắn....."

Hoàng Quý Phi nói đến một nửa thì giật mình dừng lại, nguyên nhân chính khiến Khang Hi chán ghét chuyện sủng căn bản là vì sự kiện Thuận Trị và Đồng Ngạc phi, tuy rằng hiện giờ Khang Hi cũng chuyên sủng chính nàng, nhưng rốt cuộc phi tàn và con nói dối trong cung cũng có rất nhiều, hân cũng chẳng hề bạc đãi những hậu phi khác. Mà nếu có hoàng tử si tình đến mức không muốn nạp nhị sắc..... Khang Hi nhất định sẽ căm ghét nữ nhân kia. Nhưng nếu đó là Tô Viên Viên thì sao? Khang Hi thực tình yêu thích con bé.....

Hoàng Quý Phi nhú chặt mày, có nghĩ thế nào thì nàng vẫn cảm thấy chuyện này không thể thành công, ai cũng không dám đánh cuộc sự sủng ái của đế vương, thành viên hoàng thất lại không nạp nhị sắc..... quả thực giống như chuyện ngàn lẻ một đêm.....

Dận Chân cũng hiểu nàng sẽ rất khó lý giải ý tưởng của chính mình, liền mở miệng nói tiếp: "Hoàng ngạch nương không cần quá mức khó xử, nhi tử chỉ cầu Hoàng ngạch nương giúp nhi tử kéo dài vài năm, mấy năm nữa nhi tử lớn lên rồi thì sẽ có biện pháp ứng đối. Biểu muội cũng tâm duyệt nhi tử, chúng con đều không muốn có người nào đó chen vào giữa cuộc sống của chúng con, Hoàng ngạch nương, nhi tử không muốn làm biểu muội thương tâm."

Hoàng Quý Phi nghe hân liên tục nói hân cùng một nữ hài tử bảy tuổi tâm duyệt với lại không tâm duyệt, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng nghĩ đến gương mặt nhỏ tươi tắn đáng yêu kia về sau có thể nhiễm lên sự buồn bức tang thương..... nàng thật sự cũng đau lòng. Chẳng phải chính nàng cũng tâm mộ biểu ca từ nhỏ hay sao? Thời gian qua, nhìn bên người hân oanh oanh yến yến, hàng đêm rơi lệ, buồn bức không vui, nếu có thể, nàng thực sự cảm thấy thành toàn Dận Chân và Tô Viên Viên cũng là một chuyện tốt.....

Nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng mới nhô lên, thăm nghĩ hiện tại Khang Hi đã thay đổi rất nhiều, hân là có thể chấp nhận chuyện này? Bởi vì một điểm hy vọng nhỏ nhoi này, nàng quyết định giúp đỡ nhi tử chần một thời gian, vài năm sau, nói không chừng cảm tình của Khang Hi và bọn họ càng thêm sâu đậm?

Tổng thị còn chưa kịp triển lãm chính mình đã bị đưa trở về. Mà Hoàng Quý Phi cũng chờ Khang Hi tới, làm như vô tình đề cập đến chuyện này, ý tứ rằng mình muốn Dân Chân hãy chuyên chú vào việc học, đừng tiếp cận nữ sắc quá sớm. Loại sự tình này, Khang Hi cũng không có ý kiến, mười hai tuổi hay mười ba tuổi có nữ nhân đầu tiên thì có khác gì nhau? Chỉ cần nhitừ không cảm thấy ủy khuất là được a! Ngẫm lại những nữ nhân của Thái Từ, hậu viện Đông cung lục lục tranh đấu suốt ngày, hẳn liền cảm thấy Hoàng Quý Phi nói rất có đạo lý, muộn vài năm cũng khá tốt.

Tô Viên Viên nghe nói đến chuyện này thì lập tức lặng lẽ chạy tới nhìn qua Tổng thị, nhanh chóng xác định được vị này chính là xuyên qua nữ. Nàng cười cười chạy tới nói cùng Dân Chân: "Người còn nhớ rõ chuyện ta từng nói sao? Tổng thị là nghiên cứu sinh ngành nông nghiệp, hơn nữa còn hiểu biết khá nhiều. Không bằng người làm bộ thu năng, làm cách cách trên danh nghĩa, sau đó....."

"Không cần", Dân Chân ngắt lời nàng, nắm lấy tay nàng dịu dàng nói, "Chúng ta dù ở đâu cũng đều là một chồng một vợ, nếu vì chuyện khác mà ảnh hưởng đến chúng ta, vậy chẳng phải chính alf tự lẫn lộn đầu đuôi sao? Ta sẽ tìm cơ hội thử thử năng ta, nếu thật sự có bản lĩnh, chúng ta có thể làm giao dịch, đảm bảo năng ta sống ổn định ở nơi này."

Tô Viên Viên thở dài, "Người xuyên qua quá nhiều cũng không tốt a, chúng ta không cần thận chút liền lập tức bại lộ. Nếu có người gây chuyện, vậy thì du biểu thúc có thích chúng ta thì cũng sẽ nảy sinh lòng nghi ngờ."

"Nhưng vậy cũng có chỗ lợi, nếu Tổng thị kia thực sự hiểu nông nghiệp, vậy sẽ hữu ích hơn chúng ta mù mò tìm kiếm hạt giống nhiều. Chỉ cần hành động cẩn thận một chút, người khác cũng chỉ nghĩ chúng ta biết cách nhìn người mà thôi, như vậy cũng tốt."

"Vay được." Tô Viên Viên tinh nghạch đảo đảo tròn mắt, "Ta sẽ điều năng ta tới bên mình!"

Dân Chân khẽ mỉm cười, "Còn không chịu thừa nhận mình chính là một bình dấm chua?"

Còn đang bị Đức phi thúc giục đi câu dẫn Dân Chân, Tổng thị đột ngột nhận được tin mình bị điều đến bên Tô Viên Viên làm Nhị đẳng cung nữ. Nàng ta được đưa tới trước mặt Tô Viên Viên rồi mà vẫn còn ngây ngốc không hiểu vì sao, lại thấy được Hoàng Quý Phi bắt đắ dĩ xoa xoa đầu Tô Viên Viên dạn dò, "Người đã cho con, nhưng con cũng không thể quá phận, đừng để truyền ra chuyện gì ảnh hưởng đến thanh danh."

Tô Viên Viên cười hi hi, "Cò mẩu nói cái gì vậy? Con mà là người keo kiệt như thế sao? Con nhất định sẽ không bởi vì chuyện năng ta thiếu chút nữa theo biểu ca liền trả thù năng ta a."

Tổng thị nghe mà càng người run lên, mồ hôi lạnh ứa ra, cảm thấy mình sẽ không thấy được mặt trờingày mai.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17

Tô Viên Viên mang Tổng thị về thiên điện trong cung viện của mình, vẫy lui những người khác, ngồi trên bàn một tay chống cằm ung dung đánh giá nàng ta. Đến khi Tổng thị khấn trương run rẩy mới đột nhiên cười rộ lên, "Người sợ hãi đến vậy sao? Ta chẳng lẽ có thể ăn thịt người? Hay là..... người chuẩn bị làm chuyện xấu..... chột dạ?"

"Không có!" Tổng thị vội vàng phủ nhận, xua xua tay lên hồi, "Cách cách hiểu lầm, nô tỳ thực sự không có ý tưởng gì không an phận, nô tỳ chỉ muốn tồn tại, chỉ muốn sống sót mà thôi."

Tô Viên Viên khẽ nhướn mày, cười như không cười: "Thật sao? Nhưng vì sao ta lại nghe nói..... Đức phi muốn người câu dẫn biểu ca....."

Tổng thị giật mình trờng lớn mắt, chân mềm nhũn quỵ rạp xuống, "Cách cách! Cách cách tha mạng! Nô tỳ vạn vạn lần không dám làm loại sự tình đó, hơn nữa, hơn nữa, hiện giờ nô tỳ là người của cách cách, nô tỳ không dám vọng tưởng Tứ a ca, cũng sẽ không làm theo mệnh lệnh của người khác, về sau nô tỳ chỉ nghe cách cách, chỉ cầu có thể sống sót, cách cách, thỉnh ngài tin tưởng nô tỳ!"

Tô Viên Viên ngăn người, nàng không ngờ Tổng thị lại sợ hãi tới vậy. Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, trước khi xuyên qua thì nàng ta cũng chỉ là một sinh viên bình thường, bây giờ phỏng chừng đã bị những lục lục trong hậu cung làm cho sợ mất mặt rồi! Bởi Tổng thị chỉ là một tiểu cung nữ, sao có thể biết được những gút mắc của vài vị phía trên, không chừng năng ta còn đang nghĩ mình sắp trở thành một trong những oan hồn trong Tử Cấm Thành này a!

Tô Viên Viên chấp tay sau lưng chậm bước đến trước mặt nàng, cười tủm tỉm nói: "Đứng lên đi, nếu ta đã dám muốn người, vậy đương nhiên không sợ người phản bội ta, cùng lắm là thêm chút phân bón cho Ngự Hoa Viên thôi."

Tổng thị run rẩy, Tô Viên Viên lại nói tiếp: "Trong cung cấm này, muốn sống sót thật đúng là không dễ dàng a, nhưng, chỉ cần người thực sự trung tâm, tương lai đương nhiên có thể an an ổn ổn, người trở về ngắm lại đi."

"Dạ, tạ cách cách dạy bảo, nô tỳ xin cáo lui." Tổng thị không dám ngẩng đầu lên, cũng nào dám tiểu tưởng gì đến Tứ a ca nữa. Sau bức tường đỏ này, một nữ hài đều có tâm tư sâu sắc hơn chính mình nhiều, dù có vào được hậu viện của Tứ a ca, liệu mình có thể sống được mấy ngày? Hậu cung thực

đáng sợ, thật không hiểu một người không thích xem tiểu thuyết, không yêu phim truyền hình như mình tại sao lại xuyên không tới nơi này, mà điểm mấu chốt chết người nhất là, mình không yêu lịch sử a a a!!!

Tổng thị càng nghĩ càng loạn, mình đâu có biết đoạn lịch sử này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tô Viên Viên là ai? Tổng thị hoàn toàn không có chút khái niệm nào, chẳng lẽ chính là Tứ phúc tấn tương lai? Vậy chẳng phải là Hoàng Hậu tương lai sao? Nếu vậy, mình đi theo Hoàng Hậu hẳn là lựa chọn tốt nhất đúng không? Dù sao thì trong lịch sử Hoàng Hậu sống được lâu hơn Đức phi nhiều a! Nhưng mà, lỡ đâu Tô Viên Viên buộc mình phải làm chuyện xấu xa bị ôi thì làm sao bây giờ? Làm..... hay không làm???

Tổng thị nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ càng cảm thấy tương lai thực mịt mờ, hoàn toàn nhìn không thấy ánh sáng hy vọng. Bất quá, khi người của Đức phi tiếp xúc với Tổng thị, nàng ta lại lập tức chạy tới trước mặt Tô Viên Viên mách lẻo, làm nàng giật mình phi cười thiếu chút nữa phun luôn ngụm trà vừa uống, sau đó liền như ý Tổng thị mà điều kẻ kia tới Vinh Hòa cung. Tổng thị thấy nàng có thủ đoạn cao như vậy thì càng thêm nghe lời, mỗi ngày đều nghĩ cách lượn lờ trước mặt nàng tỏ lòng trung thành.

Tô Viên Viên đột nhiên cảm thấy những xuyên qua nữ trong nguyên văn cũng không nhất định đều là phiên toái, bởi nguyên nhân chủ yếu khiến họ gây chuyện hẳn là vì Đức phi bày kế nhét họ vào hậu viện của Dận Chân. Danh phận đã định, cả đời bị vây trong hậu viện, một đám thê thiếp đương nhiên phải tranh, lâu dần tâm tính sẽ có điều thay đổi.

Nàng có chút tò mò những xuyên qua nữ khác sẽ là loại người như thế nào. Nhưng theo nguyên tác, bọn họ đều xuyên qua hoặc trọng sinh vào thời điểm sắp tiến vào hậu viện của Dận Chân, cho nên hiện tại nàng có tò mò đến mấy cũng không có cách gặp được, đành tạm thời gác lại. Trong khoảng thời gian này vẫn nên tập trung thu phục các tiểu a ca và tiểu cách cách thôi, đó đều là trợ lực trong tương lai a.

Tô Viên Viên bận rộn thu phục đám trẻ nhỏ, nhưng mỗi khi Dận Chân có thời gian rảnh rỗi, nàng liền bỏ mặc đám người kia mà tới bên Dận Chân làm tiểu thanh mai của hắn. Vốn dĩ nàng còn định âm thầm bảo hộ Đồng Giai Uyển Nhân, nhưng Khang Hi đã làm quá nghiêm ngặt rồi, nào thái y, ma ma, ám vệ, trên dưới bảo hộ đến một con ruồi cũng bay không lọt, quả thực coi Thừa Càn cung thành cấm địa, kẻ nào dám thò tay vượt quá giới hạn một chút đều sẽ bị băm nát, chỉ vài tháng đã diệt trừ được không ít kẻ tâm tư đen tối.

Tô Viên Viên thế mới biết, cái chuyện lập bia ngầm hoàn toàn không tồn tại trong hậu cung của Khang Hi. Hẳn hẳn chính sủng ái ai liền sủng người đó lên tận mây xanh, bảo hộ đến nghiêm nghiêm mật mật, ai cũng đừng mơ đụng vào dù chỉ là một sợi tóc của nàng! Hơn nữa, hẳn thích ai liền thích ban cho người đó một đồng cung nhân, như vậy gần như không thể tồn tại bí mật, đương nhiên lòng nghi ngờ không có điều kiện nảy sinh, hẳn có thể yên tâm mà tín nhiệm người nọ.

Hắn đối với Thái Từ chính là như thế, nhưng bởi sau lưng Thái Từ còn có Sách Ngạch Đồ, đã bắt đầu bồi dưỡng tâm phúc của chính mình, có chút bí mật với hắn. Đâu giống Đồng Giai Uyển Nhân, hoàn toàn không có chuyện gì gạt hắn, những cung nhân hắn ban cho đều có thể ở bên cạnh nàng hầu hạ, vừa lúc còn có thể rút sách mấy cái đỉnh của những người khác, Đồng Giai Uyển Nhân còn mừng nữa là đằng khác.

Hai người tín nhiệm lẫn nhau, đương nhiên cảm tình càng thêm thâm hậu, bởi vậy Khang Hi thực sự coi Thừa Càn cung là "nhà", dù Đồng Giai Uyển Nhân mang thai cũng hoàn toàn không có ý tứ sủng hạnh bất kỳ ai. Đến khi nàng sinh hạ long phượng thai, Khang Hi trực tiếp mừng như điên. Hẳn nhiều con cái đến vậy, lại chưa từng có được long phượng thai, hơn nữa đây còn là hài tử do nữ nhân hắn âu yếm sinh hạ, hẳn cho rằng đây tuyệt đối chính là trời cao ban phúc, là điềm lành, lập tức hạ lệnh đại xá thiên hạ, cho tất cả mọi người biết được hắn vui sướng cùng coi trọng hai hài tử này đến thế nào.

Tô Viên Viên và Dận Chân cũng bất ngờ trước phản ứng của Khang Hi, không nhận được có chút lo lắng, âm thầm quan sát hồi lâu.

Tô Viên Viên nghi hoặc nói: "Đại a ca và Thái Từ mâu thuẫn không ngừng, nhưng dường như không hề kiêng kỵ tiểu biểu đệ a, chẳng phải mọi người thường nói hoàng tử thân phận cao sẽ bị kiêng kỵ sao?"

Dận Chân tách một múi quýt đút cho nàng, thuận miệng giải thích: "Cũng phải xem tình huống, đại ca và Thái Từ đều đã thượng triều, chính là thời điểm khí phách hăng hái nhất, mà tiểu biểu đệ vừa mới ra đời, hoàn toàn không cấu thành chút uy hiếp nào. Chờ tiểu đệ tới tuổi có thể tranh đoạt thì đã là mười mấy năm sau, bọn họ đều cảm thấy lúc đó ngôi vị hoàng đế đã sớm đổi chủ, mà cho dù Hoàng đế vẫn là Hoàng a mã, thì thế lực của hai người họ đã ăn sâu bén rễ đến mức tiểu đệ khó có thể lay động."

Tô Viên Viên vỗ tay một cái, bưng bình đại ngộ, "Đúng vậy nha, chúng ta biết hướng đi của lịch sử, nhưng bọn họ lại không biết. Người bình thường ai có thể nghĩ tới chuyện có nhiều hoàng tử như vậy cùng tranh đoạt ngôi vị, trước kia chưa từng phát sinh loại sự tình này, một triều đại có hai hay ba hoàng tử xuất sắc đã không tồn tại. Nhưng mà, bọn họ không kiêng kỵ tiểu biểu đệ, nhưng dường như đã có chút kiêng kỵ người, thái độ của Thái Từ....."

Dận Chân cười cười, "Không sao hết, dù sao thì sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt. Những đệ đệ khác còn kịp bồi dưỡng tình huynh đệ, còn mấy vị lớn hơn đều đã có tâm tư riêng, sau lưng họ lại có nhân vật như Minh Châu hay Sách Ngạch Đồ, liên lụy quá nhiều, ta cùng bọn họ đã chủ định không phải người đi chung trên một con đường. Cho nên ta mới phải nhanh chóng phát triển thế lực, còn phải nghĩ biện pháp sớm ngày vào triều ban sai, nhưng người không cần nhọc lòng, ta tự có chừng mực, người chỉ cần vui vui vẻ vẻ thu phục đám đệ đệ muội muội là được."

"Cái này thì người yên tâm đi, tuy rằng ta không có bản lĩnh đảo loạn thiên hạ như lão tổ tông, nhưng thu phục một đám tiểu hài tử thôi, không thành vấn đề!"

Nhắc tới Tô Đát Kỷ, Tô Viên Viên thực sự vô cùng bội phục. Tuy chuyện nàng làm cũng chẳng tốt lành gì, nhưng có thể mê hoặc Thương Trụ vương đến mức khiến hắn ta tàn hại cả đích thê lẫn con nối dõi, giết sách trung thần lương tướng, thực sự Tô Đát Kỷ chính là hồ ly tinh có một không hai trên cõi đời này! Điều quan trọng nhất, khi đó nàng hoàn toàn không dùng chút phát thuật nào, tất cả đều dựa vào mị lực cùng tâm kế, thực sự vô cùng lợi hại, Tô Viên Viên tự nhận, dù mình có học thật lâu nữa cũng không nhất định có thể đạt tới cái trình độ kia.

May mắn, nhiệm vụ của nàng cũng không gian nan đến thế, nếu Nữ Oa phái nàng đi điền đảo thiên hạ, chỉ sợ kết cục của nàng sẽ cực kỳ thảm hại. Cho

nên, tuy rằng nàng bị tội nghiệt của Tô Đát Kỷ liên lụy mà gần như không thể tu luyện, nhưng Yêu tộc khuyêh mộ cường giả, nàng vẫn luôn luôn đem Tô Đát Kỷ trở thành tấm gương sáng chói nhất. Hơn nữa, vấn đề trong tu luyện của nàng vẫn là dựa vào lão tổ tông trợ giúp mới có được hy vọng, nhưng chính lão tổ tông sau khi bị trừng phạt không được thăng tiên lại ẩn mình tu luyện hơn vạn năm rồi cường thế phi thăng.....

Chỉ riêng một chuyện này thôi, nàng liền bội phục sát đất rồi, thật hy vọng có một ngày nào đó nàng cũng có thể tu luyện thành Cửu vĩ Thiên Hồ, cường thế nghịch tập như lão tổ tông vậy.

Từ đó, Tô Viên Viên sống kiếp "vương giả" trong đám hài tử suốt hơn 6 năm, nàng coi đám ca ca đệ, tỷ tỷ muội muội như đồ đệ mà huấn luyện, mỗi ngày ngoại trừ chơi đùa thì chính là cười ngửa bản tên, dù người yếu nhất cũng có thể chạy trọn vẹn mười vòng quanh thảo trường mà không mệt đến mức thở không ra hơi. Trong đó đã có hai vị tỷ tỷ giả tới Mông Cổ, nghe nói hai người đều sống cực tốt, hoàn toàn không giống những vị cách cách trước kia, vừa tới thảo nguyên liền ốm yếu không dậy nổi, chỉ vài năm liền buông tay nhân gian.....

Khang Hi cho rằng đây đều là nhờ công lao của Tô Viên Viên, lại ban thưởng cho nàng không ít thứ, nàng cũng là cô nương duy nhất không phải dưỡng nữ của hoàng đế mà lại ở trong cung nhiều năm như vậy. Từ khi Khang Hi không chế Thừa Càn cung, đương nhiên biết được Dận Chân và Tô Viên Viên lưỡng tình tương duyệt, hẳn tự nhận là đã đoán được nguyên nhân khiến Đồng Giai Uyển Nhân không an bài người vào hậu viện cho Dận Chân, nhất định là vì nàng muốn chờ Tô Viên Viên lớn lên, không muốn để nữ nhân khác vào trước lưng lặc Dận Chân.

Chi nên, Khang Hi yên lặng, coi như đây là hồi báo cho việc Tô Viên Viên "giúp đỡ" các cách cách của hắn sống tốt hơn. Quyết định này cũng giúp Đồng Giai Uyển Nhân và Dận Chân đỡ phải nghĩ nhiều biện pháp, thẳng đến một năm này, Tô Viên Viên mười ba, Dận Chân cũng đã mười tám! Khang Hi thực sự cảm thấy không thể tiếp tục "ùy khuất" nữa từ, quyết định trong lần tuyển tú này sẽ tử hôn cho hai người, thuận tiện chỉ thêm một vị Trắc phúc tấn và hai cách cách, sau khi hai người đại hôn ba tháng sẽ lần lượt vào cửa.

Đồng Giai Uyển Nhân gọi Dận Chân tới, vẫy lui hết cung nhân, sầm lo nói: "Dận Chân, ta đã khuyên Hoàng a mã của con thực lâu, hắn cũng chỉ đáp ứng kéo dài thời gian, để những người khác nhập phủ muộn hơn Huyền Oánh, nhưng vẫn nhất quyết muốn chỉ thêm người cho con." Nàng nhìn Dận Chân tuấn đạt kiên nghị, thờ dài nói tiếp: "Mấy năm nay, cảm tình giữa con và Huyền Oánh, ngạch nương đều hiểu, chỉ là, các con muốn giữa hai con không có những người khác thật sự quá mức gian nan. Như vậy, không bằng con cứ nhận người vào phủ, đến lúc đó còn không phải tùy con định đoạt? Hoàng ngạch nương sẽ mặc kệ chuyện trong viện của con."

Dận Chân ung dung rót cho nàng ly trà, cười khê: "Làm hoàng ngạch nương nhọc lòng rồi, ngài an tâm, trước khi tuyển tú diễn ra, nhi tử sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này."

Đồng Giai Uyển Nhân hơi nhăn mi, "Biện pháp gì? Hoàng a mã của con càng ngày càng coi trọng con, con chớ có trực tiếp xung đột chống đối hắn làm hắn thương tâm a!"

"Hoàng ngạch nương yên tâm, con tự có chừng mực, nhất định sẽ không xung đột trực diện với hoàng mã, vài ngày nữa biểu muội sẽ phải xuất cung trở về đợt tuyển tú. Chắc chắn mẫu tử họ sẽ phải dọn về Đồng gia, chuyện bên nhà đó, mong rằng Hoàng ngạch nương chú ý chiếu cố họ nhiều hơn."

Đồng Giai Uyển Nhân tiếp nhận ly trà hắn đưa qua, khê cười: "Dù con không nói thì ta cũng sẽ không để người khác khi dễ Huyền Oánh, được rồi, được rồi, ta không hỏi nữa, giờ con đã trưởng thành rồi, có chủ ý riêng cũng tốt. Nhưng con nhất định phải nhớ rõ, nhất định phải bảo hộ thanh danh của nha đầu Huyền Oánh, cô nương gia, quan trọng nhất chính là thanh danh, đứa nhỏ này thực sự rất tốt, ngạch nương không muốn để con bé phải chịu chút ỳy khuất nào."

"Nhất định sẽ không làm Hoàng ngạch nương thất vọng."

Dận Chân ra khỏi chính viện của Đồng Giai Uyển Nhân liền đi tới thiên điện xem Tô Viên Viên thu thập đồ đạc tới đâu rồi. Nàng đã ở trong cung nhiều năm như vậy, đồ đạc thực sự quá nhiều, chỉ riêng những gì được ban thưởng thôi đã bao hàm thật nhiều trân phẩm, Tô Viên Viên cảm thấy dọn đi toàn bộ quá phiền toái, đang ngồi chọn lựa ra, muốn nhặt những thứ mình không thích đem đi tặng người.

Dận Chân bảo nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, vừa giúp nàng lau lau tay vừa hỏi: "Trở về Đồng gia nếu cảm thấy không dễ chịu liền tới thôn trang ở, Hoàng a mã sẽ không nói gì."

Tô Viên Viên thần nhiên cười nhạt, "Làm gì có chuyện không dễ chịu? Mấy năm nay Long Khoa Đa đã bị người chen ép đến độ mất cả quan chức, hẳn ta còn có thể khó xử ta sao? Ta chỉ trở về đó ở một thời gian ngắn, vừa lúc giải quyết luôn đám người đó, về sau ngạch nương và ca ca cũng có thể sống tốt hơn nữa."

Nàng một tay chống cằm, một tay khác nhẹ nhàng gõ gõ bàn, cười nói: "Lúc trước còn tưởng cảm tình của họ kiên định đến thế nào, nhưng giờ mới mấy năm a, Long Khoa Đa đã thu liên vài phòng tiểu thiếp, ngay cả thứ tử thứ nữ đã có vài đứa, ta cũng không thể để hắn ta sống nhàn nhã hạnh phúc như vậy được nha, hẳn phải the thảm hơn mới đúng chứ. Còn cả Lý Tử Nhi nữa, nghe nói mới mấy năm mà đầu tóc đã chuyển thành hoa râm, tính tình táo bạo dễ nổi nóng, ta đương nhiên phải kéo hai người họ đến gần nhau mới được."

Nàng lại nhìn qua Dận Chân, hai mắt sáng rỡ, "Đúng rồi, lần này ta đi ra ngoài là có thể tiếp xúc mấy xuyên qua nữ kia, nghe nói Ô Lạp Na Lạp thị và Lý thị đều đang kéo dài không chịu gả chồng a, người nói xem, có phải các nàng đều đang chờ gả cho người không nha?"

"Đừng nói vậy, các nàng nghĩ như thế nào thì có liên quan gì đến ta?" Dận Chân cầm một khối điểm tâm nhỏ đưa đến bên miệng nàng, cười cười, "Chơi thì cứ chơi, nhưng phải chú ý an toàn. Đại ca và Thái Từ càng ngày càng kiêng kị ta, hai người họ sẽ không đối phó người, nhưng đám người sau lưng họ thì..... người phải cẩn thận."

Tô Viên Viên gật gù đầu, "Người cũng phải cẩn thận, nhất định phải mang theo bùa hộ mệnh mọi lúc mọi nơi!"

Dận Chân vẫn luôn đeo khối ngọc bội khắc hồ ly kia, mấy năm nay hắn tránh thoát không ít âm mưu, trở thành một trong những nhi tử được Khang Hi yêu thích, cũng coi như thành công nghịch tập phần nào, giành được không ít linh lực, ngoại trừ tâm bồ linh hồn, phần linh lực còn lại hắn đều dùng để tâm bồ cho khí linh trong ngọc bội. Tuy rằng khí linh còn chưa tỉnh lại, nhưng ngọc bội đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, khi gặp được nguy cơ đã có thể bảo hộ hắn.

Mấy năm trước, Tổng thị đã an ổn sống tốt bên cạnh Tô Viên Viên, khi không còn sợ hãi nữa, nàng ta liền bắt đầu phát huy tài năng, chăm sóc các loài thực vật rất tốt, Tô Viên Viên cũng làm như lơ đãng mà cho nàng rất nhiều hạt giống, kết quả nàng trồng ra được khoai lang cùng khoai tây cao sản. Mấy thứ này vốn dĩ đã được trồng ở phía nam, nhưng sản lượng rất thấp, chất lượng lương thực cũng không tốt lắm, Tổng thị lại dễ dàng giải quyết những vấn đề trong đó.

Tô Viên Viên đã hứa hẹn bảo hộ Tổng thị một đời, đổi lại yêu cầu nàng giao loại phương pháp này cho Dận Chân, sau đó, Dận Chân đã mượn việc này lập được công lớn, thuận thế vào triều ban sai sớm. Lúc sau, hắn dần dần bộc lộ tài năng, đối với rất nhiều chuyện đều có thể đưa ra giải thích rất độc đáo, có lúc còn giúp Khang Hi giải khai bế tắc, nhưng hắn cũng không cùng các huynh đệ tranh tới tranh lui, nếu Thái Tử phản đối ý kiến của hắn, hắn cũng sẽ tỏ vẻ tôn trọng. Dù sao thì đối với hắn, Thái Tử chính là quân, mà hắn là thần, hắn luôn luôn giữ nghiêm quy củ.

Điều này làm cho Khang Hi càng hài lòng, cho rằng Dận Chân chính là người phụ tá tốt nhất cho Thái Tử trong tương lai. Dận Chân ở trong triều, Dận Đề trên chiến trường, cùng với các hoàng tử khác cũng rất xuất sắc, tương lai nhất định có thể phụ tá Thái Tử khai sáng thịnh thế. Ngoại trừ việc Minh Châu và Sách Ngạch Đồ vẫn đấu tranh gay gắt, Khang Hi càng ngày càng vừa lòng với các nhi tử của mình. Nhưng, hắn lại không chú ý tới, Dận Đề và Thái Tử đã bắt đầu coi Dận Chân là đối thủ cạnh tranh, Dận Chân đã tránh thoát không ít lần đã kích ngấm ngấm hay công khai, có thể nói là nguy cơ tứ phía.

Tô Viên Viên rất lo lắng cho hắn, nhưng Dận Chân lại hành động như cá gặp nước, còn tính toán ngầm lợi dụng những tranh đấu này để làm chút gì đó.

Dận Chân về phủ, nghe Tô Bồi Thịnh bẩm báo chuyện Đức phi đã cùng Sách Ngạch Đồ đáp tuyền. Đức phi nói muốn báo mối thù cướp đoạt nhi tử, đối phó Hoàng Quý Phi, cũng vô cùng oán hận đứa con trai không hiểu thuận là hắn. Mà Sách Ngạch Đồ thì đưa ra hứa hẹn, chỉ cần ả làm Dận Chân mất đi cơ hội tranh đấu, làm Hoàng Quý Phi không được chuyên sủng nữa, ả sẽ giúp ả giành Tiểu Thập Tứ về bên mình.

Đây là lần xuất chiêu mạo hiểm nhất của Đức phi sau khi rất nhiều thủ đoạn mất hiệu lực. Nhưng mà ả đã không còn biện pháp nào khác, 6 năm qua, sinh hoạt của ả chẳng khác nào kẻ xuất gia, biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn, vậy mà vẫn không thể đón được Tiểu Thập Tứ về bên mình. Hiện giờ ả chỉ còn cách đầu nhập vào Thái Tử, tranh thủ lợi dụng thế lực của Thái Tử giành lại nhi tử của mình trước khi Thái Tử bị phế. Còn Dận Chân, trong mắt ả, hắn đã trở thành kẻ vô ơn, dù có hại chết thì ả cũng không có một tia rung động!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 18

Dận Chân nghe xong,捏捏 mắt vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, thần nhiên nói: "Sai người 'nhắc nhở' Đức phi, động tác quá lớn không dễ che lấp, tốt nhất là hãy hạ được. Độc được dễ nghiệm ra, nhưng tuyệt tử canh thì không, chỉ cần chú ý một chút là sẽ thần không biết quỷ không hay."

Tô Bồi Thịnh đại kinh thất sắc, "Chủ tử! Ngài..... ngài....."

Dận Chân khẽ nâng mắt liếc hắn, "Đại sự đã nói đời này ta sẽ không có con nối dõi, nếu nàng ta đã muốn hại ta, chẳng bằng để chính mình trúng kế, vừa lúc giải quyết phiền toái."

Tô Bồi Thịnh quỳ sụp xuống đất, tái mặt, "Chủ tử, chủ tử, cầu ngài nghĩ lại, nô tài biết ngài không muốn để người khác nhập phủ làm Đồng Giai cách cách ngọt ngọt, nhưng, nhưng mà, nhất định sẽ có biện pháp khác a..... chủ tử mệnh cách tôn quý, sao có thể vô duyên với con nối dõi a? Cái này..... cái này....."

"Tâm ta đã quyết, người không cần nói nữa. Nếu muốn con nối dõi thì ta sẽ nhận nuôi, người chỉ cần làm việc theo lệnh ta là được. Vừa lúc dùng chuyện này loại bỏ nghi kỵ của những kẻ khác, ta làm việc càng thuận tiện." Dận Chân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, chấp tay sau lưng nhìn từng đóa mây lững lờ trôi trên không trung, "Trong triều quá nhiều kẻ ngăn trở, ta không muốn chờ đợi thêm nữa."

Tô Bồi Thịnh nghẹn nghẹn hồi lâu mới có thể thốt ra một tiếng "Dạ", đôi mắt đỏ bừng thất thủ bước ra ngoài. Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu, đang êm đẹp vì sao chủ tử lại không cần con nối dõi chứ? Nếu không có con nối dõi, tương lai ngài sao có thể tranh đoạt cái vị trí kia? Nhưng dù hắn có không cam lòng thì cũng không dám nghi ngờ quyết định của chủ tử, thái độ vừa này của chủ tử đã biểu hiện chuyện này rất quan trọng. Tô Bồi Thịnh miễn cưỡng áp sự khó chịu xuống đáy lòng, nhanh chóng phân phó sự tình cho các thuộc hạ thực hiện.

Đức phi đã thất sủng nhiều năm, thế lực trong cung suy yếu nghiêm trọng, chỉ còn lại vài cái đỉnh ấn giấu sâu nhất, còn lại đều bị Dận Chân bắt động thanh sắc mà rửa sạch. Đồng thời, bên người Đức phi cũng đã có mấy cái dinh của hắn thâm thấu đi vào, hắn từng học tâm lý học, mấy năm nay còn có tình nghiên cứu chuyên sâu, dễ dàng phân biệt hạ nhân có thực sự trung thành hay không, còn có thói miên đơn giản hắn đều thực hiện, Đức phi đã sớm bị hắn vây trong lưới mà không tự biết.

Không quá vài ngày, hấn liền thu được tin tức, Đức phi muốn làm giống như trong nguyên văn, hại hấn ngã ngựa tàn phế. Chỉ cần hấn què một chân, dưới tình huống còn có thật nhiều hoàng tử khỏe mạnh, đương nhiên hấn sẽ mất đi năng lực cạnh tranh. Đức phi an bài rất cẩn thận, còn vì thế mà bại lộ hai cái đình. Nhưng Dận Chân đã sớm có chuẩn bị, đương nhiên tránh được, còn mượn chuyện này làm Khang Hi phát hiện có người muốn hại hấn, cũng khiến Khang Hi hoài nghi chẳng lẽ vì đại vị mà có thể huynh đệ tương tàn.

Hai cái đình kia tự sát, mang mối bị chặt đứt, không đợi Khang Hi tra được cái gì, Đứa phi lại muốn tiếp tục hạ thủ, lần này ả tiếp thu ý kiến của "tâm phúc", quyết định hạ được cho Dận Chân. Tuyệt tử canh là thứ vô sắc vô vị, uống xong lại chẳng có phản ứng gì đặc biệt, chờ đến khi Dận Chân phát hiện ra không chừng đã trôi qua không biết bao nhiêu năm, ai còn có khả năng tra được?

Mấy ngày sau, Tô Viên Viên sắp phải xuất cung, Dận Chân ở bên bồi nường và Đồng Giai Uyển Nhân dùng bữa, cả Khang Hi và long phượng thai cũng có mặt, một chén canh bô "được" bô thêm tuyệt tử canh đang ở trước mặt hấn.

Dận Chân hiện tại là vừa thượng triều ban sai vừa tiếp tục đọc sách luyện võ, như vậy trong mắt Đồng Giai Uyển Nhân là vô cùng vất vả, gần hai năm nay, mỗi lần cùng Dận Chân dùng bữa đều kiên trì chuẩn bị canh bô cho hấn. Dận Chân nhìn thấy canh liền vô cùng tự nhiên mà bùng lên uống hết.

Đồng Giai Uyển Nhân cười nói: "Con đừng chỉ lo ban sai, phải chú ý thân thể mình hơn mới phải."

Dận Chân gật gù đầu, khẽ cười: "Hoàng ngạch nương dạy phải, lần trước nếu không vì nghỉ ngơi không tốt, coi như con ngựa kia nổi điên thì nhi tử cũng không đến mức bị hất ngã. Hiện giờ trên người vẫn còn hơi đau, về sau con không dám liều mạng như vậy nữa."

Khang Hi vừa nghe tới sự kiện ngã ngựa lần đó liền tức giận, nhưng cũng thực quan tâm nhi tử, "Con có dùng được đúng lúc? Lát nữa kêu Lý Đức Toàn lấy tới vài bình được tốt cho con."

Đồng Giai Uyển Nhân càng khẩn trương, "Sao đã mấy ngày rồi mà còn chưa khỏi hấn? Chẳng lẽ tổn thương đến gân cốt sao? Thái y nói đến bao giờ mới khỏi? Hiện tại vừa lúc con ở trong cung, vẫn nên kêu thái y kiểm tra lại một chút thì hơn."

Dận Chân vội nói: "Nào có nghiêm trọng đến thế? Ngạch nương đừng lo, là nhi tử không tốt, hoàng a mã ban cho thuốc mỡ, tất nhiên sẽ khỏi nhanh thôi."

Khang Hi thấy Đồng Giai Uyển Nhân vẫn nhũn mỳ liền cười nói: "Con vẫn nên nghe lời hoàng ngạch nương đi thôi, bằng không trước khi con hoàn toàn khỏi hấn nường sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Người đâu, kêu thái y."

Dận Chân không cự tuyệt nữa, tiếp tục thân nhiên dùng bữa, chờ bọn họ ăn xong, thái y cũng vừa lúc chạy tới. Đồng Giai Uyển Nhân vội kêu thái y xem bệnh cho Dận Chân, không chỉ xem ngoại thương, còn phải nhìn xem có tổn thương đến tạng phủ hay không. Đối với một người mẹ mà nói, con cái bị đụng chạm một chút xiu cũng khiến nường khó chịu cả ngày, cứ nghĩ đến Dận Chân đã phải chịu đau đớn vài ngày, nường hận không thể bức thái y khai một đơn thuốc toàn kinh đan diệu được khiến hấn lập tức khỏi hấn!

Mọi người đều cho rằng đây chỉ là một lần thăm mạch hết sức bình thường, khai một phượng thuốc nhẹ nhàng cùng với một chút thuốc bổ là được, ai ngờ thái y vừa bắt mạch liền run run rẩy rẩy, mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu!

Tô Viên Viên vội vàng bước tới gần hỏi: "Làm sao vậy? Thân thể biểu ca có gì không ổn?"

Thái y luống cuống quệt mồ hôi trên trán, run giọng nói: "Hồi bẩm cách cách, thần y thuật không tinh, xin cho thần tử mi khám lại một lần."

Tô Viên Viên nhìn qua Dận Chân, lại thấy hấn đang nhìn nường như có thâm ý gì đó. Nường nhất thời đoán không ra, nhưng lại cảm thấy đây nhất định là chuyện nằm trong tính toán của hấn, đành phải kiềm nén cơn lòng nôn nóng, an tĩnh chờ đợi.

Một lát sau, Đến cả Khang Hi cũng chờ không nổi nữa, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ thân thể Tứ a ca thực sự có điều không ổn?"

Thái y trắng mặt quỳ sụp xuống, run rẩy nói: "Hồi Hoàng Thượng, Tứ.....Tứ a ca..... Tứ a ca bị..... bị hạ tuyệt tử được!"

"Cái gì?" Nhiều người ở đây đồng thời kinh hô, Tô Viên Viên ôm chặt cánh tay Dận Chân, nhìn chăm chăm hấn hỏi dồn, "Sao có thể? Tại sao? Khi nào?"

Thái y tưởng nường đang hỏi mình, vội vàng trả lời, "Hấn là vừa mới ăn vào không lâu."

Đồng Giai Uyển Nhân tái mặt, "Chẳng lẽ là đồ ăn vừa rồi? Người đâu, người đâu? Mau đưa thái y đi kiểm tra đồ ăn tối nay, nhanh!"

Đồng Giai Uyển Nhân lao đảo như sắp ngã đi, Khang Hi vội tiến lên đỡ nường, lòng tràn đầy tức giận, lập tức hạ lệnh kêu người gọi toàn bộ thái y trong Thái Y Viên tới, phong tỏa Thừa Càn cung cùng Ngực Thiện phòng, kêu Lý Đức Toàn lập tức đầu người đi điều tra. Thái y tới, đầu tiên là bắt mạch xác định bọn họ không còn ai trúng được nữa mới đi theo cung nhân đi ra ngoài, trọng điểm kiểm tra là những đồ ăn mà Dận Chân đã dùng.

Dận Chân âm thầm néo néo tay Tô Viên Viên, ngăn cản không để nường dùng linh lực loại bỏ được lực trong thân thể hấn, Tô Viên Viên chỉ nghĩ người một chút lập tức hiểu ra. nường không thể sinh, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vấn đề, nường đã sớm tính toán sau khi thành thân nửa năm sẽ già bộ mang thai, sau đó sẽ thu dưỡng một đứa trẻ bị bỏ rơi làm bộ là mình sinh. Có lẽ sẽ rất phiền toái, rất khó hoàn toàn che giấu, nhưng nường cảm thấy chỉ cần cẩn thận một chút hấn là có thể trốn lọt.

Nhưng nường không thể ngờ, Dận Chân lại lập kế giải quyết luôn vấn đề sinh dục này từ tận gốc rễ, hơn nữa nường cũng nghĩ đến, kỳ tuyển tú sắp tới, nữ

nhân bị chỉ cho hẳn nhất định không chỉ có một mình nàng, hiện giờ hẳn làm như vậy, rất có thể sẽ không còn nữ nhân nào chen vào giữa họ nữa. Nói đến nói đi, Dận Chân vẫn là vì nàng.

Tô Viên Viên mím chặt môi, nhìn rồi lại nhìn, cố gắng mãi mới áp chế được ý tưởng thanh trừ toàn bộ được lực của chén tuyệt tử canh kia. Nhưng nàng cũng không buông tay Dận Chân mà âm thầm dùng linh lực vận chuyển một vòng trong thân thể hẳn, trừ khử toàn bộ tác dụng phụ. Đây vốn dĩ chính là được mà Dận Chân tự mình chuẩn bị, tác dụng phụ đã rất nhỏ nhất, Tô Viên Viên lúc này mới thở phào. Nàng tâm tình không tốt, nhưng vẫn nắm chặt tay Dận Chân không chịu buông ra, chuyện này vào mắt Khang Hi liền thành sự quan tâm chân thành tha thiết nhất.

Vị thái y đi kiểm tra đồ ăn trở lại rất nhanh, nói rõ tuyệt tử được bị hạ trong chén canh bỏ kia, Khang Hi kaajp tức sai người đi bắt toàn bộ những người từng chạm qua chén canh kia. Những thái y khác cũng tới, lần lượt từng người thăm mạch cho Dận Chân, nhưng kết luận cuối cùng đều là được tính của loại tuyệt tử canh này thực sự quá bá đạo, tuy rằng bị phát hiện sớm, nhưng cũng chỉ có thể khai chút được miễn thương thân, nhưng chuyện tuyệt tử là không có cách trị được.

Đồng Giai Uyển Nhân nghe xong lập tức hôn me bất tỉnh, Tô Viên Viên vội vàng đỡ nàng vào nội điện nghỉ ngơi. Khang Hi quăng nát chung trà, giận dữ đi tới đi lui trong phòng, lạnh giọng liên tiếp hạ lệnh, vô luận là như thế nào, lần này hẳn quyết tâm nhất định phải tóm được kẻ ác nhân đứng sau màn! Đầu tiên là ngã ngựa, sau lại là tuyệt tử, này rõ ràng chính là muốn loại Dận Chân khỏi chuyện cạnh tranh ngôi vị!

Khang Hi tức giận, nhưng đồng thời cũng vô cùng thương tâm. Từ Thái Tử đến quyền thần, rồi tới các phi tần hậu cung, mỗi người đều có hiềm nghi. Tiền triều và hậu cung của hắn đã an ổn nhiều năm như vậy, nhưng mấy nhĩ tử đầu tiên vừa lớn lên liền lập tức xảy ra chuyện, đây chính là trắng trợn khiêu khích uy quyền của hắn, đồng thời cũng là châm ngòi mâu thuẫn giữa các hoàng tử. Hắn quyết không thể cho phép loại chuyện này phát sinh, huống chi Dận Chân vô cùng ưu tú, địa vị trong lòng hắn chỉ đứng sau Thái Tử, ngay dưới mí mắt hắn mà Dận Chân lại liên tiếp bị hại, chuyện này làm hắn vô cùng phẫn nộ!

Dận Chân vẫn luôn cúi đầu trầm mặc ngồi im, giống như là phải chịu sự dả kích rất lớn. Kỳ thực là hắn đang âm thầm cân nhắc chuyện này còn tồn tại lỗ hổng nào không, kế tiếp liệu có thể phát sinh loại tình huống gì. Hắn đã thiết thân cảm nhận được sự gian nan khi hoàng tử đoạt嫡, phải mưu tính từng bước từng bước, nhất định không thể mắc sai lầm. Nhưng, không hiểu sao hắn lại không hề thấy phản cảm, ngược lại còn cảm thấy thực thích kiểu sinh hoạt này, không giống với hai đời trước, bình thân yên vui, làm hắn luôn có cảm giác không thể thi triển quyền cước. Có lẽ, thân phận thực sự của hắn, chính là loại người đã quen với lục đục tranh đấu.....

Một lần điều tra này kéo dài đến tận hừng đông, Khang Hi đã sai người phong tỏa tin tức, nhưng chuyện hắn triệu tập toàn bộ Thái Y Viện tới Thừa Càn cung vẫn khiến tất cả phi tần nghi hoặc mà dò la tìm hiểu. Khang Hi đành bắt đắ dĩ mà làm "hôn quân" một lần, đối ngoại nói là Hoàng Quý Phi té xỉu, hẳn quá mức lo lắng mới lao sư động chúng như thế, hiện giờ đã không có việc gì rồi. Các thái y bị hắn hạ lệnh cấm khẩu, nếu có người dò hỏi về Dận Chân, nhất định phải nói rằng bị phát hiện đúng lúc, tuyệt tự được còn chưa vào miệng, sau đó lập tức bầm cáo cho hắn là kẻ nào dò hỏi.

Khi hoàng đế đã bắt đầu chìm vào âm mưu luận, lòng tin nhiệm đối với những người khác liền suy giảm cực đại, trong đó liền lấy Minh Châu và Sách Ngạch Đồ làm đầu. Dận Chân nghĩ nghĩ, như vậy càng tốt, Khang Hi biết hẳn không có con nôi dôi nhất định sẽ càng trọng dụng hắn, nhưng những người khác không biết, vậy tranh đấu đương nhiên không đình chỉ, vừa lúc có thể làm Khang Hi nhận thấy rõ ràng là kẻ nào liên tục đối phó hắn, cũng khiến Khang Hi thất vọng với những người khác, đồng thời lại càng áy náy với hắn, điều này cực kỳ có lợi cho chuyện mà hắn muốn làm.

Dận Chân nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắt đầu dùng bữa sáng, sau lại cùng Khang Hi thượng triều. Đến khi hạ triều, Lý Đức Toàn lập tức tới, sắc mặt trắng bệch bẩm báo kết quả điều tra cho Khang Hi. Thực sự đến chính hắn cũng không thể tin tưởng, nhưng dù điều tra kỹ càng thế nào thì kết quả vẫn cùng chỉ về một hướng, chuyện này thực sự là do chính Đức phi tự mình mưu tính, hại chính con ruột của mình tuyệt hậu, quả thực còn ngoan độc hơn cả kẻ thù! Càng kinh người hơn, sau chuyện này còn thấp thoáng bóng dáng của Sách Ngạch Đồ và vài bao y thế gia, cũng không biết Thái Tử có liên lụy vào hay không, nếu những kẻ này thực sự cấu kết với nhau, Hoàng Thượng có thể dung nhẫn mới lạ!

Khang Hi nghe xong quả nhiên tái mặt, nổi giận đùng đùng gạt bay tất cả đồ vật trên án thư, lạnh giọng quát: "Tra! Tiếp tục tra! Thân tử tốt của trẫm, nô tài tốt của trẫm, còn có chuyện gì bọn chúng không dám làm? Đức phi! Đức phi! Bất á ta lại nghiêm hình tra tấn, trẫm phải biết được tường tận á ta còn từng làm ra chuyện ác độc gì, kêu thái y treo mệnh cho á! Dám làm nhĩ tử của trẫm tuyệt hậu, trẫm liền làm á ta sống không bằng chết!!!"

Lý Đức Toàn cúi đầu nhận lệnh, như đã nhìn thấy một gió tanh mưa máu xảy đến trước mắt, không biết những kẻ đó có thể thừa nhận con giận của Thiên tử hay không!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19

Ngay từ lúc ban đầu, hành động của Đức phi đã bị Dận Chân giám thị, cộng thêm việc chuyện này bị phát hiện quá sớm, làm những kẻ tham gia âm mưu này trở tay không kịp. Có kinh nghiệm từ chuyện kẻ hiềm nghi trong vụ ngã ngựa trước tự sát, lần này Lý Đức Toàn hành động cực nhanh, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội tự sát, vừa tóm được người liền dùng nghiêm hình hầu hạ, nhanh chóng bắt được khẩu cung.

Mà Đức phi ban đầu còn không tin mình sẽ bại lộ, cứ ngỡ nhĩ tử, mỗi khi không có ai lại len lén uống nước linh tuyền. Nhưng liên tục có người cung khai ra á, cùng khổ hình tra tấn ngày đêm làm á rốt cuộc chịu không nổi nữa mà mở miệng cung khai. Nhưng á ta lại tránh nặng tìm nhẹ, đẩy toàn bộ

trách nhiệm lên gia tộc, nói hết thảy mọi chuyện đều là do mệnh lệnh từ Ô Nhã gia tộc và các bao y thể gia, bởi các thể gia liên thủ đẩy ả thượng vị, ả chỉ là con rối của bọn họ. Lần này chính là âm mưu đầu tiên mà Sách Ngạch Đồ và bao y thể gia muốn thực hiện sau khi kết minh, họ muốn hủy hoại Dận Chân để rồi sau này hẳn chỉ còn con đường duy nhất là làm trung thần của Thái Tử.

Ả một lòng muốn chuyển dời cừu hận, nhưng còn không dám lời Thái Tử xuống nước, bởi đối với Khang Hi, Thái Tử là bảo bối, nhưng Sách Ngạch Đồ lại là cái đinh trong mắt hắn. Một lần cung khai này của ả lập tức nhắc lên sóng to gió lớn! Đầu tiên là các đại bao y thể gia bị tra xét toàn bộ, những gì điều tra ra khiến Khang Hi nổi trận lôi đình, phảng phất như trở về quãng thời gian hắn vận đồ Ngao Bái, tàn nhẫn tra tìm, một kẻ cũng không buông tha!

Tiếp theo là Sách Ngạch Đồ, Khang Hi vừa mới tra tới Sách Ngạch Đồ, đảng phái Minh Châu liền lập tức nhắm chuẩn cơ hội, tấu chương buộc tội Sách Ngạch Đồ ào ạt xuất hiện trên ngự án. Thái Tử biết chuyện Sách Ngạch Đồ hợp mưu với Đức phi thì vô cùng kinh ngạc, nhưng nghe tin Dận Chân còn chưa uống canh đã phát hiện độc được, căn bản không có vấn đề gì thì thâm thõ phào, căng da đầu đến trước mặt Khang Hi cầu tình cho Sách Ngạch Đồ.

Khang Hi sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Thái Tử, trầm mặc không nói. Thái Tử dần dần cảm thấy áp lực vô cùng, không nhìn được ngẩng đầu khăn cầu, "Hoàng a mã, nhi thần biết Sách Ngạch Đồ đã làm sai chuyện, nhưng là Ô Nhã thị chủ động tìm tới hắn nói rằng nàng ta muốn đổi phó Tử đệ, Sách Ngạch Đồ hoài nghi đây là bẫy rập nên mới thuận miệng đồng ý, sau đó âm thầm quan sát, nhưng thật sự không ngờ được Ô Nhã thị lại nhắm tâm đến mức ra tay tàn hại thân sinh nhi tử....."

"Người cho rằng Sách Ngạch Đồ là vô tội?"

Giọng điệu Khang Hi ảm ảm lửa giận cùng thất vọng, nhưng Thái Tử luôn được hắn sủng ái làm cho mắt cảnh giác với đế vương lại không hề nhận ra, trong đầu chỉ ngập tràn ý tưởng bảo vệ Sách Ngạch Đồ, đó chính là kẻ ủng hộ lớn nhất của hắn, "Hoàng a mã, Sách Ngạch Đồ có sai, đương nhiên nên phạt, nhưng nhi thần cho rằng hắn là một nhân tài hiếm có, chỉ bằng giáng chức quan và cho hắn cơ hội lập công chuộc tội, tiếp tục nguyện trung thành với Hoàng a mã?"

Khang Hi giận quá hóa cười, "Thái Tử, Dận Chân chính là thân huynh đệ của người, người trở về suy nghĩ lại đi."

"Hoàng a mã....."

"Đủ rồi, chuyện này trăm đã có quyết định."

Thái Tử nhú mày lui ra, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó sơ hở. Hắn nào biết đâu rằng Dận Chân đã thực sự bị hại đến tuyệt tự? Hắn chỉ nghĩ rằng hậu quả không nghiêm trọng liền có thể cầu tình. Còn Khang Hi lại vì chuyện Dận Chân tuyệt dục mà vô vàn đau xót, tất nhiên không muốn buông tha những kẻ tham dự trong đó. Huống chi Thái Y Viện đã sớm bẩm báo với hắn, sự kiện kia vừa có chút phong phanh, kẻ đầu tiên tới tìm hiểu tin tức căn bản không phải người của Đức phi, mà lại là người của Sách Ngạch Đồ!

Bởi vậy, chuyện Thái Tử tới cầu tình làm hắn vô cùng thất vọng. Hắn một lòng bồi dưỡng mấy người Dận Đề, Dận Chân trở thành phụ tá đắc lực cho Thái Tử, nhưng Thái Tử lại coi huynh đệ như địch nhân, không hề có tâm yêu quý. Đối lập với cảm tình của Dận Chân đối với các đệ đệ, Thái Tử có vẻ thực cao cao tại thượng, cũng quá máu lạnh. Nếu, trong tương lai, đảng phái Sách Ngạch Đồ cho rằng người phụ thân này ngồi trên ngôi vị Hoàng đế quá lâu rồi, trở thành vật cản đường, liệu Thái Tử đối với hắn, có máu lạnh như vậy hay không?

Ý niệm này chỉ lướt qua trong giây lát, nhưng dù sao thì nó cũng đã từng xuất hiện, làm Khang Hi càng kiên định quyết tâm xử lý Sách Ngạch Đồ. Bất quá, thế lực của Sách Ngạch Đồ vô cùng không lồ, nếu không có đủ chứng cứ thì không thể đụng vào, bởi tầm ảnh hưởng cực kỳ lớn. Vì vậy, tranh đấu trên triều đình lập tức trở nên kịch liệt, Minh Châu đảng một lòng muốn đâm chết Sách Ngạch Đồ, mà Sách Ngạch Đồ đảng cũng không nhường một tấc, hai phe phái tranh đấu đều có thương tổn, mà Khang Hi thì mặt lạnh ngồi nhìn, chờ đợi tới thời điểm thu lưới.....

Trong lúc này, thế lực của Đồng gia yên lặng khuếch trương không ít, tộc nhân tại triều đều có thăng tiến, Nhạc Hưng A cũng tiến vào Công Bộ làm việc dưới trướng Dận Chân. Đồng thời, mấy bao y thể gia bị xử tử hoặc lưu đầy hết, thay thế bọn họ chính là một đám cung nhân hoàn toàn mới, được giao cho Dận Chân phụ trách, hẳn chế định ra một bộ quy tắc hoàn toàn mới, khiến bọn họ hợp tác đồng thời kiềm chế lẫn nhau, ngoại trừ ăn chia một chút nước lước, hoàng toàn không có cơ hội ngầm ngầm hại người.

Đây là phương thức bồi dưỡng của Khang Hi - cấp cho Dận Chân quyền lực càng cao, mà Dận Chân cũng lại một lần nữa giải quyết hoàn mỹ cục diện rối rắm này, khiến hắn vô cùng vui mừng. Hơn thế nữa, hắn còn bẩm cáo lên chuyện một số tội tở bên người các công chúa ức hiếp chủ nhân, những ma ma dẫn đo công chúa đều bị xét nhà lưu đầy, giúp các công chúa không cần tiếp tục chịu đựng uất ức.

Tác phong làm việc không lưu tình này khiến Khang Hi cảm thấy hắn có chút quá, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, bất luận một người nam nhân bình thường nào biết được mình không thể sinh dục đều sẽ chịu không nổi, huống chi Dận Chân còn là bị chính thân sinh mẫu thân làm hại, lần hành động này có lẽ chỉ là đang phát tiết lửa giận trong lòng. Hơn nữa hắn làm việc này của hắn rất dễ đắc tội với người khác, rất khó kéo bè kết cánh, cũng có lợi cho triều đình.

Khang Hi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ tự lại thành một tiếng thở dài, không hề trách cứ, ngược lại còn quyết định trọng dụng Dận Chân. Một nhi tử không thể có con nối dõi, bản tính si tình, lại cương trực công chính mới là loại người khiến hắn yên tâm nhất, bởi người như vậy sẽ không nhớ thương long ý.....

Bởi vì những chuyện đó, kỳ tuyển tú hủy bỏ, Khang Hi mệnh tất cả nữ tử vừa đúng độ tuổi tự hành hôn phối, Tô Viên Viên liền không xuất cung nữa, vẫn luôn ở bên cạnh Đồng Giai Uyển Nhân an ủi nàng, sợ nàng vì quá thương tâm mà tổn hại thân mình.

Khang Hi ngày ngày đều đến Thừa Càn cung, nhìn đến Tô Viên Viên hiếu thuận như vậy, thái độ với Dận Chân cũng hoàn toàn không khác gì trước kia, không có chút ghét bỏ, lại càng thêm yêu thích nàng. Lúc tán gẫu sau bữa tối, hắn làm như vô tình mà mỉm cười: "Kỳ tuyển tú năm nay đã bị hủy bỏ,

nhưng Dận Chân đã không còn nhỏ nữa, hai con thanh mai trúc mã nhiều năm, tình cảm rất tốt, không bằng trăm tứ hôn cho các con, thế nào."

Dứt lời, hân hân ly trà lên uống, dư quang khoe mắt lại thăm lưu ý biểu tình của Dận Chân và Tô Viên Viên. Chỉ thấy hai người đều thực vui mừng, lập tức hành lễ tạ ơn, lại khiến Khang Hi kinh ngạc. Hân cảm thấy xảy ra loại sự tình này, Dận Chân có lẽ sẽ hậm hực ý bảo Tô Viên Viên gả cho người khác, mà Tô Viên Viên thì ít nhiều gì cũng sẽ có chút không cam lòng, rồi sau đó lại không rời không bỏ. Nhưng không ngờ..... nhìn biểu hiện này, giống như hai người đều đã sớm chờ đợi hân mở lời tứ hôn, cảm tình giữa hai đứa trẻ này lại tốt đẹp đến vậy sao?

Hân thầm cân nhắc một lát, cảm thấy để bọn họ thành thân xong bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn cũng coi như là an ủi với Dận Chân, liền nói: "Nguyên bản Trắc phúc tấn và cách cách sẽ vào cửa sau khi hai con đại hôn ba tháng, hiện tại..... để tới một năm sau đi."

"Hoàng a mã," Dận Chân tiến lên một bước, không màng ánh mắt ý muốn ngăn trở của Đồng Giai Uyển Nhân, mở miệng nói thẳng, "Nhi thần muốn cầu hoàng a mã một ân điển, chấp thuận nhi thần không nạp thêm nữ nhân nào khác."

Khang Hi hơi lạnh mặt, chân mày cau lại, nhưng không đợi hân mở miệng, Dận Chân lại nói tiếp: "Hoàng a mã, nạp thêm nữ tử vào hậu viện đơn giản chỉ có hai mục đích, một là vì nữ sắc, hai là vì dụng dục con nối dõi, nhi thần bất hiểu, tình huống của nhi thần hiện tại đã không có khả năng vì Hoàng thất sinh dục con nối dõi, nếu tương lai dưới gối hư không, có lẽ có vị huynh đệ nào có thể quá kế một hài tử cho nhi thần, hoặc nhận nuôi một hài nhi không cha không mẹ về, đó chính là phúc khí của nhi thần."

Khang Hi nghe hân nói đến con nối dõi, thần sắc cũng hòa hoãn hơn. Dận Chân thấy thế liền nắm tay Tô Viên Viên, cùng nàng quỳ xuống, chân thành tha thiết nói: "Hoàng a mã, nhi thần và biểu muội đều lớn lên bên ngài, thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, từ sớm đã tâm duyệt lẫn nhau. Hiện giờ nhi thần..... khiến biểu muội cả đời này không thể thể hội tự vị làm mẫu thân, thực sự đau lòng khó nhin, làm sao có thể lại để những nữ nhân khác xen vào phân đi sủng ái thuộc về biểu muội? Hoàng a mã, nhi thần không trọng nữ sắc, cũng sẽ không có con nối dõi, tương lai chỉ nghĩ cùng biểu muội phu thể đồng tâm, cử án tề mi, không muốn có thêm bất cứ một nữ tử nào xen vào giữa chúng con, cầu Hoàng a mã thành toàn!"

Tô Viên Viên nắm chặt tay Dận Chân, lần đầu tiên không làm trò chọc cười, mà là nghiêm túc lên tiếng, "Biểu thúc, chuyện mà những nữ tử khác làm được Huyền Oánh đều có thể làm, chuyện mà nữ tử khác làm không được Huyền Oánh cũng sẽ làm được, sau này con chỉ nguyện cùng biểu ca phu thể đồng tâm, bạc đầu không xa cách, cầu biểu thúc thành toàn."

Khang Hi bực mình mà cười khế, "Tiểu nha đầu con thì biết cái gì? Tương lai người khác đều mắng ngươi là đồ phụ, hân phụ, sợ rằng ngươi lại hối hận vì lời nói hôm nay."

Đồ phụ: phụ nữ hay ghen tuông;

Hân phụ: phụ nữ chưa ngoa đánh đá

Tô Viên Viên kiên định trả lời, "Chỉ cần không có người đoạt biểu ca, dù bị người đời nói là đồ phụ, hân phụ thì có sao? Kể cả phải gánh vác cái danh không thể sinh dục, trở thành tội nhân hoàng gia thì con cũng không tiếc, chỉ cần không có ai xen vào giữa con và biểu ca! Biểu ca chỉ có thể có một mình con! Nếu hân không đem trọn tấm lòng cho con, vậy vì sao con phải dâng trọn trái tim cho hân?"

"Làm càn!" Khang Hi nổi giận, hung hăng vỗ bàn.

Đồng Giai Uyển Nhân đứng lúc cầm lấy tay hân, khấn cầu mà nhìn hân, "Biểu ca....."

Khang Hi khẽ ngăn người, hồi tưởng tình cảm giữa hân và Đồng Giai Uyển Nhân, nếu nghĩ kỹ lại, chẳng phải cũng từ sau khi hân độc sủng Đồng Giai Uyển Nhân mới dần dần có được hoàn chỉnh trái tim của nàng so? Dù hân tọa ủng thiên hạ, sở hữu tam cung lục viện với hàng loạt mỹ nhân, đồng thời con cháu đầy đàn, nhưng cuối cùng, chẳng phau cũng chỉ có mỗi Đồng Giai Uyển Nhân chân tâm thực lòng với hân? Đời này Dận Chân đã không thể có con nối dõi, cũng không có khả năng kế thừa ngôi vị, chẳng lẽ còn không thể cho nhi tử một nữ nhân thiết tình tương đãi?

Nhìn Tô Viên Viên ngẩng cao đầu, dáng vẻ nhất quyết không chịu thua, Khang Hi đột nhiên phì cười, làm bộ tức giận mắng: "Còn không chịu đứng dậy? Cũng chỉ có nha đầu con dám chống đối trực tiếp với ta như thế, được rồi, cứ theo ý hai người các con đi, nhưng, nếu trong tương lai có một ngày cảm tình của hai người biến đổi, trăm sẽ lập tức ban nữ nhân cho Dận Chân, mỗi năm đều ban!"

Tô Viên Viên cười tủm tỉm kéo Dận Chân đứng dậy, vẻ mặt vô cùng đường hoàng, "Biểu thúc, ngài sẽ không có cơ hội đó đâu, con cùng biểu ca nhất định sẽ ân ái trọn đời trọn kiếp, làm người khác ghen tị muốn chết cho ngài xem"

"Nha đầu không biết xấu hổ, đi mau đi, đừng ở đây trờ ngại trẫm" Khang Hi bắt đắc dĩ cười, xua xua tay ý bảo hai người mau biến đi.

Trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi Khang Hi đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, tỷ như để Dận Chân làm một vương gia si tình, mặc Tô Viên Viên gánh lấy những lời đồn vớ vẩn về vấn đề không thể sinh dục, từ đó giấu diếm chân tướng trọn đời, như vậy là có thể bảo tồn mặt mũi của Dân Chân cùng Hoàng thất; tỷ như làm thế nào để Tô Viên Viên nhớ kỹ "chuyện tốt" này, để nàng càng thêm dụng tâm đối đãi với Dận Chân, hay làm Dận Chân nhớ kỹ "chuyện tốt", vào triều càng tích cực ban sai; tỷ như nhờ vào sự đặc thù này, làm Đồng Giai Uyển Nhân càng thêm tin tưởng vào sự sủng ái của hân.....

Khang Hi suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là phản ứng theo bản năng của một vị hoàng đế, kỳ thực hân vẫn thiết tình yêu thương hai đứa nhỏ. Cẩn thận ngắm lại, mấy năm nay hân đều ở tại Thừa Càn cung, rồi cứ một hai ngày là lại cùng bốn đứa nhỏ trong Thừa Càn cung dùng bữa, còn nhiều lần gặp mấy lần số buổi hân dùng bữa với Thái Tử. Bọn họ càng giống như là những đứa con cưng của hân, dung túng hai đứa nhỏ thêm một chút, thành toàn tâm ý của họ, cũng không có gì là không thể. Dù sao thì chỉ cần có hân che chở, ai dám phê bình bọn họ?

Dận Chân và Tô Viên Viên đi tới hậu viện tản bộ, hân mỉm cười: "Đã giải quyết xong, ngươi có vui không?"

Tô Viên Viên cũng cười, "Thật là! Sao ngươi có nhiều mưu tính đến vậy chứ? Chuyện sinh hài tử, Trắc phúc tấn, Đức phi, mấy bao y thế gia, biểu thức trọng dụng, vài vị công chúa cảm kích, triều đình tranh đấu,..... đều lập tức được giải quyết, mà chúng ta còn được hưởng không ít chỗ tốt, ngươi thực tinh ranh quá đấy!"

"Ta chỉ tính kế người khác a, còn tới trước mặt ngươi, xưa nay ta đều là người trong suốt, bại lộ hết không chút giấu diếm!"

Tô Viên Viên lập tức túm hần đứng lại, làm bộ đánh giá toàn thân hần, "Đâu nào? Ta nhìn kỹ xem, nơi nào trong suốt, lộ ra cái gì nào?"

Dận Chân đỏ bừng, vội vàng kéo tay nàng, "Đừng hồ nháo!"

"Nào có hồ nháo? Ngươi không biết ta là hồ ly tinh sao?" Tô Viên Viên cười hi hi đuổi tay nheo một cái rồi chạy đi.

Đám người Tô Bồi Thịnh đi theo cách đó không xa thấy hai người tình cảm tốt như vậy thì đều vui mừng mà cười, chờ hai vị chủ tử đại hôn, trong phủ lại không có thêm một nữ chủ tử nào khác, ngầm lại thì bọn họ làm việc cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, sinh hoạt tương lai như vậy thực đáng mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 20

Tiền triều phong ba, Khang Hi đã bận rộn đến mức không còn tâm tư để ý đến Đức phi nữa. Nhưng hần quên, không có nghĩa là những thủ hạ của hần cũng quên, họ vẫn còn đang biến đổi biện pháp tìm cách cạy miệng ả. Bởi những tâm phúc của ả đã cung khai không ít chuyện, bọn họ đã phát hiện Đức phi còn y vào việc tổ phụ của ả từng làm việc trong Ngự Thiện phòng mà xếp vào đó những ba người! Điều này rõ ràng chính là một mối nguy cực lớn đối với Hoàng Thượng, bọn họ đương nhiên muốn tra tìm đến tận cùng.

Dù rằng có linh tuyền tắm bổ thân thể, nhưng những tra tấn thống khổ phẫu chịu đựng hàng ngày thực sự khiến Đức phi sắp điên khùng. Một ngày lại một ngày trôi qua, cuối cùng Đức phi cũng hiểu ra Khang Hi hoàng toàn không có ý tứ nể mặt ả là thân sinh mẫu thân của hai vị hoàng tử cùng hai vị công chúa, ả rốt cuộc cảm nhận được sự tuyệt vọng, đành phải để lộ ra con át chơ bài.

"Ta có thể giúp Hoàng Thượng đạt được sự trường sinh! Ta muốn dùng thứ này..... đổi lấy quãng đời còn lại vinh hoa phú quý."

Đức phi vừa nói vừa vươn tay tới một cái chén bễ trước mặt, làm những người có mặt tận mắt nhìn thấy dòng nước thần kì trống rỗng xuất hiện từ đầu ngón tay của ả chảy vào trong chén.

Ngục tốt phụ trách thẩm vấn giật mình nhìn ả trân trối, sau đó lập tức bẩm báo chuyện này lên trên, chén "nước" kia cũng được Viện chính Thái Y Viện cầm đi kiểm tra. Bọn họ đã sớm cảm thấy tình trạng thân thể của Đức phi rất kỳ quái, bởi đối với lực độ tra tấn thời gian qua, dù là một tráng hán thì cũng đã chết đi vài lần rồi, nhưng Đức phi thì khác, cứ mỗi lần trở về trong nhà lao là ả lại lập tức hồi phục khá nhiều. Bọn họ thậm chí còn vì chuyện này mà nghi ngờ liệu Đức phi có cầm cái đỉnh nào trong nhà nhà lao hay không, vẫn luôn tìm cách bắt lấy kẻ đó, không ngờ hiện tại Đức phi lại thể hiện ra chuyện mình có được "yêu pháp"!!!

Viện chính bí mật thử nghiệm thực nhiều lần, vô cùng kinh hi phát hiện thứ "nước" mà Đức phi đưa ra có tác dụng rất tốt đối với thân thể. Tuy không thể giúp người ta thực sự trường sinh bất lão, nhưng xác thực có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, còn lập tức chữa khỏi một vài loại bệnh nhẹ, ngay cả đối vœis nội thương, ôn dịch hay bệnh đậu mùa cũng thể hiện hiệu quả trị liệu cực tốt, nếu có thể phục dụng liên tục trong thời gian dài, nhất định có thể khỏe mạnh trường thọ, sống đến một trăm tuổi là chuyện tuyệt đối không thành vấn đề.

Trong cái niên đại mà tuổi thọ trung bình chỉ tầm bốn, năm mươi tuổi này, chuyện sống thọ tới một trăm tuổi quả thực chính là một sự hấp dẫn không thể kháng cự, đương nhiên Khang Hi cũng không ngoại lệ. Hần đích thân đi tới địa lao, thấy Đức phi dù chật vật nhưng cũng không đến mức tiêu tụy, Khang Hi thân nhiên nói: "Thực không ngờ ngươi còn có được tạo hóa bực này."

Đức phi vén gọn vài sợi tóc rối, đoan chính ngồi đó, bày ra tư thế đàm phán, "Ta có thể ở trong Vĩnh Hòa cung trọn đời, chỉ cần đãi ngộ cùng cấp bậc của Hoàng Hậu, đồng thời bình an sống đến lúc tuổi già. Như vậy, mỗi ngày ta sẽ cung cấp cho ngươi một chén linh thủy. Hoàng Thượng, so với một cơ hội gia tăng thọ mệnh, yêu cầu này của ta không hề quá phận, đúng chứ?"

Xác thực là không quá phận, nếu có đạo sĩ nào có thể giúp hoàng đế kéo dài tuổi thọ, dù có phong người đó làm quốc sư cũng đủ, huống chi đây chỉ là một nữ nhân cam nguyện bị cầm tù trọn đời, đồng thời chỉ cầu bình an sống tốt đến già. Nhưng nghĩ tới sự tàn độc khi hạ thủ với Dận Chân, cùng với thi độ thông dong không chút sợ hãi của hiện tại, Khang Hi liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, lập tức cười lạnh lên tiếng, "Trẫm muốn trường thọ, nhưng trẫm không thích bị uy hiếp. Tổ phụ Ô Nhã thì, ngươi quá xem nhẹ thủ đoạn của trẫm."

Trong ánh mắt không dám tin tưởng của Đức phu, Khang Hi dứt khoát lưu loát xoay người bước đi, mặc cho ả kêu gào sau lưng. Ngay sau đó, Đức phi bị một hắc y nhân gõ ngắt xiêu vác đi, khi ả tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong một căn phòng nhĩ trống rỗng, hoàn toàn không có một tia sáng chiếu vào, ngoại trừ một cánh cửa đóng chặt thì chỉ còn một bức tường lạnh băng, không gian khép kín đen nhánh như mực. ả kinh hoàng la hét kêu gào, nhưng trước sau gì đều không có ai trả lời, cũng không có người nào đưa cơm tới. Nếu không nhờ linh tuyền treo mệnh, chi e rằng hiện tại Đức phi đã trở thành

thầy khô!

Hơn nữa, trong hoàn cảnh đen nhánh khép kín này, à không cảm nhận được thời gian trôi đi, càng ngày càng cảm thấy trống vắng, dần dần hoài nghi cả sự tồn tại của chính mình, rồi đột nhiên cảm thấy hối hận vì sinh ra đã tâm lớn đến thế? Nếu từ trước à thành thành thật thật mà sống, bằng vào linh tuyến tâm bồ, chẳng lẽ còn không thể bình an sống tốt? Chờ đến già rồi không chừng còn có thể thuận thuận lợi lợi mà trở thành Thái Hậu, vì sao khi đó nhất định phải tranh giành? Đến giờ phút này, ngay cả bộ dáng của Tiểu Thập Tứ cũng đã trở nên mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc những gì à từng làm còn có ý nghĩa gì?

Sau lúc hối hận, à lại bắt đầu oán hận. Hận Đồng Giai thị bị sao không chết đi, hận Lục a ca ham chơi ngã xuống nước, hận Hoàng Thượng vô tình, hận Dân Chân bất hiếu, hận Tiểu Thập Tứ vô ơn không nhớ thân mẫu, hận nữ nhi thân thiết với Tô Viên Viên hơn với mình, hận gia tộc rất một đám phế vật vô dụng..... Hắc y nhân gỗ ngất Đức phi lúc trước chính là ám vệ mạnh nhất của Khang Hi, mỗi ngày đều quan sát Đức phi thông qua một cái lỗ nhỏ..... Mười ngày sau, đánh giá thấy Đức phi đã kê bên ranh giới điện khùng, hẳn mới mở ra ô vuông nhỏ trên cánh cửa căn phòng, đặt một bát cháo trắng nhỏ cùng một chút dưa muối ở ngoài cửa, "Phóng một vô linh thủy, những thứ này sẽ là của ngươi."

Đức phi không chút do dự liền vươn ngón tay tới rút đầy ự cái bình kia, thậm chí còn hơi tràn ra khỏi miệng bình! Sau đó vội vàng ôm lấy cháo trắng và dưa muối ăn ngấu ngiến, không sinh ra nổi nửa điểm tâm tư phản kháng.

Hắc y nhân cẩn trọng dùng một chiếc bình nhỏ khác hứng lấy phần linh thủy tràn ra, phần dư này sẽ được chuyển cho thái y thí dược, sau đó liền đóng kín bình nước đầy kia dâng lên cho Khang Hi. Đức phi không thể làm gì mờ ám, đương nhiên vô linh thủy này không có vấn đề gì, Khang Hi uống một chén, lại để cho Thái Từ, Đồng Giai Uyển Nhân, Dân Chân, Tô Viên Viên và song bào thai mỗi người một chén. Đương nhiên là tìm cơ không dấu vết mà thưởng cho họ, ngoại trừ Lý Đức Toàn thì không có ai biết. Chỉ có Tô Viên Viên vừa nhấp một ngụm đã nhận ra ngay, nàng bất động thanh sắc liếc qua Khang Hi, hiểu được chắc chắn Đức phi đã bị Khang Hi dùng thủ đoạn nào đó dạy dỗ rồi.

Mấy ngày tiếp theo, mấy người họ vẫn luôn được Khang Hi cho dùng linh thủy, duy trì thẳng đến khi chiếc vô nhỏ kia cạn đáy, hắc y nhân mới một lần nữa mở ra ô vuông nhỏ trên cánh cửa sắt căn phòng nhốt Đức phi. Sau lần trước được ăn một bát cháo trắng, Đức phi tưởng rằng đã nhìn thấy hy vọng nhưng ngay tiếp theo lại là mấy ngày giam cầm trong hắc ám. Cái kiểu hắc ám sau ánh rạng đông lại càng khiến người ta tuyệt vọng. Lần này vừa thấy chút ánh sáng le lói truyền vào qua ô vuông nhỏ, à lập tức nhào qua vươn ngón tay ra ngoài khung cửa, gào lên: "Cho ngươi! Cho ngươi linh thủy! Mau cho ta ăn! Cho ta ăn!!!"

Lần này hắc y nhân mang tới cháo gà cùng canh trứng, mùi hương thơm nức phiêu tán, làm Đức phi càng thêm cấp bách, "Cho ta! Cho ta ăn mỗi ngày đi! Cầu xin ngươi! Cầu xin ngươi!"

Hắc y nhân bày ra mười cái bình, Đức phi không chờ hẳn mở miệng đã vội vả thả linh tuyến đầy tràn tất cả các bình, sau đó liền thỏa mãn hít mất húp cháo gà. Hắc y nhân neho neho mắt, giọng nói trầm thấp như mê hoặc: "Nếu ngươi cung khai phương pháp lấy được linh thủy là có thể lập tức ra ngoài nhìn thấy thái dương, ngày ngày dùng cơm thoải mái."

"Phương pháp? Không có, chỉ cần ta nghĩ tới liền có linh thủy tràn ra." Đức phi đang vội vã ăn uống, miệng nhồm ngoàm nói không rõ, "Linh thủy nằm trong linh hồn ta, nói cho các ngươi cũng vô dụng, không một ai có thể lấy đi."

À ăn hết cháo lại nhào lên bám vào cửa sắt, mong đợi mà nói: "Thả ta đi ra đi, ta không dám đề điều kiện nữa, cơm canh đạm bạc thôi cũng được, cái gì cũng được, đừng nhốt ta một mình ở nơi này, thật tối, thật đáng sợ, ta chịu không nổi nữa, ts thật sự chịu không nổi. Các ngươi muốn bao nhiêu linh thủy ta cũng sẽ cung cấp, đừng nhốt ta ở đây nữa! Ta là hữu dụng, ta rất hữu dụng, nếu không có ta, Khang Hi chỉ có thể sống tới 69 tuổi, năm 69 tuổi hẳn ta sẽ chết, ta có thể giúp hấn sống tới hơn trăm tuổi, thật đó, ta thật sự hữu dụng mà....."

Hắc y nhân sắc mặt đại biến, ánh mắt âm lãnh sắc bén nhìn xoáy vào Đức phi!

"Làm càn! Một tội phụ như ngươi mà cũng dám nguyên rủa Hoàng Thượng?!!! Ta thấy ngươi chịu trừng phạt còn chưa đủ!" Hắc y nhân đóng sập ô cửa nhỏ, chuẩn bị rời đi.

Đức phi kinh hãi, dồn hết sức lực đập cửa, "Không! Không! Ta không nguyên rủa, điều ta nói đều là sự thật, Khang Hi chỉ có thể sống đến 69 tuổi, nhưng ta có linh tuyến, ta có thể giúp hấn trường thọ, ta là hữu dụng, mau thả ta ra đi, thả ta ra đi mà! Ta sắp điên mất rồi, ta điên rồi sẽ không còn nhớ rõ linh tuyến nữa, không có bất cứ ai có thể lấy à được linh thủy từ trong cơ thể ta, vậy Hoàng Thượng sẽ không thể trường thọ nữa! Cầu xin ngươi, dù là chuyển ta qua nhà tù bình thường thôi cũng được, cầu ngươi đừng nhốt ta ở cái nơi tối đen như mực này nữa!"

Hắc y nhân không dám coi thường lời mà nữ nhân thần bí này nói ra, khi dâng mười bình linh thủy lên cho Khang Hi liền vội vàng bẩm báo chuyện này. Khang Hi nghe mà tức giận không thôi, nhưng khi bình tĩnh lại rồi mới phát hiện trong chuyện này có điểm đáng ngờ cực lớn. Vì sao Đức phi lại nói hấn sẽ chủ sống tới 69 tuổi? Năm nay hấn mới chỉ có 42 tuổi, nếu Đức phi muốn nâng cao tầm wuan trọng của việc dùng linh thủy nâng cao tuổi thọ, vậy thì nói rằng chỉ vài năm nữa là hấn sẽ chết chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao? Vì sao nàng ta lại nói phải hơn hai mươi năm nữa hấn mới hết thọ? Nghĩ kỹ lại thì, 69 tuổi rất có khả năng chính là tuổi thọ của hấn trong tương lai, dù sao thì hấn cũng đã chinh chiến sa trường nhiều năm, thân thể ít nhiều gì cũng có chút thương tổn.

Nhưng nếu điều này là đúng, vậy rốt cuộc Đức phi làm thế nào để biết được tuổi thọ của hấn? Chẳng lẽ là bói toán như đám hòa thượng hay đạo sĩ kia? Nghĩ đến linh thủy mà Đức phi đưa ra, tựa hồ việc nàng ta biết bói toán cũng chẳng có gì bất ngờ. Còn cả nguyên nhân khiến Đức phi muốn tàn hại Dân Chân nữa, hấn đã điều tra rất nhiều lần rồi mà vẫn không thể hiểu được. Dân Chân là thân sinh nhi tử của nàng ta, mà nàng ta lại có loại bản lĩnh thần kỳ như thế, lung lạc hai nhi tử và hai nữ nhi chẳng phải vô cùng dễ dàng sao? Mạo hiểm hại Dân Chân thì có lợi ích gì? Chẳng lẽ nàng ta tính ra được "tương lai" Dân Chân sẽ cản trở nàng ta?

Khang Hi từ từ dạo bước vòng vòng trước ngự án, im lặng tự hỏi thực lâu, sau đó liền mệnh Hắc y nhân tiếp tục thẩm vấn Đức phi, cho phép hấn dùng

bất cứ loại thủ đoạn nào, nhất định phải hỏi ra tất cả những điều Đức phi biết, đặc biệt là những chuyện liên quan tới Dận Chân và Sách Ngạch Đồ. Hắc y nhân cảm giác, Đức phi lựa chọn hợp tác với Sách Ngạch Đồ, không chừng là vì trong "tương lai" Sách Ngạch Đồ sẽ nắm giữ quyền thế càng lớn, điểm này hẳn nhất định phải tìm hiểu thật rõ ràng.

Đức phi còn chưa biết chuyện Khsng Hi đã coi mình thành đạo bà, ả phát hiện hắc y nhân mở ô cửa nhỏ ra liền vui sướng nhào tới, "Hoàng Thượng đã tin tưởng ta đúng không? Hiện tại người tới thả ta ra ngoài đúng không?"

Hắc y nhân lạnh giọng nói: "Ngoại trừ chuyện thọ mệnh của Hoàng Thượng là 69 tuổi, người còn biết cái gì?"

Đức phi nỗ lực đè nén sự vội vàng trong nội tâm, lắc đầu lia lịa, "Không, không biết, ta chỉ biết được tuổi thọ của hắc y nhân."

Nhưng trong cái trạng thái bị vây giữa điên cuồng và tinh táo này, ả căn bản không thể che giấu điều gì, hắc y nhân lập tức nhận ra ả đang nói dối. Hắc y nhân cũng không vô nghĩa, trực tiếp mở dây buộc chiếc túi mình cầm tới, sau đó ném thẳng vào trong phòng rồi đóng kín ô cửa nhỏ lại.

"Không! Đừng đi! Đừng đi! Mau thả ta ra ngoài!" Đức phi kinh ngạc đập cửa rầm rầm, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đụng đụng vào mắt cá chân mình, ả kinh hãi ngã bệt xuống đất, nửa lảo nhảo lùi về phía sau, nhưng đôi tay lại sờ tới thứ gì đó, lạnh băng, trơn trượt, còn đang chuyển động khắp nơi.

"A..... A..... A..... Cứu mạng!!!" Đức phi nhảy dựng lên nhào về phía cửa điên cuồng gào thét. ả cảm nhận được, cái thứ vừa bị vút vào phòng là rất nhiều rắn, còn có cả chuột, không biết còn có gì khác, nhưng ở trong căn phòng tối đen này, ả chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi vô tận. "Cứu mạng! Thả ta ra! Thả ta ra!" Có cái gì đó đang bám vào vạt áo ả bò lên, ả luống cuống tay chân hất nó ra, nhưng khi hạ chân xuống lại giẫm phải thứ gì đó, trượt chân ngã sấp trên một đồng vật sống đang bò khắp phòng.

"Aaaaaaaa! Cút đi! Biến ngay đi!!!" ả thét chói tai bỏ chạy, vừa đứng vững đã vội vàng chạy vắt giò lên cổ. Không gian kín bưng này khiến ả va đụng khắp nơi, mà những thứ kia dường như đã tản r khắp phòng, ả sợ hãi đến tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại, ù tai choáng đầu, mồ hôi lạnh tuôn trào ướt sũng áo tũ! ả lại một lần nữa bỏ nhào lên cửa sắt, kêu thét chói tai, "Thả ta ra đi! Ta nói! Ta nói hết! Cứu ta! Cứu ta với! Mau thả ta ra đi mà!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Đức phi bị hắc y nhân đưa tới một mật thất khác, ả cuộn mình thu lu trong góc tường gào khóc một hồi lâu cũng chưa thể hồi phục tâm tình. Viện chính Thái y viện tới chẩn trị xong, sắc được rút hết cho ả thì tình hình mới tốt hơn một chút.

Hắc y nhân ngồi bên một cái bàn gỗ nhỏ, tay cầm bút hỏi: "Nói hết tất cả những điều người biết về tương lai, nếu dám có nửa câu sai lệch với hiện thực, ta sẽ "giúp" người được thưởng thức hết tất cả các cực hình trên thế gian này."

Đức phi run rẩy không ngừng, vội vàng lắc đầu, "Không, không, ta không dám, ta không dám che giấu nữa, ta nói, ta nói hết!"

ả nuốt nước miếng, gục đầu nói: "Ta, ta là người của 300 năm sau, không biết vì sao lại xuất hiện tại nơi này, còn có cả một dòng linh tuyến. Ta cho rằng, ta cho rằng đây là trời cao ban ân, cho nên, cho nên ta mới nói tâm tư tranh vị, thay đổi lịch sử, ta không dám, ta thực sự không dám nữa, cầu xin các người, đừng, đừng nhốt ta, đừng....."

"Đủ rồi! Nói những gì người biết về lịch sử!" Hắc y nhân đè ép sự khiếp sợ xuống đáy lòng, đôi mắt không tự chủ được khê liếc qua viên gạch thứ ba trên tường, nhíu mày quát Đức phi.

Đức phi vươn tay túm tóc, không dám có chút giấu diếm, "Ta chỉ biết Khang Hi sẽ sống tới 69 tuổi, hẳn có chín nhi tử tham gia tranh đoạt ngôi vị, trong lịch sử được gọi là "Cửu Long đoạt đích". Thái Tử bị phế rồi lại lập hai lần, hẳn ta tham hoa háo sắc, nam nữ không kị, dung túng thủ hạ tham ô phạm án, cuối cùng bị phế bỏ hoàn toàn; về Đại a ca, hẳn dùng vu cô gì đó nguyên rủa Thái Tử, bị giam cầm; về Tam a ca, Tam a ca, ta không nhớ, nhưng dù sao cũng không sống tốt; Bát a ca cũng muốn tranh, Bát gia đẳng rất có danh tiếng, bởi vì Cửu a ca, Thập a ca và Thập Tứ a ca đều đi theo giúp hắc y nhân, cũng có rất nhiều đại thần dâng tấu muốn Bát a ca làm Thái Tử, kết quả hẳn bị Khang Hi mắng là kẻ do tiện phụ sinh ra, vậy cũng coi như phế đi đúng không?"

Đức phi nào có nhớ rõ chính xác các sự kiện trong lịch sử, đa phần những gì ả biết được đều từ nghe người khác nói và xem phim truyền hình mà thôi, hiện giờ vì không phải chịu ngược đãi nữa, ả chỉ có thể vất hết óc mà suy nghĩ, dù sao thì đối với sự kiện "Cửu Long đoạt đích", mọi người đều nói như vậy, chắc không sai đâu.

"Sau khi Bát a ca bị phế, Cửu a ca cùng Thập a ca liền chuyển sang duy trì Thập Tứ a ca, Thập Tứ a ca đánh giặc rất lợi hại, được phong làm Đại tướng. Đúng rồi, đúng rồi, thời điểm Thái Tử bị phế, Hoàng Thượng còn giam cầm Thập Tam a ca, chuyện này hình như có chút quan hệ với Thập Tứ a ca, ta không chắc lắm..... Cuối cùng, trong một lần Thập Tứ a ca ra biên cương đánh giặc, Khang Hi không được, Tứ a ca lên làm hoàng đế, nhưng Đức phi nguyên thân không thích hắc y nhân, kết quả chỉ không lâu sau đó Đức phi liền chết."

Đức phi ngẩng đầu cẩn thận nhìn về phía hắc y nhân, "Hình như..... hình như Thập Tứ a ca bị phạt thủ hoàng lăng, Bát Cửu Thập bị xóa tên khỏi ngọc điệp hoàng gia, sửa thành tên súc sinh gì gì đó, ta không nhớ rõ lắm. Những người khác..... ngoại trừ Thập Tam a ca được trọng dụng, hình như những người còn lại đều không có kết cục tốt, nhất là mấy người tham dự đoạt đích đều thực thảm. Ấ đúng rồi, Bát phúc tấn cũng bị hãm ta nghiền xương thành tro. Dận Chân chính là kẻ khắc nghiệt thiếu tình cảm, còn có người nói rằng thánh chỉ truyền ngôi của Khang Hi viết là "truyền ngôi Thập Tứ hoàng tử" nhưng bị Dận Chân đổi thành "truyền ngôi cho Tứ hoàng tử", có lẽ đó chính là sự thật!"

À hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói tiếp: "Ta hại nó chính là vì sợ chết, ta cảm thấy Đức phi trong lịch sử khẳng định là bị Dận Chân hại chết, lại nói nữa, tương lai nó sẽ cướp đi ngôi vị hoàng đế của Tiểu Thập Tứ, ta, ta chỉ muốn phòng ngừa không cho nó có cơ hội bóp méo thánh chỉ. Những điều ta nói đều là sự thực, người, người có thể giúp giúp ta nói với Hoàng Thượng hay không? Về phần tình cảm, ta có thể được tha thứ không? Đừng nhốt ta về nơi đó nữa được không?"

Hắc y nhân hơi ngần người nhìn mấy tờ giấy chỉ chít toàn chữ mà mình vừa ghi chép lại, đôi tay hơi run run, lại không tự chủ được thoáng nhìn qua khối gạch trên tường, trầm giọng nói: "Tiếp tục, người còn biết cái gì?"

"A?" Đức phi có chút hoảng hốt, "Ta, ta không biết..... không, không phải, ta biết, để ta nghĩ kỹ, để ta nghĩ thêm một chút....."

À kinh hoàng ôm chặt đầu mình, liều mạng suy nghĩ, ào ào tuôn ra toàn bộ những thứ mình nghĩ tới, mặc kệ chuyện đó có phải lịch sử chân chính hay không, "Thái Tử sau này sẽ đan díu với một nữ nhân của Khang Hi, nãi huynh(1) của Thái Tử là kẻ hư hỏng, là cái loại cực kỳ xấu xa ấy, hãm ta còn từng nói rằng vùng đất phía nam chính là túi tiền của Thái Tử. Bát phúc tấn không thể sinh, nhưng lại thường xuyên đánh chết tiểu thiếp, Bát a ca vì xem trọng thế lực gia tộc Bát phúc tấn nên mới chịu đựng nàng ta. Đức phi không thích Tứ a ca, Thập Tứ cũng chán ghét hãm, Tứ a ca cũng chỉ giao hảo với Thập Tam a ca. Ung Chính tại vị mười ba năm, bị người ta đặt ngoại hiệu là "hoàng đế chuyên xét nhà", hình như là bởi vì Kiang Hi tuổi già hồ đồ làm cho quốc khố gần như trống rỗng, trong triều đình cực nhiều sâu mọt đều bị Ung Chính máu lạnh xử lý toàn bộ."

(1) Con của bà vú, có thể coi như bạn nói khó của các công tử tiểu thư thời phong kiến.

Đức phi nhắm mắt nỗ lực hồi tưởng những chuyện các đồng sự từng phun tào trong tán phiếm, tiếp tục nói: "Ung Chính độc sủng muội muội của Niên Canh Nghiêu, kết quả Niên thị cứ sinh hài tử nào là hài tử đó chết non, cả nhi tử của Hoàng Hậu cũng chết non, chính Ung Chính cũng một chết trên ngự án. Tứ nhi tử của hãm ta lên ngôi, niên hiệu Càn Long. Càn Long là kẻ xa xỉ lãng phí, còn dung túng một tên tham quan đệ nhất lịch swrclef Hòa Thân, nghe nói là Càn Long coi trọng một phi tử của Ung Chính nhưng không dám động vào, sau lại phát hiện một nam tử là Hòa Thân có dung mạo cực giống vị cung phi kia nên mới sủng ái tên tham quan đó đến vậy, cũng chẳng biết có phải hai người này thực sự là..... hay không."

Hắc y nhân mặt mày cứng ngắt, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt sũng lưng áo, lại không dám không ghi chép, chỉ có thể nghiêng răng cầu nguyện cái kẻ không biết sống chết này đừng nói thêm nữa.

Đức phi còn tưởng hắc y nhân không hài lòng, vội vội vàng vàng nói tiếp: "Đúng rồi, Khang Càn thịnh thế, còn Khang Càn thịnh thế, trong lịch sử nói một nửa đầu trong triều đại Khang Hi rất lợi hại, nhưng về già lại trở nên hồ đồ, nếu không có Ung Chính gánh vác ác danh máu lạnh xét nhà quan viên thì cũng không thể bổ sung cho quốc khố trống rỗng cuối triều Khang Hi. Nhưng mà Ung Chính vừa mới làm đầy quốc khố thì đột ngột chết đi, mà vị hoàng đế tiếp theo là Càn Long lại chỉ biết hưởng thụ. Lúc Càn Long tuổi già, Thanh triều đã đi tới rất gần sự diệt vong. Đúng rồi, Càn Long tại vị 60 năm, hãm nói mình không thể vượt quá Khang Hi tại vị 61 năm, cho nên thoái vị nhường ngôi cho nhi tử, là Gia Khánh đế. Nhưng, hình như..... hình như Gia Khánh đế chết vì sét đánh."

Đức phi nghĩ không ra thông tin gì nữa, sốt ruột tái xanh cả mặt mày, lắp bắp nói, "Sau thời Gia Khánh đế..... hình như còn có Đạo Quang, Quang Tự, Phổ Nghi..... Có vài hoàng đế nữa, nhưng đều chỉ vài năm đã đổi người..... trong đó..... trong đó còn có một Từ Hi Thái hậu rất biết khống chế hoàng đế..... có lẽ phải gọi là buông rèm chấp chính..... đúng không? Tiếp đó, tiếp đó Liên quân tám nước đánh tới, Viên Minh Viên bị hủy hoại hoàn toàn, rất nhiều quốc bảo bị cướp đoạt. À, đúng rồi, bọn họ còn mang tới một thứ đồ độc hại tên nha phiến tới dụ dỗ người Trung Quốc dùng, khiến người Trung Quốc đều bị nghiện, trở thành phế nhân. À, Trung Quốc chính là tên gọi của quốc gia sau này, tên đầy đủ là "Nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa"."

Đó

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 22

Sau bữa tối, Tô Viên Viên cùng Dận Chân tản bộ, hai người nhỏ giọng thảo luận về chuyện này, Tô Viên Viên khẽ nhướn mày mỉm cười: "Thực sự bị chúng ta đoán đúng rồi, biểu thức đã khống chế Đức phi. Đáng tiếc, năng ta không phải nhân tài hệ kỹ thuật, dù nghe những thứ mà năng ta nói ra thì cũng chẳng thể phát minh ra thứ gì."

"Nhưng đây cũng coi như một chuyện tốt, hiện giờ Hoàng a mã đã giao Đức phi cho ta, ta muốn làm gì đều có thể nói rằng được những lời nói của năng ta dẫn dắt mới nghiền cứu ra được, không cần hao tổn tâm cơ an bài nguồn gốc của những thứ kia nữa."

"Đúng! Cũng không lo sẽ bị những xuyên qua nữ kia phát hiện, ngay cả họ có nghi ngờ hay nói ra lai lịch của chúng ta, có Đức phi, biểu thức cũng sẽ không nghi ngờ. Thật là đánh bậy đánh bạ mà lại giải quyết được một tai họa ngầm, chúng ta đúng là nên cảm tạ Đức phi." Tô Viên Viên cười cười, nhìn

hắn hỏi tiếp, "Tiếp theo người có tính làm gì hay không?"

"Đương nhiên là tích cực vơ vét nhân tài, toàn lực nghiên cứu phát triển những thứ hữu ích với bá tánh, những thành quả nghiên cứu của Tổng thị mấy năm qua có thể từ từ đưa ra. Còn vũ khí, muốn làm ra vũ khí nóng và đạn dược để đối kháng với ngoại quốc cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, huống chi chúng ta còn không am hiểu mấy thứ đó, chỉ có thể gửi hy vọng vào cao thủ dân gian thôi." Dận Chân xoay xoay chiếc nhẫn ban chỉ ngọc thạch xanh biếc trên tay, "Chuyện phải làm thực sự quá nhiều, chỉ sợ cả đời này cũng làm không xong."

Tô Viên Viên nắm tay hắn, khẽ cười nói, "Có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, ta hy vọng tương lai có thể giúp bá tánh không bị đói chết, không còn chuyện mua bán nhân khẩu, không còn các hủ tục, không trọng nam khinh nữ, không phải hăm oan không có nơi xử trí,....."

Dận Chân phì cười xoa xoa mặt nàng, "Lý tưởng của người thực cao lớn a, hy vọng tương lai có cơ hội để người có thể quang minh chính đại thực hiện những điều này."

"Thực sự có thể sao?"

"Chuyện có thành hay không là do người, không có triều đại nào là không thể bị lật đổ, cũng không có mộng tưởng nào là không thể thực hiện, chỉ xem người có dám nghĩ tới hay không. Những điều nên thực hiện trước nhất chính là, vị hiện thân này phải mau mau gả cho ta đi, ta sắp lo không hết việc rồi, trong phủ vẫn luôn chờ đợi nữ chủ nhân của nó tiến vào a!"

"Ai nha! Đang nói chính sự mà! Sao người đột nhiên nhảy qua việc thành thân vậy?" Tô Viên Viên hơi khựng lại vài giây, hờn dỗi trừng hắn một cái rồi cũng vui vẻ nở nụ cười, "Ngày mai ta sẽ xuất cung xem xem của hồi môn thế nào, tốt nhất là trở về Đồng gia gả bọn họ một khoản, lần này họ cũng nhờ người mà kiếm được vài chức vị béo bở a!"

Dận Chân nhìn nàng đầy sùng nịch, "Cứ đi đi thôi, bọn họ không biết chuyện 'tuyệt dục', nhất định sẽ chú tâm ninh bọ người. Ta cũng chuẩn bị thêm cho người một phần của hồi môn, đều là kỳ trân dị bảo, đảm bảo sẽ làm người vừa lòng."

"A? Lần này ta thực sự sẽ được thể hội cảm giác thập lý hồng trang xuất giá ha!" Tô Viên Viên mắt sáng rực lên, nghĩ đến mình sẽ mặc hi phục cổ đại báii đường nhập động phòng, đột nhiên cảm thấy thực đáng giá chờ mong.

Tô Viên Viên trở lại Đồng gia đương nhiên được tôn sùng, mấy nhi tử của Đồng Quốc Duy vừa được lên chức, lại biết Tô Viên Viên không còn ý tứ trả thù bọn họ, người Đồng gia càng thấy yêu thích nàng, bởi một chất nữ có bản lĩnh như vậy chính là vinh quang của toàn gia tộc. Hơn nữa, Dận Chân càng ngày càng được coi trọng, trong đầu Đồng Quốc Duy dần dần hình thành một ý tưởng khác, nếu như đi theo Dận Chân, về sau không chừng sẽ kiếm được cái tông long chi công thì sao? Nếu Tô Viên Viên trở thành Hoàng Hậu, nhất định có thể bảo Đồng gia ít nhất ba đời hưng thịnh, vậy dù lão có phải chết ngay cũng đủ thỏa mãn rồi!

Thái độ của Đồng Quốc Duy rành rành ra đó, Đồng lão phu nhân và các vị thúc bá, huynh đệ đương nhiên đều hữu hảo chào đón, sôi nổi dặn dò thế tử của mình phải tỏ thái độ cực tốt, hoàn toàn khác với cái kiêu băng quan bộ mặc trước kia. Của hồi môn cũng vậy, không chờ nàng mở miệng, Đồng lão phu nhân trực tiếp xếp đặt cho nàng một phần hồi môn cực kỳ phong phú, các thúc bá huynh đệ cũng thi nhau thêm trang. Tô Viên Viên âm thầm tính toán trong lòng, có cảm giác ít nhất một nửa số của hồi môn này sẽ phải len lén chuyển qua phủ hoàng tử, bởi vì quá nhiều, nếu đưa đi trong ngày xuất giá, sẽ vượt giá mấy vị hoàng tẩu mất.

Kẻ duy nhất khiến nàng bức mình cũng chỉ có Long Khoa Đa!

Sau giờ ngo, Tô Viên Viên tới hoa viên ngồi hóng gió, Long Khoa Đa liền hùng hổ lao tới, vừa há mồm đã là, "Thứ đồ bất hiếu! Người mưu cầu chỗ tốt cho thúc thúc bá bá cùng đám đường huynh đường đệ kia như thế mà lại để a mã người nhân rồi ở nhà? Ta không có chức vị, Tứ phúc tán như người không cảm thấy mất mặt sao hả?"

Tô Viên Viên "kinh ngạc" hỏi lại: "Người đã nuôi ta lớn lên sao? Không hề? Vậy vì sao ta phải hiếu thuận người? Người cũng đừng quên, là do chính người kiên trì bảo vệ Lý Tử Nhi mới khiến mẫu tử chúng ta bị bức rời khỏi Đồng gia, hiện tại thấy ta phú quý liền muốn dựa cột leo lên? Trên đời này còn có chuyện tốt như vậy? Mau tính mạng đi!"

"Người! Ngạch nương người mặc kệ người làm cần như thế?" May mà Long Khoa Đa cũng biết được tình cảnh của mình hiện tại, cố gắng làm thái độ mình hòa hoãn xuống, "Huynh Oánh, sau này con sẽ trở thành Tứ phúc tán, nếu bị người ta nói con có một a mã vô tích sự thì không ổn đâu, cha cũng không cần nhiều, chỉ cần khôi phục chức vị vốn có, vậy là được đúng không? Nếu không thì ngạch nương con cũng không có mặt mũi gặp người a!"

Tô Viên Viên thân nhiên nhấp một ngụm trà, dùng khăn tay từ tốn sát sát khóe miệng, mỉm cười nói nhẹ, "Ngạch nương ta không thích ra cửa giao tế, ngạch nương đang an an ổn ổn hưởng phúc nha, sao lại không có mặt mũi? Còn ta a, hiện tại ca ca đang làm việc tại Công bộ, sắp tới sẽ nhanh chóng thăng chức, tương lai chắc chắn có thể kiếm cáo mệnh cho ngạch nương, có thể chống lưng cho ta, ta cần gì người. Người cứ ở trong nhà bảo hộ ái thiếp và nhi tử do ái thiếp của người sinh ra đi. A? Đúng rồi, nghe nói nhi tử bảo bối kia của người đã bị Lý Tử Nhi đường thành phế vật phải không nha? Đã bảy tuổi rồi mà mỗi Tam Tự Kinh cũng chẳng thuộc, người thử nói xem, lúc trước người cứ khẳng khẳng muốn để Lý Tử Nhi đường nhi tử để làm gì a? Ai ya, đứa nhỏ thực đáng thương!"

"Đồng Giai Huyền Oánh!" Long Khoa Đa vung tay lên, lại bị mấy ma ma và nha hoàn đứng bên cạnh nhào tới đẩy ra khỏi đình hóng gió.

"Đồng Giai thiếu gia, cách cách không phải là người mà ngài có thể đánh, Hoàng Quý Phi có lệnh, bất luận kẻ nào dám làm cách cách chịu ủy khuất đều phải thử ước lượng xem mình có xứng đáng hay không!"

Ngay cả nô tài cũng nói thế, Long Khoa Đa tức giận đến tái mét! Nhưng già chẳng làm gì được, chỉ đành hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời khỏi.

Tô Viên Viên cảm quát mỹ nhân tùy ý phẩy phẩy, khoe môi khê cong cong, "Khó có dịp ta trở về một chuyến, sao có thể không tới gặp vị sủng thiếp suýt nữa độc chết ta đây? Đi, chúng ta tới phòng nàng ta "đi dạo" nào."

"Dạ, cách cách!"

Tô Viên Viên mang theo bảy tám nha hoàn ma ma đi tới sân viện của Lý Tứ Nhi. Trong sân viện giờ ngập tràn mùi thuốc đắng ngắt, lèo tèo mấy hạ nhân đi lại đều nhăn nhó như khổ qua, hiển nhiên là sống không tốt lắm. Trên dưới Đồng gia đều nhận được chỗ tốt từ Dận Chân, làm gì có chuyện để mấy kẻ từng hại nàng được sống yên thân? Lý Tứ Nhi vẫn còn sống chẳng qua là vì một câu "sống không bằng chết" của Tô Viên Viên mà thôi.

Tâm phúc của Lý Tứ Nhi đều bị bán mất, mấy người hiện tại nào dám ngăn trở Tô Viên Viên, ngược lại còn cung cung kính kính mà thỉnh nàng đi vào, đồng thời dâng lên loại trà tốt nhất mà viện tử này có. Tô Viên Viên xua xua tay, cười nhạt: "Không cần đâu, ta nghe nói thân mình Lý di nương lại trở nên không tốt lắm nên tới nhìn xem thôi."

Trong lúc nói chuyện nàng đã bước vào nội thất, căn phòng xám xịt u ám dường như chỉ vì nàng bước vào mà có thêm sắc thái ngời sáng. Ai kêu nàng được sủng ái vô vàn? Những xiêm y trang sức nàng mang trên người đều là kiểu dáng, chất liệu tốt nhất, cộng thêm dung mạo nàng cực kỳ mỹ lệ, giờ đây đứng trước mặt Lý Tứ Nhi thực sự vô cùng chói mắt! A đâu từng nhìn thấy phong thái quý phái như vậy? Lại còn xuất hiện trên người con nha đầu từng bị à tùy ý vo tròn bóp dẹp?

Lý Tứ Nhi túm chặt khăn trải giường nghiền răng oán hận nói: "Ngươi tới làm cái gì? Muốn cười nhạo ta?!!!"

Tô Viên Viên thần nhiên gật gật đầu, kinh ngạc nói: "Thì ra ngươi còn biết tự mình hiểu lấy a, mấy năm nay ta không về nhà, còn tưởng ngươi vẫn được sủng ái, ai ngờ a mã chỉ kiên trì "tình yêu" được hai năm đã phiền chán ngươi, xem ra cũng chẳng phải tình cảm sâu đậm gì a." Nàng bước vài bước tới gần giường, ánh mắt giống như đang nhìn một kiện hành hóa thứ phẩm, "Cũng khó trách, nhìn ngươi hiện tại, cái dung mạo này..... chắc chắn chắc..... nhìn qua cũng phải 50-60 tuổi a? Có "yêu thương" đến đâu thì a mã cũng không thể tỏ ra tình cảm mãi mãi với một trường bối đúng không? Nếu truyền ra ngoài, người khác còn nghĩ hắn có niềm yêu thích cổ quái gì nha, ngươi cũng nên thông cảm cho a mã."

"Cút..... Cút đi! Khụ khụ khụ, đi ra ngoài! Cút ra ngoài!" Lý Tứ Nhi tức giận khó thở, lồng ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt trắng bệch như giấy.

Nhưng Tô Viên Viên cũng chẳng hề tức giận, ngược lại còn thần nhiên cười nói: "Ta nghe nói có một phương pháp có thể giúp người bệnh tật quần thân nhìn qua khí sắc tốt hơn, chính là nghiền nát toàn bộ xương cốt của người đó rồi ngâm trong ung rượu, người này sẽ bởi rượu mà say, đôi gò má đỏ ửng, ánh mắt hơi mê mang, lộ ra vẻ đẹp mông lung như mỹ nhân say rượu, ta thiết nghĩ, người như Lý di nương sẽ yêu thích phương pháp này lắm, đúng không?"

Lý Tứ Nhi hoảng loạn kêu gào, cố gắng di động thân thể vùi sâu vào trong ổ chăn, "Ngươi muốn làm gì? Ngươi không thể làm vậy với ta, ta là kẻ mẫu của ngươi!"

Tô Viên Viên khê liếc qua mấy nha hoàn đứng cạnh giường, lại lắc đầu cười cười: "Ta chỉ nói nói chút thôi, dù thế nào thì a mã cũng sẽ che chở ngươi a, sao có thể tự tay tra tấn ngươi đây? Vừa rồi hắn còn có mặt mũi tới kêu ta giúp hắn khôi phục quan chức, hắn không thử nghĩ lại xem, bản thân che chở ngươi như vậy, ta sao có thể giúp hắn? Chờ đến khi nào hắn ta suy nghĩ cẩn thận, ta sẽ lại suy xét chuyện này vậy. Hiện tại không còn sớm, mà mà, chúng ta đi tới chỗ ngạch nương thôi."

Tô Viên Viên dẫn theo đoàn người đi rồi, nha hoàn kia lập tức bẩm báo chuyện này cho Đồng lão phu nhân. Thị nhú mày suy tư hồi lâu, quyết định cho người gọi Long Khoa Đa đến, trực tiếp nói: "Lần này con cũng đừng che chở à nữ nhân kia nữa, Huyền Oánh sắp trở thành Tử phúc tấn, tương lai..... Con vì à ta mà làm Huyền Oánh bất mãn..... tội gì phải vậy? Con đã nhàn phú ở nhà lâu như vậy rồi còn chưa nghĩ thông sao? Giờ con muốn tiền đồ hay muốn à kia? Tự con quyết định đi!"

Long Khoa Đa theo bản năng mở miệng muốn cãi lại, nhưng Đồng lão phu nhân căn bản không cho gã cơ hội, dứt lời liền kêu người tông cô gã ra ngoài.

Long Khoa Đa về phòng bực tức đập nát một đồng hồ, lại phát hiện đây chính là con đường duy nhất mà gã có thể đi. Kỳ thực tới bây giờ, cái "tình yêu" lúc đó đã hoàn toàn tan biến, khi trước Lý Tứ Nhi dung mạo xinh đẹp, trong chuyện phòng the hầu hạ gã cực kỳ thoải mái, gã tự nhiên không muốn tìm tới nữ nhân khác, chỉ cảm thấy Lý Tứ Nhi là người tốt nhất trên đời.

Dù nàng có dẫn đồ mẫu tử Hách Xá Lý thị "một chút" cũng không thành vấn đề, nàng ghen tuông như vậy chứng tỏ nàng càng để ý mình, Long Khoa Đa nghĩ vậy càng vui vẻ. Trong lòng gã, mẹ con Hách Xá Lý thị chỉ là thứ đồ nhát gan vô tích sự, có chết cũng chẳng hề gì. Nhưng khi gã mất mát đi quan chức, bị mọi người khinh thường, Lý Tứ Nhi cũng triền miên giường bệnh, nhan sắc suy sụp càng ngày càng khô khan già cỗi, gã dần dần không còn mê luyến Lý Tứ Nhi nữa? Người ta thường nói, trước giường bệnh chẳng còn cha con, huống chi Lý Tứ Nhi chỉ là một cơ thiếp mà gã đã từng ưa thích?

Nhưng gã không cam lòng, không muốn cúi đầu, không cam tâm để một tiểu nha đầu cười lên đầu lên cổ mình, không muốn tiếp thu sự uy hiếp của nàng, không muốn nhận thua!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Vực Người Minh Cuồng Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.